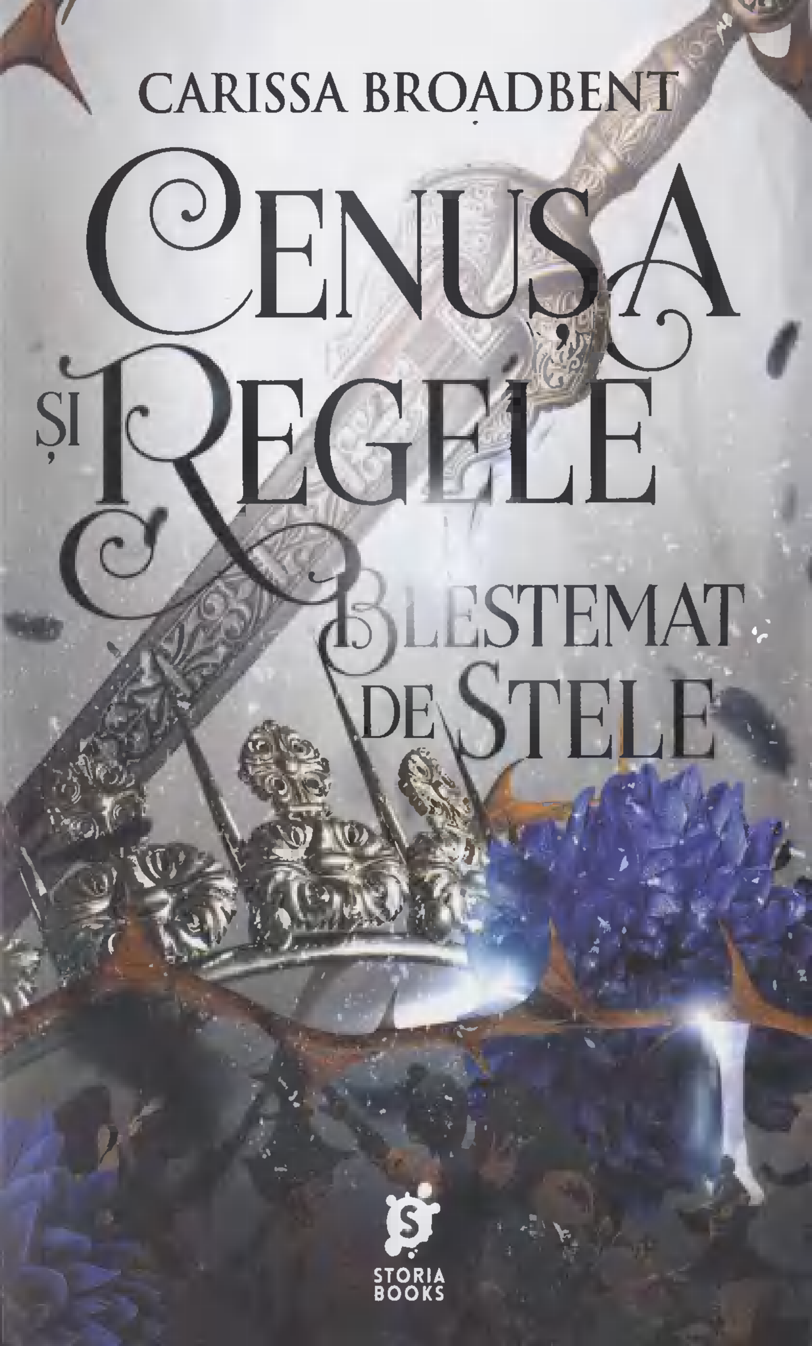

CARISSA BROADBENT
CENUȘA
ȘI REGELE
BLESTEMAT
DE STELE
STORIA
BOOKS

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA *COROANELE NYAXIEI*

Un roman plin de acțiune și romantism despre alegeri sfâșietoare și uneltiri sângeroase!

Dragostea este o jertfă pe altarul puterii.

După turneul Kejari, viața Orayei s-a schimbat complet. Prizonieră în propriul regat, nici măcar nu mai știe adevărul despre familia și sângele ei. Însă a rămas cu o singură certitudine: nu poate avea încredere în nimeni.

Nobilii lui Raihn nu sunt deloc dornici să accepte un rege Transformat, în special unul care a fost cândva sclav, iar Casa Sângelui își înfige ghearele în regat, amenințând să-l distrugă din interior.

Când Raihn îi propune să încheie o alianță în secret, Oraya ajunge la concluzia că singura ei șansă de a-și revendica regatul și de a se răzbuna pe iubitul care a trădat-o este să o accepte. Dar pentru a face acest lucru, va trebui să folosească o putere străveche devastatoare și să afle cele mai mari secrete ale tatălui ei.

Înconjurată de dușmani, Oraya își dă seama că nimic nu este așa cum pare. În timp ce-și descoperă trecutul și își înfruntă viitorul, se trezește forțată să aleagă între realitatea sângeroasă de a prelua puterea și dragostea mistuitoare care i-ar putea curma viața.

„Carissa Broadbent creează o atmosferă plină de tensiune, realistă și captivantă, pe măsură ce Raihn și Oraya îndeplinesc rolurile de rivali, iubiți și potențiali conducători. Asemenea unor vampiri, cititorii vor fi atât de fascinați de roman, încât își vor înfige dinții în pagini!"

– Publishers Weekly

STORIA BOOKS

ISBN 978-630-6525-51-5

storiabooks.ro

CARISSA BROADBENT

și-a speriat profesorii și părinții cu povestiri sângeroase și sinistre de la nouă ani. De atunci, scrierile i-au devenit (un pic) mai puțin deprimante și (speră ea) mult mai ușor de citit. În prezent, scrie romane fantasy de dragoste despre domnițe neînfricate. Locuiește în Rhode Island cu logodnicul ei, cu un iepure extrem de bine crescut, cu încă un iepure, extrem de prost crescut, și cu o pisică mereu sceptică.

Vă recomandăm să-i citiți blogul www.carissabroadbentbooks.com și să o urmăriți pe Instagram @carissabroadbentbooks.

Despre *Șarpele și aripile nopții*:

„Un fantasy cu intrigi politice și o poveste de dragoste aparent sortită pieririi, plină de momente răvășitoare!”

– Library Journal

„Pericol, conspirații și sânge din belșug presărat pe paginile acestui *romantasy* incitant.”

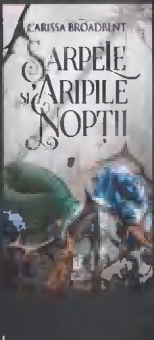
– Lauren's Bookshelf

„Un roman plin de suspans, imposibil de lăsat din mâini și cu o întorsătură de situație uluitoare – perfect pentru fanii seriei *Jocurile foamei*!”

– Woman's World

„Dacă îți plac lumile fantasy periculoase, vampirii însetați de sânge, romantismul pasional și competițiile mortale complet terifiante, o să iubești *Șarpele și aripile nopții*!”

– Book Briefs

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

CARISSA BROADBENT

CENUȘA ȘI REGELE BLESTEMAT DE STELE

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA BOOKS

Titlul original: *The Ashes and the Star-Cursed King*
Autor: Carissa Broadbent

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROADBENT, CARISSA
Cenuşa şi regele blestemat de stele / Carissa Broadbent ; trad. din engleză de Oana Dușmănescu. - Bucureşti : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-51-5

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica

ILUSTRAȚII COPERTĂ: KD Ritchie @ Storywrappers Design

ILUSTRAȚII INTERIOR: Carissa Broadbent

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs Barna

DTP: Dragoş Tudor

Nota autoarei:

Acest volum conţine teme ce pot fi dificile pentru unii cititori, incluzând violenţă explicită, violenţă împotriva copiilor, discuţii despre molestare sexuală și viol, sclavie. Această carte are și conţinut sexual explicit.

OB
Salinae
Teritoriul Rishan
Râul Lituro
Sivri
CASA NOPȚII

RAES
Casa Sângelui
Mările Oaselor
Națiunile Umane
Mările de Fildeș
Casa Umbrei
Fâșia Nyaxia

PROLOG

În acel moment, regele a știut că cea mai mare iubire a lui va fi totodată și pieirea sa și că ambele vor veni sub forma atât de improbabilă a unei tinere umane.

Amânase această revelație multă vreme. Mai mult, poate, decât voia să recunoască față de sine însuși. Acest fapt clar, în mod ciudat, l-a lovit într-un moment de haos total – în mijlocul țipetelor furioase ale publicului, în centrul nisipului din amfiteatru, îmbibat de sânge, în acea învălmășeală de trupuri și sudoare, în timp ce tânăra abia reușea să țină piept atacului brutal al agresoarei sale.

Regele nu prea mai raționa atunci. Nu făcea decât să reacționeze instinctiv. Încerca să-i distragă Născutei din Sânge atenția de la fată. Încerca să intervină între ele, dând greș de fiecare dată.

Concurenta Născută din Sânge avea un singur scop: s-o omoare pe tânără.

O lovitură, și încă una, și încă una, și apoi fata a căzut la pământ. Născuta din Sânge s-a înălțat deasupra ei, iar regele n-a mai simțit nimic când sabia s-a ridicat, în afara bătăilor inimii sale care-i ajunseseră în gâtlej.

Apoi s-a uitat în tribune, iar ochii i s-au oprit asupra prințului Născut din Sânge, care stătea acolo cu brațele încrucișate și cu un trabuc între buze, rânjind.

Înțelegea exact ce spunea acel zâmbet: *Știu ce vrei. Iar tu știi ce vreau eu.*

Exact atunci, în acel moment, și-a dat seama ce se întâmplă.

M-ai distrus, îi spusese tinerei, cu o seară înainte.

Ea îl va distruge.

Și va merita sacrificiul.

Pentru că regele nici măcar nu s-a gândit, nici măcar n-a ezitat, când s-a uitat în ochii prințului – și a dat din cap.

O mișcare imperceptibilă și și-a trădat regatul.

O mișcare imperceptibilă și a știut exact ce trebuie să facă.

Următoarele secunde s-au învălmășit amețitor. Rânjetul prințului s-a transformat într-un zâmbet satisfăcut. Semnalul său către concurenta Născută din Sânge. Șovăiala acesteia, atât de atent calculată, și sabia tinerei fete înfiptă în pieptul ei.

Și apoi au rămas doar el și ea. Și un premiu pe care doar unul dintre ei îl putea revendica, supraviețuind.

Nu-i rămăsese decât un singur lucru de făcut, desigur. Regele nici măcar nu-l punea la îndoială. Tocmai făcuse un târg ca să-i salveze viața fetei – un târg care avea să-i distrugă regatul și din care nu avea decât o singură cale de ieșire.

Trei sute de ani însemnaseră o existență lungă. Trăise mai mult timp decât ar fi meritat orice creatură – așa-și spunea adesea.

Cei doi s-au privit îndelung, preț de câteva răsuflări profunde și mute, în neclintire. El îi putea citi chipul cu mare ușurință. Era plăcut să știe că o persoană atât de dură putea fi, în același timp, atât de transparentă. Și acum, dilema ei dureroasă îi ieșea prin toți porii, dând-o de gol.

Ea nu va face prima mișcare, regele știa bine asta.

Așa că a făcut-o el.

O cunoștea bine de-acum. Știa exact cum s-o forțeze să-și dezlănțuie toată acea putere nemiloasă, mortală, devastator de frumoasă. Regele era un actor bun. Își juca bine rolul – chiar dacă, dincolo de acesta, se crispa la fiecare rană pe care sabia lui o săpa în carnea ei.

Mulți ani mai târziu, istoricii vor șopti: *De ce? De ce a făcut asta?*

Dacă l-ar fi putut întreba în acea seară, el le-ar fi răspuns: *E chiar atât de greu de înțeles?*

Ochii ei au fost ultimul lucru pe care l-a văzut când a murit.

Erau niște ochi neobișnuit de frumoși. Argintii strălucitori, ca luna, deși de obicei întunecați de nori. Multe lucruri i se păreau frumoase la femeia asta din specia umană, dar ochii ei erau cei mai uimitori dintre toate. Nu-i spusese niciodată asta. În momentul în care arma ei a ajuns la pieptul lui, în timp ce Focul Nopții îi înconjura pe amândoi, s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit s-o facă.

Ochii aceia dezvăluiau întotdeauna mai mult decât credea ea. A văzut exact momentul în care ea și-a dat seama de înșelătoria lui – când a înțeles că o păcălise.

Aproape că a râs. Bineînțeles că ea a observat. Ea, cu acei ochi, văzuse întotdeauna până în străfundul sufletului său.

Era prea târziu, totuși. Mâna lui i-a prins încheietura când a simțit-o că șovăie.

Ultimele lui cuvinte nu au fost: *Ai ochi foarte frumoși.*

— Pune-i capăt, au fost ultimele lui cuvinte.

Ea scutura din cap și focul rece de pe fața ei se stingea, sub un val de consternare.

Dar el știa că făcea ceea ce trebuia, iar ochii aceia îl linișteau. Pentru că străluceau de putere și hotărâre și erau unici, nici de om, dar nici de vampir, fioroși și plini de compasiune.

Mai buni decât ai lui. Mai demni de ceea ce avea să urmeze.

— *Pune-i capăt*, a spus el și a tras-o de încheietură.

Și nu și-a întors privirea de la acei ochi în timp ce murea, ucis de mâna singurei persoane care merita să-i curme viața.

Poate că regele a știut dintotdeauna că iubirea lui cea mai mare îi va aduce pieirea. Poate că a știut asta din momentul în care a întâlnit-o.

O știa și a doua oară când a murit.

PARTEA I
NOAPTEA

1. ORAYA

Tatăl meu trăia în momentele încețoșate dinainte să deschid ochii dimineața, captiv între veghe și visare.

Prețuiam acele clipe, când coșmarurile piereau, dar încă nu fuseseră înlocuite de umbra sinistră a realității. Mă rostogoleam în așternuturile de mătase și inspiram adânc acel miros familiar – de trandafir și tămâie și piatră și praf. Mă aflam în patul în care dormisem în fiecare zi timp de cincisprezece ani, în camera care fusese întotdeauna a mea, în castelul în care crescusem, iar tatăl meu, Vincent, Regele Născuților din Noapte, era în viață.

Și apoi deschideam ochii, iar inevitabila și cruda realitate se năpustea asupra mea, iar tatăl meu murea din nou.

Acele secunde dintre somn și trezire erau cele mai bune momente ale zilei.

Momentul în care amintirile se întorceau erau cele mai rele.

Totuși merita. Dormeam cât de mult puteam, doar pentru a retrăi acele secunde prețioase. Dar nu poți opri timpul. Nu poți opri moartea.

Am încercat să nu observ că acele secunde se tot împuținau, de fiecare dată când mă trezeam.

În această dimineață, am deschis ochii și tatăl meu era tot mort.

BANG BANG BANG!

Oricine bătea la ușă, ciocănea cu nerăbdarea cuiva care făcea asta de mult timp.

Oricine bătea la ușă.

Știam cine este, fir-ar să fie!

Nu m-am clintit.

Nu *puteam* să mă mișc, de fapt, pentru că durerea îmi pusese stăpânire pe fiecare mușchi. Am strâns din dinți, mai tare, tot mai tare, până când a durut, până când am sperat c-o să-mi crape măselele. Pumnii mei erau încleștați în jurul cearșafurilor. Simțeam mirosul de fum – cum Focul Nopții, magia mea le mistuie.

Îmi fusese furat ceva prețios. Acele clipe încețoșate în care totul era așa cum fusese odinioară.

M-am trezit din somn cu amintirea trupului mutilat al lui Vincent încă întipărită în minte, la fel de mort și la fel de zdrobit în momentele mele de somn ca în cele de veghe.

— Trezește-te, prințesă!

Vocea era atât de puternică încât, în ciuda ușii închise, a răsunat în încăpere.

— Îți cunosc simțurile alea de pisică. Crezi că nu știu că ești trează? Aș prefera să mă lași înăuntru, dar o să dau buzna dacă nu voi avea încotro.

Uram vocea aceea.

Uram voce aceea.

Aveam nevoie de încă zece secunde înainte de a mă putea uita la el. Încă cinci...

BANG!

BA...

Am aruncat păturile cât colo, am sărit din pat, am străbătut camera în câțiva pași lungi și am deschis ușa.

— Mai bate la ușa aia, am spus amenințător, *încă o dată!*

Soțul meu mi-a zâmbit, coborându-și pumnul ridicat, care, într-adevăr, era gata să mai ciocănească o dată în ușă.

— Iat-o cum apare.

Uram fața aceea.

Uram acele cuvinte.

Și cel mai mult uram faptul că, așa cum le spunea acum, îi auzeam îngrijorarea ascunsă – vedeam cum zâmbetul i se ștergea în timp ce mă măsura din cap până-n picioare, cu o privire rapidă, dar amănunțită. Ochii i s-au oprit asupra pumnilor mei strânși pe lângă corp și mi-am dat seama că într-una dintre mâini mototoleam o fâșie veche de mătase.

Voiam s-o folosesc ca să-l ameninț, să-i amintesc că mătasea aia ar putea fi el însuși dacă nu avea grijă. Dar ceva din expresia lui îngrijorată și toate lucrurile pe care mă făcea să le simt au ucis acel foc lăuntric.

Îmi plăcea furia. Era tangibilă și adâncă și mă făcea să mă simt puternică.

Dar numai puternică nu m-am simțit când am fost obligată să recunosc că Raihn – bărbatul care mă mințise, mă întemnițase, îmi ocupase regatul și-mi omorâse tatăl – ținea la mine cu adevărat.

Nu puteam nici măcar să mă uit la chipul lui Raihn fără să-l văd stropit de sângele tatălui meu.

Fără să văd cum mă privise cândva, ca și cum eram cel mai prețios lucru din lume, în noaptea pe care o petrecuserăm împreună în așternut.

Prea multe emoții. Le-am înăbușit mânioasă, chiar dacă mă durea fizic, de parcă aș fi înghițit niște lame de ras. Era mai ușor să nu simt nimic.

— Ce e? am întrebat.

A fost o întrebare moale, nicidecum fulgerul verbal pe care mi l-aș fi dorit.

Aș fi vrut să nu observ ușoara dezamăgire de pe fața lui Raihn. Îngrijorare, chiar.

— Am venit să-ți spun să te pregătești, a spus el. Avem oaspeți.

Oaspeți?

Stomacul mi s-a întors pe dos la gândul că voi sta în fața unor străini, simțindu-i cum se uită la mine ca la un animal în cușcă, în timp ce eu de-abia mă mai țineam pe picioare.

Știi să-ți controlezi emoțiile, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent la ureche. *Eu te-am învățat.*

Am tresărit. Raihn și-a înclinat capul, încruntându-se.

— Ce e?

La naiba, uram lucrul acesta! Faptul că vedea ce simt, de fiecare dată.

— Nimic.

Știam că Raihn nu mă crede. Iar el știa că eu știu asta. Uram faptul că știa că știu.

Mi-am înăbușit și această senzație, până când emoția a devenit un simplu zumzet amorțit de fundal, acoperit cu un nou strat de gheață. Era nevoie să depun un efort constant pentru a păstra acest echilibru și mă bucuram că mă puteam concentra la asta.

Raihn se uita la mine așteptând un răspuns, dar eu nu am zis nimic.

— Cum? a spus el. Nu ai întrebări?

Am clătinat din cap.

— Fără jigniri? Fără refuzuri? Fără ceartă?

Vrei să ne certăm? îmi venea să-l întreb. Dar asta ar însemna să văd acea mică expresie îngrijorată de pe fața lui și că el *voia*, de fapt, să-l contrazic. Și atunci aș fi fost nevoită să mă încarc și cu acea emoție complicată.

Așa că am scuturat din nou din cap. El și-a dres glasul.

— Bine. Uite. Asta e pentru tine.

Avea în mână un sac de mătase, pe care mi l-a întins.

N-am întrebat nimic.

— E o rochie, a spus el.

— Bine.

— Pentru întâlnire.

Întâlnire. Suna important.

Nu-ți pasă, mi-am reamintit.

A așteptat să-i pun întrebări, dar nu am făcut-o.

— Este singura de care am reușit să fac rost, așa că nu te obosi să te cerți cu mine dacă nu-ți place.

Atât de transparent încât era demn de milă. Practic, băga bățul prin gard ca să vadă când voi reacționa.

Am deschis sacul și am descoperit o volbură de mătase neagră.

Am simțit o gheară în piept. Mătase, nu piele. După tot ce se petrecuse, ideea de a cutreiera acest castel înveșmântată în altceva decât în armură...

Dar am spus:

— E-n ordine.

Voiam doar să plece.

Dar acum Raihn nu mai pleca niciodată din mijlocul unei conversații fără să-mi arunce o privire prelungă, ca și cum ar fi avut multe de spus și totul amenința să dea în clocot înainte de a ieși din camera mea. De fiecare dată.

— Ce e? am întrebat, nerăbdătoare.

Mamă Întunecată, simțeam cum îmi ies din piele de iritare!

— Îmbracă-te, a spus el în cele din urmă, spre ușurarea mea. Mă întorc peste o oră.

Când a plecat, am închis ușa și m-am sprijinit de ea, cu o răsuflare tremurată. A fost chinuitor, în acele câteva ultime minute, să mă stăpânesc. Nu știam cum puteam face asta în fața numeroșilor tovarăși ai lui Raihn. Pentru atât de mult timp. Preț de *ore întregi.*

Nu puteam s-o fac.

Vei reuși, mi-a șoptit Vincent la ureche. *Arată-le cât de puternică ești.*

Am strâns din ochi. Mi-aș fi dorit să mai aud puțin acea voce.

Dar a dispărut, așa cum se întâmpla întotdeauna, iar tatăl meu era din nou mort.

M-am îmbrăcat cu rochia aia idioată.

RAIHN AVEA EMOȚII.

Mi-aș fi dorit să nu-mi dau seama de asta atât de lesne. Nimeni altcineva nu părea să observe. Și de ce ar fi făcut-o? Spectacolul lui era atent pus la punct. Juca rolul regelui cuceritor la fel de ușor cum îl întruchipase pe bărbatul vesel din cârciumă, pe concurentul însetat de sânge, pe amantul meu, pe cel care-mi răpise libertatea.

Dar îl citeam foarte bine. Un singur mușchi care i se încorda în colțul maxilarului. Privirea lui ușor sticloasă, atât de tăioasă. Felul în care-și tot atingea manșeta, ca și cum nu se simțea deloc comod în costumul pe care-l purta.

Când a revenit în camera mea, l-am privit lung, luată prin surprindere fără să vreau.

Purta o tunică neagră, țeapănă și fină, cu ornamente albastre și o eșarfă de aceeași culoare pe umăr, care ieșea în evidență pe lângă nasturii argintii și firul subtil de brocart. Ținuta semăna chinuitor de mult cu o alta cu care-l văzusem înveșmântat odinioară: cea de la balul Ultimului Pătrar, pe care i-o oferise însuși Palatul Lunii. Atunci însă își lăsase părul răvășit, barba ciufulită, ca un act de revoltă. Acum era bărbierit. Părul îi era îngrijit și legat la spate, lăsându-i la vedere partea de sus a Însemnului de Moștenitoare de pe ceafă, care-i ieșea din guler.

Aripile îi erau scoase, cu dungile purpurii de pe margini și din vârfuri. Și...

Și...

Asta mi-a pus un nod în gât: nu mai puteam înghiți, nu mai puteam respira.

Când am văzut coroana de pe capul lui Raihn a fost ca și cum cineva m-ar fi înjunghiat. Dinții argintii ai acesteia se odihneau pe buclele negru-roșietice ale lui Raihn, iar contrastul dintre ele mi s-a părut strident, pentru că nu zărisem niciodată acea podoabă decât pe părul blond și lins al tatălui meu.

Ultima dată când văzusem acea coroană era îmbibată de sânge, aruncată în arena cu nisip, iar tatăl meu murea în brațele mele.

Fusese oare cineva obligat să scotocească prin ceea ce mai rămăsese din trupul lui Vincent pentru a recupera coroana? A fost nevoit vreun biet servitor să curețe sângele, pielea și părul din toate acele mici și elaborate spirale de argint?

Raihn m-a măsurat din priviri.

— Arăți minunat, a spus el.

Ultima dată când îmi spusese asta, la balul acela, îmi provocase un fior pe șira spinării – o replică plină de promisiuni ascunse.

Acum, mi se părea o minciună.

Rochia mea era drăguță. Atât. Simplă. Măgulitoare. Era ușoară, dintr-o mătase fină care îmi mângâia corpul – probabil fusese făcută pentru mine, pentru că mi se potrivea foarte bine, deși habar nu aveam de unde îmi știau măsurile. Îmi lăsa brațele goale, deși avea un guler înalt, cu nasturi asimetrici, care se încheiau într-o parte.

În taină, mă bucuram că-mi acoperea Însemnul de Moștenitoare.

În prezent, evitam să mă uit în oglindă când mă schimbam. În parte pentru că arătam ca naiba. Dar și pentru că

uram – *uram* din tot sufletul - să văd acel Însemn. Însemnul lui Vincent. Fiecare minciună, gravată cu cerneală roșie în pielea mea. Fiecare întrebare la care nu puteam răspunde vreodată.

Însemnul era ascuns, desigur, cu bună-știință. Dacă urma să defilez în fața unor Rishani de seamă, trebuia să par cât mai puțin amenințătoare.

Foarte bine.

Chipul lui Raihn a căpătat o expresie ciudată.

— Nu ai închis-o.

A făcut un gest spre gât, iar eu mi-am dat seama că se referea la rochie – pe lângă copcile din față avea nasturi și în spate, iar eu reușisem s-o închei doar pe jumătate.

— Vrei să te...

— Nu! am rostit repede, dar, în secundele de tăcere care au urmat, mi-am dat seama că nu aveam de ales. Bine, am spus, după o clipă.

M-am întors, arătându-i celui mai mare dușman al meu spatele gol. M-am gândit, ironic, că lui Vincent i-ar fi fost rușine dacă m-ar fi văzut făcând așa ceva.

Dar, Mamă Întunecată, aș prefera oricând un pumnal în locul mâinilor lui Raihn – aș prefera să simt un tăiș decât vârfurile degetelor lui atingându-mi pielea mult prea blând.

Și ce fel de fiică eram dacă, în ciuda celor întâmplate, o parte din mine tânjea după o atingere afectuoasă?

Am tras aer în piept și nu i-am dat drumul până când nu a încheiat și ultimul nasture. Am așteptat ca mâinile lui să se îndepărteze, dar nu a fost așa. De parcă mai voia să spună ceva.

— Am întârziat.

Am tresărit la auzul glasului lui Cairis. Raihn s-a îndepărtat. Cairis stătea sprijinit de cadrul ușii, cu ochii ușor mijiți, zâmbind. Mereu zâmbea, dar mă și privea foarte, foarte atent. Mă voia moartă. Asta era bine. Uneori și eu îmi doream să mor.

— În ordine.

Raihn și-a dres glasul. Și-a atins manșeta.

Emoții. Avea multe emoții.

Versiunea mea dinainte, cea îngropată sub zecile de straturi de gheață pe care le pusesem între sentimente și suprafața pielii mele, ar fi fost curioasă să afle de ce.

Raihn s-a uitat peste umăr la mine, cu un rânjet, alungându-și emoțiile, așa cum făceam și eu.

— Hai să mergem, prințesă. Să le oferim un spectacol.

SALA TRONULUI fusese curățată de când fusesem aici ultima oară – obiectele de artă și decorațiunile fuseseră înlocuite, cioburile artefactelor Hiajilor dispăruseră de pe podele. Perdelele erau deschise, dezvăluind silueta învăluită în argint a orașului Sivrinaj. Era mai liniște decât în urmă cu câteva săptămâni, dar mici scântei de lumină țâșneau din când în când în depărtare, prin noapte. Vampirii lui Raihn reușeau să țină sub control cea mai mare parte a orașului interior, dar de la fereastra dormitorului meu vedeam ciocnirile de la periferiile Sivrinajului. Hiajii nu cedau fără luptă – nici măcar în fața celor din Casa Sângelui.

Simțeam ceva sub gheața din sufletul meu – mândrie, poate. Îngrijorare. Nu eram sigură. Era atât de greu de spus.

Tronul tatălui meu – acum tronul lui Raihn – era așezat în centrul podiumului. Cairis și Ketura și-au ocupat locurile în spatele acestuia, rezemați de perete, îmbrăcați în cele mai frumoase veșminte ale lor. Paznici veșnic devotați. Am presupus că acolo voi sta și eu, pe singurul scaun. Dar Raihn s-a uitat la el, a înclinat capul într-o parte, apoi l-a tras lângă tron.

Cairis s-a uitat la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Ești sigur de asta? a spus el, suficient de încet încât să-mi dau seama că n-ar fi trebuit să-l aud.

— Absolut, a răspuns Raihn.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să iau loc, în timp ce el s-a așezat pe tron, fără a-i da lui Cairis șansa de a-l contrazice.

Totuși, buzele strânse ale sfătuitorului său spuneau multe. La fel ca omniprezenta privire tăioasă a Keturei.

Dacă ar fi trebuit să fiu mișcată de acest gest ostentativ de... de generozitate, sau de bunătate, sau de orice naiba ar fi fost asta, nu eram deloc. M-am așezat fără să mă uit la Raihn.

O servitoare și-a ițit capul prin ușile duble, făcând o plecăciune și adresându-i-se lui Raihn.

— Au sosit, Înălțimea Voastră.

Raihn s-a uitat la Cairis.

— Unde naiba e?

Ca la un semn, în aer s-a făcut simțit mirosul de fum de țigară. De pe coridor a intrat Septimus, urcând pe podium din doi pași lungi și grațioși. Era urmat de gărzile lui favorite Născute din Sânge, Desdemona și Ilia, două femei înalte și zvelte, care semănau atât de mult între ele încât eram sigură că sunt surori. Nu le auzisem niciodată vorbind.

— Scuze, a spus el cu dezinvoltură.

— Stinge țigara! a mârâit Raihn.

Septimus a râs încet.

— Sper că intenționezi să fii mai politicos cu propriii tăi nobili.

Dar s-a supus – stingând țigara în propria palmă. Mirosului de fum i-a luat locul cel de carne arsă. Cairis a strâmbat din nas.

— Ce drăguț! a spus el cu asprime.

— Regele Născut din Noapte m-a rugat s-o sting. Ar fi fost nepoliticos să nu-i fac pe plac.

Cairis și-a dat ochii peste cap, părând că se abține din răsputeri să nu-i dea o replică pe măsură.

Raihn, pe de altă parte, se uita fix în capătul opus al încăperii, la acele uși duble închise, ca și cum ar fi văzut prin ele. Expresia lui era neutră. Poate chiar plină de aroganță.

Eu știam că nu e așa.

— Și Vale? l-a întrebat încet pe Cairis.

— Ar fi trebuit să fie aici. Probabil a întârziat corabia.

— Mhm.

Zgomotul acela ar fi putut la fel de bine să fie o înjurătură.

Da, Raihn era foarte, foarte agitat.

Dar glasul i-a sunat calm și relaxat când a rostit:

— Atunci cred că suntem gata, nu-i așa? Deschideți porțile! Lăsați-i să intre!

2. RAIHN

Ultima dată când mă aflasem în această cameră, cu acești vampiri, eram un sclav.

Uneori, mă întrebam dacă-și mai aminteau de mine. Nu eram nimic pentru ei pe atunci, bineînțeles. Un alt corp fără chip, mai degrabă asemănător cu o unealtă sau cu un animal de companie decât cu o ființă cu emoții și sentimente.

Acești vampiri, desigur, știau acum cine sunt. Îmi cunoșteau trecutul. Dar nu mă puteam abține să mă întreb, în timp ce ei intrau în vasta și frumoasa sală a tronului, dacă-și aminteau cu adevărat de *mine*. Cu siguranță nu țineau minte acele mici gesturi crude și obișnuite, pentru ei doar o parte normală a oricărei nopți. Eu însă le țineam minte. Fiecare umilință, fiecare abuz, fiecare lovitură, fiecare clipă chinuitoare.

Îmi aminteam totul.

Și acum mă aflam aici, în fața nobilimii Rishane, cu o coroană blestemată pe cap.

Cum se mai schimbaseră lucrurile!

Însă nu atât de mult pe cât mi-aș fi dorit. Pentru că, în secret, chiar și după tot acest timp, încă mă îngrozeau.

Am ascuns adevărul cu un autocontrol desăvârșit – imitându-l impecabil pe fostul meu stăpân. Stăteam pe podium, cu mâinile la spate, cu aripile la vedere, cu coroana mea perfectă, cu ochii reci și cruzi. Ultima parte nu era dificilă. La urma urmei, ura era reală.

Nobilii fuseseră chemați din toate colțurile teritoriului Rishan. Aveau o forță moștenită din timpuri străvechi. Cei mai mulți dintre ei se aflau la putere pe când rege era Neculai. Erau la fel de elegant îmbrăcați cum țineam minte, acoperiți în veșminte de mătase atât de elaborate, încât era evident că vreun biet sclav petrecuse săptămâni întregi muncind la fiecare împunsătură din broderie. Pe fețele lor se citea aceeași aroganță și același rafinament nemilos care, știam de acum, erau caracteristice întregii nobilimi vampirești.

Acest lucru nu se schimbase.

Dar multe altele erau diferite. Trecuseră două sute de ani. Și poate că acele două secole nu-și puseseră amprenta pe trupurile lor, dar fuseseră ani grei, care le marcaseră cu siguranță sufletele. Aceștia erau o mână de Rishani puternici care supraviețuiseră unei lovituri de stat violente și apoi celor două secole de dominație Hiajă. Stăpâniseră peste ruinele pe care Vincent le îngăduise să le păstreze.

Iar acum se aflau aici, în fața unui rege pe care-l urau deja, gata să lupte din răsputeri pentru grămezile lor de oase.

Cel mai urât dintre privilegii. Cel mai grețos soi de opresiune.

Mi-am ridicat bărbia, cu un zâmbet pe buze.

— Ce adunare sumbră! am spus. Aș fi crezut că sunteți mai fericiți că vă aflați aici, având în vedere ce s-a întâmplat în ultimele două secole.

Voiam ca vocea să-mi semene cu a lui. O amenințare perpetuă. Singurul lucru pe care acești vampiri îl înțelegeau.

Totuși, a fost puțin șocant să aud asemenea lucruri zburându-mi de pe buze.

Mi-am slăbit puțin magia, lăsând câteva dâre întunecate să-mi înconjoare aripile – scoțând în evidență, știam bine, dungile roșii ale penelor. Ca să le reamintesc cine sunt și de ce mă aflu aici.

— Nyaxia a considerat în cele din urmă că se cuvine să ne readucă la domnie, am spus, străbătând podiumul cu pași lenți. Și, cu puterea cu care m-a învestit, voi duce Casa Nopții într-o eră mai puternică decât oricând. Am recucerit acest regat din mâinile Hiajilor. De la vampirul care ne-a ucis regele, care ne-a violat regina, care ne-a decimat poporul și care ne-a ocupat tronul timp de două sute de ani.

Eram profund conștient de privirea Orayei, care mă ardea în spinare în timp ce enumeram fărădelegile lui Vincent. De fapt, pe tot parcursul acestui spectacol, am fost constant conștient de prezența Orayei – știind că vede mai profund decât ceea ce era la suprafață.

Dar nu aveam voie să par distras. În schimb, m-am strâmbat, dezgustat.

— Acum, eu voi transforma din nou Casa Nopții într-un lucru de temut. Eu o voi readuce la ceea ce era odinioară.

Fiecare *eu* era ales intenționat, amintindu-le, la fiecare frază, de rolul meu.

Îl văzusem pe Neculai ținând un astfel de discurs de nenumărate ori și-i zărisem pe acești vampiri cum îi sorbeau fiecare vorbă.

Dar, oricât de bun ar fi fost spectacolul meu, nu eram Neculai.

Toți se mulțumeau să se holbeze la mine, iar tăcerea nu era încărcată de respect, ci de scepticism – la care se adăuga un pic de dezgust.

În ciuda Însemnului, a coroanei, a aripilor, ei vedeau tot un sclav transformat.

Să-i ia naiba!

M-am plimbat pe podium, uitându-mă de sus la ei. M-am oprit brusc când am descoperit un chip cunoscut – un bărbat cu

păr castaniu grizonant, cu pete cenușii la tâmple, cu ochi întunecați și tăioși. L-am recunoscut imediat – mai repede decât aș fi vrut – pentru că amintirile m-au invadat violent și dureros. Acel chip și sute de nopți de suferință.

Semăna cu Neculai, în unele privințe. Aceleași trăsături cu unghiuri dure, aceeași cruzime în ele. Avea sens. La urma urmei, erau veri.

Fusese crud. Dar nu cel mai crud. Premiul acela îi revenea fratelui său, Simon, care, am observat cercetând rapid încăperea din priviri, nu era azi aici.

M-am oprit în fața lui, cu capul înclinat și cu un zâmbet pe buze. Pur și simplu nu m-am putut abține.

— Martas, am spus curtenitor. Ce surpriză să te văd aici! Aș fi putut *jura* că invitația mea era adresată fratelui tău.

— Nu a putut face călătoria, a spus plat Martas.

Chiar cu o nuanță de dispreț. Și nu aveam cum să interpretez greșit felul în care ochii lui mi-au măsurat trupul și nici dezgustul din expresie.

Camera era complet cufundată în tăcere. La suprafață – niște cuvinte inofensive. Dar toată lumea de aici știa cât erau de jignitoare.

Simon era unul dintre cei mai puternici nobili Rishani care rămăseseră în viață – de fapt, *cel* mai puternic. Dar era doar un nobil. Când un rege te cheamă, vii, ce mama dracului!

— Serios? am spus. Ce păcat! Ce era atât de important?

Martas – șarpele acela – m-a privit drept în ochi și a zis:

— E un vampir foarte ocupat.

O plăcere sinistră, însetată de sânge, a pătruns peste calmul meu studiat.

— Presupun că va trebui să juri credință în numele lui, atunci.

Am ridicat bărbia, privindu-l de sus și zâmbind suficient de larg încât să-mi dezvelesc colții.

— Închină-te.

Știam exact ce avea să se întâmple.

Simon și Martas crezuseră că tronul le va reveni. Erau singurele rude ale regelui rămase în viață – nu s-au îndoit că Simon va găsi pe pielea sa Însemnul Moștenitorului când Neculai va muri, fiind cel mai în vârstă membru al familiei de sânge a acestuia.

Dar, din nefericire pentru ei – și pentru mine –, Nyaxia nu era atât de previzibilă.

Nemernicii își petrecuseră probabil ultimii două sute de ani presupunând că nimeni nu avea Însemnul. Trebuie să fi avut un șoc în urmă cu câteva săptămâni, când l-am dezvăluit pe al meu și apoi i-am chemat la Sivrinaj pentru a îngenunchea în fața sclavului Transformat de care abuzaseră vreme de șaptezeci de ani.

Nu aveau însă nicio intenție să se închine, iar eu știam asta.

Martas nu s-a clintit.

— Nu pot, a spus el.

V-ați fi așteptat poate la o undă de murmure care să străbată încăperea. Dar nu. Mulțimea tăcea mâlc. Nimeni nu se mira.

— Fratele meu îi va jura credință regelui de drept al Casei Nopții, iar eu mă voi înclina doar în fața aceluia, a continuat Martas. Tu nu ești rege.

A rânjit din nou.

— Am văzut cum te-ai spurcat. Nu mă pot închina în fața cuiva care a făcut astfel de lucruri. Nici în fața cuiva care stă pe un podium alături de un prinț Născut din Sânge.

M-am spurcat.

Interesant mod de a pune problema. A fost aproape elegant felul în care a pus în lumină un cod moral inexistent – ca și cum eu aș fi ales acele grozăvii care se întâmplaseră cu atâția ani în urmă, ca și cum el n-ar fi fost unul dintre cei care mă umiliseră.

Am dat încet din cap, privindu-l lung. I-am zâmbit. Acum eram în întregime sincer. N-aș fi putut să-mi înăbuș zâmbetul nici dacă mi-aș fi propus.

Pofta de sânge îmi zvâcnea prin corp cu fiecare bătaie a inimii, luându-mă în stăpânire.

Și apoi Martas a spus, într-o înșiruire rapidă de cuvinte, cu mâna îndreptată spre podium:

— Spui că ne-ai eliberat de Hiaji, dar eu o văd pe târfa lui Vincent stând chiar lângă tronul tău.

Ochii lui au privit peste umărul meu. Oprindu-se, știam bine, asupra Orayei.

Cunoșteam privirea aceea. Ură și foame, dorință și dezgust, toate la un loc.

— N-ai decât să i-o tragi! a șuierat el. Dar uită-te la ea! Atât de neatinsă! Nicio zgârietură pe trupul ei. Nu-ți trebuie decât o gură și o pizdă. De ce te-ai deranjat să păstrezi și restul?

Zâmbetul mi-a pierit de pe buze.

Jocul acesta nu mi se mai părea amuzant.

Toată această întâlnire trebuia să se desfășoare calculat, deliberat. Dar acum nu mai acționam decât din impuls.

— Îți apreciez sinceritatea, am spus calm. Și pe cea a lui Simon.

Am coborât scările din doi pași hotărâți și mi-am așezat ușor mâinile de o parte și de alta a feței lui Martas. Avea același chip ca acum câteva secole.

Poate că vampirii nu se schimbă niciodată.

Eu m-am *simțit* diferit din momentul în care Nyaxia a înapoiat puterea liniei moștenitoare a Rishanilor. Simțisem că se schimbă ceva în mine din momentul în care Neculai a murit, dar reușisem să înăbuș acea forță, s-o supun și s-o transform într-un lucru mai ușor de stăpânit, care să atragă mai puțin atenția asupra mea. Dar, din acea noapte, magia mea a revenit cu o forță incontrolabilă, ca și cum darul Nyaxiei țâșnea nestăvilit prin mine.

De fapt, a fost o ușurare s-o pot folosi din nou cu forță maximă.

Am eliberat-o.

Să folosesc magia Asteris a fost extenuant, dar și foarte palpitant. Era ca și cum puterea brută a stelelor îmi țâșnea de sub piele, sfâșiindu-mi tot corpul.

A sfâșiat și trupul lui Martas.

Camera a devenit albă, apoi neagră, apoi a revenit din nou la realitatea neplăcută.

M-a izbit un val de căldură. O *bufnitură* surdă a spulberat liniștea și un corp frânt, zdrobit, a căzut la pământ într-un morman de mătăsuri.

Lumina orbitoare s-a stins, lăsând în urmă o mare de chipuri șocate și tăcute. Am ridicat capul lui Martas, cu trăsăturile contorsionate într-o expresie de confuzie. *Asta* era o expresie total nouă pentru el și satisfăcătoare pentru mine.

Câțiva vampiri din fața mulțimii s-au dat repede înapoi pentru a evita balta de sânge negru care se întindea pe marmură. Nu s-au auzit nici țipete, nici alte istericale. Vampirii, chiar și nobilii, erau obișnuiți cu vărsarea de sânge. Nu erau deloc oripilați, doar surprinși.

Poate că n-a fost înțelept din partea mea să-l ucid pe fratele celui mai puternic nobil Rishan.

Dar, în acest moment, nu-mi păsa. Nu simțeam decât o profundă satisfacție. Nu eram făcut pentru tâmpeniile astea – prefăcătorie, petreceri, politică. Dar pentru asta? Pentru a ucide?

La asta mă pricepeam. Mă simțeam bine când pedepseam astfel pe cine merită.

M-am uitat peste umăr. Nu știam exact de ce... am făcut-o fără să mă gândesc.

Expresia Orayei m-a șocat.

Satisfacție. Și sete de sânge.

Era prima dată după câteva săptămâni când vedeam în ochii ei o scânteie de luptă. Zeiță, îmi venea să plâng de ușurare!

Iat-o cum apare, mi-am spus.

Și ceva din felul în care se uita la mine, drept în ochi, a străpuns rolul pe care-l jucam. Practic, o puteam auzi spunând: *Iată-l cum apare.*

M-am întors spre mulțime, pășind cu spatele, înapoi, pe treptele podiumului.

— Sunt Regele Născut din Noapte, am spus cu o voce joasă, amenințătoare. Credeți că am de gând să cerșesc respectul vostru? Nu am nevoie de respectul vostru. Frica voastră îmi va fi de-ajuns. *Închinați-vă!*

Și am lăsat capul să cadă cu o *bufnitură* dezgustătoare și să se rostogolească pe scări, lovindu-se de fostul său trup. Poziția în care ajunsese semăna izbitor cu o reverență.

Nobilii se holbau. Lumea își ținea respirația.

Eu îmi țineam respirația, încercând cu disperare să nu mă dau de gol.

Mergeam pe o linie foarte subțire. Vampirii respectau brutalitatea, dar numai din partea semenilor potriviți. Eu nu eram unul dintre aceștia. Poate că nu voi fi niciodată.

Dacă unul sau doi refuzau să mi se închine, nu era grav. Dar, cu sau fără Însemnul de Moștenitor, aveam nevoie de loialitate din partea nobililor mei, mai ales dacă voiam să scap vreodată de sub controlul Născuților din Sânge. Dacă refuzau *toți* însă...

Ușa s-a deschis în forță, trântindu-se zgomotos de perete și sfâșiind tăcerea ca o sabie care trece prin carne.

În prag stătea Vale.

Niciodată nu m-am gândit că mă voi bucura atât de mult să-l văd pe acel vampir. Dar, jur pe sânii lui Ix, a trebuit să-mi înăbuș un oftat de ușurare.

A măsurat din priviri încăperea – pe mine, mulțimea, consilierii, corpul însângerat al lui Martas – și și-a dat seama imediat ce se întâmplase.

A intrat hotărât în sala tronului, atât de repede încât buclele lui lungi și întunecate păreau că zboară în urma lui. Mulțimea s-a dat la o parte pentru a-i face loc. O femeie cu păr castaniu și creț strâns în creștet venea după el, apoi a rămas în spatele mulțimii, privind împrejur cu ochi mari și curioși.

— Regele meu, a spus Vale, apropiindu-se de podium. Îți cer iertare că am întârziat.

Ajuns în fața mea, a îngenuncheat lin – chiar în centrul mulțimii, în balta de sânge care se formase sub trupul lui Martas.

— Înălțimea Voastră.

Vocea lui a răsunat în sala tronului. Știa exact ce face – se asigura că toată lumea îl observă.

— Ai sabia mea, sângele meu, viața mea. Îți jur loialitate. E cea mai mare onoare pentru mine să te servesc ca Ministru de Război.

Era un ecou ciudat din trecut în cuvintele lui. Ultima dată îl auzisem pe Vale rostindu-i-le lui Neculai. M-am crispat în sinea mea, când le-am auzit adresate mie.

Pe dinafară, le-am acceptat ca și cum mi se cuveneau în mod firesc.

Mi-am ridicat privirea spre ceilalți, așteptând.

Vale era nobil. Era respectat. Tocmai înclinase o balanță precară în favoarea mea.

La început încet, apoi într-un val, ceilalți nobili s-au coborât în plecăciune.

Asta era exact ceea ce-mi doream. Ce aveam nevoie. Și totuși, priveliștea m-a făcut să mă simt stingherit în mod visceral. Eram deodată foarte conștient de coroana de pe capul meu, purtată de regi secole întregi înaintea mea, regi care erau blestemați și subjugați cruzimii și paranoiei. Regi pe care-i ucisesem, direct sau indirect, așa cum și ei îi uciseseră pe cei dinaintea lor.

Nu m-am putut abține. Am aruncat din nou o privire peste

umăr – doar pentru o fracțiune de secundă, aproape imposibil de observat.

Ochii Orayei mă sprijineau în tăcere. Ca și cum ar fi văzut acea mică fărâmă de onestitate întunecată scoasă la iveală.

M-am uitat repede în altă parte, dar privirea ei mi-a rămas întipărită în minte.

3. ORAYA

Privirea de pe chipul lui Raihn mi-a rămas întipărită în minte mai mult timp decât mi-aș fi dorit. De ce mi-ar fi oferit asta? Ceva atât de onest.

Uram faptul că știam că este onest.

Am fost scoasă rapid din sala tronului, iar Raihn s-a îndepărtat fără să le arunce vreo privire nobililor săi, cu o atitudine dezinvoltă despre care știam că era însă calculată. Eram flancată de gărzile Keturei și, deși Raihn mergea cu câțiva pași înainte, puteam să-i văd nodurile albite ale degetelor. Nu mi-a adresat niciun cuvânt în timp ce Cairis, Ketura și nobilul – noul său Ministru de Război? – l-au înconjurat, dispărând cu toții pe un coridor lateral în timp ce gărzile m-au condus spre scara care ducea înapoi la odăile mele.

Septimus mi s-a alăturat puțin mai sus, pe trepte. Înainte de a-l auzi, i-am simțit mirosul. Se apropia în liniște, dar fumul ăla blestemat de țigară îl dădea de gol.

— Ei bine, a spus el, a fost interesant, nu-i așa?

S-a uitat la soldații care se crispaseră vizibil când și-a făcut apariția.

— Ah, iertați-mi impolitețea. Deranjez?

Gărzile au tăcut mâlc. Ca de obicei. Septimus a zâmbit, mulțumit de reacție.

— Știam că trecutul soțului tău este un subiect... hai să-i spunem controversat în rândurile nobililor Rishani, a continuat el. Dar trebuie să recunosc că tot ce s-a întâmplat mi-a depășit așteptările. Presupun că va trebui să chem mai multe trupe din Casa Sângelui.

A aruncat scrumul pe scara de marmură, strivindu-l sub călcâi.

— Se pare că Rishanii nu vor fi de mare ajutor, dacă asta e tot ce au de oferit.

Am ajuns la alte trepte.

Nu aveam nimic de spus. Cuvintele lui Septimus treceau prin mine ca un zgomot de fond.

— Tu, a spus el în cele din urmă, ești mult mai tăcută.

— Nu vorbesc doar de dragul de a vorbi.

— Mare păcat. Întotdeauna ai avut lucruri atât de interesante de spus.

Își bătea joc de mine, iar eu uram asta. Dacă aș fi avut energie, poate că i-aș fi îndeplinit dorința și m-aș fi răstit la el.

Dar nu aveam energie, așa că n-am spus nimic.

Am ajuns la ultimul etaj. În momentul în care am cotit spre ușa dormitorului meu, am auzit niște pași rapizi în urma mea. Desdemona, una dintre gărzile lui Septimus, i s-a alăturat din mers.

— Scuzați-mă, Înălțimea Voastră. Avem o problemă.

Septimus și Desdemona au rămas în urmă, iar eu am continuat să merg. Totuși... urechile îmi erau ciulite.

— E vorba despre atacul de la Misrada, spunea Desdemona, pe un ton coborât. Va trebui să dislocăm trupe dacă vrem să avem destui vampiri peste două săptămâni...

Ușa mea s-a deschis, atrăgându-mi atenția. În față mi-a apărut adăpostul bine-cunoscut al dormitorului meu – închisoarea mea.

— Atunci, disloca-le! i-a răspuns Septimus, nerăbdător. Nu-mi pasă de...

Am intrat în cameră. Ușa s-a închis în urma mea, făcându-mă din nou captivă înăuntru. Mi-am desfăcut nasturii rochiei și m-am trântit imediat pe pat, așteptând zgomotul familiar al ușii. Patru clicuri. Patru zăvoare.

Clic.

Clic.

Am așteptat. Au trecut câteva secunde. Pașii s-au îndepărtat.

M-am încruntat. Curiozitatea mi s-a trezit pentru prima oară în ultimele câteva săptămâni.

M-am ridicat din pat.

Oare îmi imaginasem? Mintea mea era, în ultima vreme, ca într-un văl de ceață. Poate că nu auzisem celelalte două încuietori.

M-am dus la ușă și am privit crăpătura. Două umbre subțiri frângeau raza slabă de lumină din hol. Cele două zăvoare de sus - niște bare glisante – erau închise.

Dar cele două de jos fuseseră lăsate deschise.

La naiba!

În prima mea zi aici, reușisem să deschid trei dintre încuietori. Cea mare de jos mă depășise. Dar acum...

M-am îndepărtat de ușă, măsurând-o din priviri așa cum îți studiezi adversarul din ring. O senzație fulgerătoare, străină mi-a răscolit pieptul. Speranța.

Puteam deschide acele zăvoare. Puteam *să plec.*

Era încă noapte, deși se apropiau zorii. Trebuia să aștept până când răsărea soarele și vampirii plecau în mare parte spre camerele lor. Apoi am tresărit – gândindu-mă la camera

de lângă a mea și la bărbatul din ea, care putea să se întoarcă în orice clipă. Auzul vampirilor era foarte ascuțit. Dacă aș fi încercat să ies cât timp era acolo, și-ar fi dat seama imediat.

Dar... fusesem atentă la mișcările lui Raihn. Petrecea foarte puțin timp în camera lui. De multe ori, nu se întorcea decât la câteva ore după răsăritul soarelui.

Așa că trebuia să-mi asum riscul. Să stau până mâine și să aștept ca majoritatea vampirilor să se ducă la culcare. Toți, în afară de Raihn.

Și apoi?

Cunoști castelul ăsta mai bine decât oricine, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent, iar eu am tresărit, așa cum făceam de fiecare dară când îi auzeam vocea.

Avea însă dreptate. Nu numai că trăisem în acest castel toată viața, dar învățasem cum să mă furișez prin umbrele lui fără ca nimeni să observe – nici măcar ultimul Rege al Născuților din Noapte.

Trebuia doar să aștept momentul potrivit.

4. RAIHN

Ketura a închis ușa în urma noastră.

— Lucrurile au luat-o razna acolo, a murmurat Cairis.

— Nu cred c-a mers chiar atât de rău.

Camera era atât de goală și, în același timp, atât de dezordonată încât nu puteai să gândești. Înainte fusese o bibliotecă – o cameră ce găzduia obiecte foarte frumoase, foarte vechi sau foarte scumpe – de obicei toate trei la un loc. Ketura poruncise ca mare parte a castelului să fie golită – în căutare de informații sau capcane – și un biet servitor de-abia reușise să scoată jumătate dintre cărțile de pe rafturi înainte ca ea să decidă că această încăpere era singurul centru acceptabil pentru conducerea operațiunilor.

Acum era un adevărat haos – rafturile dintr-o parte erau goale, iar teancurile de cărți fuseseră înghesuite într-un colț. Masa lungă din centrul încăperii era acoperită cu notițe, hărți, volume și câteva pahare uitate acolo din noaptea precedentă, cu o crustă roșie pe fund.

Vincent s-a aflat la putere vreme de două sute de ani. Era mult de curățat în urma lui.

În sinea mea mă bucuram pentru asta.

În noaptea în care turneul Kejari luase sfârșit, zburasem aici înspăimântat, cu un gol în stomac. Erau multe lucruri care mă copleșeau – Oraya inconștientă în brațele mele, sângele lui Vincent pe mâinile mele, un Însemn al Moștenitorului arzându-mi spatele și un întreg regat nenorocit pe umerii mei. Și totuși, mă oprisem la ușile acestui castel, bântuit de amintiri.

Poate că asta mă făcea un laș.

Dar două sute de ani însemnau mult timp. Locul a arătat foarte diferit sub domnia lui Vincent. Suficient cât să ascundă cele mai urâte amintiri, de la o noapte la alta. Cu toate astea, nu mă puteam convinge deloc să vizitez unele aripi ale castelului.

Am tras un scaun și m-am așezat greoi, urcându-mi picioarele pe colțul mesei. Scaunul a gemut ușor sub greutatea mea. Mi-am lăsat capul pe spate și am privit tavanul – din dale argintii, gravate cu aripile Hiajilor. Bleah!

— Ce aveai de gând să faci dacă Vale nu apărea la timp? m-a întrebat Cairis. Să-i măcelărești pe toți?

— Nu era o idee rea, am spus. Asta ar fi făcut marele Neculai Vasarus.

— Tu nu ești Neculai.

Ceva din tonul lui m-a făcut să ridic capul.

A spus asta ca și cum ar fi fost un lucru rău.

Gândul mă scârbea. Nu știu de ce, mintea mea s-a întors la noaptea nunții și la promisiunea pe care i-o făcusem Orayei când, practic, o implorasem să colaboreze cu mine.

Vom sfâșia lumile care ne-au înrobit pe amândoi, iar din cenușă vom construi ceva nou.

Am crezut fiecare cuvânt al acestei promisiuni.

Dar Oraya se uitase la mine cu ură și dezgust și al naibii să fiu dac-o puteam învinovăți pentru asta. Și acum, iată-mă aici, curățându-mi sângele de sub unghii, hotărându-mă să mă transform în bărbatul care mă distrusese.

Oraya a văzut întotdeauna dincolo de aparențe.

Cineva a ciocănit, întrerupând, din fericire, acea conversație. Ketura a deschis și a intrat Vale. A făcut o pauză și și-a înclinat capul în fața mea, închizând ușa în urma lui.

— Înălțimea Ta.

Uneori, lucrurile mărunte sunt cele care te trezesc la realitate.

Declarația exagerată de loialitate a lui Vale nu o făcuse. Dar această mică și dezinvoltă jumătate de reverență, aceeași pe care o folosea și în fața lui Neculai, m-a făcut să mă simt ca acum două secole, cu fostul meu stăpân stând chiar în spatele meu.

Ketura îl voise pe Vale ca Ministru de Război. Era o bună executantă, dar aveam nevoie de cineva strategic. Iar Cairis insistase să fie o persoană cu sânge nobil – un vampir respectat de toți cei care nu mă respectau pe mine.

— Ca să-ți dea legitimitate, spusese el.

Legitimitate. Aveam binecuvântarea unei zeițe și un tatuaj magic și urât de care nu puteam scăpa. Și totuși, *Vale* era cel care avea să-mi dea „legitimitate".

Mi-era greu să uit. Nu, Vale nu luase parte niciodată la petrecerile depravate, așa cum făcuseră ceilalți. Credea, probabil, că amorul consensual era de preferat. Poate că vărsase destul sânge în război, așa că nu voia să se distreze tot în felul acesta.

Asta nu însemna că era vreun sfânt. Și nici nu însemna că nu mă privea și acum ca pe un sclav.

— Îți cer iertare că am întârziat, a spus el. Furtună pe mare.

— Nu poți controla vântul. Și sunt sigur că soția ta avea nevoie de timp pentru a se reface.

A clipit confuz.

— După Transformare, l-am lămurit, apoi am zâmbit. Felicitări, apropo!

Ochii lui Vale s-au înăsprit, strălucind ca aceia ai unui câine de pază care stă să rupă lanțul.

Credea că o amenințam? Asta ar fi făcut Neculai.

Dar nu. Pur și simplu nu-mi plăcea că Vale Transformase o femeie umană și o târâse până aici. Nu-mi plăcea deloc.

— Totul a mers cât se poate de bine, a spus. Se odihnește. Un pic de rău de mare în timpul călătoriei. Am vrut s-o instalez.

Expresia i s-a înmuiat, iar la asta... la asta nu mă așteptasem. Părea o senzație straniu de apropiată de afecțiune reală.

Nu eram sigur că asta mă făcea să mă simt mai bine. Și Neculai o iubise pe Nessanyn, soția lui. Dar asta nu o salvase.

— Foarte bine! Mă bucur că ai ajuns.

Am făcut un gest spre hărțile împrăștiate pe masă.

— Avem multe de recuperat, după cum vezi.

IDEEA GENERALĂ, după discuții de ore întregi, era că ne aflam într-un mare rahat.

Vale credea că era o prostie că acceptasem înțelegerea cu Septimus.

Credea că e o mare prostie că făcusem asta fără să negociez.

Și mai credea că e o prostie *monumentală* că am lăsat-o pe Oraya în viață.

Am respins aceste critici cât am putut de nonșalant. Nu puteam să justific de ce luasem acele decizii fără să-mi dezvălui mai mult decât aș fi dorit adevăratele motivații – care nu aveau nimic în comun cu cruzimea pe care ei voiau s-o vadă din partea mea.

Totuși, realitatea era sumbră. Hiajii nu dădeau înapoi. Păstraseră câteva orașe-cheie. Cei două sute de ani de domnie îi făcuseră să aibă armate puternice. Vincent, chiar și la apogeul puterii sale, nu se culcase pe-o ureche. Continuase să-și întărească forțele și să-i decimeze pe Rishani până când aceștia nu mai rămăseseră cu nimic.

Asta însemna că forța noastră se baza aproape în totalitate

pe vampirii Născuți din Sânge. Și, da, ticăloșii erau eficienți. Aveau corpuri dispuse să atace aproape orice. Cu ajutorul lor, am reușit să înfrângem multe dintre cele mai importante fortărețe ale Hiajilor.

Dar asta însemna, de asemenea, că dacă Septimus ar fi decis să se retragă, am fi fost terminați. Armatele Rishanilor nu puteau să reziste de unele singure în fața Hiajilor.

Vale nu-și ascundea frustrarea față de această situație. Cele câteva secole petrecute departe de societatea simandicoasă îl făcuseră să fie și mai tranșant decât de obicei, ceea ce spunea multe. Totuși, trebuia să recunosc că se pricepea. A încheiat întâlnirea cu o listă de recomandări pentru a ne întări pozițiile, iar când ne-am despărțit a ieșit pe ușă alături de Ketura, cu o altă listă de întrebări despre armatele noastre.

Cairis, însă, a mai zăbovit după ce Vale și Ketura au plecat. Uram asta – să rămână în urmă. O făcea și pe timpuri, șoptindu-ți ceva la ureche și făcând să pară că totul fusese ideea ta.

Am oftat.

— Nu vreau să mă menajezi. Spune direct ce ai de zis.

— Bine. Voi fi direct. A ieșit prost. Știam deja că nobilii te urăsc. Acum însă...

— Nimic nu-i putea face să nu mă mai urască. De fapt, poate ar fi trebuit să ne gândim la asta ca la un test. Care nobil mi s-ar fi închinat de bunăvoie?

— Dacă a fost un test, a spus Cairis cu ironie, atunci nimeni nu l-a trecut.

— Exact. Așa că hai să-i executăm pe toți.

Mi-a aruncat o privire lungă, de parcă încerca să priceapă dacă era o glumă sau nu.

Nu era. Am ridicat din sprâncene, o întrebare mută: *Așadar?*

— Ai vampiri pe care să-i pui în locurile lor? a spus el.

— Aș putea găsi câțiva.

S-a aplecat peste masă, împreunându-și degetele.

— Cine? Spune-mi.

Nu-mi plăcea când Cairis avea dreptate. Era al naibii de arogant.

— Tot ce spun este că trebuie să ai mare grijă, a zis cu voce coborâtă, ca și cum ar fi vrut să se ferească de urechile indiscrete. Deja ne bazăm mult prea mult pe cei Născuți din Sânge.

Puțin spus. Septimus practic mă avea la picioarele lui.

— Ultimul lucru de care avem nevoie, a continuat el, este să distrugem loialitatea puținelor forțe pe care le deținem. Aparențele sunt totul. Și așa ajungem la...

Și-a dres glasul.

— Ea.

M-am ridicat, cu mâinile băgate în buzunare, și am început să mă plimb prin încăpere.

— Ce-i cu ea?

O clipă de tăcere care voia să spună: *Știi ce.*

Cairis părea să-și aleagă cuvintele cu o grijă neobișnuită.

— E un pericol pentru tine.

— Nu poate acționa împotriva mea.

— A câștigat turneul Kejari, Raihn.

Mi-am dus mâna la piept – acolo unde mă străpunsese pumnalul ei. Nu mai era nicio cicatrice, niciun semn. Nici nu avea cum să fie – prin voința Orayei, acele fapte fuseseră anulate. Aș fi putut jura că uneori o simțeam, totuși. Chiar în momentul ăsta, pulsa cu un zvâcnet dureros.

Dar am ascuns toate astea, răsucindu-mă spre el cu un zâmbet satisfăcut.

— Nu poți să spui că nu dă bine s-o am pe fiica lui Vincent în lesă lângă mine.

Întotdeauna am fost un bun imitator. Mi-am strecurat în voce un strop din cruzimea lui Neculai, la fel cum făcusem în ziua aceea în arenă, când am justificat faptul c-o lăsasem în viață pe Oraya cu o serie nesfârșită de atrocități.

Fața lui Cairis era de piatră, deloc înduplecată.

— După ce i-a făcut el lui Nessanyn, am adăugat, nu crezi că merităm această satisfacție?

A tresărit la numele lui Nessanyn. Știam că așa va face. Așa mi se întâmpla și mie de multe ori, când amintirile vechi mă prindeau cu garda jos.

— Poate, a recunoscut el, după un moment. Dar pe Nessanyn nu o mai ajută cu nimic acum.

Am înghițit în sec și m-am întors spre bibliotecă, prefăcându-mă că admir bibelourile de pe rafturi.

Nu-mi plăcea când mintea îmi fugea la Nessanyn. Dar mă gândisem foarte des la ea în ultimele câteva săptămâni. Era peste tot, în acest castel. La fel și trecutul.

N-am putut s-o ajut pe Nessanyn când era în viață. N-am putut s-o ajut nici când era moartă. Și iată-mă aici, folosindu-mă de memoria ei pentru a-i manipula pe vampirii din jurul meu.

Fusese folosită toată viața ei. Acum era folosită și după moarte.

Cairis voia să fiu la fel ca Neculai. Nici măcar nu știa cât de aproape e de a-și vedea dorința îndeplinită.

Mi-am scos mâinile din buzunare. O parte din sângele lui Martas încă îmi rămăsese sub unghii.

— Tu nu-i urăști? am întrebat.

Mi-aș fi dorit ca întrebarea să fi sunat mai dezinvolt. Pentru că și Cairis fusese acolo când se întâmplaseră toate astea. Un alt animal de companie al lui Neculai. Și totuși, acum era aici și pleda în favoarea unei alianțe cu vampirii care ne provocaseră o umilință inimaginabilă. Mă uimea de-a binelea.

— Bineînțeles că-i urăsc, a răspuns. Dar avem nevoie de ei. Deocamdată. Cine câștigă dacă-i omori pe toți și apoi pierdem Casa Nopții în favoarea lui Septimus? Noi în niciun caz. Și ea obișnuia să spună asta, îți amintești?

M-am întors și l-am văzut zâmbind vag – o expresie rară pentru Cairis.

— Amintește-ți cine câștigă.

A spus-o cu afecțiune, dar eu am scrâșnit din dinți.

Da, îmi aminteam. Nici nu mai știam de câte ori ajunsesem la limită, gata să ripostez. Și, de câte ori se întâmpla asta, Nessanyn mă oprea. *Nu-i lăsa să câștige,* mă implora ea, cu ochii ei mari și căprui, profunzi și înlăcrimați. *Cine câștigă dacă te omoară?*

— Îmi amintesc, am spus.

Cairis a clătinat din cap, cu un zâmbet trist pe buze.

— Eram cu toții un pic îndrăgostiți de ea, nu-i așa?

Da, eram cu toții puțin îndrăgostiți de Nessanyn. Eu mă culcasem cu ea, dar cu toții o iubeam. Cum să nu o iubești, când ea era singura formă de bunătate pe care o cunoșteai? Singura care te trata ca pe o ființă, nu ca pe o colecție de membre și organe?

— Așa că gândește-te la cuvintele mele, a spus el. Eu asta fac. Ori de câte ori simt acest lucru, mă întreb: *Cine câștigă?*

A spus-o ca și cum ar fi fost un proverb prețios, de o înțelepciune profundă.

— Hm, am zis, deloc convins.

NU DORMEAM prea mult zilele astea.

Castelul avea o aripă întreagă transformată în reședință regală. O vizitasem de-abia la vreo săptămână după ce urcasem pe tron, amânând momentul cât mai mult cu putință. Era decorată diferit, și totuși foarte multe lucruri rămăseseră la fel.

Străbătusem toate încăperile în tăcere.

M-am oprit la un prag, în fața unei adâncituri în lemnul de

culoare închisă – un semn care, îmi aminteam, fusese făcut cu capul Keturei, în urmă cu câteva secole, abia vizibil atunci sub tot sângele. Încă simțeam urmele pe care dinții ei le săpaseră în tocul ușii.

M-am oprit și în biroul lui Vincent. Totul fusese demontat, iar hainele lui erau răspândite prin toată camera. Partea de sus a rafturilor era plină de mici obiecte care valorau probabil mai mult decât niște conace, cu domeniu cu tot. Dar printre acele comori se aflau bucăți vechi de hârtie, cu un scris de mână pe care l-am recunoscut – al Orayei – deși avea buclele stângace ale unei caligrafii de copil. Aparent, toate erau studii. Însemnări despre diverse poziții de luptă.

Am zâmbit încordat. Desigur, Oraya își lua învățătura în serios de când era micuță. Înduioșător. Atât de al naibii de înduioșător.

Și apoi, la fel de repede, zâmbetul mi s-a șters de pe buze. Pentru că, era clar, nu eram singurul care gândea așa, dacă Vincent păstrase aceste hârtii zdrențuite de-a lungul atâtor ani.

Nu, nu m-am mutat în aripa de castel care aparținea regelui.

Apartamentul meu se afla lângă cel al Orayei. Amândouă aveau mai multe camere, dar dormitoarele noastre erau despărțite de un perete. Era un obicei prost, dar, de fiecare dată când reveneam în odăile mele, rămâneam câteva clipe în fața acelui zid. În seara aceasta am făcut la fel.

Când Oraya plângea, scotea niște sunete oribile, violente. La început în surdină, apoi însă tăcerea se frângea sub un hohot întretăiat, ca și cum s-ar fi sufocat și organismul ei cerea aer. Semăna cu o rană care se deschide.

Prima dată când i-am auzit plânsul, mi-am găsit o scuză să mă duc la ea – am bătut în ușă și i-am cerut nu mai știu ce balivernă. Nici măcar nu-mi mai aminteam ce-mi ieșise de pe buze.

Hai, ceartă-te cu mine. Gândește-te la altceva.

Dar Oraya părea pustiită. Ca și cum ar fi durut-o fizic să fie în

apropierea mea, în acel moment. Ca și cum ar fi implorat mila.

Acum, am pus mâna pe peretele nostru comun și am tras cu urechea, împotriva bunei mele creșteri.

Tăcere.

Și apoi plânsul.

Am înghițit în sec. Am strâns pumnul, sprijinindu-l de tapetul mătăsos. Un singur zid. Atât de subțire încât puteam auzi prin el. Ar fi putut la fel de bine să fie făcut din fier.

Să nu cumva să îndrăznești să te oprești din luptă, prințesă! îi spusesem, în noaptea dinaintea ultimei probe. *Mi-ai frânge inima.*

Și m-am simțit atât de mândru când am văzut-o luptând, în bătălia finală.

Ei bine, acum nu mai lupta.

Nu m-am mai dus la ea în cameră. Mă asiguram că, seara, primește ceaiul pentru durerea de cap. Că avea tot ce-i trebuia. Dar eram convins că eu eram ultimul lucru de care avea nevoie acum.

M-am băgat în pat, dar nu puteam să dorm. Cuvintele lui Nessanyn îmi pluteau prin minte, de data aceasta cu o nuanță de cinism care îmi aparținea pe deplin.

Cine câștigă?

Ei bine, Nessanyn cu siguranță nu a câștigat.

Și nici Oraya.

5. ORAYA

Am așteptat până când soarele a ajuns sus pe cer, deasupra Sivrinajului, ca să acționez. Îmi petrecusem noaptea rugându-mă ca nimeni să nu vină să mă deranjeze, cât am înlocuit acele încuietori prețioase pe furiș. Am avut noroc.

Raihn plecase în timpul nopții și nu se întorsese încă. Eram extrem de conștientă de acest detaliu, atât pentru că evadarea mea depindea de absența lui, cât și pentru că știam că putea apărea în orice moment.

Făcusem un șperaclu stângaci dintr-un cercel de argint pe care îl găsisem în dulap. Încuietoarea de sus, un zăvor glisant, s-a deschis cu ușurință. A doua însă... a doua mi-a dat bătăi de cap. Aveam foarte puțin spațiu de manevră între zăvoare, iar metalul era rigid. De mai multe ori, era să-mi rup șperaclul improvizat în două.

— La naiba! am șuierat.

Ești mai puternică decât șperaclul acesta mic și tembel, mi-a șoptit Vincent la ureche.

Privirea mi-a alunecat de la bucata de metal argintiu la vârfurile degetelor.

Toate ușile și ferestrele și încuietorile din acest loc erau, desigur, protejate împotriva magiei. Dar, chiar dacă n-ar fi fost, magia mea fugise de mine în ultimele săptămâni. A o invoca însemna să sap prea adânc în mine însămi, în toate aceste răni pe care nu îndrăzneam să le deschid – mă temeam că voi sângera de moarte înainte să le văd închise la loc.

Dar... Focul Nopții, poate, ar topi acea mică bară de metal care ținea ușa închisă.

Mi-era teamă să încerc. Dar dacă aveam o șansă să-mi recapăt libertatea, nu puteam renunța la ea pentru că-mi era prea frică de propriile forțe.

Cea dintâi chemare a magiei nu a avut niciun ecou. Am strâns din dinți. Am scormonit adânc, stârnind lucruri pe care mă chinuisem să le îngrop în ultimele săptămâni.

Te-am învățat mai mult de-atât, a șoptit Vincent.

M-am gândit la glasul lui. La chipul lui, murdar de nisipul din arenă, plin de sânge, o rană deschisă și atunci...

Focul Nopții a explodat prea fierbinte, prea strălucitor. Mi-a înghițit mâna. Mi-am stăpânit cu toată forța valul de durere, de furie, de tristețe.

Controlează-te, șerpișorule! s-a răstit Vincent. *Controlează-te!*

Nu mă pot concentra, dacă te tot aud dojenindu-mă, i-am spus în gând, apoi m-am rușinat când vocea lui a tăcut brusc.

Am inspirat profund, o dată, de două ori, până când bătăile inimii mi s-au domolit. Flacăra s-a atenuat puțin.

Control.

Am diminuat Focul Nopții până când s-a transformat într-un globuleț de lumină, apoi am înfipt șperaclul în acesta. Focul Nopții a plutit la capătul bucății de argint ca flacăra în vârful unui băț de chibrit.

Nu avea cum să meargă, mi-am spus, apoi am vârât metalul contorsionat în spațiul dintre ușă și ramă – simțind frecarea metalului. Mi-am concentrat toată magia în acea legătură cu firavul meu Foc al Nopții...

... și am *împins*.

Ușa s-a deschis violent. M-am rostogolit pe gresie, oprindu-mă chiar înainte de a mă izbi de peretele opus.

Am privit în jos. Pe podea zăcea o bucată de metal parțial topit. L-am strecurat în buzunar, apoi m-am întors spre ușa dormitorului meu.

Era larg deschisă. Holul era pustiu. Eram afară. Deocamdată.

Ajută-mă, Zeiță!

Am închis repede ușa, în tăcere, masându-mi urmele de arsură. A doua încuietoare fusese spartă, dar speram ca nimeni care trecea pe acolo să nu observe.

Era război. Văzusem cu ochii mei ce însemna asta în acest castel. Ziua sau noaptea, coridoarele erau pline de oameni sau păzite cu strășnicie. Depozitele de arme și mai și. La fel și ieșirile. Dar puteam să le ocolesc.

Am zâmbit satisfăcută. Mă mișcam însă greoi, de parcă mușchii mei nu-și mai aminteau ce să facă.

Norocul era că știam castelul ăsta mai bine decât oricine altcineva.

VINCENT FUSESE un bărbat foarte precaut. Renovase acest castel, adăugând pasaje și tuneluri și coridoare întunecate care nu duceau nicăieri – perfect conștient că, într-o bună zi, fortăreața lui i se va întoarce împotrivă.

În copilărie, îmi arătase unele dintre aceste coridoare, punându-mă să învăț pe dinafară căile de acces spre aripa în care locuia el. Deși eram foarte mică, nu mi-a ascuns niciodată motivul crud pentru care era atât de important să știu lucrurile acestea.

— Trăim într-o lume periculoasă, șerpișorule, îmi spusese. Te voi învăța să lupți, dar te voi învăța și să fugi.

Nu mi-a arătat niciodată toate pasajele, bineînțeles – nu voia să-mi acorde *prea multă* libertate. Dar, în secret, le explorasem și pe celelalte.

Astăzi, însă, am urmat calea pe care mi-o arătase tatăl meu. Ar fi fost o prostie să alerg direct spre exterior. Da, era ziuă și asta m-ar fi putut ajuta – dar gărzile urmăreau tot, cu atenția sporită. Trebuia să știu în ce mă bag. Aveam nevoie de o armă...

M-am poticnit când mi-am adus aminte ce făcusem ultima dată când avusesem o armă în mână. Ultima dată când străpunsesem o inimă.

Am alungat amintirea chipului mort al lui Raihn, am scăpat cu greu de imaginea lui Vincent și mi-am continuat mersul de-a lungul coridorului.

Auzeam voci în surdină lângă casa scării. Una dintre intrările în rețeaua de coridoare a lui Vincent era foarte aproape. Aparent, nimeni nu o descoperise încă. Era bine ascunsă, ușa fiind acoperită de tapiserii amplasate strategic. Uneori, aceste pasaje erau încuiate, dar azi aveam noroc. Ușa s-a deschis lesne la atingerea mea.

Tunelurile erau înguste, luminate de torțe veșnic alimentate de Focul Nopții. Fuseseră construite în jurul planului existent al castelului, așa că erau întortocheate și dificil de parcurs. Multe dintre ușile din interior erau încuiate, așa că nu-mi dădeau de ales decât să înaintez și să cobor mai multe seturi de scări. Cele mai multe dintre celelalte ieșiri duceau, prin niște pasaje ascunse, în diverse iatacuri de dormit – ultimul lucru pe care mi-l doream era să ajung în camera vreunui general Rishan. Așa că am străbătut o mulțime de trepte înguste și încâlcite. Tot mai departe, până am ajuns la parter și am trecut de el.

Rareori mi se îngăduise să vin aici când eram copil, dar îmi aminteam exact unde se afla totul. Vincent își prețuia intimitatea – și avea parte de foarte puțină. Așa că, aproape de începutul domniei sale, pusese să fie săpat un nou subsol sub turnul estic

al castelului – o aripă rezervată în exclusivitate lui. Avea două puncte de acces. Unul dintre ele ducea direct la parter – puteam evada pe-acolo. Dar, mai important, Vincent păstra arme și provizii în camerele sale. Puteam face rost de o armă înainte de a fugi.

Intrarea în aripa respectivă era închisă – un set de uși duble din stejar, vopsite în negru, care păreau să se topească în umbră, cu excepția clanțelor argintii. Mi-am ținut răsuflarea în timp ce le am deschis foarte încet, într-o tăcere desăvârșită. Nu știam sigur dacă Rishanii nu descoperiseră cumva acest loc. Aripa de castel a lui Vincent era privată, dar nu era un secret.

Dar se pare că aveam noroc în continuare. Nu era nimeni.

În fața mea se întindea un coridor pustiu. Acesta, spre deosebire de pasajele întunecate și prost întreținute prin care venisem, arăta că aparține acestui castel. Avea podele din gresie albastru-indigo. Uși negre. Mânere argintii. Opere de artă ale Hiajilor pe pereți, cu rame aurii. În fața mea se aflau opt uși, câte patru de fiecare parte, apoi o scară care ducea în sus, cu balustrade argintii în spirală.

Nu mai fusesem aici de foarte mult timp. Nu știam și nici nu-mi aminteam ce conțineau toate încăperile. Am încercat primele două uși și le-am găsit încuiate. Pe a treia. Pe a patra. *La naiba!* Poate că toate erau încuiate, iar eu îmi irosisem libertatea prețioasă venind aici degeaba...

A cincea ușă s-a deschis.

Am încremenit. Nu mai puteam respira. Nu mă mai puteam clinti de pe loc.

Am rămas în pragul ușii deschise, cu mâna pe clanță.

Oh, Sfântă Zeiță!

Biroul lui Vincent.

Încă îi simțeam mirosul. Preț de o clipă, am avut senzația devastatoare că tatăl meu nu murise. Ca și cum ar fi fost undeva, în camera asta, cu o carte în mâini, cu o cută între sprâncene.

Trecutul m-a izbit ca o sabie ciobită, la fel de ascuțit și la fel de dureros.

Era o încăpere mică, mai mică decât celelalte birouri ale lui Vincent. În centrul ei se afla un birou mare din lemn, iar în colț, lângă șemineu, erau două fotolii de catifea. Pereții erau străjuiți de rafturi cu cărți – sute de volume negre, vișinii, argintii și albastre, toate vechi, dar bine păstrate. Pe birou era dezordine – tomuri deschise, hârtii, notițe și ceea ce părea a fi o grămadă de cioburi, chiar în mijloc.

Când am reușit să mă mișc din nou, m-am dus spre birou.

Era mult mai haotic decât lăsa Vincent de obicei lucrurile în urma lui. Dar... spre final, el fusese...

Mă rog... Am evitat să mă gândesc la felul în care se purtase în ultimele câteva luni.

Privirea mi-a căzut pe un pahar de vin așezat printre notițe, cu o urmă roșie și uscată de lichid pe fund. Dacă mă uitam mai atent, vedeam niște mici pete pe piciorul paharului – niște amprente. Am întins mâna să-l ating, apoi m-am îndepărtat puțin, pentru că nu voiam să stric acele ultime urme pe care le lăsase pe lume.

Nici măcar pierderea Ilanei nu mă pregătise pentru asta. Pentru obsesia absolută pe care ți-o aduce durerea. Fusesem nevoită să mă forțez să mă gândesc la altceva – amintirea lui Vincent mă devastase.

Dar acum, că eram aici, înconjurată de prezența lui, nu voiam să mai plec niciodată. Voiam să mă ghemuiesc în acest scaun. Voiam să mă înfășor în haina lăsată, la întâmplare, pe unul dintre fotolii. Voiam să învelesc paharul de vin în mătase și să-i păstrez amprentele pentru totdeauna.

Am răscolit hârtiile de pe masă. Lucra din greu. Inventare. Hărți. Rapoarte despre atacul asupra Palatului Lunii. Am răsfoit teancul de scrisori și m-am oprit, cu mâna tremurândă, pe unul dintre pergamente.

Informare, am citit în partea de sus. *Salinae.*

Raportul era scris într-un limbaj foarte direct, fără menajamente. O simplă înșiruire a resurselor și a rezultatelor.

Orașul Salinae și districtele din jurul său au fost rase de pe fața pământului.

O singură propoziție și iată-mă din nou transportată în mijlocul ruinelor și al morții din Salinae. Înconjurată de praf. De ceața toxică. De acea *duhoare* nenorocită.

Felul în care îi tremurase vocea lui Raihn când luase în mâini acel indicator stradal. *Aici e Salinae.*

Și acum, pe biroul tatălui meu, găseam acest raport laconic, de o pagină, care descria atât de clar cum îmi distrusese căminul. Cum îmi ucisese ultimele rude pe care le mai aveam.

M-a mințit în privința asta.

N-aveai de gând să-mi spui! mă răstisem la el.

Tu nu ești ca ei! ripostase el.

Pergamentul îmi tremura în mâini. L-am pus jos repede, împingându-l la fundul teancului de hârtii.

În momentul acela, am zărit o sclipire slabă, argintie. Am dat la o parte un volum deschis. Sub el era un pumnal mic, grosolan făurit.

Mi s-a pus un nod în gât.

Eu îl făurisem, la scurt timp după ce am ajuns în grija lui Vincent. Era prima dată când mă simțisem suficient de confortabil încât să-l rog să-mi dea un proiect la care să lucrez și suficient de în siguranță încât să-l pot duce la bun sfârșit. Îmi plăcea să cioplesc în piatră – acum nici măcar nu-mi aminteam de ce. Dar țin minte că am sculptat acest mic pumnal și că aveam emoții când i l-am arătat. Mi-am ținut respirația cât l-a studiat, cu o expresie stoică.

— Bun, a spus el, după un moment lung, apoi l-a băgat în buzunar și asta a fost tot.

Aceasta fusese prima din nenumăratele dăți în care căuta-

sem cu disperare aprobarea lui Vincent, întrebându-mă, la fel de disperat, dacă o obținusem.

Și acum, iată-l aici, zăcând alături de condamnarea la moarte a atâtor mii de oameni.

Două imagini ale lui Vincent care, în mintea mea, nu se putuseră împăca în timpul vieții sale. Iar acum, că murise, eram și mai departe de a le înțelege.

Vincent-regele, care îmi ucisese întreaga familie în numele puterii, care măcelărise o întreagă nație, care mă mințise aproape douăzeci de ani în privința sângelui care-mi curgea în vene pentru a-și proteja coroana.

Și Vincent-tatăl, care păstrase acest mic obiect rudimentar făcut de mâna mea, chiar acolo, alături de cele mai prețioase bunuri ale sale. Care îmi spusese că mă iubește, cu ultima lui suflare.

Cât mi-ar fi plăcut să găsesc o scrisoare ascunsă într-unul dintre sertarele lui. *Șerpișorul meu drag,* ar fi scris. *Dacă citești asta, înseamnă că eu nu mai sunt. Ar fi nedrept din partea mea să te las fără răspunsuri...*

Dar Vincent nu a fost un vampir care să-și lase secretele în scris. Îmi spuneam că venisem aici după provizii, dar, de fapt, venisem după răspunsuri.

O fantezie nenorocită.

Pentru că aceasta era o cameră din care înțelegeam la fel de puțin precum înțelesesem și din el. Nu am găsit nimic aici în afara câtorva bucăți disparate din Vincent, care era la fel de derutant după moarte cum fusese și în cursul vieții.

Ochii mă usturau. Simțeam o durere în piept. Un hohot de plâns amenința să țâșnească din mine cu atâta violență, încât a trebuit să-mi pun mâna la gură pentru a-l înăbuși.

Eu nu plângeam niciodată. Acum însă, cu cât încercam mai mult să mă stăpânesc, cu atât lacrimile își croiau drum mai năvalnic prin mine.

Le-am înăbușit cu un geamăt urât, pe care m-am bucurat că nu-l putea auzi nimeni.

Nu ai timp pentru asta, Oraya, mi-am spus. *Nu pentru asta ești aici.*

Privirea mi-a căzut în mijlocul biroului – la grămada de cioburi. Asta era ciudat. Erau ca niște țăndări dintr-o oglindă, stivuite frumos unele peste altele, ca și cum cineva le-ar fi aliniat perfect într-un teanc. Metalul îmi amintea de luna plină, argintiu și scânteietor, cu adâncituri care pâlpâiau sub lumina rece. Câteva vârtejuri elegante îi împodobeau marginile netede, ducând spre centru, dar întrerupte de marginea zimțată. Am mijit ochii și am distins o dâră vagă de culoare în acele linii cioplite – negru-roșiatică. Sânge...?

De ce să fi păstrat aici acest bibelou spart? Fix în mijlocul hârtiilor sale?

Am atins marginea ciobului de sus...

Și am gemut.

Marginea era ascuțită ca un brici. Mi-a tăiat vârful degetului, lăsând o dungă roșie în urmă. Dar aproape că nu am observat – nici rana, nici durerea.

Pentru că atunci cioburile au început *să se miște.*

Într-o clipă, țăndării de sticlă s-au împrăștiat și s-au prins unele de celelalte – formând un pocal din piese de oglindă, nu foarte adânc, în care picăturile de sânge s-au rostogolit și s-au așezat exact în centru.

Și totuși, oricât de șocant ar fi fost acest lucru, ceea ce m-a uluit cel mai tare a fost senzația bruscă, absolut copleșitoare, că sunt în pielea lui Vincent – Vincent, așa cum stătuse în această cameră, în locul meu, cu sângele vărsându-se în același pocal. M-a cuprins un val de anxietate bruscă și intensă, totul spărgându-se în bucăți – imagini fragmentate despre orașe, generali, cu Sivrinaj, Salinae, sute de aripi cu pene țintuite de-a lungul zidurilor orașului. Furie, posesie și determinare, dar, dincolo de toate acestea, o *teamă* paralizantă.

Mi-am luat mâna de pe pocal, gâfâind. Mi s-a făcut greață, am amețit.

— Vincent?

La început am crezut că visez acea voce.

— Vincent? Alteță? Cum pot să...

Vocea era slabă și distorsionată, ca și cum ar fi venit de undeva de foarte, foarte departe, străbătând distanța printr-un vânt aprig.

Dar, chiar și așa, am recunoscut-o.

— Jesmine? am șoptit.

M-am uitat din nou în pocal. Sângele meu băltea acolo, ocupând mai mult spațiu decât ar fi trebuit pentru o cantitate atât de mică de lichid, umplând recipientul de argint.

Am mijit ochii și m-am apropiat. Reflexia tremurândă a Focului Nopții îmi îngreuna vederea, dar oare acolo se mișca ceva...?

— Oraya?

Vocea aceea confuză îi aparținea, fără îndoială, lui Jesmine. Abia o puteam auzi.

Stăteam acum aplecată peste birou, cu brațele încrucișate, cu gândurile în toate direcțiile – spre prezența tremurândă a lui Jesmine, undeva, la mulți kilometri distanță, spre prezența lui Vincent din trecut.

Era un fel de instrument de comunicare. O vrajă, o...

Voci.

Și niciuna nu îi aparținea lui Jesmine. Nu, acestea se auzeau de-aici, de pe coridor.

Una era a lui Raihn.

La naiba!

Când mi-am luat în grabă mâna de pe pocal, argintul s-a făcut din nou țăndări, descompunându-se iar sub forma unei grămezi ordonate. Am tresărit la sunetul metalic pe care l-a făcut când s-a izbit de lemn.

Le-am măturat cu mâna și le-am îndesat în buzunar, cu ochii lipiți de ușă.

Cele două voci se apropiau din ce în ce mai mult. Cealaltă, mi am dat seama câteva clipe mai târziu, îi aparținea lui Cairis.

— ... a durat mult ca s-o găsești, spunea acesta.

Zgomot de pași. Coborând cealaltă scară. Pe calea mea de scăpare.

— Garda a trecut deja pe-aici? a întrebat Raihn.

— Nu încă.

— A adus o mulțime de schimbări acestui loc.

Era o nuanță ciudată în vocea lui în acel moment – una care mie mi s-a părut ostentativă, dar pe care Cairis a trecut-o cu vederea.

— Vor începe să lucreze la aceste încăperi de îndată ce vor termina la etaj, a zis Cairis.

— Ceva util?

— Nimic nou. Știm deja pe cine trebuie să omorâm. Dar e dificil de ajuns la ei. Însă faptul că am scăpat de Misrada ne va ajuta mult. Septimus pare încrezător.

— Ei bine, dacă *Septimus* e încrezător...

Vocea lui Raihn era plină de sarcasm.

— Cel puțin asta îi va da la o parte din calea noastră pe unii dintre ei.

Pașii se auzeau din ce în ce mai tare. M-am dat înapoi privind raza de lumină de sub ușă și umbrele ce tremurau în bătaia acesteia.

M-am oprit din respirat. M-am lipit de perete, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de ei.

Însă au mers mai departe.

— Locul ăsta a fost ținut secret, a spus Cairis. Poate că ținea bunătățile jos... ce e?

Răsuflarea mea de ușurare a încremenit.

Pașii lui Raihn se opriseră în loc.

— Ce e? a repetat Cairis.

— Nimic. Doar curiozitate.

Raihn era un actor bun. Întotdeauna mințea natural.

— Du-te tu înainte, i-a spus lui Cairis. Aș vrea să mai arunc o privire pe-aici.

La naiba! *La naiba!*

— Vrei să trimit pe cineva să te ajute?

— Sincer, tânjesc după un strop de intimitate. Vreau să-mi aud gândurile, măcar din când în când.

Cairis a chicotit, iar eu mi-am aruncat, disperată, privirea prin cameră.

Singura ascunzătoare era sub birou. O alegere caraghioasă și teribil de proastă. Totuși, era mai bine decât nimic.

În timp ce mă piteam sub acesta, am aruncat o ultimă ocheadă asupra întregii munci a tatălui meu – hârtii și diagrame care arătau cât de mult își iubea regatul și cât de mult sânge și sudoare vărsase ca să construiască și să protejeze acest imperiu.

Imperiul lui. Imperiul *meu.*

Și eu mă ascundeam sub un birou.

Un val brusc și copleșitor de rușine m-a înghițit în timp ce alunecam în adăpostul meu.

O pereche de pași s-a îndepărtat, dar cealaltă se auzea tot mai aproape.

Apoi ușa s-a deschis și o voce atât de cunoscută a spus:

— Chiar credeai că nu-ți voi simți mirosul, prințesă?

6. ORAYA

La naiba!

M-am uitat în jur după ceva, orice, pe care l-aș fi putut folosi pe post de armă. Dar ar fi fost prea simplu, nu-i așa?

— Ai de gând să ieși de-acolo, a întrebat Raihn, sau mă faci să te scot cu mâna mea?

Am strâns cu putere din dinți, tremurând de furie. M-am simțit dintr-odată ca în Palatul Lunii, în seră, când mă luase peste picior. Și atunci, și acum, eram încolțită.

M-am ridicat și m-am întors cu fața la el. Am strâns pumnii pe lângă corp. Mi-aș fi dorit să nu observ dezamăgirea din ochii lui Raihn în fața concesiei pe care i-o făcusem.

S-a sprijinit de cadrul ușii, studiindu-mă, ascunzându-și trăirea sub zâmbetul lui larg și reintrându-și în rol.

Nu am spus nimic.

— Știu că te pricepi de minune să te furișezi în locuri în care nu ai ce căuta, a continuat el. Ar trebui să mă simt norocos că nu ai la tine pumnalele, nu-i așa?

Și-a dus mâna la coapsă, amintindu-și de prima noastră întâlnire – când mă înșfăcase, încercând să-mi salveze viața, iar eu îi mulțumisem înfigându-i un pumnal în picior.

Ce-și închipuia că face? Se juca cu mine ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat între noi. Ca și cum am fi fost în continuare doar doi concurenți în turneul Kejari, doi aliați precauți.

— Care sunt locurile unde nu am ce căuta? Aceasta e casa mea, i-am spus cu o voce dură.

N-am putut niciodată să par rece și calmă atunci când emoțiile mele mai aveau puțin și țâșneau la suprafață. Vincent îmi spusese asta de multe ori.

Raihn a văzut că am dreptate și rânjetul i s-a șters de pe buze.

— Știu, a spus el, de data asta, fără nicio urmă de glumă.

— Ba nu, nu știi, am replicat. Nu înțelegi asta, pentru că mă ții prizonieră.

— Nu ești prizonieră. Ești...

Ești regina mea, spunea el mereu.

Pe naiba! Nu mai puteam suporta.

— Încetează! m-am răstit. Taci! Gata cu minciunile! Nu te mai preface că nu vezi! Mă închizi în camera mea în fiecare noapte. Dormi în apartamentul de alături ca să mă poți păzi...

Raihn s-a mișcat brusc – a făcut doi pași înainte, lipindu-se de capătul opus al biroului și înclinându-se spre mine.

— Încerc să te țin în viață, Oraya, a spus el, cu voce joasă. Și e o misiune al naibii de grea, bine? Știu că situația de față nu e deloc ideală. Dar mă străduiesc.

Voiam să-i spun: *Și ce dacă? Lasă lucrurile să se întâmple, dacă ți-e atât de greu să le împiedici. Lasă-i să mă omoare.*

Ești mai înțeleaptă de-atât, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent la ureche.

— Ce frumos din partea ta! am ripostat. Cât altruism!

Raihn și-a sprijinit palmele de masă și m-a privit fix în ochi.

— Crezi că mie *îmi place* ceva din toate astea? a șuierat el. Crezi că vreau să te aud cum plângi în fiecare noapte?

Tot sângele mi s-a scurs din obraji.

Când mi-a văzut expresia, a strâns din buze. Ca și cum și-ar fi reproșat faptul că mi-a spus asta.

Știam că era posibil să mă audă. Știam că Raihn văzuse întotdeauna tot ce nu voiam eu să vadă. Dar, la naiba, să-l aud spunând asta era ca și cum ar fi încălcat o înțelegere tacită. Obrajii mi-au luat foc.

Am făcut un pas înapoi, dorindu-mi cu disperare să mă îndepărtez de el, dar Raihn a venit după mine. Avea o privire fixă, de neclintit – la fel de bine ar fi putut să mă înșface și să mă țintuiască de perete.

— Ți-am făcut o ofertă, a murmurat el. În noaptea în care...

Glasul i-a șovăit. Știam ce vrea să spună: *În noaptea în care ne-am căsătorit.*

Niciunul dintre noi nu a adus vorba despre asta. Despre căsătoria noastră.

— Ți-am făcut o ofertă în noaptea aceea. Și rămâne valabilă. Pentru totdeauna.

Încă un pas înapoi – eu. Încă un pas înainte – el.

— Urăsc locul ăsta, a spus întretăiat, ca și cum și-ar fi smuls cuvintele din străfundul sufletului. Îi urăsc pe vampirii ăștia. Urăsc acest castel. Urăsc coroana asta blestemată. Dar pe tine nu te urăsc, Oraya. Nici măcar un pic.

Expresia i s-a îmblânzit, iar eu voiam să-mi desprind ochii de la el și nu eram în stare.

— Te-am dezamăgit. Știu asta. Probabil că încă o fac...

A scuturat ușor din cap, ca și cum ar fi vrut mai degrabă să tacă.

— Dar tu și cu mine suntem la fel. Nu există altcineva care aș prefera să mă ajute să reconstruiesc regatul. Și, sincer... nu știu dacă aș putea să fac asta fără tine.

Mi-am luat, în cele din urmă, privirea de la Raihn. M-am uitat în jos, la biroul care ne despărțea, plin de însemnările și planurile lui Vincent. Raihn era acum aplecat peste acel birou,

cu palmele lipite de acele hârtii. Dovezi ale regatului tatălui meu și ale iubirii lui Vincent față de acesta.

Regatul tatălui meu. Regatul *meu.*

Am simțit cum Însemnul meu de Moștenitoare mă arde pe gât și pe piept. Mă ustura, ca rana făcută de acid.

Cel puțin asta îi va da la o parte din calea noastră pe unii dintre ei, spusese Raihn indiferent, referindu-se la vampirii care acum contau pe mine.

— Tu nu vrei ajutorul unui Hiaj! m-am răstit. Ești prea ocupat să ne ucizi pe toți.

— Să *ne* ucizi?

Replica disprețuitoare a lui Raihn a venit imediat, malițioasă, ca și cum nu s-ar fi putut abține.

— De când faci tu parte dintre ei? Nu te-au tratat niciodată ca și cum ai fi fost una dintre ei. Cu vampirii ca tine s-au purtat mereu de parcă ar fi fost niște animale blestemate. Nu te-au respectat, ei...

— Mi-ai ucis tatăl!

Cuvintele au țâșnit din mine, necontrolate. Acuzațiile, urâtul adevăr, mă apăsau de săptămâni întregi. De fiecare dată când mă uitam la Raihn, îmi urlau în urechi. Toate acele acuzații: *Mi-ai ucis tatăl, m-ai mințit, te-ai folosit de mine.*

MI-AI.

UCIS.

TATĂL.

Suprimând orice cuvânt pe care mi-l spunea.

A tăcut imediat și cuvintele au rămas suspendate între noi, palpabile și tăioase ca niște cuțite.

— *Mi-ai ucis tatăl.*

Nici nu mi-am dat seama că de data asta dădusem glas acestor vorbe, care îmi răzbătuseră printre dinții încleștați.

Cu fiecare cuvânt, retrăiam totul – magia lui Raihn, aprinzându-se în timp ce-l țintuia pe Vincent de perete. Trupul lui

Vincent prăbușindu-se, transformat într-un morman de carne sfârtecată.

Din pumnii strânși au început să-mi iasă dâre de fum argintiu. Respiram greoi, sacadat. Pieptul mă durea – Sfântă Zeiță, cât de tare mă *durea*! Lăsasem prea multe emoții la suprafață și acum mă căzneam să preiau din nou controlul asupra lor.

Pentru o clipă mută și sfâșietoare, am fost convinsă c-o să mă prăvălesc. Raihn a ocolit, în cele din urmă, biroul, apropiindu-se încet de mine. Mă privea atât de atent încât aș fi putut să simt asta și dacă aș fi închis strâns ochii.

De parcă se aștepta. De parcă se pregătea.

— Îmi pare atât de rău, Oraya, a murmurat el. Îmi... îmi pare atât de rău că s-a întâmplat așa. Îmi pare foarte rău.

Cel mai rău era că nu mă îndoiam că vorbea serios.

Îmi pare rău. Mi-am amintit de prima dată când Raihn îmi ceruse iertare, direct, ca și cum ar fi fost un lucru simplu, și cât de mult însemnase asta pentru mine, cum mă făcuse să văd lumea cu alți ochi. Simțisem că primesc un dar pe care-l așteptam de multă vreme – cineva care să-mi valideze sentimentele în felul acela, să se deschidă în fața mea, în ciuda propriului orgoliu.

Am fost atât de disperată să aud acele cuvinte de la tatăl meu.

Mi le oferise, în cele din urmă, cu ultima lui suflare. *Te iubesc. Îmi pare rău.*

Și au schimbat ele ceva? Au însemnat ceva, la urma urmelor? La ce naiba mi-au folosit acele câteva cuvinte?

Am deschis ochii și i-am întâlnit pe cei ai lui Raihn. Fața lui era atât de sinceră, atât de limpede, încât am rămas uimită. Am văzut că-mi deschidea o ușă, mă convingea să trec prin ea. Era gata să mă ia de mână și să mă călăuzească.

— Dar ai face-o din nou, am spus.

I-am trântit acea ușă în nas.

El a tresărit.

— Încerc să salvez multe vieți, a replicat, neputincios.

De parcă nu știa ce altceva să-mi spună.

Ei bine, ce altceva mi-ar fi putut spune, în afara adevărului gol-goluț?

Uram faptul că înțelegeam asta, într-un colț întunecat al sufletului meu. Raihn făcuse un târg și murise încercând să nu-l ducă la îndeplinire. Pe Raihn se bazau mii de vampiri. Avea aceste îndatoriri tatuate pe trup.

Dar și eu negasem mult prea mult timp că aveam propriile îndatoriri, și ele tatuate pe pielea mea. Și tocmai îl ascultasem pe Raihn vorbind despre uciderea vampirilor care acum se bazau pe mine. Una era să faci planuri despre un nou regat. Dar erau doar vorbe. Pentru că tocmai îl văzusem jucând teatru pentru a-și asigura loialitatea acelorași nobili care odinioară îl torturaseră fără milă.

Ipocritul dracului!

Voiam oare să discutăm despre decizii dificile?

Raihn a făcut încă un pas spre mine.

— Oraya, ascultă...

M-am retras, tresărind.

— Vreau să mă întorc în camera mea.

I-am citit dezamăgirea din ochi.

— Du-mă înapoi sau lasă-mă să plec! am șuierat.

Spre lauda lui, știa când nu era cazul să se certe cu mine. N-a mai scos nicio vorbă. A deschis ușa și a pornit în tăcere, la un pas în urma mea, până în dreptul dormitorului meu.

7. ORAYA

Nu știu sigur când am hotărât ce aveam să fac, doar că, în momentul în care am ajuns înapoi în camera mea, era o certitudine. Am așteptat mult după ce pașii lui Raihn s-au estompat pe coridor. Nu voiam să-mi asum niciun risc, mai ales că Raihn îmi mărturisese cât de jenant de bine auzea ce se întâmplă în camera mea.

Apoi, în cele din urmă, am băgat mâna în buzunar și am scos acele bucățele de sticlă, așezându-le pe pat. Arătau total nesemnificativ, așa cum păreau și pe biroul lui Vincent, ca niște cioburi stivuite, pătate acum de sângele meu.

Încă nu înțelegeam ce era asta și nici cum funcționa. Dar am repetat ceea ce făcusem în birou, trecându-mi degetul mare, încă sângerând, peste marginea tăioasă.

La fel ca mai devreme, cioburile s-au adunat imediat într-o grămadă. Le-am atins din nou, iar grămada a căpătat forma pocalului nu foarte adânc, decorat cu fărâme de oglindă.

Acum, privind mai atent, am observat că piesele asamblate încă tremurau puțin – în unele zone păreau să nu se alinieze perfect. Marginea mi-a spintecat din nou degetul mare și sân-

gele mi s-a prelins peste elementele de decor în formă de vârtejuri, strângându-se pe fundul pocalului.

De data aceasta, eram pregătită pentru valul de... de *Vincent* care avea să mă izbească. Dar nu a fost mai puțin dureros să-l simt și nici nu mi-a fost mai ușor să nu-l alung. Nu i-am auzit glasul și nici nu i-am văzut fața, dar i-am simțit prezența inconfundabilă, ca și cum, dacă m-aș fi întors, l-aș fi găsit în spatele meu. O certitudine mai profundă, mai viscerală decât mi-ar fi putut trezi orice alt simț.

Sângele din mijlocul pocalului a țâșnit și s-a întins, vibrând pe marginea acestuia laolaltă cu cioburile tremurânde de sticlă. Imaginea pe care o vedeam în sânge părea o reflexie dintr-un alt loc, distantă și slabă. Poate că ar fi fost mai clară într-o baltă de sânge negru. Sau poate că era atât de palã pentru că acest dispozitiv – orice o fi fost el – nu fusese niciodată menit să funcționeze în mâinile mele. La urma urmei, eram doar pe jumătate vampir.

Am privit cu ochii mijiți spre imaginea pe jumătate formată. Am distins conturul vag al feței cuiva, care părea că se apleacă asupra oglinzii din partea opusă.

— Jesmine? am șoptit.

— Alteță?

Era fără îndoială vocea lui Jesmine, așa cum mi se păruse și mai devreme, deși foarte îndepărtată și neclară. M-am aplecat mai aproape, ciulind urechile.

— Tu ești..., a spus ea. Credeam că... de la... unde ești...

— Mai încet, am zis. Nu te aud.

Așa cum ți-am spus întotdeauna, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent. *Trebuie să înveți să ai mai multă răbdare. Așteaptă și simte.*

Am tras aer în piept.

Sfântă Zeiță, vocea lui părea că e atât de aproape, încât practic îi simțeam răsuflarea la ureche. Valul brusc de durere m-a luat pe nepregătite.

Imaginea lui Jesmine s-a consolidat și vocea i s-a auzit mai tare, chiar dacă încă trebuia să depun eforturi ca s-o aud.

— Poți s-o folosești, a spus ea.

Acum îi deslușeam expresia – era confuză, intrigată. Pe un obraz părea să aibă murdărie – sau sânge –, părul îi era strâns într-un coc ciufulit și în jurul unuia dintre brațe avea un bandaj. O diferență izbitoare față de femeia seducătoare și elegantă pe care o vedeam de obicei la petrecerile lui Vincent.

— Ce să folosesc? am întrebat.

— Oglinda lui. Poți s-o folosești.

Oglinda lui.

Nu era nevoie să știu detalii despre ce era acest obiect, ca să-mi dau seama că era vorba despre o vrajă puternică și străveche – era clar doar din felul în care îl simțeam atât de inextricabil legat de sufletul lui Vincent. Și dacă oglinda asta era a lui și mergea cu sângele lui...

— Nu avem timp, am murmurat, mai mult pentru mine însămi.

Nu, nu aveam timp să-mi pun nicio întrebare. Aveam prea multe lucruri de făcut.

Jesmine a dat din cap cu gravitate, expresia ei curioasă preschimbându-se într-una serioasă, de general.

— Ești în siguranță, Alteță?

Siguranță. Ce cuvânt! Dar am răspuns:

— Da, sunt. Care e situația voastră?

— Suntem în...

— Nu vreau să știu.

Eram oarecum sigură că, dacă ajunsesem până aici, nimeni nu ne asculta conversația – dar nu sută la sută. Jesmine a priceput.

— Da, Înălțimea Ta. Știi... cât de mult știi despre starea războiului?

Mi-am dres glasul. Mi-era rușine să recunosc cât de puțin

știam. Acum, cu această legătură cu Vincent care-mi ardea fierbinte și dureros în piept, rușinea era și mai mare.

Primisem o responsabilitate incredibilă și nu conta ce simțeam în privința ei – până acum, o neglijasem.

Imaginea lui Jesmine a tremurat, așa că am apropiat pocalul de mine, ca și cum aș fi vrut s-o trag înapoi cu forța.

— Vreau evaluarea ta, nu pe cea a Rishanilor, am spus.

Un mod convenabil de a-mi ascunde propria ignoranță.

— Am pierdut... multe dintre fortărețele care ne-au mai rămas. Încă luptăm pentru a le apăra pe cele pe care le mai avem, Înălțime. Luptăm cu toate resursele. Dar...

S-a încruntat îndârjită.

— Născuții din Sânge sunt numeroși și cruzi. Rishanilor le-am putea face față. Născuții din Sânge sunt însă... problematici.

Informația se potrivea cu ceea ce observasem aici. Raihn putea să filosofeze cât voia despre visele lui. Negrul adevăr era că poftise inamicii în regatul său și-i lăsase să se ascundă în spatele coroanei sale în timp ce-i ucideau propriul popor. Era dependent de forțele lor.

Tot Raihn îmi spusese odinioară că visele nu au prea mare importanță. Importante era faptele.

Iar faptele lui, ei bine, nu erau suficiente. Iar ale mele lipseau aproape cu desăvârșire.

Imaginea lui Jesmine s-a tulburat din nou, iar următoarele ei cuvinte s-au auzit întretăiat:

— Ai... ordin?

Într-o încercare disperată de a păstra legătura cu ea, mi-am pus degetul mare pe marginea pocalului ca să curgă și mai mult sânge, dar asta nu a făcut decât să-i tulbure reflexia și să-mi agraveze durerea îngrozitoare de cap.

Niște pași îndepărtați m-au făcut să încremenesc. M-am uitat peste umăr la ușa camerei mele – era închisă. Pașii nu

s-au apropiat, ci s-au estompat, răsunând din ce în ce mai slab în celălalt capăt al coridorului.

M-am întors spre oglindă.

— Nu mai am mult timp, am șoptit.

— Ai vreun ordin? a întrebat ea iute.

Vreun ordin. De parcă *eu* aveam autoritatea de a-i spune lui Jesmine ce să facă.

— Vor veni după voi la Misrada peste două săptămâni, am spus repede, cu glas scăzut. Va fi o acțiune importantă. Se împuținează – chiar și cei Născuți din Sânge. Vor lăsa arsenalul de la Sivrinaj nepăzit, ca să disloce acolo cât mai multe trupe.

Jesmine s-a încruntat.

— Nu știu dacă ne putem apăra împotriva unor asemenea forțe armate.

— Nici eu nu știu. Dar poate că nu trebuie s-o faceți.

Am ezitat – eram pe marginea tăioasă a unei decizii pe care nu o mai puteam revoca. Decizia de a porni la luptă.

Simțeam prezența lui Vincent ca o mână care se odihnea pe umărul meu.

Acesta e regatul tău, mi-a șoptit el. *Te-am învățat să lupți pentru o existență care să aibă însemnătate. Ți-am dat colți. Acum folosește-i.*

— Evacuați Misrada, am spus. Atacați arsenalul cât timp rămâne nepăzit. Luați-l cu asalt, capturați-l sau distrugeți-l – cum puteți. Aveți resursele necesare?

Dincolo de reflexia încețoșată, privirea oțelită a lui Jesmine era clară ca lumina zilei.

— Va fi dificil. Dar avem destule resurse ca să încercăm.

N-am tremurat și nici n-am șovăit când am dat ordinul:

— Atunci atacați! Gata cu fuga! Gata cu apărarea! Nu e timp pentru jumătăți de măsură.

Venise momentul să luptăm, ce mama dracului!

PARTEA A II-A
LUNA NOUĂ

INTERLUDIU

Nu există nimic mai periculos decât o învoială. Nu există orori mai mari decât cele pe care le alegi cu mâna ta. Nu există soartă mai rea decât cea pentru care te rogi.

Bărbatul nu înțelege încă acest lucru.

Erau puține lucruri, de fapt, pe care le înțelegea cu adevărat, deși nici asta nu știa deocamdată. Avea o viață măruntă, într-un oraș mic, și-și petrecuse cea mai mare parte a timpului încercând să fugă de acesta. Dintre toate opțiunile sale limitate, a ales-o pe cea care-i oferea cea mai mare libertate. Iubește libertatea, senzația vântului mării răvășindu-i părul. O iubește și în noaptea asta, în care corabia sa înaintează prin apele înșelătoare de lângă Obitraes. I se spune Cârligul Nyaxiei – mica fâșie de pământ curbată, care se alesese cu acest nume pentru că acolo marinarii neștiutori cădeau în capcană ca niște pești neajutorați în undiță. Noaptea e neagră. Marea e agitată. Cerul prevestește furtuna.

Marinarii nu au nicio șansă.

Cei mai mulți dintre ei sunt uciși pe loc, atunci când corabia – prea mică pentru un voiaj atât de periculos – se izbește de stâncile neiertătoare, prelungire a mâinii ispititoare a Nyaxiei. Se îneacă

în mările sărate, cu trupurile sfărâmate de stânci sau țintuite în rămășițele corabiei.

Dar, în ciuda educației sale simple, acest bărbat știe un lucru, mai presus de orice:

Știe să lupte.

Are 32 de ani. Nu e pregătit să moară. Corpul său a fost zdrobit fără milă după ce corabia s-a izbit de stânci. Cu toate acestea, înoată până la țărm, cu mușchii încordați ca să învingă valurile turbulente. Se târăște pe plajă.

Când, abia conștient, se chinuie să-și ridice capul și să cerceteze priveliștea din fața ochilor săi – silueta unui oraș așa cum nu mai văzuse până atunci, format tot din rotunjimi de fildeș și raze de lumină rece ca ale lunii. Își spune că n-a mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

În acea noapte, bărbatul e foarte aproape de moarte.

Zeilor le place să-și aroge meritele destinului. Să fie oare soarta cea care l-a salvat? Sau e mâna capricioasă a norocului, care aruncă zaruri ce cad așa cum trebuie? Dacă la mijloc e voința zeilor, atunci aceștia râd pe săturate în noaptea asta neagră.

Se târăște cât de mult poate, metru cu metru. Nisipul de sub palmele sale se transformă în piatră, apoi în pământ. Simte moartea urmărindu-l, o simte bubuind în fiecare răsuflare însângerată. Odinioară, credea despre el însuși că este curajos. Dar niciun muritor nu e curajos în fața unei morți premature.

Și moartea l-ar fi luat dacă soarta sau norocul nu l-ar fi salvat – sau nu l-ar fi blestemat pe vecie.

Regele îi iese în cale, din întâmplare, la momentul potrivit.

Acest rege avea obiceiul de a colecționa suflete, iar sufletul tânărului este exact unul care îi place. Îl întoarce pe bărbatul pe jumătate conștient, studiindu-i fața însângerată, dar bine conturată. Apoi îngenunchează lângă el și-i pune o întrebare pe care bărbatul și-o va repeta mereu, de-a lungul nesfârșitei sale vieți:

Vrei să trăiești?

Bărbatul își spune: Ce întrebare absurdă!

Bineînțeles că vrea să trăiască. E tânăr. Are o familie care-l așteaptă acasă. Mai are câteva decenii bune de trăit.

Niciun muritor nu e curajos în fața unei morți premature.

Răspunsul bărbatului e o implorare:

Da. Te rog! Da. Ajută-mă!

Mai târziu, se va urî profund pentru asta – pentru că imploră atât de jalnic propria osândă.

Regele zâmbește și-și coboară colții spre gâtul muribundului.

8. RAIHN

L-am urât pe Septimus din prima clipă în care l-am văzut. Știam exact cine e și, chiar dacă nu i-aș fi cunoscut reputația, înfățișarea lui – care era tipică familiei regale a Născuților din Sânge, atât de nedemnă de încredere – l-ar fi dat repede de gol.

În timpul turneului Kejari, când se apropiase de mine, nu voisem să am nicio legătură cu el. Dar era ca un virus sau ca un miros neplăcut. Nu scăpam nicicum de el.

La început, păreau niște interacțiuni întâmplătoare. În zilele dinaintea începerii turneului, zăbovea mult prin locurile pe unde umblam cu Mische. La început, mi-am închipuit că acționa la fel ca majoritatea nobililor Născuți din Sânge în timpul turneului: profitau de faptul că li se permitea să interacționeze cu celelalte Case și încercau să-și dădea seama unde-și puteau exercita influența.

Destul de ușor de ignorat.

Dar apoi, poate a treia sau a patra oară când m-a încolțit, am început să intru la bănuieli. Și deja eram sigur că nu-mi place de el în momentul în care m-a tras deoparte și mi-a spus: *Știu cine ești.*

Asta a fost suficient pentru a mă înspăimânta. Mi-am descusut cercul de apropiați încercând să aflu de unde știa – și nici până în ziua de azi nu m-am lămurit. Dar atunci a început presiunea.

Nu poți face asta de unul singur. Rishanii nu sunt destul de puternici.

Nu contează dacă vei câștiga.

Vei avea nevoie de ajutor.

Lasă-mă să te ajut. Hai să ne ajutăm reciproc.

I-am spus să se ducă dracului. Nu m-am gândit nicio clipă să accept această înțelegere. Învățasem cu mult, mult timp în urmă pericolul pe care îl reprezintă cineva care îți oferă tot ce ți-ai dorit vreodată.

Dar apoi a remarcat-o pe Oraya.

Și încă îmi aminteam momentul exact în care am conștientizat că a înțeles c-o poate folosi împotriva mea: momentul acela de la balul Ultimului Pătrar, când a strigat-o spunându-i Nessanyn.

L-am refuzat până în ultima clipă. Până când m-a amenințat c-o va omorî pe Oraya. Atunci am cedat.

Când ai trecut prin anumite întâmplări, știi să recunoști un vampir disperat. Știam că Septimus era disperat – într-un fel primejdios, o disperare pe care se pricepea foarte bine s-o țină încuiată în străfundurile sale. Ar fi făcut absolut orice pentru a obține ceea ce-și dorea și ceea ce mă speria era că încă nu știam ce anume își dorește.

Din disperare ajungi să faci înțelegeri îngrozitoare.

Doar la asta mă gândeam în timp ce stăteam în biroul meu cu Septimus și cu Vale, ascultându-l pe cel dintâi cum ne spunea, cu nonșalanță, că, până la urmă, nu putea trimite trupe Născute din Sânge în Misrada.

Vale nu era mulțumit. Nici măcar nu se obosea să-și ascundă nemulțumirea.

— E inacceptabil, a spus el.

Septimus și-a aranjat expresia aia nenorocită într-un rânjet.

— Înțeleg de ce simți asta, a zis el, dar aceasta e natura lucrurilor. Din păcate, nu pot manipula timpul și spațiul. Desdemona mi-a confirmat asta de mai multe ori. Pur și simplu, forțele noastre nu vor ajunge acolo la timp. Va trebui să amânăm mișcarea asta.

— Deci, lasă-mă să mă asigur că am priceput, a spus Vale, aplecându-se peste birou. Trebuie să reprogramăm o operațiune planificată de săptămâni întregi din cauza lipsei de viziune a generalilor *tăi* de căcat? *Cu o zi înainte?*

Rânjetul lui Septimus a pierit. Observasem că accepta fără probleme orice insulte pe care i le aruncai în față, dar nu-i convenea când nu-i respectai pe cei care lucrau sub comanda lui.

A pufnit și pe nări i-a ieșit o dâră de fum.

— Generalii mei *de căcat* se străduiesc cel mai mult pentru a înăbuși această mică rebeliune a voastră. Poate că dacă armatele tale ar fi fost dispuse să lupte pentru tine, totul s-ar fi rezolvat mai repede.

Vale părea gata să se repeadă la Septimus. Împotriva instinctelor mele, i-am aruncat o privire de avertisment. Vale mi-a susținut privirea preț de o clipă – împotrivindu-se, pentru că, deși trecuseră câteva săptămâni, încă nu era cu adevărat pregătit să mă accepte drept conducător –, apoi a scuturat din cap și s-a sprijinit de spătarul scaunului său.

— Iată ce nu-mi lipsea la slujba asta, a mormăit el, neputându-se abține. Să lucrez cu incompetenți.

Septimus a râs scurt. Apoi privirea i-a alunecat spre mine.

— Ești teribil de tăcut, Înălțimea Ta.

Eram, într-adevăr, tăcut. Îl urmărisem pe Septimus, reflectând la această schimbare de ultim moment, suspect de bine gândită. La mijloc era mai mult decât voia să spună. Nu aveam nicio îndoială, chiar dacă nu știam cum și de ce.

Fusesem atât de ocupat cu gândurile mele încât îmi neglijasem rolul. Voiam ca Septimus să mă vadă în continuare ca pe o brută de rege Transformat. Să creadă mai departe că eram o persoană de care putea profita.

Am zâmbit, dezvelindu-mi colții.

— Ce anume ai vrea să zic?

Septimus a ridicat din umeri, ca și cum ar fi replicat: *Tu să-mi spui.*

— Vrei să te cert pentru slaba ta planificare și pentru neglijența de care ai dat dovadă?

Din nou, a ridicat din umeri.

— Dacă dorești.

— De ce m-aș obosi? Am irosit deja destulă energie plănuind această ofensivă alături de tine. Poate că nu mai am chef să-ți acord timpul meu.

Și-a înclinat capul, privindu-mă un pic prea atent și făcându-mă să mă simt stânjenit. M-am așezat mai drept.

— Nu văd ce altceva ar mai fi de discutat, am zis, alungându-l cu un gest din mână. Am alte lucruri de făcut, dacă ai terminat.

Septimus s-a ridicat, cu un zâmbet scurt și rece.

— Am terminat.

MĂ UIMEA acum faptul că, prima dată când zărisem orizontul Sivrinajului, mi se păruse cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată. Credeam că așa arată mântuirea.

Ce glumă nenorocită!

Priveliștea semăna mult cu cea de acum, de pe acoperișul arsenalului aflat la marginea orașului. Și atunci era noapte, cu orașul scăldat în lumina lunii. Probabil că avea un anumit farmec arhitectural, cu toate acele cupole, turnuri și turle din

marmură, fildeș și argint. Lucruri pe care le puteai aprecia doar până vedeai cu ochii tăi sângele vărsat pentru a le clădi și putregaiul care se înrădăcina dedesubtul lor.

— N-ar trebui să fiți aici, Alteță, a spus Vale, pentru a patra oară în ultimele cincisprezece minute.

Cuvintele nu se schimbaseră, dar tonul lui da, devenind din ce în ce mai iritat.

— Te-am auzit de prima oară.

A mormăit dezaprobator, dar n-a mai zis nimic. M-am răsucit, privind restul împrejurimilor. Arsenalul era situat chiar acolo unde limitele orașului făceau loc deșertului – cu dunele ondulate la nord, cu pantele stâncoase ce coborau spre mare la sud. Era o noapte cețoasă, acoperită de pâclă, lucru care nu-mi plăcea. Vizibilitate slabă peste ocean. Vizibilitate slabă deasupra noastră.

Am aruncat o privire peste balustradă, jos, spre străzile orașului. La vest se aflau cartierele umane, niște pete de blocuri cenușii. Imediat dincolo de ele, mahalalele din teritoriile vampirilor. Pe unele străzi rămăseseră câteva bariere întâmplătoare, construcții rudimentare din lemn și piatră. Rămășițele încercărilor Hiajilor, în zilele de după lovitura de stat, de a recupera unele părți ale orașului. Încercări eșuate. Dar se luptaseră pentru asta.

Și nu am uitat niciodată că încă luptau.

Acum era o noapte liniștită. Dar astfel de lucruri se întâmplau mereu în nopțile liniștite.

A fost o noapte liniștită când Palatul Lunii a fost atacat.

A fost o noapte liniștită înainte ca regatul lui Neculai să cadă.

Și acum era o noapte deosebit de liniștită, având în vedere că Septimus își retrăsese forțele Născute din Sânge, lăsându-i pe Rishani aici să păzească arsenalul, împrăștiați și dezorganizați din cauza unei schimbări de ultim moment a ordinelor.

Nimic nu trebuia să se întâmple în noaptea asta, grație deciziei lui Septimus.

Dar m-am gândit la el, la zâmbetul lui meschin și nenorocit, și la schimbarea lui de planuri foarte haotică.

Vampirii, mai ales nobilii Născuți din Noapte și din Umbră, s-au grăbit prea mult să-i respingă pe Născuții din Sânge, considerându-i niște fiare fără minte. Erau niște ticăloși însetați de sânge, dar erau mai deștepți decât îi credea lumea. Dacă n-ar fi fost afectați de blestemul care le reducea numărul și le scurta durata vieții, nu aveam nicio îndoială că ar fi putut cuceri Obitraesul. La naiba, poate chiar întreaga lume!

Era o aroganță imensă să-i subestimezi, iar eu nu-mi permiteam un asemenea lux.

— Vreau mai multe gărzi aici, i-am spus lui Vale.

Un general mai slab mi-ar fi spus că sunt prea precaut. Dar Vale, spre cinstea lui, nu a pus ordinul meu la îndoială.

— Ce bănuiești? a întrebat el în liniște.

— Eu...

Nu știu.

La naiba cu tot orgoliul meu, dar nu aveam de gând să rostesc acele cuvinte cu glas tare, mai ales de față cu Vale.

Era însă adevărul. Nu aveam o teorie concretă. Nu credeam că Septimus se va întoarce pe față împotriva noastră – cel puțin, nu deocamdată. Era și el captiv în această alianță. Va trebui să se străduiască mai mult s-o abandoneze.

Dar, uneori, pur și simplu e ceva în aer.

Am adulmecat și i-am aruncat lui Vale un zâmbet ironic.

— Simți mirosul ăsta?

— Ce?

— Sânge.

M-am sprijinit de zidul de piatră, cu mâinile în buzunare.

— O să rămân aici în noaptea asta.

— Dar...

— Scoate toți soldații de care ne putem lipsi de la posturile lor din oraș. Adu-i aici!

A urmat o pauză. Mi-am dat seama că voia să-mi spună că sunt prost pentru că stau eu însumi aici, chiar dacă – mai ales *dacă* – bănuiam că s-ar putea întâmpla ceva.

Dar el a spus, pur și simplu:

— Cum dorești, Înălțimea Ta.

Și, fără nicio altă replică, și-a deschis aripile argintii și și-a luat zborul cu un foșnet. Mi-am ridicat bărbia și l-am urmărit cum dispare în ceața groasă.

M-am așezat la baza de piatră a zidului și mi-am scos sabia. Trecuse ceva timp, dar era o senzație familiară și reconfortantă în felul în care trebuia să-mi mișc mușchii pentru a o mânui. Mi-am pus arma în poală, contemplând oțelul întunecat și fumul roșu vag care se rostogolea din lamă. O știam pe dinafară. Ca pe un vechi prieten.

Aproape că-mi doream să se întâmple ceva rău în noaptea asta. Să-mi ofere ceva de ucis. Mi-era dor de asta. Era simplu, ușor, direct. Opusul acestor ultime săptămâni.

Cel puțin, așa obișnuia să fie odinioară.

Mi-a trecut prin minte, nedorită, amintirea chipului lui Vincent în ultimele sale clipe de viață. Nu era nimic simplu în asta.

Am alungat gândul, lăsându-mă pe spate și privind norii groși plutind pe cer. Așteptând ceva. Chiar dacă nu știam ce anume.

Lasă relele să vină.

Le așteptam cu nerăbdare.

9. ORAYA

Am știut că ceva e în neregulă înainte de explozie.

Privisem deseori cu nostalgie dincolo de fereastra dormitorului meu. O viață întreagă închisă în această odaie poate avea un asemenea efect. Dar, în ultimele două săptămâni, am făcut ceva mai mult decât să contemplu. Am așteptat.

Am așteptat un exod în masă al Născuților din Sânge și al Rishanilor.

Am așteptat un exod în masă care nu a venit.

Născuții din Sânge au plecat cu câteva zile în urmă și, deși nu a fost mișcarea de amploare pe care o preconizam după cum îi auzisem vorbind, a fost suficient pentru a-mi păstra speranțele. Credeam că Rishanii vor veni în noaptea asta.

Dar orele treceau și nici urmă de Rishani. Neliniștea mi s-a strâns în stomac ca un nod în timp ce priveam și așteptam, crescând cu fiecare minut care trecea. Am încercat să folosesc din nou pocalul, de data aceasta pentru a o avertiza pe Jesmine, dar nu am văzut decât niște nori cețoși în balta formată de sângele meu. Se pare că deja se mișcase din loc. Atacul era în plină desfășurare.

M-am plimbat prin dreptul ferestrelor, cu ochii ațintiți la arsenalul din depărtare, cu o mie de gânduri haotice în cap.

Jesmine era un general puternic și competent, mi-am spus. Nu ar fi acționat decât dacă ar fi fost sigură că poate izbândi. Iar condițiile atmosferice din acea noapte erau ideale. Înnorat, ca să-i camufleze pe Hiajii care se ridicau în văzduh. Mulți dintre cei Născuți din Sânge plecaseră. Asta însemna ceva. Doar că nu erau armatele numeroase la care mă așteptasem. Asta doar dacă nu cumva îmi scăpase ceva.

Dar Vincent mi-a șoptit la ureche: *Șerpișorule, nu-ți permiți să fii ignorantă cu bună-știință.*

Așa era. Avea dreptate. M-am oprit la fereastră, cu vârfurile degetelor lipite de geam. Ceva se schimbase. Născuții din Sânge care se retrăseseră n-ar fi fost de-ajuns de numeroși pentru a cuceri un oraș ca Misrada.

Și...

Explozia mi-a pulverizat toate gândurile.

A fost puternică – atât de puternică încât am simțit-o în vârfurile degetelor mele de pe geam, deși se petrecuse în capătul opus al orașului. O ciupercă de fum strălucitor a erupt din arsenal, în nuanțe de alb și albastru.

Am privit, cu răsuflarea tăiată, cum flacăra orbitoare a izbucnit, apoi s-a stins. Nu mai văzusem așa ceva de la...

De la atacul asupra Palatului Lunii, cu multe luni în urmă. Jesmine. Genială. Meschină, dar genială. A folosit mânuitori de magie pentru a recrea asaltul asupra Palatului Lunii, punând în scenă o diversiune catastrofală. Nici nu am clipit când mai multe siluete îndepărtate au plonjat de sus, printre nori și fum – nenumărați Hiaji, zburând spre pământ, printre ruine.

Priveliștea m-a înfiorat până în măduva oaselor.

Trebuia să ajung acolo jos.

Trebuia să ajung acolo jos *chiar acum.*

Explozia a declanșat o activitate frenetică în sălile de dincolo de odaia mea. Am alergat la ușa dormitorului și m-am lipit

de ea, ascultând zgomotul haotic al pașilor îndepărtați și al țipetelor. Apoi am bătut în lemnul de stejar, atât de tare încât mă durea pumnul.

A trecut o veșnicie până când persoana care se afla de cealaltă parte a ușii a deschis-o, ca și cum era convinsă că nu era deloc o idee bună.

În prag stătea un tânăr Rishan cu părul blond ondulat și cu o privire nedumerită, părând că regretă decizia luată.

Am clipit confuză.

— Tu nu ești Ketura.

Când mă păzea cineva, de obicei era ea.

— Nu, a spus el. Sunt Killan.

Dacă Ketura nu era aici, asta însemna că fusese trimisă în altă parte. Poate că era deja la arsenal.

La naiba!

— Lasă-mă să trec! am spus, deja în mișcare, dar Killan mi-a blocat stângaci calea.

Am întors capul și am văzut mai mulți soldați, îmbrăcați în armuri, care străbăteau coridorul în pas grăbit.

— Sunt regina ta! am mârâit. Dă-mi voie să trec!

Să vedem dacă toate aiurelile lui Raihn cu *nu ești prizonieră, ci regină* însemnau cu adevărat ceva.

— Nu pot face asta, Alteță, a spus Killan. Am ordin să te păzesc. E periculos acolo, afară.

Am ordin să te păzesc, a spus băiatul, de parcă nu-i văzusem nările cum se umflă când m-am apropiat. Nu era în stare să păzească nimic. Nici măcar nu putea rezista mirosului de sânge uman.

Dacă doar el rămăsese în castel, însemna că erau de-a dreptul disperați.

Am făcut un pas înapoi. Doi.

Killan a expirat, vizibil ușurat.

Amintește-ți cine ești, a șoptit Vincent.

Ce naiba făceam aici, îi ceream băiatului ăstuia *permisiunea* de a pleca? Îl lăsam să creadă că mă poate *păzi*?

Câștigasem blestematul de turneu Kejari. Câștigasem bătălii împotriva unor războinici-vampiri de două ori mai masivi și de zece ori mai bătrâni decât mine. Eram fiica lui Vincent al celor Născuți din Noapte, cel mai măreț rege care a domnit vreodată în Casa Nopții, și Moștenitoarea lui de drept. Trebuia să mă ridic *la înălțimea titlului meu.*

Mamă Întunecată, cât de mult mi-a lipsit furia. Am acceptat-o acum ca și cum aș fi primit un vechi amant înapoi, în brațele mele.

Focul Nopții mi-a țâșnit până în vârfurile degetelor, cutremurându-mi antebrațele.

N-a fost greu să mă ocup de Killan. Băiatul nu mai lovise niciodată o altă ființă vie cu acea sabie și, cu siguranță, nu era pregătit să fiu eu prima. Atingerea Focului Nopții l-a făcut să geamă de durere, deschizând răni fără sânge pe brațele de care l-am apucat, izbindu-l de perete. A încercat să se împotrivească slab, dar i-am smuls sabia din mână, aruncând-o pe podeaua de marmură.

Era atât de bine să lupt din nou. Atât de bine încât mi-am dorit să se împotrivească mai mult. Voiam o provocare mai mare.

Voiam *să mă doară* puțin.

Dar Killan nu s-a împotrivit prea mult. Nu, doar gâfâia, cu bătăi rapide de inimă – Mamă Întunecată, cum de-i auzeam bătăile inimii atât de clar? –, în timp ce îi apăsam beregata cu antebrațul și Focul Nopții îi mușca pielea.

Am întins piciorul în stânga, trăgându-i sabia înapoi. Am dat s-o apuc, iar Killan a încercat să-mi scape din strânsoare.

Degeaba. După câteva clipe l-am lipit din nou de perete, de data asta cu propria sabie îndreptată spre pieptul său.

Părea atât de înspăimântat!

Pe vremuri, acest lucru îmi aducea multă satisfacție. Să le văd spaima. Câteva fracțiuni de secundă în care simțeau neputința pe care eu o simțisem toată viața.

Preț de o clipă, am gustat și acum din acea satisfacție.

Dacă te simți atât de bine când o singură persoană se uită la tine în felul ăsta, șerpișorule, a murmurat Vincent, *imaginează-ți cum e când vezi un întreg regat privindu-te așa.*

Un fior mi-a străbătut șira spinării. Te puteai pierde ușor în acest fel de putere. Iar eu asta voiam să fac, atât timp cât mă făcea să mă simt altcumva decât slabă.

Dar adevărul crud era că Killan nu era una dintre țintele mele în mahalalele oamenilor. Killan era de-abia un copil, însărcinat cu o misiune pentru care nu era pregătit.

Omoară-l, a insistat Vincent. *Le va spune celorlalți că ai plecat.*

Am auzit glasuri pe hol. Pași îndepărtați. La naiba, nu mai era timp!

Am ridicat brațul cu sabia.

— Te rog! m-a implorat Killan. Eu...

JAP.

I-am izbit capul de perete.

Corpul i s-a lăsat moale. Era mai voinic decât mine și mai puternic din punct de vedere fizic, dar nu se așteptase la asta. Era greu să culci un vampir la pământ. Nu avea să rămână inconștient pentru mult timp. L-am târât în dormitor și am încuiat în urma mea toate cele trei zăvoare ale ușii.

Pașii se apropiau din ce în ce mai mult. Neliniștea din castel era palpabilă. Auzeam de la distanță ordine, rostite pe un ton ridicat.

Aveam doar câteva minute la dispoziție. Dacă le aveam și pe acelea.

Am luat sabia lui Killan și pelerina militară cu glugă și am fugit.

AȘ FI DAT ORICE în acest moment să am aripi. Chiar dacă aș fi avut rezistența necesară să străbat tot Sivrinajul în goană – un gând ridicol –, tot mi-ar fi luat o veșnicie să ajung la arsenal pe jos.

Aveam nevoie de un cal.

Mersul călare nu era practicat des în Casa Nopții, având în vedere că aripile erau de multe ori mult mai eficiente. De obicei, caii erau folosiți doar de oameni – sau de Garda Născuților din Noapte.

Asta însemna că trebuia să mă strecor până la grajduri. Mantia lui Killan era o deghizare inutilă, pentru că oricine îmi putea mirosi sângele de om, dar era mai bună decât nimic. Doar datorită haosului total din castel reușisem să ajung la parter fără să fiu descoperită. Siluete în uniformă, cu diverse grade militare, de la membrii Gărzii Născuților din Noapte până la soldați de rând, puțin mai mult decât niște simpli servitori, se revărsau pe coridoare.

Mi-a fost destul de ușor să mă pierd printre ei, furișându-mă până la grajduri. Mai mulți cai fuseseră pregătiți și aliniați, iar eu l-am înșfăcat pe primul care mi-a ieșit în față, o mică iapă murgă. M-am gândit puțin și la ideea de a încerca să mă amestec în mulțime, dar nu aveam destul timp. În clipa în care cineva mi-ar fi zărit fața sau s-ar fi apropiat suficient ca să-mi simtă mirosul, și-ar fi dat seama cine sunt. Colac peste pupăză, când am încălecat și m-am aplecat să-mi aranjez mantia, mi-am văzut pieptul și am tras o înjurătură.

Însemnul meu.

Purtam o cămașă, nu armura mea obișnuită de piele, ceea ce-mi lăsa partea superioară a pieptului la vedere. Mantia acoperea o parte din tatuajul roșu, dar nu pe tot.

Bine. Trebuia să bag viteză.

Calul meu era agitat, ca și cum ar fi simțit că fusese despărțit de herghelie în scopuri necurate. Caii din Obitraes aveau tendința de a fi niște creaturi deosebit de capricioase. Acesta a tropotit neliniștit când l-am îmboldit să iasă din grajd, ascunzându-mi capul sub glugă. Căldura nopții, uscată și densă, m-a înfricoșat. Mi-am dat seama că asta se întâmpla pentru că nu mai ieșisem afară de câteva săptămâni.

Cuvintele lui Raihn de la una dintre primele noastre întâlniri îmi răsunau acum în minte:

Micuța prințesă umană a lui Vincent, ținută într-un palat de sticlă, unde toată lumea putea să te privească, dar niciodată să te atingă.

Ce ipocrit nenorocit!

— Hei! Tu, băiete! Unde ar trebui să fii? s-a auzit o voce aspră.

Mi-am îndemnat calul să fugă pe străzile orașului, trăgându-mi gluga și mai mult peste față.

— Băiete! s-a auzit din nou acel glas, dar mi-am înghiontit calul să meargă mai departe la trap, lăsând strigătele în urmă.

Cartierele umane. Cunoșteam acele străzi mai bine decât orice vampir. Puteam să scurtez drumul pe-acolo și să ajung mai repede în celălalt capăt al orașului, pe căi care nu erau pline de soldați și puncte de control.

Mi-am înfipt călcâiele în burta calului, transformându-i trapul în galop și intrând pe o stradă laterală tăcută și întunecată. Dar, chiar după colț, animalul s-a speriat brusc, dându-se înapoi și aproape azvârlindu-mă pe pietriș. Cu greu am reușit să mă redresez, mângâind gâtul iepei și șoptindu-i mângâietor, ca s-o liniștesc.

Era atât de întuneric, încât la început biata mea vedere umană nu a putut desluși silueta din fața mea. Apoi însă...

Aceasta s-a apropiat, cu mâinile ridicate. O rază a lunii îi lumina podoaba capilară – argintie – și zâmbetul relaxat.

— N-am vrut să te sperii, a spus. Plimbarea mea nocturnă a devenit un pic haotică.

Septimus.

La naiba!

Mi-am coborât capul, ascunzându-l și mai mult în umbra glugii. Mai conta, oare, pentru vederea vampirilor? Pentru mirosul lor ascuțit?

— Îți cer iertare, a spus el. Ai lucruri importante de făcut, nu-i așa? Cred că trebuie s-o iei prin partea aceea, totuși. Tot felul de baricade pe drumul ăsta.

Am dat din cap, chinuindu-mi să-mi ascund fața.

Septimus și-a vârât o mână în buzunar și a trecut pe lângă mine, mângâind calul.

— Multă baftă! Se pare că lucrurile sunt nasoale acolo.

Am expirat ușurată după ce a trecut, deloc dornică să-mi testez norocul chiar dac-aș fi avut timp. Poate că pur și simplu mă lăsase să plec. Sau poate că mă recunoscuse. Chiar dacă era așa, nu-mi îngăduiam să mă opresc și să mă gândesc prea mult la ce ar fi însemnat asta.

Aveam o misiune și un drum clar dinainte. Mi-am îmboldit calul din nou la galop.

Am luat-o pe calea din stânga.

ATACUL SEMĂNA aproape perfect cu asaltul împotriva Palatului Lunii. Trebuia să recunosc că admiram devotamentul lui Jesmine pentru micile răzbunări. După părerea ei, Raihn instrumentase atacul de la Palatul Lunii. În ochii ei, asta însemna dreptate. Și, Mamă Întunecată, se pricepea al naibii de bine la meseria ei. Era uimitor ce reușise să facă. Aveam senzația că intru galopând direct în infern.

Fumul Focului Nopții avea un miros special – unul care părea să-ți ardă nările din interior. Duhoarea era copleșitoare în momentul în care am traversat al doilea pod din cartierele oamenilor, trecând înapoi în teritoriile vampirilor din Sivrinaj. În acest moment mă aflam la periferia orașului și, de îndată ce am virat spre primul drum principal care ducea spre bază, am tras o înjurătură în gând.

În fața mea se desfășura un adevărat carnagiu. Albul orbitor al Focului Nopții mi-a luat cu asalt vederea. Mistuise cea mai mare parte a arsenalului.

Se pare că Jesmine decisese – probabil cu înțelepciune – că era imposibil să recucerească și să mențină baza atât de aproape de centrul Sivrinajului. Așa că trebuia s-o distrugem.

Dar întâmpinam rezistență. Soldații Rishani erau peste tot în jurul meu, luptându-se cu flăcările, aruncându-se în mijlocul măcelului. Pe acoperiș, abia vizibili prin lumina Focului Nopții, siluetele luptătorilor se mișcau, încâlcite. Mi-am smucit calul înapoi când corpul însângerat și mutilat al unui Hiaj a aterizat la picioarele acestuia, cu o bufnitură dezgustătoare.

M-am uitat fix la el. El a clipit spre mine. Fața îi era acoperită de sânge, amorfă, și mi-am dat seama că majoritatea oaselor îi fuseseră zdrobite. M-a recunoscut, cu o scânteie în ochi, și a deschis gura, dar nu a scos niciun sunet.

Pentru o clipă înspăimântătoare, am văzut trupul tatălui meu, mutilat la fel ca acesta, încercând și nereușind să-mi vorbească în ultimele sale secunde.

Am ridicat brusc capul când a răsunat un țipăt îndepărtat – un urlet care îți dă fiori.

Am recunoscut imediat sunetul. Semăna cu cel care străpunsese aerul în timpul atacului de la Palatul Lunii.

Demoni. Jesmine găsise un vrăjitor care putea invoca demoni.

Calul meu auzise și el acel strigăt și nu voia deloc să se apropie de locul de unde venea acesta. S-a ridicat brusc pe picioarele

din spate, iar eu a trebuit să mă arunc din spinarea lui, când a rupt-o la goană îndărăt, pe străzile întunecate ale orașului.

Am mârâit nemulțumită, rostogolindu-mă pe pietriș. Am înjurat și m-am ridicat în picioare, bâjbâind ca să recuperez sabia lui Killan. Era o armă rudimentară și banală. Nu-mi plăcea să lupt cu săbii tradiționale – erau mari și incomode și nu se mișcau atât de repede pe cât mi-aș fi dorit –, dar măcar aveam ceva ascuțit în mână.

M-am clătinat și mi-am îndreptat privirea spre arsenalul în flăcări. Ușile fuseseră aruncate în aer. Un sfert din clădire pur și simplu nu mai exista.

Jesmine trebuia să fie înăuntru. *Soldații mei* erau înăuntru.

Am luat-o la fugă spre flăcări înainte de a avea timp să mă răzgândesc.

10. RAIHN

Știam eu, la naiba!

Dacă n-ar fi fost atâta moarte peste tot în jurul meu, poate că satisfacția ar fi fost mai mare. Dar în situația de față era greu să-mi savurez senzația de superioritate.

Am avut noroc că am scăpat cu viață din explozie. O mulțime de războinici Rishani au pierit. Cineva reușise să se infiltreze între zidurile arsenalului și să planteze însemnele, se pare, pentru că explozia avusese loc înainte de venirea Hiajilor sau a demonilor. Mergeam pe coridor când s-a întâmplat și am simțit-o cu o secundă înainte ca Focul Nopții să despice aerul.

Simți mirosul ăsta? Sânge.

Ei bine, acum cu siguranță îl simțeam. A fost primul simț care mi-a revenit când mi-am recăpătat cunoștința după explozie. Apoi m-am ridicat și m-am trezit în infern.

Focul Nopții era peste tot, Hiajii și Rishanii deopotrivă alergau bezmetic prin flăcări. Demonii Născuți din Noapte – fiare cu patru picioare și fără păr – săreau prin flăcări cu o viteză inimaginabilă. Își înfigeau dinții în soldații ghinioniști, care urlau de durere. Erau identici cu cei care fuseseră aduși la Palatul Lunii, în urmă cu câteva luni.

O alegere intenționată, eram sigur. Totul. Focul Nopții. Demonii. O repunere în scenă deliberată, executată cu măiestrie. Felul lui Jesmine de a-mi spune *mai du-te dracului* pentru atacul pe care refuzasem să-l mărturisesc.

Era groaznic din partea mea că mă simțeam puțin ușurat?

Nu eram cel mai bun rege. Nici măcar vreun general special, așa cum era Vale, cu afinitatea lui pentru strategie și politică.

Dar eram un războinic incredibil de valoros. Mă pricepeam foarte bine să presar moarte în stânga și-n dreapta. M-am scufundat cu plăcere în această atmosferă familiară, croindu-mi drum prin carnagiul de sub ochii mei.

Încă de la moartea lui Neculai, îi simțeam puterea – puterea Dinastiei Moștenitorilor Rishani – cum îmi pulsează adânc sub piele. Am fost destul de puternic încă de când mă Transformasem, dar când el a murit... și dacă n-ar fi existat Însemnul care să-mi spună ce devenisem, aș fi simțit-o oricum, ca pe un nou izvor de forță ce năvălea spre suprafață.

Timp de câteva secole, am făcut tot posibilul să ignor această putere. Nu voiam să accept ceea ce eram. Neculai își lăsase amprenta profund asupra mea. El mă crease, el mă făcuse ceea ce eram. Nu voiam ca puterea mea să devină și a lui.

Dar de când primisem darul Nyaxiei - restaurând întreaga forță a dinastiei conducătorilor Rishani – n-o mai puteam ignora. O simțisem încă din prima noapte, după ce o dusesem pe Oraya inconștientă la castel, pe brațe, și mă întorsesem să ajut la recucerirea orașului. Am simțit-o când i-am smuls capul lui Martas. Și o simțeam și acum, cu fiecare lovitură de sabie a lui Asteris – puterea îmi ieșea prin toți porii cu o asemenea magnitudine, încât n-aș fi fost în stare s-o ascund nici dacă aș fi vrut.

Uram cât de mult îmi plăcea senzația aceasta.

Am cotit și am spintecat un alt demon. Destul de ușor, dar, cu fiecare fiară ucisă, și mai multe erau gata să mă atace de din-

colo de perdeaua de fum. Deasupra mea, auzeam voci și pași – războinici Hiaji, care plonjaseră din cerul plin de nori, profitând de vizibilitatea redusă. Din apropiere, glasul lui Vale răsuna de-a lungul coridoarelor, poruncind soldaților noștri să le țină piept dușmanilor înainte ca aceștia să ajungă la parter.

Era aproape amuzant cum se aliniaseră stelele pentru ca această noapte să devină capcana mortală perfectă.

Dacă ne-am fi retras armatele, așa cum plănuiserăm inițial, Hiajii ar fi preluat cu ușurință controlul. Dacă nobilii Rishani ar fi trimis ajutoare, așa cum ar fi trebuit, i-am fi depășit numeric pe atacatorii noștri. Dacă Născuții din Sânge ar fi rămas aici, atunci i-am fi zdrobit pe Hiaji chiar înainte să-și înceapă asaltul.

Dar, după cum stăteau lucrurile, forțele erau egale. Soldații noștri erau mai zdraveni, dar Hiajii erau mai iscusiți și aveau de partea lor avantajul atacului-surpriză și al demonilor. În drum spre scări, am trecut pe lângă mai multe cadavre, războinici egali în luptă, care se omorâseră între ei în loc să iasă, unii sau alții, învingători.

Am ajuns la nivelul de jos. Trebuia să-mi croiesc drum în spate, să închid porțile.

Am trecut de un colț și m-am oprit brusc.

Am recunoscut-o imediat, în ciuda fumului. Focul Nopții părea să se închine în fața ei – se rotea în jurul trupului său, conștient parcă de fiecare rotunjime, de fiecare unghi. Vârtejurile de păr lung și negru îi fluturau pe spate. Se lupta cu o sabie rudimentară, cu care clar nu se simțea în largul ei – și mi-am dat seama de asta imediat, pentru că o cunoșteam, știam cum se mișcă și cum luptă. O cunoșteam atât de bine, încât mi-a fost de-ajuns o fracțiune de secundă ca să văd că era la ananghie.

Se lupta cu un demon lacom, care a scos un geamăt ascuțit când l-a împuns cu sabia. Din rană i-a țâșnit un jet putred de sânge negru. Cu un urlet strangulat, a împins trupul flasc al fiarei departe de ea. Apoi s-a întors și a ridicat capul.

Ochii aceia blestemați. Argintii ca oțelul. La fel de tăioși. La fel de mortali. De fiecare dată, simțeam acea mică zbatere în piept – dorința de a-mi atinge cicatricea care nu mai exista.

Fața ei a devenit aspră și rece și, pentru o fracțiune de secundă, m-am bucurat atât de mult să-i zăresc acea privire. Dorința de luptă.

Iat-o cum apare.

Acel unic moment de ușurare mi-a sufocat toate celelalte gânduri raționale pe care ar fi trebuit să le nutresc și care m-au izbit ca o avalanșă la scurt timp după aceea.

A ieșit din castel.

A venit aici.

A știut să vină aici.

Încerca să fugă. Sau...

Sau era responsabilă pentru ce se întâmpla.

A sărit când a dat cu ochii de mine, făcând câțiva pași înapoi. Flacăra Nopții s-a învolburat și a dansat în jurul ei, agățându-se de silueta sa. M-am întrebat dacă știa că face asta. Era ceva conștient sau era doar o nouă parte a ființei sale, așa cum era magia mea?

— Dă-te la o parte din calea mea! a spus ea.

O poruncă, nicidecum o rugăminte. Am zâmbit vag.

— Sau ce? O să mă înjunghii din nou? Pentru a treia oară deja, nu-i așa?

Flacăra Nopții s-a aprins din nou, încolăcindu-se în jurul corpului ei.

Ar fi trebuit să urăsc faptul că Oraya căpătase propria putere copleșitoare de când devenise Moștenitoare. Dar naiba să mă ia dacă nu-mi plăcea să văd asta. La fel cum îmi plăcea să văd forța privirii ei în timp ce se apropia, strângând din dinți.

— N-am chef de joacă, Raihn. Lasă-mă să trec!

— Nu pot face asta, Oraya.

— De ce?

Era uluitor de serioasă – cu acea cută dintre sprâncene și așa mai departe. A mai făcut un pas mic, fără să-și ia privirea de la mine. Aruncase cuvintele ca pe niște pumnale deja îmbibate în sângele ei.

— *De ce?*

Întrebarea ei m-a lovit mai tare decât ar fi trebuit.

Era mai mult decât o simplă întrebare – știam asta amândoi. Eram mai mult decât doi vampiri pe acest coridor. Însemna: *De ce m-ai trădat?* Cuvinte rostite pe același ton devastator ca atunci când urlase, lângă trupul inert al lui Vincent: *Mi-ai ucis tatăl!*

Vedeam acuzația în ochii ei. Mai mult decât atât – zăream cum citește înăuntrul meu. Pentru că, la fel ca întotdeauna, vedea prin mine.

De ce?

Pentru că, dacă te las să pleci, comit trădare față de propriul tron.

Pentru că, dacă te las să pleci, va trebui să lupt împotriva ta.

Pentru că, dacă te las să pleci, vei deveni dușmanul meu de drept.

Și nu te pot ucide, prințesă. Am încercat. Nu pot.

Prea multe cuvinte blestemate. Prea multă sinceritate.

M-am mulțumit să spun:

— Știi prea bine de ce, Oraya. N-am terminat cu tine.

O fărâmă de adevăr, amestecată cu un imbold: *Haide! Luptă-te cu mine!*

Voiam să lupte. Mi-era dor s-o văd împotrivindu-se. O imploram să facă asta de săptămâni întregi.

Am ridicat sabia. Și ea la fel. Focul Nopții dansa în fiecare respirație a ei, crescând odată cu ura de pe chipul său.

Apoi și-a ridicat privirea. A făcut ochii mari.

M-am uitat peste umăr și am zărit la timp o siluetă feminină zveltă, cu aripi fără pene întinse, alergând spre mine cu sabia scoasă.

Jesmine. Nu poți uita chipul cuiva care te-a torturat ore la rând.

M-am ferit în ultima clipă de lovitura ei, contraatacând, și armele ni s-au ciocnit. M-a atins, profitând de lentoarea mea, și mi-a despicat cu lama umărul stâng. O greșeală prostească.

Avea mișcările unei dansatoare bine antrenate, elegante, lipsite de emoții. Expresia ei era concentrată, calmă ca suprafața unui iaz înghețat în miezul iernii sub urmele luptei – murdărie, sânge, arsuri.

S-a uitat la Oraya, iar eu am făcut greșeala s-o imit – o diversiune într-un moment critic. Jesmine a lovit cu intenția de a mă ucide.

— *Oprește-te!* a răsunat vocea Orayei prin scrâșnetul de oțel și haosul din jur. Lasă arma jos!

Jesmine s-a strâmbat, derutată. Oraya a făcut un pas mai aproape, cu un rânjet pe buze.

— E al meu, Jesmine. Retrage-te! Du-te la ceilalți!

Nu i-aș fi făcut niciun rău Orayei, dar pentru Jesmine nu nutream deloc aceeași afecțiune. Când am văzut că ezită, nedumerită de ordinul reginei sale, am profitat de ocazie.

Cu greu eram în stare să stăpânesc noul nivel al puterii mele – nici măcar nu a trebuit să invoc Asterisul și acesta se aprinsese deja pe muchia sabiei mele. Jesmine era bună, suficient de bună încât să se ferească în ciuda neatenției, suficient de bună încât să-mi pareze lovitura de sabie cu arma ei – dar forța ciocnirii a făcut-o să zboare de-a lungul coridorului și să se prăbușească peste ruinele de piatră.

Jesmine de-abia căzuse, iar Oraya mă ataca din nou.

I-am simțit apropierea grație Focului Nopții – acel zumzet deloc discret din aer – cu o fracțiune de secundă înainte să se năpustească asupra mea.

Aș fi putut s-o omor. Aș fi putut lansa o explozie de vrajă Asteris suficient de puternică încât să-i jupoi carnea de pe

oase. În schimb, mi-am îngăduit acel răgaz prețios pentru a mă asigura că o aveam sub control, parându-i arma cu o forță moderată.

Acest lucru ne-a adus pe picior de egalitate, iar Oraya a profitat de ocazie.

Trecuseră săptămâni bune de când nu mai luptase, dar nu arăta dacă acea pauză de antrenament o încurcase sau nu. Energia pe care o acumulase în acest răstimp îi alimentase fiecare lovitură.

Totuși... multe alte lucruri erau la fel.

Ne-am sincronizat pașii ca într-un dans îndelung exersat, intensitatea fiecărei mișcări fiind dublă sau chiar triplă față de cea de acum câteva luni. Ne înconjura magia noastră, formată din niște nori tot mai denși, un duel între Focul Nopții și Asterisul, lumină și întuneric, frig și căldură. Fiecare lovitură pe care o param îmi reverbera în tot corpul, în ciuda staturii mici a Orayei, pentru că punea foarte multă forță în fiecare dintre ele. Și era rapidă, obligându-mă să țin pasul cu ea.

Era extrem de iscusită. Nu puteam decât să o admir.

Și totuși, niciunul dintre noi nu l-a rănit pe celălalt. Focul Nopții din jurul sabiei Orayei mă ținea într-adevăr la distanță, dar loviturile ei erau la jumătatea forței obișnuite, rănindu-mă superficial dacă treceau de paradele mele.

Era însă rapidă. Prea rapidă. Din ce în ce mai rapidă cu fiecare lovitură, dezlănțuindu-se, pierzând controlul.

Focul Nopții a devenit tot mai strălucitor.

Trei lovituri consecutive, ultima atât de rapidă încât n-am fost în stare să mă feresc de ea. Durerea mi-a șerpuit pe piept – o tăietură de la umăr la șold.

Dacă își imagina că nu i-am observat crisparea de pe chip la vederea sângelui meu, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o ceață densă, se înșela amarnic.

Am profitat de acea șovăială, contraatacând înainte să se miște din nou și schimbând locul cu ea. Acum era lipită de perete, parând cu greutate loviturile sabiei mele. Trupul meu o strivea de zidul de piatră.

Focul Nopții era atât de strălucitor acum, încât nu vedeam altceva în afara chipului ei.

O vedeam doar pe ea. Letală și uluitoare. Chiar și ura din ea era frumoasă.

Am rămas acolo, cu săbiile încleștate, gâfâind amândoi. Exact cum fusese la Kejari. Ca și cum ne-am fi luptat cu o imagine din oglindă.

— Nu dai tot ce ai, a spus ea.

O zvâcnire în pieptul meu, într-o rană-fantomă care nu exista. Am zâmbit.

— Nici tu, am spus, completând scenariul nostru.

M-am aplecat mai mult spre ea, iar buzele mele aproape i-au atins urechea – și, preț de o clipă, m-a copleșit dorința de a-mi trece dinții peste lobul urechii ei, de a-mi lipi gura de gâtul ei. Mirosul Orayei, mai puternic decât oricând, îmi îngreuna concentrarea.

— Arzi de nerăbdare să mă ucizi, am murmurat. Ce naiba mai aștepți?

Nu m-am clintit, dar i-am simțit lama rece pe piept, cu vârful amenințând să-mi spintece pielea. M-am dat înapoi să mă uit la ea și frunțile ni s-au atins. Ochii ei, mari și rotunzi ca luna, mă priveau fix, cu îndârjire.

Uneori, aveam impresia că o cunosc pe Oraya mai bine decât pe oricare altă persoană pe care o întâlnisem vreodată. Alteori, era cel mai mare mister din lume. Acum, era și una, și alta – durerea ei ascunsă era evidentă, dar strânsoarea tremurândă cu care ținea sabia era o întrebare la care nu știam să răspund.

Un firicel de sânge îmi curgea în mijlocul abdomenului.

Răsuflarea Orayei, șovăitoare și întretăiată, s-a contopit cu respirația mea.

— Deci? am spus răgușit. Mă omori sau nu, prințesă?

Chiar voiam să știu. Poate că în seara asta îmi voi găsi sfârșitul.

Oraya nu a zis nimic. Strângea din dinți, rânjind ușor. Flăcările ne înconjurau ca într-o îmbrățișare pătimașă.

Încă un strop de sânge pe pieptul meu.

Dar ea nu se clintea.

Nu voia s-o facă.

Nu voia să mă omoare.

Revelația a fost bruscă și neîndoielnică. O confirmare care, sincer, mă deruta.

Pentru că Oraya avea toate motivele să mă ucidă.

Preț de o clipă, furia i-a fost înlocuită de un alt sentiment, care a făcut-o să închidă ochii și să privească în altă parte ca să nu-mi arate ce simte. I-am prins însă bărbia și i-am înclinat capul spre mine.

Am întredeschis buzele.

Și apoi sângele mi-a stropit toată fața. Trupul Orayei a zvâcnit, cu o săgeată înfiptă adânc în carne.

11. ORAYA

Am fost o proastă. M-am lăsat distrasă. Nu m-am așteptat deloc la asta.

Am simțit sângele înainte să simt durerea – un val cald și umed și dens care mi se întindea pe coaste, sub brațul care ținuse sabia ridicată.

Arma mi-a căzut la podea.

Lumea întreagă s-a întunecat, iar flacăra albă a Focului Nopții s-a diminuat.

Dintr-odată mă mișcam. Nu mai eram lipită cu spatele de perete, ci alunecam la pământ fără voia mea.

Raihn m-a prins și m-a tras în spatele lui. Silueta sa, masivă și luminată de flăcări, se profila înaintea mea.

— Ce mama dracului ai făcut? a răcnit el.

Mi-am îndreptat ochii spre capătul opus al coridorului, chinuindu-mă să deslușesc ceva prin fum și cu vederea mea încețoșată. Un tânăr soldat Născut din Sânge s-a făcut mic sub privirea necruțătoare a lui Raihn, apoi a căscat ochii când m-a văzut și și-a dat seama cine sunt.

— Ea... te-a atacat..., a bolborosit el.

Raihn a scos un șir dezlănțuit de blesteme, care m-au lovit drept în creștetul capului. Prin foc, am distins mai multe siluete care se apropiau pe coridor – alți soldați Născuți din Sânge? Întăriri. *La naiba!*

Am apăsat mâna pe rană. Sângera abundent. Indiferent că eram sau nu pe jumătate vampir, sângele fusese dintotdeauna punctul meu slab. Părea dornic să-mi țâșnească din trup la fiecare pas.

Apoi am întors capul și am zărit, prin fum, o siluetă ghemuită într-un cotlon. Jesmine. Am recunoscut-o, deși era mai mult o formă neclară. Mă privea fix prin vălul de fum, târându-se înainte în timp ce Raihn își certa soldatul.

S-a mai apropiat puțin, dar am clătinat din cap.

A șovăit și a mijit ochii, punându-mi semnul la îndoială. Dar am scuturat din nou din cap, de data asta mai hotărât – un ordin fără cuvinte: *Pleacă! Acum!*

Poate că-i puteam omorî pe Rishani, dar dacă Născuții din Sânge erau aici, Jesmine și neamul ei – neamul meu – urmau să fie decimați.

S-a apropiat și mai mult. Fumul se ridicase puțin și i-am citit nelămurirea din ochi: *Și tu?*

Am încercat să-i fac semn să plece. Mișcarea a fost prea mult pentru mine. Vederea mi s-a încețoșat și s-a făcut întuneric.

Nu-mi amintesc să-mi fi pierdut cunoștința. Dar, brusc, eram întinsă pe jos, privind chipul lui Raihn care se aplecase deasupra mea. Spunea ceva ce nu pricepeam. Nu conta, pentru că am leșinat înainte ca vorbele să-i iasă de pe buze.

Nu voiam ca ochii lui să mă urmeze pe tărâmul somnului nedorit.

Dar m-au urmat, oricum.

12. ORAYA

Pentru prima dată de săptămâni întregi, nu l-am visat pe Vincent.

În schimb, l-am visat pe Raihn, i-am visat chipul în clipa în care murea, am visat sabia mea străpungându-i pieptul.

L-am visat iar și iar, la nesfârșit.

AM DESCHIS ochii și am văzut un tavan de sticlă azurie bine cunoscut. Chipul mort al lui Raihn a dispărut, spărgându-se în mii de steluțe argintii.

Am încercat să mă mișc, dar corpul meu s-a împotrivit, răsplătindu-mă cu o durere ascuțită în coaste.

— Nu încă.

Pieptul mă durea. Mă durea să aud glasul lui Raihn. A durat un minut să-mi iau inima în dinți și să răsucesc capul – mă așteptam oarecum să-l întâlnesc așa cum îl vedeam în coșmarurile mele. Mort, cu sabia mea înfiptă în piept.

Dar nu, Raihn era cât se poate de viu. Stătea lângă patul meu, aplecat deasupra mea. Mi-am dat seama că durerea ascuțită din coaste venea de la mâinile lui care-mi îngrijeau rana și...

Sfântă Zeiță!

M-am foit stânjenită când mi-am dat seama că nu aveam cămașă, nu aveam nimic în partea de sus a trupului, în afară de bandajele înfășurate peste piept.

Raihn a râs.

— Erai foarte seducătoare.

Mi-aș fi dorit să-i dau o replică acidă, dar creierul meu parcă se zbătea într-o mocirlă nămoloasă.

— Ai primit niște medicamente, a spus el. Așteaptă un minut.

Ce durere de cap!

Mi-am amintit de atac. De fuga mea spre arsenal. De sabia îndreptată spre pieptul lui Raihn, pentru a doua oară.

Dacă vrei să mă ucizi, fă-o mai repede.

Și nu am făcut-o. Nu am putut. Deși inima lui era în vârful armei mele.

Aș fi putut pune capăt întregii povești. Aș fi putut recupera tronul tatălui meu. Aș fi putut să-i răzbun moartea.

Am înghițit nodul de plâns din gâtlej. Ca și cum ar fi simțit asta, Raihn a terminat cu bandajul de la coastele mele și mi-a întins un pahar.

— Apă, a spus.

M-am holbat la el, iar el m-a luat peste picior.

— Ce? Acum crezi că aș vrea să te otrăvesc?

Sincer? Da. Reușisem să scap. Mă luptasem cu el. Nu puteam decât să presupun că nu știau ce rol avusesem în cele întâmplate, altfel m-aș fi aflat acum într-o temniță, cu lanțuri la mâini și la picioare.

Raihn a râs încet – un sunet ciudat și cald, care mi-a străbătut șira spinării.

— Mutra asta, a spus el, clătinând din cap. Bea și gata, bine?

Îmi era foarte, foarte sete. Așa că am băut.

— Uimitor cât de aproape de moarte te poate aduce săgeata unui amărât de soldat, a mormăit el.

Raihn era și el bandajat. A tresărit ușor când s-a ridicat în picioare – mă mândream puțin cu asta. Fusese vindecat, dar în obraji îi rămăseseră urme de la arsurile Focului Nopții. Câteva pete de sânge negru înfloriseră prin pânza care-i împresura trunchiul, din cauza rănii făcute de sabia mea.

Am înghițit în sec și, în sfârșit, am simțit că pot vorbi.

— Nu ai lucruri mai importante de făcut decât să te joci de-a dădaca?

— Ca întotdeauna, ai un mod ciudat de a spune „mulțumesc".

— Sunt doar...

Sunt surprinsă.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Dacă ți-aș spune că toate dădacele se tem de tine? Ești Regina Focului Nopții, care tocmai a încercat să destabilizeze de una singură armata Rishanilor.

— Ți-aș răspunde că e foarte înțelept din partea lor.

Era o prostie să intru în jocul lui. Această versiune înșelătoare a cuplului de aliați pe care-l formaserăm în timpul turneului Kejari.

Migrena mă ucidea. M-am ridicat în capul oaselor, șuierând tăios din cauza durerii din coaste. Raihn avea dreptate. Soldatul ăla mă nimerise bine de tot.

— Arma lui fusese îmbunătățită cu magie de sânge, a spus Raihn, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Blestemații de Născuți din Sânge!

Ultima parte din ceea ce se întâmplase – sosirea întăririlor Născuților din Sânge – m-a învăluit ca un strat de spaimă rece. Vampirii lui Jesmine se puteau măsura cu Rishanii – într-o luptă de la egal la egal am fi putut câștiga. Dar Născuții din Sânge au înclinat balanța. Erau eficienți și brutali.

Raihn stătea la fereastra odăii mele de dormit, privind peisajul nocturn al orașului Sivrinaj. M-am întrebat dacă nu cumva se holba la cadavrele Hiajilor, care acum, fără îndoială, erau țintuite de-a lungul zidurilor cetății.

N-a spus nimic, așa că am tăcut și eu. Nu voiam să-i ofer satisfacția unor întrebări.

S-a întors după un moment lung, privindu-mă fix, cu mâinile în buzunare. Părea obosit. Nu mai avea nimic din rafinamentul regal. Arăta exact ca atunci când împărțeam apartamentul din Palatul Lunii. Familiar. O versiune a lui pe care credeam că o cunosc.

Chipul îi era aspru, epuizat.

— Știu că vrei să-mi pui întrebări, așa că-ți voi răspunde. Nu am capturat niciun vampir Hiaj. Am strâns câteva zeci de cadavre. În număr egal Rishani și Hiaji, ceea ce ar trebui să te mulțumească. La fel cum ar trebui să te satisfacă și vestea că arsenalul a fost distrus. Am pierdut atât de multe arme valoroase încât ne va lua aproape un an să refacem rezervele.

M-am străduit să nu reacționez în niciun fel.

Nu mă mulțumea. Sacrificasem pentru asta soldați pe care nu-i aveam. Însemna ceva, dar era mai degrabă o remiză decât victoria la care tânjeam.

Și iată-mă tot aici! Captivă.

Captivă..., dar, în mod straniu, vie.

M-am încruntat la propria persoană. La bandajele de pe trupul meu, apoi la flacoanele cu medicamente de pe noptieră.

— Ar fi fost convenabil pentru tine să mă lași să mor, am spus.

Raihn și-a încrucișat brațele în dreptul pieptului. S-a încruntat.

— Iar pentru tine ar fi fost convenabil să mă omori acolo, la arsenal, a zis simplu. De ce n-ai făcut-o? Ai avut această șansă.

Bună întrebare, șerpișorule, a șoptit Vincent. *De ce? Ai avut ocazia perfectă.*

Adevărul era că nu știam de ce ezitasem. Sau cel puțin așa mi-am spus, că nu știam, pentru că era mai ușor decât să recunosc adevărul stânjenitor.

N-am răspuns.

Expresia lui Raihn s-a schimbat, devenind gravă. S-a uitat pe fereastră, pierdut în gânduri. Era o privire ciudată, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea – ca și cum tocmai îi trecuse prin minte un gând întunecat.

— Trebuie să vorbim despre câteva lucruri, a spus el.

Nu mi-a plăcut cum suna asta.

— Ce fel de lucruri?

— Mai târziu.

M-a privit atent preț de o clipă, apoi și-a ferit ochii și s-a dus spre ușă.

— Odihnește-te. Mă întorc imediat să te iau.

— Să mă iei? am întrebat. Și unde să mă duci?

S-a mulțumit să răspundă:

— După cum spuneam. Avem lucruri importante de discutat.

Și a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire.

RAIHN S-A ÎNTORS, așa cum promisese, câteva ore mai târziu. Eram anchilozată și capul mă durea îngrozitor, dar reușisem să mă ridic din pat și să mă îmbrac. Mi-am pus armura de piele, chiar dacă cusăturile rigide îmi iritau rana și mă făceau să mă crispez.

Chiar și atunci când castelul îi aparținuse lui Vincent, purtam armura în fiecare zi. Nu mi-am permis niciodată să uit că eram înconjurată de prădători, deși mă aflam în propria casă. Dar, în ultima vreme, mă lăsasem pe tânjeală. Îmi fusese lene. Fiarele care mă înconjurau acum erau mai însetate de sânge

decât oricând, dar eu fusesem atât de consumată de suferința mea, încât îmi îngăduisem să trândăvesc în mătăsuri și bumbac, oferindu-mă practic drept pradă.

Era de ajuns!

Când Raihn a venit să mă ia, m-a măsurat din priviri de sus până jos, cu o sprânceană ridicată.

— Hm, a făcut el.

— Ce?

— Nimic. Doar că arăți gata de luptă.

I-am aruncat o privire neutră, pornind împreună pe hol.

— Unde mergem? am întrebat.

— Într-un loc privat, ca să vorbim.

— Camera mea nu e privată?

Nu am înțeles privirea ciudată pe care mi-a aruncat-o.

— Nu-l aduc pe Septimus în camera ta.

Am zvâcnit din sprâncene și aproape că m-am oprit din mers.

— Ne întâlnim cu Septimus.

— Din păcate.

Am aruncat o privire piezișă spre profilul lui. Se uita drept înainte, încordat.

Am simțit un ghem de neliniște în stomac. Ceva nu era în regulă. Raihn nu avea de gând să mă execute. Dacă asta ar fi vrut, ar fi făcut-o deja. N-ar fi irosit medicamente sau timp prețios pentru a mă vindeca. Tortura, însă... tortura nu era exclusă. Poate că nu s-ar fi ocupat Raihn însuși de asta. Dar Ketura ar fi făcut-o cu siguranță, sau oricare dintre ceilalți generali ai săi, dacă ar fi știut despre rolul meu în atacul asupra arsenalului. Era ceea ce ar fi făcut orice rege – n-ar fi avut încotro – dacă ar fi descoperit un trădător sub propriul acoperiș.

Din instinct, mi-am dus mâinile la șold. Bineînțeles, nu aveam nicio armă.

Raihn nu a mai scos niciun cuvânt în timp ce mă conducea

pe hol. Am urcat câteva trepte și am ajuns în aripa alăturată, unde a deschis o ușă din capătul coridorului.

Era un spațiu mic, care cândva fusese probabil un birou sau un salon. Era greu de spus, pentru că, la fel ca majoritatea încăperilor din castel, fusese dezafectată, rafturile cu cărți fiind acum goale. În centrul ei se afla o masă rotundă și atât.

Septimus era deja acolo și nu s-a obosit să se ridice când am intrat. Vale stătea în apropiere, cu brațele încrucișate, privindu-mă așa cum un șoim își ochește prada. Cairis s-a ridicat de pe scaun când s-a deschis ușa. Mi-a zâmbit și mi-a oferit unul dintre scaunele goale de vizavi de Septimus.

— Ia loc.

Septimus mi-a zâmbit fals când m-am așezat.

Vale a luat loc lângă Cairis, dar Raihn a rămas în picioare – în spatele meu, la doar câțiva metri de scaun, așa că puteam să-i simt prezența, fără să-l văd. Asta mă făcea să mă simt extrem de stingheră.

Toată lumea se holba la mine. Eram obișnuită să fiu privită, dar nu în felul acesta – ca și cum aș fi fost un obiect ciudat, care-i făcea curioși.

Septimus a așezat un obiect în mijlocul mesei. Un mic morman de cioburi, stivuite unele peste altele, cu sigilii argintii gravate pe suprafața lor.

La naiba!

Dispozitivul pe care-l găsisem în biroul lui Vincent.

— Probabil că știi despre ce e vorba, a spus Septimus.

Am încercat din răsputeri să nu am nicio reacție.

Nu am spus nimic, ci doar am strâns din dinți, cu certitudinea că urma să fiu torturată. Acesta era motivul pentru care Raihn îmi crutase viața.

Din spatele meu, i-am auzit vocea ca un fior pe șira spinării.

— Nu cred că e nevoie să punem întrebări stupide al căror răspuns îl știm cu toții, nu?

Vocea îi era joasă și aspră. Misterioasă, batjocoritoare.

— Orayei nu-i plac jocurile.

Septimus a dat vag din umeri.

— Corect. Nu e o întrebare, atunci, Alteță. Recunoști acest dispozitiv. Îl recunoști pentru că l-ai folosit.

Nu le spune nimic, a șoptit Vincent.

Mi-am stăpânit nervii, bătăile inimii. Eram închisă într-o cameră cu monștri. *Frica reprezintă doar un lanț de reacții fizice.*

Îl simțeam pe Raihn respirând în spatele meu. Mi-aș fi dorit să stea în altă parte.

— Nici măcar nu știi ce e asta, nu-i așa? a spus Septimus. Această oglindă, regina mea, a fost creată special pentru regele Vincent. Tatăl tău.

Mă întrebam dacă va înceta vreodată să mă doară simplul auz al numelui său.

— E un dispozitiv de comunicare, și încă unul foarte util, deoarece poate fi folosit pentru a depista anumite persoane, indiferent unde s-ar afla în Obitraes – poate chiar oriunde în lume, chiar dacă nu cunoști amplasamentul lor exact. O modalitate excelentă de a comunica discret în vremuri de război. Foarte puternică. Rară. Un sărman vrăjitor a lucrat mult timp la el.

În colțurile ochilor argintii, cu fire de chihlimbar, i-au apărut câteva cute fine, odată cu acel rânjet care se voia a fi fermecător.

— Cel mai probabil Vincent și-a folosit sângele pentru ca acest obiect să fie făurit.

— Așa, și? am spus, cu răceală.

— Și, a replicat Septimus, *tu* l-ai putut folosi.

— Nu știu ce vrei să spui, am răspuns.

A râs pe un ton coborât și rece.

— Nu e cazul să ne mai prefacem.

Era ceva în felul în care a spus-o...

Ceva în tonul răutăcios al vocii lui care m-a făcut să mă gândesc la cele două zăvoare descuiate ale ușii camerei mele.

Biroul lui Vincent, cu singura ușă deschisă din întreaga aripă a castelului.

Și dispozitivul acesta, care stătea chiar acolo, gata să fie găsit.

Ar fi lăsat Vincent vreodată un obiect atât de valoros pe birou? Chiar pe timp de război? *Mai ales* pe timp de război?

Ai grijă la fața asta a ta, mi-a șoptit Vincent, dar era prea târziu. Sclipirea de satisfacție din ochii lui Septimus îmi transmitea că-și dăduse seama de adevăr.

— Fiecare pariu pe care l-am pus pe tine a fost unul câștigător, porumbițo, a spus el. Fără excepție.

Raihn a plecat brusc din spatele meu, ocolind masa și postându-se vizavi de mine. Avea mâinile încleștate la spate și o expresie dură, în ciuda zâmbetului de pe buze – o expresie total lipsită de bucurie.

— Ești norocoasă, prințesă, a zis el. Se pare că nu ești o simplă trădătoare. Ești o trădătoare utilă.

Fusesem manipulată. Raihn făcea oare parte și el din acest plan? Folosindu-se de suferința și de captivitatea mea? Sigur că da. După toate cele întâmplate, n-ar fi trebuit să mă mire. Și, mai ales, n-ar fi trebuit să mă doară.

— Majoritatea urmașilor nu pot folosi instrumentele de sânge ale părinților lor. Și nici invers, a rostit Septimus.

Și-a trecut vârful degetului de-a lungul ciobului, întinzându-și sângele negru peste marginea acestuia. Spre deosebire de momentul în care eu făcusem același lucru, dispozitivul nu a reacționat deloc.

L-am privit cu dinții încleștați, mult prea îndârjită. Îmi venea să-i smulg mâna pentru că își lăsase sângele contaminat de magia Născuților din Sânge peste obiectele tatălui meu.

— Faptul că ai putut folosi chestia asta și ai putut transmite informații generalului tău... e ceva neobișnuit și impresionant, a continuat el. Poate că datorită Însemnului tău de Moștenitoare. Cine poate înțelege cu adevărat magia zeilor?

Nu știam de ce mă simt atât de inconfortabil să aud aceste lucruri. Să mă gândesc la toate legăturile pe care încă le aveam cu Vincent – legături despre care el îmi spusese toată viața că nu există. Într-un fel voiam să mă agăț de tot ce-mi mai rămăsese din el, să port aceste moșteniri ca pe o medalie de onoare.

O altă parte din mine îl ura pentru asta.

Am alungat gândurile complicate.

— Deci ce ai de gând să faci, să mă tai ca să-mi împrăștii sângele peste toate obiectele lui Vincent? De parcă nu au fost vampiri care să râvnească la sângele meu toată viața. Foarte creativ.

Septimus a râs scurt, așa cum ar fi râs de năzbâtiile unui copil mic.

— Nu *pe toate* obiectele lui Vincent. Doar pe câteva dintre ele.

— Tatăl tău avea o sumedenie de secrete, a spus Raihn calm, pe un ton care insinua mult mai mult de-atât.

Replica usturătoare mi-a înghețat în vârful limbii, pentru că nu puteam contrazice tristul adevăr. Prea multe secrete.

Apoi Septimus a spus un lucru la care eu cu adevărat – jur – nu mă așteptam.

— Cunoști, presupun, povestea lui Alarus și a Nyaxiei?

Ce să cunosc?

— Bineînțeles că o cunosc, am zis. Există vreun suflet în Obitraes care să nu o cunoască?

Care naiba era legătura?

— Nu-mi place să judec, a spus Septimus, ridicând dintr-un umăr. Deci înseamnă că știi, atunci, că Alarus e singurul zeu important care a fost vreodată ucis.

— Treci la subiect, Septimus! a mârâit Raihn.

Mă privea chiar și în timp ce-l dojenea pe Septimus. Acesta a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să spună: *Corect, ai dreptate.*

— Suntem vampiri. Cunoaștem moartea mai bine decât oricine altcineva. Și știm cu toții că orice ființă care moare lasă ceva în urmă. Oase. Sânge. Magie. *Urmași.*

Septimus mi-a aruncat un zâmbet complice.

— Și asta e valabil și în cazul zeilor. Așa cum ceea ce lăsăm în urmă păstrează o parte din puterea noastră, la fel se întâmplă și în privința rămășițelor unui zeu.

Curiozitatea mă copleșea, doar pentru că spusele sale erau atât de... bizare.

— Vorbești despre găsirea... cadavrului lui Alarus?

— Cred că Alarus e deja mai mult decât un simplu cadavru. Cred că rămășițele lui, oricare ar fi ele, s-au răspândit în tot regatul Obitraes.

— Ce te face să crezi asta?

A zâmbit.

— Am descoperit câteva. În Casa Sângelui.

Nici măcar nu mai aveam cuvinte. Buzele mi s-au întredeschis, dar nu am scos niciun sunet.

— Dinți, a adăugat el, răspunzând la întrebarea pe care eram prea șocată s-o pun. Doar câțiva.

Dinți?

— Și ce naiba se poate face cu dinții zeului morții? am întrebat cu greu.

— Nu prea multe, probabil. Dar am putea face multe cu sângele lui.

— Cu sângele lui.

Asta era absurd.

— Da, a spus simplu Septimus. Bănuiesc că o parte din el a rămas în Casa Nopții și că ar putea fi foarte, foarte util dacă ar fi găsit. Și bănuiesc că și bunul și bătrânul tău tată știa asta.

S-a aplecat peste masă, cu degetele sale lungi întrepătrunse. Rânjetul i se transforma încet într-un zâmbet larg.

— Cred că știa acest lucru, pe care l-a valorificat și l-a ascuns. Iar acum tu trebuie să ni-l găsești.

M-am uitat lung la el. Era atât de absurd încât nici măcar nu-mi găseam cuvintele – ideea că Vincent, atât de practic, atât de logic, ar fi putut căuta cândva *sângele acelui zeu.*

— Chiar vrei să te învrednicesc cu un răspuns? am spus.

— Regele Născut din Noapte avea cândva o oarecare reputație. O afinitate pentru clarvăzători.

Septimus a accentuat lung pe cuvântul *clarvăzători*. Nu ratasem deloc semnificația acestuia.

Magia Nyaxiei nu oferea prea multe în materie de profeție, deși se spunea că unii vrăjitori Născuți din Umbră puteau face ceva asemănător. Așa că, atunci când vampirii erau interesați de magia de dincolo de puterile Nyaxiei, trebuiau să lucreze cu ființe care venerau alți zei – de obicei pe Acaeja, Zeița Necunoscutului, singura zeiță din Panteonul Alb care avea o relație cât de cât pașnică și normală cu Nyaxia.

De-a lungul anilor, unii regi din Obitraes au păstrat pe lângă ei câțiva clarvăzători, fie ai lui Acaeja, fie ai unui alt zeu. Erau multe lucruri utile pe care un rege le putea face cu o astfel de magie. Dar nu mi-l puteam imagina pe Vincent ca fiind unul dintre acei conducători – un vampir atât de însetat de putere încât să plătească bani grei unui mânuitor de magie cenușie. Nu era deosebit de religios, dar era loial doar Nyaxiei și puterii pe care i-o oferise aceasta.

— Tot nu înțeleg ce-mi ceri să...

— Noi nu-ți cerem nimic, a spus Septimus.

Absolut politicos, ceea ce m-a înfuriat și mai tare.

— Dacă Vincent a găsit sângele acestui zeu, fără îndoială că l-a păstrat într-un loc în care numai el putea ajunge. Ceea ce înseamnă că avem nevoie de tine.

Toate astea erau al naibii de stranii. Nu știam de ce s-au obosit să mă întrebe.

Mi-am încrucișat brațele, ridicându-mi bărbia.

— Refuz.

— Fă un pas înapoi și privește situația, Oraya, a zis Raihn.

Vocea lui era rece, calmă – deloc tipic pentru el. S-a aplecat mai aproape, cu palmele lipite de masă. Nu puteam să-mi iau privirea de la ochii lui, roșii ca rugina.

— L-ai trădat pe Regele Casei Nopții, a spus el. I-ai spus generalului Hiaj să atace arsenalul în acea noapte. Ai acționat împotriva propriului tău regat. Nu e un lucru mărunt.

Am acționat împotriva propriului meu regat.

Aceste cuvinte și tonul arogant cu care le-a rostit m-au enervat la culme.

M-am ridicat, încet, și m-am înclinat peste masă, la fel ca el, privindu-l drept în ochi.

— Este *trădare*, am șuierat printre dinți, să acționezi împotriva unui uzurpator? Sau este vorba despre o Moștenitoare care-și apără coroana?

Raihn a surâs imperceptibil.

— Bună întrebare, prințesă, a răspuns el. Depinde de cine câștigă.

Iată-l cum apare, mi-am spus.

Toate astea erau reale.

Apoi zâmbetul i-a dispărut și pe chip i-a revenit masca furiei. Masca Regelui Născut din Noapte.

— Să nu-ți faci iluzii, ai noroc că ești în viață, a spus. Și singurul motiv pentru care rămâi în viață e sângele tău. Așa că gândește-te bine înainte să-mi refuzi oferta.

— Nu am nevoie să fac asta. Vreți să-mi tai venele pentru voi și să vă ofer sângele tatălui meu ca să găsiți o armă care să-mi distrugă poporul?

Gândul mă îmbolnăvea. Mai mult, mă dezgusta.

— Nu ai de ales, a spus Raihn, iar de data asta aproape că i-am râs în nas.

Pentru că, odată cu acel zâmbet de mai devreme, care-i străpunsese masca, acum știam – *aceasta* era o prefăcătorie. Și nu-mi era frică de ceea ce Raihn pretindea că este.

— Nu, am zis. Nu o voi face. Dacă vrei să mă omori și să-mi iei sângele în felul ăsta, atunci n-ai decât.

S-a lăsat o tăcere prelungă, timp în care ne-am privit reciproc cu intensitate. În cele din urmă, Septimus a râs ușor.

— Au fost câteva săptămâni de emoții copleșitoare, a spus el. Dă-i timp să se gândească, Înălțimea Ta. Mereu e mai puțin amuzant cu forța.

13. ORAYA

Raihn a bătut la ușa mea cu câteva ore înainte de răsărit. Am știut imediat că era el. Îmi petrecusem restul nopții după conversația cu Septimus așteptând să apară. Nu fusese sfârșitul luptei. Din clipă în clipă, mi-am spus, va veni la ușa mea, încercând să mă oblige să fac acest sacrificiu.

Eram pregătită pentru asta.

Nu m-am ridicat, desigur, când a bătut la ușă. Prizonieră sau nu, n-aveam chef să mă ridic pentru a-mi întâmpina pedeapsa cu brațele deschise.

Țac, țac, țac, țac, zăvoarele s-au descuiat. Ușa s-a deschis. Raihn stătea acolo, în prag, purtând o mantie întunecată, cu un veșmânt de stofă pe un braț.

L-a aruncat pe pat – o mantie la fel ca a lui.

— Pune-o pe tine, a spus.

Nu l-am ascultat.

— De ce?

— Pentru că așa am zis eu.

— Ăsta e un motiv de tot rahatul.

— Pe sânii lui Ix, prințesă! Pune-ți mantia aia nenorocită!

Mi-am îngustat ochii spre el, derutată, dar deloc dornică să mă dau de gol. Cu câteva ore în urmă, aproape că mă amenințase că mă va tortura.

— Nu știu de ce aș merge undeva cu tine sau de ce aș face orice mi-ai cere, am replicat sec. Mi-ai spus foarte limpede că mă vei forța să fac tot ce vrei.

A oftat.

— Nu putem purta această conversație aici. Pune-ți pelerina și vino cu mine, a spus el, și-a ridicat gluga și a ieșit din cameră.

Am rămas pe loc câteva secunde, apoi am blestemat în sinea mea. Naiba s-o ia de curiozitate!

Mi-am pus pelerina și l-am urmat pe Raihn. Mersese alături, în odaia lui. Mi-a ținut ușa, apoi a închis-o în urma noastră.

Nu mai fusesem niciodată în această cameră. Apartamentul era gol când locuiam aici, în copilărie. Vincent n-ar fi lăsat niciodată pe altcineva în afară de el atât de aproape de mine, având în vedere fragilitatea mea și atracția exercitată de sângele meu omenesc. Existau doar două camere în această aripă, așa că pe aceasta o lăsase neocupată pentru a mă izola, adică pentru a mă ști în siguranță.

Era o imagine în oglindă a odăilor mele – un mic salon, o toaletă, un dormitor. Am privit ușa deschisă spre dormitorul lui Raihn – mult mai dezordonat decât m-aș fi așteptat, cu cearșafurile și păturile îngrămădite pe pat – și am încercat să nu mă gândesc la faptul că doar un perete ne despărțea încăperile.

Raihn s-a îndreptat spre capătul opus al salonului, unde două ferestre mari se întindeau până la tavan. A descuiat-o pe una dintre ele și a lăsat-o deschisă. O adiere uscată, din deșert, i-a răvășit părul în jurul feței când a urcat pe pervaz. Apoi s-a întors spre mine și mi-a întins mâna. Cu o mică explozie de fum, aripile i s-au desfăcut.

Nu m-am clintit.

— Hai! a spus el.

— Nici să nu te gândești.

— Amândoi știm că vei fi de acord. Așa că hai să depășim partea în care ne ciondănim pe tema asta. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

— Mă rogi sau îmi poruncești?

A strâns din dinți.

— Ți se pare că poruncile mele au vreun efect asupra ta? Dacă vrei cu adevărat să te întorci în camera ta și să stai acolo de una singură, n-ai decât. E alegerea ta.

Și-a ridicat și mai mult gluga, iar umbra de pe jumătatea de sus a feței i-a scos în evidență zâmbetul, maxilarul puternic, lumina care se adunase în liniile cicatricii de pe obrazul stâng.

Blestemat să fie de Mama Întunecată, aș fi vrut să nu aibă dreptate, dar avea.

M-am apropiat cu precauție. A întins mâna spre mine, apoi a ezitat.

— Pot să te ating? a întrebat, cu o voce cam aspră.

Am încuviințat, străduindu-mă să par relaxată.

Nu era prima dată când Raihn mă lua în zbor. Dar era prima dată de la... sfârșitul turneului Kejari. Gândul de a fi atât de aproape de el, de a-l lăsa să mă țină în brațe... era...

Frica reprezintă doar un lanț de reacții fizice, mi-am spus, încercând cu disperare să-mi domolesc bătăile rapide ale inimii ca să nu mi le simtă.

Chiar dacă era un cu totul alt fel de frică decât adrenalina unui pericol direct. Mai greu de alungat.

Am pășit pe pervaz, iar el m-a tras în brațele lui, cu o mână pe spatele meu și cealaltă sub coapse. Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său într-un mod care mi s-a părut mult mai firesc decât ar fi trebuit să fie.

Mirosea la fel. Ca deșertul și ca amețeala văzduhului. Căldura trupului său era și ea la fel cum o știam, fermă și stabilă.

Preț de o clipă înspăimântătoare, am rămas așa. Mușchii i s-au încordat, ca și cum s-ar fi luptat cu instinctul de a mă trage

mai aproape, de a mă îmbrățișa cu adevărat. O mișcare atât de subtilă, însă tot am simțit-o, pentru că îi percepeam apropierea dureros de acut.

Încercările mele de a-mi domoli inima înnebunită au eșuat lamentabil, iar Raihn o auzea, fără îndoială. Privirea mi-a căzut asupra gâtului său – chiar sub maxilar, unde mușchii se încordau când înghițea în sec. Și-a întors ușor capul ca să se uite la mine.

Nu voiam să-l privesc în ochi, pentru că asta ne-ar fi apropiat prea mult chipurile.

Mi-a mângâiat ușor partea de sus a spatelui cu degetul mare.

— Ești în siguranță, a murmurat el. Bine?

Părea puțin trist.

Și apoi ne-a înălțat pe cerul nopții.

AM ATERIZAT, spre surprinderea mea, în districtele umane. Am zburat feriți de ochii celor de jos și am ajuns în curtea unei clădiri abandonate. De îndată ce am simțit pământul sub picioare, m-am îndepărtat de el, dornică să pun un oarecare spațiu între noi.

Glugile ne căzuseră pe spate în bătaia vântului. Raihn și-a tras-o la loc cu dezinvoltură și a pornit spre străzile principale.

— Pe-aici.

— Unde ne aflăm?

Nu recunoșteam această parte a orașului. Cutreierasem toate districtele, dar acest cartier se afla aproape de periferia Sivrinajului – departe chiar și pentru noi, în timpul antrenamentelor noastre nocturne.

— Vreau să-ți arăt ceva.

A aruncat o privire peste umăr, cu profilul ascuns de gluga mantiei.

— Ah. Și ți-am adus astea. În caz că vrei să te distrezi cât timp ești aici.

Mi-a întins două pumnale în teci.

Șocul m-a oprit în loc pentru câteva clipe, apoi a trebuit să alerg pentru a-l ajunge din urmă. I-am smuls armele din mâini, în caz că se răzgândea.

Le-am scos din teci. Am privit cum lumina dansa pe gravurile de pe oțelul negru – oțel Născut din Noapte. Marfă excelentă.

Nu orice fel de pumnale. Erau pumnalele *mele*.

Credeam că mă voi simți bine să le ating din nou, ca și cum m-aș reîntâlni cu niște vechi prieteni. În schimb, m-am trezit silită să mă împotrivesc amintirii bruște și viscerale a lucrurilor pe care le făcusem cu aceste arme ultima dată când le ținusem în mâini.

— De ce mi le-ai dat?

— M-am gândit că vei avea nevoie de ele. Însă lamele nu conțin otravă. Nu am avut timp să găsesc așa ceva, dar poate ar trebui s-o numim precauție.

Raihn mergea repede. N-am avut prea mult timp să le admir, poticnindu-mă în vreme ce-mi fixam tecile la centură, încercând în același timp să țin pasul cu el.

Armuri de piele. Pumnale. Cartierele umane. Totul era straniu de familiar și, totuși, atât de copleșitor de diferit.

Am ajuns pe o stradă mai populată, cu clădiri mici de lut, înghesuite una în alta ca niște dinți strâmbi.

— Ține-ți gluga ridicată, a șoptit Raihn, deși nu era nimeni prin preajmă, și am traversat strada spre o casă șubredă cu patru etaje care păreau toate puțin nealiniate, ca un teanc de cărămizi nesigure.

Un felinar singuratic se legăna la ușă în bătaia vântului și o dâră de lumină trecea prin geamurile cu perdele. Raihn a deschis ușa fără să bată, iar eu l-am urmat.

Am trecut printr-un hol mic și întunecat, cu un pupitru și o scară îngustă. Un bărbat dolofan, de vârstă mijlocie, dormita așezat, cu un pahar gol de alcool, cu miros foarte înțepător, lipit de hârtiile împrăștiate.

Raihn l-a ignorat, iar eu l-am imitat, urcând scările. Când a ajuns la ultimul etaj, a băgat mâna în buzunar și a scos o cheie. Aparent, încuietoarea nu funcționa prea bine, așa că de-abia la a treia încercare ușa s-a deschis, în sfârșit.

Mi-a aruncat un zâmbet șiret pe sub glugă.

— După tine, prințesă.

Am intrat în cameră, cu pași șovăitori.

Era un apartament. Contrasta izbitor cu cel din castel, pe care tocmai îl părăsisem – întregul loc era mai mic decât dormitorul de-acolo, singurele obiecte de mobilier fiind un pat mic, o comodă și un birou minuscul la care bănuiam că Raihn probabil nici nu încăpea. Totuși, spațiul era evident ocupat – pe birou erau cărți și hârtii, iar dintr-un sertar pe jumătate deschis al comodei se ițea o bucată de stofă mototolită. Felinarul de la toaletă era încă aprins. Patul era un pic dezordonat, de parcă cineva dormise recent în el și îl aranjase în mare grabă.

M-am plimbat încet prin cameră, încruntată.

— Cine locuiește aici?

Raihn a închis ușa și a zăvorât-o în urma noastră.

— Eu.

M-am oprit brusc, ridicând din sprâncene. El a râs încet.

— Mă bucur că te mai pot șoca. Bine, e mult spus că „locuiesc" aici.

Și-a descheiat mantia, a aruncat-o pe pat, apoi s-a trântit pe spate cu un mormăit satisfăcut.

— E... locul meu privat unde mă ascund.

M-am gândit la toate acele zile în care nu-l auzisem pe Raihn întorcându-se în odăile lui.

— Dormi aici?

— Câteodată.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Câteodată nu pot... câteodată vreau doar să dispar din locul acela.

L-am privit cum se dezumflă practic pe pat. Aici părea mai în largul său. Ca și cum masca pe care o purta între zidurile castelului se destrăma, în sfârșit.

Nu voiam să văd această latură a lui Raihn – latura care-mi amintea atât de mult de bărbatul pe care îl...

Mi-am dres glasul și mi-am băgat mâinile în buzunare, plimbându-mă în sus și-n jos.

— Nimeni nu știe despre locul acesta, a spus Raihn.

— Nimeni în afară de mine, l-am corectat.

I-am ghicit zâmbetul din voce.

— Nimeni în afară de tine.

— Ce prostie din partea ta!

— Poate.

— Din moment ce sunt o trădătoare și așa mai departe.

— Mmm.

Patul a scârțâit când Raihn s-a ridicat în capul oaselor. M-am întors și l-am surprins privindu-mă într-un fel care m-a făcut să tresar. Atât de serios.

— Avem de vorbit, a spus el, și trebuia să mergem undeva unde știam că nu ne va auzi nimeni altcineva.

— Am crezut că ai spus tot ce-ai avut de spus. Septimus, cel puțin, așa a făcut.

Cuvintele mele erau tăioase, acuzatoare.

— În fața lor, spun ceea ce trebuie să spun.

— M-ai manipulat! m-am răstit. Te-ai jucat cu mine de la început!

Chipul lui Raihn a împietrit.

— Ai comis un act de război, Oraya.

Am râs scurt și amar.

— Am comis un act de război? *Eu?*

Era o greșeală. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. Eram înarmată acum. Puteam să...

Raihn s-a crispat, apoi a ridicat mâinile.

— Hai să nu ne certăm. Nu pentru asta sunt aici.

— Dar pentru ce?

S-a ridicat în picioare, s-a dus la comodă și a scos ceva din sertarul din mijloc – ceva lung, înfășurat într-o bucată de pânză. A așezat obiectul pe birou, lângă mine, și l-a dezvelit.

Am simțit că amețesc.

Ucigașa de Inimi. Sabia lui Vincent.

Era o armă incredibilă – o avea de secole și nici nu infirmase, dar nici nu confirmase vreodată legendele din jurul ei. Că era călită în focul zeilor. Că era blestemată. Că era binecuvântată. Că-și tăiase o bucățică din propria inimă pentru a o făuri. Uneori îmi istorisea aceste legende când eram copilă – mereu cu o față complet serioasă, dar cu o sclipire amuzată în ochi.

Lăsând legendele la o parte, realitatea era impresionantă. Arma era incredibil de puternică, sporind forța magică deja însemnată a lui Vincent. Era a lui și numai a lui, respingând oricare alt stăpân. Odinioară glumeam spunând că sabia era, de fapt, marea iubire a lui Vincent. În cea mai mare parte a vieții mele, chiar așa am crezut.

Mi-a trecut prin minte imaginea chipului însângerat al lui Vincent, care se străduia să mă privească printre ultimele sale răsuflări.

Te-am iubit din prima clipă.

Simțeam o gheară în piept.

Raihn a făcut un pas înapoi, sprijinindu-se de perete, ca și cum ar fi vrut să-mi lase un strop de intimitate, în compania sabiei.

— Poți s-o ridici, a spus el, cu o blândețe ciudată. Dar trebuie să ai grijă. Doare ca naiba dacă zăbovești prea mult cu mâna pe prăsea.

Am scos sabia din teacă și am lăsat-o pe birou. Era ușoară, o spadă zveltă și elegantă. Lama era de un roșu-aprins, cu vârtejuri și sigilii gravate pe toată lungimea ei, identice cu cele de pe pumnalele mele. Mânerul era făcut din Oțelul Nopții, formând spirale delicate în jurul gărzii, care semănau cu oasele aripilor Hiajilor.

M-am uitat lung la ea, incapabilă să vorbesc. Înăuntrul meu se forma un val de durere și de furie.

Raihn păstrase această sabie. Cel mai de preț obiect al tatălui meu, acum aflat în posesia celui care-l omorâse.

— De ce-mi arăți asta?

Doar nu-și imagina că era un soi de ofertă sentimentală de pace.

— Oare poți s-o mânuiești?

Am clipit mirată și m-am întors spre Raihn. M-am întrebat preț de o clipă dacă auzisem bine întrebarea.

— Nu, am răspuns. Nimeni în afară de el n-o poate mânui.

— Dar nici pocalul nu putea fi folosit de nimeni altcineva. Și tu l-ai folosit.

— Asta e altceva. Asta e...

A lui.

Vincent mă avertizase de multe ori să nu mă ating de armă. La început, din motivele limpezi pentru care un copil n-avea voie să pună mâna pe un astfel de lucru, dar mai târziu mi-a spus foarte clar că ar fi periculos pentru mine s-o ridic. Arma putea fi mânuită doar de el, iar ceea ce pentru vampiri era dureros pentru mine putea fi de-a dreptul letal.

— De ce? am insistat. E un alt lucru pe care vrei să-l fac pentru Septimus?

Umbra de furie de pe fața lui Raihn a fost meteorică, dar vizibilă.

— Nu.

— Atunci de ce mi-ai dat o armă ca asta și de ce vrei s-o folosesc?

După ce acționasem împotriva lui. După ce-mi explicase atât de clar rolul pe care trebuie să-l joc.

Era o mișcare de-a dreptul prostească să-mi ofere această armă. Simplul fapt că-mi dăduse voie să aflu că ea există era o necugetare.

— Pentru că ai dreptate, a spus simplu.

Îmi spusesem de multe ori că nu-l voi mai lăsa niciodată pe Raihn să mă ia prin surprindere. Și totuși, iată-ne din nou în acest punct.

— Pentru că lucrurile pe care le-ai spus în biroul lui Vincent în acea seară sunt adevărate, a zis el. Nu există nicio scuză pentru ceea ce le-am permis Născuților din Sânge să facă acestui regat. Septimus profită de amândoi. M-am lăsat păcălit să intru într-o alianță pe care nu mi-am dorit-o, într-o înțelegere din care nu pot ieși, iar acum suntem cu toții aici, la mama naibii.

S-a apropiat ușor, pas cu pas, iar eu nu m-am ferit. M-am uitat stingherită în jos când a vorbit despre faptul că fusese obligat să accepte acea alianță, dar încă îi vedeam chipul – în acel moment în care Angelika fusese gata să mă ucidă, iar eu îl zărisem cum se uitase în tribune și făcuse acel semn discret cu capul.

Un alt paradox cu care nu mă puteam împăca. Raihn îmi omorâse tatăl, îmi furase regatul și mă transformase într-o prizonieră, dar, făcând toate astea, îmi salvase viața.

— Știu că am dreptate, am spus. Și?

A zâmbit vag, dar a redevenit serios în câteva clipe.

— Și vreau să mă ajuți să fac ceva în privința asta.

— Dacă ăsta e un alt discurs despre...

— Nu. Acum e vorba despre sânge, Oraya.

Nu a clipit. Nu și-a desprins ochii de ai mei.

— Trebuie să-i alungăm pe Născuții din Sânge din regatul nostru.

— Sunt aliații tăi. Cei pe care te bazezi ca să-ți păstrezi tronul.

— Aliați, a zis el batjocoritor.

Era ceva în felul în care a spus-o, cu răsuflarea întretăiată, care mi-a adus o revelație bruscă.

Septimus mă manipulase pentru a-și testa teoriile, știind că nu voi coopera niciodată cu el. Și, până acum, presupusesem că Raihn îi fusese alături – poate chiar că el îl instigase.

Acum eram dintr-odată sigură că mă înșelasem.

— Nu ai știut, am zis. Nici tu nu ai știut nimic din toate astea. Despre pocalul-oglindă. Despre atacul asupra arsenalului. Despre sângele zeului.

Expresia lui Raihn mi-a confirmat bănuiala înainte ca el să vorbească din nou.

Pentru că la arsenal fuseseră soldați Rishani, dar nu și Născuți din Sânge. Dacă Raihn ar fi fost implicat, ar fi trebuit să fie mult mai multe trupe de-ale Rishanilor la bază în acea noapte. Dar fuseseră la fel de nepregătiți ca noi. A pierdut, în final, la fel de mulți soldați ca mine.

Doar Septimus ieșise neatins din toată povestea asta – atât Rishanii, cât și Hiajii fuseseră decimați și slăbiți, iar teoria era astfel confirmată.

— E un șarpe, a spus Raihn. Nu mi-a povestit nimic din toate astea decât după aceea. I-am arătat ceea ce voia să vadă. Am făcut scandal. Am urlat. M-am comportat ca un războinic mare și prost. Și apoi i-am cântat în strună, după ce i-am opus suficientă rezistență cât să fiu credibil.

Raihn și rolurile sale.

— Am făcut o înțelegere din care nu mă mai pot retrage, a continuat el. Asta e concesia pe care i-am făcut-o lui Septimus. Dar... indiferent dacă găsim sau nu ceea ce-și dorește, s-ar putea să nu-l poată folosi direct. Și mai există și alte lucruri în Casa Nopții care sunt la fel de puternice. Dar, pentru a le mânui, voi avea nevoie de ajutorul tău.

Am pufnit, iar el și-a ridicat palmele.

— Ușor, viperă. Lasă-mă să termin, a spus el, tăindu-mi vorba. Ajută-mă să găsesc sângele zeului. Ajută-mă să duc misiunea asta absurdă a lui Septimus la îndeplinire. Dar apoi vreau să mă ajuți să folosesc sângele pentru a-l trăda și pentru a-i alunga pe nenorociții de Născuți din Sânge din acest regat odată pentru totdeauna. După aceea, ești liberă să faci ce vrei.

Am pufnit din nou.

— Să fac ce vreau...

— *Orice vrei tu.*

N-am vrut să mi se vadă mirarea. La naiba cu fața mea pe care se vede totul!

Raihn a râs ușurel.

— Nu m-ai crezut niciodată, dar nu am intenționat nicio clipă să te țin prizonieră. Te rog – nu te oblig – să mă ajuți. Iar după asta ai cuvântul meu că totul se va termina.

— Cât valorează cuvântul tău?

— Nu prea mult. A avut și zile mai bune. E un pic ciobit. Dar e tot ce-ți pot oferi, din păcate.

M-am uitat fix la sabia tatălui meu. Murise cu ea înmuiată în sângele lui, la doar câțiva metri de el, în nisipul din arena de luptă.

Casa Nopții era regatul tatălui meu.

Era regatul *meu*.

Raihn mă mințise de atâtea ori. Și totuși...

M-am pomenit gândindu-mă la planul acesta.

— Septimus nu va bănui nimic? am întrebat. Are ochi peste tot.

— Niciun vampir nu are ochi aici.

A arătat spre camera întunecată și prăfuită – atât de umană.

— Însă ai dreptate. Va trebui să fim atenți. Să ne asigurăm că vede doar ceea ce se așteaptă să vadă. Eu voi juca rolul regelui-brută. Tu vei juca rolul soției-prizoniere care-l urăște de moarte.

— Asta va fi ușor, am spus. Chiar te urăsc.

Îmi repetasem în gând aceste cuvinte de nenumărate ori – *îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc* – și totuși, când le rosteam, aveau un gust rânced, amar, pentru că reprezentau un adevăr și, totodată, un neadevăr. Pentru că n-ar fi trebuit să reprezinte decât adevărul, deoarece stăteam în fața bărbatului care-mi ucisese tatăl.

Chipul lui Raihn a rămas împietrit doar pentru o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi încercat să-și revină după o lovitură sub centură. Apoi a zâmbit, ușor și relaxat.

— Ah, știu, a replicat. E mai bine așa. Nu ești o actriță prea bună.

Și-a întins mâna.

— Dar, a adăugat el, încet, serios, ești un aliat al naibii de bun.

Aliat.

Într-o altă viață, îmi propusese o alianță. Și atunci am știut că era o greșeală să accept.

Dar acum eram neputincioasă, la fel cum am fost atunci. Un om într-o lume de vampiri. O Moștenitoare fără colți. O fiică care nu-și putea răzbuna tatăl.

Raihn îmi oferea putere. Mai multă putere decât visasem vreodată că pot avea.

Iar puterea era moneda cu care obțineai răzbunarea.

I-am strâns mâna lui Raihn. Era caldă și aspră și mult mai mare decât a mea. Și-a așezat ușor degetele peste ale mele. Chiar și atingerea lui părea diferită acum – ca și cum toată magia care ne zvâcnea sub piele se atrăgea și se respingea reciproc, recunoscându-și parcă inamicul natural.

Raihn era mai puternic decât oricând. Dar la fel eram și eu. Și cu puterea despre care vorbea Raihn – care îmi aparținea prin naștere – aș fi devenit de neoprit.

Îmi oferea tot ce aveam nevoie pentru a-l distruge.

— S-a făcut, am spus.

14. RAIHN

Chiar te urăsc.

Știam că Oraya mă urăște. Cine ar putea s-o învinovățească pentru asta? Dar nu știam de ce mă deranja atât de tare să aud cuvintele astea spuse răspicat. Mă deranja destul cât să-mi umbrească victoria.

Victoria.

O făcusem să accepte ceva ce nu avea de ales. Și nu eram prost – știam că erau șanse mari ca, în tot acest timp, să aștepte momentul ideal ca să mă ucidă. Știam că poate exact asta își spunea în timp ce-mi strângea mâna, fiind de acord cu înțelegerea noastră.

Era un pariu pentru amândoi.

Dar acolo, la arsenal, arma ei fusese chiar în dreptul inimii mele și nu încercase să mă omoare.

Asta însemna ceva.

Și adevărul era că, lăsând la o parte... sentimentele mele personale complicate pentru Oraya, aveam nevoie de ea. Fără ea, nu aveam nicio șansă să scap de sub influența lui Septimus. Poate că o mică și patetică parte din mine se bucura pentru asta

– mă bucuram că aveam o scuză ca să fim din nou aliați, chiar dacă era reticentă.

Oraya nu a mai spus nimic în timp ce am zburat înapoi spre odăile mele de la castel. Era stânjenitor cât de mult îmi aminteam cum o purtasem în brațe, cum fusese relația noastră înainte să stric lucrurile. Simțeam cât e de înspăimântată. Bătăile inimii, respirația ei, fierbințeala pielii sale.

Toată încrederea pe care o construiserăm împreună era acum distrusă.

De îndată ce am lăsat-o jos la fereastra mea, s-a îndepărtat de mine. M-am întrebat dacă știa că avea deja un tipar – trei pași lungi și rapizi înapoi, de parcă de-abia aștepta să pună cât mai mult spațiu între noi.

Am rămas pe pervaz, savurând încă puțin briza pe spatele aripilor mele. Am lăsat-o pe Oraya să se retragă cu spatele de-a lungul întregii încăperi, abia apoi am intrat și eu. Nu mă voia aproape, iar eu respectam asta.

— Va trebui să începem imediat, am spus. Chiar mâine, probabil. De îndată ce-i voi anunța pe toți că ai fost de acord.

— Pe toți? a întrebat.

— Pe Vale, pe Cairis, pe Ketura. Pe Septimus și pe gorilele lui.

Era greu să nu observ felul în care a încremenit când am pomenit toate acele nume.

— Nu te vor deranja, am spus. Eu mă voi ocupa de antrenamentul tău.

Și-a lăsat sprâncenele în jos.

— Ce antrenament?

— Păi ce, credeai că vei mânui puterea legendară a unei zeu și că vei răsturna cea mai nemiloasă casă de vampiri fără să fii din nou în formă?

A mișcat din nou din sprâncene.

— Sunt într-o formă de zile mari. În privința ta am îndoieli. Lupta aceea a fost un pic prea ușoară.

Pe sânii lui Ix, era greu să nu râzi la fața aia!

Am ridicat mâinile, împăciuitor.

— Bine. Recunosc. Mă ții și pe mine în priză. Niciodată n-am fost mai bun decât atunci când eram cu tine.

Fraza asta a sunat dezgustător de serios ieșind de pe buzele mele. Oraya a auzit-o și ea, și s-a foit stânjenită.

— Încă un lucru, a spus.

— Ce anume?

— Nu mă mai încuia în camera mea.

— Ah, chiar așa?

— Da, chiar așa.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că se presupune că suntem din nou aliați, iar aliații nu se încuie reciproc în diverse încăperi în fiecare noapte.

— Am totuși câțiva aliați pe care aș vrea să-i pot încuia noapte de noapte, am subliniat.

— Poți s-o prezinți ca pe o concesie pe care a trebuit s-o faci pentru a mă convinge să intru în joc de bunăvoie. E rezonabil. Și adevărat.

Sprâncenele mi s-au ridicat din nou.

— Chiar este?

— Chiar este.

Să o las pe Oraya nesupravegheată era o idee proastă din mai multe motive. Cele evidente, bineînțeles – pentru că era Moștenitoarea Hiajă, acționase împotriva mea cu mai puțin de o săptămână în urmă și avea toate motivele să se furișeze peste tot pentru a aduna informații și pentru a găsi o cale de a le transmite celor care încercau să mă ucidă. Dar niciunul dintre aceste motive nu mă deranja la fel de mult ca restul - nu trebuia să-mi protejez coroana de Oraya cât trebuia s-o protejez pe ea de coroana mea.

— Acest castel nu e un loc sigur, prințesă, i-am zis. Nici măcar pentru mine. *În special* pentru mine. Și asta e valabil și pentru tine. Ești sigură că vrei cu adevărat asta?

— Îmi tot spui că sunt regină, nu prizonieră. Dovedește-o! Nimeni nu le ține închise pe regine în dormitoarele lor.

Neculai o închisese pe Nessanyn.

Ăsta era un gând brutal și nedorit. L-am alungat, hotărând că era un punct de vedere corect. În plus, cu Oraya totul reprezenta un risc. Întotdeauna a fost așa.

— Bine, am spus, dând vag din umeri. S-a făcut. Gata cu zăvoarele.

Și-a relaxat umerii, ușurată. Mi-a plăcut asta.

— Atunci mă duc la culcare, a anunțat ea.

— Bine. Vei avea nevoie de odihnă înainte să începem.

A ajuns la ușă și a deschis-o. Și, înainte de a mă putea opri, cuvântul mi-a ieșit de pe buze.

— Oraya.

S-a răsucit. Deși era în capătul opus al încăperii, îi simțeam privirea rece, oțelită. Am simțit că mă înțeapă inima.

Nici măcar nu știam ce voiam să spun.

Îți mulțumesc?

Nu vei regreta?

Prima era un semn de condescendență. A doua era o promisiune pe care n-o puteam face. O mințisem suficient pe Oraya. Nu voiam s-o mint din nou.

În cele din urmă, m-am hotărât.

— Mereu am vorbit serios. Cu propunerea pe care ți-am făcut-o.

Nu există nimeni altcineva alături de care vreau să conduc regatul. Doar tu.

Am văzut pe chipul ei că știa exact la ce mă refeream.

— Știu, a spus ea, după un moment, și a plecat.

DUPĂ PLECAREA Orayei, am petrecut câteva minute la fereastră, privind soarele ce răsărea peste Sivrinaj. Cerul fumuriu devenise violet, apoi roz. Arsura bine cunoscută de pe pielea mea a început să se facă simțită încet, așa cum se întâmpla întotdeauna. De-abia când dimineața și-a intrat de tot în drepturi m-am îndepărtat, cu greu, de geam.

Primisem un mesaj cât fusesem plecat. Am luat pergamentul și l-am citit. Multă vreme, m-am uitat fix la el. Apoi am înjurat, l-am băgat în buzunar și am deschis ușa.

Am coborât scările până în aripa rezervată oaspeților, uitându-mă drept înainte până am ajuns la singura ușă închisă. Am bătut în ea, fără niciun strop de politețe, continuând cu ciocăniturile chiar și atunci când nu am primit niciun răspuns.

— Pe toți zeii din Ceruri, ai puțină răbdare! s-a auzit dinăuntru o voce veselă, urmată de un șir de pași grăbiți.

Ușa s-a deschis. Chiar atunci, am rostit cu asprime:

— N-ar trebui să fii...

Dar de-abia am reușit să scot aceste cuvinte și pe fața lui Mische a apărut un zâmbet larg, pe care l-am văzut doar o fracțiune de secundă înainte să se năpustească asupra mea.

Și naiba să mă ia dacă nu m-am bucurat să văd o față prietenoasă.

Mische și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu și m-a îmbrățișat de parcă ar fi crezut că nu mă va mai vedea niciodată. Și, bineînțeles, am îmbrățișat-o și eu, pentru că nu eram un monstru, nu-i așa?

Părul îi crescuse și aproape că-i ajungea acum la umeri. Buclele de culoare caramelului încă miroseau a transpirație și a deșertul pe care-l lăsase în urmă, în călătoria ei până aici.

— N-ar trebui să fii aici, am spus. Ți-am spus să nu vii.

Încercam să par foarte rău și nu reușeam deloc.

— Ah, mai du-te dracului! a spus Mische cu afecțiune, așa cum ar fi spus: *Și mie mi-a fost dor de tine, idiotule.*

15. RAIHN

— Mă plictisisem să cutreier țara de una singură. Ce altceva ar fi trebuit să fac?

— Să stai departe de belele. Să nu te apropii de capitala unei țări aflate în război civil. Să-ți găsești un loc sigur și comod unde să stai.

Mische a strâmbat din nas.

— *Sigur* și *comod?*

A spus asta de parcă ar fi fost ceva ridicol și, ca să fim sinceri, cine o cunoștea pe Mische știa că așa era. Mische era opusul siguranței și al comodității. Mische era atât de impulsivă și de nesăbuită încât, uneori, mă speria de moarte.

După ce m-a eliberat în cele din urmă din îmbrățișarea ei sufocantă, m-a târât în salon. Purta o cămașă albă prăfuită și o pereche de pantaloni încă plini de murdăria voiajului. Dar dacă era obosită, nu o arăta deloc. S-a cuibărit într-un fotoliu și și-a tras genunchii la piept, cerându-mi, cu ochi mari, să-i povestesc tot. Auzise veștile cele mai importante, a zis ea, dar voia să afle totul din gura mea.

Nu exista nicio persoană pe lume cu care să mă simt mai confortabil decât cu Mische. Mă văzuse în cele mai neplăcute

momente ale mele. Însă tot a fost greu... să-i depăn întreaga poveste, cu ultima încercare a turneului Kejari și mai departe de aceasta. Nu mai strânsesem niciodată toate evenimentele într-un singur loc ca până atunci. Ochii mi-au căzut pe un anumit punct de pe covor în timp ce i-am istorisit, cât mai pe îndelete, ce se întâmplase.

Până la final, entuziasmul lui Mische se transformase într-o tristețe atât de crudă și de sfâșietoare încât, atunci când mi-am ridicat privirea înapoi spre ea, era să mă înec cu un hohot de râs.

Arăta gata să plângă.

— Pe sânii lui Ix, Mish! Nu e atât de tragic.

Dar Mische s-a ridicat, a străbătut odaia și m-a îmbrățișat din nou, prelung – de data aceasta nu cu entuziasmul de cățeluș bucuros al reunirii, ci cu liniștea unei prietene care te susține.

M-am desprins din strânsoarea ei.

— Sunt bine. Și tu duhnești.

— Nu mă poți minți, a mormăit ea, apoi s-a așezat turcește pe podea, cu bărbia sprijinită pe mâini.

— Pe bune, Mische...

Mi-am jumulit pielițele unei unghii. Nu eram sigur dacă sângele încă lipit de ea era al altcuiva sau chiar al meu, de la rosul neîncetat al unghiilor, dar nu mă puteam abține.

— Lucrurile sunt nasoale pe-aici. Ar trebui să te întorci la țară.

Era lucrul cel mai ușor pentru mine, s-o alung pe Mische din Sivrinaj, și totuși într-un fel mă durea că rostisem aceste cuvinte – chiar dacă știam, bineînțeles, că nu mă va asculta.

Îmi fusese dor de ea. Nu, era puțin spus. Ea era toată familia mea, de sânge sau nu. Existau doi oameni în viață în acest moment despre care simțeam, la bine și la rău, că mă cunosc cu adevărat. Oraya și Mische. Când Oraya se uita la mine, erau numai acuzații în ochii ei – *Văd ce ești cu adevărat.* Dar când Mische se uita la mine, era doar afecțiune. Și-mi lipsea asta, dar

era și stânjenitor. Mereu mi-a fost mai greu să interpretez rolurile pe care trebuia să le joc când Mische era în preajmă, pentru că mă cunoștea prea bine.

— Mă plictiseam ca naiba acolo. În plus, chiar credeai că o să te las singur aici? a spus, încruntându-se. Sau pe ea?

Pe ea. Pe Oraya.

În ciuda celor întâmplate, mă bucuram să știu cât de mult se atașase Mische de Oraya. Era ca și cum ar fi știut, încă de la început, cât de importantă va deveni. Întotdeauna m-am întrebat dacă Mische nu avea cumva înăuntrul ei un strop de magie mintală. Doar un strop. Lucrurile astea nu țineau deloc de puterile lui Atroxus, dar empatia ei era puțin ieșită din comun.

Simțeam că am nevoie de Mische și uram acest lucru. Dar poate că Oraya avea nevoie de ea chiar mai mult decât mine, în prezent.

— Mmm, am spus, fără să verbalizez nimic din gândurile mele.

— Lucrurile stau prost?

M-am gândit la suspinele înăbușite ale Orayei din mijlocul zilei, când credea că n-o aude nimeni. M-am gândit la expresia ei goală, care dura de săptămâni întregi.

M-am gândit la glasul ei șoptindu-mi: *Chiar te urăsc.*

— Da, am răspuns. Lucrurile stau tare prost.

Era o mărturisire amară, plină de regret.

Renunțasem demult la imaginea mea de persoană relativ decentă din punct de vedere moral. De-a lungul anilor, omorâsem sute de vampiri cu propriile mâini. Mii de vampiri indirect, ca urmare a acțiunilor mele în ultimul turneu Kejari sau în acesta. Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a supraviețui. Am încercat să nu mă condamn prea mult pentru asta.

Dar aș regreta mereu acest lucru. S-o distrug pe Oraya ar fi fost un păcat pe care nu l-aș fi putut ispăși niciodată.

A urmat o tăcere lungă. Apoi Mische a spus, încet:

— Sunt doar... foarte, foarte bucuroasă că nu ai murit, Raihn.

Am râs vag, dar ea s-a răstit:

— Nu e o glumă! Vorbesc foarte serios. Ce-a fost în capul tău?

Eu nu eram atât de sigur că mă bucuram că nu murisem. Când mă ucisese Oraya, am fost sigur că făcusem ceea ce trebuia. Îi dădusem puterea de care avea nevoie pentru a-și atinge potențialul. Oferisem Casei Nopții un nou început. Fără alianțe murdare cu Născuții din Sânge. Fără un trecut complicat.

Toate acestea păruseră că merită sacrificiul în acel moment. Nu moartea era, până la urmă, partea cea mai grea. Toată nebunia începuse cu reîntoarcerea mea din morți.

M-am mulțumit să spun doar, încercând să par relaxat:

— Nu prea a fost nimic în capul meu, am zis, dar era o minciună gogonată.

— Dar ai tras atât de mult să ajungi aici, a spus Mische, încruntându-se.

A trebuit să strâng din dinți ca să nu spun adevărul.

Să ajung aici? Nicidecum.

M-am înscris în turneul Kejari pentru că se înscrisese Mische. Pentru că ea îmi forțase mâna. Pentru că într-o zi, în timpul călătoriei noastre, m-a prins într-o noapte deosebit de proastă, iar eu i-am spus totul – adevărul despre cine sunt și despre cicatricea de pe spate, lucruri pe care nu le spusesem niciodată unei alte persoane.

Pe chipul lui Mische trecuseră toate sentimentele posibile, iar în acea noapte îi observasem tristețea pentru mine, apoi confuzia și apoi lucrul care chiar durea cel mai mult: entuziasmul.

— Tu, șoptise ea, cu ochi scânteietori, ești *Moștenitorul poporului Rishan* și nu faci *nimic* în privința asta? Ai măcar idee câte ai putea face?

Asta mă omorâse. *Speranța.*

Ne-am certat în acea noapte – una dintre cele mai urâte dispute, după ani întregi de tovărășie neîntreruptă. În seara următoare, Mische a dispărut. Eram înnebunit când s-a întors,

aproape în zori, și mi-a arătat mâna: cicatricea din care-și jertfise sângele.

— Participăm la Kejari, spusese ea, plină de aroganță.

Ca și cum tocmai urma să ne înscriem la un curs de pictură sau la un tur al orașului.

Nu mai fusesem atât de furios de ani întregi. Am încercat din răsputeri să găsesc o modalitate de a-i scoate ideea din cap. Dar, în cele din urmă, am ajuns tot acolo, alături de ea, așa cum știa că se va întâmpla.

După răbufnirea mea din acea primă noapte, nu i-am mai spus niciodată ce am simțit în legătură cu asta. Am păstrat acea senzație de profund disconfort ca pe un nod strâns, îngropat adânc în piept.

Era greu să țin supărarea pe Mische. Dar mai rea decât furia era îngrijorarea.

Nu era un lucru mărunt să te înscrii în turneul Kejari. Mă gândeam adesea – fără să vreau – la Mische, la decizia pe care o luase și la felul în care doar norocul îi salvase viața.

O singură persoană putea câștiga Kejariul. Care era planul lui Mische, dacă lucrurile s-ar fi desfășurat altfel? Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

Mi-am luat ochii de la privirea acuzatoare a lui Mische și m-am uitat spre mâna pe care și-o sprijinea de genunchi și spre cicatricile de arsuri, abia vizibile sub țesătura mânecii.

Dacă a văzut cum o privesc, nu mi-a arătat-o, în schimb a înclinat capul și mi-a trimis un zâmbet relaxat și liniștitor.

— Nu mai fi atât de deprimat, a spus ea. Totul se va rezolva. Știu că așa va fi. E greu acum, dar mă bucur că ești aici.

— Mmm.

Măcar dacă adevărul ar fi fost la fel de simplu ca vorbăria optimistă a lui Mische! I-am aruncat o privire piezișă.

— Și tu ce-ai mai făcut?

— Eu?

A devenit serioasă pentru un minut, înainte de a ridica nepăsătoare din umeri.

— Ah, știi cum sunt eu. Întotdeauna bine.

Știam, firește. O cunoșteam suficient de bine ca să-mi dau seama când minte. Și ca să știu când să nu insist.

M-am întins și i-am ciufulit părul, făcând-o să strâmbe din nas și să se îndepărteze.

— E prea lung, a spus ea. Trebuie să-l tund.

— Mie îmi place. Te prinde bine schimbarea.

S-a încruntat. Apoi m-a privit fix și a zâmbit larg.

— Te-am prins, a spus ea. Te bucuri că sunt aici.

— Niciodată, am zis.

Bine, mă prinsese. Eram al naibii de vinovat.

16. ORAYA

Raihn s-a ținut de cuvânt. După aceea, ușa n-a mai fost încuiată. Nu aveam de gând să leșin de bucurie datorită concesiei – nu aveam nicio îndoială că gărzile erau în continuare cu ochii pe mine. Totuși... îmi plăcea libertatea. În noaptea următoare, m-am plimbat de una singură pe coridoarele castelului. Gărzile și soldații mi-au aruncat priviri ciudate, dar nimeni nu m-a deranjat. Nu mă simțeam deloc în largul meu și nu știam exact de ce.

Poate pentru că deja castelul arăta foarte diferit. Peste tot domnea încă haosul. Nu puteam să nu-l compar cu acel declin profund pe care-l observasem atunci când cutreierasem holurile în timpul turneului Kejari – când remarcasem pentru prima oară degradarea inertă care-mi lua cu asalt căminul.

Nimeni nu mai putea spune acum că acesta era un loc inert.

M-am oprit la balconul care dădea spre sala de ospețe. Era una dintre puținele încăperi care nu se modificase prea mult. Mesele erau aranjate în același fel. Mobilierul nu fusese schimbat.

Preț de o clipă, am revăzut răbufnirea de brutalitate a lui Vincent în timpul ultimei noastre dispute. Își înfipsese unghi-

ile în brațul meu, împingându-mă și lipindu-mă chiar de această balustradă – silindu-mă să-i privesc pe oamenii de jos, prăbușiți peste acele mese ca niște vite secate de sânge.

M-am crispat și mi-am ferit privirea.

Antrenament. De asta aveam nevoie.

Raihn avea dreptate – nu mai eram în formă. Simțisem asta când ne luptaserăm la arsenal, iar felul în care mă dureau mușchii a doua zi îmi amintea insistent de acest lucru.

M-am răsucit și m-am oprit, privind coridorul din fața mea. Dintr-odată, mi-am dat seama de ce mi se părea atât de ciudat să străbat aceste holuri.

Pentru că înainte nu mi se îngăduise să o fac.

Poate că Vincent nu-mi pusese zăvor la ușă, dar cuvântul lui era mai mult decât suficient pentru a mă împiedica să ies din odaia mea – și fusese foarte clar în această privință. Da, mă furișam afară, dar asta se întâmpla în lumina zilei, când mă strecuram ca o umbră, făcându-mă mică la auzul oricăror pași.

Până atunci, nu avusesem niciodată voie să mă mișc în voie prin acest castel. Niciodată.

Era... o revelație ciudată.

— Știi cât mă bucur că te văd plimbându-te pe-aici, în libertate?

M-am străduit din răsputeri să nu arăt că m-am speriat, dar am eșuat. M-am întors și l-am văzut pe Septimus plecându-și capul cu părere de rău.

— Îți cer iertare. Nu voiam să te sperii.

Exact asta părea că a vrut să facă, după felul cum se furișa.

— Mă bucur că ai revenit la sentimente mai bune, a zis el. Am auzit că ai fost de acord să ne ajuți în mica noastră misiune.

— Spui asta de parcă aș fi avut de ales.

A ridicat ușor dintr-un umăr.

— Totuși... Mai bine așa. Ar fi fost dificil pentru toată lumea dacă aș fi fost nevoit să te oblig. Cred că pentru soțul tău ar fi fost cel mai greu.

Nu-mi plăcea când oamenii se refereau la Raihn în acest fel. Pentru prima dată în viață, m-am bucurat că aveam o față pe care se citea tot. Am savurat rânjetul de dezgust care mi-a înflorit pe buze înainte de a mă putea abține.

Trebuia, la urma urmelor, să-mi joc rolul.

Eu sunt regele-brută, iar tu ești soția-prizonieră care mă urăște.

Septimus a râs.

— N-aș vrea să mă aflu de partea dezavantajoasă a acestei situații, a spus el.

A vârât mâna în buzunar și a scos o cutie de trabucuri. A deschis-o ușor, apoi a șovăit, cu mâna zăbovind peste rândul de țigări negre și frumos rulate. Pe față i-a apărut o expresie stranie – o liniște rigidă, ca și cum peste trăsături i-ar fi plonjat un val de gheață.

M-am încruntat, urmărindu-l din priviri, până la mâna sa suspendată deasupra cutiei, înghețată la jumătatea mișcării, ca și cum mușchii i s-ar fi blocat fără să vrea. Degetul lui inelar tremura haotic, zgâlțâindu-i întreaga mână.

Timp de câteva clipe fără sfârșit, ne-am holbat amândoi la mâna lui.

Apoi și-a trecut ușor cutia în cealaltă mână, a scos rapid un trabuc și l-a vârât între dinți, ascunzând cutia la loc în buzunar.

Ca și cum acel moment n-ar fi existat niciodată. Mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit fermecător, veșnic relaxat.

— Distracție plăcută la antrenament, a zis. Te las cu treburile tale. Ne așteaptă câteva luni pline de evenimente.

Și a plecat fără alte cuvinte.

BUN. Nu mai eram în formă.

Îmi plăcea că-mi recăpătasem pumnalele, dar revenirea la acea rutină nu făcea decât să sublinieze cât de mult mi se schimbase existența. Trecusem de la o viață în care mă mișcam cât era ziua de lungă la o viață în care stăteam întinsă pe pat și mă holbam la tavan. Era uimitor cât de mult îți poți ieși din formă într-o lună.

O lună. Mai mult de-atât. Nu-mi dădusem seama cât trecuse de fapt până când nu am simțit fizic felul în care mi se schimbase corpul în acest timp.

Cu fiecare gâfâială, cu fiecare exercițiu, cu fiecare lovitură pe care o dădeam manechinului pe care mă antrenam, îmi dădeam seama și mai acut de acest adevăr crud.

O lună.

Mai mult de un ciclu complet al lunii de când tatăl meu murise.

Am încercat să alung gândul. Am încercat să-mi forțez mușchii ca să mă doară mai puțin inima. Nu a mers. Gândurile încă mă bântuiau.

O lună.

Și tocmai încheiasem o alianță cu bărbatul care l-a ucis.

Făcusem loc în mintea mea unui singur gând inofensiv și, înainte de a mă putea stăpâni, s-a preschimbat în ceva monstruos.

O lună.

De câte ori fusesem în această arenă de antrenament cu Vincent? De nenumărate ori. Practic îl auzeam și acum, dându-mi răstit ordine.

Mai repede. Mai tare. Nu fi neglijentă. Nu te străduiești destul, șerpișorule. Nu va fi destul când va conta cu adevărat.

Mă forța din răsputeri. Câteodată terminam ședințele de pregătire căzută într-o baltă a propriei vome.

Îți forțam limitele pentru că îmi doream să fii în siguranță, mi-a șoptit Vincent la ureche.

Mă forța ca să mă pot proteja.

Totul în această lume e periculos pentru tine, mi-a reamintit el.

Pentru că eram om.

Dar nu eram om.

Fusese o minciună. Totul fusese o minciună.

Loviturile pe care i le dădeam manechinului au devenit din ce în ce mai rapide, mai dure, mai neîndemânatice.

Plămânii îmi ardeau. Pieptul mă durea. Focul Nopții s-a ivit la vârful armei mele, înconjurându-mă cu mii de scântei albe.

Dar nu eram om.

De câte ori îmi exersasem puterea magiei cu Vincent, în această arenă? De câte ori îmi spusese că forța vrăjilor mele nu va însemna niciodată nimic?

Oare și asta fusese o minciună?

Știai? l-am întrebat acum, lovind din nou în manechin și făcând câlții să sară din el, sub efectul forței.

Vincent tăcea.

De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai mințit, Vincent? De ce?

Tăcere. Bineînțeles.

Focul Nopții s-a aprins într-un val sălbatic, învăluindu-mă într-o explozie orbitoare. Cu un urlet zdravăn, mi-am izbit arma de trupul neînsuflețit al manechinului, dărâmându-l la podea. Lovitura mea a fost atât de neîndemânatică, atât de necruțătoare, încât am scăpat pumnalul din mână. Lama de metal a căzut la pământ cu un zgomot bubuitor, pe care abia l-am auzit din cauza gâfâielilor mele asurzitoare.

Apoi am distins o voce cunoscută în spatele meu.

— Nu mi-am dat seama ce noroc am că sunt în viață până n-am văzut asta.

Raihn.

Am strâns din ochi, ștergându-mi rapid lacrimile. *La naiba!*

— Așa e, am spus sugrumat.

Replica mea a sunat slab, jalnic.

— Totuși, pari că ți-ai pierdut suflul.

Ah, naiba să-l ia!

— Nu mai am antrenament.

— Vrei un partener de luptă?

— Nu.

S-a apropiat oricum.

Tot nu voiam să mă uit la el, stânjenită de ceea ce-i îngăduisem să vadă. Adică pe mine plângând și lovind fără țintă, ca un copil. Minunat!

Dar tăcerea lui fusese prea îndelungată. Prea plină de înțelesuri.

În cele din urmă, m-am întors spre el.

— Ce vrei? l-am întrebat.

A deschis gura, apoi a părut că s-a răzgândit.

— Nimic. Ești sigură că nu vrei să ne luptăm împreună? E mai bine decât să lovești manechinul ăla. Va trebui să te antrenezi și cu mine, până la urmă.

Și-a dus mâna la sabie, ridicând dintr-o sprânceană. Abia acum mi-a trecut prin minte cât de ciudat era faptul că o ținea mereu asupra lui, chiar și atunci când se plimba prin propriul castel. Poate că se simțea la fel de nelalocul lui aici ca mine.

— Îți fac această propunere doar pentru că nu văd nicio fereastră pe care să mă poți arunca de data asta, a adăugat, cu un mic zâmbet conspirativ.

Nu știam de ce am ezitat. Trebuia să-mi amintesc cum lupta Raihn – trebuia să mă asigur că voi fi capabilă să-l lovesc atunci când va fi nevoie.

Și totuși... mă stânjenea atât de mult. Am alungat acea senzație și m-am răstit:

— Bine. Dacă vrei să ne antrenăm, atunci hai să ne antrenăm.

Și nu i-am mai dat timp să reacționeze înainte de a mă năpusti asupra lui.

Dar era pregătit. A parat și a contracarat cu ușurință.

Totul era ușor – de aceea era atât de dificil.

Când mă ciocnisem cu Raihn în arsenal, detestasem din tot sufletul să-mi amintesc cât de bine ne cunoșteam, cât de bine luptam împreună. Acum, mânuind pumnalele mele și nu acea sabie grosolană, eram bântuiți de fantomele ultimei noastre bătălii din turneul Kejari. Durerea din mușchi mi s-a topit. Înconjuram amândoi arena de antrenament, ca și cum am fi fost prinși într-un dans.

Uram asta, dar în același timp îmi plăcea la nebunie. Era ceva concret de care mă puteam agăța, ceva prostesc, care mă făcea să simt durerea în multe locuri. Și totuși, fiecare lovitură a lui Raihn îmi amintea de apropierea de care ne bucuraserăm cândva. Îmi reamintea de felul în care se folosise de asta.

O lună.

Am mârâit epuizată, în timp ce zornăielile metalice deveneau tot mai rapide. L-am văzut zâmbind vag, foarte puțin, și am auzit ceea ce nu a rostit cu voce tare:

Iat-o cum apare.

Focul Nopții a erupt în jurul trupului meu, de data aceasta învăluindu-mi nu doar pumnalele și mâinile, ci îmbrățișându-mi întregul corp.

Raihn a sărit înapoi și brațul i-a zburat în sus pentru a-și proteja fața, iar mișcarea m-a smuls din transă. Brusc, am devenit conștientă de propriul corp. De răsuflarea mea gâfâitoare. De plămânii care mă ardeau. De mușchii care urlau. La fel de repede cum se aprinsese, Focul Nopții s-a stins.

M-am prăbușit la pământ, în timp ce Raihn și-a lăsat jos sabia. Și el gâfâia. Și-a șters sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii.

— E de-a dreptul impresionant, a spus el. Se pare că-ți iese mai ușor decât înainte.

Mulțumesc nu părea a fi răspunsul potrivit. Mi-am cercetat lama, lustruind-o cu mâneca.

— Ai făcut-o intenționat? a vrut el să știe.

O întrebare care era, de fapt, o afirmație, iar asta m-a iritat.

— Când am primit Însemnul de Moștenitor, a spus el, totul s-a... rearanjat. Nici acum nu pot descrie cât de diferit m-am simțit după aceea. Și apoi, când Nyaxia...

S-a crispat. A ridicat din umeri.

— Pur și simplu, se schimbă atât de multe. Era ca și cum nu mai știam de ce e capabil propriul corp.

Cuvintele lui au sunat inconfortabil de adevărat. Dar nu m-a întrebat dacă și eu mă simțeam la fel. Poate pentru că știa deja răspunsul.

— Ești pe jumătate vampir, Oraya, a spus el încet. Nu doar pe jumătate vampir, ci și Moștenitoare. Te-ai gândit ce ar putea însemna asta?

Mi-am ridicat capul și m-am uitat în ochii lui Raihn. În ei zăbovea acea întrebare deschisă și, în acea privire, am recunoscut toate celelalte lucruri pe care le semnifica.

Însemna că nu mai știam mare lucru despre mine. Despre magia mea. Despre durata vieții mele. Despre sângele meu. Despre limitele mele fizice.

Însemna că întreaga mea viață fusese o minciună.

N-am spus nimic, iar Raihn – spre ușurarea mea – n-a insistat. În schimb, mi-a întins mâna. Am refuzat-o și m-am ridicat singură de la pământ.

A pufnit în râs și a clătinat din cap, îndepărtându-se.

— Să nu te schimbi niciodată, Oraya! Haide, să mergem!

— N-am terminat.

— Mie mi se pare că mai ai puțin și leșini. Poți veni să te epuizezi altă dată.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Poate că e timpul pentru o excursie în cartierele umane? Arăți de parcă vrei să omori pe cineva.

— Cu siguranță vreau să omor pe cineva, am murmurat.

Dar, oricât de mult aș fi vrut să mă cert cu el, eram ostenită. Așa că l-am urmat.

— Ce e atât de important? l-am întrebat, mergând pe coridor.

— Ți-am găsit o gardă de corp.

— O gardă de corp?

Bleah! Tocmai când obținusem libertatea pentru prima dată în viață?

— Chiar și eu am gărzi de corp, prințesă. Crezi că te-aș lăsa să te plimbi singură prin acest cuib de fiare?

— Vorbești ca el, am mormăit și am încercat să nu observ că, la replica mea, zâmbetul lui Raihn a pierit.

M-a dus până la odăile noastre. A deschis ușa camerei sale și mi-a făcut semn.

— Fă cunoștință cu garda ta de corp.

Nici n-a terminat bine de vorbit că Mische l-a și dat la o parte din calea ei, cu un zâmbet atât de strălucitor încât putea să lumineze cele mai întunecate colțuri ale castelului.

Și naiba să mă ia dacă nu m-am pomenit zâmbindu-i și eu.

Raihn și-a pus mâna – cu blândețe – pe umărul ei, ca și cum ar fi vrut s-o împiedice să se năpustească asupra mea. Dar ea s-a stăpânit în ultima clipă, înainte de a mă îmbrățișa, și în schimb m-a salutat entuziast, dar stângaci, fluturând din mână.

— Mi-a fost dor de tine! a zis ea, cu înflăcărare.

Sincer? Și mie-mi fusese dor de ea.

SPRE UȘURAREA MEA sinceră, Raihn a exagerat când afirmase că Mische va fi „garda mea de corp". Nu urma să-mi păzească fiecare mișcare, dar, dacă aș fi acceptat, ar fi primit celălalt dormitor din apartamentul meu și m-ar fi însoțit în călătorii.

— N-am nevoie de supraveghere, am bombănit.

Mische s-a încruntat ușor.

— Dacă vrei să mă duc în altă parte, a spus ea, pot pleca.

M-am uitat la Raihn.

— Nu cred că depinde de mine.

— De tine depinde, a spus el simplu. Spune-i să-și găsească un alt loc și așa va face.

Ahh! Asta părea atât de... crud.

— De ce nu stă cu tine? l-am întrebat.

— Sforăi.

— Sforăie, a oftat Mische. Chiar sforăie rău.

Știam că e adevărat, pentru că eu însămi auzisem acele sforăituri în fiecare zi, luni întregi.

— În plus, a spus Raihn, dacă nu o accepți pe Mische, atunci va trebui să-ți găsesc o altă gardă. Una de-ale Keturei, dacă preferi.

M-am uitat urât la el, dar a ridicat ușor din umeri, adăugând:

— Trădare și așa mai departe.

Mische s-a holbat la mine ca un cățeluș rătăcit care implora să fie lăsat să intre în casă.

Am suspinat și mi-am masat puntea nasului.

— Bine, am mormăit, în timp ce Mische a surâs și a început să-și arunce hainele în sertare.

17. ORAYA

Raihn a bătut ușor în hartă.

— Lahor.

Am privit fix orașul de la vârful degetului său – un mic desen cu cerneală de argilă. Deasupra era un mic sigiliu – niște gheare care țineau un trandafir.

Ultimele două săptămâni fuseseră lipsite de evenimente. Am dormit. M-am antrenat. Așteptam următoarea mutare.

Aceasta, se pare, s-a dovedit a fi Lahorul. Într-o seară, după antrenament, Raihn m-a luat în camera lui și a adus un scaun în plus lângă biroul plin de hărți și hârtii. A scos un atlas greu al Casei Nopții și a arătat spre un oraș de pe țărmul estic îndepărtat.

Acum, mă uitam fix la acesta.

— Bine, am spus, pe un ton care voia să însemne: *De ce naiba îmi arăți mie asta?*

— Îl cunoști?

— Bineînțeles.

Învățasem pe dinafară harta când eram copil și aceste linii de cerneală erau tot ce știam despre lumea de-afară. Lahorul

m-a interesat întotdeauna, pentru că stema sa coincidea cu blazonul purtat de Vincent pe unele dintre veșmintele sale.

Gândul la Vincent m-a lovit cu durerea obișnuită și, la scurt timp după aceea, am avut o revelație.

— Mă întrebi asta, presupun, pentru că este locul de unde se trage Vincent. Dar el nu vorbea prea mult despre asta.

Rareori îl întrebasem pe Vincent despre trecutul lui. Aflasem repede că nu-i plăcea să vorbească despre asta și învățasem să nu spun lucruri care nu-i plăceau.

— Am locuit acolo cu foarte mult timp în urmă, îmi zisese el. Nu mai este blazonul meu. Acum toată Casa Nopții este a mea.

Mă mulțumisem cu asta. La urma urmei, mi-a luat ani buni până să-l văd pe Vincent ca pe o persoană care trăise odinioară dincolo de zidurile castelului său – ca pe o ființă supusă greșelii, care avea un trecut. La naiba, de fapt poate că până la sfârșit nu reușisem să-l văd așa.

— Dacă Vincent ar fi vrut să ascundă un lucru, a spus Raihn, și ar fi fost nevoit să-l ducă într-un loc unde numai el ar fi putut să-l găsească, crezi că acolo s-ar fi dus?

Nu am răspuns o vreme, cu inima strânsă.

La început, am vrut să spun *nu*. Vincent nu voia nici măcar să accepte că a avut un trecut înainte de a ajunge rege. Dar, doar pentru că Vincent nu voia să admită existența unui lucru nu însemna că acesta era mai puțin adevărat. Minciuna legată de propriul meu sânge era o dovadă mai mult decât grăitoare pentru asta.

— Nu știu, am răspuns, în cele din urmă.

Știam foarte puține lucruri despre tatăl meu.

— Septimus vrea să mergem acolo, a spus Raihn. Crede că Vincent a ascuns ceva în acel loc. Ceva care are legătură cu sângele zeului.

— Și de ce crede Septimus asta?

A râs amar.

— Aș vrea să știu cum de știe vampirul ăla jumătate din lucrurile pe care le știe.

Și eu îmi doream același lucru. Mai ales că aveam propriile secrete pe care trebuia să le protejez.

— Trebuie să recunosc, a continuat Raihn, pare a fi ascunzătoarea perfectă. Chiar acolo, în extremitatea estică a Casei Nopții. Nimeni nu are vreun motiv să ajungă în locul acela. E inaccesibil ca naiba. Invadat de câini ai iadului și de demoni. Iar Vincent păstrase niște obiecte ciudate de-acolo în odăile sale, ceea ce nu pare să-i fi stat în fire. Acum locul a devenit o mare ruină, din ce am auzit. S-a prăbușit de când Vincent l-a părăsit, acum două sute de ani.

M-am încruntat, gânditoare.

— Cred că nepoata lui locuiește acolo. O nepoată îndepărtată. Evelaena? Ceva asemănător.

— OK. Un alt motiv pentru care va fi greu. Nu cred că va fi foarte bucuroasă să ne vadă.

Să *ne* vadă?

— Mergem împreună?

— Ce credeai că facem? Trimitem câțiva servitori să exploreze în locul nostru?

Când mi-a văzut privirea supărată, Raihn a izbucnit în râs.

— Pe toți zeii, ce bine te-ai adaptat la viața regală, Altețǎ!

— Du-te dracului! am bombănit.

Dar apoi mi-am dat seama de adevăr. *Greu*. Așa era. Niciun Hiaj nu l-ar primi pe regele Rishan la porțile sale cu brațele deschise. Nici măcar însoțit de mine. *Mai ales* însoțit de mine, pentru că ea era singura rudă în viață a lui Vincent – care probabil credea că va deveni Moștenitoare când Vincent va muri.

— La fel m-am strâmbat și eu când m-am gândit la asta, a spus Raihn.

— Spune-mi că luăm o armată cu noi.

— Corect, pentru că am foarte mulți soldați la dispoziție.

A ridicat din sprâncene spre mine.

— Dar tu? Ai de gând să chemi niște soldați Hiaji loiali și cooperanți care să ne escorteze? Sau sunt cu toții prea ocupați să-mi ucidă supușii?

Expresia mea i-a răspuns la întrebare.

— Exact, a spus el.

— N-ar fi mai înțelept dacă ai rămâne aici? Un rege n-ar trebui să-și lase castelul nesupravegheat.

— Un rege n-ar trebui să-și lase regina nesupravegheată, mai ales o regină atât de înclinată să intre în belele ca tine, mi-a spus, cu un zâmbet viclean. În plus, dacă tu crezi că voi rata ocazia de a scăpa din locul ăsta blestemat și de a merge să mă murdăresc puțin pe mâini, înseamnă că nu mă cunoști deloc.

Am fost sigură că va spune asta.

PARTEA A III-A
SEMILUNĂ

INTERLUDIU

Transformarea reprezintă o soartă mai rea decât moartea. Într-un fel, e chiar moartea – moartea unei fețe a ta pe care nu o vei mai vedea niciodată. Cei Născuți vampiri nu au cum să înțeleagă și nici nu sunt de obicei dispuși să încerce. Pentru ei, tulburarea prin care trec cei Transformați e un semn de slăbiciune. Un șarpe, la urma urmei, nu plânge după pielea pe care o pierde.

Nu vor înțelege niciodată cât de mult ia pielea aceea cu ea.

Bărbatul se agață de umanitatea sa în fiecare secundă a Transformării sale. Trebuie să-i fie smulsă din suflet, bucată cu bucată. Transformarea e un proces teribil. Aproape că-l ucide. Pierde câteva săptămâni, luni din viață, din cauza bolii, copleșit de delir. Visează la căminul lui. Visează la greșelile sale. Visează la familia pe care încă nu știe că n-o va mai vedea niciodată.

Când iese din această ceață, își amintește cu greu ce s-a întâmplat după naufragiu.

Regele se află lângă el, așezat pe marginea patului, privindu-l cu acel interes detașat pe care-l acordă cineva unui nou animal de companie.

Îi oferă o cupă, iar bărbatul înghite cu frenezie, lichidul prelingându-i-se pe bărbie. Nu a gustat niciodată ceva atât de minunat – atât de dulce, atât de delicios, atât de...

Regele îi ia paharul de la buze.

— Ajunge, deocamdată, spune el, cu un accent pronunțat, bătându-l pe bărbat pe umăr și punând cupa deoparte.

Bărbatul își șterge mizeria de pe față cu dosul palmei și clipește nedumerit la vederea petelor roșii de pe piele.

Vedeți voi, încă nu înțelege ce i s-a întâmplat.

Își coboară mâna, încercând să alunge confuzia. Familia lui, își spune. De cât timp se află aici? Timpul se estompează. Călătoria cu corabia pare o amintire dintr-o altă viață.

— Mulțumesc, zice el, sugrumat. Mulțumesc pentru ospitalitate. Dar trebuie să plec.

Regele zâmbește și nu spune nimic.

Poate că nu l-a înțeles, se gândește bărbatul. Este departe de casă. În ce țară a ajuns? A știut cândva, dar acum...

Nu contează. Bărbatul nu vorbește altă limbă decât cea comună, cu care a crescut.

— Trebuie să plec, repetă el, rostind lent fiecare cuvânt și arătând spre fereastră – fereastra care dă spre mare.

Regele tot nu-i răspunde. Zâmbetul i se întinde ușor pe buze, dezvăluind vârfurile colților săi ascuțiți.

Acei colți – imaginea lor aduce cu ei amintirea nopții în care era să moară...

Vrei să trăiești?

Se simte copleșit de groază, dar ignoră această senzație.

— Te rog, spune el.

Dar regele se mulțumește să-l mângâie pe ceafă.

— Nu mai ai casă, spune el, cu oarece milă, cu accentul său persistent. Există doar aici.

Peste ani, bărbatul își va aminti prea puțin din această conversație. Dar acele trei cuvinte vor rămâne, chiar și atunci când restul se va pierde de mult: Există doar aici.

Acesta va deveni adevărul adevărat. Regele i-a oferit bărbatului o viață nouă, dar vicleșugul e că această viață îi aparține doar lui, salvatorului său.

Aceasta e clipa în care bărbatul înțelege cât de mult tocmai i s-a schimbat viața.

Scutură din cap, încercând să se ridice, dar regele îl împinge ușor înapoi pe pat. Bărbatul e prea obosit și amețit ca să se împotrivească, deși se luptă cu realitatea cu fiecare firicel de putere care i-a mai rămas...

Dar când regele îi oferă încheietura sa, mirosul îl amețește.

— Nu va fi atât de rău, zice regele, conducându-i buzele spre pielea sa.

18. RAIHN

Am fugit ca din pușcă din castel.

Mă așteptau câteva săptămâni departe de acel loc. Săptămâni întregi dincolo de zidurile acelea de piatră, de vampirii aceia și de mirosul de tămâie mucegăită care-mi amintea prea mult de vremurile de acum două secole și ceva. Erau toate darurile pe care le primisem vreodată, strânse la un loc. Era mai grozav decât orice zi de naștere.

Cairis va rămâne la castel pentru a se ocupa de treburile Coroanei. La fel și Vale, pentru a conduce războiul din Casa Nopții. Părea un pic ușurat că avea o scuză pentru a nu veni cu noi.

Ketura și câțiva dintre cei mai de încredere soldați ai ei ne vor însoți. Am încercat s-o conving pe Mische să renunțe, dar, desigur, a fost în zadar. M-a ascultat câteva secunde înainte de a mă întrerupe, spunând:

— Vrei să te las să-ți termini ideea și apoi să-ți zic că nu te ascult? Sunt *gardă de corp*, mai ții minte?

Dar, de fapt, poate că era mai bine așa. Mai bine departe, cu noi, decât în locul ăsta, singură-singurică.

Septimus – bineînțeles – a insistat să vină, luându-și cu el secundul și o mică armată de soldați Născuți din Sânge.

Lahorul era unul dintre cele mai îndepărtate orașe din Casa Nopții – tocmai în capătul țărmului estic, înconjurat din trei părți de apă. De-a dreptul în mijlocul pustietății. Numai călătoria a durat aproape două săptămâni. Am înaintat în liniște, profitând de forțele noastre limitate pentru a ne mișca rapid. Ne-am petrecut zilele în hanuri anonime, unde nimeni nu punea întrebări, sau în tabere ridicate pe drum. Cei înaripați au zburat, în timp ce Născuții din Sânge ne-au urmat călare. Am dus-o în zbor pe Oraya, ceea ce a fost la fel de stânjenitor ca data trecută. Era imposibil să mă concentrez la altceva în afara bătăilor rapide ale inimii ei, a mirosului ei dulce-oțelit în nări, a trupului ei încordat lipit de-al meu – toate acestea îmi aminteau ce însemnaserăm unul pentru celălalt înainte și cât de departe erau acum acele vremuri.

Am călătorit peste dunele ondulate ale deșertului – niște valuri neclintite de aur alb scăldate în lumina lunii. Încă îmi aminteam cum mă dusesem, împleticit, la fereastra camerei mele din castelul lui Neculai, după ce trecusem de cea mai grea parte a răului indus de Transformare. M-am sprijinit de geam, clătinându-mă, cu ochii la acele dune din depărtare.

Mi-am spus: *Locul ăsta nu are niciun drept să fie atât de frumos.*

Capcanele tipice ale fascinației exercitate de vampiri nu mi se păruseră nicicând frumoase. Înfățișarea lor, aurul și argintul, veșmintele simandicoase.

Dar oricât de mult aș fi vrut să urăsc acele dune, nu puteam.

Zile întregi, am zburat deasupra deșerturilor – nisip, nisip și numai nisip, întindere întreruptă când și când de orașe și sate și de rarele lacuri sau râuri înconjurate de oaze verzi.

Dar când ne-am apropiat de Lahor, dunele aurii au început să fie crestate de ciocuri tăioase de piatră spartă. Mai întâi doar

câteva, apoi din ce în ce mai multe odată cu trecerea orelor, până când pământul de sub noi semăna deja cu un pergament mototolit – numai unghiuri dure și muchii ascuțite, tăiate de un singur drum.

Nu se vedea nicio mișcare jos, nu erau alți călători, doar câteva haite răsfirate de câini ai iadului și demoni.

Așa era Lahorul. Acel loc fără de care lumea exista pur și simplu mai departe.

Nimeni nu avea prea multe motive să vină aici. Cu excepția noastră.

CÂND AM ATERIZAT, Oraya a făcut o față atât de dezgustată, încât mi-am dorit s-o pot fura și s-o păstrez pentru data viitoare când nu aveam cuvinte să descriu cât de mult detestam ceva.

— Ești impresionată de meleagurile tale strămoșești, prințesă? am întrebat.

Ridul ei de deasupra nasului s-a accentuat.

— Ce e cu această duhoare?

— E iarba de Viprus. Crește aici, pe stâncile din apropierea apei, am spus. Se întinde iute și apoi putrezește imediat ce intră în contact cu aerul, așa că ori de câte ori se retrage fluxul...

— Bleah! a făcut Mische, cu un sunet asemănător celui pe care-l scoate o mâță care scuipă un ghem de blană. Scârbos.

— E și mai rău când o vezi. Arată ca niște măruntaie. Și apoi se zbârcește ca...

— Ah, am înțeles.

— Ai mai fost aici? a întrebat Oraya.

— Am fost peste tot, i-am răspuns, zâmbind vag.

— Nu-i așa că suntem norocoși că avem drept ghid un călător experimentat? a spus Septimus.

Fuma, bineînțeles. Calul lui, o fiară albă imensă, cu ochi mărginiți cu roz, a fornăit și a scuturat din cap – deranjat de duhoare, la fel ca noi.

Septimus s-a uitat la porțile dinaintea noastră.

— Pare un oraș foarte frumos, a zis el cu un sarcasm îndreptățit.

Poate că odinioară, cu foarte mult timp în urmă, Lahorul fusese un loc frumos. Cu puțină imaginație, puteai vedea fantoma orașului de altădată. Obitraesul era un continent vechi, foarte vechi – mult mai vechi decât influența Nyaxiei și mult mai vechi decât vampirismul.

Iar în Lahor asta se vedea. Acum era mai degrabă în ruine.

Zidul din fața ochilor noștri era însă formidabil, poate singura parte bine întreținută a orașului. Era făcut din onix negru și se întindea deasupra noastră și în laterale. Totuși, linia orizontului de dincolo de zid.. semăna cu niște oase de pe trupuri descărnate. Ceea ce fuseseră cândva niște clădiri erau acum turnuri din piatră sfărâmată, cu laturi parcă zdrențuite, o simplă amintire a unei arhitecturi apuse – niște edificii transformate în ruine și sprijinite pe mai multe mormane instabile de piatră. Singurele lumini de pe această linie a orizontului erau niște flăcări îndepărtate, sălbatice, de-a lungul vârfurilor crestate ale câtorva dintre cele mai înalte turnuri distruse.

Porțile falnice din onix din fața noastră au rămas ferm închise.

— Ce bizar! a spus Septimus.

— Bizar, a repetat Ketura, privind drumul din spatele nostru – și haitele de câini ai iadului care urlau și schelălăiau nu departe de noi.

Nu era deloc obișnuit ca fiarele să se apropie atât de mult de un oraș, într-un număr atât de mare. Încă o dovadă că Evelaena nu se dădea peste cap să-și îngrijească teritoriul.

— Și acum ce facem? a întrebat Oraya, întorcându-se spre ușă. Batem?

— Este verișoara ta, prințesă. Tu să ne spui.

Evelaena știa că venim. Oraya și cu mine îi trimiseserăm o scrisoare înainte de a pleca, anunțând-o de vizita noastră – a tuturor nobililor vampiri importanți din Casa Nopții. Cairis strecurase în rândurile scrisorii o cantitate dezgustătoare de lingușeli. Ne-am asigurat că a ajuns la ea, dar nu am primit niciun răspuns.

Asta nu m-a surprins. Nici măcar proprii mei nobili nu erau foarte dornici să-mi răspundă la epistole.

Mi-am îndreptat bărbia spre însoțitorii lui Septimus.

— Credeți că puteți dărâma zidul?

— Sper că glumești, a murmurat Ketura. E cea mai proastă idee.

Glumeam doar pe jumătate.

Oraya se apropiase încet de porți, privindu-le atent.

Ceva din expresia ei m-a făcut să tac. M-am dus lângă ea.

— Ce e? am întrebat-o blând.

— Mă simt... straniu aici.

A ridicat palma, ca și cum ar fi vrut să și-o lipească de porți...

Și apoi a răsunat un zgomot asurzitor când porțile de onix s-au deschis. Sunetul era unul îngrozitor, numai scârțâieli și bufnituri, ca și cum poarta nu voia deloc să se miște din loc după zeci de ani sau chiar secole de neclintire.

Cortina de întuneric a stâncii s-a despărțit, iar Lahorul s-a întins în fața ochilor noștri. Era chiar mai grav decât părea de la depărtare – drumul era doar o înșiruire de dale de piatră spartă, clădirile erau crăpate și dărâmate, ferestrele, toate, sparte și ciobite.

În fața noastră se afla un băiat, care nu avea mai mult de șaisprezece ani. Purta o tunică lungă, de culoare purpurie, care-i era mare. Cândva frumoasă, fusese la modă acum câteva sute

de ani. Valurile de păr blond-deschis încadrau o față delicată, cu ochi mari și inexpresivi, de un albastru de gheață. Ochii aceia păreau să privească prin noi, fără să ne vadă. Și apoi, exact când zgomotul a încetat, au devenit brusc tăioși, studiindu-ne cu o intensitate tulburătoare înainte de a reveni la lipsa de expresivitate de mai devreme.

S-a înclinat în fața noastră.

— Înălțimile Voastre. Stăpâna mea, lady Evelaena, vă urează bun-venit în Lahor. Intrați! Cred că abia așteptați să vă odihniți după lunga voastră călătorie.

19. RAIHN

Castelul era singura clădire din acest loc care părea aproape întreagă. Și cel mai înalt edificiu din oraș, adică singurul morman de moloz care ieșea în evidență dintre toate celelalte. Înăuntru era frig și umezeală. Briza dinspre ocean pătrundea prin ferestrele ciobite, făcând să foșnească draperiile grele, de catifea, care duhneau a mucegai.

N-am întâlnit niciun suflet, de om sau de vampir, când am străbătut holurile, ajungând într-o încăpere largă, cu tavane înalte și ferestre impunătoare care dădeau spre marea agitată de dincolo de stânci. Unele geamuri erau colorate în roșu. Poate că asta fusese cândva o idee legată de decor, dar acum totul arăta ciudat și disparat, pentru că multe vitralii fuseseră sparte.

Totuși, deși contextul era neînchipuit de trist, priveliștea era uluitoare. În Casa Nopții nu erau multe locuri din care puteai vedea apa ca aici, unde oceanul te înconjura din toate părțile. O rafală de vânt a vâjâit prin încăpere. Izul greu de sare m-a făcut să lăcrimez, iar mirosul ierbii Viprus era suficient de intens ca să-mi întoarcă stomacul pe dos. În fața ferestrelor era instalat un podium pe care se afla un tron de catifea mucegăită, cu un singur braț și spătarul crăpat.

Iar pe acel tron stătea Evelaena.

Era o rudă îndepărtată a lui Vincent și mult mai tânără decât el. În noaptea sângeroasă în care ajunsese la putere, Vincent îi omorâse pe majoritatea membrilor apropiați ai familiei sale, croindu-și cu atenție un drum spre moștenirea sa dinastică. Evelaena semăna cu el. Avea ochi deschiși la culoare – nu argintii ca luna, pe care Vincent îi transmisese Orayei, ci de un albastru oceanic și rece, așa cum îi aveau majoritatea celor din neamul său. Pomeții îi erau înalți și trăsăturile severe, ca și cum ar fi fost făcute din sticlă. Părul blond i se revărsa pe umeri, atât de lung încât i se adunase în poală, uscat și lipsit de strălucire.

Evelaena s-a ridicat în picioare. Rochia ei albă a măturat podeaua când a coborât treptele podiumului, cu tivul murdar, pătat de sânge. La fel ca tunica băiatului, era demodată, de parcă ar fi primit-o cadou acum o sută cincizeci de ani. Poate că pe vremea aceea fusese o rochie frumoasă.

M-a studiat din priviri, apoi a trecut la Septimus înainte ca ochii să i se oprească asupra Orayei - și să rămână acolo. Pe buze i s-a întins lent un zâmbet.

O simțeam pe Oraya încordându-se. La naiba, și eu m-am încordat. Am rezistat impulsului de a păși în fața ei când Evelaena s-a apropiat.

— Verișoară, a spus mieros Evelaena. Ce bucurie să ne întâlnim, în cele din urmă.

Oraya – care nu știa să se ascundă – a clipit șocată la auzul vocii femeii, care părea că aparține unei fetițe de paisprezece ani.

Evelaena și-a pus mâinile pe umerii Orayei și am observat cum fiecare mușchi din corpul soției mele se tensionează, încercând să nu se retragă, scârbită.

— Evelaena, a spus ea – și nimic altceva.

Era clar că nu știa ce să mai zică. Oraya nu era o actriță prea bună. Dar aveam destul talent actoricesc pentru amândoi.

Mi-am strecurat mâna în jurul umerilor Orayei, îndepărtân-du-le ca din întâmplare pe cele ale Evelaenei.

— Îți mulțumim pentru ospitalitate, lady Evelaena. Trebuie să recunosc, nu eram siguri ce vom găsi aici. Nu ți-am primit răspunsul la scrisoarea noastră.

Evelaena a zâmbit, dar un miros familiar, amețitor – slab ca o adiere – mi-a atras atenția. La început, am crezut că era doar în imaginația mea – dar apoi mi-am trecut degetul mare peste umărul Orayei, chiar acolo unde stătuse mâna Evelaenei.

Cald. Ud. Sânge.

Zâmbetul meu fals s-a stins. Mi-am ațintit privirea spre Evelaena, care își împreunase mâinile cu gheare în poală, lăsând pe rochie câteva pete mici de sânge roșu-aprins.

M-a copleșit aceeași senzație de furie care mă luase cu asalt înainte de a-i smulge capul lui Martas. Evelaena avea pe buze același zâmbet visător.

— Nu credeam că vreți cu adevărat să veniți în estul extrem. Ce mai călătorie! Cred că sunteți morți de foame. Veniți! V-am pregătit un ospăț, a spus și ochii i s-au luminat. Mai mult decât un simplu ospăț! Un bal! Unul dintre cele mai grandioase baluri care au avut loc în Lahor în ultimii zeci de ani. Veniți! Veniți!

Ei bine, asta suna morbid.

A FOST MORBID.

Când am fost conduși în sala de bal, mi-am înăbușit un hohot de râs – pentru că, sincer, nu mă puteam abține.

Camera fusese odinioară grandioasă și încă păstra aerul de demult al măreției sale, deși totul era acoperit de un strat subțire de praf. Mesele lungi erau așezate pe mozaicul de gresie de-a lungul unei laturi a încăperii, iar ferestrele dădeau spre

mare. Pe cealaltă latură erau un ring de dans, un foc care trosnea în vatră și o orchestră, îmbunătățită prin magie, care-și trimitea muzica fantomatică spre tavanul înalt. Da, era un bal în toată regula – distracția, mesele pline cu mâncare și vin, podoabele invitaților.

Numai că, dintre zecile de „oaspeți" care s-au răsucit să ne privească cu o curiozitate mută când am intrat, niciunul nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Majoritatea erau mult mai tineri – zece sau doisprezece ani, cu haine atât de mari încât își târau faldurile fustelor și tivurile pantalonilor pe podeaua prăfuită. Aproape toți erau blonzi, cu ochi deschiși la culoare.

Nu puteau fi toți copiii ei. Sau, dacă erau toți rude cu ea, unde erau părinții lor?

Evelaena nu a luat în seamă tăcerea bruscă și stânjenitoare. Și-a întins brațele.

— Haide! Luați loc!

Copiii s-au întors fără să scoată vreo vorbă spre mese și s-au așezat pe scaunele lor.

Văzusem o grămadă de lucruri tulburătoare în viața mea, dar obediența mută de care au dat dovadă simultan acei copii era, cu siguranță, printre cele mai înfiorătoare.

Locurile din capul mesei, apropiate de Evelaena, erau, aparent, ale noastre. Ne-a făcut semn și noi, ca niște oaspeți politicoși, ne-am așezat.

— Cred că muriți de foame, a spus ea.

Ochii i-au căzut asupra mea și zâmbetul i s-a șters de pe buze.

Ură. Ușor de distins. Știam s-o recunosc deja. Nu era o surpriză. La urma urmelor, îl ucisesem pe Vincent. Acesta era motivul pentru care numele Orayei era primul menționat în scrisoarea noastră.

M-am uitat spre umărul Orayei și spre stropii de crustă roșie de pe umerii ei.

Lucrurile nu păreau să meargă prea bine. Nu puteam avea încredere în femeia asta. Trebuia să luăm ceea ce ne trebuia și să plecăm naibii din...

Mirosul m-a făcut să ridic capul.

Sânge. Sânge uman. O mulțime de sânge. Încă curgând. Adevărul era că eram lihnit după atâta mers – la fel de adevărat era că, și după atât timp, când îi simt pentru prima oară mirosul, îmi ia o vreme să-mi revin. Ochii lui Ketura s-au luminat. Născuții din Sânge au privit peste umăr.

Evelaena și-a ridicat și ea capul, zâmbind larg.

— În sfârșit, a spus ea, dându-se la o parte pentru ca servitorii ei copii să așeze pe masă o femeie goală.

20. ORAYA

Femeia era încă în viață. Gâtul îi fusese tăiat, dar nu cât să sângereze repede. Ochii ei, mari și negri, priveau sălbatic în toate direcțiile. S-au oprit asupra mea. Un val brusc și intens de greață m-a copleșit. Fierea mi s-a ridicat în beregată. M-au asaltat imagini petrecute într-o altă sală de ospăț, pe o altă masă, cu un alt om vărsându-și sângele pe o lespede de lemn – imagini pe care mi le-a arătat propriul tată.

M-am uitat la Raihn. Fața lui a rămas neclintită preț de o clipă – încremenită, ca și cum ar fi fost blocată între măști. Apoi a surâs larg, ca un prădător.

— Ce deliciu!

Am sorbit din paharul de vin pentru că trebuia să fac ceva cu mâinile și m-am înecat imediat. Lichidul care mi s-a prelins pe limbă era gros și savuros, cu un ușor iz de fier.

Sânge.

Stomacul mi s-a întors pe dos.

Și totuși – totuși – corpul meu nu l-a respins. L-a acceptat. O parte a mea, întunecată și sălbatică, s-a bucurat când m-am silit să înghit acea gură de sânge.

Sfântă Zeiță, ce era cu mine? Am înghițit în sec doar ca să nu vomit.

Femeia din fața mea se uita în continuare la mine, cu ochii încețoșați. Ca și cum ar fi știut că nu sunt una dintre ei.

Alți câțiva oameni fuseseră și ei așezați pe mese. Cei mai mulți dintre ei erau apatici, încă vii, dar nu se mai puteau mișca. Unii se zbăteau vag și erau legați de masă ca să fie imobilizați – o priveliște dezgustătoare, mai ales că toți cei care-i legau erau niște copii.

Mische a sorbit puțin sânge din pahar, neputându-și ascunde scârba amestecată cu fascinație. Dacă Născuții din Sânge erau surprinși, nu o arătau, înfigându-se cu grație în încheieturile și gâturile oamenilor sacrificați și cercetând din priviri restul încăperii cu un interes reținut. Septimus a zâmbit amabil și a ridicat paharul, toastând fără cuvinte, apoi l-a lăsat jos și a mușcat din încheietura moale a femeii.

La locurile lor, copiii se cocoțau peste mese, adunându-se în jurul cadavrelor ca niște muște lacome. Nu se auzea altceva decât sorbiturile lor frenetice și gemetele înăbușite, de durere, ale ofrandelor umane.

Raihn mi-a aruncat o privire atât de rapidă încât am crezut că poate a fost doar în închipuirea mea. Apoi a zâmbit.

— Ne răsfeți, Evelaena, a spus el, prinzând capul femeii și întorcându-i fața spre el.

Aceasta a făcut ochii mari și un mic scâncet de spaimă i-a zburat de pe buze – mai degrabă un horcăit. Femeia asta era deja moartă, știam. Nimic n-o mai putea salva. Se va îneca încet în propriul sânge, conștientă cât ceilalți o vor secătui până la ultima picătură.

L-am privit pe Raihn, cu un nod de dezgust în stomac. Nu-l mai văzusem niciodată să bea dintr-o pradă vie – cu atât mai puțin dintr-un om. N-ar fi trebuit să mă mire dacă făcea asta. Mă păcălise de multe ori. La urma urmei, era vampir.

Și totuși, am oftat ușurată când l-am văzut privind-o în ochi și schimbându-se la față. M-am întrebat dacă doar eu am observat asta – transformarea setei cumplite de sânge într-o compasiune mută, destinată doar victimei.

I-a înclinat ușor capul pe spate, și-a coborât fața și și-a înfipt colții în gâtul ei.

A mușcat-o atât de tare încât i-am auzit dinții sfâșiind mușchiul. Câțiva stropi de sânge m-au împroșcat pe față și i-am șters imediat. Raihn a băut timp de câteva secunde, înghițind lacom, apoi și-a ridicat din nou capul, cu colțurile gurii înroșite. A zâmbit însângerat.

— Perfect, a spus el. Ai gusturi fine, Evelaena.

Dar Evelaena s-a încruntat spre femeie – ai cărei ochi se holbau acum pe jumătate închiși și lipsiți de viață, spre celălalt capăt al sălii, și care nu mai respira.

— Ai omorât-o, a spus ea, dezamăgită.

O moarte rapidă și fără durere.

Raihn a râs, ștergându-și sângele de la gură cu dosul palmei.

— M-a luat puțin valul. Dar mai e caldă. Va rezista pentru câteva ore.

Evelaena părea deranjată de asta. Apoi, a zâmbit larg.

— Ai dreptate. Nu trebuie să irosim nimic. În plus, mai avem de unde lua.

Zâmbetul ei a devenit tăios, atât de încordat încât i-ar fi putut crăpa fața.

Așadar, un lucru obișnuit aici. Dar nu era, de fapt, un lucru obișnuit pretutindeni? Nu făcusem altceva decât să mă feresc de astfel de întâmplări atât de multă vreme.

Oraya cea din trecut nu și-ar fi putut ascunde repulsia. Ar fi lăsat să i se citească pe față, ar fi stârnit un scandal cu pumnale și săbii și am fi fost cu toții dați afară din acest oraș înainte de a avea ocazia să începem să căutăm lucrul după care veniserăm.

Dar Oraya cea din trecut nu ar fi fost aici deloc.

Așa că am decis să-mi testez calitățile de actriță. Am ridicat paharul și i-am aruncat Evelaenei cel mai bun și mai crud zâmbet din arsenal.

— Nimic nu e prea mult la o reuniune de familie, am spus. Bea, verișoară. Ești prea trează pentru ora asta târzie din noapte.

Tensiunea a pierit. Evelaena a râs, cu încântarea unei fetițe care a primit în dar o păpușă. A ciocnit cu mine atât de tare încât vinul amestecat cu sânge s-a revărsat peste mâinile amândurora.

— Adevăr grăiești, verișoară, a zis ea, golindu-și pocalul.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, Raihn mi-a șoptit la ureche:

— Te pricepi mai bine decât aș fi crezut la toată șarada asta.

S-a furișat prin spatele meu, iar răsuflarea lui pe vârful urechii mi-a provocat un fior, făcându-mă să mă îndepărtez cu un pas de el.

— Nu a fost foarte greu, am spus.

— Totuși... Te felicit că ai încercat. E un comportament care nu ți-e deloc caracteristic.

M-a înghiontit cu cotul.

— Îndrăznesc să spun că evoluezi, prințesă.

— Laudele tale înseamnă enorm pentru mine, am spus sec, iar Raihn a izbucnit în râs, de-a dreptul încântat.

Mă chinuisem toată noaptea s-o fac pe Evelaena să se îmbete cât de tare se poate și am avut un foarte, foarte mare succes. Raihn și cu mine stăteam într-un colț al sălii de bal, privind-o cum se învârtea cu unul dintre nobilii ei copii, hohotind isteric, în timp ce chipul tânărului a rămas încremenit, ca de porțelan. Oamenii, acum în mare parte secătuiți de sânge, zăceau

prăbușiți peste mese și rezemați de pereți, deși câțiva copii încă se târau peste corpurile lor, mușcându-i de gât sau de coapse. Născuții din Sânge au rămas laolaltă, privind cu reticență spre podium și sorbind cu mișcări lente din cupele cu sânge.

— Femeia asta, a spus Raihn, va fi extrem de mahmură mâine.

— Asta e și ideea.

Nimeni nu-și destăinuie secretele mai liber decât un bețiv. Te strecori mult mai ușor pe lângă un vampir care trebuie să-și petreacă următoarele două zile recuperându-se după ce a făcut exces de sânge sau alcool sau, și mai bine, de amândouă.

— Când eram mică, îmi plăceau nopțile de după petreceri, am zis. Cu toții dormeau și, preț de câteva ore, puteam să fac ce voiam. Dacă e suficient de beată, ne va spune ce trebuie să aflăm și apoi nu ne va mai sta în cale o zi sau două.

— Sună perfect.

Perfect, atâta vreme cât Evelaena era singura pentru care trebuia să ne facem griji. Încă nu eram sigură că așa stăteau lucrurile. Poate că Lahorul era un oraș în ruină, dar trebuia să mai locuiască cineva aici, în afară de ea.

— Ai mai văzut pe careva? am întrebat, pe un ton coborât.

— În afară de cei cincizeci și ceva de copii cu păr auriu din această încăpere? Nu.

Am tăcut amândoi, studiindu-i pe acei copii. Se târau peste cadavre și înșfăcau pocalele, ignorând comportamentul dezlănțuit al Evelaenei, până când aceasta i-a tras de la locurile lor, insistând să danseze cu ea.

Chiar și pentru niște vampiri, privirile lor erau atât de... împietrite. Goale. Și toți erau blonzi cu ochi albaștri.

— Sunt Transformați, a spus încet Raihn.

M-am uitat la el, contrariată.

— Poftim?

— Sunt Transformați. Copiii. Toți sunt Transformați.

M-am uitat îngrozită la copiii care se lăfăiau în bălțile de sânge ca niște pisici vagaboande care beau apă din rigolă. Bănuisem cumva asta, în străfundul minții mele, dar acum, când cineva rostise cuvintele, spaima mi s-a urcat încet în gât. Cu fiecare secundă în care mă gândeam la asta, toată povestea devenea din ce în ce mai atroce.

Cei născuți vampiri îmbătrânesc normal. Dar copiii care erau Transformați rămâneau așa pentru vecie – și mintea, și trupul le rămâneau încremenite într-o stare de tinerețe veșnică și paralizantă. O soartă teribilă.

— Cum de..., am dat să spun.

— Ai încercat să discuți cu vreunul dintre ei? Mulți nici măcar nu vorbesc limba din Obitraes. Am găsit unul care știe doar glaenă.

M-a copleșit un alt val de dezgust.

— I-a adus aici din națiunile umane?

— Nu știu cum au ajuns aici. Poate că plătește traficanți. Poate că unii au naufragiat. Poate că pe alții îi ia din districtele umane de-aici. La naiba, sunt foarte mulți! Probabil că toate variantele sunt adevărate.

Am privit-o pe Evelaena învârtindu-se veselă prin încăpere, agățându-se de unul dintre servitorii ei, care părea să privească prin ea, în gol.

Toți arătau la fel. Toți erau foarte tineri. Tineri de-acum pentru totdeauna.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Am schimbat o privire cu Raihn – știam că amândoi ne puneam aceleași întrebări în gând și amândoi eram scârbiți de orice posibil răspuns.

— Verișoara ta, a spus el, printre dinți, e o ticăloasă fără pereche.

Mi-am alungat senzația de repulsie.

— Hai să găsim ce căutăm și să plecăm naibii de aici!

Am dat să mă îndrept spre mijlocul sălii de bal, dar Raihn m-a prins de braț.

— Unde te duci?

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Să obțin niște informații de la ea înainte să adoarmă.

Am încercat să mă eliberez de mâna lui, dar m-a tras și mai aproape.

— De una singură?

Ce fel de întrebare era asta? Mă așteptam ca fața mea să-i stârnească râsul, ca de obicei, și poate o remarcă răutăcioasă, dar a rămas serios.

— Și astea?

Vârfurile degetelor lui mi-au mângâiat umărul. Pielea mi s-a înfiorat la atingerea sa. Apoi am simțit un junghi dureros, atunci când mâna lui a atins urmele încă sângerânde, în formă de semilună, pe care Evelaena mi le lăsase în carne.

A fost o atingere atât de ușoară încât n-am mai putut să-l cert. Mi-a luat o clipă până am zis:

— Nu e nimic.

— E ceva.

— Nimic peste care să nu pot trece. Sunt obișnuită să mă urască lumea.

— Nu. Ești obișnuită să fii respinsă. A fi urât e ceva infinit mai periculos.

Mi-am retras brațul și, de data asta, m-a lăsat în pace.

— Am câștigat turneul Kejari, Raihn. Mă descurc și cu ea.

Raihn mi-a zâmbit trist.

— Teoretic, eu am câștigat turneul Kejari, a spus el, fără să se clintească din loc, dar nici nu și-a luat ochii de la mine.

EVELAENA ERA deja foarte, foarte beată. Când m-am apropiat de ea, a dat drumul mâinilor copilului cu care dansa și s-a întins spre mine.

Sincer, nu i-am putut strânge mâinile, dar am lăsat-o să mi le așeze pe umeri.

— Verișoară, sunt *atât de fericită* că ai venit în sfârșit să mă vizitezi, a bălmăjit ea. Mă simt atât de singură aici.

Nu era atât de singură, dacă Transformase o armată de copii care să-i țină companie.

S-a apropiat și mai mult, împleticindu-se, și am văzut cum i s-au umflat nările. Se îndopase toată noaptea – nu avea cum să îi fie foame, dar sângele de om rămânea sânge de om.

M-am desprins din strânsoarea ei, luând-o ferm de braț, ca să nu se poată apropia mai mult.

— Arată-mi bunurile tatălui meu, am spus. Întotdeauna mi-am dorit să văd unde a crescut.

M-am întrebat dacă vorbele mele erau la fel neconvingătoare cum le auzisem ieșindu-mi de pe buze. Dar Evelaena era prea beată ca să observe asta.

— Bineînțeles! Ah, desigur, desigur! Hai, vino! a spus ea și am pornit pe coridor, cu ea poticnindu-se la fiecare pas.

Nu m-am uitat în urmă, dar simțeam privirea lui Raihn urmărindu-mă de-a lungul culoarului.

21. ORAYA

Evaleana m-a condus de-a lungul unor coridoare întunecate și năruite.

— Nu mai sunt multe lucruri, a bălmăjit ea.

Aproape că nu existau torțe, iar ochii mei de om se chinuiau să evite denivelările și crăpăturile din podea. În plus, Evelaena, extrem de beată, se lipise de mine și trebuia să mă concentrez și mai mult să mergem drept.

— Dar le-am păstrat, a continuat ea, trăgându-mă după un colț. Am păstrat totul. M-am gândit că poate... m-am gândit că poate se va întoarce într-o zi. Iată!

S-a luminat la față și s-a smucit din strânsoarea mea. În beznă, m-am împiedicat de o lespede de piatră și a trebuit să mă sprijin de zid. Evelaena a deschis ușa și fața i-a fost scăldată într-o lumină poleită.

— Aici! a spus ea. Aici e totul.

Am intrat după ea în cameră. Aceasta, spre deosebire de toate culoarele pe care le străbătusem până acum, avea o strălucire egală, aurie – pereții erau străjuiți de lumânări, toate aprinse ca și cum și-ar fi așteptat dintotdeauna fostul locuitor. Camera era

mică, dar imaculată – singurul loc din tot acest castel care părea să fie, cu adevărat, întreg. Un pat frumos făcut, cu cuverturi de catifea violet. Un birou, cu două stilouri de aur, o carte închisă, legată în piele, o pereche de ochelari cu ramă de sârmă aurită. Un dulap, cu o ușă deschisă, cu două tunici elegante atârnate înăuntru. Pe măsuța de cafea – o singură lingură, o singură farfurie. Un pantof, așezat atent în colțul camerei.

Am rămas acolo, privind totul, în timp ce Evelaena și-a întins brațele și s-a rotit grațios.

— Asta e tot?

M-am bucurat că era prea beată ca să audă emoția complicată din glasul meu.

— Tot ce a rămas, da, a spus ea. Nu a lăsat prea multe în urma sa, atunci, demult, când a plecat. Majoritatea bunurilor s-au pierdut când...

Zâmbetul ei vesel a pierit și o umbră i-a căzut peste chip.

— Când s-a întâmplat totul.

S-a răsucit brusc spre mine, cu ochii ei mari și albaștri lăcrimând scânteietori sub lumina felinarului.

— O greșeală, desigur, a spus ea. Că a distrus atât de multe la plecare. De aceea am păstrat toate astea. A durat ani întregi să le găsesc sub mizerie și moloz. Le-am păstrat. Le-am curățat. Le-am pus aici, ca să-l aștepte.

A ridicat pantoful și și-a trecut ușor degetul peste șireturile acestuia.

M-am oprit la birou și la colecția ciudată de obiecte de pe el. Unul dintre ele era un mic desen în tuș al orașului Lahor – adică așa credeam, că e Lahorul, dar perspectiva era una pe care nu o recunoșteam, pentru că reda orașul dinspre est.

— Mai există aici cineva care l-a cunoscut pe atunci? am întrebat.

— Aici? Care să trăiască aici? În această casă?

Evelaena părea derutată de întrebarea mea.

— Da. Sau... mă rog, oricine. Oricare dintre..., am zis, gândindu-mă că ar suna bine „oricare dintre membrii familiei noastre".

Dovezile istorice nu vorbeau despre nimeni altcineva. Dar, la naiba, Lahorul era foarte, foarte izolat. Cine putea ști?

S-a uitat fără expresie la mine, apoi a izbucnit într-un râs ascuțit, de vampir nebun.

— Bineînțeles că nu. Nu mai e nimeni altcineva aici. I-a omorât pe toți.

Nu știu de ce nu mă așteptam la acest răspuns. Am tăcut, neștiind ce să spun. Ea a făcut o pauză. S-a întors, uitându-se peste umăr la mine.

— Totul s-a schimbat în acea zi, a spus ea. În ziua în care a plecat.

Evelaena era mult mai tânără decât Vincent. Însă nu făcusem calculele exacte – presupusesem că s-a născut după venirea lui Vincent pe tron. Dar am greșit. Mi-am dat seama cât de mult am greșit când m-am uitat în ochii ei acum.

— Erai acolo.

Am vrut să fie o întrebare, dar mi-a ieșit de pe buze ca o afirmație.

A încuviințat, zâmbind larg.

— Eram, a șoptit conspirativ, ca și cum am fi spus povești cu fantome. A comis totul înainte de a pleca la turneul Kejari. Și-a pus toate piesele în ordine. Chiar și atunci, toată lumea știa că el va câștiga. Mai cu seamă el. Așa că a trebuit să pregătească totul dinainte, cu minuțiozitate. Să scape de toți cei care-i stăteau în cale.

A atins peretele, ca și cum ar fi mângâiat brațul unui vechi prieten.

— Orașul Lahor era foarte frumos cu mult timp în urmă. Aici trăiau regii. E un loc sigur. Aceste ziduri i-au adăpostit pe regi pe timpul domniei inamicilor noștri. Poate că o vor face din nou, într-o bună zi.

Privirea i-a alunecat din nou spre mine, amuzată.

— Toți micii regi erau aici, iar unul singur i-a măcelărit pe toți.

Micii regi.

Vincent vorbise întotdeauna despre felul în care ajunsese la putere și despre toate lucrurile pe care le făcuse pentru asta ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Dar nimic din toate acestea nu era simplu. Nimic nu era mic și neînsemnat.

— M-am ascuns aici, a spus Evelaena.

— Aici?

— Aici.

A arătat cu degetul spre pat.

— Sub el. Eram foarte mică, dar îmi amintesc.

Și-a dus degetele la tâmplă.

— I-a omorât mai întâi pe adulți, apoi pe copii. Pe tatăl lui, pe tatăl meu, pe surorile lor. Probabil s-a gândit că trebuie să-i ucidă cât timp e puternic, pentru că altfel ar fi fost dificil. Cred că tatăl meu i s-a împotrivit așa cum se cuvine.

Vorbea despre toate astea cu un soi de visare, cu calm, ca și cum ar fi vorbit mai degrabă despre o lecție de istorie decât despre moartea propriei familii.

— Apoi a venit aici. I-a omorât pe Georgia, pe Marlena, pe Amith.

— Copiii? am întrebat în liniște.

— O, da. Pe rând. Până când n-a mai rămas niciunul.

— De ce ți-a crutat viața? am întrebat. Pentru că ordinea nașterii tale nu era o amenințare?

Evelaena a izbucnit în râs, ca și cum tocmai aș fi spus o tâmpenie de-a dreptul fermecătoare.

— Ordinea nașterii nu avea nicio importanță. Unchiul meu era un om foarte meticulos.

Apoi, înainte să-mi dau bine seama ce se întâmplă, și-a dus mâna la bretelele rochiei și le-a lăsat să-i alunece de pe umeri.

Țesătura ușoară i-a căzut până în talie, dezvelindu-i trunchiul și sânii și, în același timp, o cicatrice în formă de stea chiar între aceștia.

— Nu mi-a cruțat viața, a spus ea. M-a târât de acolo, de dedesubt, și mi-a înfipt sabia în piept. Am zăcut chiar aici, lângă cadavrul fratelui meu și cele ale surorilor mele. Am crezut că eu și tovarășii mei de joacă vom merge împreună pe lumea cealaltă.

A zâmbit senină.

— Dar Mama Întunecată a fost cu mine în acea noapte. Mama Întunecată m-a ales să trăiesc.

Zeiță!

— Câți ani aveai? am întrebat.

— Cinci veri, poate.

Mi s-a pus un nod în gât.

Știam de ce era în stare Vincent. N-ar fi trebuit să mă șocheze – și nici să mă dezguste – gândul că măcelărise niște copii în timp ce-și exterminase toată familia. Și totuși, faptul că acum știam adevărul care se ascundea în spatele răspunsurilor lui vagi, în spatele acceptării cu nonșalanță...

Nu ți-am ascuns niciodată, mi-a șoptit Vincent la ureche, *că puterea e un lucru foarte, foarte sângeros, șerpișorule.*

Nu. Dar îmi luase prea mult timp să înțeleg ce însemna asta.

— Îmi pare rău că ai trecut prin așa ceva, am spus încet.

Aerul solemn și straniu al Evelaenei a dispărut, lăsând loc din nou euforiei bahice. Pe buzele pătate de sânge i-a apărut un zâmbet.

— Mie nu-mi pare rău. Totul a decurs așa cum a vrut Mama Întunecată. Și nu a fost chiar atât de îngrozitor, având în vedere toate lucrurile pe care le-am câștigat.

Fusese totuși îngrozitor. Un lucru atât de oribil încât a trebuit să-mi mușc limba ca să nu spun asta.

— Știu că și el știa asta, a zis ea. Că am supraviețuit cu un

motiv. Ca să am grijă de Lahor. Cineva trebuia s-o facă. Dar el era atât de ocupat. Nu mi-a răspuns niciodată la scrisori.

M-a țintuit din nou cu privirea, cu un interes pe care-mi petrecusem întreaga viață învățând să-l recunosc.

— Ciudat cum de nimeni nu știa că sângele lui curge prin venele tale.

S-a apropiat de mine, iar eu am făcut un pas înapoi.

— Ciudat din partea lui! a murmurat ea. Să-și lase fiica să trăiască, cea mai apropiată legătură din neamul său, deși alții fuseseră condamnați la moarte pentru crime mult mai neînsemnate.

A fluturat din gene. Încă un pas – acum era atât de aproape încât îi simțeam căldura corpului dezgolit, cu pielea delicată a vampirilor.

— Pe jumătate om, nu-i așa? a șoptit ea. Simt asta.

Degetele ei mi-au ajuns pe obraz, pe maxilar, pe gât...

Mi-am dus fulgerător mâna la pumnal.

— Înapoi, Evelaena!

Și-a lipit nasul de al meu. A ridicat ochii și a zâmbit.

— Suntem o familie.

Dacă aș fi fost nevoită s-o dobor, ar fi trebuit s-o înjunghii chiar în mijlocul pieptului – deasupra cicatricei pe care i-o făcuse tatăl meu când Evelaena era doar o copilă. Ce dreptate poetică dezgustătoare!

Nu voiam s-o ucid pe Evelaena – deocamdată, cel puțin. Nu eram deloc aproape de a obține lucrul pe care am venit să-l căutăm aici și cine știe ce haos ar fi declanșat asasinarea stăpânei castelului.

— Înapoi, am spus ferm.

Nu s-a clintit.

— Aici erai.

Nu credeam că mă voi bucura vreodată mai mult să aud acea voce. Și totuși, ăsta era adevărul.

Raihn se sprijinea de tocul ușii, studiind scena cu o expresie care îmi spunea că vom mai discuta despre asta când vom rămâne singuri.

Evelaena s-a răsucit spre Raihn, apropiindu-se de el. Nu s-a deranjat să-și acopere goliciunea. De fapt, după felul în care se uita la el – cu acea foame imposibil de săturat –, părea că nici nu avea de gând s-o facă.

Mi s-a părut mai enervant decât ar fi trebuit.

Raihn a măsurat-o impasibil din priviri, apoi s-a întors spre mine.

— Vin zorii, a spus el. Iartă-mă dacă trebuie să-mi răpesc soția, lady Evelaena.

Aceasta i-a ignorat vorbele, ducându-și mâna la pieptul lui. Am urmărit acea atingere și mi-a fost greu să mă uit în altă parte.

— Spune-mi, uzurpatorule, a murmurat ea. Cum a fost ultima suflare a unchiului meu? M-am tot întrebat.

Și-a ridicat vârfurile degetelor, mângâindu-l ușor peste nas, peste pomeții ascuțiți.

— Ai simțit-o rece pe fața ta? Sau caldă?

Cu blândețe, politicos, Raihn a prins-o de încheietură și a îndepărtat-o, strecurându-i un pahar de vin în mână.

— Nu mi-a făcut nicio plăcere acea moarte, a zis el.

Și a privit peste umărul ei, spre mine, când a rostit pe un ton atât de solemn ultimele cuvinte ale mărturisirii, cu mai multă sinceritate decât m-aș fi așteptat vreodată. Apoi a întins mâna spre mine.

— Hai la culcare!

Evelaena s-a dat la o parte, uitându-se în continuare la el cu o expresie goală, indescifrabilă. Am luat mâna lui Raihn.

Apoi am tresărit violent, pentru că Evelaena a izbucnit într-un hohot de râs.

A râs și a râs necontenit, dându-și capul pe spate și isprăvind paharul de vin. Și nu s-a oprit nici când s-a întors și a por-

nit-o împleticindu-se pe hol, fără să se obosească să-și tragă rochia la loc pe ea.

Când vocea nu i s-a mai auzit, Raihn m-a privit în tăcere, cu ochii mari, parcă voind să-mi spună: *Auzi asta?*

S-a aplecat apoi spre mine și a murmurat:

— Aproape că mi-aș fi dorit să nu vă întrerup, doar ca să văd unde s-ar fi ajuns. Nu eram sigur dacă vrea să te seducă sau să te mănânce.

Sincer vorbind, nici eu nu știam.

— Aveam totul sub control, am zis.

M-a strâns de mână și abia atunci mi-am dat seama că tremuram. Și-a apăsat și cealaltă palmă peste mâna mea, ca să-mi liniștească tremuratul, apoi mi-a dat drumul.

— Abia aștept să plec de-aici, a bombănit.

22. ORAYA

Lahorul nu ne era, până acum, de niciun ajutor.

Evelaena ne oferise tuturor apartamente alăturate. Odinioară grandioase, acum erau pline de praf și de șobolani, cu ferestre ciobite prin care se scurgea apa adunată după ploaia de azi-noapte. Mische a tras cuvertura de pe patul ei și a dat la iveală o armată de gândaci, fiecare fugind în altă direcție. A privit scena cu o față scârbită, apoi a aruncat pătura la loc și a spus veselă:

— Asta poate fi camera lui Septimus.

Keturei i s-a părut foarte amuzantă replica ei. Cred că a fost prima oară când am văzut-o râzând.

Oricum nu aveam de gând să dormim. Turnul se scufundase într-o liniște de-a dreptul sinistră, chiar și pentru vampiri, cu auzul lor brici. Atunci am trecut la acțiune. Am luat la rând bibliotecile, birourile, dormitoarele pustii. Însoțitorii lui Septimus erau extrem de iscusiți la a se strecura pe coridoare fără să fie observați, aducându-ne tot ceea ce li se părea cât de cât folositor. În curând, camerele noastre s-au umplut cu o serie caraghioasă de obiecte nepotrivite – cărți, bijuterii, arme, lucrări

de artă, sculpturi. Toate erau grav deteriorate, puțind a mucegai sau a rugină. Toate îmi erau lăsate dinaintea ochilor cu o privire curioasă și o sprânceană ridicată, ca o întrebare tăcută care voia să însemne: *Deci?*

După mai multe încercări de acest fel, am ridicat atlasul pe jumătate putrezit între două degete. Câteva insecte au căzut dintre paginile sale, iritate că le tulbură cineva casa pentru prima dată după câteva secole.

În mod clar, acesta era răspunsul la toate problemele noastre. Cheia către o putere necunoscută din punct de vedere istoric.

M-am uitat inexpresiv la Septimus, încercând să-i transmit tot ceea ce cuvintele mele nu puteau spune.

— Am bătut drumul până aici, a spus el, suflând fumul de țigară prin nări. Ai puțină răbdare, porumbițo.

— Evelaena a spus că Vincent nu s-a mai întors aici.

— Evelaena nu pare a fi cea mai de încredere persoană. Asta ca să nu insult gazda.

— Nu, a spus Raihn, dar nu cred că ar fi uitat dacă unchiul de care e pur și simplu obsedată și-ar fi făcut vreodată apariția aici.

— Doar dacă nu cumva ne ascunde asta cu bună-știință. Vincent a păstrat o mulțime de suveniruri din acest loc. Ce alt motiv ar fi avut să facă asta?

— Din nostalgie? a zis Mische, dar nici măcar ea nu părea convinsă.

Vincent nu simțea niciun fel de afecțiune pentru acest loc. Bănuiam asta și înainte, dar acum nu mai aveam nicio îndoială. Nu era un vampir care să se gândească vreodată cu nostalgie la trecut, mai ales la părțile acestuia pentru care nu nutrea o iubire profundă. Lahorul se încadra, desigur, în această categorie.

Dacă a păstrat o legătură cât de fragilă cu acest loc... cu siguranță a avut un motiv întemeiat.

Am oftat.

— Ce ar trebui să fac? am bombănit. Să ating toate obiectele din acest castel și să văd... ce anume?

Septimus a ridicat din umeri.

— O să-ți dai tu seama.

— Și dacă nu-mi dau?

— Atunci am făcut călătoria degeaba și vom încerca altă soluție.

Mai multe misiuni de căutare. Mai mult timp pentru Născuții din Sânge ca să-și înfigă ghearele în acest regat. Și mai mult timp pentru ca Raihn să-și consolideze domnia aici.

Am oftat din nou exasperată și am continuat să cotrobăi printre obiecte.

Ore și ore pierdute aiurea cu prostii inutile.

ÎN CELE DIN URMĂ, am renunțat. Turnul fortificat era, în mare măsură, grav avariat. Chiar și artefactele care păreau să fi fost odinioară valoroase erau acum aproape niște vechituri. Mă îndoiam că mi-aș fi dat pur și simplu seama, ca prin magie, când aș fi descoperit un bun care îi aparținuse lui Vincent, dar, chiar și așa, era evident pentru mine că acestea nu însemnaseră nimic pentru el.

În cele din urmă, după ce am străbătut toate încăperile neocupate și sigure ale turnului, ne-am îngăduit să ne odihnim.

Apartamentul meu avea un singur dormitor – Raihn, spre ușurarea mea, s-a instalat pe canapea fără să se plângă, lăsând-o pe Mische să doarmă cu mine. Aceasta a început să sforăie la câteva minute după ce s-a băgat în pat, cu membrele împrăștiate în toate direcțiile.

M-am făcut ghem și am privit spre fereastră, prin deschizătura din perdele, către Lahor, orașul scăldat în noapte. Mai era

cel puțin un ceas până la venirea zorilor. Somnul mă ademenea în mrejele sale, dar nu voiam să aflu ce voi găsi în adâncurile lui.

În cele din urmă, n-am mai putut să zac acolo.

M-am strecurat jos din pat și mi-am luat pumnalele, mergând în salon ca să văd dacă...

— Unde te duci?

Raihn s-a oprit în mijlocul mișcării. Era pe jumătate învăluit în perdelele vaporoase și se aplecase peste fereastra deschisă.

M-a măsurat din priviri, cu o sprânceană ridicată.

— Ai dormit în armură?

M-am uitat în jos, puțin stânjenită.

— Unde te duci? am întrebat din nou, în loc să-i răspund.

— Probabil în același loc în care mergi și tu. Nici tu n-ai liniște?

Nu voiam să recunosc cu voce tare. M-am uitat înapoi la ușa deschisă a dormitorului și la Mische care sforăia dincolo de ea. Raihn mi-a citit expresia și a zis:

— Ah, nu-ți face griji pentru ea. Nimic nu o poate trezi.

Apoi mi-a întins mâna.

— Hai! Să mergem și să intrăm în niște belele.

Nu m-am clintit. Firește, nu se înșela, plănuiam să fug în oraș. Dar nu voiam să recunosc asta pentru că nu mai aveam chef să-i fac nicio concesie.

— Te cunosc, Oraya, a oftat el. Să nu-mi spui că nu ești curioasă.

Am aruncat o privire dincolo de umărul lui, pe geamul deschis, spre orizontul sumbru și dezolant.

— Așa mă gândeam și eu, a zâmbit Raihn. Hai să pornim.

Era o idee tâmpită. L-am luat oricum de mână.

LAHORUL PĂREA abandonat când ajunseserăm aici, iar stranietatea castelului ocupat doar de Evelaena și de turma ei de copii Transformați întețea senzația. Dar orașul, deși aflat în ruină, nu era părăsit. Aici trăiau oameni și vampiri, adunați în puținele clădiri în care se mai putea locui.

Sau poate că „a trăi" era un termen prea generos.

Eu și Raihn am străbătut străzile denivelate și potecile dintre mormanele de cărămidă căzută. Cei dinăuntru se uitau la noi cu ochi flămânzi și neîncrezători și le auzeam șoaptele în urma noastră.

— Crezi că ne recunosc? l-am întrebat pe Raihn.

— Nu, a spus el. Cei de aici habar nu au cum arată doi membri ai familiei regale care trăiesc la sute de kilometri distanță. Nu ne recunosc pe noi, dar cu siguranță știu când văd niște străini.

Nu era greu. Ființele care trăiau aici erau umbre de vampiri sau de oameni – toate la fel de înfometate. Ochii care ne urmăreau erau pe jumătate închiși, mai degrabă asemănători cu cei ai unor animale flămânde decât cu cei ai unor ființe raționale. Spre deosebire de cele mai multe așezări din Obitraes, orașul nu era împărțit în teritorii distincte pentru vampiri și pentru oameni – în schimb, toată lumea părea să caute cu disperare orice adăpost pe care-l putea găsi.

În orice cotlon al Casei Nopții, viața era permanent periculoasă și sângeroasă. Dar aici? Disperarea sălbatică se simțea ca o rană infectată. Am trecut pe lângă mai mulți vampiri îngrămădiți unii peste alții, care zăceau răniți și plini de sânge în mijlocul străzii.

Pe lângă cadavrul unui vampir. Sângele lui nici măcar n-ar fi putut să-i țină în viață, ci doar să le ofere o plăcere de scurtă durată. Dar erau atât de înfometați încât nu le păsa.

Era greu să nu te cutremuri la felul în care își smuceau capetele în sus când treceam pe lângă ei, la felul în care ne urmăreau ochii lor.

Raihn s-a apropiat de mine, punându-și mâna pe spatele meu. Am hotărât împreună, în tăcere, să ne îndepărtăm de zonele populate, îndreptându-ne spre dune.

În cele din urmă, am ajuns la malul unui lac. Era un peisaj straniu și frumos, cu apa strânsă într-un crater format în ruine, care adăpostea acum ochiul lucios. Dale sparte de marmură ieșeau la suprafață, ca niște siluete fantomatice sub razele lunii. Dincolo de lac, câteva dintre cele mai înalte turnuri din Lahor, niște clădiri din piatră sfărâmată, se profilau deasupra noastră.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe.

— Trebuie să fi fost frumos aici, a murmurat Raihn. Cu mult timp în urmă.

Da, pe cât era de frumos, pe atât era de trist.

Raihn și-a întors capul.

— Privește!

Mi-a înghiontit brațul și și-a ridicat bărbia spre stânga noastră. La malul lacului era îngenuncheată o femeie, care umplea o găleată. O ființă umană – am recunoscut-o imediat. Prostia ei mi se părea de-a dreptul năucitoare. De ce ar fi ieșit un om din casă după lăsarea nopții – chiar și atât de aproape de răsărit – era peste putința mea de înțelegere.

Dar când trăiești într-un permanent pericol, ajungi să nu-l mai simți. Știam asta prea bine.

Nu l-a văzut pe vampirul Hiaj zburând pe deasupra ei, aterizând pe una dintre ruinele din apropiere și coborând încet, cu ochii la ea.

Dar noi l-am văzut.

Am încremenit.

— Vrei să te ocupi tu de asta? mi-a murmurat Raihn la ureche. Am impresia că arzi de nerăbdare să ucizi pe cineva de ceva vreme.

Mi-am frământat mâinile.

Avea dreptate, oricât de mult uram să recunosc asta. Tânjeam după moarte așa cum un dependent de opiu tânjea după doza zilnică. Și totuși, o parte din mine se temea.

Mi-era teamă să mai străpung vreun piept când ultimul pe care îl străpunsesem fusese cel al lui Raihn.

Mi-era teamă să aud din nou vocea tatălui meu la ureche.

Mi-era teamă de ceea ce aș putea să nu mai simt.

Vampirul s-a apropiat.

— Dacă nu te clintești, a spus Raihn, atunci o voi face eu.

Dar nici nu apucase bine să vorbească, pentru că eu deja mă pusesem în mișcare.

M-am strecurat printre ruine, dând ocol victimei mele. Nu mai aveam antrenament. Terenul îmi era necunoscut. Nu eram la fel de silențioasă ca pe vremuri, în vânătoarea mea nocturnă din Sivrinaj. Când am ajuns lângă el, vampirul se răsucise deja să mă întâmpine.

Nu mă deranja. Îmi doream să mă lupt.

M-a atacat cu ghearele, dar pumnalul meu a fost mai rapid.

Aproape că i-am smuls brațul când a sărit la mine. Sângele lui mi-a împroșcat fața, dulce ca fierul când mi-am trecut limba peste el.

Inamicul meu a șuierat de durere și s-a aruncat asupra mea. M-am ferit, lăsându-l să se izbească de zid. Nu era obișnuit deloc cu lupta. Era leneș și indecis, în comparație chiar și cu cel mai leneș dintre prădătorii din Sivrinaj. Era flămând. Neantrenat. Practic – un animal.

Mai întâi aripile, mi-a reamintit Vincent, iar eu am lovit fulgerător de două ori. Aripile Hiajilor erau foarte ușor de străpuns.

Ghearele lui mi-au tăiat obrazul. Dar nici măcar nu am tresărit. O lovitură la picior, ca să-l fac să se poticnească. Umărul drept, pentru a-i scoate din joc brațul dominant. Și apoi, în cele din urmă, l-am imobilizat.

Nu-mi știa numele sau titlul. Îmi mirosea doar sângele de

om – sânge care, în ochii lui, însemna că sunt doar o bucată de carne.

Și acum, în ochii lui se citea frica.

Pentru o scurtă clipă, le-am văzut acolo. Puterea. Controlul.

Împinge cu putere ca să străpungi sternul, a șoptit Vincent.

Dar nu mai aveam nevoie de sfaturile tatălui meu. Lovitura mea a fost rapidă și adâncă, străpungând cartilajul și alunecându-i direct în inimă.

Prea târziu, m-a lovit amintirea – senzația pe care o simțisem când aceeași lamă străpunsese pieptul lui Raihn. Ochii aceia roșii ca rugina, care mă îndemnau să merg până la capăt.

Termină ce-ai început, prințesă.

Am deschis brusc ochii, silindu-mă să înlocuiesc fața lui Raihn cu chipul vampirului. Cu chipul acestei fiare care merita să moară. Necomplicat. Simplu. Mi-am scos pumnalul din trupul său. Vampirul a început să alunece, prăbușindu-se de-a lungul stâncii.

Dar nu m-am putut opri și l-am înjunghiat din nou. Și din nou. Și încă o dată. Și, în cele din urmă, când din pieptul vampirului nu mai rămăsese decât o pastă scârboasă, i-am lăsat corpul să cadă la pământ.

M-am holbat la el, cu umerii încordați. Pieptul său era o masă de carne sfâșiată. Nu știu de ce, m-am gândit la cicatricea Evelaenei și la cum trebuie să fi arătat, întinsă pe podeaua dormitorului său, cu pieptul acoperit de sânge.

— Femeia a plecat.

Vocea lui Raihn m-a făcut să tresar. Zburase până în vârful ruinelor. A dat din cap spre lac și am văzut că femeia mergea acum pe cărare, cu găleata sprijinită de șold, părând să nu-și dea seama cât de aproape fusese de moarte.

Am aruncat o privire spre cadavru. O altă fiară înfometată învățată să-i vadă pe oameni doar ca pe o pradă. Un alt animal care era doar o unealtă pentru cei care-l depășeau ierarhic. Și tot așa, la nesfârșit.

Inutilitatea tuturor acestor lucruri mi s-a părut, dintr-odată, amețitoare.

— Am impresia că, de obicei, savurezi mai mult un moment ca acesta, a spus Raihn.

— Trebuia să acționeze cineva, am zis, vârându-mi arma în teacă. Așa că am făcut-o noi.

— Tu ai făcut-o. Eu doar am privit.

I-am aruncat o privire și a zâmbit.

— Am admirat peisajul.

M-am răsucit, fără să adaug nimic. Cu coada ochiului, i-am zărit chipul pleoștit.

Am pornit pe cărarea pe care veniserăm, dar el a rămas în urmă. Și-a lăsat capul pe spate, uitându-se în depărtare. Apoi a arătat cu degetul.

— Hai să urcăm acolo!

I-am urmat privirea, spre vârfurile turnurilor sfărâmate care se înălțau în fața noastră.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că – uită-te! Trebuie să fie o priveliște dată naibii.

Am mijit ochii. Trebuia să recunosc că avea, probabil, dreptate. Oricum, nu mi-a dat șansa să mă opun, întinzându-mi din nou mâna. Chiar mi-a trecut prin cap să mă împotrivesc. Dar curiozitatea a învins. Așa că l-am prins de mână și l-am lăsat să mă ia din nou în brațe.

Am regretat imediat decizia. Zborul alături de el nu înceta niciodată să fie un lucru tare ciudat. A trebuit să ignor din răsputeri felul în care brațele lui se încolăciseră în jurul trupului meu, trăgându-mă aproape, felul în care o mică parte barbară din mine se bucura de fierbințeala pielii lui. Și a trebuit să depun mari eforturi pentru a ignora cum își trecea liniștitor degetul mare peste mijlocul meu și cât îmi era de dificil să nu mă gândesc la Raihn ca la bărbatul pe care-l lăsasem să-mi intre în așternuturi, în trup și poate chiar în inimă.

Ochii noștri s-au întâlnit în treacăt. În lumina rece a lunii, i-am surprins căldura din irisurile roșii ca rugina, înainte de a-mi feri privirea.

Cu câteva zbateri energice ale aripilor sale, ne-am înălțat în văzduh. Sentimentele apăsătoare izvorâte din apropierea noastră fizică s-au risipit când am privit în sus pentru a vedea stelele care se apropiau tot mai tare, ca și cum ne-ar fi învăluit într-o îmbrățișare.

Acea senzație era ca un drog. Mă ajuta să renunț cu ușurință la toate lucrurile complicate pe care le lăsasem pe pământ.

Raihn a prins viteză pe măsură ce ne înălțam și ne-am apropiat de vârful turnului cu o repeziciune atât de greu de imaginat, încât habar nu aveam cum urma să aterizeze.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama: nu avea de gând să aterizeze.

A zburat pe lângă turn. Mai sus decât cel mai înalt vârf de piatră al acestuia. Mai sus decât următorul, și decât următorul, și decât următorul. Umezeala mi-a cuprins obrajii, aerul era ud și rece. Luna, în creștere și acoperită de nori, părea atât de aproape încât puteam s-o mângâi.

— Privește în jos.

Răsuflarea lui Raihn era caldă pe urechea mea. M-am uitat.

Marea se lățea sub ochii noștri, o întindere nesfârșită de sticlă vălurită. În spate era peisajul Lahorului, tragic și splendid în distrugerea sa – realitatea hidoasă pe care tocmai o trăisem era invizibilă de aici, de sus. Chiar și castelul Evelaenei era mic de la această distanță, ca niște blocuri de construit pentru copii. Dincolo de Lahor, deșerturile Casei Nopții se întindeau la nesfârșit, cu pete de lumini strălucind în depărtare, mistuite de ceața groasă.

Ochii mă usturau – poate din cauza vântului, sau poate nu.

Liniște.

Nu intenționasem să vorbesc cu voce tare.

Raihn a murmurat:

— Este.

A plutit, ținându-mă strâns. Era frig la această înălțime, dar eu nu-l simțeam. Poate că ar fi trebuit să mă tem de faptul că, în afara de strânsoarea lui, nimic nu mă despărțea de moarte. Dar nu mă temeam.

— Uneori, a spus el, când sunt acolo, jos, mi se pare că nicio părticică din acest loc nu poate fi vreodată liniștită. Dar...

Dar apoi, e zborul.

Am înghițit în sec. Am dat din cap. Pentru că nu puteam să neg că știam exact la ce se referă.

În cele din urmă, a plonjat. Am coborât în zbor, revenind pe pământ, și am aterizat grațios în vârful turnului de piatră. Jumătate din zid se prăbușise, transformând încăperea de sus într-o cornișă circulară de piatră, sprijinită pe un semicerc de cărămidă dărâmată. Locul era probabil mult mai antic decât părea de la sol. Chiar și locașurile unde stătuseră odinioară ferestrele fuseseră bătute de intemperii, de-a lungul anilor.

Raihn m-a pus jos, apoi s-a întors pentru a admira priveliștea – o panoramă vastă de pământ și mare. Într-o parte – Lahorul, în cealaltă – oceanul.

— Nu e la fel de frumos ca de acolo, de sus, a spus el, dar tot frumos e.

— Cu siguranță nu e la fel de frumos ca de acolo, de sus, am replicat.

S-a uitat peste umăr la mine. Din unghiul acesta, lumina lunii îi reliefa silueta, pictându-i o linie argintie de-a lungul feței, care îi dădea o expresie stranie.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic.

Mă privea fix. Mi se părea că, totuși, e ceva. Apoi a spus:

— Doar c-ar fi trebuit să ghicesc că ești pe jumătate vampir. Chiar de când am zburat împreună pentru prima oară.

— De ce?

— Pentru că nu ai părut niciodată mai fericită ca atunci când ești acolo, sus. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești făcută pentru asta.

Ceva din felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut să mă încrunt. I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Ei bine, am răspuns, nu sunt făcută pentru asta.

— Nu sunt de acord, prințesă.

Am pufnit disprețuitor și am făcut semn spre spatele meu ca să subliniez ideea – era evident că nu am aripi.

— Nu știu ce să zic. Cred că-mi lipsește ceva important.

— Aripile sunt invocate, a spus el simplu. Ești pe jumătate Născută din Noapte. Probabil că ai capacitatea de a le folosi.

Am clipit nedumerită. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce voia să spună.

— Asta e...

E absurd.

Dar...

Prima dată când Raihn m-a luat în zbor, am simțit că am descoperit în văzduh o bucată care lipsea din mine. Era la fel de natural ca aerul pe care-l respiram.

Se înșală, mi-am spus, înăbușindu-mi scânteia de speranță.

A făcut un pas mai aproape.

— Nici măcar nu ai stat să te gândești la toate lucrurile pe care ai putea să le faci, Oraya.

— E ridicol, am spus, disprețuitor.

Încă un pas. Un licăr de amuzament îi însuflețea irisurile. Acum trebuia să-mi las capul pe spate pentru a-l privi în ochi. A zâmbit, înclinându-se spre mine. I-am simțit răsuflarea caldă pe buze.

— Vrei să afli?

Timpul a încetinit, s-a oprit în loc. Inima îmi bătea cu repeziciune. Ar fi trebuit să mă îndepărtez. Ar fi trebuit să-l împing

cât colo. Dar n-am făcut-o.

Și-a lipit vârful nasului de al meu. Preț de o clipă, m-a copleșit impulsul trădător de a înlătura acea mică distanță dintre noi. O dorință primară, fără sens, care s-a cuibărit în mine. Cu disperare.

Privirea lui a coborât spre gura mea. Apoi a revenit la ochii mei.

— Mai ții minte, a șoptit el, când m-ai aruncat pe fereastră?

M-am încruntat.

— Ce...

M-a împins ferm și energic, iar eu am căzut în gol.

23. ORAYA

Aveam să mor.

Aveam să mor aveam să mor aveam să mor!

Această unică realitate, o certitudine, îmi striga în minte cu fiecare bătaie a inimii, în timp ce lumea trecea în viteză pe lângă mine, doar sub forma unor pete de culoare și întuneric și nimic altceva. Dădeam în gol din mâini și din picioare.

O secundă. Două. În cădere liberă. Sau poate că picam așa de o viață întreagă.

Vocea lui Raihn s-a ridicat peste văzduhul involburat.

— Poți să faci asta, Oraya!

Părea atât de convins. Îmi doream să râd de el.

A strigat:

— Privește *cerul!*

M-am silit să deschid ochii. Să-i ațintesc spre catifeaua înstelată desfășurată deasupra mea. Cerul era straniu de neclintit. Atât de aproape încât simțeam că aș putea să-l ating.

Mi-am dat seama că aerul, chiar dacă vâjâia pe lângă mine, avea un ritm, ca un puls pe care-l puteam sincroniza cu al meu. Mi-am întins membrele, am tras aer în piept și am lăsat vuietul

violent al cerului să-mi umple plămânii, chiar dacă forța lui îmi ardea pieptul ca o flacără.

Mi-am îngăduit să devin o parte din el.

Și apoi, timpul a părut că se extinde și că încetinește. Curenții văzduhului s-au schimbat. Stomacul meu a revenit la locul lui, liniștindu-se.

În spatele meu, Raihn a scos un strigăt fără cuvinte – un zgomot pe care abia l-am auzit peste vâjâitul vântului în urechi și peste propriile bătăi ale inimii, care deveneau din ce în ce mai rapide și mai puternice pe măsură ce-mi ridicam fața spre stele.

Și apoi am privit în jos.

Pământul nu se mai apropia atât de iute. În schimb, lumea se întindea sub mine, ruinele și nisipul nefiind decât niște forme abstracte în lumina lunii.

— *Mamă Întunecată!* am șoptit.

Vocea îmi tremura. Poate că deja murisem și aveam halucinații. Nu voiam să mă mișc, ca să nu se destrame totul.

Raihn a coborât în picaj lângă mine, iar eu i-am aruncat o privire. Zâmbea cu o bucurie pură, copilărească. Zâmbetul acela mi-a făcut stomacul să se strângă.

— E uluitor, nu-i așa? a spus el.

Reacția lui m-a ajutat să înțeleg. Nu mai puteam face altceva decât să zâmbesc larg și să încuviințez. Da. Da, era uluitor!

Zburam, la naiba!

Revelația m-a lovit dintr-odată, amețitoare și neclintită, și brusc m-am trezit gândindu-mă prea intens la aripile pe care puteam să jur că le visasem, la aerul de sub ele și la acești noi mușchi necunoscuți pe care habar nu aveam cum să-i controlez...

Raihn a făcut ochii mari. A țâșnit spre mine, cu mâna întinsă.

— Oraya, ai grijă...!

Totul s-a întunecat.

VINCENT MIROSEA a tămâie, un parfum proaspăt și vechi în același timp, elegant ca petalele de trandafir puse la păstrare. Îmi amintea de lucruri foarte scumpe, pe care nu ar trebui să le atingi, dar și de sentimentul de siguranță. Tatăl meu, în felul lui ciudat, era în ambele feluri - distant și liniștitor.

Vincent mă atingea rareori. Dar acum m-a înșfăcat de umeri și m-a ridicat, ținându-mă cu fermitate în timp ce mă străduiam să-mi revin în simțiri.

— La ce te gândeai, în numele Mamei Întunecate?

Mă durea capul. M-am frecat la ochi și mi i-am deschis din nou, uitându-mă direct în cei ai lui Vincent – o privire argintie ca gheața.

M-a zgâlțâit scurt, dar ferm.

— Să nu faci niciodată așa ceva. *Niciodată.* De câte ori ți-am spus?

Era întotdeauna calm și rezervat, dar știam bine să citesc reacțiile tatei. Aceste rare momente, când teama lui pentru mine îi copleșea stoicismul nezdruncinat, mă zguduiau până în măduva oaselor. Aveam doar unsprezece ani. Vincent era începutul și sfârșitul lumii mele. Când lui îi era frică, eu eram de-a dreptul terifiată.

M-am uitat la balconul aflat deasupra noastră.

— Încercam doar să cobor...

— Să nu faci asta *niciodată!*

M-a prins de încheietura mâinii și a ridicat-o, ca să-și întărească porunca. Degetele lui lungi îmi cuprindeau cu ușurință brațul.

— Știi cât de fragile sunt oasele tale? Cât de repede ți se sfâșie pielea? Ar fi foarte ușor pentru lumea asta să te răpească pentru totdeauna. Nu-i da motive s-o facă.

Aveam dinții strânși, ochii îmi ardeau în orbite. Adevărul rostit de tatăl meu mă apăsa ca un ghem de plumb în stomac.

Firește, avea dreptate. Îl văzusem pe Vincent sărind de la același balcon și zburând în noapte. Îl văzusem lăsându-se la pământ și aterizând în picioare, fără vreo zgârietură.

Dar Vincent era vampir, iar eu eram om. El era puternic, eu eram slabă.

— Înțeleg, am spus.

Niciodată nu am izbutit să-mi ascund prea bine emoțiile. Trăsăturile lui Vincent s-au îmblânzit. Mi-a dat drumul brațului și mi-a atins obrazul.

— Ești prea prețioasă ca să cazi pradă unui pericol atât de banal, șerpișorul meu, a zis el cu blândețe. Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel.

Am încuviințat. Deși eram foarte tânără, știam că e mai bine să-ți fie rănită mândria decât trupul. Mai bine să fii copleșit de rușine, dar în viață, decât exagerat de încrezător și mort.

— Acum pregătește-te de culcare, a spus el, ridicându-se, și s-a întors la fotoliul său aflat dincolo de ușile duble. Ești la capitolul cincizeci și doi al istoriilor, dacă țin bine minte. Vom citi încă două în seara asta, înainte de somn.

— Da, Vincent, am spus, recunoscătoare că-mi dădea ocazia să-l impresionez la învățat, după greșeala mea jenantă.

M-am ridicat și am făcut câțiva pași în bibliotecă.

Apoi...

Am simțit un fior în ceafă. O revelație ciudată a unor fapte care nu corespundeau realității.

M-a izbit ideea că biblioteca nu se afla la acest etaj.

Că am citit istoriile când aveam paisprezece ani, nicidecum zece.

Că Vincent era...

Mi s-a pus o gheară în piept. Aerul mi-a părăsit plămânii.

— Nu trebuie să ne uităm la asta, șerpișorule, s-a auzit vocea

lui Vincent în spatele meu.

Atât de blândă.

Atât de tristă.

Dar acesta era adevărul. Chiar trebuia să mă uit la asta.

M-am răsucit încet. Vincent stătea în fotoliul lui, cu o carte în poală. Lumina focului îi dansa peste trăsăturile familiare, alături de acel zâmbet trist.

Cunoșteam atât de bine chipul acela.

Acum mă agățam de fiecare părticică a sa, cu disperare, ca și cum aș fi vrut să nu dispară.

— Ești mort, am spus.

Vorbise acum conștiința mea adultă, nu cea a fetiței de acum treisprezece ani.

— Da, a răspuns el. Mă tem că da.

Umerii mi se ridicau și coborau cu repeziciune. Emoția îmi ardea în piept, mistuind totul în calea ei.

Durerea mea pentru el.

Dragostea mea pentru el.

Ura mea față de el.

Furia mea.

Deruta mea.

Toate aceste senzații mă covârșeau în același timp, prea multe gânduri haotice și contradictorii, prea multe cuvinte pe care nu le puteam forma cu limba încleiată de cerul gurii, cu maxilarul încleștat atât de strâns încât tremura.

S-a ridicat, fără să-și ia ochii de la mine.

— E-n regulă, șerpișorule, a șoptit el. Întreabă-mă. Întreabă-mă tot ce vrei să știi.

Am deschis gura, gata să-mi revărs întrebările.

— Trezește-te, Oraya! Trezește-te!

Frică. Am recunoscut-o în acea voce, chiar înainte de a conștientiza cuvintele.

O frică intensă, care putea rezulta doar dintr-o afecțiune profundă.

Capul îmi zvâcnea. Tot corpul mă durea cumplit.

Am deschis ochii. Peste mine stătea aplecat Raihn, încadrat de cerul înstelat. A expirat vizibil ușurat.

— Cam multă îngrijorare din partea cuiva care m-a azvârlit de pe acoperișul unei clădiri, am spus.

— Nu te-aș lăsa niciodată să cazi, mi-a zis cu un zâmbet ghiduș. Dar știam că nici *tu* n-o să te lași să cazi.

— Cât timp am...

— Câteva minute doar. Te-ai lovit totuși destul de zdravăn.

Așa mă și simțeam. Eram atât de amețită, încât am acceptat să-l iau de mână pe Raihn când mi-a întins-o și m-am tras în picioare. Aveam o senzație... ciudată, ca și cum tot corpul meu era în dezechilibru. Am zărit ceva cu coada ochiului și m-am întors, iar el a icnit scurt, ferindu-se într-o parte.

— Ai grijă cu chestiile alea!

Mi-am lungit gâtul și am privit în spate.

La aripile mele.

Puteam doar să le întrezăresc și, deși le simțeam prezența acolo, mă chinuiam să-mi activez mușchii pentru a le mișca. Dar chiar și cu acea scurtă privire...

M-am uitat la ele șocată. În tăcere.

Erau aripile lui Vincent. Fără pene, bineînțeles, așa cum erau toate aripile Hiajilor. Pielea din care erau făcute era mai întunecată decât noaptea, așa că lumina neagră se încolăcea și murea cumva în ele. Vârfurile ascuțite erau de un alb-argintiu, ca niște stropi de raze de lună. Și...

Și aveam câteva nuanțe de roșu. Însemnele Moștenitoarei Hiaje.

Roșu-purpuriu, roșu-sângeriu, care curgea de-a lungul aripii ca niște dâre delicate, adunându-se la margini și tivindu-le conturul.

Am încercat să le mișc și am reușit, întretăiat, într-un fel care sunt sigură că arăta de-a dreptul caraghios.

Aripi. Aripile mele.

M-am întors în cerc încercând să le văd mai bine – urmărind fascinată, cu ochii mijiți, felul în care lumina lunii cădea peste ele, de parcă vreun anumit unghi mi-ar fi putut dezvălui un cusur care să-mi ucidă halucinația.

Nu. Erau reale.

Începeam să amețesc.

— Ușurel, a spus Raihn calm. O să dureze ceva până te vei obișnui cu ele.

Vorbea cu blândețe, cu liniștea unui cunoscător. Și el, mi-am dat seama, era adult când și-a adus pentru prima dată propriile aripi la viață.

Aripile mele. *Aripile mele.*

Părea o glumă absurdă. Un miracol. De câte ori am visat să le am? De câte ori am privit cerul și mi-am dorit să pot ajunge la stele, așa cum făceau vampirii?

Mă dureau obrajii de atâta zâmbet. Am râs puțin, un sunet pe care nu voisem să-l scot.

Și apoi, brusc...

Brusc...

Pieptul mi s-a strâns, pregătindu-se să facă față unei senzații mai complicate, care mi-a topit bucuria într-o fracțiune de secundă.

Am mai tras o dată aer în piept și, în loc de râs, de data asta din mine a răbufnit un hohot înăbușit de plâns, înainte să-l pot alunga. Când am inspirat, m-a străpuns ca o lamă zimțată, ca o gâfâială urâtă, aprins de intensitatea copleșitoare și arzătoare a furiei mele.

Am căzut din nou la pământ.

L-am auzit ca prin vis pe Raihn rostindu-mi numele. Abia i-am simțit mâinile pe umeri când s-a apropiat, ghemuindu-se lângă mine.

— Ce s-a întâmplat, Oraya? Ce ai pățit?

Vorbea pe un glas coborât, liniștitor, care i-a trădat vulnerabilitatea și a dezvăluit o grijă atât de autentică, încât am simțit că mi-a răsucit un pumnal în stomac.

Mi-am înghițit un alt hohot de plâns și am bâlbâit:

— Cum ai știut?

Nu am ridicat capul, nu m-am uitat la Raihn și nici lui nu i-am permis să se uite la mine. Cuvintele erau atât de împleticite, încât nu știam cum înțelege ce vreau să spun.

— Ce anume? a întrebat el, încet.

— Cum ai știut că pot face asta?

— Pur și simplu... am știut. Ești pe jumătate vampir, și încă unul foarte puternic. Ești făcută pentru a zbura. Și am văzut de nenumărate ori de ce ești în stare. A fost pur și simplu...

Evident.

Nu a fost nevoie să-și termine ideea. L-am înțeles.

Raihn, care mă cunoștea de mai puțin de un an, văzuse în mine acel potențial. Și el – dușmanul meu, un bărbat care avea toate motivele să mă închidă într-o colivie – a fost cel care mi-a deschis ochii, ca să mă bucur de această putere a mea.

Adevărul pe care nu voiam să-l recunosc mă privea acum drept în față, imposibil de ignorat, oricât de tare aș fi strâns din ochi.

În întuneric, l-am deslușit pe Vincent în noaptea balului Ultimului Pătrar, când dansaserăm împreună. Fusese neobișnuit de sentimental în acea seară. Extrem de afectuos.

Îl întrebasem de ce nu m-a luat niciodată cu el în zbor. Și mi-am amintit acum, la fel de clar ca și cum ar fi stat din nou în fața mea, ceea ce spusese:

Pentru că nu-mi doream să crezi că poți să zbori și să începi să te arunci în gol de la balcon.

— Și el a știut, am spus cu un glas sugrumat.

A știut. A știut dintotdeauna.

Nu a fost vorba despre siguranța mea. Nu voia să sar de la balcon pentru că nu-și dorea să aflu de una singură că pot zbura.

În noaptea aceea, fusese atât de sentimental pentru că știa că urma să dispună ștergerea de pe fața pământului a orașului Salinae. Știa că era pe cale să ucidă orice speranță pe care o aveam de a-mi găsi familia rămasă.

Și că urma să mă mintă și că mă va pierde din cauza asta.

A știut totul.

— A știut.

Am spus asta chinuit, tremurând de plâns și de sughițuri întretăiate.

— A știut și nu mi-a spus... nu mi-a spus niciodată, nu mi-a spus niciodată... de ce?

— Nimeni nu poate răspunde la această întrebare, a murmurat Raihn.

Într-un acces de furie, am ridicat brusc capul, atât de mânioasă încât îmi pierdusem stăpânirea de sine. Probabil că arătam ca un animal sălbatic, cu fața roșie și plină de lacrimi, cu gura răsucită într-un rânjet.

— Să nu îndrăznești să-mi plângi de milă! am șuierat. Spune-mi un singur lucru sincer, Raihn Ashraj. Vreau să-mi spună cineva un lucru sincer.

Eram sătulă de măști și de minciuni. Sătulă să dansez în jurul adevărului. Tânjeam după sinceritate așa cum o floare tânjea după lumina soarelui. Tânjeam chiar și după durerea pe care mi-ar fi adus-o, înfiptă adânc în inima mea.

Raihn s-a schimbat la față.

În ciuda tuturor defectelor sale, nu mă compătimea. Nu voia să-mi ascundă adevărul.

— Cred că lui Vincent îi era foarte frică de tine, Oraya.

— Frică? am râs sec. El... el era Regele Născuților din Noapte. Iar eu sunt doar...

— *Doar?* Ești Moștenitoarea lui. Pentru el, erai cea mai periculoasă persoană din lume. Și cred că se temea teribil de tine din cauza asta.

Părea incredibil. *Absurd.*

— *Uită-te* la asta!

Am sărit în picioare, făcând semn dinaintea noastră spre Lahor – acest oraș mort, jalnic, distrus, o simplă fantomă a ceea ce fusese odinioară.

Exact ca mine.

Raihn făcuse o jumătate de pas înapoi, iar eu mi-am dat seama ca prin vis că Focul Nopții îmi cuprinsese acum mâinile, brațele. Am observat acest lucru ca de la depărtare, ca și cum aș fi stat undeva în afara corpului meu.

— *Uită-te* ce a făcut din locul ăsta! am zis. A ucis zeci de vampiri în ziua în care a plecat. A ucis copii pe care parțial el i-a crescut. Copii care nici măcar nu reprezentau cu adevărat o amenințare pentru el. Doar pentru că era atât de minuțios.

E important să fii minuțios și precaut, șerpișorule.

De câte ori îmi repetase asta?

Vorbeam atât de repede încât abia mai puteam să respir, cuvintele fiindu-mi sfârtecate de furie.

— Atunci de ce m-a lăsat în viață, dacă eram atât de periculoasă? De ce nu m-a ucis în ziua în care m-a găsit? În loc să... în loc să mă ia acasă și să mă mintă timp de aproape douăzeci de ani. De ce nu m-a omorât în loc să mă întemnițeze, în loc *să mă distrugă...*

Dintr-odată, Raihn era chiar în fața mea, atât de aproape încât Focul Nopții sigur îl ardea. Dar, dacă-l durea, o ascundea bine. M-a prins strâns de umeri.

— Nu ești distrusă.

Nu mi se păruse niciodată atât de furios, deși nu ridicase glasul deloc.

— *Nu ești distrusă.* Oraya. Mă înțelegi?

Nu. Nu înțelegeam. Pentru că *eram* distrusă. La fel ca Lahorul. Eram la fel de distrusă ca orașul ăsta, cu ruinele și fantomele lui. La fel de distrusă ca Evelaena, cu cicatricea ei veche de două sute de ani și obsesia ei perversă față de bărbatul care i-o provocase. Ce drept aveam eu s-o judec pentru asta, când nu eram cu nimic diferită?

Vincent mă distrusese. Mă salvase. Mă iubise. Mă sufocase. Mă manipulase. El mă făcuse tot ceea ce eram. Tot ceea ce puteam fi.

Chiar și cele mai importante laturi ale puterii mele, acelea pe care nu voia să mi le descopăr, îi aparțineau.

Și acum eram aici, analizând toate rănile pe care mi le făcuse. Și, indiferent cât de mult mă dureau, nu voiam să se vindece, pentru că îi aparțineau.

Și îmi lipsea prea mult ca să-l urăsc așa cum îmi doream.

Și pentru asta îl uram cel mai mult.

Dintr-odată, epuizarea m-a copleșit. Flăcările magiei mele s-au stins. Raihn încă mă ținea de umeri. Era atât de aproape încât fețele noastre mai că se atingeau. Mi-ar fi fost atât de ușor să mă aplec și să-i cad la piept. Dacă ar fi fost același bărbat pe care-l cunoscusem în timpul turneului Kejari, poate că asta aș fi făcut. L-aș fi lăsat să mă sprijine o vreme.

Dar nu era.

— Uită-te la mine, Oraya!

Nu voiam să mă uit. Nu trebuia să mă uit. Aș fi văzut prea multe. La fel și Raihn. Ar trebui să mă desprind de el.

În schimb, am ridicat capul, iar privirea lui, roșie ca sângele uscat, m-a țintuit de perete.

— Timp de șaptezeci de ani am fost prizonierul celei mai vicioase puteri a vampirilor, a spus el. Și am petrecut mare

parte din acel timp încercând să-i fac să capete un sens. Dar nimic nu are sens. Rishani. Hiaji. Născuți din Noapte. Născuți din Umbre. Născuți din Sânge. Zeii nenorociți. Nu contează. Neculai Vasarus a fost...

A înghițit în sec ca să-și alunge nodul din gât.

— Dacă aș spune că a fost malefic, ar fi prea puțin. Și multă vreme am crezut că nu iubește pe nimeni și nimic. M-am înșelat. Își iubea soția. O iubea și ura faptul că o iubea. A iubit-o atât de mult încât a secătuit-o de viață.

Ochii lui Raihn alunecaseră departe – undeva în trecutul despre care știam, doar după expresia lui, că era prea dureros ca să-l îmbrățișeze fără rezerve.

— De nimic nu le e mai frică decât de dragoste, a murmurat el. Au fost învățați toată viața lor că orice legătură adevărată nu e altceva decât o mare primejdie pentru ei.

— E absurd.

— De ce?

Pentru că încă nu-mi venea să cred că lui Vincent îi fusese frică de mine. Acest lucru contrazicea tot ce știam.

Raihn a zâmbit ironic.

— Dragostea e al naibii de înspăimântătoare, a murmurat el. Cred că acest lucru e valabil indiferent cine ești.

Am încremenit. Ceva din felul în care a spus asta – apropierea lui, statornicia privirii lui – m-a făcut să-mi revin la realitate.

Ce făceam aici? De ce îi dezvăluiam toate astea? Raihn era răpitorul meu. Mă mințise. Se folosise de mine. Raihn îmi omorâse tatăl. Și acum îmi dădea lecții despre valoarea iubirii?

Avea dreptate. Iubirea era înspăimântătoare. Era înspăimântător să fii atât de vulnerabil în fața unei alte persoane. Iar eu...

Am alungat acest gând. Nu. Ceea ce simțisem pentru Raihn nu fusese dragoste. Dar fusesem vulnerabilă. Mai vulnerabilă decât ar fi trebuit să-mi îngădui să fiu vreodată.

Și uite cât de scump am plătit pentru asta. Cât de scump a plătit *tatăl meu* pentru asta.

Mânia și durerea mea s-au stins. În locul lor a rămas rana neștearsă a rușinii.

M-am îndepărtat de Raihn și am încercat să ignor dezamăgirea din ochii lui.

— Aș vrea să rămân singură, am spus.

Vocea mea părea aspră. Fermă, imposibil de contrazis.

Tăcere. Apoi Raihn a spus:

— E periculos aici.

— Mă descurc.

A făcut o pauză. Nu mă credea, știam asta.

Nu m-am uitat la el, dar știam că, dacă o făceam, ar fi avut acea expresie – privirea aceea nenorocită, care parcă ar fi vrut să spună niște lucruri prea sincere, prea adevărate, prea greu de suportat.

— Pleacă! i-am zis, și cuvântul a sunat a rugăminte mai mult decât mi-aș fi dorit.

Dar poate că asta l-a făcut să asculte.

— Bine, a spus el încet, apoi foșnetul aripilor sale s-a topit în noapte.

24. ORAYA

Am rămas mult timp în vârful acelor ruine impunătoare, încercând să nu simt nimic, dar fără succes.

Cerul s-a încălzit treptat. Luminii reci a lunii i-a luat locul atingerea aurie a zorilor, dezvăluind cea mai urâtă realitate a acestui oraș.

Își dorise atât de mult să uite acest loc. Dar Lahorul nu l-a uitat niciodată. Nu și-a revenit niciodată după actele sale de cruzime, după plecarea lui.

Uram cât de cunoscută îmi era senzația.

Totul semăna cu încăperea pe care Evelaena o păstra acum ca un altar straniu dedicat lui Vincent. Doar niște nimicuri aruncate la întâmplare, asupra cărora ea proiectase o însemnătate deosebit de profundă. Un pantof. O perie de păr. O mâzgălitură stupidă în cerneală...

Am clipit.

O mâzgălitură în cerneală.

O revelație îmi dădea târcoale. Văzusem undeva și în trecut acea imagine...

M-am ridicat în picioare, apoi am dat câțiva pași înapoi, urmărind felul în care peisajul se schimba, odată cu perspec-

tiva mea. Marea un pic mai la dreapta, turnul se suprapunea ușor peste ea...

Nu. Nu chiar. Dar aproape.

Am închis ochii și mi l-am imaginat: desenul în cerneală de pe biroul lui Vincent, perfect conservat de atâtea secole.

Apoi am deschis ochii și am privit dincolo de marginea turlei. Un alt turn străjuia orașul puțin mai la sud de acesta, cu un aspect și mai străvechi. Dar, după estimările mele, aceea era imaginea din desen. Dacă aveam dreptate... schița orașului Lahor făcută de Vincent era replica acelor ruine.

Am șovăit, luându-mi un scurt răgaz pentru a-mi încorda mușchii spatelui. Mă dureau îngrozitor și, cu aripile atașate de ei, fiecare mișcare îmi părea stângace. Nu regretam că l-am alungat pe Raihn – nu, mi-am spus, bineînțeles că nu regretam –, dar poate că ar fi fost înțelept să mai primesc niște instrucțiuni de folosire a aripilor înainte de a face asta.

Nu te-aș lăsa niciodată să cazi. Dar și mai important, știam că nici tu n-o să te lași să cazi.

Cuvintele mi-au plutit nechemate prin minte. Mamă Întunecată, speram că avea dreptate.

Am plonjat, cu ochii asupra țintei mele. Am ajuns dintr-un turn în celălalt mai degrabă printr-un soi de „cădere controlată" decât prin „zbor".

Dar am ajuns. Cu greu.

Am gemut înfundat când m-am lovit cu coastele de un morman de cărămidă veche. Durerea mi-a sfâșiat aripa stângă când am intrat într-un vârf de piatră – era teribil de derutant ca limitele propriului corp să-mi fie brusc de două ori mai late ca de obicei, în ambele direcții. Impactul m-a aruncat cât colo, făcându-mă să mă rostogolesc peste cărămizi, scoțând un șir de scâncete întretăiate.

M-am ridicat în patru labe, încercând să mă adun. Eram mai zdruncinată decât aș fi vrut să recunosc. Aripile erau foarte sen-

sibile, se pare, pentru că tăietura mă durea îngrozitor. Mi-am întins gâtul, în strădania de a-mi vedea rana, dar nu prea am izbutit.

Am înălțat capul și, brusc, rana mea n-a mai contat.

— La naiba! am șoptit.

Niște aripi s-au deschis peste zidul din fața mea.

Aripi de Hiaj, de culoare cenușiu-închis cu nuanțe violet. Erau în mărime naturală, sau poate și mai mari, lipite de rămășițele sfărâmicioase ale peretelui de piatră. Cu niște excrescențe care, la prima vedere, păreau a fi niște vene umflate ce se întindeau pe toată lungimea lor, prinzându-se de oase și ajungând peste porțiunile de piele, colorate în roșu, formând în centru un nod care pulsa, de culoare purpurie.

O inimă. Arăta aproape exact ca o inimă.

Dar, pe măsură ce m-am târât mai aproape, mi-am dat seama că excrescențele nu erau nicidecum niște vene. Erau un fel de... ciupercă, poate, dar una care arăta maladiv de vie. Inima din centrul aripilor, totuși... părea atât *de reală.* Era o bucată de carne, pietrificată la fel ca aripile? Sau altceva?

Nu știu când m-am ridicat în picioare, nici când am străbătut încăperea, dar îmi amintesc că m-am trezit brusc chiar în fața ei.

Venele și inima pulsau cu zvâcniri mici, ritmice, accelerând lent. Mi-am dat seama, după o clipă, că reflectau cadența răsuflării mele. Părul de la ceafă mi s-a ridicat. N-am mai fost niciodată atât de scârbită și în același timp atât de atrasă de ceva. Era dezgustător. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

O parte din mine și-a spus: *Trebuie să mă îndepărtez foarte, foarte repede de orice ar fi lucrul acesta.*

O altă parte a gândit: *Septimus avea dreptate. Pur și simplu știu.*

Un fapt simplu, deloc complicat. Era obiectul pe care-l căutam. Știam asta, dincolo de orice îndoială.

Și tocmai îl găsisem, singură-singurică.

Am întins mâna înainte să-mi dau seama ce fac.

Vârfurile degetelor mele au atins acea excrescență asemănătoare unei inimi. Era atât de rece încât aproape că am tresărit. Dar înainte de a putea reacționa, câteva vene de pe suprafața acesteia s-au trezit la viață, s-au întins după mine și...

Am șuierat de durere. Câteva picături din sângele meu, de un roșu uman strălucitor, s-au împrăștiat peste ciupercă, iar venele s-au retras la loc în jurul inimii. Preț de o clipă mi s-a părut că aripile se mișcă, se deschid – o iluzie a mușchilor care se zbat.

Apoi venele s-au îndepărtat, strecurându-se îndărăt de-a lungul ruinelor, iar acel ceva care semăna atât de mult cu o inimă s-a deschis.

Aerul s-a înfierbântat dintr-odată. Strălucirea roșiatică a acoperit umbrele. M-am uitat fix la ea, clipind, ca să-mi obișnuiesc ochii cu acea scânteiere.

Inima își schimbase forma, transformându-se acum în niște mâini deschise în căuș. În centrul lor se afla o semilună de argint lucios, strălucitor, dureros de albă față de marea de roșu din jurul ei. Era poate de mărimea palmei mele, cu cele două vârfuri ascuțite ca niște pumnale – atât de ascuțite încât, la început, am crezut că poate era o armă, până când am observat lanțul delicat de argint atașat la unul dintre capetele ei.

Un pandantiv.

După ce lumina s-a stins, a devenit comun și neînsemnat, deși foarte drăguț.

M-am întins spre el...

SIMT SÂNGELE tatei, fierbinte și alunecos, pe mâinile mele. Aripile sunt tot calde. Îmi șterg, la nesfârșit, sângele de pe cămașă.

Arăt a ceea ce sunt – un monstru, la fel ca toţi cei care se târăsc printre ruinele Lahorului noapte de noapte.

Nu am regrete.

Nu asta vor scrie istoricii într-o bună zi despre mine.

Nimeni nu-și va aminti numele sau feţele copiilor pe care i-am ucis în seara asta. O tradiţie a puterii Născuţilor din Noapte, uciderea copiilor. Tata mi-a ucis fratele mai mic la câteva minute după ce a venit pe lume. Aveam șaisprezece ani când l-am văzut aruncând peste balcon acel boţ de pânză însângerată, hrănind demonii care se învârteau în cerc sub noi. Întotdeauna mi-a transmis, cât a putut de clar, că trebuie să-mi duc viaţa ca moştenitor al său, nicidecum ca o ameninţare.

M-am ascuns cu atâta grijă, în toţi acești ani. Mi-am camuflat fiecare fărâmă de putere. Am îndurat fiecare abuz. Am făcut toate astea cu o expresie placidă, fără să-l las să vadă ura aflată dedesubt.

Nu mă ajuta cu nimic să-mi urăsc tatăl. Mă ajuta să învăţ de la el.

Așa că am învăţat.

Am simţit o satisfacţie enormă când i-am citit pe chip că și-a dat seama de greșeala lui. Că m-a subestimat toată viaţa.

Ori de câte ori mă gândesc la feţele copiilor, ale nepoţilor și ale nepoatelor și ale verișorilor mei, le înlocuiesc cu expresia tatei. Revelaţia preţului orgoliului său, al calculului său greșit.

Asta făcea să merite fiecare an petrecut în această hazna.

Doar la tatăl meu mă gândesc în timp ce-i ţintuiesc aripile în cuie de perete, murmurând vrăji.

Mă gândesc doar la tatăl meu.

Mă gândesc la turneul Kejari.

Mă gândesc că voi purta o coroană pe cap.

Nu am regrete.

Nu am regrete.

NU PUTEAM respira. Stomacul mi se întorcea pe dos. Nu vedeam nimic, nu simțeam nimic.

Mâna mă durea... Mamă Întunecată, mă durea atât de tare, încât suferința a fost cea care m-a readus la realitate. M-am agățat de ea cu toată puterea. M-am forțat să deschid ochii. Vederea îmi era încețoșată, de parcă mă holbasem direct la soare, deși acest turn era încă scăldat în întuneric. Doar începutul timid și cald al zorilor se strecura prin crăpăturile pietrei.

Am privit în jos.

Mâna mea era plină de sânge. Am întors-o și am văzut că strângeam pandantivul atât de tare încât marginile sale ascuțite îmi crestaseră în palmă o amprentă perfectă a semilunii.

Ce naiba se întâmplase aici...

— Știi tu oare, s-a auzit o voce ușoară, de copil, din spatele meu, de cât timp încerc să dezleg acest mister?

M-a cuprins un fior.

M-am forțat să mă ridic în picioare și m-a copleșit un val de amețeală atât de puternic încât m-am sprijinit de perete. M-am îndreptat și m-am răsucit, dând cu ochii de Evelaena, care stătea în picioare, o siluetă în lumina soarelui, cu unul dintre însoțitorii ei copii, un băiețel cu chip stoic, alături de ea.

La naiba!

Era deja zi în toată puterea cuvântului. Cum puteau să se afle aici?

Pe obrajii Evelaenei începuseră să apară mici arsuri solare – de o culoare închisă, movulie –, deși purta o mantie grea, cu gluga trasă peste față. Aripile ei erau de un roz-crem, asemănător cărnii, iar arsurile de pe ele erau mai grave, pentru că mantia nu putea să i le acopere în zbor.

Însă dacă o durea, nu o arăta. Nici nu clipea. Ochii ei albaștri erau mari și straniu de strălucitori în lumina slabă. Avea un zâmbet încordat și neclintit.

Se uita la mine ca și cum aș fi fost o pradă ce urma să fie devorată. Ca și cum ar fi vrut să-mi jupoaie fața și s-o lipească peste a ei.

— Am descoperit-o acum vreo zece ani, vezi tu, a ciripit ea. În urmă cu două secole nu era acolo. Am știut imediat că e a lui. Probabil a venit aici fără să-mi spună, trebuie să fi...

A clipit, ca și cum și-ar fi pierdut șirul gândurilor în mijlocul ideii.

— Dar n-am putut s-o deschid niciodată.

N-am spus nimic.

Pic – sângele meu a stropit podeaua de piatră.

Ochii copilului s-au fixat asupra stropului de sânge. A înghițit în sec. Nările Evelaenei s-au umflat.

Am strecurat pandantivul în buzunar și am întins mâna după pumnal. Am încercat să nu mă dau de gol, dar încă mă sprijineam de perete. Mă durea capul și făceam eforturi să-mi ascut vederea. Fragmente din acea senzație necunoscută pe care o experimentasem atunci când atinsesem pandantivul îmi jucau în minte fără voia mea, ca o versiune frântă, mărunțită a lumii.

— Și aripile, a adăugat ea, tot fără să clipească. Ce interesant.

Pic!

Sângele meu a atins din nou pământul.

Copilul s-a năpustit asupra mea.

M-a atacat rapid. Abia am avut timp să reacționez înainte de a tăbărî pe mine, cu dinții înfipți în brațul meu. Am tras o înjurătură și m-am azvârlit spre perete, aruncându-l pe podeaua de piatră.

Mișcă-te, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent, alarmat. *Mișcă-te din loc. Ea vine după tine.*

Știam că venea. Venea, iar eu nu mă puteam mișca suficient de repede.

Am auzit-o apropiindu-se înainte să o văd. M-am răsucit cât am putut de iute, aproape căzând la loc pe dalele de piatră, atacând-o cu pumnalele mele. Am simțit cum îi străpung carnea, brațul.

S-a retras, cu fața schimonosită, șuierând. Mânuia o floretă, asemănătoare cu cea pe care o avusese cândva Vincent. Nu era o coincidență, eram convinsă de asta.

Am reușit la limită să mă feresc, dar s-a năpustit din nou asupra mea.

Îmi simțeam trupul puțin deconectat de minte. Aripile, pe care habar nu aveam cum să le fac să dispară, îmi afectau grav echilibrul. Evelaena nu era o mare războinică, mai ales în comparație cu cei cu care mă luptasem în Kejari – dar era puternică și rapidă, mișcările ei fiind straniu de asemănătoare cu stilul lui Vincent. Eficientă, precisă, grațioasă – dar foarte aproape de furia poftei de sânge, din ce în ce mai haotică la fiecare strop care curgea din mine.

Era mai înaltă decât mine, dar cu asta eram obișnuită. Am parat la cap cu unul dintre pumnale și am folosit deschiderea pentru a i-l înfige pe cel de-al doilea în coaste.

A gemut și a ripostat cu o lovitură atât de devastatoare, încât m-am izbit cu spatele de perete.

Durere. Preț de o clipă, vederea mi s-a încețoșat. Când mi-am revenit, chipul Evelaenei era chiar în fața mea, nasurile noastre se atingeau. Cu brațul tremurându-mi violent, i-am parat lovitura armei.

Mă aflasem exact în această poziție de nenumărate ori în trecut. Puteam să mă folosesc de avântul ei ca s-o forțez să se izbească de perete. S-o lovesc cu arma în inimă. Era întotdeauna atât de satisfăcător, pentru că acesta era momentul când toți credeau că o să-mi găsesc sfârșitul.

Dar aveam nevoie de multă forță ca să fac asta. Nu știam dacă o dețineam. Dacă încercam și dădeam greș, mă expuneam în fața ei.

Nu aveam de ales. Mi-am încercat norocul.

Cu un urlet întretăiat, m-am aruncat înapoi împotriva ei cu toată puterea, schimbând pozițiile la perete. Nu se așteptase la asta – șocul ei a lucrat în avantajul meu. Bravo. Mă bucuram că încă mă subestima cineva.

Nu am ezitat. Mi-am tras lama înapoi, gata să i-o înfig în piept...

Dar atunci m-a străpuns o durere chinuitoare.

La început, nici măcar nu mi-am dat seama de unde vine, știam doar că era una dintre cele mai crunte dureri pe care le simțisem vreodată, de parcă aș fi fost atacată în același timp de foc și oțel.

M-am dat înapoi clătinându-mă, m-am rotit pentru a-mi alunga atacatorul.

Copilul s-a rostogolit pe jos.

Am încercat să mă răsucesc și m-am împiedicat. Corpul nu mă asculta. M-am uitat în jos și mi-am dat seama că îmi înjunghiase aripa deja rănită. Acum se târa pe pământ, stându-mi în cale.

La naiba!

Evelaena.

Deja își luase avânt. Mi-am ridicat arma pentru a o întâmpina...

Prea târziu. Era deasupra mea înainte să pot reacționa.

Degetele ei subțiri, cu gheare, mi-au cuprins fața, cu unghiile înfipte în obraji.

— Un oaspete atât de nepoliticos, a murmurat ea.

Mi-a zâmbit, apoi m-a izbit cu capul de pământ.

25. RAIHN

Oraya nu se întorsese în camerele noastre.

Am privit-o acolo sus aproape un ceas, cum stătea în turn, privind spre orizont. Puteam să-i ofer spațiu atunci când își dorea – îi datoram asta, nu-i așa? Dar nu însemna că aveam de gând s-o las nesupravegheată. Am rămas până când pielea a început să-mi ardă și ochii să mă doară, dar, în cele din urmă, nu am avut de ales și am fost nevoit să mă întorc în cameră.

Când m-am retras, Oraya era încă în vârful turnului.

M-am uitat printre perdele pentru a cincisprezecea oară în această dimineață, strâmbând din nas din cauza arsurilor solare încă usturătoare.

Chiar privit pe furiș, orașul Lahor arăta și mai devastat la lumina zilei. De-a dreptul grotesc. Cel puțin noaptea avea un fel de romantism străvechi – lumina lunii stimula imaginația și te făcea să-l privești așa cum probabil arăta cu mult timp în urmă.

Dar Lahorul nu avea nimic sentimental la lumina zilei. Doar cadavre și moloz. Oameni înfometați care se târau printre ruine, încercând să-i jefuiască pe vampirii înfometați. Demoni flămânzi care se ajutau de razele soarelui pentru a-și vâna

prada, aruncându-și semenii în lumina ucigașă și lăsându-i să clocotească de vii.

Iar Oraya era încă acolo.

— Ce faci?

Vocea lui Mische era năucită de somn. Am aruncat o privire peste umăr și am tras perdelele. Am văzut-o frecându-se la ochi și clipind amețită la mine. Părul ei era și mai sălbatic, acum că îl lăsase să crească. Câteva șuvițe i se lipiseră caraghios de o parte a capului.

— Știi tu, am spus, încercând să par relaxat.

— După răsăritul soarelui.

— Mm.

Mische a cercetat camera, fluturând din pleoape pentru a alunga somnul. Apoi și-a dat seama.

— Unde e Oraya?

Nu i-am răspuns. M-am uitat din nou printre perdele. M-am crispat și le-am tras la loc.

Mische nu avea nevoie de răspunsuri mai detaliate. S-a dezmeticit dintr-odată.

— A plecat?

— Noi... am ieșit să vizităm împrejurimile.

— *Noi?*

I-am aruncat o privire piezișă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sunt pur și simplu surprinsă că a vrut să meargă undeva cu tine.

— Am...

Am încolțit-o.

Am îndepărtat acel gând.

— Nu mai contează, am mormăit. Am stat cu ea o vreme. Dar apoi a vrut să rămână singură. Așa că i-am respectat dorința.

— Și tot nu s-a întors? a spus Mische șovăind.

Câteva clipe de tăcere. Bănuiala plutea în aer, limpede, chiar dacă niciunul dintre noi nu rostea cuvintele.

Mische a șoptit:

— Doar nu crezi că...

A fugit. Te-a trădat.

Era ocazia perfectă pentru Oraya. Un oraș necunoscut. În lumina zilei. Nici măcar o gardă care s-o oprească. Aripi noi care s-o poarte departe.

Am înghițit în sec, masându-mi punctul din mijlocul pieptului.

În seara asta, o văzusem zâmbind – zâmbind cu adevărat – pentru prima dată în mai bine de o lună. Și, Zeiță, surâsul ei mă vrăjise. Ca și cum aș fi fost martor la un fenomen natural extrem de rar.

Și când o văzusem zburând, atât de entuziasmată, un singur gând îmi răsunase în minte:

Nu știam că o făptură poate să fie atât de frumoasă când zboară.

Am tras cu ochiul dincolo de draperii și mi-am imaginat-o pe Oraya dispărând în depărtarea acelui cer albastru ars de soare, fără să mai fie văzută vreodată. Mi-am imaginat-o găsindu-și o viață nouă, minunată, undeva cât mai departe de aici.

— Crezi că... a plecat? a întrebat Mische, în cele din urmă, de parcă i-ar fi trebuit tot acest timp ca să-și adune curajul să rostească aceste cuvinte.

M-am gândit la Oraya, ghemuită cu genunchii la piept în acele ruine, la suspinele care ieșeau din ea ca o apă adâncă țâșnind dintr-o crăpătură a pământului.

Am strâns draperiile în pumn la acest gând.

A fugit oare Oraya? Mi-aș fi dorit tare mult să fie așa.

Dar nodul încordat din stomacul meu îmi spunea: *Ceva nu e în regulă.*

— Nu, am spus. Nu cred că a plecat.

Am tras perdelele la loc și m-am întors spre Mische.

— Să mergem.

26. ORAYA

M-am chinuit să deschid ochii.

Durerea mi-a străbătut trupul, dar nu puteam să-mi dau seama de unde venea. Știam doar că era copleșitoare.

Era întuneric. Mă străduiam să deslușesc siluete în umbră. Singura lumină venea de la două felinare cu Foc al Nopții aflate deasupra unei șemineu stins. Mirosea a mucegai, a praf și a civilizații demult apuse. Nu existau ferestre, ci doar ziduri de piatră. Câteva piese de mobilier pe jumătate descompuse. Simțeam un curent puternic și rece, dintr-un loc necunoscut.

Evelaena stătea în fața mea, ținând în mână Ucigașa de Inimi.

— Mă întrebam ce s-a ales de asta, a spus ea.

La naiba! Îmi scotocise printre lucruri. M-am blestemat că o adusesem cu mine – la momentul respectiv mi se păruse mult mai sigur s-o iau decât s-o las nesupravegheată în Sivrinaj. Acum, mi se părea o prostie.

Am încercat să mă mișc și am fost răsplătită cu o durere atât de ascuțită încât am rămas fără suflu. Mi-am răsucit gâtul și am scos un oftat înăbușit.

Aveam mâinile imobilizate în față. Dar nu legăturile mă țineau nemișcată – nu, ci cuiele înfipte în aripile mele, care acum erau întinse pe tot zidul de cărămidă. Sângele meu purpuriu strălucitor curgea peste pielea neagră a aripilor sub forma unor pârâiașe de aceeași culoare cu Însemnul meu de Moștenitoare.

M-a copleșit o groază rece și necruțătoare. Am încercat să-mi retrag aripile cu puterea minții – dar cum puteam face asta? Raihn nu-mi spusese. Dorința disperată de a le închide mi-a făcut inima să bată și mai tare.

Am inspirat profund, încercând să mă calmez și să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. Câțiva dintre copiii ce o însoțeau pe Evelaena erau și ei răsfirați prin încăpere, lipiți de perete sau ghemuiți pe mobila dărăpănată. Am tresărit când am sesizat cu coada ochiului o mișcare și am întors capul. Unul dintre cei mai mici se târa pe pământ, lângă picioarele mele, lingând picăturile de sânge care mi se prelingeau de pe aripi.

— Pleacă dracului de lângă mine! am șuierat, lovind-o cu piciorul pe fată ca pe o pisică vagaboandă, iar ea mi-a răspuns cu un hâsâit, îndepărtându-se șerpuind.

— Nu le vorbi copiilor mei în felul ăsta!

Evelaena s-a mișcat rapid, cu grația și eleganța lui Vincent. Încă purta rochia însângerată din timpul luptei noastre. Era suficient de aproape acum încât îi vedeam arsurile de pe mână. Ținea sabia cu o pânză în jurul acesteia, pătată de sângele ei negru. Nici ea nu o putea mânui.

S-a uitat în jos la armă și a zâmbit.

— M-am tot întrebat unde a dispărut. Dacă uzurpatorul o luase sau reușise s-o distrugă. Se pare că i-a dat-o pur și simplu soției sale.

Ceva a sclipit în întuneric când Evelaena s-a apropiat de mine – pandantivul, care acum atârna la gâtul ei. Rochia îi era decoltată și cicatricea pestriță forma un cerc grotesc în jurul lunii, ca un halou.

A înclinat capul, cu ochi de prădător.

— Poți s-o mânuiești, verișoară?

— Nimeni în afară de el nu o poate mânui. Știi bine.

Evelaena a izbucnit într-un hohot de râs ascuțit, de vampir nebun. A sărit și mai aproape de mine, ducându-și mâna liberă la gâtul meu, apoi alunecând în jos – peste pielea dezgolită din partea de sus a pieptului, unde îmi desfăcuse armura de piele pentru a lăsa la vedere Însemnul Moștenitoarei.

— Trebuia să verific dacă e real, a spus ea. Am încercat să ți-l șterg cât timp ai fost inconștientă.

Dac-ar fi fost atât de ușor!

— Dă-te jos de pe mine! am șuierat, dar ea m-a apăsat și mai tare pe piept, împungându-mi cu ghearele pielea delicată a aripilor.

— Am crezut că *eu* voi fi Moștenitoarea, a spus ea. Eram cea mai apropiată rudă în viață a lui Vincent. Mi-am petrecut întreaga viață pregătindu-mă să devin regină într-o zi. Crezi că e ușor? Să înveți cum să conduci un regat de una singură?

A rotit sabia în spatele ei, gesticulând ca o dementă către copiii ei soldați.

— Aveam nevoie de supuși pentru a domni! Știi cât de greu a fost să trezesc din morți acest loc blestemat? Și am fost singură! *Singură!*

Vocea i s-a frânt. Mirosul de ars mi-a asaltat nările. Lumina slabă și rece a lovit pieptul Evelaenei, dezvăluind că pandantivul îi ardea și ei pielea. De fiecare dată când se lipea de pieptul ei, tresărea îndurerată.

— Dar ai fost tu. *Tu,* cea pe care a lăsat-o să trăiască. Tu, care miroși atât de mult *a om.*

Nările i se umflau. S-a apropiat și mai mult, iar trupurile noastre erau acum la același nivel.

Fiecare mușchi mi s-a încordat.

Prea aproape. Prea aproape, la dracu'!

— *Pleacă de lângă mine!* am mârâit.

Focul Nopții. Îl aveam la dispoziție în camera asta. Trebuia doar să ajung la el, să-l chem la mine. Chiar dacă Focul meu refuza să se aprindă. O mai făcusem. Eu...

— De ce meriți asta? Tu, o ființă umană?

Și apoi, dintr-odată, gura Evelaenei era la gâtul meu.

Am simțit durerea când și-a înfipt colții în pielea mea.

Un val de amețeală vecină cu boala m-a lovit când veninul ei mi-a pătruns în vene.

Am gâfâit, zbătându-mă. Am ridicat genunchiul pentru a o lovi, dar n-am izbutit s-o ating. Mă strângea cu toată puterea ei de neom. Cu fiecare înghițitură de sânge pe care o sorbea din mine, vederea mi se încețoșa.

Simțeam gura Evelaenei pe pielea mea.

A Ministaerului.

A fostului meu iubit.

M-a cuprins panica, amorțită doar de venin. Eram prinsă în capcană. Neputincioasă. Cu sau fără Însemnul de Moștenitoare. Cu sau fără aripile mele.

Evelaena s-a desprins de mine, dându-și capul pe spate și lingându-și sângele din colțul gurii.

— Ai gust de om, a șuierat ea. Arăți a om. Miroși a om.

Capul îmi atârna. M-am străduit să-mi recapăt cunoștința prin ceața impregnată de venin.

Gândește! Trebuia să gândesc.

— Dar *tu* ai fost aleasa.

A râs, răgușit și înspăimântător. S-a îndreptat, iar pandantivul i-a căzut pe piept, făcând-o din nou să se crispeze.

A încremenit brusc. În ochi îi străluceau lacrimi.

— Întotdeauna am crezut că m-a lăsat intenționat în viață, a șoptit ea. Întotdeauna am crezut că ăsta era planul lui. Că m-a ales pe mine. Dar...

Mâna ei strângea cu putere pandantivul și sângele îi bolborosea între degete.

Dintr-odată, am înțeles.

Nu tresărea doar din cauza durerii provocate de arsuri. Ci experimenta ceea ce am trăit și eu când atinsesem acel obiect. Bucăți din Vincent. Fragmente rătăcite din memoria lui.

Amintirea nopții în care încercase s-o ucidă, deși era doar o copilă de cinci ani. Și dăduse greș. Nu pentru că asta ar fi vrut. Nu pentru că ar fi vrut s-o cruțe. Ci pentru că omorâse atât de mulți copii în acea noapte, încât fusese puțin neglijent, iar ea nu era suficient de importantă ca să riște să se întoarcă și să termine ceea ce începuse.

Însă, într-un mod straniu, preț de o clipă, am înțeles-o atât de bine, încât parcă mi-ar fi răsucit cineva un pumnal în inimă. Era obsedată de Vincent. Îl iubea pentru că era singura ei legătură firavă cu puterea și-l ura din cauza tuturor lucrurilor prin care o obligase să treacă. A supraviețuit secole întregi construind basme în jurul lui, în jurul Lahorului, în jurul unei coroane care, într-o bună zi, i-ar fi putut aparține.

Și acum își dădea seama că nu însemnase nimic pentru el.

Nu a existat niciun plan. Niciun secret. Nicio soartă predestinată.

Doar un vampir nepăsător însetat de sânge, mânat de motive care nu aveau niciun sens.

Mă vedeam în Evelaena la fel de limpede ca și cum m-aș fi privit într-o oglindă. Amândouă create și distruse de același bărbat. Ea se rugase să aibă o anumită soartă și se alesese cu un noroc inutil. Eu îmi trăiam viața bazându-mă pe noroc și mă alesesem cu niște secrete oribile.

Eu m-am ales cu puterea. Ea nu s-a ales cu nimic.

Dar cel puțin ea se putea răzbuna.

Tu nu ești ca ei.

Cuvintele lui Vincent mi-au răsunat în minte. Îl uram pentru asta. Și totuși, în acel moment, m-am agățat de replica lui cu o certitudine nedemnă.

Avea dreptate. Nu eram.

Eram unul dintre cei mai puternici vampiri din Casa Nopții. Din întregul regat Obitraes. Aveam acea putere, chiar dacă nu știam cum să ajung la ea. Era înăuntrul meu.

Nemernica asta nu avea dreptul să fie ucigașa mea.

Când am înțeles acest lucru, o idee a prins formă în mintea mea – una riscantă.

— Tot ești sânge din sângele lui, am șoptit. Nu contează dacă a recunoscut-o sau nu.

A râs a batjocură, dar am continuat:

— Nu vreau să existe ostilități între noi, verișoară. Meritai mai mult. Iar eu... îți voi da sabia. Dacă o vrei.

A șovăit. Unul dintre copii, o fetiță, s-a ridicat în picioare, extrem de curioasă, privindu-mă pătrunzător cu ochii ei albaștri, ca și cum și-ar fi dat seama ce puneam la cale.

— Se cuvine să fie a ta, nu crezi? i-am spus. Pentru tot ce ți-a făcut.

Evelaena și-a ațintit privirea asupra mea, apoi s-a uitat la sabia din mâinile ei. Apoi din nou la mine.

Ochii îi scânteiau de poftă. Evelaena era o creatură înnebunită de foame – de sânge, de putere, de dragoste, de validare. Singurul motiv pentru care eram în viață acum era că se îndopase cu o noapte înainte, dar pe chip tot i se citea setea de sânge, tribut al unei râvne mult mai profunde, una care o bântuia, după bănuielile mele, de vreo două secole.

Nici măcar nu știa ce vrea să-mi facă. Să mă iubească, să mă urască, să mă mănânce, să mi-o tragă, să mă omoare. La naiba, poate toate astea la un loc!

Asta semăna cu o revelație.

Îmi petrecusem întreaga viață obsedată de ideea că vampirii erau diferiți de mine, în toate felurile posibile. Eram atât de sigură că toată confuzia și frustrarea mea se datorează firii mele umane atât de fragile.

Dar Raihn avea dreptate. Vampirii erau la fel de derutați.

Nici măcar nu trebuia să fiu o actriță prea bună. Evelaena își dorea din răsputeri să mă creadă.

— Nu o poți mânui acum, i-am spus, pentru că e a mea. Aparține Moștenitoarei Hiaje.

Am dat din cap, spre pieptul meu, spre tatuajul care pulsa acolo.

— Dar, am spus, aș putea să ți-o cedez ție.

— Nu sunt atât de descreierată încât să te las să ții sabia în mână.

— Nici nu trebuie, am spus. Lasă-mă doar s-o ating. Asta e tot. Și va fi a ta.

A rămas încremenită – acea neclintire nefirească a vampirilor. Vedeam cum își face calcule în minte.

M-ar fi ucis oricum, bineînțeles. La asta se gândea. Își dorea totul – compania mea, Însemnul de Moștenitoare, sabia, coroana, sângele meu. Nu era dispusă să renunțe la niciunul dintre aceste lucruri după secole de sacrificii nesfârșite.

— Bine, a spus ea.

A apropiat sabia de mine și a întins-o, strângând-o în continuare cu putere prin învelișul de pânză.

— Am nevoie de mâini, am zis.

Buzele i s-au subțiat. Cu toate acestea, a făcut semn din cap spre unul dintre copiii ei. Fetița, cea care mă privise cu atâta precauție, a venit către mine cu un mic pumnal. Mișcarea ei bruscă a tăiat legătura, dar mi-a rănit și încheietura.

Aveam mâinile libere. Era un lucru important. Nu suficient. Dar era ceva.

I-am zâmbit vag și am despăturit cu grijă pânza înfășurată în jurul sabiei. Strălucirea roșiatică părea și mai puternică decât de obicei, înfierbântându-mi fața și reflectându-se în ochii mari ai Evelaenei, care nu clipeau deloc.

Am privit arma prelung. Sabia tatălui meu, care, se presupune, avea în ea o bucată din inima lui. Mă aflam din nou atât de aproape de ea și mi s-a părut deodată că Vincent stătea

undeva pe umărul meu, departe de ochii mei pentru veșnicie.

Dacă e așa, mi-am spus, *ar fi bine să mă ajuți. Îmi datorezi asta.*

Ce obraznic vorbești cu tatăl tău, mi-a răspuns Vincent, iar eu aproape că am izbucnit într-un râs zgomotos.

Am inspirat profund și mi-am deschis palmele peste sabie, la doar un centimetru sau doi deasupra ei. Am închis ochii și am încercat să par foarte, foarte serioasă.

Mințeam ca o profesionistă.

Folosește momentul ăsta! mi-a poruncit Vincent la ureche. *Poate că e doar o înșelătorie, un rol pe care-l joci, dar s-ar putea să fie singurul moment în care ai ocazia să te pregătești.*

Avea dreptate. Am folosit momentul pentru a mă conecta la forțele din jurul meu, încercând să simt încăperea în care mă aflam.

Să simt Focul Nopții.

Probabil că eram prea slăbită pentru a-l genera eu însămi și poate că ar fi fost ineficient și dacă aș fi izbutit, dar... îl simțeam pulsând în acele torțe. Energia sa îmi era familiară, deși vagă și îndepărtată.

Puteam să încep de-aici.

Aveam nevoie doar de câteva clipe ca să-i abat atenția Evelaenei.

Am deschis ochii, privind-o fix.

— Gata, am spus. Încearcă!

Părea neîncrezătoare.

— Ești sigură că a funcționat?

— E o magie puternică. Știe că ne curge același sânge prin vene.

I-am spus ceea ce-și dorea cu disperare să creadă. Pofta din ochii ei îmi demonstra că-mi acceptase minciunile.

Fetița încă mă privea cu ochii aceia neîncrezători și a tras-o pe Evelaena de fustă, ca și cum ar fi protestat în tăcere.

Evelaena a ignorat-o, despachetând sabia.

— Apuc-o de mâner, i-am spus. E pregătită să te accepte.

Urma să descopere că o mințisem. Cum ar fi putut să nu-și dea seama?

Dar speranța era un drog straniu și copleșitor, iar Evelaena era sclava ei. A prins mânerul și a scos sabia.

Preț de o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Camera era complet scăldată în tăcere. A zâmbit lent, plină de bucurie.

A dat să vorbească:

— Este...

Și apoi a scos un urlet de durere.

Scânteierea lamei s-a întrerupt, pâlpâind neregulat. Camera s-a umplut de miros de carne arsă. Geamătul Evelaenei s-a transformat într-un țipăt ascuțit, dar nu voia să dea drumul sabiei – sau poate că sabia nu voia să-i dea ei drumul. Câțiva dintre copii au alergat lângă ea, trăgând-o alarmați de veșminte. Restul s-au lipit de pereți, privind scena cu ochii mari.

Mișcă-te! a șoptit Vincent. *Mișcă-te acum!*

O singură șansă. O singură ocazie.

Frica este cheia, Oraya! îmi strigase Raihn, în timpul încercării Ultimului Pătrar.

Avea dreptate. Cheia era toată acea urâțenie, toată acea slăbiciune pe care refuzam s-o accept. Tot ceea ce sabia trezise înăuntrul meu. Tot ceea ce mă rănise.

Mi-am răscolit inima, trecutul, amintirile.

Mi-am găsit furia, durerea, confuzia, trădarea. Am luat tot ce am găsit acolo. Am sfâșiat tot ce era în mine.

Sub toate acestea era putere pură.

Strălucirea Focului Nopții m-a orbit dintr-odată. Urletele neîntrerupte ale Evelaenei erau atât de puternice, încât s-au estompat ca un zgomot îndepărtat, dincolo de sângele care îmi zvâcnea în timpane. Îi deslușeam cu greu silueta din cauza focului care o cuprinsese, dar vedeam cum se poticnește, incapabilă să se controleze, încă strângând cu forță sabia în mâini.

M-am înclinat, ignorând durerea provocată de unghiile ei, care mi se înfipseseră în aripi, și am înșfăcat-o.

Era moale. S-a întors spre mine, cu ochii larg deschiși, și în acea fracțiune de secundă am văzut exact cum arătase când era o copilă în vârstă de cinci ani, în noaptea în care Vincent îi străpunsese pieptul cu sabia.

Preț de o clipă, s-a uitat la mine ca și cum aș fi putut s-o salvez.

Dar nu am salvat-o. I-am smuls sabia din mâini.

În momentul în care mi-am înfășurat degetele în jurul mânerului, am fost săgetată de junghiuri cumplite. Credeam că nu mai pot simți durere, după tot ce pățiseră aripile mele. Mă înșelam. Era ceva ce pătrundea adânc, dincolo de carne. Dincolo de nervi.

Pentru o clipă, nu mai eram aici. Mă aflam în zeci de locuri în același timp.

Eram într-un turn sfărâmat din Lahor.

Eram în Sivrinaj, într-o arenă plin de spectatori care urlau, în genunchi în fața unei zeițe.

Eram în castelul Născut din Noapte, la biroul meu.

Eram în arena mea privată de antrenament din castel, instruind-o pe fiica mea, pe fiica mea care trebuia să-și îmbunătățească mult abilitățile dacă voia să supraviețuiască în lumea aceasta.

Zăceam întins în nisip și fiica mea mă ținea în brațe, iar moartea se profila dincolo de umărul ei.

Oprește-te!

Dar imaginile continuau să mă copleșească – mai degrabă senzații. Nu mai controlam deloc ce se petrecea în jurul meu. Valul mă purtase cu el.

OPREȘTE-TE, OPREȘTE-TE, OPREȘTE-TE, OPREȘTE-TE...

Concentrează-te, Oraya!

De data asta nu mai era vocea lui Vincent. Era a mea.

Ai o singură șansă. Chiar acum. Profită de ea!

Am reușit cu greu să revin la realitate. Mă durea să țin sabia în mână, dar refuzam să-i dau drumul.

Mi-am tăiat frânghiile de la picioare și m-am eliberat, poticnindu-mă în față. Durerea m-a copleșit când am tras cu toată puterea de aripi.

Focul Nopții cuprinsese camera. Mai mulți copii se cățărau acum pe molozul de lângă ziduri, încercând să rămână departe de flăcări. Evelaena se ridicase în patru labe, târându-se spre mine, cu o sabie pe care o ținea strâns în mâinile ei arse.

Nu aveam timp să mă gândesc cum mă pot descotorosi de aripi. M-am smuls de pe perete și am scos un urlet când carnea aceea delicată s-a sfâșiat ca o bucată de hârtie.

M-am aruncat asupra Evelaenei, țintuind-o la pământ. Sabia ei a căzut la podea.

S-a întins spre mine, rugător.

— Verișoară...

Nu am lăsat-o să vorbească. I-am înfipt sabia lui Vincent în piept, chiar prin cicatricea pe care acesta i-o făcuse acolo cu două sute de ani în urmă. Direct în inimă.

Trupul i s-a lăsat moale, iar în ochii ei am zărit un licăr acuzator înainte să devină sticloși și nemișcați.

Respiram greoi. Focul Nopții încă ardea în colțurile camerei.

Am dat să mă ridic...

Dar cineva m-a lovit din spate. M-am prăbușit la pământ. Fetița, aceeași care se holbase mai devreme la mine, s-a aplecat asupra mea, cu fața pătată de stropi roșii.

A ridicat pumnalul cu ambele mâini deasupra capului, gata să mă spintece.

Am încercat să ripostez, am încercat să...

O explozie a zgâlțâit încăperea. Vederea mi s-a încețoșat, apoi s-a întunecat.

Nu știu cât timp a trecut: o clipă, câteva minute sau câteva ceasuri.

M-am silit să deschid ochii.

Raihn s-a aplecat asupra mea, încruntat și îngrijorat.

Aveam halucinații, era limpede, sau visam din nou. Cineva mi-a dezlegat mâinile și am scos un țipăt înăbușit.

— E-n ordine, a murmurat Raihn, ghemuindu-se lângă mine.

Uram visele astea, cele în care Raihn mă privea așa, ca odinioară, când luptaserăm ca aliați în turneul Kejari. De parcă inima îi era la vedere.

Îmi era greu să-mi amintesc tot ce-mi făcuse, atunci când mă privea în felul acesta.

— Ești în siguranță, a șoptit el, strângându-mă în brațe, iar eu am leșinat.

27. ORAYA

Am deschis ochii, trezindu-mă dintr-un somn lipsit, din fericire, de vise. Capul îmi zvâcnea, iar corpul mă durea și mai tare.

Lenjeria aspră îmi zgâria obrazul. Mă aflam într-un dormitor mic și simplu decorat. Un birou, un scaun, o masă strâmbă. În spatele meu, cineva se foia. Auzeam trosnetul unui foc, șuieratul unei oale și distingeam mirosul unei mâncări delicioase.

Am încercat să mă rostogolesc și am simțit un junghi atât de ascuțit de durere încât am scos un mic sunet înăbușit, care ar fi vrut să fie un „la naiba", dar a ieșit ceva neinteligibil.

Am auzit niște pași care au străbătut încăperea, apropiindu-se de mine.

— Ei bine, iată-te! a spus Raihn. Atât de senină și veselă când te trezești din somn.

Am încercat să-i zic „Du-te dracului", dar n-am reușit decât să mă sufoc cu propria tuse.

— Ah, te-am auzit, să știi.

S-a așezat pe marginea patului. Era atât de șubred încât greutatea lui Raihn l-a făcut să se strâmbe într-o parte. Am întrebat, fără vlagă:

— Unde suntem?

— Într-una dintre casele Coroanei din est. A văzut și zile mai bune. Dar suntem în siguranță și e liniște. Și e mai aproape decât Sivrinajul.

— De cât timp suntem aici?

— De aproape o săptămână.

Am încercat să spun ceva, iar Raihn a ridicat mâinile.

— Te-am ținut sedată o vreme. Crede-mă, a fost mai bine așa.

Nu-mi convenea că vampirii lui Raihn îmi căraseră corpul inconștient timp de o săptămână.

— Nu-ți face griji. Doar eu am fost, a zis, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile.

Am răsuflat ușurată, deși nu voiam să aflu exact de ce.

— Unde sunt ceilalți?

— Mische e aici. Cei Născuți din Sânge sunt în Lahor cu Ketura și gărzile ei, pentru a ține totul sub control.

Lahor. Toate amintirile mi-au revenit în minte, cu detalii copleșitoare. Focul și Evelaena și sabia și...

— Am ucis-o pe Evelaena, am spus, fără să vreau, cu voce tare. Ea...

— Te-a răstignit într-o pivniță. Da. Știu.

Într-o pivniță.

Turnul. Sabia. Ce mai era...

M-a copleșit panica. Mi-am dus mâna la piept, cu ochii mari.

— Am găsit ceva în turn. Am găsit...

— Asta?

A întins mâna spre noptieră și a scos de-acolo un obiect înfășurat cu grijă, cam de mărimea mâinii lui, plat și circular. A dat la o parte învelișul de pânză, dezvăluind pandantivul în formă de semilună. Ultima dată când îl văzusem era acoperit de sângele Evelaenei, dar acum era imaculat.

— Te târai după el când te-am găsit. Deși erai pe jumătate moartă.

L-a acoperit în grabă și l-a așezat înapoi pe masă, strâmbându-se și frecându-și mâna.

— Când am încercat să-l ating, mi-am dat seama ce e.

— Eu nu știu dacă *știu* ce e. Doar că e ceva...

— Special.

— *Al lui.* Îi aparținea lui. Mai mult decât atât. Are legătură cu ceea ce Vincent încerca să ascundă.

Această certitudine mi-a adus o satisfacție neașteptată. Înțelegeam foarte puține lucruri despre tatăl meu. Mi se părea un triumf chiar și găsirea unei singure piese a puzzle-ului, deși asta mă făcea să-mi pun și mai multe întrebări.

— Probabil, a spus Raihn. Cu atât mai bine că Septimus nu știe despre asta. Mă bucur că e aici, la noi, și nu în mâinile lui.

Nu părea deloc îngrijorat de lucrul acesta. Am mijit ochii.

— Sunt surprinsă că e încă aici și că nu ai zburat deja cu obiectul acesta micuț înapoi la Sivrinaj. Asta căutai, nu-i așa?

— Erai pe moarte! s-a răstit el. Aveam lucruri mai importante pe cap decât jocurile de putere ale tatălui tău.

Apoi a tăcut brusc, de parcă tocmai îi scăpase de pe buze ceva nu voia să spună.

— Se arde mâncarea, a mormăit el și s-a dus să amestece în oala de pe sobă.

Lucruri mai importante.

A revenit cu o farfurie plină cu carne și legume aburinde.

— Uite! Mănâncă!

— Nu mi-e foame, am zis, deși salivam de poftă.

— E delicios. N-ai cum să nu vrei să mănânci. Ai încredere în mine.

Arogant.

Dar stomacul îmi chiorăia de foame. Trebuia să recunosc, mirosul era... senzațional.

Am luat o îmbucătură și aproape că m-am topit la loc, între perne.

Lua-l-ar Mama Întunecată!

Am mai luat o gură din mâncare, apoi încă una.

— Am avut dreptate? a spus Raihn, cu o înfumurare exasperantă.

— Mhm, am răspuns, între două îmbucături.

— O să consider că asta a însemnat: *E absolut delicios, Raihn. Mulțumesc pentru masa gătită cu dragoste și, de asemenea, îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.*

O glumă. Era o glumă.

Totuși, m-am oprit din mestecat. Am lăsat deoparte farfuria – deja pe jumătate goală – și m-am întors spre Raihn cu o privire tăioasă.

Probabil a crezut că fugisem. Ar fi fost o presupunere rezonabilă.

— Ai venit să mă cauți, am spus.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze.

— Te miră chiar atât de mult?

— Credeam că te vei gândi că am...

— Ah, m-am gândit.

— Și tot ai venit să mă cauți. De ce?

A pufnit oarecum disprețuitor.

— Ce e? am zis.

— Eu doar... nimic. Întoarce-te ca să mă uit la aripile tale.

Aripile mele.

Gândul m-a încremenit. O, Zeiță! Fusesem atât de dezorientată, iar durerea se intețise atât de mult, încât realitatea teribilă a celor întâmplate încă nu-mi pătrunsese în creier.

Aripile mele fuseseră *țintuite de un perete cu niște cuie.* De mai multe ori.

Raihn s-a dus în spatele meu.

— Fă-mi puțin loc.

M-am supus, tresărind de durere când m-am tras pe marginea patului, cu picioarele îndoite sub mine. El a expirat șuierător, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos.

Noile mele aripi – singurul dar din aceste ultime luni îngrozitoare. Acum distruse.

Simțeam că mă sufoc în așteptarea unui răspuns.

— Cum arată?

— Mă bucur că ai omorât-o pe nemernica aia depravată. Dacă ar mai fi trăit când am ajuns acolo...

Nici nu mai era nevoie să-și încheie amenințarea.

— Deci e grav? am întrebat cu glas răgușit.

— Te-a răstignit de peretele ăla nenorocit.

— N-am putut să mi le strâng cu puterea minții. N-am fost în stare...

— E un lucru greu de făcut. Mai greu decât să le deschizi și aproape imposibil dacă sunt rănite, chiar și pentru cei care s-au născut cu aripi. Ar fi trebuit să te învăț asta înainte de a te lăsa singură. A fost o prostie din partea mea.

Vocea i s-a frânt, iar eu am tresărit.

— N-am nevoie de milă. Spune-mi adevărul, am zis, cu glasul puțin șovăitor. Sunt făcute praf și pulbere, nu-i așa?

Tăcere. O tăcere oribilă.

Patul s-a mișcat puțin. Raihn s-a aplecat peste mine, întorcându-mi bărbia, ca să-l privesc în ochi.

— Asta crezi? Că nu vei mai zbura niciodată?

Fața mea probabil vorbea de la sine. M-aș fi așteptat ca trăsăturile sale să se îmblânzească. Însă s-au înăsprit, ca și cum l-aș fi jignit.

— Ești făcută să zbori în înaltul văzduhului, Oraya. Nu lăsa niciodată pe nimeni să-ți ia darul acesta! Bineînțeles că vei zbura din nou.

Mi-a dat drumul și a revenit la locul lui din spatele meu. A murmurat în barbă:

— De parcă aș lăsa să se întâmple una ca asta.

Am expirat ușurată.

— Deci se vor vindeca?

— Va dura ceva timp, dar se vor vindeca. Deja arată mult mai bine decât înainte.

Se vor vindeca. Nu auzisem niciodată trei cuvinte mai frumoase. Raihn le-a rostit de parcă le-ar fi putut transforma în realitate cu puterea minții, dacă ar fi fost nevoit.

Am auzit un zgomot în spatele meu și apoi un borcan, poate, căruia i se scosese capacul. Am încercat să mă uit peste umăr, dar durerea nu m-a lăsat.

— Ce-s alea?

— Leacuri. E timpul.

Nu mă puteam răsuci ca să văd ce avea Raihn – m-ar fi durut insuportabil și nu voiam asta –, dar am privit cu atenție sclipirea vagă de pe noptieră. Era marfă bună, orice ar fi avut acolo.

A urmat o tăcere lungă și stânjenitoare.

— Te superi dacă...? a întrebat.

Te ating. Trebuia să mă atingă.

— Pot s-o chem pe Mische dacă vrei, a spus. E plecată acum, dar...

— Nu, am răspuns sec. E-n regulă. Oricum, ai făcut-o deja.

— O să doară, probabil.

— Nu e ni...

Trupul mi s-a încordat, străpuns de durere. Am văzut stele verzi.

— *La naiba*! am spus, cu un gâfâit.

— M-am gândit că e mai bine dacă nu-ți dau niciun avertisment.

Ah, recunoșteam replica. Am zâmbit, dar m-am și strâmbat de durere când a trecut la o altă rană.

— Deci asta e răzbunarea ta, am spus. Acum înțeleg.

— M-ai prins. Totuși, te-ai descurcat destul de bine când mi-ai îngrijit spatele. Voi fi la fel de blând. Promit.

Mi s-a pus un nod în gât când m-am gândit la acea noapte, prima oară după luni întregi – noaptea în care Jesmine îl torturase pe Raihn timp de câteva ceasuri, după atacul asupra

Palatului Lunii. Acum resimțeam acea amintire atât de... diferit. Totul părea mult mai complicat.

— Trebuie să-ți fi fost tare greu în acea noapte, am spus.

— Să fiu cusut pe viu sau torturat?

— Să fii interogat. Nu ai cedat.

Metodele lui Jesmine erau deosebit de... meticuloase. Aduse la perfecțiune pentru a servi scopului lor, iar acel scop era obținerea de informații de la vampirii care nu doreau să dezvăluie nimic.

— Nu am mințit, a spus. Nu eu am organizat asaltul asupra Palatului Lunii.

M-am uitat peste umăr și i-am aruncat o privire neîncrezătoare. El a pufnit în râs.

— Cred că merit mutra asta. Dar am ajuns prea departe ca să las o femeie cu un pumnal în mână să mă doboare.

Apoi, după o pauză, a adăugat:

— Mă rog. Pe *acea* femeie cu un pumnal în mână. Am întâlnit și altă femeie, care e cu totul altceva.

Mi-am mușcat buza când mi-a turnat un strop din medicament la momentul potrivit, dar am întâmpinat durerea ca pe un dar binevenit.

— Deci, a meritat? l-am întrebat. Să devii Regele Născuților din Noapte?

Mâinile lui s-au oprit, apoi s-au pus din nou în mișcare.

— Se pune la socoteală că poți jigni vampirii chiar dacă ești pacientă? Vrei să ne simțim amândoi la fel de nasol?

Am ridicat din umeri, dar durerea din aripi m-a făcut să regret imediat gestul.

— Bine, a spus el. O să încerc să fac lucrurile interesante pentru tine, pentru că știu că vrei să te gândești la altceva. Dacă a meritat? Am salvat poporul Rishan după două secole de subjugare. Am recâștigat ceea ce-mi aparținea de drept. M-am răzbunat pe bărbatul care a ucis mii de vampiri din clanul meu.

Am ajuns să port coroana în fața nemernicilor care m-au tratat cândva ca pe un sclav.

Toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună. Toate lucrurile care știam că sunt adevărate.

— Asta i-aș spune oricui m-ar întreba, a adăugat. Dar tu nu ești oricine. Tu ești tu. Și meriți adevărul, dacă îl vrei.

A trecut la o altă rană. Abia i-am simțit mișcarea.

Aș fi regretat dacă l-aș fi lăsat să continue. Știam că orice mi-ar fi spus avea să mă doară. Ar fi devenit totul și mai complicat.

Și totuși, am zis:

— Un lucru sincer.

— Nu știu dacă a meritat.

Cuvintele au venit iute, pe un ton coborât, cu o răsuflare aspră, de parcă i-ar fi stat prea mult timp pe vârful limbii.

— În noaptea în care Neculai și-a pierdut tronul, am vrut să incendiez totul din temelii. Nu mi-am dorit niciodată... asta. Simt că toate sunt blestemate. Coroana dobândită. Poate că singura cale de a rămâne rege pe acest tărâm e să devii la fel cum erau înaintașii tăi. Și asta mă îngrozește. Mi-aș lua viața înainte de a lăsa să se întâmple așa ceva și sper că, dacă nu aș putea, ai face-o tu în locul meu.

A fost o mărturisire la care nu mă așteptam. A trebuit să mimez nonșalanța când am spus:

— Am făcut-o deja, mai ții minte?

— Ți-am spus că ar fi trebuit să mă lași să mor, a zis, râzând amar.

— Ar fi meritat?

O altă întrebare pe care am știut imediat că n-ar fi trebuit să o pun. O altă rană, o altă suferință.

— Să mor în loc să te ucid pe tine? a spus el domol. Da. Ar fi meritat. Chiar și eu trebuia să pun o limită undeva. Și acea limită ești tu, Oraya.

Mamă Întunecată, cât eram de masochistă! Puneam între-

bări cu ale căror răspunsuri nu știam ce să fac.

Și-a dres glasul, ca și cum ar fi vrut să scape de adevărul stânjenitor al acelor mărturisiri.

— Trebuie să-ți ajustez aripile. Poți să le ridici puțin?

Am încercat să fac ce mi-a spus, strâmbându-mă de durere. Mă străduisem să le întind, dar nu reușisem decât să le fac să zvâcnească într-un fel necontrolat. Patul a scârțâit când Raihn a căzut pe spate.

— Ai grijă, prințesă. O să-mi scoți ochii.

— Nu mă asculta! m-am răstit.

— Te adaptezi cum poți la faptul că ți-au crescut două membre noi și uriașe în spate. Când m-am trezit cu aripile mele, de-abia puteam să merg drept. Mă tot înclinam într-o parte pentru că mi se schimbase centrul de greutate.

Nu m-am putut abține. Imaginea asta m-a făcut să râd.

— Sigur, râzi, n-ai decât, a mormăit el. O să te vedem și pe tine cum o să mergi în scurt timp. Gata. Vrei să te ajut?

Am ezitat, apoi am încuviințat.

— La început e greu să-ți dai seama cum să-ți blochezi mușchii. Dar...

Ușor, ireal de ușor, mâinile lui s-au mutat spre partea interioară a aripilor mele, acolo unde mi se uneau cu spatele.

— Ești încordată. Dacă-ți relaxezi mușchii, nu se vor lăsa în jos. Știu că așa ți se pare că se va întâmpla.

Mâinile lui au alunecat în sus, apăsând ușor, încercând să le convingă să se întindă. Aveam tendința să le mișc singură, dar Raihn a spus:

— Să nu îndrăznești. N-am chef să mi le înfigi din nou în ochi. Pur și simplu... relaxează-te.

O altă atingere, ca o mângâiere, peste acest nod de mușchi tensionat. Am tresărit când degetul lui mare mi-a trecut pe piele.

S-a oprit imediat.

— Te-a durut?

Nu am răspuns imediat.

— Nu.

Nu. Era opusul durerii. O senzație stranie.

— Vrei să mă opresc?

Spune da.

Dar trecuse mai mult de o lună de când nu mă mai simțisem în siguranță. Și mai mult de atât de când o atingere nu mai fusese atât de... liniștitoare.

M-am pomenit răspunzând:

— Nu.

Și-a reluat, blând, masajul moale de-a lungul mușchilor mei. Simțeam căldura mâinilor sale prin țesătura subțire a cămășii. Îi simțeam palmele bătătorite și aspre.

— Relaxează-te, a spus el încet. Lasă-mă pe mine să le susțin greutatea. Sunt aici.

Parcă auzea lupta pe care o purtam cu subconștientul meu. Și, încet-încet, cu ajutorul mâinilor sale care-mi sprijineau aripile, mușchii mi s-au destins.

— Iată, a spus el. Nu mai e atât de greu.

N-am spus nimic, pentru că nu aveam cuvinte să descriu cât de bine era să existe cineva care să ducă măcar o parte din acea povară. Nu-mi dădusem seama cât erau de grele până când mâinile lui nu le-au susținut parțial.

Dintr-odată, m-am simțit epuizată.

Atingerea lui Raihn a urcat și mai mult, până în punctul în care brațul mi se unea cu pielea delicată și moale a aripii. Am încremenit. Imediat, el și-a retras mâinile.

— Te doare?

Mă bucuram enorm că nu-mi vede fața. Îmi simțeam obrajii înfierbântați.

— Nu. E-n regulă.

A șovăit câteva momente. Apoi și-a așezat din nou mâinile pe aripile mele, ușor, cu blândețe.

— Deschide-le, a spus.

Nici măcar nu a trebuit să-i spun trupului meu ce să facă. Pur și simplu... aripile s-au întins sub acea atingere abia perceptibilă, ca niște petale de flori.

— Ce frumos! a șoptit Raihn, trecându-și vârfurile degetelor pe sub aripi.

De data aceasta, plăcerea era acolo, inconfundabilă. Nu mai era ascunsă sub piele, nu mai putea fi ignorată. Era ceva intens, un fior care-mi urca pe șira spinării – pe interiorul coapselor, până în punctul fierbinte dintre picioare. Așa cum îi simțisem odinioară buzele pe gât sau pe lobul urechii.

Era dorință pură și-mi răscolea fiecare celulă din corp.

Am expirat întretăiat.

Pentru mine, atingerile erau mereu ceva violent, dureros.

Dar nu și aceasta, care era...

La naiba, era periculos de plăcută!

Raihn tăcuse brusc și am știut că-și dăduse seama ce simțeam.

— E bine? a întrebat, cu voce groasă.

Îmi cerea voie să mă atingă. Pentru că, la fel ca mine, știa că lucrul acesta era mult mai perfid decât durerea. Durerea este simplă. Plăcerea este complicată.

Dacă i-aș fi spus să se oprească, ar fi făcut-o, fără să pună întrebări. Și dacă aș fi fost o persoană mai puternică, exact asta i-aș fi spus.

Dar nu eram o persoană puternică. Eram slabă.

— Da, am zis. Nu te opri!

A scos un sunet slab, care părea neintenționat, aproape un geamăt. Degetele lui și-au continuat dansul, trecându-și ușor unghiile peste pielea mea, pe sub aripi, făcându-mi trupul conștient de fiecare mângâiere, ca și cum ar fi știut unde se aflau toate terminațiile nervoase și cum anume trebuia să le dezmierde.

Respirația aproape că mi se transformase într-un gâfâit. Obrajii îmi luaseră foc.

A ajuns apoi într-un punct deosebit de sensibil, iar eu am scos, involuntar, un sunet sugrumat – un scâncet.

— Acolo, nu? a spus, râzând încet.

Sfântă Zeiță! Da, acolo!

A zăbovit în acel loc, masându-l în cercuri mici. Plăcerea mi-a cuprins tot trupul, fiecare nerv reacționând la acele atingeri ușoare – îmi doream mai mult. Imploram. Am strâns din dinți, înăbușindu-mi gemetele. Dar strădaniile mele erau în zadar. Eram sigură că-mi auzea bătăile inimii.

Că-mi simțea excitarea.

Când și-a trecut unghiile peste pielea mea, un geamăt mi-a zburat de pe buze, imposibil de stăpânit.

Ca răspuns, a scos și el un sunet, în același timp un mârâit și un geamăt. Dintr-odată m-am trezit lipită de Raihn, cu mușchii tari ai corpului său apăsându-mi spatele.

— Visez zi și noapte la sunetul ăsta.

Gura lui era atât de aproape de gâtul meu. Îi simțeam vocea ca o mângâiere pe piele, chiar peste cicatricea pe care tot el mi-o lăsase acolo.

— Știi asta?

Și-a trecut din nou degetele de-a lungul aripilor mele și, de data asta, nu am mai încercat să-mi ascund gemetele.

Sânii mă dureau, frecându-se de țesătura cămășii. Voiam ca hainele să dispară – ale mele, ale lui. Visam la pielea lui. Voiam să-i devorez răsuflarea. Tânjeam după toate aceste senzații. Mi le doream atât de mult încât acum nici măcar nu mă puteam urî pentru că-l voiam.

Și totuși nu voiam să merg mai departe. Mai departe de această atingere, de gura lui lipită de gâtul meu, de corpul lui aproape de-al meu.

— Când am intrat în încăperea aceea, a murmurat, am crezut că ești moartă. Am crezut că te-am pierdut, Oraya. Am crezut că te-am pierdut.

Glasul îi era frânt, ca o rană deschisă, sângerândă. Mă atingea în locuri la care nu mă așteptam. Locuri mult mai sensibile decât aripile mele sub mâinile lui.

Era inamicul meu. M-ar ucide dacă ar avea ocazia.

Era inamicul meu.

— Ar fi fost o ușurare pentru tine, am spus. Ai rezolva astfel o mulțime de probleme.

A încremenit. Și-a dus brusc mâna la obrazul meu, dându-mi capul pe spate pentru a mă privi în ochi. Era mânios.

— Nu mai spune astfel de lucruri!

— De ce? am șoptit.

Știam că-l provocam.

Știam că puneam, din nou, o întrebare la care nu voiam să primesc răspuns.

Și-a coborât fruntea. Chipurile noastre erau atât de aproape – îi simțea răsuflarea rapidă, întretăiată.

— Pentru că m-am săturat, Oraya.

Și-a trecut buzele peste vârful nasului meu. Aproape un sărut. Dar nu chiar.

— M-am săturat să mă prefac. Să mă prefac că nu mă gândesc la tine în fiecare noapte. Că mi-am dorit vreodată ceva...

A înghițit în sec și a închis ochii, ca și cum ar fi avut nevoie de un răgaz să-și revină. Degetele lui au găsit din nou acel loc de pe aripile mele, apăsând încet, iar eu am expirat tremurător. Raihn s-a apropiat și mai mult de mine, de parcă ar fi vrut să absoarbă acel sunet cu buzele lui.

— Sunt ostenit, prințesă, a gemut el. Teribil de ostenit.

Era ca o rugăminte, ca și cum mă implora să-i ofer un răspuns, o soluție. Am urât acest adevăr, pentru că și eu îl simțeam.

Era obositor să fii atât de trist tot timpul. Să te simți atât de furios. Să rezisți, să te împotrivești în permanență. La fel de obositor ca aripile care-mi crescuseră în spate.

Într-un fel, mi-aș fi dorit să cedez. Să-mi îngădui să simt și altceva decât neantul, tristețea sau furia. Să-l las să mă atingă, să mă guste, să mă umple. Să-l las să mi-o tragă până când n-aș mai fi simțit altceva decât plăcere.

Funcționase în trecut. Pentru o vreme.

Dar de atunci se schimbaseră multe.

Pentru că, atunci când închideam ochii, nu mai visam la trupul gol al lui Raihn, la sărutările sau dezmierdările lui.

Îi vedeam doar forma însângerată întinsă pe pământ. Îl vedeam omorându-mi tatăl.

Vedeam pumnalul meu înfipt în pieptul lui.

M-am îndepărtat puțin și vedeam pe chipul lui Raihn cum înțelege, cu gravitate, ce simt – o oglindă a propriei mele revelații, atunci când realitatea m-a ajuns din urmă.

Ceața de plăcere și liniște începea să se topească. Deja jeleam după ea.

— Am fost egoist, a murmurat el. În ziua pe care am petrecut-o împreună, eram hotărât să te las să te folosești de mine ca să fugi. Am făcut asta știind că, dacă ai fi aflat motivul pentru care eram acolo, m-ai fi urât. Și nu voiam asta. Am crezut că voi muri în acea arenă, că totul se va termina și că nu vei ști niciodată. Dar...

A fost uimitor cât de repede s-a întâmplat. Ca o flacără stinsă în apă rece.

Valul brusc de furie a fost rece și copleșitor.

— Și ce ar fi fost asta? am spus. Un fel de milă? De asta ai fi murit pentru mine?

S-a schimbat la față, încruntându-se.

— Eu...

— Visez cum pumnalul meu îți străpunge pieptul în fiecare noapte blestemată, Raihn.

Prea mult. Nu-i arăta asta.

Dar era prea târziu. Cuvintele mi se revărsau de pe buze, de neoprit.

— *M-ai forțat să te ucid*, am spus. M-ai împins să fac ceea ce tu nu puteai face. Pentru a doua oară în viața mea, eu...

Mi-am retezat brusc cuvintele, înfigându-mi atât de tare dinții în limbă, încât mi-a dat sângele. M-am întors cu spatele. Dar era prea târziu – văzusem deja cum adevărul se așterne pe chipul lui Raihn, în timp ce-și atingea pieptul, chiar acolo unde îl rănise pumnalul meu.

M-a copleșit rușinea. Aproape că...

Mamă Întunecată, ce fel de fiică eram? Ce fel de regină?

— Oraya, a început Raihn, iar eu am tresărit, pregătindu-mă pentru cuvintele pe care urma să le ascult.

Dar apoi s-a auzit o bătaie la ușă. Raihn nu s-a mișcat. Îi simțeam privirea pătrunzătoare.

O altă bătaie, mai tare.

— Raihn? a răsunat glasul lui Mische de pe coridor. Ești acolo?

Tăcere.

Apoi s-a ridicat, în sfârșit. Nu m-am uitat în sus, dar am auzit ușa deschizându-se și apoi salutul vesel al lui Mische.

— Ah! Te-ai trezit!

Nu mă puteam uita la ea. Nu voiam să vadă și ea asta.

— Ce e? a întrebat grav Raihn.

O clipă de tăcere, în timp ce Mische, fără îndoială, punea lucrurile cap la cap.

— E de la Vale, a spus ea, la fel de grav. Există... o problemă în Sivrinaj.

Raihn a expirat prelung, ca o înjurătură mută.

— Nu-i așa? a suspinat ea. Ticăloșii ăia nenorociți!

28. RAIHN

— Ticăloșii ăia nenorociți! am murmurat.

— Aham, a aprobat Mische.

Am citit din nou scrisoarea, strângând în pumni pergamentul pe care erau cuvintele lui Vale.

Pacea fragilă instalată după spectacolul pe care-l dădusem la întâlnirea cu nobilii ajunsese, se pare, la final. Circulau zvonuri de răzvrătire în Sivrinaj, pentru că unii dintre nobilii Rishani mai neînsemnați nu numai că refuzau să trimită trupe, dar subminau în mod activ strădaniile lui Vale.

Aveam și eu defectele mele, dar naivitatea nu se număra printre ele. Știam că, mai devreme sau mai târziu, acest lucru avea să se întâmple.

Vale nu spunea direct că îl credea vinovat pe Simon Vasarus. Dar într-acolo se îndreptau suspiciunile mele. Mi-a trecut prin cap că tocmai terminasem cu așa-zisa moștenitoare care o amenințase pe Oraya și acum trebuia să ne ocupăm de cel care mă amenința pe mine.

— Așadar.

Un singur cuvânt și deja mă temeam de ceea ce avea să spună Mische în continuare.

— Ce a fost asta? a întrebat ea, foarte relaxată.

— Ce anume? am spus, chiar dacă știam la ce se referă.

— Ceea ce tocmai am văzut.

Mă durea capul. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce se întâmplase, în principal pentru că nici eu nu știam. Nu voiam să mă gândesc la gemetele Orayei, la pielea ei fină sau la acel scurt moment de vulnerabilitate. Și nici la suferința din ochii ei.

— Nimic, am mormăit.

— Nu părea nimic.

— A fost o greșeală.

Totul.

M-ai împins să fac ceea ce tu n-ai putut face, spusese ea – cu lacrimi autentice în ochi, o expresie atât de sinceră și devastatoare. Eram convins că habar n-avea cât era de transparentă, cum toată acea durere i se ridicase la suprafață.

Am fost un prost. Extraordinar de prost.

Până în acel moment, nu-mi conștientizasem faptele. Credeam că am făcut un sacrificiu nobil și măreț. Îmi închipuiam că am salvat-o – sau că măcar am încercat, chiar dacă planul meu a mers... cu totul altfel decât speram.

Dar nu era așa. Am reușit doar să-i stârnesc noi coșmaruri.

— O să plec mâine, am spus. La apusul soarelui.

Nu mi-am ridicat privirea din scrisoare – voiam să-i transmit clar lui Mische că nu vreau să vorbesc despre asta – dar, firește, m-a ignorat. Îi simțeam privirea dezaprobatoare.

— Raihn...

— N-am nimic de spus, Mish.

— Prostii.

Apoi a repetat, apăsat.

— Numai. Prostii.

— Ai darul cuvintelor. Ți-a spus vreodată cineva asta?

— Uită-te la mine!

Mi-a smuls pergamentul din mâini, punându-se în fața

mea. Avea ochii atât de mari, încât vedeam uneori focul reflectat în ei, când era foarte supărată.

— Deci, care e planul tău? a spus ea. Care este următorul pas?

— Ah, habar n-am.

Am bătut ușor în scrisoare.

— Să mă duc să-mi decapitez toți dușmanii și să văd dacă mai rămâne vreun regat în urmă când termin cu asta, așa mă gândeam.

— În primul rând, nu vei putea face nimic cu toată această putere dacă nu te oprești din a i te împotrivi.

Am râs amar, un sunet mai degrabă strangulat. A trebuit să mă stăpânesc din răsputeri ca să-mi țin gura, pentru că nimic bun nu avea să iasă din asta.

Să nu mă mai împotrivesc.

O iubeam pe Mische – o iubeam din tot sufletul –, dar simplul fapt că putea să spună asta cu o față serioasă mă scotea din minți. Normal că mă împotriveam. Ajunsesem forțat în această situație – și, în mare parte, *chiar ea* mă forțase.

— Și, în al doilea rând, a continuat ea, îndulcindu-și trăsăturile și glasul, nu poți să fugi pur și simplu de ea. Are nevoie de tine.

Am pufnit din nou. De data aceasta, a fost un sunet mai mult îndurerat decât mânios.

— Are nevoie de cineva alături de ea, Raihn, a spus Mische. Este... este foarte singură.

Partea aceasta... era adevărată. Oraya chiar avea nevoie de cineva care s-o susțină.

Am oftat.

— Știu. Dar...

Dar acea persoană nu pot fi eu.

Mi se părea o absurditate să spun asta cu voce tare. Nu puteam rosti acest lucru, cu acele cuvinte, chiar dacă acum părea mai limpede decât oricând.

— Nu o părăsi, a spus Mische. Ea nu e Nessanyn. Nu se va termina la fel. Ea e mai puternică.

I-am aruncat lui Mische o privire de avertisment. Ciudat cum, în ciuda sutelor de ani care trecuseră, numele lui Nessanyn, de-abia pomenit, era ca un deget pe trăgaciul unei arbalete, străfulgerându-mi pieptul cu regrete.

— Nu. Oraya nu e ca Nessanyn.

— Iar tu nu ești Neculai.

— Firește că nu sunt, am murmurat, deși nu păream atât de convins.

Nu eram ca el. Atunci de ce, în ultimele câteva luni, l-am simțit în fiecare mișcare pe care o făceam?

— Las-o să-ți intre în suflet, Raihn! a spus Mische încet.

Mi-am dus mâna la tâmplă.

— Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

— Nu știi, pe naiba! Ba da, știi.

Mi-am înăbușit răspunsul caustic în ultima clipă – *nu crezi că e puțin ipocrit din partea ta, fata care se închide în ea de fiecare dată când cineva încearcă să afle ce simți?*

Dar ar fi fost o reacție copilărească. În nimic din toate acestea nu era vorba despre Mische.

Poate că nici măcar despre Oraya nu era vorba.

— Toată lumea a abandonat-o, a murmurat Mische, cu tristețe în ochi. Toată lumea.

— Eu nu o abandonez.

Replica mea a sunat mai tăios decât mi-aș fi dorit.

— Am făcut un jurământ. Nu voi face asta.

Sufletul tău este sufletul meu. Sângele tău este sângele meu. Inima ta este inima mea.

În fiecare noapte, de-atunci încoace, mă străfulgera felul în care acele cuvinte îmi ieșiseră de pe buze. Atât de grele, cu atât de multă însemnătate.

Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă acesta ar fi fost rolul pe care mă străduiam din răsputeri să-i conving pe toți ceilalți că-l

interpretez. Dar în adâncul sufletului meu știam care e adevărul. Îi puteam minți pe toți cei din jur, dar pe mine nu aveam cum să mă mint. Nici măcar atunci când îmi doream să o pot face.

M-am întors cu spatele, privind dunele care se aliniau dincolo de fereastră, cu brațele împreunate în dreptul pieptului. Priveliștea era minunată, dar în câteva secunde s-a risipit, luând forma chipului îndurerat al Orayei. Chipul ei din noaptea turneului Kejari. Chipul ei în ziua nunții noastre. Chipul ei, suspinând în vârful acelui turn din Lahor. Chipul ei de acum, în pragul lacrimilor.

O dădusem în bară.

Din prima clipă în care am văzut-o pe Oraya, gata să se arunce în mijlocul unei haite de vampiri dezlănțuiți pentru a-și salva prietena furnizoare de sânge, am rămas fascinat. La început, mi-am spus că e doar curiozitate – un interes absolut pragmatic față de fiica umană a lui Vincent.

Iluzia n-a ținut prea mult. Nu, nu m-am priceput niciodată să mă mint singur. Nici măcar nu m-am deranjat să-mi spun că unicul motiv pentru care o țineam pe Oraya aproape erau lucrurile pe care mi le putea oferi.

— Credeam că pot..., am spus în cele din urmă, fără să-mi desprind privirea de la dunele vălurite.

Vocea mi s-a frânt puțin.

— Am crezut că pot... habar n-am...

S-o salvez.

Nu acestea erau cuvintele potrivite. Oraya nu avea nevoie să fie salvată, ci doar de un suflet care s-o însoțească pe drumul întunecat care ducea spre potențialul ei maxim. Cineva care s-o protejeze până când va fi suficient de puternică pentru a se salva singură.

Am decis să spun:

— Am crezut c-o pot ajuta. C-o pot ține la adăpost.

— Poți. O vei face.

— Nu știu ce să zic.

M-am răsucit. Mische era sprijinită de spătarul fotoliului, cu genunchii aduși la bărbie, cu ochii mari și captivați. Nimeni nu mă asculta așa cum o făcea Mische.

— Am rănit-o atât de rău, Mish, am rostit, înecându-mă.

Încruntarea de pe fața lui Mische s-a topit.

— Ai rănit-o, a spus ea cu blândețe. Și ce ai de gând să faci în privința asta?

Credeam că am răspunsul la întrebare. Să-i înapoiez tot ceea ce îi fusese luat. Să-i încredințez puterea pe care Vincent încercase s-o țină departe de ea toată viața sa. S-o protejez. S-o apăr. Să-i dau curaj.

Mi se părea singurul lucru pe care-l puteam face. Lumea nu o merita pe Oraya – dar ea se putea transforma într-o ființă absolut măreață.

Voiam să fiu de față la un asemenea moment. Ce rost aveau toate aceste strădanii dacă nu puteam repara o astfel de greșeală?

Dar acum, îndoiala mi se strecura în cele mai întunecate cotloane ale minții.

Poate că nu eu trebuia să fac toate aceste lucruri.

M-am întors din nou spre fereastră.

— Mă întorc la Sivrinaj, doar eu, am spus. Oraya n-ar trebui să călătorească încă. O să le poruncesc câtorva dintre gărzile Keturei să vă escorteze înapoi mai târziu.

Mische a sărit cât colo.

— Poftim? Nu te întorci acolo de unul singur, Raihn.

— Lucrează cu ea, ajut-o să-și îmbunătățească magia. Te pricepi mai bine decât mine la asta. Iar când Ketura va ajunge aici, o poate învăța cum să-și ascundă aripile cu puterea minții.

— Raihn...

— Nu am timp să aștept, Mische! am răbufnit.

Apoi am expirat prelung și am spus, cu mai multă blândețe:

— Fă asta de dragul meu, bine? Ai grijă de ea. Cum spuneai și tu. Are nevoie de cineva.

Trăsăturile lui Mische s-au îmblânzit, deși vedeam conflictul care se dădea în sufletul ei – nu știa dacă ar fi mai bine s-o lase baltă sau să insiste.

— Bine, a spus, în cele din urmă, deși nu părea deloc convinsă.

AM PORNIT LA DRUM a doua zi, la asfințit. Mi-am luat la revedere de la Mische, care a dezaprobat vocal și cu convingere decizia mea de a pleca mai repede. Dar am încheiat repede discuția.

Am bătut apoi la ușa Orayei, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Bineînțeles, era înăuntru. Nu avea unde să se ducă. Și oricum, o puteam mirosi. Mereu puteam mirosi sângele Orayei, îi puteam simți zvâcnirea. O auzeam acolo – auzeam foșnetul discret al așternuturilor.

Am ciocănit din nou la ușă. A treia oară, am decis, voi renunța.

Am mai bătut o dată și...

— *Ce vrei?*

De-a dreptul caustic. Nu m-am putut abține și am zâmbit din colțul gurii. *Iat-o cum apare.*

Am deschis ușa și am aruncat o privire înăuntru. Stătea pe pat cu o carte, cu picioarele încrucișate și aripile ușor deschise.

Am studiat-o cu atenție într-o fracțiune de secundă – ochii, pielea, aripile, rănile.

Acestea din urmă arătau mai bine decât cu o seară înainte. Aripile păreau și ele mai destinse. Practic, ieri simțisem durerea în locul ei, doar pipăind acei mușchi tensionați. Încordarea ei, eram convins, venea dinaintea creșterii aripilor. Oraya s-a străduit mereu să poarte acea mască. Știam că păstrează scuturile de apărare ridicate de douăzeci de ani.

Mă uitam fix la ea. Orayei nu i se părea nimic amuzant.

— Ce vrei? s-a răstit ea, din nou.

— Ești atât de fermecătoare, prințesă, i-am spus, zâmbind.

Mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Plec, am anunțat-o.

A clipit de două ori, iute, nedumerită. Expresia i s-a schimbat, iar enervarea i s-a transformat în...

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Uite ce față ai făcut, am spus. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că ești îngrijorată.

— De ce? a întrebat, cu glasul încordat. Unde te duci?

— Mă întorc la Sivrinaj.

— De ce?

I-am zâmbit scurt– mai degrabă un rânjet.

— Pentru că nobilii Rishani sunt niște ticăloși nenorociți.

Îl auzeam pe Cairis certându-mă pentru că-i ofeream atâtea informații – informații care puteau fi folosite împotriva mea.

Expresia ei s-a schimbat din nou. Dezaprobare. La naiba, poate chiar ură. A încercat să și-o înăbușe și, firește, nu a izbutit.

— Aha.

— Mische rămâne cu tine, alături de câteva gărzi.

Am făcut semn cu capul spre aripile ei.

— Ține-le deschise deocamdată. Ketura va ajunge aici în câteva zile. Te va învăța să le strângi. Nu e greu, după ce prinzi mișcarea.

S-a uitat la mine, încruntată, fără să spună nimic.

— Încearcă să nu fii atât de bucuroasă că plec, am zis sec.

Am aruncat o privire spre masă. Acolo era un castron gol – din care mâncase tot. M-am simțit mândru de asta.

Oraya tot nu zicea nimic. Nu prea eram obișnuit să fie atât de tăcută.

— Asta e tot, am spus. Ai grijă de tine. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Am dat să închid ușa, dar ea a spus:

— Raihn.

M-am oprit brusc. M-am uitat din nou la ea. Se înclinase ușor în față, strângând din buze, ca și cum s-ar fi luptat cu vorbele pe care voia să mi le spună.

— Mulțumesc, a zis ea, în cele din urmă. Pentru că mi-ai vindecat aripile.

Am strâns cu putere cadrul ușii.

Ca și cum ar fi trebuit să-mi mulțumească. Pentru normalitate.

— Cum spuneam, ai fost făcută să zbori. Ar fi nedrept să rămâi fără ele.

A zâmbit aproape imperceptibil, ca o rază mică de soare printre nori.

Apoi surâsul i-a dispărut și ochii ei au privit în gol. M-am întrebat dacă se gândea oare la Vincent.

Oraya a clipit repede și a alungat acea expresie rătăcită.

— Drum bun! a spus ea ferm, revenind la cartea ei.

— Mulțumesc, i-am răspuns cu un zâmbet vag.

Am plecat pe la miezul nopții, înarmat până în dinți, însoțit de două dintre gărzile Keturei. Nu era destul, ar fi spus Vale, dar am preferat să las restul soldaților alături de Oraya și Mische. Amândouă erau niște forțe ale naturii, fără îndoială, dar Oraya era rănită, iar în privința lui Mische... ei bine, de fiecare dată când mă uitam la ea, mi se părea că văd și mai multe cicatrici pe brațul ei.

M-am uitat înapoi pentru ultima oară înainte de a ne lua zborul. Mi-am înălțat ochii spre cel de-al doilea etaj al căsuței și o pereche de ochi argintii ca luna mi-a făcut inima să se oprească în loc, așa cum se întâmpla de fiecare dată.

Oraya s-a sprijinit de rama ferestrei, cu brațele încrucișate. Când am privit în ochii ei, a ridicat o mână, fluturând-o vag.

Mi s-a părut o mică victorie.

I-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun și apoi am dispărut în văzduh.

PARTEA A IV-A
ULTIMUL PĂTRAR

INTERLUDIU

Timpul nu înseamnă mare lucru pentru vampiri.

Sclavul învață iute acest lucru. Ca om, simțea fiecare secundă care trecea – ocazii care scăpau printre degete, ca luate la vale de un râu veșnic grăbit. Oamenii deplâng timpul, pentru că e singurul lucru care contează cu adevărat într-o viață atât de scurtă.

Sunt o mulțime de lucruri pe care sclavul le disprețuiește în noua sa viață. Dar dintre toate cele pe care le regretă în numele umanității sale care se topește în neant, pierderea noțiunii timpului e cea mai devastatoare. O existență în care nimic nu înseamnă nimic nu mai e deloc existență.

Anii trec ca o acuarelă umedă înecată în ploaie, mânjind o pânză veșnic goală. Vampirii de la curtea regelui se bucură de această tinerețe veșnică. Secolele de viață le-au amorțit plăcerile obișnuite, făcând ca gusturile lor să devină crude și extreme. Uneori, ținta acestei cruzimi sunt oamenii. Alteori, viețile umane sunt prea scurte și fragile. Atunci vampirii Transformați sunt următoarea alegere – mai rezistenți, mai longevivi, dar la fel de dispensabili ca oamenii care erau odinioară.

Sclavul nu e cu nimic special. Nu e singurul Transformat din colecția regelui. Nu e nici măcar favoritul acestuia. Timpul și plic-

tiseala îl împinseseră pe rege să-și construiască o menajerie bine selecționată, bărbați și femei de toate formele, cu toate înfățișările și de toate originile posibile.

Sclavul se străduiește – din răsputeri – să-și păstreze umanitatea.

Dar aceasta îi scapă oricum printre degete, zi după zi. Curând, nu-și mai amintește cât timp a trecut de când a fost Transformat. Când se gândește la viața lui de dinainte, are impresia că e vorba mai degrabă despre un vechi prieten – niște amintiri îndepărtate, plăcute.

Privește răsăritul soarelui în fiecare zi până când razele luminoase ale acestuia îi ard pielea.

Zilele se preschimbă în săptămâni, apoi în ani, apoi în decenii întregi.

Mai târziu, va încerca și nu va izbuti să descrie în cuvinte amploarea decăderii sale din acea perioadă. Pentru cei din jurul său, era doar un sac de piele și mușchi, un obiect, un animal de companie, nicidecum o persoană. Când ți se spune asta ani la rând, nu e greu să ajungi s-o crezi. Devine mai ușor să supraviețuiești dacă o crezi.

O singură persoană îl tratează diferit.

Soția regelui e o femeie liniștită, cu ochi mari și negri. Vorbește rar și rareori pleacă de lângă soțul ei. La început, sclavul presupune că și ea e la fel ca toți ceilalți. Dar, mai târziu, începe s-o vadă ca pe o victimă a cruzimii soțului ei, așa cum e și el – o camaraderie mută, născută din loviturile, influența și poruncile lui.

Și lucrurile rămân astfel pentru o lungă perioadă.

Apoi, într-o zi, se pomenește singur în prezența ei. Fusese bătut crunt în acea zi, pedeapsă pentru o nesupunere închipuită. Când ceilalți părăsesc camera, el rămâne în urmă, bandajându-și rănile, așa cum făcuse de o mie de ori și cum o va mai face tot pe-atât.

Rămâne și ea.

Nu scoate niciun cuvânt. Ci doar îi ia bandajele din mâini și-i îngrijește rănile la care el nu poate ajunge.

El se ferește la început, dar ea insistă cu blândețe. În cele din urmă, el cedează. Când termină, femeia se ridică și pleacă fără să spună nimic.

Uitase senzația asta. A unei atingeri blânde. Doare mai mult decât s-ar putea crede. Simte mâinile ei pe trup pentru tot restul nopții. Asta îl îngrozește, pentru că acum știe că nu mai poate uita.

Și așa începe totul.

Se apropie tot mai mult, de-a lungul lunilor și a anilor grei, consolându-se reciproc după actele de cruzime ale regelui. Au trecut luni întregi până când și-au vorbit. Dar cuvintele contează mai puțin decât bunătatea. Granița fusese depășită în acea primă noapte, cu acea primă atingere tandră.

Tot ce a urmat după aceea a părut ceva inevitabil.

Într-o lume întunecată, ochii găsesc în mod natural lumina. Ea devine cel mai strălucitor lucru din viața lui.

În momentul în care întâlnirile lor tăcute devin conversații complicate, granița a fost deja depășită. Au sărit amândoi în gol.

La primul sărut pe care i-l dă el, cu gura încă murdară de sânge din cauza loviturilor soțului ei, cad deja cu viteză spre pământ.

Când fac dragoste, sunt atât de disperați după companie, încât nici măcar nu le pasă de prăbușirea inevitabilă.

29. ORAYA

Timpul se scurgea cu platitudinea și banalitatea sa.

Părea o prostie, dar casa era atât de goală fără Raihn. Mische vorbea tot timpul, mai mult chiar decât de obicei, acum că eu eram singura ei tovarășă – singura care o băga cu adevărat în seamă, pentru că gărzile Keturei erau veșnic împietrite ca niște statui. Cu toate astea, nu puteam scăpa de sentimentul că ceva lipsește, ca o tăcere între două respirații pe care aș fi vrut s-o umplu cumva.

Aveam același program zi de zi – vindecare, antrenament, odihnă, ia-o de la capăt.

Mische era o profesoară bună, deși antrenamentele noastre îmi aminteau prea mult de perioada pe care o petrecuserăm perfecționându-ne magia în timpul turneului Kejari. Atunci Mische însemnase doar jumătate din pregătirea mea. Cealaltă jumătate venise de la Vincent, al cărui stil de predare era total opus față de al ei – porunci inflexibile și control deplin pentru a contracara stilul lui Mische, care insista să-mi deschid inima și sufletul. Faptul că acum o aveam doar pe una dintre ele nu făcea decât să sublinieze ceea ce lipsea. Și era o rană care, spre

deosebire de zgârieturile de pe aripile mele, părea că nu se va vindeca niciodată.

Când ne odihneam, studiam amândouă pandantivul. Mische nu era doar o talentată mânuitoare a magiei, ci și o bună cunoscătoare a vrăjitoriei și a istoriei oculte. Totuși, nici chiar împreună nu izbuteam să pricepem prea bine ce era sau ce făcea acel obiect. Eram singura care-l putea atinge, deși nu era deosebit de plăcut – îl simțeam pe Vincent mult prea aproape, chiar mai mult decât în cazul sabiei sale. Mische și-a dat seama însă că era doar o bucată din ceva mai mare – poate o cheie, sau o busolă, sau un dispozitiv menit să sporească puterea altui obiect. Nu avea putere în sine, a speculat ea, ci era ceva conceput pentru a potența un alt fel de putere. Dar aceste gânduri erau doar niște simple presupuneri, bazate pe noroc la fel de mult ca pe fapte.

La căderea nopții și în zori, Mische îmi îngrijea rănile, care se vindecau vizibil cu fiecare zi care trecea. Niciuna dintre ședințele de tratament nu fusese la fel de dureroasă ca prima. Dar nici la fel de plăcută, din fericire.

— Deja arăți mult mai bine! a remarcat Mische într-o zi, studiind rănile rămase. Raihn a trecut prin multe ca să obțină chestia asta și cred că a meritat.

— Prin ce a trecut? am întrebat.

— N-a fost ușor de găsit. Dar era foarte hotărât.

A făcut o pauză, apoi a urmat timid:

— Era atât de îngrijorat. Am crezut...

Credeam că te-am pierdut, spusese Raihn, iar cuvintele lui mă înfioraseră.

Brusc, m-am simțit foarte stingherită de această discuție.

— Trebuie să-și protejeze asul din mânecă, am murmurat, chiar dacă vorbele aveau un gust amar – chiar dacă știam că nu e adevărat.

Mische a suspinat, tamponând ultima rană de pe aripa mea stângă.

— Raihn are o grămadă de defecte, Oraya, a șoptit ea, dar știe să iubească.

N-am știut ce să răspund.

Nu eram sigură ce însemna faptul că nu mă puteam gândi la nimic.

— O blochezi, a spus Mische, pentru a cincisprezecea oară în acea zi.

Am strâns din dinți și am încercat să n-o bag în seamă.

De când primisem Însemnul de Moștenitoare, magia mea devenise, fără îndoială, mai puternică. O simțeam cum îmi zvâcnește constant sub piele. Dar odată cu această putere venea și o volatilitate mai mare, pe care nu știam s-o controlez. Ca și cum, de fiecare dată când o foloseam, trebuia să mă conectez la ceva teribil de dureros.

Chiar acum, presiunea creștea, din ce în ce mai tăioasă, ca o lamă care spintecă încet carnea.

— Continuă, a spus Mische.

De-abia îi auzeam vocea peste vâjâitul sângelui meu care-mi urla în timpane.

— Nu-i da drumul!

O picătură de sudoare mi s-a prelins de-a lungul nasului. În ciuda comenzilor lui Mische, încă îl puteam auzi și pe Vincent la urechea mea: *Concentrare. Autocontrol. Puterea voinței.*

În ultima vreme, vocea lui fusese un musafir nedorit.

Focul Nopții șuiera și vuia, amenințând fie să-mi scape de sub control, fie să se stingă complet, în timp ce mă balansam la limita dintre a mă deconecta și a cădea într-un vârtej de emoții cu care nu mă puteam lupta.

Unde vrei să mă duc? a șoptit Vincent. *Sunt o parte din tine. Nu asta ai vrut dintotdeauna?*

A fost o vreme când nu-mi dorisem nimic mai mult decât să fiu ca Vincent. Chiar și acum, o parte din mine încă visa la asta – chiar și știind cum mă mințise, știind ce îi făcuse familiei mele, familiei lui, cunoscând brutalitatea cu care se impusese în fața unor ființe ca mine timp de secole întregi.

Mi-era rușine de asta.

Rușine? a spus Vincent. *Eu te-am făcut tot ce ești, și tu spui că ți-e rușine cu mine?*

Asta era o amintire. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le spusese.

Focul Nopții s-a aprins, scăpându-mi de sub control. Mische s-a dat un pas înapoi. M-am luptat să-mi stăpânesc magia. Să ripostez împotriva rușinii și a vinovăției din mintea mea.

Dar când foloseam magia, totul venea mult mai aproape de suprafață. Era magia lui Vincent, până la urmă – din sângele lui mi se trăgea această putere, iar Însemnul de Moștenitoare o sporea. Nu puteam să mânuiesc o asemenea formă de magie fără să simt prezența lui Vincent suflându-mi în ceafă.

— Continuă, nu te lăsa! m-a îndemnat Mische, deși abia o auzeam.

Ochii îmi ardeau din cauza albului orbitor al Flăcării Nopții. În acea lumină, am zărit chipul însângerat al lui Vincent în ultime sale clipe de viață – întotdeauna atât de real, indiferent cât aș fi încercat să-l uit.

Vocea de la ureche mi-a repetat în șoaptă ultimele sale cuvinte. *Atât de multe greșeli. Dar tu n-ai fost nicicând una.*

Nu puteam face asta. Zeiță, nu puteam face asta...

ÎNCETEAZĂ!

Am alungat toate acele amintiri nedorite.

Focul Nopții s-a stins.

Dintr-odată, m-am trezit în genunchi, pe pământul ud. Mă durea să respir, gâfâiam profund, ca o hârâială.

— O, zeilor!

Mische s-a ghemuit în fața mea, cu mâinile pe umerii mei, și m-am rezemat de ea fără să vreau, bucuroasă că nu mă lasă să mă prăbușesc.

— Ești bine, a murmurat. E-n regulă.

Nu știam de ce vocea ei suna în felul acesta – plină de milă – până când o pată umedă mi-a picurat pe mâna răsfirată. Am clipit în jos, derutată, și o altă pată i s-a alăturat.

Lacrimi.

La naiba!

M-am înfierbântat la față.

— Sunt bine. Hai s-o luăm de la capăt.

M-am ridicat și m-am răsucit, împleticindu-mă puțin. Îmi era dificil să mă adun după ce începeam să clachez. Ca și cum toată presiunea aceea se acumula foarte aproape de suprafață. Așa ajunsesem să plâng în fața lui Raihn. Și acum – în fața lui Mische. Minunat!

— Mă simt bine, am spus.

— Nu trebuie să te simți bine, a zis Mische încet.

A spus-o atât de simplu. Ca și cum era simplul adevăr, nu ceva care să fie judecat sau dezaprobat. Știam că așa credea și, în acel moment, am iubit-o cu ardoare pentru asta.

Chiar dacă nu puteam crede la fel.

Aveam un regat care conta pe mine, o coroană care mă aștepta, vampiri care aveau nevoie de mine, care sperau să devin mai bună de-atât și asta *cât mai curând.*

Și eu ce făcusem? Parasem un singur atac eșuat? Găsisem un colier mic și drăguț pe care nu-mi dădeam seama cum să-l folosesc?

— Oraya...

Mische mi-a atins umărul. Nu m-am răsucit – nu voiam să-mi vadă chipul. Poate că și ea știa asta, pentru că nu a încercat să mă forțeze, oferindu-mi doar acea mângâiere – atât de ușoară încât m-aș fi putut desprinde de ea oricând mi-aș fi dorit.

— Magia e... un lucru viu, a murmurat ea. Are sens faptul că vine de la zei, pentru că e la fel de capricioasă și temperamentală cum sunt și ei. Magia ta se hrănește cu emoțiile tale. Te face să atingi stări care sunt... complicate în acest moment. Dar, într-o bună zi, lucrurile cele mai dureroase vor fi principalele tale surse de putere.

M-am uitat în jos, la mâna pe care Mische o pusese pe umărul meu și la cei câțiva centimetri din încheietură vizibili sub mânecă. Cicatricile îi umpleau aproape toată pielea aflată la vedere.

Oare și înainte erau la fel de grave? Sau pur și simplu încercase neobosit, fără să izbutească, să-și folosească magia de când zeul ei o abandonase?

Poate că expresia mea a dat de gol întrebarea pe care nu am pus-o, pentru că și-a retras mâna și și-a acoperit-o cu mâneca atunci când, într-un sfârșit, m-am răsucit cu fața la ea.

— Să nu crezi că nu înțeleg cum e să pierzi ceva important, a spus ea.

Când o întâlnisem prima dată pe Mische, poate că ar fi fost ușor s-o consider o ființă drăguță și insipidă. Dar, din când în când, sub aparențe se întrezărea ceva mai dur. Acum, acea umbră îi străbătea chipul. O sclipire ca o sabie ascuțită de oțel ascunsă în grădina cu flori.

— Pot să te întreb ceva?

A șovăit, apoi a încuviințat din cap.

— Cum e să te Transformi?

Trăsăturile i s-au întunecat.

— A fost greu, a spus ea. Aș fi murit dacă nu m-ar fi găsit Raihn.

— El te-a salvat.

Umbra aceea s-a ridicat doar puțin, cât să lase să se vadă un mic zâmbet trist.

— Mda. El m-a salvat. Nu prea-mi amintesc. Eram foarte bolnavă, în mijlocul deșertului, iar apoi eram...

Expresia ei i s-a spulberat. Și-a întrerupt povestea.

— Apoi m-am trezit într-un han jegos, cu un străin uriaș și morocănos. Dă-mi voie să-ți mărturisesc, ăsta a fost un moment care m-a derutat al naibii de tare.

Îmi puteam imagina.

— Ai fost preoteasă, am spus cu grijă. Nu-i așa?

Zâmbetul i-a pierit de pe buze. Și-a tras din nou mâneca peste încheietură și nu a spus nimic pentru mult timp.

— Îmi pare rău, am spus, a fost...

— Nu, nu, e-n regulă.

A scuturat din cap, ca și cum și-ar fi alungat ceața din gânduri.

— Da, așa e. Am fost o preoteasă a lui Atroxus. Doar că... îmi e greu să vorbesc despre asta uneori, a spus și a zâmbit amar. O ipocrizie din partea mea, așa-i?

— Nu, am răspuns. Defel.

— Magia e... Știu că unii cred că este doar o altă disciplină, dar eu cred că trăiește aproape de inimile noastre. Cred că se trage direct din sufletele noastre. Magia mea a fost întotdeauna aproape de mine. Și eu...

A strâns brusc din dinți, cu o sclipire în ochi.

— E-n ordine, am zis repede. N-ar fi trebuit să întreb.

Era de-a dreptul dureros s-o văd pe Mische în pragul lacrimilor. Dar ea a râs și și-a șters obrazul cu dosul mâinii.

— Asta e ceea ce vreau să spun, Oraya, a zis ea. Cu toții avem socotelile noastre. Nu eu am ales să mă Transform și asta m-a distrus. La Raihn a fost alegerea lui și poate că l-a distrus și mai mult. Poate că toți ceilalți nu te lasă să vezi cât sunt de zdrobiți. Poate că nu-ți arată lucrurile pe care le-au pierdut, după care plâng. Asta nu înseamnă că durerea nu e acolo. Nu înseamnă că nu o simt. Iar tatăl tău...

Chipul i-a devenit acum grav, înflăcărat. Și-a lăsat mâna peste a mea, strângând-o cu putere.

— Tatăl tău, Oraya, a simțit și el toate astea. Era la fel de distrus ca noi toți și era atât de decis să nu recunoască asta, încât te-a zgâriat cu toate tăișurile sale și apoi te-a certat că ai piele în loc de armură oțelită.

Mi s-a pus un nod în gât. Durerea și furia s-au năpustit asupra mea înaintea să le pot controla.

— Nu vorbi despre el în felul acesta, am spus.

Dar cuvintele mele erau slabe, imploratoare. Mische s-a uitat la mine cu amărăciune.

— Tu și Raihn încercați mereu să fiți ca ei, a zis ea. Eu nu înțeleg asta. Ești mai bun decât el. Nu uita asta, Oraya! Accept-o și gata!

Se înșela. Dar nu mi-a mai dat timp să-i spun asta și și-a azvârlit brațele în jurul meu, strângându-mă iute și tare la piept.

— Mai încercăm și mâine, a spus ea, apoi mi-a dat drumul și s-a întors în casă fără să mai zică niciun cuvânt.

AU TRECUT trei zile și ne-am văzut de rutina noastră. Ketura a sosit din Lahor, obosită și sătulă de luptă. Ne-a povestit că orașul a căzut într-un haos desăvârșit de când murise Evelaena și că a durat ceva pentru a repune lucrurile sub control acolo.

— Era deja haos, a subliniat Mische, ceea ce era foarte adevărat, și m-am cutremurat când m-am gândit cât de mult s-ar fi putut agrava situația.

Ketura mi-a devenit și ea profesoară la antrenamentele zilnice, învățându-mă cum să-mi desfac și să-mi strâng aripile, care acum se vindecaseră suficient. Stilul ei de predare îmi era mai familiar decât cel entuziast al lui Mische – comenzi aspre, răstite, care m-au făcut să-mi dau seama cât de dură era cu sol-

dații de sub comanda ei. Cu toate acestea, era eficientă – o săptămână mai târziu, eram pe jumătate capabilă să-mi deschid și să-mi ascund aripile doar cu puterea minții.

Dar oricât de lipsită de evenimente ar fi fost această perioadă, pe zi ce trecea Mische dădea semne de neliniște din ce în ce mai evidente. O surprindeam adesea privind pe fereastră, cu o cută mică între sprâncene, masându-și cicatricile de la încheieturi.

Aș minți dacă aș spune că nu simțeam și eu asta. Era prea multă liniște, de parcă eram captive în spatele unui geam, paralizate într-o tăcere artificială, în timp ce întunericul înainta amenințător la orizont.

Într-o zi, după ce Mische mi-a îngrijit rănile în mare parte vindecate de pe aripi, am spus:

— Cred că a venit momentul să ne întoarcem la Sivrinaj.

A făcut o pauză înainte să zică:

— Raihn ne-a spus să așteptăm până când va trimite pe cineva după noi.

Am răspuns, oarecum batjocoritor:

— Și ai primit vreo veste de la el?

Era o întrebare intenționat stupidă. Știam că nu primise – tăcerea ei anxioasă îmi spunea asta. Mi-am spus că de asta știam, nicidecum pentru că urmăream mesajele lui la fel de atent.

Mische părea sfâșiată de îndoială.

— Și tu vrei să pleci, am spus. Hai să mergem, atunci. Ce, dacă Raihn e rege acum, are dreptul să ne dicteze ce să facem? Dă-l naibii! Eu sunt regina. Părerea mea are la fel de multă greutate.

Am spus asta cu o doză infinită de încredere, deși amândouă știam că nu era atât de simplu. A schițat totuși un zâmbet.

— Îmi place atitudinea asta.

Știam că avea să fie de acord. Era, la urma urmei, fata care fugise și se înscrisese în nenorocitul de turneu Kejari pentru

a-i forța mâna lui Raihn. Dar poate faptul că reflectase îndelung era o dovadă a prieteniei sale cu Raihn și a respectului pe care i-l purta.

Dar nerăbdarea a învins-o.

— Bine, a spus ea în cele din urmă, așa cum bănuiam că va face. Ai dreptate. Nu putem aștepta aici la nesfârșit.

30. ORAYA

Raihn n-a părut bucuros să ne vadă.

Era clar că nu se aștepta să apărem, deși Ketura îi scrisese înainte de a pleca. Călătoria a fost lungă, mai ales pentru că am mers călare în loc să-mi forțez aripile pentru a parcurge tot drumul în zbor, lucru pentru care am fost, cu regret o spun, recunoscătoare. Am ajuns în Sivrinaj aproape o săptămână mai târziu, obosite și murdare, și am fost conduse în biroul lui Raihn pentru a-l aștepta.

Când a deschis ușa, urmat de Vale, Cairis și Septimus, s-a oprit în prag pentru o clipă, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere de prezența noastră.

Ne-am holbat și noi la el, la fel de șocate de faptul că era plin de sânge.

Era limpede că nu era sângele lui. Stropii de un negru-roșiatic îi acopereau fața și mâinile, vârfurile degetelor, părul despletit. Purta veșmintele fine pe care le îmbrăca întotdeauna în castel, dar acestea erau mototolite, șifonate la mânecile pe care și le suflecase până la coate.

Nu era greu de ghicit ce făcuse. Fusese nevoit să se ocupe de rebeli. Aceștia trebuiau interogați – și pedepsiți. Raihn, știam

deja, nu era un vampir care să-i lase pe alții să se ocupe de treburile sale murdare.

Mă obișnuisem atât de mult cu feluritele măști pe care le purtase Raihn în ultimele câteva luni – fermecătorul, regele, tiranul crud – încât acum, când îl vedeam acoperit de sânge, cu părul ciufulit, cu acea strălucire în ochi, care spunea că tocmai ucisese pe cineva, m-am simțit străbătută de o familiaritate viscerală. De parcă mă aflam din nou în turneul Kejari.

M-am întrebat dacă și el se gândea la același lucru, pentru că rânjetul lent de animal de pradă care i s-a întins pe buze era ecoul celui pe care obișnuia să mi-l ofere în timpul acelor probe... chiar dacă, de data asta, zâmbetul nu i s-a reflectat în ochi.

— Voi două, a zis el, nu trebuia să vă întoarceți încă. Vă spun să faceți *un singur lucru,* adică *să nu faceți nimic,* și tot nu sunteți în stare să mă ascultați?

Mische a strâmbat din nas.

— Arăți dezgustător.

— Dacă aș fi știut că veniți, aș fi făcut o baie.

— Nu, nu cred că ai fi făcut, a spus ea măsurându-l din priviri. Zi grea, nu-i așa?

Zâmbetul lui Raihn s-a îndulcit.

— Săptămână grea. Lună grea.

Apoi privirea i s-a îndreptat spre mine. Pentru o fracțiune de secundă, a părut vulnerabil, dezvăluind o frântură din prea multe emoții copleșitoare. Apoi și-a pus masca la loc și și-a reluat rolul.

— Să înțeleg că te simți mai bine.

— Suficient de bine.

Mi-a privit aripile. Fața lui a rămas inexpresivă, dar am distins totuși sclipirea slabă de îngrijorare – am simțit-o așa cum îi simțisem mâinile mângâindu-le.

Nu era singurul care se uita fix la ele.

Vale, Cairis și Septimus erau și ei fascinați de acele aripi și nu se oboseau s-o ascundă. Nu-și ascundeau nici curiozitatea bănuitoare, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ceva fără sens.

Aripile reprezentau un simbol al puterii mele. Vincent nu le lăsa la vedere decât atunci când trebuia să amintească lumii întregi că era Regele Casei Nopții. Iar ale mele erau o replică aproape desăvârșită a aripilor lui – acel negru-intens, acel roșu-orbitor, ambele nuanțe specifice Moștenitorilor.

Făcusem în așa fel încât să le vină ușor să-mi ignore Însemnul Moștenitoarei, ascunzându-l sub veșminte cu guler înalt. Dar aripile nu aveau cum să le ignore.

Septimus a zâmbit, trăgând un fum din trabucul lui.

— Îți stă mai bine cu ele când ești conștientă, a spus el.

Nu-mi plăcea gândul că Septimus m-a văzut inconștientă. Nici lui Raihn nu părea să-i placă prea mult, pentru că a făcut un pas mai aproape de mine, ca și cum ar fi vrut să mă protejeze cu corpul său.

Mische a aruncat o privire tăcută de la unul la altul, observând stinghereala evidentă, apoi a surâs veselă.

— Murim de foame, a zis. Putem să mâncăm ceva?

Mi-a luat câteva clipe după întrebarea lui Mische ca să remarc că un vampir rostise cuvântul „foame" în prezența mea și niciunul dintre ei nu aruncase nici măcar o privire spre mine.

Poate că, până la urmă, chiar devenisem vampir.

Raihn și-a șters sângele de pe față cu dosul mâinii – sau a încercat s-o facă, în mare parte fără succes. S-a încruntat spre mâna mânjită de sânge, cu fruntea acoperită de sânge, și a spus:

— Și mie mi s-a deschis apetitul.

— Pe mine vă rog să mă iertați, a spus Septimus, trecând pe lângă noi. O să sar peste cină. Mă tem că am o seară plină.

S-a oprit în pragul ușii, uitându-se înapoi la mine.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, Oraya, a spus el. Am fost cu toții foarte îngrijorați.

Uneori părea că nici măcar nu pășește, ci plutește. Pur și simplu a dispărut, fără niciun ecou în urma lui.

RAIHN NICI MĂCAR nu s-a spălat înainte de a merge cu toții la masă. Mi-a trecut prin cap să nu particip – nu-mi plăcea nici acum să mă aflu în preajma unor vampiri care se hrăneau, cu sânge de vampir sau nu –, dar când mi-am dat seama că Vale, Cairis și Ketura vor fi acolo, avantajele de a fi prezentă erau prea importante pentru a le trece cu vederea. Petrecusem prea mult timp prinsă în ghearele propriei dureri și furii ca să fac ceva cu adevărat util. Și era un lucru util să iau cina cu Raihn și cu consilierii săi de cel mai înalt rang.

Am fost, bineînțeles, îndrumată să iau loc lângă Raihn, deși acesta nici nu s-a uitat la mine când m-am așezat. Părea să-mi acorde în mod voit mai puțină atenție, lucru care se vedea cu ochiul liber și era stânjenitor. Acest fapt avea enervantul efect de a mă face să fiu și mai conștientă de prezența lui.

Ceilalți au primit farfurii cu carne în sânge și, bineînțeles, cupe enorme cu sânge. Mische a dat-o imediat pe gât pe a ei – naiba să le ia de maniere. Raihn a dispărut preț de câteva minute în timp ce servitorii așezau masa, apoi s-a întors.

M-am uitat la el.

— Credeam că te-ai dus să te speli.

Petele de sânge de vampir încă îi acopereau fața. Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu te preface tulburată de puțin sânge vărsat.

Dar recunoșteam cu ușurință mesajul. Raihn voia să fie văzut ca un măcelar. Drept cineva care tocmai făcuse o victimă și nici măcar nu se sinchisea să-și șteargă urmele însângerate ale acesteia de pe față.

Deci... nu avea încredere în cercul său de apropiați. Interesant.

Câteva minute mai târziu, mi-a fost adusă și mie mâncarea. Mi-era oarecum teamă să mă înfig în carnea aproape crudă pe care o primiseră ceilalți. Dar nici nu aveam de gând să subliniez din nou că eram diferită, refuzând cina.

Dar după prima mușcătură...

Arde-m-ar soarele! Cred că mi-era mai foame decât îmi imaginasem, pentru că era incredibil de bună. Abia m-am abținut să nu oftez – de uimire, de plăcere sau de amândouă.

Simțeam privirea lui Raihn asupra mea. M-am uitat pieziș la el. Părea foarte mulțumit de el, într-un fel straniu.

— Ce e?

— Nimic, a spus el relaxat și s-a întors la farfuria lui.

Atunci m-a lovit revelația.

Ah, la naiba! Da, era un bucătar bun. Și ce dacă?

Nu am vrut să recunosc cu voce tare cât de delicioasă era, ca să nu-i dau satisfacție.

Și nici nu m-am oprit din mâncat.

— Așadar...

Raihn s-a lăsat pe spate, sorbind prelung din pocalul cu sânge.

— Cairis! Voiai să vorbim despre ceva anume.

Cairis a aruncat o privire la meseni, apoi s-a uitat sfredelitor mai întâi la mine, apoi la Raihn.

— Aici?

— Aici. Cred că Vale va fi interesat de ideea ta.

Vale părea că se temea deja de ceea ce va urma. Soția lui, pe de altă parte, părea disperată să afle detalii. Era o persoană care nu-și ascundea curiozitatea și apreciam asta. Poate pentru că era o trăsătură profund umană. M-am întrebat cât de mult înțelegea din această conversație – era străină și, din câte auzisem, nu stăpânea încă foarte bine limba din Obitraes.

— Dacă insiști, a spus Cairis și s-a întors spre Vale. Avem nevoie de un eveniment.

Vale l-a privit fix.

— Un eveniment.

— Ceva măreț. Strălucitor. Un pretext pentru a-i invita pe toți nobilii la Sivrinaj și pentru a etala însemnata și impresionanta putere a regelui și așa mai departe.

Vale nu părea deloc convins, iar Cairis s-a aplecat peste masă.

— Războaiele nu se poartă doar pe câmpul de luptă, Vale.

— Din păcate, nu. Dar nu mă încântă deloc să aflu ce legătură are asta cu mine.

— Evenimentul va fi nunta ta.

Vale a răsuflat șuierător printre dinți și a răspuns pe loc, cu fermitate:

— Nu.

— Haide, Vale! a spus Raihn, arcuind o sprânceană. Nu vrei ca cel mai tare organizator de petreceri din Obitraes să-ți planifice nunta?

În ciuda tonului glumeț al lui Raihn, aveam impresia că Vale nu avea încotro – și nici Lilith, de altfel.

Vale i-a aruncat lui Cairis o privire tăioasă ca un pumnal.

— Suntem deja căsătoriți.

— Și ce dacă? E doar o petrecere. În plus, contează cu adevărat fără toată... acea strălucire?

Cairis și-a fluturat mâinile în aer, ca și cum ar fi vrut să invoce acea strălucire.

Vale părea iritat. Lilith privea în jur, încruntată și derutată, ca și cum ar fi depus mult mai mult efort decât soțul ei pentru a înțelege ce se vorbea.

— De ce noi? a spus ea, în limba din Obitraes, dar cu un accent puternic.

— Minunată întrebare.

Cairis a sorbit din vin, apoi a lăsat încet paharul pe masă.

— Pentru că Vale, spre deosebire de noi, restul amărâților, e un adevărat nobil Rishan, Născut din Noapte. Numele lui impune respect în rândul Rishanilor, care sunt foarte rezervați față de urcarea pe tron a lui Raihn.

A zâmbit.

— Și o nuntă e întotdeauna o sărbătoare frumoasă și total apolitică, nu-i așa?

Văzusem destule nunți de-ale vampirilor ca să știu că asta era cum nu se poate mai fals.

— Nu, a spus Vale, întorcându-se la farfuria lui.

— Nu ai niciun cuvânt de spus în povestea asta, Vale, a precizat Raihn.

Era atât de dezinvolt, încât știam că această conversație nu era deloc relaxată.

Vale a lăsat furculița jos. S-a oprit, privindu-l fix pe Raihn.

— Lilith este străină și Transformată, a zis el, printre dinți. Nu e deloc nunta de rang înalt, cu nuanțe politice, pe care ți-o imaginezi tu.

— Din nefericire, a spus Cairis, doar atât avem.

Ochii aurii ca de chihlimbar ai lui Vale au căzut asupra mea.

— Chiar așa să fie? Putem sărbători mariajul regelui nostru.

Dezinteresul calculat al lui Raihn s-a destrămat ca o pelerină aruncată de pe umeri. S-a îndreptat.

— Asta, a replicat el, nu este o opțiune.

Slavă Mamei Întunecate pentru asta! Mai degrabă m-aș sinucide decât să fiu centrul atenției la o astfel de reprezentație.

Oricum, toată lumea de la masă știa că asta ar fi o idee îngrozitoare. Nu eram un mare strateg politic, dar chiar și eu știam că ar fi o greșeală prezentarea căsniciei mele cu Raihn drept altceva decât un lucru deja bătut în cuie. Faptul că încă eram în viață îi făcea pe ceilalți să se îndoiască deja de capacitatea lui Raihn de a guverna.

În plus, trebuia să-i fiu mai degrabă sclavă decât soție. Nu un trofeu care să fie celebrat, ci un dușman numai bun de umilit.

Chiar și Vale știa asta. A tresărit puțin, ca și cum s-ar fi pregătit mintal pentru răspuns.

— Și știi exact de ce.

Vocea lui Raihn era aspră, fără să lase loc de argumente.

— Aceasta nu e o negociere. O s-o faci și gata.

Preț de câteva clipe, pe chipul lui Vale s-a citit efortul de a se stăpâni, dar furia a învins.

— Știi cum sunt ei. Refuz s-o pun pe Lilith la picioarele lor.

Raihn a râs scurt, un sunet atât de crud și de răutăcios încât l-am simțit de-a lungul șirei spinării.

— *Ei?* s-a răstit el.

Dintr-odată s-a ridicat în picioare, cu palmele înfipte în masă și cu ochii mai strălucitori decât flăcările.

— Tu ești unul dintre *ei*, Vale. Te-am văzut fiind unul dintre *ei* aproape un secol, ce mama naibii! Și pe-atunci nu aveai nimic împotriva comportamentului lor. Acum ai o soție Transformată, deci totul s-a schimbat? Acum îi afectează pe cei apropiați ție, așa că deodată îți pasă? Nu-mi vinde mie vrăjelile astea.

Nu era un spectacol. Totul era autentic. Mai autentic, bănuiam, decât și-ar fi dorit Raihn însuși.

Corpul lui Vale era rigid. Tensiunea se ridicase în aer și toți încercam să ne menținem echilibrul pe granița ei fragilă. Eram pe jumătate sigură că Vale se pregătea să se năpustească, peste masă, asupra lui Raihn. Mi-am dus încet mâinile spre pumnale, din instinct – ridicol, de altfel, deoarece ce puteam să fac, să sar în apărarea lui Raihn?

Dar atunci Lilith s-a ridicat brusc în picioare, spulberând tensiunea.

— Încetați! a spus ea. E o ceartă fără sens.

La asta nu mă așteptam. Am ridicat din sprâncene fără să vreau. Mische a izbucnit într-un hohot involuntar de râs.

Lilith s-a uitat pe rând la fiecare dintre cei de la masă, oprindu-și privirea asupra lui Raihn.

— Casa Nopții are nevoie de acest lucru?

Furia a dispărut din expresia lui Raihn când și-a îndreptat ochii spre Lilith.

— Da, a zis el, cu glas mai blând. Altfel nu vi l-aș cere. Îți jur.

Nici acum nu juca teatru și rostea adevărul. Ar fi trebuit să fie surprinzător ca un rege-vampir să i se adreseze unei necunoscute umane cu mai mult respect decât generalului său, nobil de rang înalt. Și totuși, nu m-a mirat deloc.

Lilith s-a gândit, dând încet din cap.

— Nu mi-e teamă, a spus ea.

Vale a prins-o de mână, ca și cum ar fi încercat s-o tragă înapoi la locul ei.

— Lilith..., a mormăit el.

Dar, în ciuda faptului că vorbea stâlcit limba noastră, tonul lui Lilith era ferm, iar privirea nu i s-a desprins nicio clipă de pe chipul lui Raihn.

— Dacă de asta are nevoie Casa Nopții, a spus ea, atunci o vom face. Asta e tot.

31. RAIHN

Îmi plăcea de Lilith. Măcar avea tupeu. Îți trebuia așa ceva, ca să te ridici în picioare și să strigi la o mulțime de vampiri care vorbeau într-o limbă pe care tu de-abia o rupeai.

După cină, toți au plecat în camerele lor. Vale a rămas lipit de Lilith, strângându-i mâna într-a sa. I-am privit lung.

Avusesem suspiciunile mele, când Cairis îmi spusese că Vale se va întoarce din Dhera cu mireasa sa, proaspăt Transformată. Mai văzusem povestea asta. Nu, majoritatea vampirilor nu se însurau cu pupilele lor, dar asta nu schimba prea multe în mintea mea. Dădeai cuiva viață fără de moarte și luai în schimb ce voiai. O veșnicie de servitute, sex, devotament.

Cunoșteam foarte, foarte bine povestea aceasta. Mai ales când ea era scrisă de vampiri ca Vale.

Chiar dacă poate – poate – părea c-o iubește cu adevărat. Recunosc, la asta nu mă așteptam.

I-am ajuns din urmă pe coridor, când Vale îi șoptea ceva lui Lilith în limba dherană.

— Vă supărați dacă vă întrerup?

Vale mi-a aruncat o privire cu care probabil își spinteca războinicii neascultători pe câmpul de luptă.

— Bineînțeles, a spus el.

— Ketura voia să discute cu tine.

— Nu poate aștepta?

Am zâmbit.

— Ar fi mai bine să nu o lăsăm să aștepte. S-ar putea să muște.

Dincolo de orice pretext, era adevărat. Vale s-a uitat la Lilith, iar eu am zis:

— Am câteva minute la dispoziție. Pot să o conduc pe Lilith în camera ei.

El tot nu s-a clintit.

Vale era deosebit de protector cu soția lui – și avea dreptate să se poarte așa. Dar expresia lui bănuitoare mergea dincolo de comportamentul tipic de proaspăt însurățel gelos și posesiv. Suspiciune îndreptățită, poate, pentru cineva care a trăit atât de mult la curtea lui Neculai – chiar dacă într-o postură foarte diferită de a mea. Neculai lua tot ce voia, chiar și cu forța.

Ai fi putut crede că-mi plăcea să fiu privit cu o astfel de precauție de către un nobil. În schimb, mă neliniștea profund.

— Nu va păți nimic, i-am zis.

O mică glumă legată de accentul* ei ciudat. Dar și o promisiune autentică.

— Îți jur.

Deloc convins, după ce Lilith i-a făcut semn că totul e în ordine, Vale a plecat.

Am făcut un gest spre coridor și am pornit în tăcere, alături de ea.

Era, fără îndoială, o femeie neobișnuită. M-am chinuit să nu zâmbesc intrigat, pentru că a străbătut întreaga lungime a coridorului holbându-se fix la mine – nu doar privindu-mă curioasă, ca toată lumea, ci chiar *holbându-se*. Și nu a făcut absolut nimic pentru a ascunde asta.

---

* Joc de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre Lilith și *lilting* (a vorbi într-un ritm vioi, armonios) (n.r.).

— Te vei izbi de vreun zid dacă nu te uiți pe unde mergi, i-am spus în dherană.

Când a auzit asta, *chiar* că mai avea puțin și se lovea de pereți. Apoi a zâmbit.

— Vorbești dherana.

— N-am mai avut ocazia de mult, am spus.

Zeiță, nu-mi vorbisem propria limbă maternă de secole întregi. Silabele păreau acum nelalocul lor pe limba mea. Poate pentru că mă simțeam un vampir foarte diferit când o vorbeam.

A căzut pe gânduri.

— Pentru că ești Transformat. Vale mi-a spus asta.

Acum chiar m-am chinuit să-mi înăbuș râsul. Cairis se plânsese de stilul ei direct, dar mie mi se părea o gură de aer curat. Nimeni nu-mi mai spusese ceva atât de nepoliticos într-un fel atât de frust.

Mi-a văzut reacția și s-a încruntat.

— Am fost nepoliticoasă, a spus ea, mai degrabă ca o presupunere, ca și cum nu era absolut sigură ce exprima fața mea amuzată.

— Nicidecum, e adevărat. M-am născut în Pachnai. Eram om pe-atunci. Și tu ești din...?

— Adcova.

— Nu am auzit de așezarea aceasta.

— Nimeni n-a auzit.

— Îți place ce ai văzut până acum în Obitraes?

— Nu seamănă cu niciun alt loc în care am fost vreodată. E frumos, misterios și surprinzător...

Și-a ațintit ochii drept înainte, ca și cum ar fi trecut cu privirea de zidul din capătul holului și dincolo de acesta.

— Îmi imaginez că mi-aș putea petrece întreaga viață aici și tot n-aș vedea toate frumusețile pe care le are de oferit. Istoria acestui loc și...

S-a întrerupt.

— Nu vreau să bat câmpii. Îți cer iertare.

— Nu ai de ce.

Era plăcut să cunoști o persoană însuflețită de entuziasm. Ideea de a vedea atât de multă frumusețe, atât de mult potențial în Obitraes îmi era străină. Ca un val proaspăt, oarecum romantic.

— Ți-a fost greu să pleci de acasă?

— Nu, a răspuns ea. Niciodată nu mi-am găsit locul acolo.

— Și cealaltă schimbare?

S-a oprit iarăși din mers. De data aceasta a rămas pe loc, privindu-mă cu atenție.

— Iartă-mă pentru ceea ce urmează să spun, a zis ea. Dar de ce vorbești cu mine?

Nu m-am mai putut abține și am izbucnit în râs.

— Ești foarte directă.

Și-a dat o șuviță ondulată de păr după ureche.

— Am crescut știind că voi avea o viață foarte scurtă. E mai eficient să fiu directă.

— Îți apreciez franchețea. Se pare că nemurirea asta aproximativă îi face pe vampiri să lungească prea mult vorba.

Ne-am continuat mersul, iar eu am zis:

— Dacă tot suntem direcți, sunt un pic surprins, pentru că atunci când am auzit că Vale, un nobil vampir, a Transformat o femeie umană și o va aduce aici ca soție, mă așteptam la o ființă foarte frumoasă, foarte politicoasă și foarte supusă.

— Nu sunt nimic din toate astea, a spus ea.

Era, evident, drăguță, chiar dacă nu neapărat pe gustul meu. Dar nu, cu siguranță nu era nici supusă, nici politicoasă.

— Nu mă pricep la jocuri, Înălțimea Ta, a continuat ea. Aș vrea să știu ce anume te îngrijorează. Ți-e teamă că te voi face de râs la această... această sărbătoare?

Nu mă gândisem la asta, dar... poate că va trebui să aibă grijă cineva de ea și să n-o lase să discute cu vreo persoană importantă și ușor de jignit.

Nu știam cum să-mi formulez următoarea întrebare – nu eram sigur cât de mult din mine voiam să-i dezvălui acestei femei pe care abia o cunoscusem. Simplul fapt că purtam această conversație cu ea dezvăluia mai mult decât mi-ar fi convenit să se vadă.

— Vei afla, am spus, în cele din urmă, că majoritatea vampirilor nu au o părere prea bună despre cei Transformați.

— Mi-am dat seama de asta.

— Cei mai mulți dintre vampiri nu Transformă oameni din motive altruiste. Nici creatorul meu nu a făcut excepție. Așa că, pentru că ești directă, voi fi și eu la fel. Dacă nu vrei să fii aici, Lilith, nu e necesar. Dacă ceva din toate astea s-a petrecut împotriva voinței tale...

— Nu.

A rostit iute acest cuvânt, apoi a izbucnit în râs, de parcă aș fi spus o glumă bună.

— Nu. Nu este așa. Vale m-a Transformat ca să-mi salveze viața.

Nu mi s-a părut o replică deosebit de convingătoare. *Așa zic ei întotdeauna,* aș fi vrut să-i spun.

Vrei să trăiești? mă întrebase Neculai. Și eu îi răspunsesem că da. Îl implorasem să mă lase să trăiesc. Ca un prost ce eram.

— Câteodată poate începe așa, am continuat. Dar...

— Sunt aici pentru că vreau să fiu aici, a spus ea cu fermitate. Vale nu-mi oferă altceva decât respect și afecțiune.

O urmărisem cu atenție și nu remarcasem nimic care să contrazică asta. Eram totuși sceptic. Vale era același om care fusese martorul unor abuzuri îngrozitoare asupra sclavilor Transformați la curtea lui Neculai și căruia acest lucru i se părea ceva normal.

— Bine, am spus. Mă bucur să aud asta. Să știi doar că, dacă se schimbă ceva, nu vei fi niciodată prizonieră aici, la curtea mea.

A zâmbit vag.

— Apreciez asta. Nu credeam că regele îmi va arăta atâta grijă.

S-a oprit în fața unor uși duble.

— Acesta e iatacul meu, a spus, apoi și-a înclinat capul. Mulțumesc că m-ai condus.

I-am făcut semn să nu mi se închine.

— Cu plăcere.

Am dat să mă întorc, dar Lilith a strigat după mine:

— Înălțimea Ta!

M-am uitat înapoi peste umăr.

— Nu ai încredere în Vale, a spus ea.

Asta era foarte adevărat și, de asemenea, un lucru pe care nu aveam deloc de gând să-l recunosc în gura mare.

— Vale e cel dintâi general al meu și îi acord toată încrederea care se cuvine acestei poziții.

Nu părea deloc convinsă.

— Atunci înseamnă că nu-l simpatizezi. De ce?

Pe sânii lui Ix, femeia asta mă scotea din minți!

Am zâmbit ușor.

— Sunt sigur că și Vale are rezervele lui față de mine.

Lilith nu a răspuns, iar asta mi-a fost suficient.

— Vei învăța, în cele din urmă, că e un lucru ciudat să duci o viață atât de lungă, am zis. Multe lucruri se pot schimba în câteva secole. Dar trebuie să porți cu tine toate neajunsurile astea. Toate câte s-au întâmplat în sute de ani.

Ea a zâmbit din colțul buzelor.

— Nu e atât de diferit de ceea ce trăiesc oamenii.

Am ridicat din umeri.

— Poate că nu.

M-am întors din nou cu spatele, deloc dornic să fiu mai sincer decât era cazul.

— Noapte bună, Lilith. Mulțumesc pentru răspunsuri.

32. ORAYA

Castelul arăta diferit. Nu-mi aminteam dacă era așa când plecasem sau dacă se schimbase în acest timp. Oricare dintre cele două variante putea fi adevărată. Pe atunci, trăiam într-o asemenea ceață formată din durere și furie încât abia vedeam ce se petrecea în jurul meu.

Acum, în timp ce cutreieram coridoarele pustii ale castelului la amurg, mă întrebam dacă fusese mereu întotdeauna atât de... gol. Atât de diferit față de momentul în care tatăl meu era regele acestui loc, pentru că toate operele de artă ale Hiajilor fuseseră înlăturate. Mă așteptam să fie rapid înlocuite cu arta Rishanilor, cu trofee Rishane, cu artefacte Rishane – aceleași simboluri ale puterii, doar cu un alt fel de aripi.

Dar Raihn nu a făcut asta. A lăsat pereții goi. Întregul castel era gol, ca și cum ar fi fost prins în spațiul dintre o expirație și o inspirație.

Poate că asta m-a împins în acea noapte în cartierul oamenilor. Nimic din căminul meu nu mi se mai părea cunoscut, așa că poate căutam ceva familiar pe străzile acelea aflate în ruină – la urma urmei, mă căliseră la fel de mult precum castelul.

Sau poate că simțeam nevoia să omor ceva ce merita să moară. Mă mulțumeam și cu acest răspuns.

Dar când am ajuns acolo, și districtele umane se schimbaseră. Erau... cufundate în liniște.

Nu mai fusesem aici de luni întregi, când veneam cu Raihn, în timpul turneului Kejari. În trecut, ori de câte ori îmi neglijam misiunea mai mult de câteva săptămâni, districtul colcăia de vampiri. Mă așteptam să găsesc și acum o puzderie de potențiale victime.

În schimb, în mod cu totul surprinzător, nu am găsit pe nimeni. Nici măcar un vampir ieșit la vânătoare. Nimic.

După câteva ceasuri, am oftat și m-am sprijinit de un zid. Bosumflată, mi-am strecurat pumnalele la loc în tecile lor.

Oare chiar eram dezamăgită că nu găsisem pe cine să ucid în seara asta? Era un gând egoist. Ar trebui să mă bucur.

Și *eram* bucuroasă.

Dar și derutată. Și un pic suspicioasă.

O briză plăcută m-a răcorit, uscându-mi sudoarea de pe piele. Vântul a trântit un panou de lemn de peste drum, izbindu-l de clădirea de cărămidă. Privirea mi-a căzut pe acesta – era semnul pe care scria *L Sa dr*, dar pe care poate că odinioară scrisese *La Sandra*.

O cârciumioară bine cunoscută, de doi bani.

Mi-am lipit limba uscată de cerul gurii. Dintr-odată, gustul absolut îngrozitor al unei beri reci și pline de spumă părea... straniu de ispititor.

M-am ridicat în picioare, mi-am întins oasele și mi-am spus că aș putea face un ocol.

NU ȘTIU ce naiba a fost în mintea mea.

Mi-am încheiat armura de piele până la gât – ca să-mi acopăr Însemnul de Moștenitoare – și mi-am tras bine gluga. Aripile mi se retrăseseră. Nu aveam canini ascuțiți. Și, cel mai important, nu eram vampir.

Și totuși, mă simțeam foarte stânjenită aici. De fiecare dată când cineva se uita întâmplător spre mine, trebuia să mă opun tentației de a o lua la goană.

Barul era mai plin decât ca-n vremurile în care veneam aici cu Raihn. Mirosea a sudoare, a bere ieftină și a lumânări aprinse. Vocile se amestecau, devenind un sunet constant și aprins de râsete și glume, flirturi și pariuri ghinioniste.

Când ajunsesem pentru prima oară aici, rămăsesem mirată să văd cât de relaxați sunt clienții. Mi se părea un semn de prostie ca o ființă umană din Obitraes să trăiască și altceva decât o permanentă spaimă.

Acum, păreau și mai relaxați. Și de data asta... nici nu-i puteam condamna. Pierdusem ore întregi cutreierând străzile în căutarea unor pericole de care să-i protejez și nu găsisem niciunul.

Poate că acest lucru merita sărbătorit.

Totuși, comportamentul lor mi se părea străin. Dacă o mică parte din mine venise aici căutând o atmosferă familiară, nu o descoperisem. Aveam și sânge uman, dar nu semănam deloc cu acești oameni – chiar dacă într-un fel mi-ar fi plăcut să fiu una de-ai lor.

— Hei, frumușico, ești singură pe-aici? m-a întrebat un bărbat tânăr cu păr arămiu, apropiindu-se de mine, iar eu i-am aruncat o privire criminală care l-a făcut să se strâmbe și să se volatilizeze imediat.

După ce a plecat, mi-am dat seama că aveam mâinile pe pumnale.

Zeilor! Ce căutam aici?

Locul tău nu e aici, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent la ureche. *Aici, printre șoareci.*

Chiar și în mintea mea, vocea lui trăda dezgustul și disprețul pe care le simțea cu atâta ardoare față de ei. O percepeam atât de clar, pentru că auzisem tonul acela din partea lui de nenumărate ori.

Am strâns din dinți și din pumni.

Frica reprezintă doar un lanț de reacții fizice.

M-am silit să respir mai lent, să-mi domolesc bătăile inimii.

Dacă Raihn putea s-o facă, puteam și eu.

Mi-am croit drum spre bar, dând din coate și călcând câteva picioare, ajutată și de faptul că eram suficient de mică pentru a mă strecura printre trupurile masive ale acelor indivizi bărboși și transpirați.

Bleah! Oamenii transpirau mai mult decât vampirii.

Am ajuns la tejghea și când barmanul, un bătrânel slăbănog cu ochi și obosiți și înfundați în orbite, s-a întors spre mine, am înghețat.

Au trecut câteva clipe. Bărbatul părea din ce în ce mai iritat.

— Deci? a zis el. Avem treabă multă, puștoaico.

— Bere, am reușit să îngaim, în cele din urmă.

Barmanul s-a uitat fix la mine.

— O... o bere? am continuat.

— Două beri, m-a corectat, din spatele meu, o voce profundă și extrem de amuzată.

M-a cuprins o senzație bine cunoscută de căldură când am zărit trupul solid sprijinit de bar, lângă mine. Știam cine e înainte de a-i vedea trăsăturile.

Cum naiba m-a găsit aici?

Raihn mi-a murmurat la ureche:

— Te lauzi că ai câștigat Kejariul, dar nu știi să comanzi o bere?

Obrajii mi s-au înfierbântat.

— Nu e un talent foarte util, am bolborosit.

— Serios? Mie mi se pare foarte util.

Barmanul s-a întors cu două halbe de lichid maroniu, cu guler de spumă, iar Raihn i-a întins niște monede, dând din cap scurt, în semn de mulțumire. Trecuse mult timp de când nu mai văzusem această versiune a lui și era tulburător. Purta o mantie întunecată și o cămașă albă, ușor îngălbenită, descheiată cât să-mi abată atenția, cu părul răvășit și dezlegat. Limbajul corpului său oglindea comportamentul celor din jurul nostru. Era dezinvolt și necioplit.

Uman, într-un fel inconfundabil.

Totuși, am observat că de data asta și-a păstrat gluga pe cap. Poate că nu mai avea atâta încredere în deghizarea lui.

A luat cele două halbe și a făcut un gest către o măsuță din capătul opus al încăperii, nu departe de locul în care stătuserăm prima dată când veniserăm aici. Locul era atât de aglomerat încât practic a trebuit să-și croiască drum cu forța – deși, desigur, reușise asta cu mai puțină agresivitate decât mine, mai devreme.

Îi servea, se pare, statura uriașă.

— Ce cauți aici? l-am întrebat când am ajuns la masa noastră.

S-a încruntat, mirat.

— Plănuiai să bei de una singură? Ce deprimant!

— M-ai urmărit?

A lăsat halbele jos și a ridicat palmele.

— Ușurel, viperă. Sunt aici din aceleași motive ca tine. Ispita berii proaste. Mă bucur să aflu că-ți place și ție.

El a zâmbit, dar eu nu.

— Deci e doar o coincidență a zeilor că ai apărut aici?

— Sarcasmul tău e atât de subtil, prințesă. Elegant și rafinat. Ca un vin fin. Sau ca berea asta.

A luat o înghițitură, s-a schimonosit și a oftat relaxat.

— Ce, crezi că te-am spionat?

— Exact asta cred.

— Și dacă te-am spionat, ce? Crezi că Mische e o gardă atât

de jalnică, încât ai putea să te strecori în cartierele umane și nimeni să nu știe?

Ce rușinos, nici măcar nu mi-a trecut prin cap că Mische mă văzuse plecând.

— Deci m-ai urmărit, am spus.

— Nu. Știam că te poți descurca și singură. Faptul că am ajuns amândoi aici în același timp chiar e noroc. Eu vin aici foarte des. Mi-a fost dor de locul ăsta, cât am fost plecați.

Recunosc, îl credeam. Aici prindea viață o parte din Raihn care nu exista în castelul Născut din Noapte. La fel cum poate o parte din mine exista aici și niciodată acolo.

Am băut din halba cu bere și m-am strâmbat la gustul ei amar.

— Îhhh.

— N-a devenit mai bună între timp, nu-i așa?

— Nu.

Și totuși, am mai luat o înghițitură. Nu înțelegeam cum ceva putea avea un gust atât de bun și atât de rău, în același timp.

— Așadar.

A băut încă o dată.

— A trecut ceva vreme de când n-ai mai ieșit noaptea aici, la vânătoare. Cum a mers?

Știam și eu să recunosc o întrebare ostentativă. Felul în care Raihn mă privea cu coada ochiului în timp ce-și savura berea îmi spunea multe.

Am îngustat ochii.

El a ridicat din sprâncene.

M-am aplecat peste masă.

El s-a sprijinit de băncuță, cu mâinile la ceafă.

— Mai c-aș spune că fața asta expresivă a ta mă acuză de ceva.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Ce vrei să spui?

Ah, lua-l-ar Mama Întunecată! Se juca cu mine.

— Știi bine, am răspuns. E...

— Liniște, mi-a zis. Și pace.

— Nu am găsit pe nimeni de ucis.

A râs scurt și s-a apropiat de mine, murmurând:

— Pari tare dezamăgită, regina mea ucigașă.

Ochii mei s-au oprit asupra buzelor sale când a spus asta – asupra micului zâmbet care i se așternuse pe chip, mai dulce și mai ghiduș și mai afectuos decât grimasele lui actoricești din ultima vreme.

Odinioară, simțisem acel zâmbet al său pe buzele mele. Îi cunoscusem gustul.

Gândul m-a lovit fără voia mea, dureros și stânjenitor. Chiar mai stânjenitor decât el a fost dorul care m-a izbit, o suferință bruscă și profundă, ca atunci când treci iute arcușul peste coarda tânguitoare a unei viori.

M-am lăsat înapoi, punând un spațiu de câțiva centimetri între noi.

— Nu, am spus. E un lucru bun. Doar că...

— Orașul ar trebui să colcăie de prădători până acum din moment ce tu, eroina salvatoare a districtelor umane, ai fost puțin distrasă.

M-am încruntat, pentru că știam că mă necăjește, dar l-am aprobat.

— Da.

A luat o înghițitură de bere, enervant de destins.

— Ți-a trecut prin cap că poate cartierele oamenilor au acum un alt protector?

— Tu?

Nu m-am obosit să-mi ascund neîncrederea.

— Ce, vrei să-mi spui că te furișezi aici în fiecare seară ca să le faci dreptate acestor amărâți?

Pe de o parte, era absurd. Raihn era, la urma urmei, Regele Născuților din Noapte – nu avea timp să se furișeze în fiecare

noapte până în districtele umane. Pe de altă parte... era oare mai credibil dacă acea persoană aș fi fost eu?

Și-a lăsat halba jos.

— Gândești la scară prea mică, prințesă.

Vorbea încet, de parcă nu voia să fie auzit.

— Vorbești despre dreptatea de la colț de stradă, dar eu nu mai am nevoie de așa ceva. Asta înseamnă să conduci un regat. Să ai capacitatea de a schimba lucrurile.

Micul zâmbet încă îi zăbovea în colțul gurii, ca un scut permanent, dar ochii îi erau serioși. Aproape vulnerabili.

Revelația m-a lovit încet.

— Tu...

— Am dat ordinele necesare și am operat schimbările necesare ca să mă asigur că districtele umane sunt și vor rămâne un loc sigur. Da.

— Cum? A fost dintotdeauna interzis să vânezi în districtele umane, dar...

— Și s-a întâmplat oricum. De ce?

Nu am răspuns.

Mi-a aruncat o privire tristă.

— Pentru că nimănui nu-i păsa, *de fapt*. Pentru că nimeni nu a pus în aplicare acele legi. Nimeni nu păzea zona după lăsarea întunericului. Nimeni nu îi pedepsea pe cei care nu se supuneau. Mă rog... nimeni în afară de tine.

Mi s-a pus un nod în stomac. M-am gândit la acele districte în care vânam, noapte de noapte, prinzând mereu în flagrant cel puțin un ticălos. M-am gândit la ceea ce-mi arătase tatăl meu, cu doar câteva zile înainte de a muri. Toți acei oameni cu trupurile însângerate, răstigniți pe mese. Care deveniseră hrană pentru vampiri.

— Te referi la Vincent, am spus. Nu-i păsa că vampirii vânează în districtele umane.

Chiar și acum, mă așteptam să-i aud vocea în ureche – o explicație, o apărare, o mustrare. Dar nu am auzit nimic. Nici

măcar versiunea mea imaginară a tatălui meu nu-și putea justifica alegerea.

Deoarece exact asta fusese. O alegere.

Raihn era un rege nepopular, aflat la putere de numai câteva luni tumultuoase, și totuși reușise să facă districtele umane mult mai sigure decât înainte.

Însă lui Vincent nu-i păsase niciodată. Deși avea o fiică pe jumătate umană.

— Nu doar la Vincent, a spus Raihn. La toți. Neculai nu era cu nimic mai bun.

Am înghițit în sec.

— Mereu mi-a spus că nu se poate face nimic, am zis.

Nu se putea face nimic în legătură cu foarte multe lucruri. Cu familia mea de pe teritoriul Rishan. Cu populația din districtele umane, nici măcar cu cea din cele din Sivrinaj. Chiar și lipsa puterii mele putea fi rezolvată doar cu o dorință îndeplinită din partea Nyaxiei.

Raihn a zâmbit ironic.

— Au un fel de a distorsiona realitatea, nu-i așa? De a o face să fie exact ceea ce spun ei că este.

Nodurile degetelor mi se albiseră în jurul halbei cu bere. Cuvintele îmi ieșeau șuvoi de pe limbă.

— Mă simt... *ca o idioată.* Pentru că n-am pus niciodată la îndoială nimic din toate astea.

Nu voiam să văd compasiunea din ochii lui Raihn. Mi-am ținut privirea lipită de masă în timp ce el a șoptit:

— Nici eu nu am pus niciodată la îndoială nimic din toate astea. Pentru o perioadă mult mai lungă decât douăzeci de ani. Dar așa se întâmplă când un singur vampir ajunge să-ți modeleze întreaga lume. O poate transforma în orice vrea el, iar tu rămâi blocat în interiorul acelor ziduri, reale sau nu.

Cum putea să fie atât de calm? Îmi doream cu disperare să fiu și eu așa.

— Iar ei mor, pur și simplu? am șuierat. Scăpând de consecințe?

Ura din cuvintele mele m-a luat prin surprindere. Ar fi trebuit să-mi fie rușine să gândesc în felul acesta – că moartea sângeroasă a lui Vincent fusese pentru el o cale ușoară de scăpare, lăsându-ne pe toți fără răspunsuri.

Nu mi-era deloc rușine, iar asta mă înspăimânta.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat lung la Raihn. În ochii lui calzi și roșietici în lumina slabă a felinarului, în care nu am distins nicio măcar o urmă din compasiunea la care mă așteptam. În schimb, erau înverșunați și neclintiți.

— Nu, a spus el. Trebuie să folosim puterea pe care ne-au lăsat-o moștenire pentru a transforma acest regat într-un loc pe care ei l-ar disprețui din cale-afară. Ce rost au toate astea dacă nu avem pentru ce să luptăm cu adevărat?

Întotdeauna o parte răutăcioasă și meschină din mine crezuse că declarațiile grandioase ale lui Raihn erau doar o altă reprezentație pentru mine.

În acel moment, mi-am dat seama că spune adevărul. Știam asta pentru că hotărârea – poate răutatea – din ochii lui se oglindea oarecum în mine.

A fost o revelație bruscă, un adevăr care m-a învăluit, pictând un portret neconvenabil. Cel mai simplu lucru fusese întotdeauna să-l urăsc pe Raihn, să-mi spun că era dușmanul meu, cel care mă subjugase, cel care mă răpise.

Dar Vincent îmi irosise întreaga viață spunându-mi minciuni. Poate că nu mai aveam chef de asta.

Poate că adevărul complicat era că Raihn îmi semăna mai mult decât oricine altcineva până acum. Moștenitor Rishan sau nu.

S-a apropiat de mine. Privirea lui m-a cercetat încet – trecând peste fruntea mea, peste nas, peste buzele mele. A murmurat:

— Trebuie să vorbim despre...

ZBUF – fruntea lui s-a izbit de a mea, făcându-mă să văd stele verzi.

— La naiba! am șuierat, trăgându-mă înapoi și frecându-mi fruntea.

Raihn m-a imitat, uitându-se peste umăr, iritat. Același individ tânăr care mă abordase mai devreme și-a ridicat mâinile, cerându-ne astfel iertare.

— Scuze, scuze!

S-a uitat la trupul masiv al lui Raihn, apoi a luat decizia curajoasă de a-l bate pe umăr.

— A fost un accident. Prea mare înghesuiala aici. Nu am vrut să...

Apoi expresia bărbatului s-a schimbat. Zâmbetul șmecher i-a dispărut de pe chip. Ochii i s-au mărit la nesfârșit, într-un mod cu desăvârșire comic, până când au devenit două cercuri perfecte.

S-a dat înapoi, aproape împiedicându-se de doi dintre însoțitorii săi.

— Înălțimea Ta, a spus el, cu un gâfâit.

Inima mea a căzut în gol.

La naiba!

Raihn s-a schimbat la față când băiatul s-a lăsat stângaci în genunchi, cu mâinile ridicate.

— Regele meu, îți cer iertare. Iertare! Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Raihn și-a lăsat capul în jos, strâmbând din nas, ca și cum ar fi vrut să-l facă pe băiat să nu mai vadă ceea ce recunoscuse. Dar era prea târziu.

Și, într-o fracțiune de secundă, atmosfera din cârciumă s-a transformat complet.

În câteva clipe, oamenii și-au dat seama cine e. Apoi tăcerea s-a lăsat peste mulțime ca o pătură groasă de întuneric. Curând, toți ochii erau îndreptați spre Raihn, mari și îngroziți.

Și, preț de un moment, Raihn și-a ațintit din nou privirea asupra mea – complet devastată. Doar o expresie meteorică, pe care a alungat-o rapid cu masca lui dezinvoltă. S-a înălțat și a ridicat palmele.

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus el. Nu voiam să stârnesc agitație.

A aruncat o privire în jurul său, la oamenii acum muți. Jumătate dintre clienți erau în genunchi, iar ceilalți păreau prea îngroziți ca să facă măcar o plecăciune.

— Ar trebui să plecăm, mi-a șoptit, luându-mă de mână.

Nu m-am smucit din strânsoarea lui și l-am lăsat să mă conducă spre ieșire. Mulțimea s-a despărțit, făcându-ne loc cât de repede a putut.

33. ORAYA

Raihn nu a vorbit mult timp după ce ne-am întors pe străzile orașului. Mergea repede, iar eu țineam pasul cu el, deși nu știam încotro ne îndreptam. Și-a tras și mai mult gluga peste ochi, privind drept înainte, fără să se uite nicio clipă la mine.

Dar nici nu trebuia s-o facă.

Am simțit o urmă de compasiune pentru el. Îi rămăseseră puține frânturi din identitatea sa umană. Știam cât de mult prețuia aceste bucățele pe care le putuse salva. Oricât de mult ar fi încercat să pretindă că era vorba doar despre berea aceea proastă, știam că nu e așa.

N-ar trebui să-mi pese. Știam că n-ar trebui să-mi pese. Și totuși, am mers mai departe alături de el.

— Îmi pare rău, a bolborosit el, în cele din urmă, după ce am străbătut câteva străzi.

— Nu-i nimic.

Dar nu era chiar așa.

— Cred că nu mă mai pot duce acolo o vreme, a spus. Dar cel puțin...

S-a oprit brusc și mi-am dat seama că am ajuns la aceeași

pensiune la care mă dusese în urmă cu ceva vreme. Mi-a aruncat un zâmbet ironic, abia vizibil de sub umbra glugii.

— Cel puțin avem și alte adăposturi sigure.

Bărbatul de la recepție dormea și acum – ceea ce aș putea jura că l-a făcut pe Raihn să răsufle ușurat. M-a condus la apartamentul lui. Locul arăta la fel ca ultima dată când fusesem aici, poate puțin mai dezordonat – mai multe hârtii răsfirate pe birou, un pahar de vin folosit lângă chiuvetă, așternuturile puțin mototolite.

Le-am privit mai lung decât aș fi vrut.

Raihn s-a așezat pe marginea patului și s-a lăsat pe spate, întinzându-se ca și cum s-ar fi prăbușit de oboseală. Apoi s-a uitat la mine și a zâmbit larg.

— Ce? a spus el. Vrei să vii lângă mine?

O tachinare, bineînțeles. Și totuși, îmi aminteam totul atât de clar. Trupul lui lipit de al meu. Mirosul său. Gustul.

Sunetele pe care le scoate când atinge orgasmul.

Cum m-a ținut în brațe când l-am atins și eu.

Îl uram pentru felul în care mă atinsese acolo, la căsuță. Iar asta scotea la suprafață toate acele gânduri nedorite.

— Ai avut vreodată pe cineva aici? am întrebat.

Ce naiba?

De ce am întrebat așa ceva? Mi-am propus să nu mai beau niciodată alcool.

A zâmbit larg și apoi s-a încruntat.

— Poftim?

— Nu contează.

— Mă întrebi cumva dacă mă culc cu alte femei în patul ăsta?

— *Nu contează*, am mormăit, răsucindu-mă.

Dar el mi-a prins mâna, împletindu-și ușor degetele cu ale mele, fără să mă tragă însă spre el.

— Sunt însurat, a spus. În caz că ai uitat.

Deși nu voiam, aproape că am surâs.

— O căsnicie dificilă. Nimeni nu te-ar învinovăți dacă ai căuta o plăcere ușoară.

Ce faci, Oraya?

A râs batjocoritor.

— Plăcere ușoară. De parcă ar exista așa ceva.

Degetele lui m-au strâns un pic mai tare – trăgându-mi palma mai aproape și degetele între ale sale. Atingerea sa mi-a provocat fiori neobișnuiți prin alte părți ale trupului.

A continuat să mă privească fix în ochi.

— Îmi place când mi te împotrivești, a murmurat el. În plus, soția mea mi-a distrus orice interes pentru alte femei. Totuși, e vina mea, lua-m-ar naiba! Am știut-o de la început.

Gluga îi căzuse pe spate, iar părul ruginiu i se răsfirase, ca un evantai, peste cuvertură. Cămașa, parțial descheiată, îi lăsa la vedere pieptul bine definit și câteva fire negre de păr. Mușchii gâtului i se mișcau când înghițea, la unison cu ușoara tresăltare a respirației mele, ca și cum îmi simțea dorința și reacționa.

Se simțea singur. Și eu mă simțeam singură. Amândoi jelind lumile pe care crezusem că le cunoșteam.

Cel puțin de data asta, eram dispusă să recunosc că mă simțeam ispitită. Poate că de aceea eram dispusă să-mi apropii vârfurile degetelor de vâlvătaie.

— Plăcere mai dură, atunci, am spus.

— E bună doar dacă doare, a răspuns.

Am făcut un pas mai aproape de pat, lipindu-mi picioarele de saltea, cu genunchiul lui Raihn între ele, aproape atingând partea de sus a coapselor mele.

Sunt atât de sătulă. Am obosit să mă tot prefac.

Chiar și atunci mă prefăceam. Mă prefăceam că nu simțeam ceea ce simțea el. Acea foame intensă.

S-a ridicat încet în capul oaselor, mișcarea făcându-i genunchiul să alunece în față. Aș fi putut să mă retrag, dar n-am făcut-o. În schimb, m-am așezat pe el, suindu-mă parțial în

poala lui. Atingerea piciorului său, senzația aspră a hainelor noastre mi-au aprins o mică scânteie de plăcere de-a lungul șirei spinării.

Am ridicat mâinile noastre împreunate, cu degetul lui mare spre mine și, înainte să-mi dau seama exact ce fac, mi-am coborât buzele spre el.

Pielea lui avea un gust sărat și curat. Chiar și mâinile lui păstrau acel miros al lui – miros de deșert și de arșiță. Mi-am trecut limba peste pernuța aspră a degetului său mare, făcându-l pe Raihn să gâfâie ușor. L-am privit în ochi, fără să clipesc, iar el nu s-a uitat în altă parte, răspunzând provocării. Nici măcar nu respira.

Nu mai știu ce am făcut mai departe. Corpul mi-a acționat, pur și simplu, fără voința minții mele.

Am mușcat.

A scos un șuierat de uimire, dar scânteia din ochii lui nu exprima durere și nici furie.

M-am lăsat și mai mult pe genunchiul lui, legănându-mi șoldurile.

Lichidul acela fierbinte, sărat, de culoarea fierului, mi s-a prelins pe limbă.

Sângele lui Raihn era... era...

Mamă Întunecată, era de-a dreptul senzațional! Cele câteva picături care îmi ajunseseră pe limbă erau amețitoare, dulci și sărate și bogate la gust, ispititoare ca vinul, ca mierea.

Am simțit cum mă clatin, iar adrenalina m-a făcut să-mi pierd echilibrul. Înainte de a mă putea opri, limba mea s-a lipit din nou de pielea lui, sorbind cu forță.

Cealaltă mână a lui Raihn ajunsese pe umărul meu, apoi pe gât, apoi pe față, mângâindu-mi acum obrazul. Am închis ochii, ca și cum întregul meu corp ar fi vrut să se concentreze mai mult pe această plăcere. Și totuși, știam că mă privea.

A râs încet, răgușit. Am simțit sunetul cutremurându-mi tot corpul – locul fierbinte dintre coapse, șira spinării. Asta m-a

readus cu picioarele pe pământ, scoțându-mă din vălul cețos al sângelui său.

M-am desprins de el și m-am dat înapoi. Poate că eram pe jumătate vampir, dar dinții mei nu erau foarte ascuțiți – rana pe care i-o făcusem era mult mai puțin delicată decât cele două cicatrici mici și fine pe care mi le lăsase el pe gât, o linie zimțată și urâtă, de un negru-roșiatic perlat.

Rușinea mea a ieșit și ea la suprafață, coagulându-se la fel ca sângele lui.

Ce naiba făcusem? Dacă Raihn era uimit sau jignit, nu o arăta deloc.

— Ai un strop de...

Degetul lui mare a trecut peste buza mea de jos, apăsând peste rotunjimea acesteia. Zâmbetul i-a devenit gânditor când a ajuns acolo.

— Ești plină de surprize, prințesă, a murmurat el.

Mamă Întunecată, jur că nu mai beau *niciodată* alcool!

I-am dat drumul brusc la mână și el a sărit repede să mă prindă, ca să nu cad pe spate, întrucât eram încă într-un echilibru fragil pe genunchiul lui, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe el.

— Ușor. Să nu ne lăsăm duși de val.

— Nu știu de ce... nu am vrut să...

S-a încruntat, amuzat.

— Nu e greșit să fii curioasă.

— Nu știu de ce am făcut asta.

Fața mea era înfierbântată, lucru și mai stânjenitor. El a ridicat din umeri.

— Uneori nu are rost să punem la îndoială instinctele noastre cele mai primare. Ești pe jumătate vampir, Oraya. Încă înveți efectele pe care acest fapt le are asupra ta.

Știam asta de luni întregi și tot nu devenea mai puțin tulburător să o aud rostită cu voce tare. Nu mă ajuta nici faptul că Raihn părea atât de... amuzat de toată povestea.

— Deci... e bun, să înțeleg? a întrebat el.

N-am putut să-i spun că „bun" era puțin spus.

Mai gustasem din sângele lui Raihn înainte – când făcusem sex și, din nou, la nuntă. Chiar și atunci, fusesem uimită de atracția pe care o exercita asupra mea. Și apoi, cu sângele de la petrecerea Evelaenei...

— Eu...

Mi-am dres glasul.

— Am gustat sânge fără să vreau. La balul Evelaenei. Și a fost ceva...

Probabil că fusese sânge de om. Luat de la cineva care nu avusese de ales. Luat de la cineva care plătise pentru asta cu viața.

Probabil că m-am întunecat la față, pentru că și trăsăturile lui Raihn au devenit grave.

— Ți-a plăcut.

— Nu credeam că...

— Cei pe jumătate vampiri sunt rari. Toți au caracteristici diferite. E normal să-ți placă gustul sângelui.

Mi-a mângâiat din nou obrazul cu degetul mare – o mișcare delicată, parcă fără voia sa.

— Nu trebuie să însemne nimic. E doar felul în care reacționează corpul tău. Nu înseamnă că accepți ideea sau că trebuie să-l bei.

— Tu ai un gust... diferit.

Un zâmbet îndurerat i-a înflorit pe chip.

— Mm. Se poate întâmpla.

Nici măcar nu știam ce întrebare să-i pun sau dacă aș fi putut găsi cuvintele potrivite. Sau dacă aș fi dorit să primesc această confirmare.

Ai un gust... diferit, îmi spusese cândva Raihn. *Am crezut că datorită sentimentelor mele față de tine.*

Și-a dat seama că pun cap la cap aceste gânduri și a murmurat:

— Nu trebuie să însemne nimic. E doar corpul tău.

Era firesc ca trupul meu să reacționeze cel mai mult la contactul cu Raihn, dintre toți vampirii din lume. Și, desigur, asta făcea întreaga situație și mai complicată decât era deja.

Și-a luat mâna de pe spatele meu și și-a studiat degetul mare, încă însângerat.

— Dar dacă vrei să experimentezi, a spus el, putem face asta și în alte feluri.

Și-a ridicat puțin bărbia, expunându-și beregata. Am pufnit.

— Îmi oferi gâtul tău? E o prostie din partea ta.

— Poate. Dar ai o gură tare delicată și o limbă și mai și.

Zeiță! Acum mă tachina, de bună seamă.

— Ah, mai du-te dracului! am murmurat.

— Și iat-o cum apare, a râs el scurt

Am expirat din nou, încercând să mă scutur de senzația persistentă a gustului lui Raihn și de apropierea lui copleșitoare. Simțeam că mirosul i se lipise acum de mine, ca un condens care acoperă un pahar.

M-am ridicat în picioare, bucuroasă că mă îndepărtasem de el.

— Ai spus că vrei să vorbim, am spus. De ce ne aflăm aici?

S-a încruntat.

— Îhh. Vrei să vorbim despre chestii oficiale.

M-AM AȘEZAT pe masa mică din capătul opus al camerei, ca să-l ascult pe Raihn. S-a sprijinit relaxat de rama patului – care cumva îi susținea greutatea – și a reușit să nu pară deloc tulburat de interacțiunea noastră de mai devreme, iar eu nu-mi dădeam seama dacă acest lucru mi se pare admirabil sau enervant.

— Deci, a zis el. Nunta.

— Așadar, ai de gând să-mi spui despre ce este vorba, de fapt?

Mi-a zâmbit vag.

— E atât de evident, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

— Numește-o intuiție.

— Avem ceva probleme, după cum știi. Cu cei Născuți din Sânge. Indiferent de poruncile mele, tot nu și-au ținut sub control partea vicioasă din ei, a spus Raihn. Unele zone au rămas complet devastate în urma acțiunilor lor.

— Zonele Hiajilor.

— Toate fac parte din regatul meu, a zis. Deci ai ținut socoteala acestor lucruri.

Am dat din nou din umeri. Era și regatul meu. Era treaba mea să fiu atentă la ce se întâmplă.

— Și nu reușim să găsim acest... sânge al zeului.

M-am gândit la pandantivul împachetat cu grijă și ascuns în dormitorul meu, sub cheie. Oricât de misterios ar fi fost, nu ne oferise de fapt nicio informație concretă, indiferent câte cărți am fi citit sau câte vrăji am fi făcut, și eu, și Mische. Era de-a dreptul rușinos, dar habar nu aveam ce este.

Raihn s-a crispat.

— Nu, nu-l găsim. În plus, a trebuit să mă întorc în grabă la Sivrinaj din cauza unei rebeliuni a câtorva nobili Rishani. După cum bine știi.

Încerca să-și ascundă supărarea – poate iritarea - și nu reușea. L-am privit încruntată.

— Ei chiar te urăsc.

A surâs, batjocoritor.

— Bineînțeles că mă urăsc. Mulți dintre acești vampiri au fost prieteni cu Neculai și m-au văzut...

Știa oare că-și cenzura mereu cuvintele ori de câte ori vorbea despre acele vremuri? Ochii i-au alunecat, îndreptându-se spre podea.

— Nu mă vor accepta niciodată drept regele lor, a spus. Deocamdată s-au răsculat doar câțiva dintre cei neimportanți. Dar cel care mă îngrijorează cu adevărat tace de prea mult timp. Simon Vasarus.

Am recunoscut numele.

— L-ai ucis pe fratele lui, la prima întâlnire cu nobilii.

— Chiar așa.

Raihn a ridicat ochii. Expresia sa îmi era bine cunoscută. Nu era nevoie să-mi spună răspicat cine era acest vampir pentru el. Înțelegeam.

— Vine la nuntă, a continuat Raihn, iar tonul său mi-a transmis tot ce trebuia să știu.

Nu doar că-l ura pe acest om – îi era frică de el.

— De ce?

— Pentru că are o armată mai mare decât a mea și trebuie să mă port frumos cu el până când voi găsi o soluție mai bună.

Gura i s-a schimonosit – era vizibil dezgustat.

O soluție mai bună. Eu. Firește.

— Sângele zeului, am zis.

A expirat prelung, mergând spre birou. Și-a sprijinit palmele pe suprafața de lemn și s-a aplecat asupra sa, preț de câteva clipe, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri.

— Am invitat și Casa Umbrei la acest ospăț, a spus el.

Am ridicat din sprâncene. Îi văzusem de câteva ori pe membrii nobilimii din Casa Umbrei. Nu prea erau invitați la evenimentele Născuților din Noapte, dar nu era ceva nemaiauzit. Raihn era un rege nou și ar fi fost logic să extindă aceste legături diplomatice. Iar Născuții din Umbră erau dornici să-și satisfacă și ei curiozitatea.

— Regele Născuților din Umbră urăște Casa Sângelui la fel de mult ca noi, a continuat el. Nu vrea ca Născuții din Sânge să pună mâna pe Casa Nopții și să se apropie tot mai mult de granițele regatului său. Chiar dacă Născuții din Umbră repre-

zintă cea mai liniștită Casă, sunt niște războinici formidabili. Iar magia lor mintală...

A ridicat din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: *Ce vrei mai mult?*

— Sunt puternici. Am luat personal legătura cu Regele Născut din Umbră. Îl trimite la nuntă pe unul dintre fiii săi. Dacă reușesc să trag sforile așa cum trebuie, să prezint imaginea potrivită, ne-am putea alia.

Era o încercare fără mari șanse. Alianțe autentice între Case nu aveau loc prea des. Vampirii erau creaturi independente și egoiste. Dar o agresiune din partea Născuților din Sânge ar fi putut fi un motiv bun pentru o alianță între Casa Umbrei și cea a Nopții.

— Va fi o manevră politică destul de complicată, am replicat.

— Mie-mi spui, a râs amar Raihn. Dar Cairis are dreptate. Nunta e o ocazie de a ne croi o imagine. Și cunosc puterea pe care o poate avea.

Era adevărat, știam și eu asta.

— Am nevoie de sprijin din afară. Am nevoie de imaginea unei alianțe puternice. Rishanii...

Și-a scuturat capul, cu maxilarul strâns.

— Vechii nobili nu vor fi convinși decât de o demonstrație de forță. Trebuie să le arăt că sunt la fel de puternic cum era, odinioară, Neculai.

— Ce părere are Cairis despre acest plan?

— Știe că am invitat Casa Umbrei, dar nu știe de ce. Nimeni nu știe.

Am clipit surprinsă – de mărturisire și de faptul că o împărtășea cu mine.

— De ce?

Nu a răspuns imediat.

— Rebelii Rishani, a spus el, în cele din urmă, știau mai mult decât ar fi fost cazul. Lucruri mărunte. Nimic important.

E ceva circumstanțial. Dar știu când trebuie să am încredere în instinctul meu.

M-am încruntat, dându-mi seama dintr-odată.

— Crezi că există un trădător.

Mi-a aruncat o privire prin care îmi confirma bănuiala.

— Știi cine? am întrebat.

Nu mi-a răspuns nici de data asta. Dar creierul meu se pusese în mișcare.

Cercul apropiaților lui Raihn era destul de restrâns. Cairis și Ketura... pe ei se baza pe deplin, pentru că o lăsase pe Mische în grija lor când fusese rănită și vulnerabilă – expresia supremă a încrederii sale. Iar Mische, desigur, nu l-ar fi trădat niciodată pe Raihn.

Asta însemna că rămânea doar...

— Vale, am spus. Crezi că e Vale.

Vale era nobil. Vale îl cunoștea pe Raihn de peste două secole, când acesta din urmă era sclavul lui Neculai. Vale îl văzuse pe Raihn când era slab. În lumea vampirilor, era greu să uiți așa ceva.

Raihn nu a spus nimic. Dar, din nou, vedeam cum mă aprobă în tăcere.

— De ce anume vei avea nevoie? am întrebat. Ca să-i convingi pe cei din Casa Umbrei să se alieze cu tine? Nu vor dori să-ți lase în mâini o astfel de putere. Nu destulă, oricum, cât să ții piept Casei de Sânge și micilor tăi trădători.

— Nu se vor zgârci. Vor și ei să-i pună pe cei Născuți din Sânge acolo unde le e locul. Iar dacă reușesc să câștig respectul celorlalte Case, asta ar trebui să-i reducă la tăcere pe contestatarii mei.

A ridicat din sprâncene.

— Și să câștig și respectul Hiajilor, poate, cu ajutorul tău.

— Ești un visător, am râs a dispreț.

— N-aș fi ajuns atât de departe dacă nu eram.

Mi-a aruncat o privire pe care am recunoscut-o imediat – mă cerceta cu mare atenție. Mi-am amintit de turneul Kejari și de expresia sa înainte de a-mi cere să-i devin aliată.

Am mijit ochii. El a râs scurt.

— De ce faci fața asta? Cu ce am greșit?

— Când te uiți așa la mine, știu că trebuie să mă pregătesc pentru ceva.

Și-a dus mâna la inimă.

— Au! De fapt, ce voi spune în continuare te va bucura din cale-afară.

— Mă îndoiesc.

— Hai să vedem.

S-a oprit la câțiva pași distanță de mine, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Uite cum stă treaba, prințesă. După ce voi dobândi sprijinul Casei Umbrei, micile și ciudatele proiecte ale lui Septimus nu vor mai conta atât de mult. Ceea ce înseamnă că nu voi mai avea nevoie de tine.

Am clipit spre el, uimită. Nu eram sigură că auzeam corect.

— Participăm la nuntă, a zis el. Mă ajuți să susțin imaginea puternicului cuceritor Rishan. Câștig prețiosul ajutor al Casei Umbrei. Și, dacă reușesc asta, ești liberă.

Liberă.

Cuvântul mi s-a prelins în minte, ca uleiul în angrenajele unei mașini.

M-am uitat fix la el.

Nu trecusem niciodată dincolo de granițele Casei Nopții. Naiba să mă ia, până cu mai puțin de un an înainte, nu ieșisem nici măcar din Sivrinaj. Sau cel puțin nu-mi aminteam. Îmi dusesem mereu viața în izolare – în camera mea, în corpul meu uman fragil, îngrădită de regulile și așteptările lui Vincent, în... relația asta cu Raihn.

Auzisem de acest fenomen. De animale care fuseseră ținute

în captivitate atât de mult timp, încât nu mai știau cum să se poarte în fața unei uși deschise.

— Hiajii sunt supușii mei, în aceeași măsură ca Rishanii și oamenii, a zis Raihn cu blândețe. Îi voi trata cu corectitudine. Sper că ți-am demonstrat că asta voi face.

Da, îmi demonstrase, oricât de mult uram să recunosc asta în sinea mea.

— Acest loc ți-a răpit tot ce aveai, Oraya. Chiar și anumite lucruri pe care n-ar fi trebuit să ți le ceară, când erai mult prea fragedă pentru a renunța la ele. Ești tânără. Ești frumoasă. Ești puternică. Poți face tot ce vrei. Să-ți construiești viața la care ai visat.

L-am privit fix în ochi.

— Meriți să fii fericită.

Fericită.

Era un gând absurd. Nici măcar nu știam ce înseamnă fericirea.

— Dacă mă eliberezi, iar eu mă întorc și pornesc propriul război împotriva ta?

A izbucnit în râs.

— Nu e exclus.

Deloc exclus. Era singura reacție pe care supușii mei o așteptau din partea mea.

— E o prostie din partea ta să mă lași să plec.

— Unii spun că a fost o prostie din partea mea să-ți cruț viața. Cred că așa sunt eu, prost.

L-am privit încruntată, cu dinții strânși, studiindu-i expresia relaxată, ca și cum aș fi încercat să găsesc o logică acestei întâmplări jupuindu-i strat cu strat pielea de pe față.

— Nu înțeleg, am zis într-un final.

Era singurul lucru pe care-l puteam spune și era rușinos de adevărat.

— Gândește-te la asta. Vezi unde te duce imaginația ta bogată.

S-a apropiat de mine – și nu puteam fi sigură, dar cred că am desluşit o uşoară tristețe în ochii lui, ascunsă iscusit sub zâmbetul său amuzat.

— Libertate, Oraya. Ar fi trebuit s-o ai dintotdeauna, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

34. ORAYA

Libertate.

Cuvintele lui Raihn mi-au răsunat în minte mult timp după întâlnirea noastră, în zilele ce au urmat. Au zăbovit în spatele fiecărui gând cât repetam fără greșeală programul – antrenament, plimbare, mâncat, citit. Raihn nu mi-a ieșit în cale în următoarele câteva săptămâni, probabil pentru că, la fel ca aproape toată lumea, era ocupat cu organizarea acestei nunți ridicole. Castelul Născut din Noapte era copleșit de o energie haotică, cu zeci de servitori alergând de colo-colo pentru a înlătura dovezile rămase în urma loviturii de stat și pentru a le înlocui cu simboluri grandioase ale puterii Rishanilor – potrivite pentru regele sângeros și puternic al unuia dintre cele mai sângeroase și puternice imperii din lume.

În ziua dinaintea nunții, cutreieram de una singură sălile pustii ale castelului. Era o liniște stranie, după agitația permanentă din ultimele două săptămâni. În ajunul nunții, treburile se încheiaseră. Nu mai era nimeni la vedere.

Am savurat liniștea acestor ore.

Am trecut prin biblioteci, saloane, săli de întâlniri, birouri. Prin toate locurile în care nu avusesem niciodată voie să

intru când acest loc era cu adevărat căminul meu. Toate erau pustii – până când am intrat într-o bibliotecă, slab luminată de câteva raze delicate de soare de dincolo de draperiile de catifea, și m-am oprit brusc.

M-am dat imediat înapoi, dar o voce suavă mi-a spus:

— Nu trebuie să pleci.

— Îmi pare rău, am spus. N-am vrut să întrerup.

Mirosul de fum de trabuc înăbușea încăperea micuță. Vincent ar fi fost îngrozit să-l vadă murdărind paginile cărților din rafturi.

Septimus mi-a aruncat un zâmbet prietenos. Focul era aprins, luminându-i silueta, făcându-i părul platinat să pară auriu.

— Chiar deloc, a spus, făcând un gest spre celălalt scaun. N-am mai vorbit de ceva vreme. Vino alături de mine.

Nu m-am clintit, iar el a râs scurt.

— Nu mușc, porumbițo. Îți promit.

Nu de mușcătura lui Septimus mă temeam. De fapt, zilele în care colții vampirilor erau cea mai mare grijă a mea mi se păreau acum de-a dreptul ciudate.

Hainele îi erau răvășite, cu cămașa descheiată doar cât să-i dezvăluie pieptul întunecat. Ochii lui păreau mai aurii decât de obicei, cu multe fire de chihlimbar peste nuanța argintie obișnuită, deși poate că era doar reflexia focului și întunericul din fundal.

— Pari obosit, am spus.

— Oare Raihn te place pentru că ești o lingușitoare atât de iscusită?

A făcut din nou un gest spre scaun.

— Ia loc. Bucură-te de liniște înainte ca acest castel să devină un iad plin cu nobili gălăgioși.

Nu-mi plăcea să fiu de acord cu Septimus, dar... *ahhh.*

Totuși, curiozitatea m-a făcut să străbat camera, mai mult decât orice altceva. Și, recunosc, poate că pofta mea de plăceri

lumești m-a determinat să accept trabucul pe care mi l-a oferit. Am refuzat totuși chibritul, aprinzându-l eu însămi cu o mică scânteie a Focului Nopții.

A ridicat ușor din sprâncene.

— Impresionant.

— M-ai văzut luptând la Kejari și te impresionează că pot să aprind un trabuc?

— Uneori lucrurile mici atârnă mai greu decât detaliile importante.

A strecurat chibriturile înapoi în buzunar. I-am urmărit mâinile mișcându-se. I-am studiat tremurul degetului mic și al inelarului de la mâna stângă, care devenise acum constant.

Blesteme ale Născuților din Sânge. Era un semn? Simptomele variau. Unele erau aproape universale – ochi roșii, vene de un negru-roșiatic vizibile sub pielea subțire. Nebunia, bineînțeles, în cele din urmă. Toată lumea știa că Născuții din Sânge se transformau în niște fiare aflate într-o stare perpetuă de sete de sânge, în niște demoni stăpâniți de haos, incapabili de gândire sau emoție. Dar chiar și despre asta se vorbea adesea în șoaptă. Născuții din Sânge erau protectori și secretoși. Își ascundeau prea bine slăbiciunile.

— Mă bucur să te văd plimbându-te singură prin castel, a spus el. Ieșind din cușca ta.

— Nu stau într-o cușcă.

— Poate că acum nu. Dar ai stat. Păcat. Raihn e singurul de aici care recunoaște cât de mult însemni. Vincent cu siguranță nu a făcut-o.

Era ciudat. În ultima vreme, discursul din propria minte mă înfuria la culme, când mă gândeam la purtarea lui Vincent, dar și cel mai neînsemnat comentariu care-i întina memoria, din partea altcuiva, mă făcea să-mi scot colții și să-i sar în apărare.

— Am o întrebare directă pentru tine, am zis, iar Septimus a părut plăcut surprins.

— Îmi plac întrebările directe.

— De ce te afli aici? De ce-l ajuți pe Raihn?

A scos fumul pe nări.

— Ți-am spus care e scopul meu.

— Sângele zeului.

Am rostit aceste cuvinte cu un strop de sarcasm.

— Ah, cât venin! Da, porumbițo. Sângele zeului.

— Ca să ce? Să-ți etalezi puterea în fața celorlalte Case? Riști să te pui cu zeii pentru asta?

A râs – un sunet asemănător cu un șarpe care se strecoară prin desiș.

— Spune-mi, Oraya, a spus el, cum a fost să crești drept muritoare într-o lume de nemuritori?

Când nu i-am răspuns, a mai tras un fum din trabuc.

— Dă-mi voie să ghicesc. Iubitul tău tată s-a asigurat mereu că știi exact cât ești de slabă. Cât de bine miroase sângele tău. Cât de fragilă este carnea ta. Probabil că ți-ai petrecut toată scurta ta viață tremurând de frică. Așa-i?

— Ai grijă! am șuierat.

— Te simți jignită.

S-a lăsat în față, cu ochii sclipind în nuanțe chihlimbarii în lumina focului.

— Nu e cazul. Eu respect frica. Doar nebunii nu o fac.

Am surâs disprețuitor, savurându-mi țigara, bucurându-mă de izul de ars. Septimus a tresărit, încruntându-se vag.

— Nu mă crezi?

— Nu sunt sigură că *tu* crezi ce spui.

A râs stins, privind pieziș spre foc.

— Aș vrea să-ți spun o poveste.

— O poveste.

— Una amuzantă, promit. Plină de toate plăcerile întunecate.

Deși n-aș fi vrut, eram curioasă. A ridicat din sprâncene spre mine, luându-mi tăcerea drept o încuviințare tacită.

— A fost odată ca niciodată, a început el, un regat al ruinei și al cenușii. Regatul fusese frumos cândva, cu foarte mult timp în urmă. Dar apoi, acum vreo două mii de ani, vampirii din acest mare regat și-au mâniat zeița și... ei bine, nu asta e povestea tristă pe care ți-o voi spune în seara asta.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze. Lumina focului îi reliefa unghiurile tăioase ale chipului – mai ascuțite, poate, decât cu câteva luni în urmă –, făcându-l să semene cu o statuie.

— Nu, a spus el. Îți voi spune o poveste despre un prinț al Casei Sângelui.

Ah. Despre el însuși. De atât îmi dădeam și eu seama.

— Regatul Casei Sângelui suferea de două milenii, locuitorilor săi fiindu-le menit să aibă o moarte timpurie, cu totul lipsită de demnitate, a continuat el. Născuții din Sânge sunt un popor mândru. Nu îngăduie străinilor să fie martori la cele mai urâte părți ale lor. Dar crede-mă când îți spun că moartea unui blestem Născut din Sânge e și mai înspăimântătoare. În timp ce celelalte două regate de vampiri prosperau, construind imperii grație nemuririi pe care le-a dăruit-o zeița, acesta și-a croit destinul cu ghearele, prins într-un cerc vicios al vieții nesfârșite și al morții eterne. A supraviețuit, dar nimic mai mult.

Am mai tras un fum. Trabucul lui Septimus era de-acum neatins, atârnându-i între vârfurile degetelor.

— Dar, a spus el, cu ceva timp în urmă, regele s-a îndrăgostit. Iubita regelui era tânără și optimistă. În ciuda necazurilor din regatul ei, credea că lucrurile se pot schimba. Regele... nu era deloc un romantic. Nu e o sarcină ușoară, înțelegi, să domnești peste pulberea unei națiuni care se prăbușește. Era un vampir puternic, dar asta nu-i împiedica poporul să moară, regatul să se năruiască sau pe ceilalți vampiri să-l scuipe în față.

Un zâmbet ironic și amar i s-a așternut pe față.

— Însă dragostea... e un drog puternic. Insuficient pentru a-l convinge. Insuficient pentru a-l face să devină la fel de optimist

ca tânăra lui soție. Dar destul pentru a-l face să se gândească la un cuvânt periculos: *Poate*. Așa că regéle s-a căsătorit cu iubita lui și, nu după multă vreme, aceasta a rămas însărcinată. În acel răstimp, așa cum e tradiția în cazul familiilor sus-puse, regele și regina au vizitat o clarvăzătoare.

M-am aplecat înainte, curioasă. Casa Sângelui angaja adesea clarvăzători, asta auzisem, dar nu și ce anume aflau de la aceștia.

— Dar prezicerile clarvăzătorilor, după cum probabil știi, pot fi un pic... greu de deslușit. Deși e o tradiție ca femeile de rang înalt din Casa Sângelui să viziteze o asemenea autoritate, rezultatele acestor ședințe sunt de obicei vagi, folositoare doar pentru gâdilarea amorului propriu – preziceri ale unui mare talent, ale loialității sau ale inteligenței, felul acesta de lucruri. Așa că la asta se așteptau, probabil, regele și regina când au mers la clarvăzătoare în acea noapte. În schimb, au primit o profeție.

Am pufnit cu dispreț. Nu m-am putut abține. Septimus a râs și a ridicat palma.

— Știu. Au o anumită reputație. Dar această clarvăzătoare era de încredere – deși predicțiile ei erau oarecum vagi, nu erau niciodată neadevărate. Când și-a încheiat ritualul, părea zdruncinată. Le-a spus că fiul lor fie va salva Casa Sângelui, fie o va distruge. Vestea l-a tulburat pe rege, dar regina a fost extaziată. Nu a auzit prevestirea rea, ci doar speranța pentru viitor. Fiul ei era menit să salveze regatul.

M-am holbat la el.

— Deci suntem aici ca să-mi spui cum destinul tău este să-i salvezi pe Născuții din Sânge?

A zâmbit vag.

— Nu știi să te bucuri de detaliile unei povești frumoase, porumbițo.

Și-a dres glasul și a continuat:

— Lunile trecură și, în scurt timp, Casa Sângelui a avut un

nou mic prinț. Regele și regina își adorau fiul. Îi ofereau tot ce-și putea dori un copil.

M-am foit stânjenită pe scaun. Era nemaiauzit ca părinții vampirilor să-și trateze copiii cu dragoste fățișă. Văzusem cu ochii mei cum Născuții din Sânge își dezmembrează adversarii în luptă. Gândul că liderii lor puteau fi atât de blânzi, atât de afectuoși... îmi era complet străin.

— Anii au trecut, iar băiatul a fost educat să devină loial, puternic, inteligent, perspicace. A fost antrenat în artele magiei, ale războiului, ale luptei, ale bunelor maniere. A fost... cel mai bun dintre noi.

Septimus nu și-a luat privirea de la vâlvătaie. Expresia de pe chipul lui era greu de deslușit – era îndurerat, furios, afectuos, toate deodată.

Atunci am avut o revelație: de fapt, nu despre el vorbea.

— Deceniile au trecut și ele și, în curând, prințul Născut din Sânge era gata să-și preia rolul de erou ales de zei în Casa Sângelui. Așa că și-a chemat cel mai bun general și cei mai valoroși vampiri și a pornit în misiunea sa – de a o găsi pe Nyaxia, de a dovedi loialitatea poporului său și de a-i recâștiga zeiței dragostea față de Casa Sângelui. În cele din urmă, a găsit Tărâmul Zeilor. Iar el și vampirii săi au trecut prin numeroase încercări pentru a câștiga afecțiunea Nyaxiei, deși asta l-a costat multe vieți. Apoi a escaladat cei mai înșelători munți ai zeilor pentru a-și găsi zeița pentru ultima oară, pentru a-i cere iertare pentru păcatele stră-strămoșilor săi, pentru a-i jura credință și pentru a elibera Casa Sângelui de blestemul ei.

Chipul lui Septimus devenise mai rece, mai crud. Zâmbetul de pe buze părea să-i fie sculptat în gheață. S-a apropiat de mine și mi-a suflat în față scrumul rămas din trabuc odată cu următoarele lui cuvinte:

— Și știi, porumbițo, ce a făcut atunci javra aia nenorocită?

Nu a așteptat un răspuns. Nu respira. Nici măcar nu clipea.

— A râs de el. Și apoi l-a ucis.

Cuvintele au tăiat aerul ca lama unei ghilotine.

— L-a lăsat pe generalul lui în viață – traumatizat pe vecie – și l-a trimis înapoi la Casa Sângelui, cu capul prințului.

Ochii lui Septimus au alunecat înapoi spre foc.

— Am auzit-o pe mama mea plângând o singură dată, a murmurat el. O singură dată în toată viața mea.

Atunci am pus lucrurile cap la cap.

— A fost fratele tău, am spus.

— Unul dintre ei. Părinții mei erau neobișnuit de fertili pentru un cuplu de vampiri. Am avut șapte frați. Șase frați. Și o soră.

Am avut.

A râs amar.

— Sora mea încă trăiește. Nu că asta ar fi o mare consolare pentru părinții mei. Poate că sunt încă în Casa Sângelui, încercând să producă un alt moștenitor de sex masculin. Încă speră ca profeția să se împlinească, într-un fel sau altul.

Și-a dus trabucul la buze.

— Știi ce înseamnă asta pentru mine, porumbițo? Că sunt ultima soluție. Așa că, vezi tu...

Cu un surâs ironic, a expirat o dâră lungă, înceată de fum.

— Înțeleg cum e să nu ai timp. Tu și cu mine nu avem secole la dispoziție ca să ne facem jocurile, așa ca ei. Și cred că asta ne face mai eficienți. Mai necruțători. Mai dornici să facem ceea ce trebuie făcut.

S-a apropiat și mai mult – atât de mult încât am simțit nevoia să mă las pe spate, ca să mă îndepărtez de expresia înfometată din ochii lui.

— Iar eu sunt dornic să fac tot ce trebuie făcut.

Nu-mi plăcea felul în care mă privea. Învățasem de mică să

recunosc când vampirii se uitau la mine cu poftă – deși acum nu era vorba de pofta pentru sângele sau pentru trupul meu. Acest lucru, cumva, părea și mai primejdios.

— Ar trebui să mă retrag, am spus. Să mă odihnesc puțin înainte de...

Am dat să mă ridic, dar Septimus m-a prins de braț.

— Am pariat dintotdeauna pe tine, Oraya, a spus el. Și, dacă va trebui să aleg, tot pe tine aș paria. Nu cer decât loialitate.

M-am luptat din greu să-mi păstrez masca de pe chip. Să nu mă dau de gol cu nimic.

Septimus își alegea cuvintele cu grijă. Dar știam ce-mi oferea. Știam ce vrea să insinueze.

Și știam că dacă-i acceptam oferta, îmi va înmâna coroana Casei Nopții. Da, era o propunere periculoasă, deoarece coroana ar fi făcut din mine o marionetă mai mult decât din Raihn.

Tatăl meu, mi-am dat seama, ar fi acceptat acest târg.

Cu câteva luni în urmă, aș fi respins acest lucru. Privisem înțelegerea făcută de Raihn și afirmasem, cu aroganță, că Vincent nu s-ar fi coborât atât de mult. Nu conta că Vincent se dovedise mai mult decât capabil să ia măsuri extreme. Nu conta că Raihn fusese forțat să facă această înțelegere pentru că nu avea de ales – pentru a mă salva pe mine.

N-am putut să mă gândesc la aceste lucruri atunci. Era mai ușor să ignor adevărurile incomode. Acum, adevărurile incomode erau singurele care rămăseseră în picioare.

Vincent ar fi acceptat târgul. I-ar fi folosit pe Născuții din Sânge ca pe o armă pentru a-i spinteca genunchii lui Raihn. Ar fi trădat tot ce era de trădat pentru a pune mâna pe putere. Ar fi înfruntat mai târziu consecințele.

La urma urmei, făcuse deja astfel de lucruri.

Cu câteva luni în urmă, nu-mi doream decât să fiu Vincent. Să conduc regatul. Să fiu demnă de sângele lui. Să recâștig coroana.

M-am uitat la mâna lui Septimus, la degetele subțiri încolăcite în jurul trabucului. Degetul lui mic era îndoit înăuntru, ascuns, dar i-am observat tremuratul. La ambele mâini, acum.

— Nu o să fac vreodată o înțelegere cu un vampir disperat, am zis. În plus, ai dreptate. M-am săturat să fiu închisă într-o colivie. Știu bine când sunt prizonieră.

M-am ridicat în picioare și mi-am stins trabucul în scrumieră, fără să-mi dezlipesc privirea de ochii argintii-aurii ai lui Septimus.

— Mulțumesc pentru destăinuire, am spus. Ne vedem la nuntă.

35. ORAYA

Rochia era de-a dreptul indecentă.

Cairis o alesese, cu siguranță. Modelul era perfect deliberat. Culorile tradiționale ale Casei Nopții, albastru și violet, se regăseau în faldurile de mătase bogată și ondulată. Decolteul asimetric semăna cu stilul tunicilor bărbătești Rishane – asortat, eram sigură, cu cel al hainei lui Raihn. Accesoriile metalice, argintii – niște lanțuri prinse de umeri, atârnând pe spate. Trena lungă. Croiala strâmtă, care dezvăluia prea multe detalii ale trupului meu.

Și, bineînțeles, pelerina, dintr-o țesătură rigidă, închisă la culoare, care-mi învăluia umerii, închisă până la gât – concepută, în mod clar, pentru a-mi ascunde Însemnul de Moștenitoare.

Cairis a trimis câteva tinere să mă ajute să mă îmbrac și să se ocupe, se pare, de fiecare părticică a corpului meu – de păr, de ochi, de buze. La început am protestat, mârâind practic la prima fată care s-a îndreptat spre mine cu o perie. Dar erau insistente și, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu merita să mă împotrivesc. Le-am lăsat să mă înconjoare ca un nor, iar

când au terminat, au plecat la fel de brusc, lăsându-mă uimită în fața oglinzii.

Ar fi trebuit să urăsc această imagine a mea.

Dar nu cred că s-a întâmplat asta.

Fără pelerină, ținuta era mai sumară decât cea pe care o purtasem la balul Ultimului Pătrar, rochie care, la vremea respectivă, mă scandalizase. Am mângâiat pelerina, jucându-mă cu complicata broderie argintie. Foarte frumoasă, fără îndoială. Iar Oraya cea din trecutul apropiat ar fi apreciat-o – o stofă groasă care să-mi ascundă brațele, pieptul și gâtul, un strat în plus între inima mea și lumea aceasta violentă.

Am desfăcut nasturii, unul câte unul, și am lăsat țesătura să-mi cadă de pe umeri.

Însemnul meu de Moștenitoare a zvâcnit, licărind vag în întunericul camerei. Poate că ochii mei de om, mai sensibili la diferența dintre lumină și întuneric, erau mai conștienți de asta decât ochii vampirilor. Părea să se potrivească perfect cu rochia, pentru că decolteul adânc încadra aripile de tuș roșu pe toată lățimea umerilor, lăsând la iveală și vârful de fum dintre sâni.

Aș fi mai ferită dacă aș purta mantia.

Dacă mi-aș acoperi gâtul. Dacă aș ascunde Însemnul. Dacă m-aș face mică și greu de remarcat. Ceva cinic dinăuntrul meu îmi spunea că vampirii din cercul lui Raihn voiau să-l acopăr pentru ca el să pară mai puternic, dar știam că adevărul era mai complicat – știam că Însemnul reprezintă un risc pentru mine, ca o țintă desenată chiar deasupra inimii mele, într-o încăpere plină de prădători.

Și poate că, într-un fel, mă bucuram să-l ascund, rușinată de simbolul acestui Însemn – chiar dacă mi-era un dor crunt de bărbatul care-l purtase înaintea mea.

Chiar dacă acel bărbat mi l-ar fi ascuns toată viața.

Trecuse mult timp de când nu mă mai privisem cu adevărat în oglindă. Corpul meu începea să se întremeze, mușchii mi se

redefineau pe umeri și pe brațe, iar despicătura lungă a rochiei lăsa vederii o coapsă rotundă, dar fermă. M-am răsucit și mi-am privit spatele aproape dezgolit sub decolteul rochiei, în lipsa pelerinei. Lumina focului îmi juca pe pielea care-mi învelea mușchii proaspăt dezvoltați, mai puternici decât oricând, pătată de câteva cicatrici, amintiri ale unei vieți care fusese o luptă continuă.

Eram la fel de puternică. De fapt, mai puternică decât înainte. Corpul meu era dovada vie a acestui lucru.

Am privit din nou oglinda, studiindu-mă de jos până sus. Chipul meu era serios și stoic. Cu ochi mari și argintii. Sprâncene coborâte și închise la culoare. Obraji care începeau să se rotunjească la loc. O gură prea subțire și gravă.

Arătam ca el.

Asemănarea m-a izbit dintr-odată, imposibil de tăgăduit. Culorile erau diferite, desigur. Aveam pletele negre ca noaptea, în comparație cu părul blond al lui Vincent. Aceeași piele cu paloare ca de gheață, aceeași frunte dreaptă, aceiași ochi argintii.

O viață întreagă a mințit în privința detaliilor clar pictate pe chipul meu.

Dar așa fusese întreaga noastră relație. Acesta fusese spiritul în care mă crescuse – să-mi privesc gratiile coliviei și să cred că sunt copaci.

Și apoi, în cele din urmă, ochii mi-au alunecat în jos, pe lângă linia maxilarului, până la gâtul lung, extrem de expus vederii. La cele două perechi de cicatrici de acolo – una pe care o cerusem, alta pe care nu mi-o dorisem.

M-am îndreptat spre ușă, lăsând pelerina pe podea.

36. RAIHN

Trebuia să recunosc: Cairis era un organizator grozav de ospețe. Cumva, la o curte afectată de lipsa încrederii, de indecizie, de conflicte pentru putere și de două războaie civile în plină desfășurare, el reușise totuși să dea o petrecere de nuntă care părea organizată sub auspiciile celei mai grandioase dintre dinastiile Născute din Noapte. Transformase castelul într-un simbol al stăpânirii Rishane. Nimeni nu ar fi putut ghici că, în urmă cu două săptămâni, locul era pustiit, victimă a tranziției după lovitura de stat.

Nu, acum totul arăta la fel ca în urmă cu două sute de ani, doar că mai proaspăt, inclusiv aranjamentele florale. Altcineva poate ar fi rămas surprins că-și amintise toate acele detalii, dar eu îl înțelegeam. La urma urmei, fusesem chiar acolo, alături de el. Ai o veșnicie la dispoziție pentru a studia detaliile atunci când cauți cu disperare ceva care să-ți abată atenția în cele mai grele nopți ale vieții tale.

Nu-mi puteam permite să-mi las atenția să se abată de la realitate, chiar dacă, de fapt, asta mi-aș fi dorit. Neculai Vasarus nu s-ar fi lăsat distras – el ar fi savurat tot circul. Nu eram ca el,

dar, cu toate astea, i-am intrat în rol la fel cum mă strecurasem în tunica strâmtă cu care mă îmbrăcase Cairis – cu stângăcie, dar și cu suficientă încredere încât să pară a doua mea natură.

Întreaga mea postură era bine gândită – spinarea dreaptă, bărbia ridicată, paharul cu vin amestecat cu sânge ținut în mână cu dezinvoltură, privirea oțelită cu care scrutam sala de bal.

Ospățul începuse. Nobilii soseau fără oprire. Totul decurgea, până acum, conform planului. Tot așteptam pe cineva care să-și etaleze lipsa de respect. Dar nu s-a întâmplat așa.

Dar Simon Vasarus încă nu ajunsese.

Și nici Oraya, deși Cairis, foarte iritat, mă asigurase că va fi aici. Nimic nu era ușor cu femeia asta. Iar acesta era un lucru oarecum relaxant.

M-am sprijinit de perete și am băut din pahar. Sânge uman, bineînțeles – trebuia să fie sânge uman la un eveniment ca acesta, Cairis insistase asupra acestui detaliu –, dar care provenea de la furnizori de sânge bine plătiți și care fusese amestecat cu sânge de vampir și de cerb. Alți furnizori de sânge urmau să se alăture ospățului mai târziu, pe parcursul nopții, pentru a ne oferi delicatese proaspete. Le-am triplat răsplata când nimeni nu era atent și i-am poruncit Keturei să-i supravegheze îndeaproape. Știam că așa va face. Ketura era aspră, dar, spre deosebire de majoritatea curtenilor, nu credea că părerile mele despre oameni sunt un fel de excentricitate enervantă care trebuie cumva rezolvată.

Aș fi preferat ca vampirii aceștia să nu fie aici deloc. Dar schimbarea, trebuia să nu uit, se instalează cu pași mici. Petrecerea trebuia să convingă o mulțime de ticăloși importanți și înspăimântători că eram unul dintre ei.

Până acum, așa părea să fie.

Sângele era dulceag și ușor amărui pentru că fusese îndoit cu tărie. Era natural ca sângele uman să aibă mereu un gust bun pentru mine – niciun fel de standard moral nu putea schimba

acest fapt. Mi se părea o mare nedreptate faptul că sângele de om, chiar și cel luat împotriva voinței cuiva, avea întotdeauna un gust delicios, în timp ce o friptură perfect coaptă avea acum gust de cenușă dacă nu era gătită în sânge.

Totuși, de la turneul Kejari încoace, nici măcar sângele uman nu mai avea același farmec. Nu mai era la fel de... savuros. Era fie prea greu, fie prea înecăcios.

De la turneul Kejari.

Nu, de fapt, din momentul în care m-am aflat într-o anume peșteră, cu o anumită femeie, învăluit de o sumedenie de gusturi, sunete și senzații pe care probabil le voi căuta tot restul vieții mele blestemate.

Am rotit sângele în pahar și ochii mi-au căzut asupra degetului mare – la semnul vag și crestat de pe perniță, în mare parte vindecat.

Nu eram dispus să recunosc de câte ori mă uitasem la acea urmă în ultimele câteva zile.

De câte ori mă gândisem la senzația provocată de limba Orayei peste pielea mea. Și, naiba să mă ia, la acea expresie de plăcere dezlănțuită de pe chipul ei – ceva din care mă puteam hrăni pentru tot restul vieții.

Era absolut jalnic, cum mă agățam de ea. Îmi aminteam de atingerea moale și lacomă a limbii ei. De fiorii de plăcere. De gemetele sale când îi mângâiasem aripile, de felul în care își desfăcuse picioarele, în care-și arcuise spatele – de felul în care *mirosea*, atât de excitată, ca și cum...

Pe sânii lui Ix! Ce era în neregulă cu mine?

M-am trezit din aceste gânduri amețitoare, bând din nou din pahar. Mi-aș fi dorit să fie mai mult alcool în el. Aveam chef de bere. Bere pentru oameni.

Alți câțiva nobili au sosit și s-au înclinat în fața mea. Le-am aruncat o privire impasibilă, i-am salutat politicos și le-am făcut semn că pot să plece, acceptând supunerea lor așa cum

trebuia s-o fac – ca un adevărat rege care nu se aștepta la nimic mai prejos.

Au străbătut sala de bal pentru a-și prezenta omagiile cuplului de onoare. Vale le-a acceptat felicitările la fel de semeț ca mine, în timp ce Lilith stătea oarecum stingheră alături de el. Cairis îi spusese, cam grosolan, că ar fi mai bine să nu vorbească, iar ea îi urma, în mare parte, ordinele. Totuși, de fiecare dată când un oaspete se îndepărta de ei, îi șușotea cu înflăcărare la ureche lui Vale – fără îndoială că-l copleșea cu întrebări necontenite.

Însă Vale nu părea să se supere. Petrecusem șaptezeci de ani alături de acest vampir și nu-l văzusem nicicând zâmbind atât de mult.

Îi priveam, pesemne încruntat.

— Te holbezi.

Vocea lui Mische aproape că m-a făcut să tresar. M-am uitat la ea, plăcut surprins. Ea a surâs, învârtindu-se.

— Nu-i așa? Cairis m-a lăsat s-o aleg singură.

Arăta ca o rază de soare, în cel mai propriu sens al expresiei. O țesătură aurie îi învăluia trupul, poalele rochiei erau suprapuse și mai largi decât dicta de obicei stilul caracteristic Casei Nopții. Nu avea broderii, nici alte accesorii, dar compensa prin acea culoare strălucitoare, și mai remarcabilă pe pielea ei bronzată. Rochia nu avea mâneci, însă avea un decolteu adânc. Mische purta o pereche de mănuși lungi și negre care-i ajungeau până în susul brațelor – am zăbovit cu privirea asupra lor, știind prea bine motivul pentru care le avea.

Până și fața îi scânteia – avea fard auriu pe pleoape și pe obraji, pe lângă pistruii ei naturali.

Sunt sigur că se aștepta să o iau peste picior. Dar poate că, până la urmă, eram un moș siropos, pentru că nu am făcut asta. Trecuse ceva timp de când nu o mai văzusem pe Mische strălucind. Era o priveliște minunată.

Așa că am spus, cu toată sinceritatea:

— Arăți senzațional, Mish.

Ea a surâs și obrajii i-au sclipit în lumină.

— Nu-i așa?

Am râs scurt.

— Câtă modestie!

A ridicat din umeri.

— De ce aș fi modestă?

Exact, de ce ar fi?

M-a cercetat din priviri din cap până-n picioare.

— Arăți... ăăă... *ca un rege.*

Tonul ei, pe bună dreptate, nu suna deloc a compliment.

— Asta e și ideea.

— Cred că ești drăguț. Vreau să spun, ești foarte aranjat. Arăți foarte... curățel.

Eram conștient de toți acei ochi ațintiți asupra mea. Mi-era foarte ușor să fiu eu însumi cu Mische. Replicile mele puteau fi glumețe și relaxate, dar limbajul corpului meu trebuia să transmită un singur lucru – eram Regele Născut din Noapte.

Și totuși, la auzul vorbelor ei, a trebuit să strâng cu putere din dinți ca să nu izbucnesc în râs.

— Curățel, am repetat.

Mische a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să spună: *Ce naiba vrei să spun?*

— Păi, *așa e.*

— Mulțumesc, Mische. Când toți nobilii ăștia mă pupă-n fund, e bine că te am pe tine să mă aduci cu picioarele înapoi pe pământ.

M-a bătut pe umăr.

— Cu plăcere.

Apoi mi-a urmărit privirea – spre Vale și Lilith, care șușoteau și chicoteau ca și cum ar fi fost singuri în sala de ospețe.

Pe buzele lui Mische a înflorit un zâmbet duios.

— Sunt drăguți, a zis ea.

— Mm. Drăguți.

Poate. Nu eram convins încă.

— De ce mârâi? m-a întrebat cu ochi îngustați.

— Fără motiv.

Mische știa, desigur, motivul. I-am privit amândoi, preț de câteva clipe.

— Cred că e ceva real, a conchis ea, în cele din urmă. Cred că o iubește.

Ne-am uitat unul la celălalt cu subînțeles.

— Ce? Doar pentru că a făcut niște lucruri rele acum două sute de ani, crezi că nu e capabil să iubească?

Capabil să iubească o femeie Transformată? Capabil să iubească o ființă *umană*? Mă îndoiam de asta. Chiar dacă dovezile din fața mea erau, recunosc, extrem de convingătoare și derutante.

— Poate, am spus.

— Trebuie să cred în dragoste, Raihn. Lumea e un loc destul de trist.

Ochii mi-au alunecat spre capătul opus al sălii de bal, spre singurul tablou rămas din timpul domniei lui Vincent. Acel bărbat Rishan singuratic, prăbușindu-se spre moarte, întinzând mâna spre un lucru care nu avea să-l salveze vreodată.

Mi-am dres glasul și mi-am îndreptat spatele.

— Nu am nevoie să mă dădăcești, am spus, făcând semn spre mesele de banchet. Du-te și mănâncă. Dacă te cunosc bine, ai înfulecat totul din priviri de când ai intrat în încăpere.

— Un pic, probabil, a chicotit ea.

A dat să mă sărute pe obraz, iar eu m-am ferit iute, prefăcându-mă că mă întind după paharul cu vin.

Pentru că Simon Vasarus tocmai ajunsese la ospăț și, dintr-odată, prezența lui mă înțepa ca un spin în coastă.

Totuși, privirea îndurerată a lui Mische a fost ca o lovitură în stomac.

— Trebuie să fiu atent, am murmurat, aruncându-i o ocheadă grăitoare.

Mi-a urmărit privirea, iar trăsăturile i s-au înăsprit.

— El este?

Cuvintele ei erau reci, pline de ură.

Nu i-am răspuns. Mi-am rearanjat expresia sub o mască studiată – o mască, mi-am dat seama ca prin vis, care-i aparținea lui Neculai. Nu mi-am îngăduit să mă uit direct la Simon. Dar îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Îl simțeam cum vine spre mine. Îi simțeam apropierea ca și cum aș fi fost urmărit.

Detestam faptul că mă făcea să mă simt în felul acesta.

— Pleacă! i-am spus lui Mische, mai aspru decât aș fi vrut, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Simon să-i observe existența.

Ea s-a îndreptat spre una dintre mese, iar eu am rămas pe loc, aparent nonșalant, în timp ce Simon și soția lui, Leona, s-au apropiat de mine. Peste sala de bal s-a așternut tăcerea – toată lumea știa la ce asista. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Cairis alunecând ușor în spatele meu. De asemenea, privirea lui Vale m-a străpuns ca o lance.

— Înălțimea Ta.

Acea voce și acele cuvinte m-au trimis cu două sute de ani înapoi în timp. Felul în care i le spunea lui Neculai – întotdeauna cu o supunere dulce ca mierea, întotdeauna ca un *mulțumesc* pentru vreun dar, vreo invitație sau vreun ospăț. Câteodată darul pentru care-i mulțumea eram chiar eu.

Într-un final, mi-am întors ochii spre ei.

De-acum Simon era bătrân. În acele vremuri era aproape de aceeași vârstă cu Neculai, iar de atunci trecuseră câteva secole. Totuși, era vampir, nu om, iar anii i se vedeau doar în cele câteva șuvițe argintii din păr, în răceala distantă, lipsită de vârstă din ochi. Supraviețuise unor vremuri dificile. Poate că era mai slab decât atunci, dar statura și forța fizică nu îl făcuseră o amenințare nici atunci.

Părul îi era mai lung, revărsat până la umeri. Își păstrase barba, într-un stil asemănător cu cel al lui Neculai, chiar și

după atâția ani – brună, cu câteva fire cenușii. Își luase veșminte noi pentru această ocazie, din câte se părea. Era frumos îmbrăcat, la fel și Leona, de braț cu el, o femeie înaltă, zveltă, cu părul negru ca pana corbului.

Chiar dacă mă pregătisem sufletește, faptul că-i vedeam atât de aproape mi-a provocat o reacție violentă – o senzație fizică imposibil de stăpânit, sufocantă.

Trecuse mult timp de când nu mai trăisem acea frică primară. M-am smuls imediat din ghearele ei, dar poate că era prea târziu – preț de o clipă am fost sigur că-mi mirosise spaima.

Am îngropat acea teamă cât am putut de adânc în sufletul meu și în locul ei a apărut ura. M-am gândit la Oraya, la chipul ei furios și la disprețul cu care înfrunta lucrurile care puteau s-o ucidă dintr-o mișcare.

Nu puteam să mă mint și să pretind că am același curaj. Dar puteam să mă prefac că-l am.

Le-am zâmbit lui Simon și Leonei, plăcut și primitor.

— Bine ai venit, Simon. Nu ne-am văzut de mult. Mă bucur că ați sosit, în sfârșit.

Simțeam privirea lui Cairis în ceafă pentru acea replică. Dar, la naiba, Simon n-are decât să se descurce cu această mică momeală. Să vedem dacă se enervează.

— Este o onoare să fiu aici în seara aceasta, a spus el.

Și apoi mi s-au închinat.

Reverențe adânci. Reverențe corecte.

Toți cei din încăpere au răsuflat ușurați.

L-am privit cu răceală în timp ce-și îndrepta spinarea.

Trebuia să sper că Simon nu-și amintea prea bine de mine. Și poate chiar nu-și amintea – eram doar un sclav, la urma urmei, un trup oarecare, neimportant, de care trebuia să te folosești. Dată fiind poziția mea regală, era în interesul meu să sper că acești vampiri puternici nu-și aminteau acele zile la fel de bine ca mine – că nu mai țineau minte cum arătam îngenuncheat.

Însă, într-un fel meschin, o parte din mine spera că și-a amintit și îmi doream să se gândească la asta chiar acum, când se plecase în fața mea.

— Îți cer iertare că nu am ajuns mai devreme în Sivrinaj, Înălțimea Ta, a spus el. Un vampir bătrân se desprinde cu greu de vechile sale obiceiuri.

Neculai l-ar fi omorât fără să stea pe gânduri pentru că-i ocolise invitațiile, iar eu detestam din tot sufletul faptul că nu aveam o asemenea opțiune.

Am răspuns, cu un mârâit coborât și înghețat:

— Ai mare noroc că sunt într-o dispoziție iertătoare.

O imitație aproape perfectă a lui Neculai. Simon nu a trădat nicio emoție, dar nu mi-a scăpat scânteia din privirea Leonei. O urmă vagă de dezgust.

Cairis mi-a atins umărul, atrăgându-mi atenția.

— Privește, a murmurat el.

Mi-am ațintit ochii spre intrare, acolo unde servitorii făceau reverențe politicoase.

Vampirii din Casa Umbrei.

Erau ușor de recunoscut – grație veșmintelor închise la culoare, grele și strâmte, grație dârelor fantomatice de umbră care le dublau fiecare gest.

Aceasta era adevărata încercare. Mi-am îndreptat spatele și i-am abandonat pe Simon și pe Leona fără alte cuvinte, traversând sala de bal pentru a-l întâmpina pe prințul Născut din Umbră.

Ne-am înclinat unul în fața celuilalt – el un pic mai mult decât mine.

Prințul mă depășea în vârstă, dar avea o înfățișare foarte copilăroasă. Părul îi era castaniu și ușor ondulat, ciufulit într-un fel care sugera că s-a sustras de multe ori pieptenului și foarfecii sau că a petrecut foarte mult timp pentru a-l face să arate așa.

Mi-am limpezit gândurile, conștient de abilitățile mintale ale Născuților din Umbră.

— E o petrecere nemaipomenită, a spus el, ridicându-se din reverență. Tatăl meu va fi dezamăgit că nu a putut veni.

— Nimic nu e prea mult pentru nunta generalului meu.

— Trebuie să recunosc, mă așteptam să văd... ei bine, nu vreau să fiu morbid.

A râs, clătinând din cap.

— Mă așteptam să văd ceva mult mai sumbru. Auzim diferite povești.

Născuții din Umbră erau celebri pentru faptul că erau reci și neprietenoși, așa că nu mai înțelegeam nimic din atitudinea atât de cordială a acestui vampir – deși anturajul care îl însoțea părea să se încadreze, fără îndoială, în acel stereotip.

Mi-am menținut zâmbetul plăcut și arogant și doar foarte, foarte puțin crud.

— Am avut și noi problemele noastre, am replicat. Nimic prea grav, de care să nu putem scăpa. Sunt sigur că și voi v-ați confruntat cu așa ceva.

— Bineînțeles, a zis el voios. Totuși, nu am avut niciodată nevoie de ajutorul celor Născuți din Sânge.

Aproape că era să-mi dau de gol uimirea declanșată de replica sa, dar mi-am revenit la timp.

— După cum spuneam, am zis cu glas jos. Avem problemele noastre. Cei Născuți din Sânge au avut rolul lor, dar...

Am zărit o mișcare dincolo de umărul prințului, la intrare. Mi-am îngăduit să-mi îndrept atenția în acea direcție.

Cum aș fi putut să mă abțin?

Aș fi putut jura că nu eram singurul – pentru că în încăpere se lăsase dintr-odată o liniște profundă. Sau poate că era doar în imaginația mea.

Poate că doar îmi închipuiam că întreaga lume s-a oprit în loc când soția mea a intrat în sala de bal.

37. ORAYA

Nu mi-era teamă deloc și asta m-a surprins.

La balul bisericii purtasem haine aproape la fel de sumare ca acum, e adevărat, dar îmi imaginam că ar fi cumva diferit să-mi fac apariția la această petrecere specială, atât de asemănătoare cu toate ospețele din palat la care nu mi se îngăduise să particip. Mi se amintea fără încetare că nu erau decât niște capcane pentru mine.

Dar am intrat în sala de bal cu gâtul la vedere și nu mi-era teamă. Vampirii se holbau la mine, dar nu mi-era teamă. Îmi arătam Însemnul pe care ar fi trebuit să-l ascund și nu mi-era teamă.

Poate pentru că acum mă priveau altfel – nu ca pe un alt furnizor de sânge sau ca pe o delicatesă interzisă și ciudată.

Mă priveau ca și cum eram o amenințare și asta îmi plăcea.

L-am găsit imediat din ochi pe Raihn, în ciuda mulțimii numeroase, de parcă știam cumva exact unde va fi.

Se uita fix la mine – cu o intensitate care m-a făcut puțin să mă împleticesc. Era îmbrăcat cam ca în ziua în care a primit nobilimea la curte, ceea ce însemna că era atât de elegant încât

se simțea incomod. Ținutele noastre, bineînțeles, se completau. Tunica sa, în nuanțe argintii și bleumarin, se asorta în mod evident cu rochia mea. Imaginea lui era, fără îndoială, cea a puternicului Rege Născut din Noapte.

Arăta fals.

În afară de privirea lui. Aceea era... extrem de expresivă. N-ar trebui să se uite la mine în felul acesta, de față cu toți vampirii care ne scrutează.

I-am recunoscut imediat pe cei din jurul său... nobilii Casei Umbrei. Nu aveam de gând să întrerup această interacțiune.

M-am răsucit, întrerupând contactul vizual. Ciudat cum toți acești ochi ațintiți asupra mea nu însemnau nimic pentru mine. Însă ochii lui Raihn... mi-am dus degetele la piept, simțind bătăile iuți ale inimii mele.

— Pe toți zeii!

Mische era lângă mine, ca o explozie de aur, cu parfum de lavandă.

— Arăți *incredibil!*

Ținea un pahar cu sânge într-o mână înmănușată și un fel de plăcintă umplută cu carne și sânge în cealaltă. Era întruchiparea soarelui – atât de strălucitoare încât mă orbea.

A făcut ochii mari, măsurându-mă din priviri din cap până-n picioare și aplecându-se spre mine.

— Ce ținută... Cairis a ales-o?

— Rochia? Da.

— Dar...

S-a uitat cu atenție la pieptul meu – la Însemnul de acolo.

— Partea de sus era incomodă, am spus. Am decis să n-o port.

Un zâmbet viclean i s-a întins pe buze.

— Ce curajoasă ești! Îmi place la nebunie.

Am studiat rochia lui Mische, materialul auriu care se vălurea și scânteia în lumina Focului Nopții. Era... atipică pentru

un vampir. Atât de asumat *ca ea*. Nu-mi imaginam niciun alt suflet căruia să i se potrivească atât de bine.

— Și tu arăți bine, am zis, deși „bine" era puțin spus.

Privirea mi-a alunecat din nou în jur, prin încăpere, dincolo de umărul ei – spre Raihn, care vorbea cu prințul Născut din Umbră. Însă ochii prințului tot fugeau de la Raihn și se opreau necontenit asupra lui Mische.

Sărmanul Raihn. Era o conversație atât de importantă și nu reușea să mențină deloc interesul prințului. Dar cine putea să-l condamne?

— Se pare că rochia ta atrage admiratorii.

Am făcut semn cu capul spre prințul aflat în capătul opus al sălii, iar Mische s-a întors, urmărindu-mi privirea...

... și a încremenit.

Zâmbetul i-a pierit. Obrajii ei, de obicei rozalii, au devenit cenușii sub machiajul auriu.

Schimbarea a fost atât de bruscă și de evidentă încât m-a uluit.

— Ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns. A rămas neclintită.

I-am atins umărul, ca și cum aș fi vrut s-o scot din transă.

— Mische, am spus. Ce-ai pățit?

Păream mai îngrijorată decât aș fi vrut. Mische s-a întors brusc spre mine.

— Nimic. Nimic. Doar că... m-a lovit brusc o durere de cap. Cred că am nevoie de alcool.

Și-a lăsat jos paharul aproape plin și s-a răsucit, apoi s-a întors din nou spre mine, de parcă nu se putea hotărî încotro s-o apuce. Avea ochii mari și o privire frenetică.

— Nu-i spune lui Raihn că sunt... spune-i doar că... trebuia să mai mănânc ceva.

— Mische...

Dar ea s-a strecurat înapoi în mulțime înainte să apuc să-i mai spun ceva. Am dat s-o urmez, dar cineva m-a înșfăcat de

umăr. M-am smuls brusc și m-am întors, cu o înjurătură urâtă în vârful limbii.

În fața mea se afla problematicul nobil Rishan pe nume Simon.

L-am recunoscut imediat, chiar dacă nu ne întâlniserăm niciodată. Semăna izbitor cu fratele său, cel pe care Raihn îl omorâse în timpul acelei prime întâlniri. Dar, dincolo de asta, adevăratul indiciu era că întreaga lui ființă emana aerul de nobil vampir căruia i se cuvine orice. Cunoșteam foarte bine această clasă de ființă.

Mi-a întins mâna.

— Îmi acorzi acest dans? m-a întrebat.

Mă îndepărtasem deja de el, cu spatele la perete.

— Nu dansez cu vampirii care mă ating fără permisiunea mea.

Raihn era nevoit să-l pupe în fund pe bărbatul acesta, poate, însă eu cu siguranță nu. În plus, trebuia să-mi joc rolul: *Eu sunt regele-brută, iar tu ești soția-prizonieră care mă urăște.*

Zâmbetul lui Simon – o curbură enigmatică a buzelor care părea să facă aluzie la tot felul de secrete nerostite – nu a pierit.

— A fost o impolitețe din partea mea să fac asta fără să mă prezint. Sunt...

— Știu cine ești.

Privirea i-a sclipit de încântare.

— Ți-a povestit soțul tău despre mine? Cât de măgulitor! Ne cunoaștem de foarte mult timp.

Am murmurat ceva în semn de aprobare și am dat să mă întorc, dar el m-a prins de braț, trăgându-mă înapoi. M-am smucit.

— Nu mă atinge! am mârâit.

Dacă l-a uimit reacția mea, nu s-a dat de gol.

— Ca mai toată lumea, recunosc că m-am întrebat și eu de ce ți-a cruțat viața. Acum, văzându-te de aproape, cred că înțeleg.

Nu-mi plăcea de acest bărbat. Nu-mi plăcea că simpla lui prezență mă făcea să mă simt ca în urmă cu un an – ca o bucată de carne care trebuie consumată, ca o delicatesă râvnită. I-am zâmbit, dezvelindu-mi dinții.

— Eu sunt trofeul exotic, am spus, cu vocea plină de sarcasm.

Simon a izbucnit în râs.

— Ești. Regilor Rishani le-a plăcut întotdeauna să colecționeze lucruri frumoase și stranii.

Privirea i-a zburat spre Raihn, încă prins în conversația lui din celălalt colț al încăperii, și m-a șocat să văd că se uita la el exact la fel cum s-au uitat întotdeauna la mine acești nobili – cu aceeași foame, cu aceeași îndreptățire stăpânitoare.

Raihn parcă a simțit acea privire scrutătoare și și-a aruncat ochii spre noi.

Zâmbetul său fals și arogant, afișat pentru prințul Născut din Umbră, s-a evaporat.

— Nu cu mult timp în urmă, a murmurat Simon, conspirativ, Raihn era trofeul exotic și drăgălaș. Ți-a povestit vreodată despre asta? Probabil că nu.

Îmi petrecusem întreaga viață fiind un pion în jocurile meschine ale puterii. Știam când făceam parte din strategia cuiva. Simon se folosea de mine ca să se joace cu mintea lui Raihn. Se folosea de mine ca să-l umilească, două sute de ani mai târziu, ca răzbunare pentru că Raihn avusese îndrăzneala să devină mai puternic decât el.

Îl disprețuiam.

Simon și-a trecut vârful degetului peste umărul meu gol.

L-am prins de încheietură. Nu era tocmai gestul pe care l-ar face o regină sclavă.

Dar nu-mi păsa de asta.

— Mi-a povestit tot ce trebuia să știu, am spus, observând cu o oarecare satisfacție că surâsul lui Simon a pierit preț de o clipă, cu o șovăială care parcă voia să însemne: *Cum îndrăznești?*

Bun. Cum naiba îndrăzneam, într-adevăr?

Dintr-odată, o siluetă masivă s-a ivit între noi, punându-mi o mână pe umăr.

Zâmbetul pe care Raihn i l-a aruncat lui Simon nu voia nici măcar să păstreze aparențele. Era doar o amenințare, un rânjet care-i dezvelise vârfurile ascuțite ale colților.

— Doamna e a mea, a spus el. Nu o împart cu nimeni.

Nu mai auzisem niciodată acea voce a lui Raihn – ca un scrâșnet de gratii care nu mai puteau rezista unei presiuni enorme.

Nu i-a dat lui Simon șansa de a replica. În schimb, și-a trecut brațul peste umerii mei și m-a luat de lângă Simon, conducându-mă spre mijlocul sălii.

De ce ești așa de posesiv? am vrut să-l întreb, însă el mi-a luat-o înainte, mârâind:

— Stai naibii departe de el! Dacă vrei să mă rănești, fă-o în alte moduri.

Era prima oară când Raihn mi se adresa pe acest ton poruncitor. Și totuși, deși instinctul îmi spunea să ripostez pentru că-mi vorbise așa, ceva m-a făcut să mă opresc. L-am privit lung, iar el a făcut la fel. Expresia lui părea sculptată în marmură. Apoi i s-au îmblânzit trăsăturile. Oare doar îmi imaginam că părea să-și regrete purtarea?

A aruncat o privire în jur, ca și cum și-ar fi amintit unde ne aflăm. Și-a îndreptat spatele și s-a înăsprit din nou la chip. Mi-a întins mâna.

— Dansează cu mine.

— Nu prea știu să dansez.

A strâns din buze, amuzat.

— Am crezut că te-a pregătit Cairis și pentru asta.

Nu eram convinsă că ceea ce făcuse Cairis putea fi numit „pregătire". Trimisese câțiva vampiri să-mi dea niște lecții de dans – *Ca să nu ne faci de râs pe toți!* – și îi lăsasem să mă învețe, preț de câteva ceasuri, înainte de a-i alunga din odaia mea.

Lui Raihn i-a scăpat de pe buze un râs înăbușit.

— Oh, după fața ta, îmi dau exact seama cum trebuie să fi fost.

— Nu prea știu să dansez, am mormăit din nou.

A făcut un pas mai aproape și a coborât vocea.

— Poate. Dar te miști minunat. Cu mine, te miști și mai bine. Și am nevoie de o scuză pentru faptul că tocmai m-am certat cu tine în mijlocul acestei adunări.

— Credeam că vrei să mă cert cu tine în public. Îmi imaginam că trebuia să fiu prizoniera Hiajă furioasă.

— În cazul acesta, a murmurat el, luându-mă de mână, fă mutra asta în continuare și totul va fi bine.

Atingerea lui era blândă, în contrast cu mâinile sale aspre. Era caldă – mai caldă decât ar fi trebuit, probabil, să fie cea a unui vampir. Dar acesta era adevărul – pielea lui Raihn era întotdeauna mai caldă decât a celorlalți.

Toate instinctele mele strigau *Primejdie!* la acea atingere.

Și totuși, când a început să danseze, m-am mișcat și eu odată cu el.

38. ORAYA

Orchestra, așa cum se întâmpla de obicei la petrecerile Născuților din Noapte, era îmbunătățită cu magie. Astfel muzica părea construită pe straturi și pătrundea în fiecare crăpătură a imensei săli de bal, iar sunetele erau mai profunde și mai bogate, umplându-mi sufletul cu bucurie.

În acest moment, muzica s-a amplificat, purtându-mă cu ea în mrejele următorului dans. Era un cântec lent, dramatic, cu un ritm care imita bătăile unei inimi, plin de viori seducătoare și note triste de orgă. Un dans ca un pretext de a aduce două trupuri unul lângă celălalt.

Raihn și-a înlănțuit o mână cu a mea, așezând-o pe cealaltă pe mijlocul meu. Am tresărit puțin când mi-a atins pielea goală, dar nu am lăsat să se vadă asta.

Dansul era o provocare. Partea din mine pe care o dezlănțuisem la începutul fiecărei probe din turneul Kejari s-a activat și acum, încercând să se ridice la înălțimea misiunii.

O să scot tot ce pot din asta.

Raihn s-a împiedicat de mine la primii noștri câțiva pași. Neîndemânatic la început – dar nu pentru mult timp. M-a mirat

cât de repede ne-am intrat în ritm, în ciuda faptului că trupurile noastre erau atât de apropiate. Pașii pe care îi considerasem caraghioși și deloc previzibili atunci când mi-i servise pe tavă instructorul de dans trimis de Cairis păreau acum niște reacții instinctive la fiecare dintre mișcările lui Raihn.

— Vezi? mi-a murmurat la ureche. Ca să vezi! Ești un talent înnăscut.

— E doar încăpățânare, am răspuns. Nu-mi place să refuz provocările.

A râs ușor, un sunet jos și profund.

— Bravo! Dacă tot vrei să intri în joc, n-ai cum să renunți chiar când începe să devină interesant.

— Nu știu despre ce vorbești, am spus, mimând inocența.

Raihn s-a îndepărtat doar cât să ridice sceptic dintr-o sprânceană, apoi m-a trimis plutind într-o piruetă, după care m-a prins în brațe și m-a lăsat pe spate. Când mi-am arcuit spinarea, m-am simțit cuprinsă de un fior, pentru că vârfurile degetelor sale mi-au mângâiat Însemnul, atingându-mi rotunjimea sânilor.

— Da? Atunci ce înseamnă asta? a murmurat el.

S-a îndreptat, strângându-mă în brațe. Trupul său cald și masiv l-a înconjurat pe al meu, ca un scut. Muzica începuse să se iuțească, imitând un act amețitor de seducție. Poate că ritmul ei și al pașilor noștri a transformat întreaga sală de bal într-un vârtej încețoșat format din detalii lipsite de importanță, învăluitoare.

Poate.

Mi-aș fi dorit să fi ales un alt cântec.

— Pelerina mă încurca, am spus. Am decis să renunț la ea.

— Nu știi să minți, prințesă, a spus cu un zâmbet.

M-a înclinat din nou pe spate. M-am ridicat fulgerător, ca un contraatac la o lovitură de armă. La urma urmelor, știam să ne mișcăm împreună. Pașii noștri se completau reciproc ca niște săbii, o oglindă a nenumăratelor ședințe de antrenament.

— Poate că am obosit să mă ascund, am spus.

— Alt rege în poziția mea ar putea crede că asta e o amenințare.

Ritmul a devenit din ce în ce mai rapid. La început dansul fusese lent și seducător, dar acum inima îmi bătea cu repeziciune, ca în clipele dinaintea unui sărut. Când m-a tras înapoi spre el, tot trunchiul mi se lipise de al său, iar trupurile noastre se luptau să țină pasul cu următoarea mișcare a celuilalt.

Mai fusesem aproape de Raihn de la nuntă încoace. Mai mult decât mi-aș fi dorit – de fiecare dată când ne antrenam sau zburam împreună. Și totuși, dansul acesta părea atât de... sexual, deși eram amândoi complet îmbrăcați. La fel ca acel joc din noaptea în care fuseserăm împreună, când trupurile noastre se luptaseră pentru dominație, găsind o plăcere agonizantă, pe rând, în fiecare înfrângere sau victorie.

Și, când mă privea acum, mă simțeam la fel ca atunci. Ca și cum, în toată existența lui de secole întregi, nimic nu conta mai mult decât să-mi smulgă fiecare fărâmă de plăcere.

Încă o piruetă. O altă prăbușire violentă în brațele lui, prea rapidă ca s-o pot controla, cu nasurile noastre la o răsuflare distanță să se atingă. Am simțit un tremur ușor și tăcut în expirația lui și m-am întrebat dacă era cumva din cauza efortului. I-am simțit atingerea dură în partea de jos a abdomenului și am știut că nu era așa.

— Amenințare? am întrebat. Aș fi putut jura că-ți place rochia.

M-a lăsat din nou pe spate, de data aceasta coborând odată cu mine și îndemnându-mi corpul să se arcuiască, lipit de al său.

— Ah, dar îmi place, a murmurat el. Rochia este o declarație de război. Dar tu ai arătat întotdeauna minunat în culoarea sângelui.

Buzele sale mi-au atins ușor obrazul când ne-am ridicat. Întreaga mea ființă a răspuns la acea scurtă dezmierdare, fără să mai simtă altceva în afara acelei mângâieri.

— Nu poți merge la război fără armură, am spus. Totul e doar o altă încercare, nu-i așa? O luptă la fel de importantă cum a fost turneul Kejari.

A râs, cu o sclipire în ochii cărămizii.

— Bineînțeles că e. Deci, cine e inamicul?

Am râs, scurt și răgușit din cauza efortului, în timp ce am plutit într-o altă serie de pași. Dansul nostru devenise de-acum intens și rapid, ca o bătălie violentă.

— Ce ți se pare atât de amuzant? m-a întrebat el.

Mi-am ridicat bărbia pentru a-i șopti la ureche:

— Toți sunt inamici. Asta e amuzant.

— Te-am văzut supraviețuind în condiții mai grele.

Forța următoarei piruete m-a împins în trupul lui. Iuțeala muzicii mă obliga să țin pasul. Ritmul era frenetic, obositor, dar nu aveam de gând să cedez.

Degetele lui se jucau în acea mică scobitură a coloanei mele, chiar acolo unde pielea se îngemăna cu țesătura rochiei, ca și cum ar fi încercat să reziste tentației de a aluneca pe sub ea. O simțeam în încordarea mușchilor lui, care știam că nu se datorează efortului – nu, Raihn era puternic, rezistent la mișcare.

Dar să se abțină? Asta îi era dificil.

Mai grav, știam că și el simte acest lucru în mine. Aceeași dorință pe care o scosese la suprafață în noaptea în care îmi deschisesem aripile și în noaptea în care îi gustasem sângele.

Și asta, eram conștientă, îl înnebunea cel mai tare, după patima din ochii lui, după felul în care i se umflau nările.

— Deci ar trebui să-mi fie teamă? a șoptit, ștergându-și zâmbetul de pe buze. Ai de gând să mă omori, prințesă?

Un ecou din trecut. O umbră din viitor.

M-am gândit la oferta lui Septimus.

Ar fi fost atât de ușor să-l târăsc pe Raihn într-un cotlon întunecat al sălii de bal aglomerate, să-l sărut, să-i aduc mâna pe furiș între picioarele mele, să-l las să simtă dorința ce o simt pentru el. L-aș putea duce departe de ochii celorlalți. L-aș putea lăsa să-mi scoată rochia. L-aș putea lăsa să mă posede, lipită de perete, să mi-o tragă în timp ce mi-aș înfige dinții în gâtul lui pentru a-mi înăbuși țipetele.

Și apoi, când ar fi fost mai distras, i-aș fi vârât în piept pumnalul pe care-l aveam lipit de coapsă. Exact acolo unde o făcusem și prima oară.

Ar fi fost momentul perfect pentru a acționa, cu toată nobilimea Rishană aici, gata de a fi măcelărită.

Muzica a crescut în intensitate. M-am apropiat de el, ca să mă audă.

— Te-am omorât deja. Nu știu de ce îmi mai dai și alte prilejuri.

Era atât de mult zgomot în jur, iar el vorbea atât de încet. Și totuși nu am auzit decât cuvintele lui:

— Mi-aș putea petrece o viață întreagă sub amenințarea vârfului armei tale și n-aș regreta.

Am clipit. Glasul lui m-a dezmeticit, eliberându-mă din vălul încețoșat al flirtului nostru. M-am îndepărtat doar cât să-l privesc cu luare-aminte, cu o întrebare pe buze, chiar dacă nu o puteam articula.

Dar Raihn mi-a zâmbit.

— Marele final. Ești pregătită?

Muzica era acum asurzitoare, pulsând în fiecare fibră a corpului meu, înăbușindu-mi cuvintele și gândurile. Înainte să apuc să protestez, am plutit spre finalul dansului, dar eram deja prea implicată ca să dau înapoi – mândria mea îmi dicta asta, în lipsa altor motive. Sfârșitul melodiei era frenetic și dezlănțuit, iar eu m-am aruncat în el cu toată furia bătăliilor noas-

tre – și, la fel cum făcuse în ultima noapte a turneului Kejari, el mi-a urmat fiecare mișcare, fără șovăială.

Iar, la sfârșit, am revenit în brațele lui, aproape căzând înainte ca el să mă prindă, cu spatele arcuit într-o aplecare grațioasă.

În sala de bal au răsunat ultimele note ale cântecului. Respiram greoi. Mâna lui Raihn era așezată ferm între omoplații mei, iar a mea era încolăcită în jurul gâtului său. Câteva șuvițe din părul lui îmi gâdilau obrazul.

Toată lumea se holba la noi.

Pe măsură ce adrenalina se evapora, îmi dădeam seama cum arătam amândoi.

— A fost o prostie, am spus. Cairis se va supăra pe noi.

Raihn a zâmbit. Era o expresie atât de dezarmantă și de pură încât nu-și avea deloc locul aici.

— Și ce dacă? Lasă lumea să vorbească.

M-a ajutat să mă ridic în picioare, dar s-a dezechilibrat puțin. S-a poticnit ușor, iar eu l-am prins de umăr ca să nu cadă.

— Așa de tare ai obosit? am mormăit. Ți-ai ieșit din formă.

— Poate mai mult decât credeam.

M-am încruntat, fără să vreau. Mi-am pus mâna pe brațul lui. Tremura ușor – o simțeam, chiar dacă nu era vizibil. Oare era beat? Raihn era un tip solid. Ar fi fost nevoie de mult alcool, mai mult decât îl văzusem bând în seara asta.

— Te simți bine? i-am șoptit.

A șovăit, apoi mi-a zâmbit din nou.

— Perfect.

Mi-am retras mâna și am făcut un pas înapoi. Raihn a făcut același lucru, reluându-și rolul de Rege Născut din Noapte. A fost o trecere atât de lină, o deghizare atât de perfect însușită, încât nimeni altcineva n-ar fi observat ușoara sa împleticire, nici confuzia de pe chipul lui.

Dar eu am observat.

Am dat să-l urmez, dar Cairis s-a năpustit asupra lui. Părea iritat și asta nu mă surprindea deloc.

— Iertare, Înălțimea Ta. Trebuie să vorbesc cu tine.

Și-a pus o mână fermă pe umărul lui Raihn și l-a luat de-acolo. Am vrut să protestez – deși nu știam de ce voiam să-l opresc sau ce anume mă tulbura atât de tare.

Chiar dacă aș fi reușit să spun ceva, n-ar fi contat. Mulțimea i-a înghițit imediat, iar Raihn nici măcar nu s-a uitat înapoi.

39. RAIHN

Poate că Oraya avea dreptate și eram mai ieșit din formă decât credeam, pentru că dansul mă obosise mai mult decât ar fi fost cazul. Pentru acele câteva minute, restul petrecerii devenise o perdea de ceață, timpul și muzica și zgomotul mulțimii estompându-se și transformându-se într-un vacarm îndepărtat. Cum să nu se întâmple așa, când eram atât de absorbit de ființa ei?

Deși Cairis m-a luat de-acolo, senzația a persistat. Gândurile îmi erau tulburi și lente, cu o jumătate de pas în urma evenimentelor. Când m-am uitat în jur și mi-am dat seama că părăsisem sala de bal, rătăcind pe-afară, în aerul răcoros al nopții, m-am crispat puțin. Nici măcar nu-mi aminteam să-mi fi croit drum printre vampirii de la petrecere.

Cairis vorbea, dar nu înțelegeam nimic.

— Așteaptă.

Am ridicat o mână, apoi mi-am ciupit rădăcina nasului.

— Eu... mă întorc. Îmi pare rău. Despre ce discutăm?

A râs discret.

— Un singur dans cu ea și nu mai poți să gândești limpede, ha?

Și-a coborât tonul.

— Ți-am spus să ai grijă cu asta.

Capul îmi zvâcnea dintr-odată. Nu prea aveam chef să fiu dojenit.

— Am voie să dansez cu soția mea, am zis scurt. Despre ce voiai să vorbești cu mine? Am lucruri de făcut.

Mi-am imaginat-o pe Oraya în acea sală de bal, înconjurată de vampiri ticăloși care tocmai găsiseră un nou motiv să fie interesați de persoana ei. Pe neașteptate, imaginea lui Simon stând în fața soției mele, cu mâna pe brațul ei, era exasperant de vie în mintea mea.

Cairis și-a subțiat buzele, aruncând o privire dezaprobatoare înapoi, spre petrecere. Lumina se revărsa prin ușile deschise și ferestrele cu geamuri mici. Intrarea era mai departe decât îmi aminteam – când am străbătut o asemenea distanță?

A oftat.

— Asta e problema, Raihn. Tu ne crezi pe toți proști.

A durat câteva secunde până când cuvintele mi s-au așezat în minte. Când m-am întors spre Cairis, cu fruntea încruntată de confuzie, ochii mei se chinuiau să se concentreze asupra chipului său. Nu eram în stare să rostesc reproșul tăios care-mi stătea pe limbă.

— Cred că ar trebui să știi că sunt mai inteligent de-atât, spunea el, cu mâinile în buzunare și ochii ațintiți spre pământ. Tot susții că e doar o prizonieră. Dar nu sunt orb. Nimeni nu e. *Toată lumea știe.*

Și-a ridicat privirea spre mine, cu o cută adâncă între sprâncene.

— E drăguț, Raihn. Dar nu numai *tu* te-ai sacrificat pentru asta.

Vocea lui suna de parcă vorbea de sub apă. Lumea se înclinase, iar stelele din spatele lui se prelingeau pe cer.

Am deschis gura ca să-l contrazic, gata să dezlănțui furtuna verbală la care s-ar fi putut aștepta din partea unui rege Născut

din Noapte care nu primește respectul cuvenit, dar, în schimb, un val brusc de amețeală m-a făcut să mă împleticesc și să mă sprijin de un zid de piatră, abia ținându-mi echilibrul.

Cairis m-a prins de umăr.

— Te simți bine?

Nu.

Adevărul s-a cristalizat prin gândurile mele leneșe.

Nu era vorba de alcool sau de efort. Ceva era foarte greșit.

Mi-am silit capul să se ridice ca să mă uit la Cairis, așteptând să citesc pe fața lui derută sau îngrijorare. În schimb, n-am văzut decât milă. Vinovăție.

— Îmi pare rău, a spus el, pe un ton coborât. Pur și simplu nu pot să mă întorc la ceea ce a fost odinioară, Raihn. Nu pot să stau alături de tine până când nu se întâmplă asta. Pur și simplu... nu pot. Trebuie să aleg o tabără câștigătoare. Trebuie să înțelegi.

Mi-am dat seama de întorsătura pe care o luase situația, deși gândurile mele erau din ce în ce mai lente, de parcă eram drogat. Mi-am dat seama de lucrurile pe care le mărturisea Cairis. Câte pahare cu băutură luasem din mâna lui în seara asta, acceptându-le fără să-i pun vreo întrebare?

Nu m-am gândit deloc că ar putea fi el. *Ticălosul* ăsta nenorocit!

Am încercat să-mi desfac aripile ca să-mi iau zborul, căznindu-mă să mă mișc suficient de repede și să mă pregătesc pentru asaltul care știam că va veni. Dar corpul m-a trădat, așa cum o făcuse și consilierul meu.

M-am împotrivit drogurilor până în ultima clipă, chiar dacă vederea mi se încețoșa pe la margini, stomacul mi se încordase, capul îmi pulsa în forță. M-am luptat chiar dacă nici măcar nu puteam să țin socoteala câți soldați – toți Rishani, vampirii mei blestemați – se revărsau din întuneric, mă înconjurau, puneau mâinile pe mine. Am reușit să lovesc un cap, un gât, un braț.

Dar ceea ce-mi dăduse Cairis să beau îmi secătuia puterile cu fiecare clipă.

M-am luptat până când, fizic, nu am mai fost în stare.

Până când lanțurile mi s-au încolăcit în jurul încheieturilor.

Mi-am ridicat cu greu capul și am văzut lumina aceea îndepărtată din sala de bal, care acum licărea ca niște pete de aur în ochii mei slăbiți. Am încercat să mă târăsc spre ea.

Dar corpul meu a cedat.

Într-o altă lume aflată la mare distanță, orologiul a bătut o singură dată, un sunet rău prevestitor, un *GONG* tunător răsunând prin noaptea însângerată.

Nu l-am mai auzit din nou.

40. ORAYA

Muzica devenise mai gălăgioasă, mai haotică. Nici nu-mi mai auzeam gândurile. Alcoolul cursese în voie. Sângele, de asemenea. Sosiseră furnizorii de sânge, vreo doisprezece oameni care, în mod clar, fuseseră aleși pentru aspectul lor, nu doar pentru sângele care le curgea prin vene. Cu toții erau îmbrăcați în haine fine pe care niciun om din Obitraes nu și le-ar fi permis în mod obișnuit – fuseseră înveșmântați de Cairis, eram convinsă. Unii erau, în mod evident, profesioniști – am recunoscut câțiva de la petrecerile lui Vincent. Alții păreau nou-veniți. Una dintre femei stătea în poala prințului Născut din Umbră, cu pieptul și obrajii înroșiți și fluturând din gene în timp ce el o mușca ușor de beregată, cu mâna vârâtă între picioarele ei. Garda femeii – una dintre cele din subordinea Keturei – stătea lângă ei, chinuindu-se să-și îndeplinească sarcina de a supraveghea ființa umană fără să se holbeze stânjenitor.

Asta era diferența dintre această petrecere și cele ale lui Vincent: fiecare dintre furnizorii de sânge avea o gardă de corp. Pe soldați i-am recunoscut, se numărau printre cei mai buni de-ai lui Raihn. Și pentru asta fuseseră aleși în această seară.

Nu ca să-l păzească pe Raihn. Nu ca să-i servească pe oaspeții Născuți din Umbră. Aveau grijă de acești oameni – oameni care, sub conducerea tatălui meu, ar fi fost considerați de unică folosință.

A fost ordinul lui Raihn. Probabil că se lovise de refuzul supușilor său. Nobililor vampiri nu le plăcea să se simtă supravegheați în timp ce se hrăneau din niște oameni frumoși.

Am luat o înghițitură de vin și am regretat imediat. Am scuipat-o subtil înapoi în pocal. Vinul vampirilor era tare. Aveam senzația sâcâitoare că trebuie să rămân absolut trează.

Fără voia mea, mintea mi-a zburat la Raihn, la acea mică poticnire a sa, la acea privire sticloasă și ușor confuză.

Am aruncat o privire în sala de bal și nu l-am văzut nicăieri. Nu am văzut-o nici pe Mische, deși rochia ei ar fi făcut-o să iasă în evidență. Vale și Lilith erau încă la masa lor, fără să ia parte la dans. Lilith părea curioasă, iar Vale arăta deja pregătit să meargă la culcare.

Toți ceilalți participau activ la... desfrâu.

M-am trezit dintr-odată că mă agit pe interior. Mi-am lăsat mâna să cadă într-o parte, mângâind mânerul pumnalului legat de coapsă, doar ca să mă asigur că era încă acolo.

— O petrecere pe cinste, nu-i așa?

Am aruncat o privire în sus. Bleah!

— Cred că e prima oară când nu te văd fumând, am zis.

Septimus a zâmbit. Era același zâmbet pe care mi-l aruncase în prima seară în care-l întâlnisem – un surâs seducător, menit să dezlege buzele și să spulbere lenjeria intimă.

— Mă tem că am rămas fără trabucuri, a spus el. Ți-aș fi oferit unul.

— Oricum nu-mi place să fumez prea mult. Dependența e pentru vampirii slabi.

A luat o înghițitură din paharul său cu vin.

— Ah, m-a durut.

Avea o pată de roșu în colțul buzelor. Se pare că se distrase din plin cu furnizorii de sânge în noaptea asta.

Mi-am îndreptat privirea spre sala de bal, unde se deschiseseră niște uși în arcadă, care dădeau spre castel. Soția lui Simon era foarte ocupată cu unul dintre tinerii furnizori de sânge, când Simon s-a apropiat de ea și i-a șoptit ceva la ureche. Leona s-a întors spre el râzând și i-a oferit încheietura tânărului.

Mamă Întunecată, cât îi uram! Era mai mult decât suficient pentru mine să-i întâlnesc o dată. Păreau mult prea fericiți.

Amețitor de fericiți, de fapt, pentru doi nobili care fuseseră nevoiți să se închine în fața unui fost sclav.

— Trebuie să recunosc, a spus Septimus, deși știam că ai multe talente, nu am crezut niciodată că ești o actriță prea bună.

N-am zis nimic, continuând să-l privesc încruntată pe Simon din partea opusă a camerei. O senzație neliniștitoare mă furnica la ceafă.

Ceva părea...

— Actriță? l-am întrebat pe Septimus, ascultându-l însă doar pe jumătate.

— Dansul, a răspuns el. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur ce ai avea de câștigat în acest moment făcându-l pe Raihn să creadă că-l dorești.

Asta mi-a stârnit interesul. Privirea mi s-a îndreptat din nou spre Septimus, iar el a râs scurt.

— Vai, ești o actriță *bună*, a murmurat. Uită-te la acea mică tresărire de pe chipul tău.

— Habar nu am despre ce vorbești, am spus.

— Nu face pe proasta cu mine.

Zâmbetul nu i s-a șters de pe față. Dar ochii i s-au îngustat, sclipind ca o lamă ascuțită de oțel.

— Știu că ești o tânără foarte inteligentă. Deși...

Și-a lăsat paharul jos și s-a apropiat mai mult de mine. Răsuflarea lui mi-a încălzit obrazul.

— Nu, nu cred că ești o actriță prea bună, la urma urmelor.

M-a prins de antebraț, atât de violent încât unghia ascuțită a degetului său mare mi-a străpuns pielea. M-am smucit.

GONG.

Orologiul a bătut.

Într-o viață întreagă petrecută aici, nu-l mai auzisem niciodată răsunând atât de zgomotos – ca și cum întreaga încăpere ar fi inspirat cu putere pentru a trage sunetul în plămâni, marmura, piatra și sticla vibrând odată cu el. Muzica a devenit și mai gălăgioasă, de parcă ar fi fost îmboldită de acel zgomot nemilos.

În colțul opus al camerei, Simon și soția lui s-au ridicat, abandonând furnizorul de sânge pe jumătate leșinat. S-au îndreptat amândoi spre ușa care dădea din sala de bal spre castel.

De ce naiba făceau asta neînsoțiți? De ce li se îngăduia să cutreiere nestingheriți prin castel?

Dintr-odată, nici măcar nu-mi mai păsa de sângele care mi se prelingea pe braț.

— Scuză-mă, am mormăit și am plecat de lângă Septimus înainte să aibă timp să spună ceva.

Toată lumea era beată. Ringul de dans se transformase într-o orgie, deși participanții erau în mare parte îmbrăcați. Unii dintre Rishani erau prăbușiți la podea, râzând isteric unii de alții, cu sângele curgându-le pe bărbii.

Simon și soția lui dispăruseră pe hol.

GONG.

I-am urmărit. În sala de bal era atât de cald încât, în clipa în care am ieșit din încăpere, m-am izbit de un val de aer rece. Pe coridor era liniște. Niște pași îndepărtați se estompau undeva înaintea mea. Am zărit rochia de mătase purpurie a Leonei dispărând după colț.

— Cât de nobil din partea ta! a rostit o voce mătăsoasă. Îl spionezi pe răpitorul iubitului tău, cu pumnalele scoase. Ce drăguț!

Nici măcar nu am observat că-mi scosesem armele.

M-am răsucit. Septimus stătea în pragul ușii, cu mâinile în buzunare, cu acel zâmbet neclintit pe buze. În spatele lui, ușile în arcadă încadrau tabloul suprem al decadenței de la petrecere.

Nu aveam de gând să rămân și să ascult prostiile răutăcioase pe care urma să le spună. Am dat să pornesc de pe loc...

Dar, la fel de repede, mâna lui a ieșit din buzunar, cu degetele ridicate.

Durerea m-a copleșit. Corpul mi-a paralizat. M-am uitat în jos – la rana pe care mi-o făcuse pe braț, cu câteva minute mai devreme.

Nu mă puteam mișca. O ceață roșie se ridica încet în jurul meu – propriul sânge, întorcându-se împotriva mea. Nu anticipasem asta. Mamă Întunecată, Septimus era un mânuitor de magie puternic. Mai puternic decât majoritatea celor pe care i-am întâlnit în timpul turneului Kejari. Atunci, am putut să mă lupt măcar cu o parte din această magie.

Acum, eram înghețată, sufocată, iar el se apropia de mine.

— Ai fi putut avea totul, porumbițo, a șoptit el – și, preț de o clipă, a părut profund dezamăgit, profund derutat.

Era poate singura emoție autentică pe care i-am citit-o vreodată pe față.

Am încercat să spun, înecat: *Ce faci?*

Dar nu am reușit decât să rostesc:

— Ce...

GONG.

Vederea mi s-a întunecat, dar am apucat să văd cum la petrecerea de alături izbucnește haosul îmbibat în sânge – soldații Născuți din Sânge se întorceau împotriva gărzilor Keturei. Un val de urlete animalice s-a dezlănțuit, acoperind muzica – zgomot de săbii înfipte în carne, de dinți înfipți în beregate.

Dar nimic nu acoperea vocea lui Septimus, care-mi cuprinsese obrajii.

— Ți-am spus că fac doar pariuri pe care le câștig, Oraya, a șoptit el. Îmi pare rău că de data asta nu ai fost unul dintre ele.

Și-a îndoit degetele.

TROSC, și corpul mi s-a contorsionat.

GONG.

Totul a devenit negru.

41. ORAYA

Nu-mi puteam reveni la realitate. A trebuit să mă lupt pentru asta cu dinții și unghiile și, chiar și atunci, nu am reușit să recuperez decât fărâme din aceasta.

Podeaua, care se cutremura sub mine.

Mâini pe mine. Mâini pe mine, peste tot.

Nu mă atingeți, la naiba!

Am încercat s-o spun cu voce tare, dar gâtul și limba mi se împotriveau.

Cineva mă trăgea de rochie, strecurându-și mâna peste coapsa mea. Am simțit impulsul de a lovi. În schimb, mi-am înăbușit instinctul și am rămas moale, câștigând câteva clipe pentru a-mi reveni în simțiri.

Eram... unde eram? Mă aflam încă în castel. Am recunoscut mirosul acela de trandafiri.

— ... Ar fi trebuit s-o ucidem deja.

— Nu putem. Știi bine că nu putem.

Un bărbat. O femeie. Amândoi Născuți din Sânge... le-am recunoscut accentul. Desdemona.

— Dă-i alea jos! s-a răstit ea.

— Încerc, a șuierat el.

Mâinile care alunecau pe fusta mea nu erau unele libidinoase.

Încercau să-mi ia pumnalele.

În grabă, am pus cap la cap, din memorie, ce se petrecuse. Septimus. Simon. Lovitura de stat. Sângele care umplea dușumelele. Raihn care se împleticise puțin, îndepărtându-se de mine.

M-am trezit brusc, cu sângele înghețat în vene.

Raihn. Plecase cu Cairis.

Poate că era deja mort.

Bărbatul Născut din Sânge a reușit să-mi desprindă pumnalul de pe picior.

— A naibii...

Când și-a slăbit strânsoarea pentru a ridica teaca, am apucat mânerul și i-am înfipt lama în piept.

Sângele lui negru m-a împroșcat în față. Bărbatul a zburat îndărăt. Nu a fost o lovitură fatală – mișcarea mea nu fusese suficient de puternică.

Dar așa am mai câștigat ceva timp.

Desdemona a sărit imediat pe mine. Trebuia să mă grăbesc – nu o văzusem niciodată folosind magia sângelui, dar asta nu însemna că nu are această abilitate. Mai puternică decât ea nu aveam cum să fiu, așa că trebuia să fiu mai rapidă. Dar chiar și asta era dificil – mișcările mele erau un pic prea lente, afectate de substanța administrată de Septimus.

Desdemona a contraatacat, izbindu-mă cu spatele de zid. Lama mea i s-a înfipt adânc în coastă. Abia dacă a tresărit, iar ochii ei nu mă părăseau nicio clipă.

La naiba!

Amândouă știam că eram terminată. A zâmbit, trăgându-și arma înapoi.

Dar apoi a șovăit. Următoarea ei lovitură nu mi-a vizat nici gâtlejul, nici inima – ci piciorul. Momentul ei de ezitare mi-a

oferit ocazia de care aveam nevoie ca să scap din strânsoarea ei, suficient cât să mă zgârie doar.

Mi-am dat seama atunci care era cel mai mare avantaj al meu. Septimus ar fi putut să mă ucidă chiar el, cu ușurință. Desdemona m-ar fi putut ucide chiar acum. Niciunul dintre ei însă nu a făcut asta. Era o alegere deliberată.

Septimus încă mă dorea – sau, cel puțin, îmi dorea sângele. Nu voia să mă omoare. Nu încă. Mă va ține închisă ca pe o sclavă. Mă va transforma într-o altă unealtă pe care s-o folosească.

Și de ce n-ar fi făcut-o? Asta e tot ce am fost vreodată. Un obiect care să fie folosit după bunul-plac al altora sau un risc care să fie anihilat. Nicidecum o forță de sine stătătoare.

La naiba cu toate astea!

Focul Nopții s-a trezit la viață în mâinile mele, aprinzându-se pe marginea pumnalului. Desdemona nu era pregătită pentru asta. S-a poticnit, ridicând mâinile pentru a-și proteja fața.

I-am țintit inima fără șovăială.

Poate că Raihn avea dreptate. Poate că sângele meu pe jumătate de vampir însemna că eram capabilă de mult mai mult decât mi-aș fi îngăduit vreodată să visez. Pentru că am simțit că nici măcar nu a trebuit să împing prea tare – pumnalul i-a intrat în carne ca și cum i-ar fi fost scris să se implânte acolo.

Nu aveam timp să savurez senzația.

I-am scos lama din piept și m-am răsucit. Vâlvătaia aceea bine cunoscută începuse deja să-mi curgă prin vene. Tovarășul ei își revenise, cu mâna ridicată, împroșcând în jur cu stropi perlați de sânge.

Ne-am năpustit unul asupra celuilalt, înlănțuiți într-o masă de membre, colți și oțel. Arsura magiei lui devenea din ce în ce mai puternică. Niciodată nu reușisem s-o țin atât de mult timp la distanță. Am lăsat-o să se estompeze până când a ajuns un zumzet slab în mintea mea și am lovit de fiecare dată și mai

necruțător pentru a compensa forța ei, am luptat și mai aprig pentru a-i înfrânge rezistența.

Nu mă mai gândeam la nimic.

Eram furioasă.

Eram teribil de *furioasă*.

Nu am invocat Focul Nopții ca să mă consume – a venit la mine de bunăvoie.

Și când a venit, cu limbile lui de foc alb-albastru încețoșându-mi vederea, singurele lucruri care au rămas au fost chipul șocat al adversarului meu pe podeaua de gresie și eu, cu genunchii încolăciți în jurul trunchiului său, cu lama ridicată.

Am coborât-o fulgerător.

Iar el a tăcut. Nenumărate picături minuscule din sângele meu s-au răsfirat pe jos ca o ploaie cețoasă. Răsuflarea grea îmi rănea plămânii. Adrenalina îmi făcea inima să pompeze rapid, străbătându-mi fiecare venă. Focul Nopții încă ardea.

M-am ridicat în picioare. Tremuram ușor. De-abia am observat acest detaliu. Eram încă atât de furioasă încât nu puteam vorbi. Nu puteam gândi.

Nu puteam să mă gândesc decât la un singur cuvânt, un singur nume:

Raihn.

Am aruncat o privire spre masa pe care era prăbușit brațul bărbatului Născut din Sânge, de parcă ar fi întins mâna după ceva în ultimele sale clipe de viață. Chiar dincolo de degetele sale se afla un obiect lung, înfășurat în mătase albă. L-am recunoscut imediat. Îl luaseră din odaia mea.

Sabia lui Vincent. Ucigașa de Inimi.

De data asta, n-am mai ezitat. Mi-am vârât pumnalele la loc în teci și am dezvelit sabia. Când mâna mea a apucat mânerul, nu am simțit nicio durere. Mamă Întunecată, cum am putut crede vreodată că doare? Aceasta nu era durere. Aceasta era putere.

Asta ți-a fost dintotdeauna menirea, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent la ureche.

Am tresărit la auzul vocii lui – mai reală ori de câte ori atingeam această sabie.

Dar avea dreptate.

Asta îmi fusese dintotdeauna menirea. Iar el îmi ascunsese acest fapt. M-a sufocat. M-a mințit. Mi-a transmis puterea lui și apoi și-a petrecut douăzeci de ani făcând din mine o ființă mică și speriată și spunându-mi la nesfârșit cât eram de slabă.

Și totuși, când am scos sabia din teacă, un nod dureros mi s-a ridicat în gât.

Devenisem tot ceea ce trebuia să fiu.

Fiica tatălui meu. Victima și protejata lui. Cea mai mare iubire și pieirea lui.

Nu știam cum să împac, în mintea mea, toate aceste lucruri. Dintr-odată, nu-mi mai păsa. Nu mai conta ce voia el să devin. Aveam puterea lui.

Focul Nopții a aprins lama delicată, ca soarele care apune înflăcărat la orizont.

Nici măcar nu a trebuit să-mi deschid aripile cu puterea minții. Au apărut dintr-odată, întinse, și aerul mi-a vâjâit pe lângă trup când am ieșit valvârtej pe coridor, iar vântul mi-a uscat pe dată lacrimile din ochi.

UNDE EȘTI?

Fusesem dusă în temnița castelului. M-am strecurat prin tunelurile pe care puțini vampiri știau să le străbată așa ca mine – tuneluri despre care Vincent sperase că într-o zi l-ar putea salva de o lovitură de stat ca aceasta. Zgomotele teribile ale măcelului răsunau prin pereți, de parcă însuși caste-

lul gemea și se zbătea în chinurile morții. Sângele se prelingea pe sub unele uși pe lângă care treceam, întunecat și alunecos peste dalele de piatră.

Am alergat, am tot alergat și nu m-am oprit – nu m-am oprit să mă gândesc, nu m-am oprit să mă întreb de ce îmi puneam gâtul la bătaie pentru a-l salva. Nu știam. Nici nu voiam să știu. Știam doar că așa era corect, o acțiune inevitabilă.

Unde ești?

Castelul avea temnițe. Dar Raihn era rege. Și nu un simplu rege, ci unul care era disprețuit de cel care intenționa să-i fure coroana.

Știam exact ce părere are Simon despre Raihn. Era un sclav. Transformat. Considera că singura menire a lui Raihn era să fie folosit de vampiri ca el – nicidecum invers.

Simon își dorea o demonstrație de forță. Voia să-l pună la punct pe Raihn în fața tuturor. La fel cum Vincent umpluse odinioară tot orașul de cadavre ale Rishanilor trași în țeapă.

Vampirii nu ucideau de nevoie. Ucideau de plăcere. Din răzbunare. Pentru spectacol. Pentru a băga teama în suflete.

Nu faci așa ceva într-o temniță. Nu o faci în tăcere, pe un coridor retras.

Unde ești?

Am luat-o la goană pe scări. Mușchii coapselor mă ardeau.

Mă tot gândeam la Vincent și la toate acele aripi de Rishani răstignite pe zidurile Sivrinajului. Cum îi spânzurase pe sărmanii nenorociți care-l sfidaseră în fața castelului.

Unde ești?

Am tot urcat, fără oprire. Pentru că știam unde era Raihn – sau cel puțin, speram că știu. Mă agățam de instinctele mele cu disperare.

Am ajuns în vârful ultimelor trepte și am deschis ușa. Un val de aer cald și uscat mi-a suflat în față, făcându-mi părul să fluture.

Era ultimul etaj al castelului – o sală de bal, mai multe ferestre și un balcon. Dincolo de geamuri, cerul nopții, pictat în roz de zorii care se apropiau, se întindea în fața mea. Razele lunii și ale stelelor se revărsau pe podeaua de marmură neagră, lucioasă ca o oglindă.

Pentru o clipă, totul mi s-a părut al naibii de frumos – acel moment de frumusețe intangibilă dinainte ca sticla să se spargă în țăndări.

În cameră, cu spatele la mine, erau mai multe persoane.

Și acolo, dincolo de ferestre, pe fundalul cerului, am zărit o siluetă cu aripile desfăcute forțat. Am recunoscut-o imediat, în ciuda distanței, în ciuda faptului că vederea îmi era neclară.

Următoarele secunde au trecut cu încetinitorul.

În jurul meu, Focul Nopții s-a umflat și s-a amplificat.

Soldații Rishani s-au răsucit, dând cu ochii de mine.

Am strâns și mai tare în mână Ucigașa de Inimi. Palmele mă ardeau, dar îmi doream s-o simt. Îmi alimenta furia.

Acum înțelegi și tu.

Vocea lui Vincent părea oarecum mândră. Dar și oarecum tristă.

Puterea doare. Cere sacrificii. Vrei să schimbi această lume, șerpișorule? Suie-te în vârf, acolo unde nimeni nu te va mai putea prinde.

Ți-am spus asta odinioară, demult.

Știu pentru că și eu am făcut-o, fata mea. Știu.

Ochii mei s-au oprit asupra siluetei lui Raihn, atârnat în lanțuri.

Când soldații Rishani s-au năpustit asupra mea, eram pregătită.

42. ORAYA

Întotdeauna am fost o luptătoare bună. Dar acum acționam așa cum respiram, firesc, fără niciun efort. Nu trebuia să gândesc. Nu trebuia să croiesc planuri. Nu trebuia să-mi compensez în vreun fel slăbiciunile. Eram Moștenitoarea Casei Nopții și fiica lui Vincent, Regele Născut din Noapte, iar puterea mea se ridica la înălțimea acestor titluri.

Ucigașa de Inimi era o armă formidabilă. Distrugea trupuri și străpungea piepturi ca și cum ar fi fost niște statui din nisip. Acum înțelegeam de ce Vincent ar fi fost dispus să-și sacrifice sufletul însuși pentru o asemenea putere. Înțelegeam de ce Septimus ar fi fost dispus să sfâșie ținutul Obitraes pentru ceva atât de măreț.

Senzația mă îmbăta.

Nici nu-mi aminteam că i-am ucis. Eram doar vag conștientă de cadavrele care se adunau într-un morman la picioarele mele. Aripile îmi anulau bariera dintre pământ și cer, ajutându-mă să mă mișc mai repede, să mă feresc mai iute și să ajung fulgerător exact acolo unde trebuie să fiu. Sângele îmi acoperise fața, picurându-mi în ochi, colorând lumea în negru-roșiatic.

Am simțit o altă rafală de vânt, în timp ce mă străduiam să ajung la ușile deschise ale balconului. Sivrinajul se întindea sub privirile mele, ca un ocean de rotunjimi ivorii. Râul Lituro se strecura sinuos printre ele, ca un șarpe de sticlă.

Ucigașa de Inimi l-a spintecat în câteva clipe pe următorul Rishan care venea spre mine.

Mă lovise și el? Nu eram sigură. Nu simțisem nimic.

Și, oricum, nu-mi păsa.

O senzație ciudată în spate – asemănătoare durerii, dar nu chiar durere. M-am răsucit. Sabia bărbatului era însângerată, din ea picurau stropi purpurii.

— Târfă corcită! a răcnit el, dar sabia mea i-a redus la tăcere restul cuvintelor.

Bravo, a spus Vincent. *O merită.*

Ultimul soldat, cel care legase lanțurile, s-a năpustit asupra mea. Am lovit cu Ucigașa de Inimi și am lăsat-o să-i spintece piciorul, făcându-l să se prăbușească, urlând, la pământ.

Dar nu l-am lăsat să cadă de tot. L-am ridicat, chiar dacă recunoșteam oboseala din mușchi. L-am izbit de perete.

Ultimul vampir *de aici.* Ultimul obstacol dintre mine și Raihn. Dar nu terminasem încă. Eram înfometată. Eram *furioasă.*

— Simon, am mârâit. Septimus. Ei unde sunt?

Bărbatul m-a scuipat și a încercat să mă lovească. M-a și atins, dar nu știu exact unde.

Bine. Dacă nu voia să vorbească, n-avea decât. De parcă soldatul acesta ar fi fost suficient de important ca să știe o asemenea informație.

L-am străpuns și l-am aruncat de la balcon.

M-am răsucit, pregătită pentru următorul atacator. Dar, în loc de strigăte de luptă, gemete de durere sau zornăit de arme, am auzit doar bătăile inimii mele.

Și...

— O intrare dată naibii, prințesă.

Avea o voce aspră, care îi trăda epuizarea.

Am clipit ca să-mi îndepărtez sângele de pe pleoape. Ceața mâniei mele însetate s-a spulberat și m-a străbătut un fior rece când l-am văzut.

Raihn.

Raihn atârnat în lanțuri de argint de peretele castelului. Aripile îi erau desfăcute și bătute în cuie, iar sângele se prelingea șiroaie peste penele delicate. Sângele îi împroșcase fața și îi păta veșmintele cândva elegante. Părul îi era răvășit, lipit de obraji.

Se luptase din toate puterile. Mi-am dat seama de asta dintr-o singură privire. Deși fusese drogat.

M-am prăbușit la podea cu o forță amețitoare. Dintr-odată, privindu-l astfel pe Raihn, nu mă mai simțeam puternică, în ciuda mormanului de cadavre pe care-l lăsasem în urma mea, a sabiei din mână sau a Focului Nopții din vârfurile degetelor. Nu mă mai simțeam deloc puternică.

Mi-a aruncat un zâmbet slab, pieziș.

— Atât de rău arăt?

Am vârât sabia în teacă și am străbătut balconul. De aproape arăta mult mai rău – unele lanțuri îi intraseră în carne.

Am înjurat în barbă.

Voiau să-l lase să ardă de viu. Să lase zorii să-l ucidă încet, în fața tuturor locuitorilor din Sivrinaj. Cea mai umilitoare moarte pentru un vampir. În mintea lui Simon, Raihn nici măcar nu era demn de o execuție adevărată. Execuțiile erau rezervate amenințărilor reale.

— Cairis, a șoptit Raihn. Cairis a fost trădătorul. Îți vine să crezi?

Apoi a râs isteric, ca și cum ar fi fost teribil de amuzant.

— Nu face asta! m-am răstit.

În depărtare, am auzit glasuri. Numeroase glasuri.

La naiba!

Atacul meu nu fusese tocmai subtil. Veneau după mine. Veneau după Raihn.

Le-a auzit și el, înclinându-și capul în direcția din care se auzeau zgomotele. Apoi s-a uitat spre mine.

— Asta o să doară, am murmurat.

Nu aveam timp să fiu blândă. I-am smuls primul lanț de la încheietură. Un șiroi proaspăt de sânge a început să-i picure de-a lungul brațului.

— Poți să mă lași aici, a spus el. Voi fi bine.

Am râs fioros.

— Vei fi bine pe naiba!

— Ești rănită, Oraya. Vor veni mulți.

Gata cu glumelele. Gata cu remarcile arogante.

Raihn avea dreptate. Eram rănită. Probabil grav. Acum, când nivelul adrenalinei cobora, totul mă durea. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar începeam să amețesc.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Am ajuns până aici, am murmurat, grăbindu-mă să apuc un alt lanț și să trag de el.

Una dintre aripi s-a desprins, iar chipul lui Raihn a tresărit de durere din cauza greutății suplimentare care îl împovăra de cealaltă parte a trupului.

Vocile se auzeau din ce în ce mai tare. La naiba!

Am dat la o parte al doilea lanț de pe brațul său stâng, eliberându-l.

— Poftim. Acum ai un braț funcțional. Ajută-mă! am șoptit, trecând la cealaltă aripă.

S-a supus, strâmbându-se în timp ce se trăgea de aripa dreaptă.

Vocile erau acum la același etaj cu noi, foarte aproape.

— Grăbește-te! am spus.

— Oraya...

— Să nu îndrăznești să-mi spui să plec! m-am răstit. Nu avem timp de așa ceva.

Îi mai rămăseseră gleznele. Avea ambele aripi și ambele brațe libere. M-am lăsat în genunchi ca să mă ocup de una dintre glezne, în timp ce el s-a aplecat la cealaltă.

Sfântă Zeiță, mai aveam la dispoziție câteva secunde! Poate mai puțin.

— Oraya.

Nu mi-am ridicat privirea.

— Ce?

CLANG, lanțurile grele de metal au căzut la pământ.

— De ce ai venit după mine?

M-am oprit pentru o fracțiune de secundă, lux pe care nu mi-l permiteam.

Nici măcar nu-mi pusesem această întrebare. Nu voiam să caut prea mult un răspuns, mai ales că gheara confuziei mi se înfipsese în piept.

— Nici pentru asta nu avem timp.

I-am smuls ultimul lanț cu un zăngănit final.

M-am ridicat în picioare, iar Raihn a încercat să facă un pas, dar s-a prăbușit, sprijinindu-se de mine. Aproape că am căzut sub greutatea trupului său.

Peste umărul lui, am văzut cum o avalanșă de soldați Rishani și Născuți din Sânge se revarsă în încăpere. Erau prea mulți ca să mă pot lupta cu ei în starea asta, în ciuda faptului că aveam Ucigașa de Inimi.

Raihn i-a observat și el, apoi s-a împleticit, rezemându-se de balustradă.

M-am uitat la aripile lui, rupte și inutile. La rănile lui. La distanța în jos, de la balcon. Apoi din nou la soldați.

Și, în cele din urmă, la chipul lui.

Era scăldat în roz-auriu, deoarece soarele se ridica la orizont, făcându-i ochii să scânteieze ca niște rubine întunecate.

Pe partea dreaptă a feței începeau deja să îi apară bășici. În lumina zorilor, părul lui era atât de roșu – mai roșu decât oricând, o nuanță mai apropiată de cea a sângelui uman decât a celui de vampir.

O săgeată i-a trecut pe lângă cap.

Când primii soldați au dat năvală pe ușă, l-am prins pe Raihn și l-am tras spre trupul meu.

— Ești incredibil de frumoasă, mi-a murmurat la ureche.

Apoi mi-am întins aripile și ne-am aruncat împreună peste marginea balconului.

PARTEA A V-A
LUNA ÎN CREȘTERE

INTERLUDIU

Adevărul crud este că e mai dificil să supraviețuiești atunci când ai ceva la care să ții.

Sclavul și regina au prea puține lucruri în comun. Atunci când vorbesc, vorbesc adesea despre rege – conversații lungi care să-i ajute să facă față purtării sale și stărilor lui de spirit. De cele mai multe ori însă nu vorbesc deloc, folosindu-și puținul timp petrecut împreună pentru a schimba atingerile violente cu cele tandre, pentru a înlocui durerea cu plăcerea, ca niște plante disperate după apă.

Puterea unui astfel de lucru nu poate fi subestimată. Este suficient pentru a construi o legătură care seamănă în mod înșelător cu iubirea.

Și cine poate spune că nu este iubire? Asta pare a fi. Are gust de iubire. Îl consumă cum numai iubirea o poate face.

Poate că într-o altă lume acești doi vampiri nu ar fi găsit niciun motiv să fie împreună.

Dar în lumea aceasta au devenit, unul pentru celălalt, singurul motiv de a trăi.

Sclavul a învățat repede că era mult mai greu să-ți pese de ceva decât să nu-ți pese de nimic. În primele decenii de prizonierat, și-a

adus apatia la nivel de artă. Acum, în doar câteva săptămâni, aceasta se spulberă. Fiecare lovitură doare și mai tare din cauza felului în care regina reacționează la ea. Fiecare înjosire este mai rușinoasă, pentru că ea este martoră la tot ce se întâmplă. Fiecare act de brutalitate împotriva ei îl împinge mai aproape de o limită, de un punct din care știe că nu se va mai putea întoarce – indiferent cât de mult îl imploră ea să-și înăbușe impulsurile.

Cine câștigă? *îl întreabă ea, cu lacrimi în ochi.* Cine câștigă dacă el te ucide?

Așa că anii trec, iar sclavul nu se împotrivește.

Dar acest soi de ură nu dispare niciodată. Doar se înrăutățește. Timp de ani, de decenii întregi. Îi cuprinde inima ca o ciupercă, până când nu-și mai amintește viața de dinainte de ea.

Regele devine din ce în ce mai paranoic, mai disperat după putere, în timp ce, la distanță, se aud zvonuri de rebeliune. Turneul Kejari se apropie, o ușă deschisă pentru toți marii dușmani ai regelui. Pe măsură ce lumea de dincolo de zidurile sale îi scapă tot mai mult de sub control, dorința sa de a o stăpâni pe cea din interiorul acestora îl acaparează tot mai nemilos. Are nevoie ca ceva să-i amintească în permanență de propria sa putere.

Ciuperca se întinde.

Ideea prinde viață ca un mic nod de putregai îngropat adânc în interior. Se răspândește atât de repede încât nici măcar sclavul nu poate spune când devine mai mult decât o fantezie – doar că într-o bună zi nu mai e doar o posibilitate, ci un lucru inevitabil.

Sclavul începe să fie atent la bârfele orașului. Astfel află despre existența unui războinic Hiaj promițător, un bărbat care nu face niciun secret din promisiunea sa totală față de intențiile sale brutale.

La prima probă a turneului Kejari, sclavului i se îngăduie să asiste, alături de rege.

Stă în spatele reginei și o privește cum își aranjează părul pentru a-și ascunde vânătăile de pe beregată.

Privește arena însângerată de dedesubt, unde vampirul blond își ciopârțește dușmanii cu aceeași ferocitate pe care ar folosi-o pentru a spinteca lumea și a lua ce vrea din ea.

Îl privește pe rege, se gândește la frica lui, despre care încearcă să pretindă că nu există.

Și sclavul, în sfârșit, vede o oportunitate.

Ca o pânză, regatul e deja îmbibat în ulei.

Iar el e mai mult decât dispus să aprindă chibritul.

43. ORAYA

Habar n-aveam unde mergem.

Îmi era imposibil să zbor drept, pentru că greutatea lui Raihn mă trăgea în jos, chiar dacă el se chinuia – fără succes – să mă ajute. Dar probabil că era mai bine așa. Am coborât rapid, ascunzându-ne printre clădirile din Sivrinaj în timp ce încercam cu disperare să ne menținem în aer. Am reușit să ajungem la marginea cartierelor umane, unde ne-am prăbușit pe străzile pietruite.

Raihn, în ciuda rănilor sale, a reușit cumva să se ridice rapid, șchiopătând de-a lungul clădirilor de cărămidă prăbușite. De îndată ce m-am pus pe picioare, m-am băgat sub brațul lui pentru a-l susține.

Am înălțat ochii spre cerul luminos, lipsit de nori.

— Trebuie să te duc la adăpost, am spus. Repede.

M-am uitat în jur, căutând o clădire pustie în care să ne refugiem, dar Raihn a continuat să mă tragă înainte, strângând din dinți.

— Știu eu unde mergem, a spus.

— La apartamentul tău? Nu vei reuși niciodată să ajungi până acolo. O să găsim...

— Ba mergem! s-a răstit.

Eram pregătită să mă cert din nou cu el, dar mi-a aruncat o privire împietrită, hotărâtă – care m-a făcut să închid gura.

În acele minute tulburi dintre noapte și răsărit, era liniște de ambele părți ale Sivrinajului – și la vampiri, și la oameni. Dar în curând, știam că vom atrage atenția în cartierele umane, sub soarele care va urca pe cer. Am mers preț de o stradă și jumătate înainte de a zări prima pereche de ochi care se ițea pe fereastra unui dormitor și care s-a ascuns în grabă când am observat-o.

— Te vor vedea oamenii, am murmurat. Trebuie să găsim mai rapid alt loc.

— Nu, a șuierat el, printre dinți.

Raihn se deplasa lent, sprijinindu-se greoi de pereți – și ascunzându-se oarecum în umbrele proiectate de aceștia –, dar tot înainta.

— Suntem aproape. Mai avem o stradă.

Mamă Întunecată, nu știam dacă vom reuși să ajungem atât de departe.

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când am zărit clădirea cu pricina și l-am auzit cum răsuflă ușurat la vederea ei. Dar deja arsurile întunecate îi cuprinseseră pomeții, întinzându-se încet pe toată fața.

Pașii lui erau foarte, foarte lenți. Iar eu cedam sub greutatea lui. Soarele se ridica tot mai mult pe boltă.

— Mai ai puțin, am rostit încet. Încă un pic.

Eram atât de aproape. Dar apoi, la doar câțiva metri distanță de ușă, s-a prăbușit.

Am căzut în genunchi lângă el, trăgându-l cât mai departe, în umbra clădirilor. Fiecare centimetru era dificil de parcurs – el era greu, iar eu eram rănită.

— Ridică-te! am spus, încercând în zadar să ascund cât de speriată eram. Ridică-te, Raihn! Suntem atât de aproape!

A gemut și a încercat să se pună pe picioare. Nu a reușit, căzând cu spatele lipit de perete.

Ce aveam de făcut? În spinare nu-l puteam căra. Soarele se apropia rapid. Am încercat să-l împing cât mai mult în umbră, cât încăpea trupul lui uriaș.

O ușă s-a deschis și s-a închis la loc, iar mâinile mele s-au îndreptat spre sabie...

Am înălțat privirea și am văzut un bărbat masiv și chel care stătea chiar în fața noastră.

Îmi părea cunoscut, deși, la început, n-am știut cine e. Apoi mi-am dat seama: era bărbatul din clădirea de apartamente. Cel care dormea mereu la birou.

Am deschis gura, dar nu știam ce să spun – dacă să urlu să păstreze distanța sau să-l rog să mă ajute. Azi nu eram deghizați. Era atât de evident că suntem vampiri. Și foarte neajutorați.

Prin minte mi-au trecut un milion de posibilități cu privire la cum ar putea acționa un om în fața a doi prădători prinși în capcană.

Bărbatul a vorbit înaintea mea:

— Nu sunt vreun prost. Știu bine cine sunteți.

S-a apropiat, apoi a făcut o pauză când m-am îndepărtat vizibil, postându-mă între el și Raihn.

Ochii lui erau... mai blânzi decât mă așteptam.

— Nu are de ce să vă fie frică. Niciunuia dintre voi.

A trecut pe lângă mine, a îngenuncheat și l-a apucat de brațul stâng pe Raihn.

— Ia-l de dreptul, mi-a spus el.

Ne ajuta. Sfântă Zeiță, chiar *ne ajuta*!

Am făcut cum mi-a spus, susținându-l din dreapta pe Raihn. Cu noi doi și Raihn folosindu-și ultimele forțe pentru a se deplasa, l-am cărat pe acesta în interiorul clădirii. Paznicul

a trântit cu piciorul ușa în urma noastră, trăgând perdelele cu mâna liberă.

În momentul în care soarele a dispărut, Raihn a oftat ușurat.

— E mai bine acum, a reușit să spună. Mult mai bine.

— Șșș, am zis.

Nu voiam să-și irosească energia, pentru că mai aveam de urcat o scară.

Dar, în lipsa soarelui, puterile i-au revenit imediat, reușind să urce treptele susținut și de noi. Când am ajuns în apartament, s-a trântit imediat pe pat.

Bărbatul stătea în ușă, cu brațele încrucișate. Raihn și-a ridicat privirea spre el.

— Mulțumesc.

— Locul ăsta s-a schimbat, a spus bărbatul. Să nu crezi că oamenii de-aici nu știu de ce.

A aruncat o privire spre fiecare dintre noi.

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar... nici nu e treaba mea. Îngăduiți-mi să spun doar că sper ca lucrurile să continue așa cum au fost. Și dacă faptul că te-am adus aici va face să se întâmple asta...

A ridicat din umeri și s-a îndepărtat de ușă.

— Am plecat – nu mă mai întorc azi și închid în urma mea. Dacă mă întreabă cineva, nu am văzut nimic.

Apoi a închis ușa, lăsându-ne singuri.

M-am uitat la Raihn. Gâtul îi tremura, dar apoi s-a adunat și s-a întors spre mine, cercetându-mă din priviri din cap până-n picioare. Mă țineam de burtă. Rănile cărora nu le acordasem atenție mai devreme, din cauza adrenalinei, erau acum mult mai evidente. Dar nu era nimic fatal.

Raihn s-a ridicat și a șchiopătat prin cameră. Am sărit în picioare.

— Unde naiba te duci?

— Pe sânii lui Ix, prințesă! În celălalt colț al camerei. Sunt bine. M-a ars doar puțin soarele.

Nu era adevărat. Dar măcar se putea mișca.

Mi-a aruncat o privire confuză, deschizând un sertar al biroului și scotocind prin el.

— Stai jos și nu te mai holba așa la mine!

— De ce?

— Ți se pare o poruncă imposibil de îndeplinit? a râs el.

M-am așezat reticentă, iar el s-a întors și a luat loc lângă mine. Respirația îi era grea și ușor întretăiată. Sângele păta deja cuvertura patului – sângele meu, sângele lui.

Și-a mai desfăcut un nasture al tunicii. Era acum sfâșiată și pătată, părul îi era răvășit în jurul feței, mânecile îi erau suflecate până la coate. Rochia mea, cândva fină, era ruptă și îmbibată în sânge.

Toată eleganța din înfățișarea noastră de mai devreme fusese spălată de sânge.

— Mulțumesc, a spus el încet. Mulțumesc că ai venit după mine.

Aveam un nod în gât. Nu-mi plăcea când vorbea așa. Îmi amintea de felul în care îmi mulțumise după ce îl lăsasem să bea din sângele meu. Cu prea multă sinceritate.

— Simon vorbea despre tine ca și cum n-ai însemna...

Am zâmbit amar.

— Ca și cum n-ai însemna nimic. Să-l ia naiba!

Un surâs vag a trecut pe buzele lui Raihn, un pic îndurerat, pentru că amândoi știam că scârba mea față de Simon nu era singurul motiv pentru care-l salvasem. Dar nu a insistat.

— Am ceva pentru tine, a spus el și mi-a întins un pachet mic, învelit într-o pânză banală.

Nu l-am luat.

— Nu te mușcă, a zis el. Îți datoram un cadou de nuntă.

— Și crezi că e momentul *potrivit* pentru cadouri?

Un zâmbet în colțul gurii.

— Cred că e momentul *perfect* pentru cadouri.

Nu știam sigur de ce încă șovăiam. De parcă acea mică nuanță dură din glasul lui mă împingea să cred că, orice ar fi fost, avea să mă doară.

Am luat pachetul, l-am așezat în poală și l-am desfăcut.

Un caiet îngălbenit de timp și o puzderie de pergamente dezlegate au căzut din el.

Cu mâna străbătută de un tremur ușor, am luat hârtia de deasupra și am desfăcut-o. Era un portret făcut cu cerneală decolorată – o femeie cu părul negru, privind în depărtare, cu chipul parțial ferit de ochii privitorului. Destul de vechi, iar cerneala se întinsese și câteva picături de apă uscată înfloriseră pe foaie. Îmi amintea de un alt desen cu cerneală decolorată – un orizont în ruină al unui oraș aflat departe de aici.

— Ce-ce e asta? am întrebat.

— Cred, a spus Raihn cu blândețe, că aceasta este mama ta.

O parte din mine știa deja. Și totuși, cuvintele lui mi-au sfâșiat pieptul, eliberând un val de emoții pentru care nu eram pregătită.

Vincent desenase asta. Era mâna lui – recunoșteam acel stil de desen.

Vincent o desenase *pe mama.*

Am pus cu grijă portretul deoparte. Sub el se afla un colier de argint pătat, cu un mic talisman din piatră neagră. Am ridicat colierul și am așezat piatra lângă mâna mea – lângă inelul pe care-l purtam pe degetul mic. Se potriveau perfect.

Simțeam o gheară ascuțită în piept. Am așezat colierul deasupra portretului. Caietul a rămas în poala mea, nedeschis.

— Cum? am întrebat, sufocându-mă.

Nu-mi puteam muta privirea spre el.

— Încetul cu încetul, iată cum. În castel existau documente și însemnări de acum câteva sute de ani. Vincent scria multe, dar nu toate aveau sens.

Părea adevărat. Lui Vincent îi plăcea să scrie, dar era paranoic când venea vorba de a împărtăși informații. Notițele

pe care le-a lăsat în urmă erau probabil vagi la modul intenționat, greu de înțeles pentru oricine altcineva în afara lui.

— Am luat de-acolo toate lucrurile care aveau în jur de douăzeci și patru de ani vechime, a continuat Raihn. Am cercetat în fiecare zi o parte din ele. Doar eu. Nimeni altcineva nu știe.

Mamă Întunecată, cât timp trebuie să fi durat! Parcursese de unul singur acele sute, poate mii de însemnări.

Îmi venea să plâng.

Am luat o altă foaie de hârtie. Era o scrisoare, de fapt o parte a uneia. Nu era scrisul lui Vincent, pe care-l cunoșteam prea bine. Acesta era mai dezordonat și mai delicat, cu litere drepte și buclate.

— Cine...

Am vorbit cu un nod în gât, așa că a trebuit să mă opresc și s-o iau de la început.

— Cine era ea?

— Și eu am mai multe întrebări decât răspunsuri. Cred că numele ei era...

— Alana.

Degetele mele au mângâiat numele din partea de jos a scrisorii. Îl simțeam cumva apropiat sufletului meu, dintr-un trecut îndepărtat. Ca și cum mi-l aminteam rostit, într-o căsuță de lut, cu vreo douăzeci de ani în urmă.

Apoi mâna mi-a alunecat spre începutul scrisorii. *Pentru Alya,* așa scria acolo. *Vartana. Districtele din est.*

Sfântă Zeiță! Un nume. Un loc. Vartana era un orășel la est de Sivrinaj. Scrisoarea în sine nu însemna mare lucru pentru mine – părea a vorbi despre vrăji de vindecare și ritualuri dintr-un soi de magie pe care nu-l înțelegeam, dar *acele nume*...

— Din informațiile strânse, a spus Raihn, bănuiesc că a locuit o vreme la castel. Nu știu cât timp. Cel puțin un an, bazându-mă pe diferențele de timp de aici.

A atins ușor data de la baza scrisorii rupte, apoi pe cea anterioară, de pe hârtia de sub aceasta. A doua foaie părea un fel de

însemnare dintr-un jurnal – o listă de ingrediente. Plante. Pe unele le recunoșteam, pe altele nu.

— Cred, a continuat el, că era mânuitoare de magie. Vrăjitoare.

M-am încruntat.

— A cărui zeu? A Nyaxiei?

Deși pusesem această întrebare, știam deja răspunsul. Mama mea a fost om. Unii oameni puteau mânui magia Nyaxiei, dar niciunul dintre ei nu devenise deosebit de priceput, cu siguranță nu mai priceput decât vampirii.

Raihn a despărțit ușor paginile, ajungând la ultimul pergament. Acesta, spre deosebire de celelalte, nu era o scrisoare sau o însemnare de jurnal. Era o pagină ruptă dintr-o carte – o diagramă a fazelor lunii. În partea de jos era un simbol mic – silueta unui păianjen cu zece picioare.

— Acesta e un simbol al Acaejei, a spus el.

Acaeja – zeița necunoscutului și țesătoarea de destine.

M-am gândit la ce spusese Septimus despre tatăl meu și am avut, brusc, o revelație. Că Vincent căutase sângele zeului. Că folosise câțiva clarvăzători pentru a-l ajuta în misiunea lui.

Arde-m-ar soarele!

Mi-am îndreptat privirea spre Raihn, iar el a ridicat din sprâncene, confirmând în tăcere că se gândea la același lucru.

— Cum l-a ajutat? am întrebat.

— Nu știu. Mi-aș dori să știu. După luni întregi de căutări, asta e tot ce am aflat.

Părea supărat pe el însuși, rușinat că-mi oferea atât de puțin. Mie însă mi se părea că-mi dăruise enorm.

Aveam un nume. Sfântă Zeiță, aveam un chip!

Și aveam un milion de întrebări și un milion de posibilități.

Am luat din nou primul pergament – desenul. Mi-am trecut degetele peste liniile de cerneală învechită.

El a desenat asta. El a desenat-o.

De ce, Vincent?

Ai iubit-o? Ai răpit-o?

Și una, și alta?

Dar în mintea mea nu am mai auzit nicio voce. Cum să evoc o falsă versiune a lui Vincent, care să nu fie deloc secretoasă, când toată viața el nu-mi servise decât ascunzișuri?

Sau poate că vocea lui mă părăsise, știind că nu voiam să aud nimic din ceea ce avea de spus.

Lacrimile îmi înțepau ochii și aveam un nod în gât. Am mângâiat acel pergament cu degetul mare, la nesfârșit. Îl simțeam pe Raihn prea aproape de mine și, în același timp, nu suficient de aproape.

— Semeni cu ea, a murmurat el.

Ceva în felul în care a rostit asta m-a durut. O spusese cu atâta admirație. Ca pe cel mai frumos compliment pe care mi-l făcuse vreodată.

I-am privit valurile de păr negru de pe umăr, unghiul drept al nasului, colțurile gurii ușor lăsate în jos, cu o concentrare atât de cunoscută.

— Aș vrea să-ți pot da mai mult, a spus el încet. Ceva mai mult decât un nume. Mai mult decât câteva bucăți de hârtie.

— De ce? am întrebat înăbușit. De ce ai făcut asta?

Dar știam. În adâncul inimii mele, știam deja.

Raihn a inspirat prelung și a expirat încet.

— Pentru că meriți mai mult decât ceea ce ți-a oferit această lume. Și știu... știu că am contribuit și eu la asta. Ți-am răpit capacitatea de a afla aceste răspunsuri. Nu e de ajuns. Știu că nu este. Dar...

Vocea i s-a frânt, puțin deznădăjduită, ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite, dar nu le găsea. Nici eu nu mi le găseam, dincolo de recunoștința dureroasă care-mi umplea pieptul, ca o gheară. Da, Raihn avea dreptate. Îmi furase posibilitatea de a-l privi pe Vincent în ochi și de a-i cere răspunsuri.

Dar chiar și asta, câteva simple rămășițe ale trecutului, era mai mult decât îmi oferise vreodată tatăl meu. Însemna ceva. Însemna mai mult decât mi-aș fi dorit.

Simțeam ochii lui Raihn, chiar dacă-mi ațintisem privirea spre cuvertura patului, rușinată de ceea ce ar fi putut citi în ea.

— Mai e ceva, a spus el.

Am auzit un foșnet slab în timp ce băga mâna în buzunar. Apoi mi-a așezat în poală un săculeț de catifea. Era greu pentru dimensiunea lui și dinăuntru răsuna un vag zornăit metalic.

Bani.

Am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui. A fost o greșeală, pentru că expresia lui era atât de tristă, atât de sinceră, încât m-a înspăimântat.

— Ce..., am dat să spun.

— Galbeni, a spus el. Aurul e mai important decât moneda în sine. Poți plăti cu el pe oricine din națiunile umane. Sunt mai mulți decât suficienți. Plănuiam să-ți trimit mai mulți dacă ai avea vreodată nevoie, dar...

M-am ridicat brusc în picioare, împingând hârtia și punga din poala mea pe pat.

— Eu nu...

— Lasă-mă naibii să vorbesc, Oraya!

Apoi a continuat, mai încet:

— Doar... te rog. Te rog, lasă-mă să-ți spun asta.

Voiam să mă îndepărtez de el, dar nu am putut. Ochii aceia de culoarea ruginii, care sclipeau intens sub lumina felinarului, mă țineau captivă.

— La gura de vărsare a râului Lituro, lângă districtele umane, te așteaptă un bărbat chiar acum. Are o barcă. Te va duce până la insulele comerciale din largul coastei. Acolo, te poți urca la bordul unei corăbii și să mergi oriunde în lume.

Am întredeschis buzele. Totul fusese pregătit. Un bărbat care mă aștepta. Banii. Caietul acesta, împachetat și pregătit, mă aștepta și el.

Raihn nu dorise niciodată ca libertatea mea să depindă de sprijinul Casei Umbrei.

Întotdeauna plănuise să mă lase să plec.

— Eu..., am răsuflat, dar el a rămas în picioare, crispându-se ușor din cauza rănilor, fără să-și desprindă ochii de ai mei.

— Pleacă! a murmurat el. Du-te undeva departe! Du-te în națiunile umane! Du-te și învață despre magia ta! Ți-aș spune să pleci ca să devii o persoană absolut senzațională, Oraya, dar deja ești, iar locul ăsta nu te merită. Niciodată nu te-a meritat. Iar eu cu siguranță nu te merit.

Am deschis gura din nou, dar cuvintele lui Raihn curgeau și mai repede, și mai copleșitor, de parcă le scotea de undeva, din adâncul sufletului.

— Nu ți-am cerut niciodată iertare așa cum ar fi trebuit. Pentru că tot ce ai spus vreodată despre mine a fost adevărat. Pentru că întotdeauna m-ai văzut așa cum sunt, chiar și atunci când mi-a fost rușine de mine. Ceea ce ți-am făcut a fost... este de neiertat.

A șuierat ultimele cuvinte, parcă scârbit de el însuși. Și-a dus vârfurile degetelor la piept, acolo unde lama mea îi străpunsese odinioară trupul.

Pentru că știam, cu exactitate, unde îi lăsasem acel semn.

— Așa că nu-ți voi cere să mă ierți. Nu voi sta în fața ta și nu-ți voi spune cât de rău îmi pare. La ce naiba te-ar ajuta asta? Nu vreau să-ți cer nimic. Vreau să-ți ofer ceea ce ar fi trebuit să obții cu mult timp în urmă. Pentru că tu...

Aerul părea să fi părăsit încăperea – să-mi fi părăsit trupul, lăsându-mă acolo, încremenită, fără să respir, fără să vorbesc, în timp ce el se apropia de mine. Din ce în ce mai mult. Am ridicat bărbia ca să nu-mi desprind ochii de ai lui.

Mamă Întunecată, ochii aceia! Semănau cu o flacără, scânteietori, umezi de lacrimi încă nevărsate.

— Tu ești totul, a spus el înăbușit, cu glas întretăiat. Totul. Așa că pleacă, Oraya. Du-te!

Aveam un nod în gât. Am înghițit în sec, strângând din dinți.

Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: *Prostul naibii!*

Dacă ar fi avut Casa Umbrei aliată, ar fi fost una. Dar Raihn nu mai avea aliați. Nici pe cei Născuți din Sânge. Nici măcar pe Rishani. Acum avea nevoie de puterea pe care i-o puteam da eu mai mult decât oricând. Era singura lui șansă de a reveni pe tron și, cu siguranță, unica lui șansă de a rămâne acolo.

Avea nevoie de mine mai mult decât oricând.

— Nu ai nimic în afară de mine, am spus. Și totuși, ești dispus să mă lași să plec?

— Nu am nimic în afară de tine, a șoptit el. Tocmai de aceea te las să pleci.

Cuvintele lui m-au amețit, de parcă întreaga lume se rotea într-o direcție cu care corpul meu nu era obișnuită. Raihn era atât de aproape de mine încât îi simțeam căldura corpului, o senzație care acum îmi era la fel de cunoscută ca propria piele. Vedeam cum strânge din dinți, cum mușchii i se încordează, ca și cum tot trupul i s-ar fi împotrivit unei forțe primare care voia să micșoreze distanța dintre noi.

Cum de recunoșteam senzația cu atâta ușurință?

De ce mi se părea totul atât de familiar?

Am tăcut câteva clipe lungi.

Apoi m-am întins pe lângă trupul lui, am înșfăcat punguța cu galbeni de pe pat și i-am trântit-o la piept, cu atâta forță încât l-am făcut să suspine mirat.

— Nu-mi vine să cred! m-am răstit.

Expresia i s-a schimbat, surprinsă.

— Lucrurile tocmai au devenit interesante, am spus, și crezi că eu o să fug, așa, pur și simplu? Când avem o luptă de dus? Când nemernicul ăla a pus mâna pe coroana *mea*?

Am făcut un pas spre el, chiar dacă era periculos, chiar dacă acum corpurile noastre erau foarte aproape. Am ridicat capul, privindu-l sfidător în ochi, cu un rânjet pe buze.

— Mai du-te naibii, Raihn! am șoptit. *Du-te dracului!*

M-a privit îndelung, fără să clipească.

Și apoi am rupt acea tăcere încordată, amândoi deodată.

Nu am știut cine a făcut prima mișcare. Sărutul a fost ca o furtună de vară peste deșertul arzător – un torent care mătură totul, îndepărtând arșița, atât de puternic încât, dintr-odată, nu-ți mai amintești nimic în afară de ploaie.

Dintr-odată, Raihn era pretutindeni.

44. ORAYA

Punguța cu galbeni a căzut pe podea cu o bufnitură – mâinile lui Raihn o abandonaseră ca să-mi cucerească trupul.

M-a sărutat cu lăcomie. M-a sărutat așa cum, odinioară, cu mai multe luni în urmă, se hrănise din mine într-o peșteră – disperat, profund și înfometat, de parcă eu eram singurul lucru care-l lega de lumea asta. Și, Mamă Întunecată, la fel simțeam și eu, ca și cum m-aș fi agățat de ceva solid și sigur pentru prima dată după o veșnicie.

Ca și cum m-aș fi întors *acasă.*

Îmi spusesem că am uitat cum e să-l sărut pe Raihn.

Era o minciună. Trupurile nu uită astfel de lucruri – îmi rămăsese întipărit în memoria musculară, o parte din mine care se trezea dintr-un somn lung. M-a sărutat nu doar cu buzele, ci cu tot corpul – așa cum și lupta, cu fiecare mușchi pregătit pentru asta, concentrat doar asupra mea.

Rochia era teribil de subțire.

Mătasea ei îmi îngăduia să simt totul. Mâinile lui, mari și aspre, îmi mângâiau trupul ca și cum ar fi vrut să învețe pe dinafară fiecare mușchi, să savureze fiecare rotunjime. Căldura

lui mă învăluia în întregime, atât de aproape încât aș fi putut să jur că-i simțeam bătăile inimii sub piele. Erecția lui – Sfântă Zeiță, erecția lui, tare și groasă, deja încordându-se între corpurile noastre.

Da, mătasea mă lăsa să simt totul. Mă lăsa să simt cât de mult își dorise Raihn asta, de atâta vreme. Și gândul mă făcea să simt cât de mult îmi doream și eu lucrul acesta.

Plăcerea mi s-a adunat jos, în stomac, iar sfârcurile mi s-au întărit, lipindu-se de țesătura extrem de subțire a rochiei și de pieptul puternic al lui Raihn. Punctul dintre coapse mi s-a înfierbântat. Corpul meu își amintea cum era să-l sărute, da, dar își amintea mai mult de-atât. Își amintea cum era să ne-o tragem. Ca o piesă lipsă care își găsește locul.

Și acum, corpul meu asta își dorea. Asta implora. Când mâinile lui Raihn au alunecat pe rotunjimile feselor mele, atingând locul acela dintre coapse, mi s-a oprit răsuflarea.

Sunetul pe care l-a scos, aproape imperceptibil, m-a cutremurat ca un tunet.

Valul de dorință m-a amețit brusc – dorință, dar cu o nuanță mai întunecată, dură și periculoasă, călită în furia pe care o păstram în suflet de atâta vreme.

Cu o mișcare bruscă, l-am împins în jos, pe pat. S-a prăbușit pe el cu toată greutatea, iar cadrul de lemn a protestat cu un scârțâit. Am început să mă târăsc peste el, dar am remarcat cum trăsăturile i se crispează. Am șovăit, privindu-i din nou rănile – întinse, grave, în ciuda faptului că absența soarelui îl ajuta deja să se vindece.

— Să nu îndrăznești să te oprești, prințesă! a șuierat Raihn, ghicindu-mi gândurile și zâmbind ghiduș. Te rog. Nu-mi pasă nici dacă mă omori

Vârfurile degetelor lui bătătorite mi-au atins obrazul, dându-mi părul negru după ureche.

— Când s-a întâmplat ultima oară, singura parte bună a fost că tu ai fost ultimul lucru din lume pe care l-am văzut.

Vocea lui încă avea acea tărăgănare, ușoară și glumeață, dar zâmbetul îi pierise. Nu era nimic ușor în toată povestea asta. Nici atingerea lui nu era ușoară. Totul era plin de o tandrețe absolut chinuitoare.

Mă durea pieptul. Îmi dădeau lacrimile.

Mă... mă *înfuria* din cale-afară!

Nu eram pregătită încă pentru asta. Prin vene îmi curgeau rămășițele furiei, sfâșiind și mai tare rănile deschise în sufletul meu în ultimele luni.

A dat să se ridice, întinzându-se spre mine, dar l-am împins la loc în pat.

— Nu, am spus.

Confuzia i-a umbrit chipul.

— Nu te mișca, am spus. Nu tu controlezi ce se întâmplă.

Atunci a părut că înțelege. Expresia i-a devenit, la început, prea dulce, prea blândă, până când a înlocuit-o cu un zâmbet care i-a cuprins încet buzele.

L-am apăsat din nou pe umăr, cu fermitate, o poruncă de a rămâne pe loc. Apoi mi-am îndreptat atenția asupra hainelor lui. Am început cu nasturii tunicii, desfăcând pe rând bumbii de argint de pe pieptul său. Cu fiecare dintre aceștia, mătasea albastră cădea deoparte, lăsând la vedere pielea goală – o hartă de rotunjimi și mușchi care se ridicau și coborau tăios când respira, acoperită de răni proaspete și cicatrici vechi și păr moale și întunecat, care se transforma într-o dâră îngustă pe abdomen.

Urâsem costumul acela din momentul în care-l văzusem îmbrăcat cu el. Pentru că fix asta era: un costum care încerca să-l transforme pe Raihn într-unul dintre vampirii care odinioară îl făcuseră sclav.

Iar el nu era așa.

Acum mi se părea atât de evident, încât mă întrebam cum de m-am îndoit vreodată de asta. Nu, persoana pe care o scoteam la suprafață cu fiecare nasture deschis, cu fiecare nouă bucată de piele imperfectă, cândva umană...

Acesta era *el.*

Am terminat cu tunica, iar el m-a ajutat, cu o mişcare a umerilor, să i-o scot şi s-o arunc la podea. M-am lăsat peste pieptul lui, mângâindu-i muşchii cu vârfurile degetelor, oprindu-mă la sfârcul ce se întărea sub atingerea mea, apoi trecând în jos, peste abdomenul încordat, până la dâra de păr tot mai întunecată care ducea spre pantaloni.

Iar Raihn, ascultător, nu se clintea, deşi îi simţeam privirea lacomă. Nici măcar atunci când mâinile mele au ajuns la centura sa, descheind-o şi eliberându-l.

Prima dată când îi văzusem penisul, fusesem şocată că un astfel de lucru putea fi considerat frumos – şi totuşi, şi de data asta, era singurul cuvânt la care mă puteam gândi: *frumuseţe.*

Întregul trup i s-a încordat când mi-am înfăşurat degetele în jurul acestuia. A tresărit vag când l-am atins, încordând abdomenul. Am văzut cum din vârf i se scurg câteva picături de sevă.

Mă dorea. Mă dorea atât de mult încât nici nu mai respira, strângând în pumni cuvertura de pe pat. Şi, Mamă Întunecată, senzaţia apăsătoare dintre coapsele mele devenea tot mai greu de ignorat. Era atât de uşor să mă târăsc peste el, să-l las să alunece înăuntrul meu.

Prea uşor.

Nu există plăcere uşor de câştigat.

Voiam să sufere pentru asta.

M-am lăsat în jos, trecându-mi buzele peste vârful erecţiei sale, rotindu-mi limba peste lichidul dulce-sărat.

Raihn a scos un şuierat ascuţit. Întregul corp i s-a încordat, de parcă s-ar fi abţinut din toate puterile să nu sară din pat şi să mă înşface.

Cu toate astea, nu s-a clintit din loc.

L-am lins lent, prelung, dar blând – suficient de blând încât să ştiu că era de-a dreptul chinuitor.

De data aceasta, expiraţia lui a semănat cu un geamăt.

— Eşti malefică, a murmurat el.

Își ridicase capul doar cât să mă privească, cu o expresie de prădător, de parcă ar fi preferat să moară pe loc decât să clipească din ochi.

M-a cuprins o senzație foarte cunoscută – eu aplecată peste Raihn, el privindu-mă lung, cu ochii plini de o dorință abia ținută în frâu.

Vrei să te fac să mă implori? îl întrebasem atunci.

Mi-am plimbat din nou limba peste penisul lui, foarte încet, iar el a scos o altă răsuflare întretăiată.

— Mi-ai spus cândva că m-ai putea implora, am murmurat.

O altă atingere cu buzele.

— Imploră-mă!

Nu mi-am desprins privirea din ochii lui, care scânteiau de încântare.

— Lasă-mă să te ating! a zis el răgușit.

Și, Sfântă Zeiță, da, mă implora, în fiecare cuvânt i se citea disperarea.

— Lasă-mă să te simt, chiar dacă nu te merit! Te rog!

M-am târât încet pe corpul lui, până când șoldurile mele s-au aliniat cu ale lui. Rochia mi se ridicase, mătasea mi se adunase în partea de sus a coapselor – știam că amândoi eram înspăimântător de conștienți de apropierea dintre noi. Mi-am lăsat șoldurile în jos, îngăduind erecției sale să-mi atingă foarte puțin punctul acela fierbinte dintre picioare. Mi-am înăbușit un geamăt, chiar și la acea atingere trecătoare, abia simțită.

Nu voiam să-l las să vadă cât de mult îmi doream asta.

M-am sprijinit pe coate, lăsând câțiva centimetri între trupurile noastre.

— Și? am spus.

Privirea îi strălucea de plăcere, ca a unei pisici care-și savura vânătoarea. Și totuși, sub acea încântare sălbatică, zăbovea ceva mai profund. Vârfurile degetelor i s-au ridicat spre obrazul meu. Fără să-l atingă. Încă supunându-se poruncii mele.

— Lasă-mă să te transform în regina care meriți să fii! Lasă-mă să-ți păzesc trupul, sufletul, inima! Lasă-mă să-mi petrec restul măruntei mele vieți la mila ta! Dacă trebuie să mor, atunci vreau să mor de mâna ta. Te rog!

Mă durea pieptul, o senzație aproape la fel de puternică precum dorința mea.

Am legănat șoldurile și l-am simțit cum se mișcă din nou, acea tresărire imperceptibilă făcându-mi răsuflarea să tremure.

— Și? am șoptit.

A expirat șovăitor, cu un zâmbet discret pe buze.

— Și, în numele zeilor atotputernici, prințesă, te implor, lasă-mă să îngenunchez în fața ta!

Am rămas așa, cu trupurile foarte aproape de o contopire totală, fără totuși să ne atingem deloc.

Apoi am șoptit:

— Bine.

Stăpânirea de sine a lui Raihn s-a spulberat. Poate că rănile îi încetineau mișcările, dar nu o arăta. Gura lui s-a lipit violent de buzele mele. S-a rostogolit și m-a trântit pe pat, mâna lui alunecându-mi pe trup ca și cum ultimele câteva minute, în care nu mă putuse atinge, fuseseră o tortură.

Și apoi, la fel de repede, și-a ridicat trupul de pe mine. A sărit din pat, prinzându-mă de picioare și trăgându-mă în jos.

Și, așa cum promisese, s-a pus în genunchi.

N-am putut să-mi desprind ochii de la el, fascinată, în timp ce-mi ridica încet mătasea rochiei în jurul șoldurilor, despărțindu-mi ușor coapsele. Nici în prezența zeilor nu păruse vreodată atât de plin de admirație.

Și-a ridicat încet privirea până la ochii mei.

— Se poate, prințesă?

M-am încruntat.

— Prințesă?

A râs aspru.

— Regină.

A început de la interiorul coapsei mele, cu sărutări atât de blânde încât aproape mă gâdilau, apoi mi-a ridicat piciorul, așezându-l pe umărul lui.

— Regina mea, a șoptit din nou cuvintele apăsat, pe pielea mea, însoțite de sărutări delicate, urcând tot mai mult pe partea interioară a coapselor mele.

Mamă Întunecată, nu mă lăsa! Picioarele mi s-au deschis, făcându-i loc. Trupul meu era conștient doar de nerăbdarea atingerii și sărutărilor lui.

Când a ajuns acolo unde-mi doream, a fost blând la început, dându-mi la o parte lenjeria intimă delicată din dantelă și sărutându-mă fin.

Foarte ușor. Foarte tandru. Și totuși, șocul plăcerii mi-a cuprins trupul, făcându-mi spatele să se arcuiască.

A mârâit ușor, lipit de pielea mea, iar acea vibrație a reverberat în punctul acela fierbinte dintre picioarele mele.

— E mai bine, a murmurat el. Mai bine decât îmi aminteam. E mai bun decât sângele tău.

A urmat o altă atingere a limbii sale, de data asta mai fermă, încheiată cu un sărut prelung și apăsat.

Am strâns din dinți ca să-mi înăbuș scâncetul de plăcere, prinzându-mă cu putere de așternuturi. Mamă Întunecată, nu voiam să-i dau încă satisfacție. Nici dacă asta m-ar fi ucis.

Încă o atingere, încă un oftat, încă un șoc de plăcere.

Mă străduiam din răsputeri să-mi înăbuș gemetele și strângeam din dinți atât de tare încât m-am gândit, preț de o clipă, că mi-ar putea crăpa.

Mai mult. Aceste cuvinte îmi stăteau pe vârful limbii. Dar nu voiam să-i cer nimic lui Raihn acum.

— Dă-mi voie să te venerez, Oraya! a șoptit el și numele meu pe buzele lui, vibrându-mi pe cele mai sensibile părți ale trupului, m-a cutremurat.

Îl rostea cu o disperare profundă. Îi spusesem să mă implore. Iar el mă implora.

— Și lasă-mă să te gust când ai orgasm. Te rog.

Limba lui m-a lins mai apăsat, prelung, pe toată lungimea sexului, rotindu-se în jurul clitorisului în timp ce și-a trecut ușor dinții peste pielea sensibilă.

Sfântă Zeiță, nu mă lăsa! Nu mai puteam...

De pe buze mi-a ieșit un geamăt strangulat, scăpând strădaniilor mele de a-l suprima.

Cu gura încă lipită de trupul meu, Raihn a răspuns cu un geamăt la fel de puternic, de parcă sunetul scos de mine era o gură de apă pentru un vampir care murea de sete.

— Din nou, a șoptit el. Te implor!

Cum aș fi putut să-l refuz? Nu puteam, nici măcar dacă aș fi vrut. Pentru că geamătul acela a învins ce rămăsese din stăpânirea de sine a lui Raihn și, dintr-odată, gesturile lui lente și senzuale au devenit aprige și disperate.

Mă lingea și mă săruta ca și cum scopul vieții sale era să smulgă trupului meu cât mai multă plăcere – gura lui era acum fermă și nemiloasă, atingerile erau aspre și apăsate, trecând de la deschizătura mea intimă la clitoris și înapoi, sărutând și sugând la nesfârșit. Am ridicat șoldurile, mișcându-mă în același timp cu el – nu mă puteam abține, nu-mi mai puteam controla mușchii.

— Bun, a murmurat el. Așa. Lasă-mă să te ajut!

Da, mi-a trecut prin minte, cu disperare. *Da, da, da.*

Și de-abia când l-am auzit mârâind de plăcere mi-am dat seama că o spuneam cu voce tare, la nesfârșit – oferindu-i răspunsul pe care-l ceruse. Dându-i tot ce-și dorea, în timp ce el făcea același lucru. I-am cuprins capul cu mâinile, strecurându-le în valuri ondulate negru-roșietice, neștiind exact dacă voiam să-l trag mai aproape de mine sau să-l îndepărtez.

Mai aproape de mine, am decis atunci când limba lui mi-a atins clitorisul într-un fel amețitor și degetele lui au alunecat

înăuntrul meu. Geamătul lui de plăcere mi-a străbătut, ca un fulger, șira spinării.

Îmi plăcea vocea lui. Nu avea niciun rost să o neg.

Acesta a fost ultimul meu gând, înainte ca valul de plăcere să mă copleșească.

Când orgasmul mi s-a dus, răsuflam greoi. Un strat subțire de transpirație îmi acoperise pielea. Îmi simțeam mușchii slăbiți, tremurânzi. Și totuși, când am deschis ochii și l-am văzut pe Raihn, dezbrăcat, cățărându-se din nou în pat, dorința mi s-a stârnit la loc.

Era atât de frumos – lumina felinarului îi dansa peste trupul gol, marcat de timp, răni, cicatrici, de o viață îndelung trăită. Flăcările se reflectau în nuanța ruginie și bogată a ochilor săi, care mă fixau de parcă doar eu existam pe lume.

Văzând, ca întotdeauna, mai mult decât mi-aș fi dorit să vadă.

Văzându-mă, ca întotdeauna, *pe mine.*

Dintr-odată m-am simțit extrem de expusă, chiar dacă el era dezbrăcat, iar eu – complet îmbrăcată. Iluzia jocurilor mele ascunse se destrămase. Vâlvătaia finală a furiei mele se stinsese ca o lumânare care piere în bezna nopții.

Am clipit și am simțit cum o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Raihn s-a așezat lângă mine. Mi-a șters lacrima cu degetul mare.

— Te urăsc, am spus cu glas sugrumat.

Dar cuvintele nu erau ostile, ci slabe, triste, pustii.

Nu spuneau: *Te urăsc pentru că mi-ai ucis tatăl.*

Spuneau: *Te urăsc pentru că ți-am îngăduit să mă rănești.*

Te urăsc pentru că am plâns după tine.

Te urăsc pentru că nu te urăsc.

În ochii lui nu se citea nici durere. Nici furie. Doar o înțelegere tandră și afectuoasă. Uram când mă privea așa.

Sau poate că și asta uram, la fel cum îl uram și pe el. Adică deloc.

M-a sărutat pe frunte.

— Știu, prințesă, a șoptit. Știu că mă urăști.

Și-a coborât buzele spre nasul meu. Am închis ochii sub sărutările lui, umezite de lacrimile mele.

— M-ai distrus, a murmurat el. Și am urât și eu fiecare moment.

Adevărul acelor cuvinte mi-a făcut o rană în piept, insuportabil de dureroasă. Le-a spus cu aceeași voce cu care rostise jurămintele de la nunta noastră.

Am deschis ochii și l-am descoperit privindu-mă fix. Nuanțele din ochii săi – multe culori disparate, care se uneau pentru a crea o asemenea frumusețe – m-au lăsat fără cuvinte.

— Lasă-mă să te sărut! a șoptit el.

Încă mă implora.

— Da, am spus.

Avea gustul vag al plăcerii trupului meu, dar al lui era mai puternic – străin și familiar, dulce și amar deopotrivă. Sărutul acesta nu era ca încleștarea noastră de mai devreme. Era o scuză, o rugăminte, un salut, un adio, un milion de cuvinte adunate în câteva secunde nesfârșite în care timpul a murit între noi.

Te urăsc, îmi spuneam, cu fiecare atingere nouă, cu fiecare mișcare iscoditoare a limbii lui, cu fiecare scuză tandră care zbura de pe buzele lui. *Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc.*

Și, cu fiecare sărut, îi împingeam cuvintele în corp, chiar și atunci când îl trăgeam mai aproape, chiar și atunci când îi lăsam trupul să se prăbușească peste al meu.

Gura lui Raihn a coborât de-a lungul maxilarului, de-a lungul gâtului meu. A zăbovit acolo preț de o clipă – peste cele două perechi de cicatrici – înainte de a ajunge și mai jos, spre umărul meu. Abia atunci s-a ridicat, cu degetele jucându-i-se cu cordonul rochiei mele.

— Dă-mi voie să te văd! a zis răgușit. Te rog!

Am încuviințat.

Mi-a desprins bretelele de pe umeri. Mi-a sărutat fiecare petic de piele în timp ce-mi scotea rochia de mătase – pe umăr, pe sâni, pe sfârcurile întărite, pe linia taliei, pe șold, pe partea de sus a coapsei. Și, în cele din urmă, mi-a scos rochia mototolită și a aruncat-o de pe pat, cu privirea fixată asupra trupului meu gol și vulnerabil.

Nu era frig. Cu toate acestea, m-am înfiorat toată.

A râs aspru.

— Ce e? am întrebat.

— Eu doar...

Și-a apropiat din nou gura de mine, zăbovind asupra sfârcurilor mele într-un fel care mi-a tăiat răsuflarea.

— Fir-ar să fie, pur și simplu am rămas fără cuvine! a șoptit el, în timp ce buzele îi urcau sinuos spre gura mea. Am rămas fără cuvinte în fața ta.

Oricum, cuvintele erau supraestimate. Mă bucuram că nu putea vorbi, pentru că senzațiile care mi se contopeau în piept erau confuze și greu de exprimat.

— Ce bine, am șoptit, sărutându-l.

Trupurile noastre s-au împreunat din nou. Erecția lui Raihn, lipită de piciorul meu, mi-a făcut coapsele să se deschidă încă puțin. Mâinile lui pe trupul meu au devenit mai frenetice, de parcă ar fi vrut să mă cuprindă cu totul deodată.

Mamă Întunecată, cât îl doream! Îl voiam la fel de deschis, expus și vulnerabil cum mă făcuse el pe mine.

Un mic sunet mi-a zburat de pe buze, iar Raihn a surâs discret, aproape de gura mea întredeschisă.

— Ce e, prințesă? Ce-ți dorești?

O întrebare sinceră. Ca și cum nu ar fi vrut nimic mai mult decât să-mi ofere ceea ce-mi doream.

Și erau atât de multe răspunsuri la această întrebare!

Te vreau înăuntrul meu. Vreau să mi-o tragi până când nu-mi mai amintesc cum mă cheamă. Vreau să te privesc cum ajungi la orgasm, așa cum m-ai privit și tu pe mine.

Te vreau pe tine.

Dar de pe buze mi-a ieșit cu totul altceva:

— Îți vreau sângele.

45. RAIHN

La început, am crezut că am auzit greșit. Dar nu.

Îți vreau sângele.

Cuvintele acelea, ieșind de pe buzele acelea perfecte. Buzele acelea perfecte care îmi linseseră sângele de pe degetul mare cu câteva săptămâni în urmă – buzele acelea la care visam de-atunci, cu mâna în jurul propriului sex, cu perdelele trase în timpul zilei, în semiîntuneric.

Eram amețit. Foarte multe detalii ale acestei din urmă zile mi se păruseră un vis. Dar, la naiba, mă deranja vreun pic, dacă asta era halucinația pe care o aveam? Oraya lângă mine în pat, dezbrăcată, în timp ce lumina îi dezmierda pielea imaculată, palǎ în razele lunii, stârnindu-mi gelozia.

Oraya în pat, goală, cerându-mi sângele.

Îi simțeam mirosul excitării, apăsat și dulce. Îi auzeam bătăile inimii, zgomotoase și rapide ca ale unui iepure.

Dar deși îi simțeam dorința – o poftă pe care-mi doream cu disperare să i-o satisfac –, tot aș fi putut petrece o veșnicie doar sărutând-o. Făcând dragoste cu acea gură veninoasă, perfectă, frumoasă și periculoasă.

N-am crezut c-o voi mai săruta vreodată pe Oraya. Acum, nu mai puteam să pun asta la îndoială. Voiam doar să accept tot ce-mi oferea.

Și, la rândul meu, să-i dau tot ce-și dorea.

O roșeață delicată a colorat obrajii Orayei. M-am întrebat dacă știa că se îmbujorează, și încă atât de ușor. Nu voiam să-i spun, pentru că nu doream să se oprească.

— Îmi vrei sângele, am repetat.

Nici măcar nu a clipit când a răspuns:

— Da.

Lua-m-ar soarele atotputernic!

Da, Oraya îmi voia sângele. Și-l dorea de luni întregi. Și eram teribil de norocos că acesta era modul în care i-l puteam oferi.

M-am rostogolit și i-am scos pumnalul din mormanul de haine.

— Nu are otravă pe el, așa-i? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

Bun. Ar fi fost un fel jenant de a muri.

Mi-am trecut vârful pumnalului de-a lungul gâtului, cât să sfâșii pielea, cu o înțepătură abia dureroasă. Sângele cald a țâșnit imediat bolborosind la suprafață, prelingându-mi-se pe gât.

Am băgat pumnalul la loc în teacă și l-am aruncat din nou la o parte, întorcându-mă spre Oraya.

— Iată-l, prințesă! am spus. Sângele meu. Bea cât vrei din el. E al tău de drept, până la urmă.

Pentru că i-l promisesem deja, cu câteva luni în urmă.

Îți ofer trupul meu, sângele meu, sufletul meu, inima mea.

Și, în acea noapte, din momentul în care limba ei mi-a atins pielea, în care cuvintele mi-au părăsit buzele, am știut că le credeam din tot sufletul. Erau adevărate, chiar dacă ea nu voia asta. Chiar dacă ea nu le-a rostit înapoi.

Eram al ei.

Privirea Orayei era tăioasă și atentă, acei ochi scânteietori ca luna mă străpungeau mai dureros decât orice sabie. Gâtul i

s-a legănat ușor. Ochii i-au zăbovit asupra gâtului meu – asupra pârâului de sânge negru-roșiatic.

Izul de excitare – pofta ei înfometată – s-a intensificat în aer. Penisul meu a tresărit, drept răspuns.

— Ridică-te în capul oaselor! a spus ea.

M-am încruntat, dar m-am supus poruncii ei.

Și-a trecut picioarele peste ale mele, așezându-se pe mine. Mâinile mele i s-au oprit pe șolduri. Apropierea, parfumul ei, căldura ei, mult mai puternică decât cea a unui trup de vampir, m-au ametit.

Imediat, am știut ce însemna asta. O reconstituire a acelei nopți petrecute în peșteră.

Sfântă Zeiță, ai grijă de mine!

Eram distrus. Eram pierdut.

Preț de o clipă, m-a privit fix. Ochii ni s-au întâlnit, fără să clipim. O gheară mi s-a strâns în piept. Am recunoscut expresia aceea – teamă amestecată cu pofta fizică. Teama de ea însăși și de propriile ei dorințe.

Mi-am trecut degetul peste pielea goală a șoldului ei, în cercuri mici.

— Ești în siguranță, Oraya, i-am șoptit. Bine?

A mijit ușor ochii, ca și cum s-ar fi îndoit de mine. Și deși nu intenționasem s-o mint – nici acum, nici altădată – am înțeles. Pentru că nimic din toate astea nu însemna siguranță. Eu, Oraya și acest lucru monstruos, superb și teribil pe care-l creaserăm între noi nu însemna nici pe departe că suntem în siguranță.

S-a înclinat, lipindu-și sânii de pieptul meu, cu mâinile sprijinite de brațele mele, și și-a apropiat buzele de gâtul meu.

Mai întâi, a lins sângele ce mi se scursese în josul gâtului, începând de la claviculă și apoi urcând. Totul s-a sfârșit cu o mică durere usturătoare când buzele ei au apăsat rana deschisă.

Și apoi a băut.

Răsuflarea mea era puțin tremurândă și mi-am înfipt degetele în carnea ei. Toți mușchii îmi erau încordați.

Nimeni nu se mai hrănise din mine... de la Neculai încoace – sau de la Simon și de la ceilalți nobili cărora mă împrumutase. Niciodată, de atunci, nu mai îngăduisem asta, nici măcar cu iubitele mele, mult timp după aceea. Pe pielea mea nu rămâneau cicatrici ușor, ca pe a Orayei. Colții aceia nu-mi lăsaseră urme pe gât. Dar, sute de ani mai târziu, încă îi simțeam. N-aș mai fi permis nimănui vreodată să redeschidă acele răni.

Corpul meu își amintea bine acest lucru, încordându-se nerăbdător, chiar dacă mintea mea știa adevărul.

Dar din clipa în care gura ei mi-a atins pielea, mi-am dat seama că, în privința ei, lucrurile stăteau diferit. Am crezut că ea mă va face să-mi aduc aminte, chiar și pentru scurt timp, de acele răni vechi. În schimb, fiecare atingere a limbii ei le picta cu ceva nou.

Acesta nu era un asalt nedorit asupra trupului meu, așa cum se întâmplase cu Neculai sau cu Simon sau cu oricare alt vampir.

Aceasta era *ea*. Oraya. Soția mea.

A fost atât de timidă la început, că aproape mă amuza. Limba i s-a lipit stângaci de rană ca a unui pisoi de lapte, ca și cum nu ar fi știut cum să bea. Cu toate astea, pielea mea părea să se deschidă de bunăvoie sub atingerea ei, ca și cum trupul meu era croit pentru a-i oferi acest lucru.

— Nu trebuie să fii blândă.

Nu m-am putut abține – în voce mi s-a strecurat un strop de amuzament.

— Nu-mi faci niciun rău.

Era adevărat că trupul ei apăsa greu și dureros peste restul rănilor mele – dar nu mă puteam plânge de acei sâni care se contopeau cu pieptul meu.

S-a apropiat și mai mult de beregata mea, ascultându-mi

sfatul. Cu o inspirație prelungă și tăioasă, a sorbit o gură din sângele meu, înghițindu-l.

I-am simțit răsuflarea ca pe un geamăt. Am gemut și eu.

Nu știam dacă Oraya avea venin. Aș fi crezut că nu are, pentru că nu avea colți. Dar mușcătura ei... mi-a produs o senzație aparte. Ceva foarte diferit de valul de venin al celorlalți vampiri, care mă amețea într-un fel ce-mi făcea rău.

Nu știam dacă era venin, sau atingerea limbii ei, sau doar sentimentul îmbătător pe care mi-l dădea trupul ei dezbrăcat călare pe al meu. Dintr-odată, nimic pe lumea asta nu mai conta în afară de ea, de gura ei, de aroma dorinței sale, care devenea, cu fiecare secundă, din ce în ce mai persistentă.

Și-a trecut din nou limba de-a lungul gâtului meu, cu un mic sunet de plăcere pe care nici nu și-a dat seama că-l scosese. Mi-am lăsat capul pe spate, ușurându-i mișcările. Trupul ei se topise într-al meu. Spinarea i se arcuia, coapsele i se deschideau din ce în ce mai larg.

Eram dureros de excitat. Singurul lucru de care eram conștient, în afară de gura Orayei și de respirația ei extaziată, era faptul că sexul îi era atât de aproape de erecția mea, încât era nevoie doar de o mică legănare a șoldurilor pentru ca ea să coboare de-a lungul acesteia.

Bea cu o asemenea poftă încât s-a înecat puțin și s-a îndepărtat, tușind discret. Mi-am înclinat capul ca să mă uit la ea, iar pofta pură de pe chipul ei – ochii cu pleoape grele, buzele roșii și întredeschise, mânjite într-un colț de sângele negru-roșiatic – m-a amețit din nou.

— E bine? am murmurat.

În loc să răspundă, m-a sărutat.

Sângele meu avea gust sărat și accentuat, de fier. Diferit de al ei – nu la fel de gustos, dar puțin mai bun pentru că-l sorbeam de pe limba sa. Mă săruta cu disperare, fără răbdarea de a respira. Limba ei mi-a pătruns printre buze, adânc, forțându-mă să-mi las capul pe spate.

Și-a coborât șoldurile. Sexul i s-a lipit de penisul meu întărit, rotindu-se prelung, făcându-mi unghiile să i se înfigă în piele. Am lăsat să-mi zboare de pe buze un geamăt jos, fără cuvinte.

— Ai primit sângele meu, am șoptit. Ce altceva mai dorești, prințesă?

Mi-a răspuns la întrebare printr-o altă legănare a șoldurilor. *La naiba!* Nu știusem ce înseamnă să ai nevoie de cineva înainte de a o întâlni pe ea. Întotdeauna crezusem că astfel de replici erau prostești și teatrale.

Nu. Chiar aveam nevoie de Oraya. Aveam *nevoie* de ea, ca de o altă funcție a trupului meu.

Știam ce-și dorea. Și ea știa. Dar nu se putea hotărî s-o spună cu voce tare. Erau ultimele rămășițe ale jocului nostru, ca niște porți șubrede între noi, care rezistau încă.

Așa că a șoptit, în mijlocul unui alt sărut plin de dorință:

— Imploră-mă!

Era foarte ușor s-*o* implor.

I-am împins șoldurile în jos, așezându-mi vârful erecției în dreptul sexului ei, pe care l-am simțit tresărind sub atingerea trupului meu.

— Dă-mi voie să te pătrund! am șoptit. Dă-mi voie să intru în tine! Dă-mi voie să simt cum ajungi la orgasm! Dă-mi voie să te privesc! Te implor!

A suspinat înăbușit, și-a lipit gura de a mea și s-a coborât de-a lungul erecției mele.

Când m-am pierdut în locul acela cald și umed, totul a dispărut din jurul meu.

A scos un geamăt întretăiat și, Sfântă Zeiță, era cel mai frumos sunet pe care-l auzisem vreodată. Credeam că reușisem să-l uit, că-l alungasem din minte pentru totdeauna.

Ce prostie din partea mea să încerc măcar! Și, naiba să mă ia, de ce aș vrea să uit una ca asta? Voiam să mă înec în ființa ei. Să mă cufund în sunetele ei, în răsuflarea ei, în trupul ei, în sângele ei.

A gemut din nou în timp ce se ridica de pe mine, coborând din nou, la nesfârșit, legănându-și șoldurile, ajutându-mă s-o ating în profunzime, acolo unde își dorea. Sfântă Zeiță, îmi plăcea la nebunie – adoram felul în care se folosea de mine. Corpul încă mă durea și nu-mi îngăduia s-o dezmierd așa cum mi-aș fi dorit, dar ea era mai mult decât dispusă să ia și singură ce voia.

Mâinile mele i-au mângâiat trupul, memorând forma fiecărui mușchi, a fiecărei întinderi de piele, de la forma subțire a taliei Orayei până la rotunjimile moi ale feselor. Am sărutat-o pasional, apăsat, devorând toate acele sunete uluitoare – oferindu-i tot ce era al meu.

Ritmul trupurilor noastre era de-acum frenetic. Niciunul dintre noi nu mai avea răbdare. Voiam totul, fără întârziere. De fiecare dată când mă primea înăuntrul ei, frecându-se de mine, permițându-mi să ajung în cele mai profunde părți ale ei, îmi doream tot mai mult.

Voiam s-o însemnez cu atingerea mea.

Și ea să mă însemneze pe mine.

Pofta mea pentru trupul Orayei a devenit brusc insațiabilă, dusă la disperare de senzația sexului soției mele în jurul erecției mele, de aroma dorinței sale, de gustul propriului meu sânge pe buzele ei și de mirosul său ispititor sub pielea acoperită de sudoare.

A întrerupt sărutul, rostind un blestem pe buzele mele când am tras-o brusc spre mine, pătrunzând-o adânc. S-a cutremurat și – la naiba, în acel moment aproape că mi-am pierdut controlul.

— Raihn! a gemut ea.

— Ia-l! am spus, știind, cumva, exact ce-și dorea. Ia tot ce vrei. Îți aparține.

A scos un sunet întretăiat, ceva între un hohot de plâns și un suspin de ușurare, și și-a coborât din nou gura la gâtul meu, sorbind adânc și legănându-se peste trupul meu.

Când s-a îndepărtat din nou, cu pete de sânge pe buze, am urmat-o, înnebunit să gust din nou din ea, în orice fel. Dar ea și-a ridicat bărbia, lăsându-mi la vedere gâtul ei lung și delicat.

Am încremenit, iar lipsa bruscă a mișcărilor mele a făcut-o să se încordeze în jurul meu, în semn de protest.

Nu putea să se ofere, nu putea să-mi ceară să...

— Ia-l! a spus ea, aruncându-mi cuvintele înapoi.

Am strâns cu putere din dinți. Preț de un moment, amețeala plăcerii aproape că s-a evaporat.

Știam ce însemna asta pentru ea. Știam că atracția sângelui meu și a sexului și a tuturor lucrurilor care se petreceau între noi era probabil la fel de tulburătoare pentru ea cum era și pentru mine.

Nu voiam să fiu și eu ceva ce, mai târziu, avea să regrete.

— Ești sigură?

Abia am reușit să rostesc aceste cuvinte.

Ea și-a coborât bărbia doar cât să mă privească în ochi. Ceea ce am văzut în ei m-a distrus definitiv. Mult mai profund decât dorința.

— Da, a șoptit ea.

Fără nicio șovăială.

Apoi nici măcar nu am mai avut cuvinte, doar un mârâit animalic care a explodat din mine când am tras-o puțin mai aproape. Șoldurile ei și-au reluat ritmul, înecându-ne pe amândoi într-o mare de plăcere care nu putea fi egalată, cu excepția...

Cu excepția momentului în care buzele mele au ajuns la gâtul ei.

Pielea de acolo era delicată. Curată, în afara micilor cicatrici – două vechi, două mai recente. La fel cum făcusem și altădată, i le-am sărutat cu tandrețe, oferindu-i puțină mângâiere înainte de a lăsa tăișul colților mei să zăbovească peste venele ei. Îi simțeam tumultul sângelui de dedesubt, fierbinte și dulce.

Mușcătura mea a fost rapidă, fermă, străpungând pielea dintr-o singură lovitură nedureroasă înainte de a mă retrage.

A scâncit ușor și s-a prins cu mâinile de umerii mei. Sexul i s-a strâns cu putere în jurul erecției mele.

Sângele ei mi-a inundat gura, gros și bogat. Nimic nu mai avusese vreodată gustul acesta – era ea, în esența ei cea mai pură, cu fiecare nuanță și contradicție a ființei sale. Din prima clipă în care o gustasem, știam că mă va schimba pentru totdeauna.

Mai bun decât orice vin. Decât orice drog. O plăcere pe care aș fi urmărit-o cât timp aș fi trăit.

Poate că sexul îmi suprasolicita simțurile sau poate că veninul funcționa deosebit de iute. Pentru că am simțit cum excitația Orayei crește brusc, insuportabil. Un geamăt i-a vibrat prin tot trupul, iar eu am sorbit acel sunet la următoarea înghițitură, cu fiecare atingere a limbii mele peste pielea sa.

Ritmul mișcărilor ei era mai rapid acum, mai puternic. Unghiile mi se înfigeau în carnea ei, mă foloseam de ultimele mele fărâme de putere ca s-o ajut să continue.

— Nu te opri! m-a implorat ea, răsuflând întretăiat.

Și i-am mulțumit Zeiței pentru vorbele acestea, deoarece nu mă puteam opri.

Era prea mult. Totul a ajuns la apogeu. Presiunea a crescut ca un nod în josul șirei spinării. O simțeam și pe ea apropiindu-se de orgasm – mușchii i se tensionau, mișcările îi erau disperate, unghiile i se înfigeau adânc în spatele meu, în umerii mei.

Trebuia s-o simt cum își dă drumul, dincolo de propria nevoie de a termina.

Voiam să-i ofer totul.

M-am desprins de gâtul Orayei, cu gustul sângelui ei încă pe limbă. Pentru o clipă care a părut fără sfârșit, ochii ni s-au întâlnit. Un val de sinceritate profundă ne-a copleșit pe amândoi, așa, vulnerabili, cu trupurile înlănțuite, cu dorințele și impulsurile noastre primare.

— Al tău, am rostit. E al tău.

Sângele meu. Trupul meu. Sufletul meu.

Îi oferisem toate astea cu mult timp în urmă. Îi dădusem chiar și viața mea.

Și aș fi făcut la fel, din nou.

I-am împins ușor capul în jos, în timp ce trupurile noastre se încolăceau unul în jurul celuilalt, grăbindu-se spre final. S-a supus nerăbdătoare, lipindu-și din nou gura de gâtul meu, sorbindu-mi cu nesaț sângele.

Am auzit cum îl înghite, iar apoi, o clipă mai târziu, am simțit cum o copleșește orgasmul. Un strigăt disperat, pe care nici măcar nu a încercat să-l înăbușe, mi-a răsunat pe piele – prelung, implorator, presărat cu mii de bucățele de blesteme și rugăminți.

— Raihn! a spus sufocat, de parcă ar fi căzut în neant și ar fi căutat cu disperare o ancoră care s-o țină la suprafață.

Știam asta, pentru că și eu simțeam la fel.

Știu, am vrut să spun. Dar propriul orgasm mi-a furat cuvintele, îngropat adânc înăuntrul ei, cu toți mușchii încordați. Ea tremura, gemea, iar corpul i se zguduia, val după val de orgasm.

Am strâns-o în brațe și am umplut-o, cuibărindu-mi fața în scobitura dintre gâtul și umărul ei. Ne-am abandonat împreună plăcerii supreme.

Preț de câteva secunde fermecate, lumea a dispărut în ceața moale a ființei Orayei.

Când mi-am revenit la realitate, totul părea... diferit.

Făcusem mult sex înainte. Bun, prost, uneori nesăbuit. Dar asta nu părea a fi sex. Semăna mai degrabă cu un ritual religios, ca și cum mi-aș fi găsit credința.

Oraya s-a prăbușit peste mine. M-a izbit un val necruțător de oboseală și durerea reînviată a rănilor mele, pe care le forțasem la maximum. Dar nu puteam fi prea supărat din acest motiv.

Oraya răsufla profund și greoi. Mâna mea i-a atins spatele, mângâind-o ușor.

În cele din urmă, s-a ridicat în capul oaselor. Mi-a lins ușor gâtul, curățând petele de sânge. I-am dat capul pe spate și am făcut la fel, savurându-i pentru ultima oară gustul. Și-a legănat șoldurile și astfel mi-am adus aminte că eram încă înăuntrul ei. Încă un sărut, încă un minut, și aș fi putut s-o iau de la capăt.

Dar oboseala aceea plăcută, euforia aceea de sex și sânge, mă luase în stăpânire, și eram sigur că și Oraya se lupta cu ea.

Am căzut la loc pe pat, întorcându-mă pe o parte, și am tras-o ușor în așternuturi, alunecând din ea. S-a cuibărit pe o parte, iar eu m-am încolăcit în jurul ei, corpurile noastre lipindu-se unul de celălalt.

Deja îi simțeam bătăile inimii încetinind și răsuflarea liniștindu-i-se.

Pleoapele mi se închideau, greoaie.

I-am sărutat umărul, obrazul, mi-am vârât nasul în părul ei. Parfumul ei m-a învăluit îndată. Oraya mirosea întotdeauna teribil de viu – nu avea iz de tămâie sau de flori ofilite, ca vampirii, ci mirosea a primăvară.

Simțeam nevoia copleșitoare de a-i spune ceva, deși nu știam ce anume. Dar mâna Orayei a căzut peste a mea, iar acea atingere însemna cumva mai mult decât toate cuvintele din lume la un loc.

Poate că era mai bine așa, pentru că somnul m-a luat atât de repede, încât vorbele mi-au alunecat din minte ca nisipul printre degete.

46. ORAYA

M-am trezit cu o ploaie de sărutări moi pe obraz, pe ureche, pe gât.

În ultimele câteva luni, a fost un chin să mă trezesc, ca și cum aș fi fost târâtă cu forța înapoi pe tărâmul celor vii, împotrivindu-mă și urlând.

Nu era un chin, ci o chemare blândă, dulce și tandră.

Pentru prima oară după multă vreme, m-am simțit în siguranță. În siguranță, pentru prima dată de când... De când mă trezisem ultima oară în brațele lui Raihn.

A durat câteva secunde ca să-mi revin la realitate. Eram goală în pat, în brațele lui Raihn. Tot trupul mă durea din cauza luptei pe care o dusesem pentru a-i salva viața și apoi din cauza partidei de sex care se întâmplase când am refuzat să-l părăsesc.

Sărutările lui îmi acopereau gâtul, iar rănile pe care mi le făcuse când îl lăsasem să-mi bea sângele mă dureau puțin cu fiecare atingere.

Încă îi simțeam gustul sângelui pe limbă.

Fiecare clipă a acestei povești părea din ce în ce mai ciudată.

Cu o lună în urmă – la naiba, cu câteva săptămâni în urmă chiar – aș fi fost îngrozită de mine însămi.

În schimb, acum mă simțeam... straniu de liniștită.

Am deschis ochii și m-am rostogolit pe o parte. Raihn s-a sprijinit într-un cot, privindu-mă. A zâmbit discret.

— Bună seara, prințesă.

Ciudat cât de intim au sunat aceste trei cuvinte. Poate că era doar tonul cu care le rostise, glasul seducător și cald și un pic timid.

— Salutare, am murmurat.

Ce altceva puteam să spun?

Zâmbetul lui s-a îndulcit.

— Salutare, a șoptit.

Privirea mi-a coborât de-a lungul trupului său dezgolit, admirând mușchii întinși și pielea plină de cicatrici. Am zăbovit, preț de o clipă, asupra penisului său, parțial întărit, înainte de a reveni la multitudinea de răni de pe abdomen și de pe coaste. Văzându-le, m-am întrebat dacă nu cumva am avut halucinații. Păreau mult vindecate față de ieri, când Raihn abia se putea mișca.

Urmărindu-mi privirea, el a spus:

— Sângele m-a ajutat. Foarte mult.

Și-a lipit buzele de fruntea mea.

— Îți mulțumesc.

M-a tulburat puțin felul în care a spus asta. Cu atâta sinceritate.

— Cu plăcere, am murmurat.

Ca și cum asta plănuisem de la bun început. Dacă mă gândeam puțin, *era logic* să-i îngădui lui Raihn să bea din sângele meu – văzusem deja că-l ajuta să se vindece, iar el avea nevoie disperată de vindecare.

Dar nici măcar pe mine însămi nu mă puteam minți. Nu-i oferisem sângele meu din rațiuni pragmatice. I-l oferisem din-

tr-o dorință oarbă și dementă – dorința de a avea mai mult din el în mine și mai mult din mine înăuntrul lui.

Și, Sfântă Zeiță, fusese... de-a dreptul...

Mi-am dres glasul ca să nu mă pierd în acea spirală de gânduri copleșitoare.

Am tresărit când vârfurile degetelor lui mi-au trecut peste abdomen, gâdilându-mi buricul.

— Se pare că și pe tine te-a ajutat, a spus el.

M-am uitat în jos, încruntată. Rănile erau încă acolo, da, și încă mă dureau, dar nu mai sângerau. Arătau ca și cum s-ar fi vindecat de câteva săptămâni, nu de numai douăsprezece ore. Rivaliza cu efectele unei poțiuni de vindecare.

— Este... ceva normal? am întrebat.

— Nu sunt sigur că e ceva normal în ceea ce ne privește, a răspuns el.

Ei bine, era adevărat.

— Sânge de Moștenitoare, dacă ar fi să ghicesc, a continuat. Combinat probabil cu descendența ta pe jumătate umană. Nu știu. Dar n-am să-i pun la îndoială rezultatul.

Degetele sale au trecut peste una dintre rănile mai puțin adânci, mângâind cicatricea rozalie, în formă de fulger. Pentru o clipă scurtă, chipul i s-a întunecat, înainte de a se liniști din nou, în timp ce se întorcea spre mine.

— Oraya, a spus încet, eu...

Nu eram pregătită pentru asta. Pentru discursul lui sincer. Nu aveam niciun regret în privința nopții trecute, dar astăzi nu mai eram în stare să mă deschid în fața lui. Atingerea lui era una. Dar cuvintele... cuvintele erau complicate.

— Trebuie să ne întoarcem la castel, am spus pe un ton energic, ca și cum nu mă puteam gândi decât la chestiunile statului.

La fel cum fusesem când am croit împreună cu el strategii pentru turneul Kejari.

Gura lui Raihn s-a închis și expresia de pe chipul lui arăta clar că a înțeles. Era cu o jumătate de pas în urma mea, dar a intrat și el în rol la fel de ușor.

— Știu, a spus el.

Și asta a fost tot. Fără întrebări, fără șovăieli. Oricine altcineva ar fi putut să-mi râdă în nas pentru replica mea, dar am simțit un fior de satisfacție remarcând că se gândise la același lucru.

Poate că întoarcerea acolo însemna o condamnare la moarte. Oricine altcineva ne-ar fi sfătuit să fugim din Sivrinaj și să nu ne întoarcem decât cu o armată în spate.

Știam ce-ar fi spus Vincent:

Nu te arunca de una singură lupilor, șerpișorule. Fii conștientă când mușcătura ta nu e destul de puternică.

Dar, desigur, Raihn acceptase deja realitatea – trebuia să ne întoarcem, și asta imediat. Pentru că aliații lui de încredere erau încă în acel castel – *Mische* era încă în acel castel. N-ar fi abandonat-o niciodată, mai cu seamă în ghearele lui Simon.

Nici eu, de altfel. Nu a fost niciodată o opțiune.

Știam, chiar și fără să spună ceva, că se gândea la Mische, pentru că am văzut expresia îndurerată care i se așternuse pe chip – în parte furie, în parte agonie.

I-am așezat mâna pe braț, ca să-l liniștesc.

— O vom salva de-acolo, am zis. Și, între timp, știi că se luptă din răsputeri.

A zâmbit ușor, apoi a redevenit grav.

— De asta mi-e frică, a spus el.

Raihn îl ura pe Simon, dar ajunsesem să știu că se și temea de el. O frică autentică, așa cum îmi fusese și mie frică întreaga viață. M-am întrebat dacă teama mea i se părea lui Raihn la fel de ciudată cum mi se părea mie a lui. Ceva cu care nu merita să-ți pierzi timpul.

Degetele mi s-au încolăcit în jurul brațului său.

— Ești mai bun decât el, am spus, mai intens decât doream. Dă-l dracului! Îl vom distruge, cu sau fără armata Născuților din Sânge de partea lui.

Îl vom distruge, pluralul acesta mi se rostogolise cu mare ușurință de pe buze.

Raihn a surâs din nou, din colțul gurii.

— Iat-o cum apare.

S-a așezat în capul oaselor, cu o expresie împietrită pe care o mai văzusem de multe ori – aceeași privire pe care o căpătase în toate încercările din turneul Kejari. Un fel de concentrare însetată de sânge, ca și cum ar fi avut de-a face cu un puzzle foarte provocator.

— Așadar, prințesă, a spus el, asta înseamnă că va trebui să ne dăm seama cum să ne întoarcem în castelul din care de-abia am scăpat cu viață. Acum, că am stabilit că suntem complet nebuni.

Doar noi doi. Un castel plin de soldați Rishani și Născuți din Sânge. Cei mai mulți dintre ei ne căutau, probabil, cu disperare. Septimus încă mă voia pentru sângele meu. Simon trebuia să-l ucidă pe Raihn, și asta repede, dacă voia să obțină propriul Însemn de Moștenitor. Nobilii l-ar sprijini datorită trecutului său, dacă nu doar din cauza aversiunii pe care i-o purtau lui Raihn, dar bunăvoința lor nu ar fi ținut prea mult dacă Simon n-ar fi căpătat mai repede Însemnul.

— Slabe șanse, am spus, dar m-am trezit înăbușindu-mi un zâmbet.

— Ah, pari de-a dreptul îngrozită, a replicat el ironic.

— Îmi amintește de vremurile de odinioară. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost subestimată.

— Știm cât de mult îți place asta. Să lupți împotriva unor șanse imposibile.

— Și ție ți-a plăcut, am zis, zâmbind.

— Recunosc, a spus Raihn, întinzându-se pe pat, cu mâinile la ceafă.

— Deci, dacă țin bine minte, asta e partea în care născocim un plan genial și întortocheat.

Era momentul să facem asta, dar mintea mea era absolut goală.

M-am trântit lângă el, uitându-mă la stinghiile strâmbe de lemn de deasupra noastră. Un păianjen se legăna din grindă în grindă, meșteșugind o pânză argintie. Era o lucrare haotică, o țesătură de fire aproape invizibile, înșirate dezordonat în umbră, practice, dar departe de a fi frumoase. La fel ca soarta însăși, mi-am spus.

Am reflectat amândoi, preț de câteva clipe.

— Deci, ce avem? a întrebat Raihn.

Apoi, răspunzând la propria întrebare, a spus:

— Ne avem pe noi.

— O fată din neamul oamenilor și un rege răsturnat de pe tron, am spus, categoric.

— Nu. Doi Moștenitori care au câștigat Kejariul, fir-ar el blestemat de zei!

Corect. Raihn și cu mine am reușit, fiecare în parte, să ducem niște bătălii incredibil de dezechilibrate în Kejari și ne-am descurcat și mai bine împreună. În plus, puterea noastră crescuse exponențial de când primisem Însemnele de Moștenitor. Sigur, al meu era încă greu de controlat, dar îl folosisem ca să ucid numeroși soldați, pentru a-l salva pe Raihn.

Cumva păruse... mai ușor atunci, când eram pierduți într-o vâltoare însângerată.

Toată viața, Vincent mă certase pentru impulsivitatea mea emoțională, învățându-mă că stoicismul și concentrarea erau singurele căi pentru a-mi stăpâni magia. Și totuși, niciodată nu mă simțisem mai puternică decât în acele momente, când nu mă mai controlam deloc.

Acum nu-mi permiteam să mă gândesc prea mult la asta.

Faptul că Raihn putea fi pus atât de ușor în primejdie deblocase ceva sălbatic în ființa mea.

Pericolul în care se afla Mische, am sperat, mi-ar putea alimenta aceeași cruzime nestăpânită.

Raihn a surâs cu o amărăciune care, bănuiam, îi anticipa propria cruzime.

— Mă simt onorat că ai atâta încredere în forțele noastre, prințesă, a spus. După tot acest timp.

S-a dat jos din pat și a străbătut camera. I-am admirat posteriorul – nu m-am putut abține – când s-a aplecat peste birou și a scotocit prin sertare. Când s-a întors, ceva ascuțit și sclipitor strălucea în mâinile lui, cuibărit într-o țesătură de mătase.

Am recunoscut obiectul înainte ca Raihn să revină în pat. Am ridicat din sprâncene.

Oglinda lui Vincent.

— E la tine, am zis, cu o răsuflare tăioasă.

— Am scos-o din castel cu prima ocazie. Credeai că-i îngădui lui Septimus s-o păstreze? Sau c-o las să zacă pe undeva, la îndemâna ta, ca să mai aduci un batalion de soldați Hiaji la ușa mea?

Aproape că m-am simțit jignită. Aproape. Era îndreptățit să-și pună această problemă.

În orice caz, m-am bucurat enorm. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste marginea pocalului, zărind o frântură infimă din propria reflexie.

— Deci asta ne-o oferă pe Jesmine, am spus.

Raihn m-a privit pieziș.

— Ai încredere în ea?

O altă întrebare valabilă, în urma unei lovituri de stat. Raihn nu putea avea încredere nici în propria lui nobilime. Și, la naiba, nici eu nu puteam avea încredere în mulți dintre nobilii mei - dar, de bine, de rău, Jesmine se dovedise întotdeauna loială. Nu trebuia să urmeze ordinele fiicei umane a regelui ei, pe care nici

nu o plăcea prea mult. Și totuși, le-a urmat, fără șovăială. Asta însemna ceva.

— Da, am spus.

Dar forțele Hiajilor pe care le-aș fi putut avea la dispoziție erau în acest moment departe de Sivrinaj. Și nu aveam timp să strângem o armată înainte de a porni la drum.

M-am uitat înspre celălalt colț al camerei, la mormanul de lucruri pe care le împrăștiaserăm ieri pe podea. Am alunecat de pe pat și m-am ridicat în picioare, conștientă de privirea lui Raihn care îmi studia corpul dezgolit. Simțeam o satisfacție ciudată, trebuia să recunosc. Și o plăcere la fel de ciudată.

Am scotocit în grămada de mătase însângerată și am scos Ucigașa de Inimi.

Deși era în teaca ei, îi simțeam magia alergându-mi pe sub piele. Nu cu mult timp în urmă, acest lucru era incomod, aproape dureros, ca și cum carnea mea ar fi fost prea slabă pentru sabia asta. Acum? Simțeam puterea din acel disconfort – amețitoare și puțin derutantă, ca vinul vampirilor.

Simțeam, de asemenea, prezența tatălui meu înăuntrul ei. De parcă stătea chiar pe umărul meu, criticându-mi în tăcere priza de armă.

— Și mai avem și asta, am spus.

O armă pe care Vincent o folosise pentru a ucide sute – mii chiar – de războinici temuți, de-a lungul timpului. O armă suficient de puternică pentru a-și apăra tronul vreme de două sute de ani.

O armă suficient de puternică pentru a distruge unul dintre ultimele mari orașe Rishane.

Acest gând mi-a întors stomacul pe jos. Mi-am ridicat privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Raihn. Nu mai era niciun strop de glumă în ea. Nici măcar dorință. Nu, era absolut serios, cu buzele strânse. M-am întrebat dacă se gândea la același lucru ca mine – la cenușa rămasă din Salinae și la rolul pe care această armă l-a jucat în distrugerea orașului.

— Un lucru care nu poate fi desconsiderat, a zis el în liniște.

Mândria pe care o simțisem pentru că puteam mânui această armă s-a ofilit ușor.

Nu. Nu era un obiect pe care să-l desconsideri. Doborâsem zeci dintre vampirii lui Simon cu el – de una singură. Dar cu Raihn alături de mine? La naiba, aproape că ne puteam croi drum prin castel fără alt ajutor.

Aproape.

Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, Raihn a spus:

— Dacă i-am lua prin surprindere, ar trebui s-o facem cu ajutorul forței. Dar nu în seara asta, când suntem cei mai căutați vampiri din Casa Nopții.

M-am așezat la loc pe marginea patului. Am rămas amândoi tăcuți, pierduți în gânduri.

Avea dreptate. Forța brută nu avea cum să funcționeze. Însă eu nu câștigasem turneul Kejari fiind cea mai puternică. Câștigasem pentru că îmi petrecusem întreaga viață învățând cum să supraviețuiesc în Obitraes, în ciuda naturii mele. Învățând trucuri care mă puteau duce de fiecare dată puțin mai departe.

Trucuri cum ar fi...

Am zâmbit pe furiș.

Chiar înainte de a-mi ridica privirea, am simțit și zâmbetul din vocea lui Raihn.

— Cred că recunosc fața asta.

— Mai avem un lucru, am spus. Pe mine.

47. ORAYA

Vincent mă învățase cum să supraviețuiesc. Asta însemna că știu să lupt, da, dar în egală măsură însemna că știu și să fug.

Tatăl meu crease castelul perfect pentru un om care știa că, într-o bună zi, cea mai cruntă amenințare ar putea veni din interiorul propriului cămin. Tunelurile erau lungi, derutante și întortocheate. Septimus știa despre unele dintre ele – mă îngrijisem de asta prin propria prostie. Dar nu le cunoștea pe toate, așadar nu le putea păzi.

Cel mai greu ne va fi să ajungem acolo.

Eram sigură că Vincent crease mai multe căi de intrare și ieșire din castel. Din nefericire, nu-mi dezvăluise niciuna dintre ele – privind retrospectiv, era logic, pentru că nu voia să-mi ofere nicio modalitate de a mă strecura departe de el. Totuși, îmi dăduse instrucțiuni în privința unei căi de ieșire. O cale atât de neplăcută, încât putea fi sigur că nu o voi folosi decât dacă viața mea era în pericol iminent.

De-a lungul anilor se scrisese mult despre râul Lituro. Oaspeții născociseră o mulțime de poezii despre felul în care se

încolăcea printre dune ca o dâră de vopsea argintie, sub lumina lunii. Unii susțineau că era însuși sângele vital al Nyaxiei.

Mi-am imaginat că poate, acolo, în deșert, era într-adevăr un lucru de o maiestuoasă frumusețe.

În inima Sivrinajului, însă, râul era jumătate apă, jumătate urină. Apele reziduale trebuiau să ajungă și ele undeva. În oraș, cei mai mulți credeau că cel mai ușor era ca ele să se deverseze direct în râu. La naiba, mulți locuitori deciseseră să nici nu mai meargă la toaletă și să-și facă nevoile direct în râu. Foarte, foarte, foarte mulți.

Eram sigură de asta când apa – dacă se putea numi așa – mă înghițea, puțin câte puțin.

Nu auzeam mare lucru scufundată, dar am distins cât se poate de clar înjurătura îngrozită a lui Raihn când s-a scufundat în timp ce apa pișată ne înconjura. M-am forțat să-mi deschid ochii și am regretat imediat. Oricum nu vedeam nimic acolo, dedesubt.

Am scos capetele la suprafață în același timp. Raihn și-a scuturat părul ca un câine, aruncându-mi pe față stropi de lichid urât mirositor.

— Bleah! am spus, strâmbând din nas. Ai grijă!

— Ce? E prea multă urină pentru tine? a zis, uitându-se atent în jur. Nu sunt sigur că asta e cea mai mare problemă, prințesă.

Am aruncat un pumn de apă spre el. În ciuda încercării lui de a se feri, l-am nimerit direct în obraz, ceea ce mi-a plăcut mult. S-a încruntat, dar nu a protestat, de parcă știa că o merita.

Am ridicat bărbia, arătând în josul râului – către spatele castelului, care se profila în umbră în fața ochilor noștri. Ne aleseserăm o zonă retrasă a apei, la granița cu cartierele oamenilor, pentru a sări în apă fără să fim observați, dar rumoarea dinaintea noastră era vizibilă de la această distanță – o puzderie de torțe și Focuri ale Nopții, dar și vuietul unor glasuri estompate. Castelul însuși era neobișnuit de bine luminat – la ferestre pâlpâia focul ce dezvăluia frânturi ale siluetelor aflate înăuntru.

Mi-a amintit cum arăta acest oraș în noaptea ultimei încercări a turneului Kejari – noaptea în care Raihn preluase controlul.

— Nu voi putea să văd pe sub apă, am spus. E drept înainte. Apoi la stânga, când ne apropiem de castel. Unul dintre grilaje duce înăuntru și face legătura cu tunelurile. Rămâi aproape de mine.

— *Unul* dintre grilaje? a repetat el.

I-am înțeles ideea – castelul era enorm și avea o duzină de grilaje de canalizare numai pe partea de vest.

Eram foarte tânără când Vincent îmi arătase asta și o făcuse din interior spre exterior, nu invers. Nu-mi aminteam exact care dintre ele era. Norocul avea să fie, speram, de partea noastră.

— Va trebui... să încerc câteva, am spus, crispată.

A râs încet.

— Nu e distractiv dacă e prea ușor.

Era și acesta un mod de a privi lucrurile.

— Ești gata? a întrebat.

Am aruncat o privire în jos, spre mizeria pestilențială. Nu, nu eram gata.

M-am bucurat că Raihn împachetase câteva armuri de piele pentru marea noastră evadare. Pe cea de pe mine trebuia s-o pun pe foc.

— Absolut, m-am mulțumit să zic.

Împreună, ne-am scufundat sub apă.

NU ERAM cea mai bună înotătoare din lume. Raihn era rapid, dar trebuia să se oprească mereu ca să-l pot ajunge din urmă. În plus, nu vedeam nimic – chiar și în cele câteva secunde în care îmi sileam ochii să se deschidă, nu zăream decât un întuneric

tulbure. Luam amândoi, la intervale lungi, câte o gură de aer, mai ales când am ajuns aproape de castel. Gărzile erau peste tot, atât Rishani, cât și Născuți din Sânge, deși păreau extrem de dezorganizate. Cei mai mulți soldați urlau unii la alții în loc să stea de pază.

Încercau, ne-am dat seama, să-l găsească pe Raihn și erau siguri că-l vor prinde în oraș, în timp ce încerca să fugă – nu la ușa lor, croindu-și drum înapoi spre castel.

O presupunere firească. Nu așa ar fi procedat majoritatea vampirilor raționali. Cu atât mai puțin să înoate prin nămol.

Și era, într-adevăr, nămol în momentul în care am ajuns la castel. Lichidul prea gros pentru a putea fi numit apă mi se lipea de piele și de păr de fiecare dată când ieșeam la suprafață pentru a trage aer în piept. Mirosul era atât de rău, încât nici măcar acele secunde petrecute deasupra apei nu mai erau un deliciu, indiferent dacă respiram pe nas sau pe gură. Puteam *să simt* acel gust scârbos.

La un moment dat, l-am surprins pe Raihn uitându-se la mine, cu un zâmbet pieziș pe buze, de parcă se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs. M-am încruntat la el și a clătinat din cap. Îi puteam auzi cuvintele fără să le rostească: *Mutra aia a ta blestemată.*

Trebuia să fiu recunoscătoare, totuși, pentru existența canalizării – cel puțin ne masca mirosul, mai ales pe al meu. Chiar și când am înotat la doar câțiva metri de soldații de pe străzile de deasupra noastră, am trecut neobservați.

Când am ajuns, în cele din urmă, la cotul unde râul întâlnea apeductele castelului, i-am mulțumit Zeiței în sinea mea. A trebuit să ne luptăm cu un curent surprinzător de puternic pentru a ajunge până la castel, deoarece canalele fuseseră construite într-un unghi ușor descendent, pentru a asigura fluxul constant de reziduuri spre exterior. M-am prins oblic de piatră, lăsând zidul să mă protejeze, și mi-am scos capul deasupra apei pentru a examina grilajele din față.

Nu-mi aminteam deloc care dintre ele ducea în tuneluri.

M-am scufundat din nou, năpustindu-mă asupra primului set de zăbrele de fier. Raihn a venit înot lângă mine, ajutându-mă să trag de grilajul metalic.

Nu era primul. Nici al doilea. Când ne-am ridicat ca să mai luăm o gură de aer, vocile soldaților erau și mai aproape.

La naiba! Cu cât stăteam mai mult într-un loc, cu atât creștea riscul să fim văzuți. Nu știam cât timp mai aveam la dispoziție până când cineva se va apropia și mai mult.

Te rog, Vincent, fă să fie ăsta!

Ne-am scufundat din nou și ne-am îndreptat spre următorul grilaj.

Și poate că, până la urmă, Zeița sau răposatul meu tată avea grijă de noi, pentru că acesta s-a clintit imediat.

Ușa era greoaie, proiectată pentru a fi împinsă din interior, nu din afară. Raihn a ținut-o deschisă ca să mă strecor prin ea, iar eu am făcut același lucru pentru el, ajutându-l să se strecoare printre zăbrelele de metal. Nu a fost ușor, pentru că înaintam împotriva curentului, mai puternic aici, în apropierea canalelor din castel.

După ce am intrat, Raihn s-a văzut nevoit să mă înșface de braț și să-și folosească forța pentru a mă împiedica să fiu luată de torent. În momentul în care tunelul a început să se încline în sus, practic ne târam de-a lungul pereților plini de nămol. Mușchii îmi urlau de durere. Plămânii îmi ardeau, disperați după aer. Mi-am strâns degetele în jurul curelei trecute peste piept, brusc înspăimântată că Ucigașa de Inimi se va desprinde de mine din cauza curenților.

Când, în sfârșit, podeaua s-a îndreptat și am putut sta în picioare, am spus, sufocată:

— Mulțumesc, *Mamă Întunecată*!

— Chestia asta, a mormăit Raihn, a fost teribil de înjositoare.

Și-a șters noroiul de pe față în timp ce eu am sărit din apă și m-am cățărat, cu ultimele puteri, pe o treaptă abruptă de

la marginea tunelului. Aerul era fierbinte și greu și mirosea a rahat.

Semăna totuși cu o parfumerie în comparație cu locul de unde tocmai veniserăm.

Raihn m-a urmat, stând acum amândoi pe o cărare înălțată de-a lungul marginii tunelului de canalizare. Era foarte întuneric aici. Am invocat o mică minge din Focul Nopții în palma mea, a cărei lumină albastră i-a scăldat fața lui Raihn.

Am chicotit.

— Ce? a spus el.

Iată-l, chiar aici! Regele Născuților din Noapte. Ud leoarcă, purtând o armură de piele ieftină, care nu-i venea bine, cu fața complet acoperită de rahat, cu excepția unei măști de piele „curată" pe care o obținuse după ce se ștersese în jurul ochilor.

Mi-a privit chipul și a oftat.

— De parcă tu arăți senzațional, prințesă. Pe sânii lui Ix! Hai să mergem. Unde e tunelul ăsta?

Corect.

Asta era o întrebare bună. M-am târât de-a lungul peretelui, cu mâna lipită de cărămizile aspre, antice, vâscoase. Cam cum te-ai fi așteptat să pară la atingere piatra marinată de secole întregi sub straturile de excremente umede.

— Era pe-aici pe undeva, am murmurat, pipăind zidul. Sub una dintre aceste arcade...

Vârfurile degetelor mele au dat de ceva. La început, am crezut că era doar o crăpătură în perete, dar o nouă încercare și o privire mai atentă cu ajutorul Focului Nopții mi-au arătat cu totul altceva – nu, era un contur.

— Aici, am spus.

— Mă ocup eu.

Raihn s-a izbit cu toată greutatea în ușă. A forțat-o preț de câteva secunde, cu fața schimonosită de efort, apoi a renunțat, sprijinindu-se de perete.

— Ești sigură că se deschide din afară?

La naiba! Speram din tot sufletul că da. Altfel eram terminați.

Vincent era extrem de meticulos. Nu-mi puteam imagina că s-ar fi chinuit să creeze o cale de ieșire atât de elaborată dacă nu plănuia s-o folosească și ca un acces de urgență pentru a reveni în castel, dacă ar fi avut nevoie.

Dar... doar dacă *el* ar fi avut nevoie.

— Probabil s-a asigurat că numai el o poate folosi, am spus eu. Poate că eu...

Urmându-mi instinctul, mi-am scos arma de la șold și mi-am zgâriat podul palmei, deschizând o rană delicată, ca un pârâiaș stacojiu. Apoi mi-am lipit rana sângerândă de ușă, strâmbându-mă ușor când am simțit suprafața vâscoasă peste tăietură.

Primul meu gând a fost: *O să fac o frumusețe de infecție din cauza asta.*

Al doilea a fost: *Nu va funcționa.*

Dar exact când îmi treceau aceste cuvinte prin minte, ușa s-a deschis dinaintea noastră cu un scrâșnet de piatră șlefuită, dezvăluind un tunel îngust și întunecat, luminat cu felinare ale Focului Nopții.

A fost... rapid. Și mult mai ușor decât credeam că va fi. Mai ușor decât fusese vreodată să-mi folosesc sângele pentru a mânui magia lui Vincent.

M-am uitat în jos, la palma mea însângerată. Simțeam privirea lui Raihn asupra mea, observând, fără îndoială, același lucru.

— Se pare că ușa nu era doar pentru el, a zis.

Am înghițit în sec.

Chiar credeai, mi-a șoptit Vincent în străfundul minții, *că nu te voi lua și pe tine în considerare, șerpișorule?*

Am tresărit. Cândva, tânjeam cu ardoare după glasul său. Acum, aducea cu el un val de emoții complicate.

Nu avea sens. Îmi ascunsese aceste căi de acces, la fel cum făcuse cu magia mea, cu sângele și tot trecutul meu. Și totuși, mă iubise îndeajuns încât să-mi ofere această măsură de siguranță, care era numai a lui.

Deci, avusese încredere în mine sau nu? Sau nici măcar el nu știa?

— Habar n-am, am spus sec. Poate că doar recunoaște sângele lui în mine. Hai să mergem. Pe-aici e drumul.

Am scos sabia tatălui meu de la spate, încercând în zadar să-i ignor prezența copleșitoare care m-a izbit în momentul în care degetele mele au strâns mânerul, și am luat-o din loc înainte ca Raihn să mai spună ceva.

Dar nici măcar nu a încercat.

TUNELURILE ERAU prost întreținute, înguste și întortocheate, un efect secundar al faptului că fuseseră păstrate într-un secret absolut și construite în jurul infrastructurii existente a castelului de o echipă foarte mică de muncitori – și nu fuseseră niciodată întreținute, pentru că Vincent nu voia să riște să afle nimeni de existența lor. După o sută de ani sau cam așa ceva, începeau să-și arate gradul de uzură. Chiar dacă Raihn și cu mine ne aflam deja sub castel, am mers o bucată bună înainte ca tunelurile să înceapă să semene puțin mai mult cu holurile cu care eram mai obișnuită.

În curând, am escaladat câteva seturi de scări strâmbe și colțuroase, care ne-au condus în clădirea propriu-zisă. Prin pereți au răsunat voci agitate și înăbușite – toate haotice și amestecate, chiar dacă nu puteam desluși cuvintele.

— Se pare că se distrează de minune, a șoptit Raihn, când glasurile neinteligibile ale războinicilor care țipau unii la alții s-au estompat în urma noastră.

— Nu cred că te afli în postura de a judeca lovitura de stat a altcuiva, am spus, având în vedere că a ta a mers al naibii de bine până acum.

— Ai dreptate, a spus, râzând încet.

Am ajuns în capătul acestui set de trepte, iar acolo tunelul s-a bifurcat. Am vorbit în șoaptă, conștientă de subțirimea pereților din unele părți ale clădirii străvechi.

— Suntem în spatele bibliotecii de la etajul doi acum, am zis și am arătat spre calea din stânga. Tu o iei pe aici. Te va duce la temnițe. Coboară și mergi la dreapta.

Raihn a privit cu atenție cealaltă direcție.

— Iar tu o iei pe-aici?

Am încuviințat. Acel drum ducea la etajele de sus ale castelului – până la odăile mele.

Odăile mele, unde ascunsesem pandantivul lui Vincent.

Doar eu cunoșteam calea întortocheată până la nivelul superior al castelului. Doar eu puteam să ating artefactele legate de sângele lui Vincent. Așadar, asta însemna că eu trebuia să fiu cea care urca să-l ia – pentru că, bineînțeles, nu puteam să-l lăsăm în mâinile lui Simon sau ale lui Septimus. Chiar dacă nu știam ce era, nu mă îndoiam că e prea important pentru a-l pierde.

Ceea ce însemna că Raihn va trebui să se ducă singur în temniță pentru a o salva pe Mische, cel puțin deocamdată, până când puteam să mă alătur și eu.

Discutaserăm îndelung despre plan. Nu puteam merge amândoi în ambele locuri, asta ar fi atras prea repede atenția asupra noastră. Singura noastră șansă de a atinge ambele obiective era să ne despărțim, pentru moment.

Totuși acum, când drumurile noastre se separau, simțeam cum șovăi – ochii mei au zăbovit asupra trupului lui Raihn. Știam că armura de piele ascundea urmele unor răni încă nevindecate.

În ciuda siguranței de mai devreme, începusem să mă îndoiesc că era o idee bună.

— Ești sigur că poți face asta? am spus.

Raihn s-a încruntat, amuzat.

— Îți faci griji pentru mine?

— Sunt pragmatică.

— Mă descurc. Mă pot ocupa de câteva gărzi de-ale lui Simon. Sunt Regele Născut din Noapte, îți amintești?

— Îmi amintesc că a trebuit să-ți salvez viața de „câteva dintre gărzile lui Simon" în urmă cu vreo treizeci și șase de ore.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze, pentru că atinsesem o coardă sensibilă. Poate că Raihn încerca să joace rolul regelui imperturbabil, dar știam că nu-i plăcea deloc, dar deloc să piardă.

— Nu a fost o luptă corectă, a spus el. M-au drogat. Și m-au luat prin surprindere. Aștept cu nerăbdare să-mi iau revanșa.

Nu eram prea convinsă.

— În plus, a spus el, dacă totul merge prost, trebuie să rămân în viață doar câteva minute, până când vei veni să mă salvezi din nou, și te voi lăsa să te lauzi cu asta cât de mult ai chef.

Era o idee ispititoare. Puțin. Cu toate astea, nu puteam scăpa de nodul de neliniște din stomac.

Poate că Raihn simțea și el ceva din ceea ce simțeam eu, privind peste umărul meu spre drumul din dreapta, la scările ce se topeau în umbră.

— Grăbește-te, a spus el. Intri și ieși. Simon nu merită onoarea de a te ucide.

Am râs disprețuitor, de parcă aceasta era o perspectivă de-a dreptul caraghioasă. Bravada mea, însă, era și mai puțin convingătoare decât a lui Raihn. Da, omorâsem zeci de vampiri când îl salvasem pe Raihn. Da, câștigasem turneul Kejari. Dar aveam o viață întreagă trăită în frica de vampiri. Un lucru greu de lăsat în urmă.

— Nu mai pierde timpul, am șoptit și am dat să mă întorc, dar el m-a prins de braț.

Când m-am uitat la el, nu mai era nicio urmă de glumă pe fața lui. Nicio falsă încredere. Mâna lui s-a întins să-mi atingă bărbia, atât de scurt încât nici măcar nu am avut timp să reacționez.

— Ai grijă, prințesă, a murmurat el. Bine?

L-am privit în ochi cu o clipă mai mult decât aș fi vrut.

— Și tu, am spus. Ai grijă.

Și apoi fiecare dintre noi s-a strecurat în umbra propriului drum.

48. ORAYA

Holurile din apropierea camerei mele erau și cele mai riscante. Am evitat drumul pe care o luasem în ziua în care evadasem până la biroul lui Vincent, dar eram foarte conștientă că Septimus știe despre existența tunelurilor. Deși coridorul pe care mă aflam acum nu comunica direct cu cel pe care mersesem atunci, nu puteam fi sigură câte mai descoperise el. Când am ajuns la ultimul nivel al castelului, mă mișcam foarte încet, abia respirând, trăgând cu urechea să nu fie vreo gardă și fiind, în același timp, silențioasă ca o fantomă.

Nu am auzit prea multă activitate aici, spre deosebire de etajele inferioare. În această aripă a castelului erau doar camera mea și cea a lui Raihn, niciuna dintre ele făcând parte din apartamentele regale. Simon și Septimus reușiseră lovitura de stat, prinzându-l pe Raihn cu garda jos, dar asta nu însemna că aveau mai mulți oameni decât el. Trebuiau să-și folosească forțele cu măsură, concentrându-le acolo unde era mai mare nevoie de ele.

Trebuia să sper că nici Simon și nici Septimus nu credeau că era nevoie de acești oameni aici, sus.

Am așteptat la pasajul către sala principală câteva secunde lungi, cu urechea lipită de ușă, înainte de a mă pune în mișcare. Când nu am auzit niciun sunet, am intrat pâș-pâș, cu sabia în mână, închizând imediat tunelul secret în urma mea.

Sala era goală. În liniște, rapid, m-am deplasat de-a lungul peretelui, dând un colț, apoi altul, până când am ajuns pe coridorul nostru.

Ar fi fost prea ușor să fie liber.

Două gărzi mă așteptau.

Din fericire, ambii soldați erau Rishani, nu Născuți din Sânge – asta însemna că nu trebuia să înfrunt magia sângelui. M-au recunoscut imediat, dar nu le-am dat timp să reacționeze înainte de a mă năpusti asupra lor.

Doi dintre ei. Odinioară ar fi fost intimidant. Acum era o ușurare. Doar doi? Mă descurcam cu doi.

Parcă trezită la viață în fața promisiunii unei vărsări iminente de sânge, Ucigașa de Inimi s-a încălzit brusc în mâinile mele, iar lama s-a aprins cu o strălucire roșiatică.

Când cei doi bărbați au pornit spre mine, m-am gândit la Mische.

M-am gândit la felul în care stăpânul lor abuzase de Raihn și la urmele pe care le lăsase în el mult timp după ce rănile de pe trupul lui se vindecaseră.

Și, deodată, nu mi-a fost greu să-mi invoc magia, albul rece al Focului Nopții contopindu-se cu sclipirea fierbinte a sabiei lui Vincent.

Ultima dată când o folosisem, nu prea avusesem timp să apreciez ce armă nemaipomenită este. Acum, când lama a pătruns în trupul primului soldat, fără să întâmpine rezistență, umplându-i pieptul cu zeci de arsuri de un alb orbitor, n-am avut încotro și a trebuit s-o admir.

Niciodată până atunci nu-mi fusese atât de ușor să ucid.

Al doilea bărbat s-a dat înapoi, clătinându-se șocat, când a văzut cât de repede a căzut tovarășul său. Dar, spre cinstea lui,

nu era un laș. După ce a șovăit câteva clipe, s-a aruncat din nou spre mine, cu sabia scoasă.

Acea fracțiune de secundă de pauză, totuși, a fost de ajuns.

M-am ferit, folosindu-mă de elanul său pentru a-l izbi de perete. Era ciudat să folosesc sabia când eram atât de obișnuită să-mi mânuiesc pumnalele. Mi-am forțat corpul să lupte într-un mod complet diferit, imitând pașii lui Vincent în loc să mă bazez pe ai mei. În acel moment de ezitare, mi-a deschis o rană pe obraz care m-a făcut să șuier de durere.

Îmi puteam imagina perfect în ce fel ar fi ripostat Vincent. Fusesem martoră la asta de multe ori. Execuția mea nu a fost desăvârșită, dar și-a atins ținta.

Când m-am retras, gâfâind, Rishanul era prăbușit pe perete, cu Ucigașa de Inimi înfiptă în piept.

Am scos sabia, fără să mă obosesc să-i șterg lama. Nici n-ar fi trebuit s-o fac – arma absorbea singură sângele, la fel de înfometată de violență și răzbunare ca mine. Focul Nopții clocotea lăuntric. Deja mă gândeam la locul unde se afla Raihn în acest moment – mă gândeam intens că a ajuns la temnițe, înconjurat de soldați, poate răstignit din nou, așa cum se întâmplase la bal...

M-am îndreptat spre camera mea și am încercat clanța. Bineînțeles că ușa era încuiată! La naiba!

Am îngenuncheat, examinând încuietorile. Aș fi avut nevoie de toate cele patru chei.

Aș fi putut oare... să le topesc, așa cum am făcut-o în ziua în care evadasem? Sau poate...

Mi-am privit sabia, acoperită de sânge. Era caraghios să încerc să înjunghii o încuietoare. Dar, dacă orice armă ar fi putut s-o facă...

Privirea mi-a căzut pe sângele de pe lamă. Apoi la cadavrele de la care provenea acesta.

M-am dus la cel mai apropiat dintre acestea. Acolo, la centura sa, era un mic inel cu chei de argint.

Mă gândisem să dărâm cu sabia o ușă înainte de a căuta cheile. Zeiță, păzește-mă! M-am bucurat că Raihn nu era aici să vadă asta.

După ce am bâjbâit puțin, am descuiat totuși trei dintre cele patru încuietori. Abia la a patra mi-am pus întrebarea:

De ce era camera mea păzită? Și de ce era încuiată?

Ideea mi-a venit abia când am împins ușa, fiind nevoită să mă feresc imediat de un scaun de la măsuța de toaletă pe care cineva mi-l îndreptase spre cap.

— Fir-ar să fie! am șuierat, căzând la podea și simțind cum cele mai grave răni se trezesc la viață, cu o durere ascuțită.

— *Zei mari și sfinți!*

Buf – persoana care fluturase scaunul transformat în armă l-a lăsat să cadă la pământ.

M-am rostogolit pe o parte, strâmbându-mă, și am dat cu ochii de Mische stând dinaintea mea, cu mâinile la gură, cu ochii mari. Era încă îmbrăcată în rochia de la petrecere, deși acum era mototolită, iar machiajul îi era întins pe toată fața.

— Mă bucur atât de mult că ești în viață!

A căzut în genunchi, gata să-și arunce brațele în jurul gâtului meu, apoi a devenit brusc serioasă, ridicând din sprâncene.

— Ce naiba cauți aici? Și de ce puți în halul ăsta?

Când Mische se pornea cu întrebările, nu se mai oprea.

— Unde e Raihn? a întrebat ea, ajutându-mă să mă ridic. Cum ai ajuns aici? Ai văzut ce se întâmplă afară? Ne vine vreo armată în ajutor?

Și apoi a repetat, de parcă prima dată nu fusese suficient:

— Unde e Raihn?

— Putem să vorbim în mers, am zis. Nu avem prea mult timp.

Dar, Sfântă Zeiță, cât mă bucuram s-o văd!

M-am aplecat să-mi iau sabia, care-mi căzuse din mână când Mische mă atacase cu scaunul, iar când a văzut-o, ochii i-au ieșit din orbite.

— Asta e...

— Chiar așa.

— *Pe toți zeii*, Oraya! Chiar o poți *mânui?*

Nu știu de ce, dar uimirea lui Mische m-a făcut și pe mine să șovăi – un val de neîncredere, pe care îl reprimasem în ultimele două zile, m-a cuprins dintr-odată.

Au fost... două zile foarte, foarte ciudate.

— Este... da, pot.

Nu știam ce altceva să spun, așa că mi-am dres glasul.

— Hai să ne grăbim. S-ar putea să vină soldații sau...

— Doar ăștia doi erau.

Mische a ieșit din starea de șoc, devenind serioasă.

Pandantivul.

Da. M-am dus la măsuța de toaletă și am deschis sertarul de sus.

— Ce cauți aici? am întrebat. De ce nu te-au dus în temniță?

O clipă de tăcere.

— Hai să mergem, a zis ea, îndreptându-se spre ușă, cu spatele la mine. Ai spus că nu avem timp.

Am făcut o pauză. În vocea ei era o nuanță... ciudată.

Dar avea dreptate. Nu aveam timp. Am scotocit într-un sertar din dulap, apoi în următorul, în timp ce inima îmi bătea din ce în ce mai repede.

Era aici.

Pandantivul era aici.

Eram sigură de asta. Fusesem foarte atentă unde îl pusesem. Mă uitam la el în fiecare seară. Dar în sertar era doar un cuib gol de mătase.

Niciun pandantiv.

Nicio urmă a magiei acestuia.

— La naiba! am mormăit.

— Ce e? m-a întrebat Mische.

— A intrat cineva aici?

Am mai deschis un sertar, în cazul în care m-aș fi înșelat, deși știam că nu e așa.

— Înaintea mea? Eu sunt aici doar de o zi. Le-a luat câteva ore ca să...

Am trântit sertarul la loc, înjurând printre dinți.

Îl găsiseră, așadar. Căutaseră în camera asta. Bineînțeles. Septimus era un ticălos, dar nu era prost deloc.

A dispărut. Dacă ar fi fost aici, i-aș fi simțit prezența.

Nu aveam răgaz să mă gândesc la ce înseamnă asta. Cu fiecare secundă trecută, Raihn putea fi în mare pericol acolo jos, în temniță.

M-am întors la Mische, care se uita la mine încruntată. Avea întrebări, era evident, dar, la fel ca mine, știa că nu era momentul să le dea glas. S-a dus la unul dintre cadavrele Rishanilor și i-a smuls sabia din mâna încremenită.

Luptasem alături de Mische de multe ori până acum. Dar tot mi se părea un pic ciudat de fiecare dată când o vedeam cu o armă în mână, mai ales pentru că era foarte pricepută, iar asta părea să contravină total personalității ei.

Ne-am furișat amândouă pe hol, mișcându-ne rapid, în tăcere, de-a lungul zidurilor.

Trebuia doar să ne întoarcem la tunel și să coborâm la Raihn înainte să...

Dar aveam cel mai mare ghinion din lume. Un ghinion îngrozitor, aproape caraghios.

O siluetă a ajuns în vârful scărilor chiar când noi am cotit pe coridorul lung. Când i-am auzit pașii, nu am mai avut timp să ne retragem.

Ne-am înfruntat din priviri. Ochii lui i-au sfredelit pe ai noștri.

Fir-ar să fie! m-am gândit.

Mische a încremenit, de parcă nici nu mai respira.

În fața noastră stătea prințul Născut din Umbră.

49. ORAYA

A durat o clipă până când l-am recunoscut. Îl văzusem doar din colțul opus al sălii de bal, în timpul petrecerii de nuntă, și atunci nu fusesem foarte atentă. Nobilii vampiri de sex masculin tindeau să aibă trăsături asemănătoare – pometi înalți, piele întinsă, ochi tăioși, alura periculoasă menită să atragă prada. Prințul Născut din Umbră bifa toate aceste puncte de pe listă. O ființă frumoasă și periculoasă care se potrivea perfect printre toate celelalte ființe frumoase și periculoase.

Abia după ce i-am văzut diadema din părul des și i-am remarcat stilul vestimentar – brocarturi fine și strânse pe corp – totul a căpătat sens.

A zâmbit vag când ne-a recunoscut, deși m-a fixat cu privirea doar preț de o clipă, apoi și-a ațintit-o în spatele meu – zăbovind asupra lui Mische.

Ce naiba căuta el aici?

Dacă m-aș fi întrebat câtuși de puțin unde se dusese prințul Născut din Umbră când a izbucnit lovitura de stat, aș fi presupus că fugise din oraș. Ce interes ar fi avut un Născut din Umbră să rămână aici și să privească cum Născuții din Noapte se sfâșie între ei?

Dar, din nou... de ce *n-ar fi vrut* să fie martor la un asemenea eveniment? Vampiri. Vicleni și însetați de sânge, întotdeauna distrați de întâmplările violente. Mereu entuziasmați de ideea de a-și vedea dușmanii îngenuncheați.

Și de ce Simon n-ar fi vrut ca prințul să vadă totul, dacă asta ar fi însemnat șansa de a câștiga respectul unui lider puternic din Obitraes?

O mișcare inteligentă din partea lui. Pentru că prințul era foarte valoros.

Dacă aș fi avut mai multe calități diplomatice, poate c-aș fi putut profita de această oportunitate. Mi-l puteam închipui pe Raihn făcând asta cu iscusință – punându-și exact masca potrivită pentru a-i arăta prințului ceea ce voia să vadă.

Dar eu nu eram Raihn. Nu eram nici Vincent. M-am uitat la acest prinț și nu am văzut nimic altceva decât o amenințare, fiecare nerv din corpul meu strigând: *Omoară-l!*

Ar fi fost o prostie. Un coșmar din perspectivă politică. Dar...

Prințul a făcut un pas mai aproape, cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine, a spus el, iat-o pe...

Cu viteza luminii, o pată de bronz și aur a trecut pe lângă mine. Atingerea vâjâitoare a unui trup m-a dezechilibrat, preț de o clipă.

În clipa următoare mi-am dat seama că Mische se năpustise asupra prințului, iar sângele acestuia era pretutindeni.

Nu o mai văzusem niciodată pe Mische luptând în felul acesta, nici măcar în timpul turneului Kejari. Reacționa animalic, nu erau nicidecum mișcările ei obișnuite, ușoare și rapide, ci unele violente, brutale. Cei doi se tăvăleau la pământ, iar dârele de magie a umbrei făceau imposibil de înțeles în întregime ceea ce se întâmplă.

Am sărit după ea la o fracțiune de secundă după ce a țâșnit din loc. Dar deja lupta lor devenise însângerată. Mai întâi Mische era deasupra lui, înjunghiindu-l cu sălbăticie. Sângele

negru-roșiatic îi împroșcase chipul, ajungând și pe fața mea, când m-am aruncat spre ei.

Apoi, chiar când eram gata să intervin, prințul a trântit-o pe Mische la podea, mârâind fioros și apropiind pumnalul de fața ei.

Toate ideile despre diplomație, alianțe sau război iminent mi s-au evaporat din minte.

M-am năpustit asupra prințului, smucindu-l de pe ea. Acesta s-a repliat iute, retrăgându-se și întorcându-se spre mine. Aveam sabia pregătită să i-o înfig în piept...

Dar Mische mi-a luat-o înainte, sărind pe el.

A fost o lovitură năucitoare, chiar și după standardele de viteză și forță fizică ale vampirilor. Precisă, rapidă, puternică.

Mische nici măcar nu a ezitat când lama ei a străpuns sternul prințului. A fost o mișcare atât de frumoasă și de plină de grație, încât am tresărit speriată când trupul acestuia s-a izbit de perete.

Își înfipsese sabia în el până la plăsele și continua să împingă, până când corpurile lor s-au apropiat tot mai mult. Chipul ei era de nerecunoscut, o mască a mâniei absolute, iar dârele care mai rămăseseră din machiajul ei auriu îi pictau peste trăsături imaginea furiei pure.

Prințul Născut din Umbră nici măcar nu a clipit când și-a dat sufletul.

Chiar și atunci, o pironea la nesfârșit cu privirea.

Ea a continuat să împingă, chiar dacă lama sabiei era de-acum îngropată în zid. Rochia ei aurie, cândva uluitoare, era acum îmbibată în sângele negru al prințului.

Liniștea a devenit dintr-odată asurzitoare, cu excepția respirației șovăitoare și întretăiate a lui Mische. Tremura violent, din toate încheieturile.

I-am atins umărul.

A inhalat brusc și s-a dat împleticit în spate, ducându-și palmele la gură. Sabia rămăsese înfiptă în perete, străpungând trupul prințului.

— O, zei mari și puternici! a răsuflat ea. Eu... o, zei! Ce am făcut...

Tocmai omorâse un prinț al Casei Umbrei.

M-am simțit copleșită de un val rece de frică.

Am încercat să-l alung, pentru că aveam necazuri mai presante.

— Nu ne putem face griji pentru asta acum...

Dar Mische s-a răsucit spre mine și ceva din privirea ei m-a făcut să tac.

Am recunoscut acea expresie. Era mai profundă decât șocul și haosul unei crime neașteptate.

Poate că și eu avusesem aceeași expresie în noaptea în care alergasem, în lacrimi, spre dormitorul lui Vincent, după ce iubitul meu mă violase.

Am închis gura.

M-am gândit la expresia lui Mische când îl văzuse pe prinț la nuntă. Și mi-am dat seama. Nu trebuia să întreb. Dar ea tot mi-a spus, sufocându-se:

— El... este... el este cel care...

Bărbatul care o răpise când era adolescentă. Care o Transformase fără voia ei. Care o abandonase și o lăsase pradă morții atunci când se îmbolnăvise.

Acum înțelegeam de ce fusese adusă aici, în aceste odăi. Un loc confortabil și plăcut, în locul temniței îngrozitoare. Mische era un dar returnat creatorului ei. Un gest pentru a-i face pe plac prințului străin.

Privirea mi s-a îndreptat asupra trupului acestuia, care se prăbușea încet de-a lungul lamei care-l răstignea de zid. M-am împotrivit dorinței copleșitoare de a-i scuipa cadavrul.

La naiba cu diplomația! Nu putea să-mi pară rău pentru el.

Am apucat mânerul sabiei și am smuls-o din perete – și din cadavrul care a alunecat la podea cu un zgomot surd. I-am întins arma.

— Raihn are nevoie de noi.

Era tot ce trebuia să spun.

Ea a clipit, ștergându-și lacrimile. A strâns din dinți. A încuviințat și și-a luat sabia, de pe care sângele prințului picura pe podea.

— Să mergem, a spus Mische.

NE-AM DEPLASAT rapid prin tuneluri. Mă rugam să-l găsim pe Raihn în punctul nostru de întâlnire – intersecția celor două drumuri, unde ne despărțiserăm ultima dată. Dar când am zburat pe ultimele trepte, ne-au întâmpinat doar două coridoare scăldate în întuneric.

Groaza mi s-a încleștat în stomac. Dar nu am șovăit.

— Pe acolo, i-am spus lui Mische și am apucat-o amândouă pe următorul tunel, cel care ducea la temnițe.

Am știut în ce ne băgam înainte de a ajunge la ușă. Mische a auzit înaintea mea, cu simțul ei superior – dar sunetele au devenit iute mai puternice, un vuiet estompat de lovituri și icnete care răzbătea prin pereți.

Știam cum sună violența.

Imediat, am luat-o amândouă la fugă, fără să ne mai furișăm. Când am ajuns la ușă, nu mai aveam nicio îndoială despre ce se întâmpla dincolo de aceasta. Am făcut un efort supraomenesc ca să încetinesc când am trecut prin ușă, tunelul scoțându-ne într-o sală aflată chiar dincolo de temniță. Zgomotele de oțel și carne spintecată răsunau prin pereții de piatră.

În trei pași lungi am ajuns după colț.

Mișcare. Gărzi. Arme.

Cadavre.

Sânge.

Raihn.

Abia am avut timp să observ toate astea înainte de a mă arunca în luptă.

Sabia mea s-a înfipt în spatele unei gărzi, țintindu-i direct inima. Lama a trecut cu ușurință prin carne, întâmpinând prea puțină rezistență. Raihn a dat la o parte leșul de deasupra lui, privindu-mă în ochi doar o fracțiune de secundă înainte de a-și îndrepta atenția către celălalt soldat care se năpustise asupra lui.

Acea clipă, totuși, a fost suficientă pentru a-mi transmite un milion de răsuflări de ușurare.

Pentru Raihn, rănit încă, a fost un chin să se lupte cu o jumătate de duzină de gărzi – poate chiar cu și mai mulți soldați, înainte să ajungem noi acolo –, chiar și cu ajutorul Asterisului.

Acum, lucrurile s-au schimbat.

Uitasem cât de bine era să lupt alături de Raihn. Cât de intuitiv ne înțelegeam reciproc. Cum îmi urmărea corpul chiar și fără să mă privească, anticipându-mi fiecare mișcare, completând-o. Era ca și cum m-aș fi îmbrăcat din nou cu niște veșminte care mi se potriveau perfect.

Loviturile se îmbinau una cu alta, iar eu nu mai știam nimic cu excepția următoarei mișcări, a următorului adversar. Focul Nopții mi se aprindea în sabie și Asterisul lui Raihn o cuprindea pe a sa, lumina și întunericul împletindu-se armonios.

Singur, îi fusese greu. Împreună, eram devastator de eficienți.

După câteva minute, a căzut și ultimul soldat.

Mi-am scos arma din garda care încă se zbătea și m-am întors spre Raihn.

M-a cuprins într-o îmbrățișare înainte să apuc să deschid gura, îngropându-și fața în scobitura dintre gâtul și umărul meu.

Și apoi, la fel de repede, m-a eliberat, lăsându-mă amețită.

— Pentru ce a fost asta? am întrebat.

— Pentru farmecul tău irezistibil, mi-a răspuns el.

Apoi a văzut-o pe Mische și s-a liniștit. A făcut ochii mari la vederea rochiei sale, acoperite de sânge.

— Unde ai fost? a spus el.

Dar ea a zâmbit și a scuturat din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de expresia goală care fusese acolo cu câteva clipe în urmă.

— Mai târziu. Și eu mă bucur să te văd.

Avea dreptate. Nu aveam timp. Eram norocoși că forțele lui Simon erau răspândite în prea multe locuri în acest moment, dar era doar o chestiune de timp până când baia de sânge de la etaj sau de aici, de jos, va atrage atenția inamicilor.

Celulele erau construite în pereți și blindate cu uși groase și solide de metal, cu doar o mică fantă care lăsa să se vadă înăuntru. Raihn percheziționa deja cadavrele, căutând chei, iar când le-a găsit, le-a aruncat în aer cu satisfacție.

Apoi s-a îndreptat spre prima ușă, deschizând-o – acolo era Vale, cu un aer extrem de nemulțumit. Încă purta veșmintele de mire, deși părea că se luptase din greu, mătasea fiind sfâșiată și pătată de sânge.

— Lilith! a răbufnit el, cu disperare, de parcă aștepta de ore întregi să rostească acel nume.

Raihn fusese convins că Vale îl trădase. Dar, privindu-l acum, ideea aceasta părea lipsită de orice logică.

Raihn a devenit serios, de parcă s-ar fi gândit la același lucru. S-a dus la ușa alăturată și a descuiat-o, eliberând-o pe Lilith, care arăta la fel de răvășită. Vale a dat fuga imediat la ea, cuprinzându-i capul în palme, studiind-o să vadă dacă e rănită, în vreme ce ea bolborosea: *N-am nimic, n-am nimic.*

Între timp, Raihn a deschis și a treia ușă, eliberând-o pe Ketura, care părea doar extrem de iritată. Primele cuvinte care i-au ieșit pe gură au fost:

— Ticălosul ăla nenorocit!

Nu eram sigură dacă se referea la Simon, la Septimus sau la Cairis, dar, în orice caz, eram de acord cu ea.

— Ticălosul ăla nenorocit, într-adevăr, a mormăit Raihn. Dar asta mai târziu. Hai să plecăm naibii de aici!

Vale și Ketura s-au înarmat cu săbiile gărzilor, iar eu i-am călăuzit înapoi, de-a lungul culoarului, spre tuneluri, închizând cu grijă ușa în urma noastră. Nu aveam nicio îndoială că nu va dura mult până când supușii lui Simon își vor da seama cine a făcut asta, luând în calcul rănile provocate de Focul Nopții și de magia Asteris cadavrelor pe care le lăsaserăm în urmă.

Trebuia să plecăm din Sivrinaj, și asta cât mai repede.

Ne-am deplasat rapid prin tuneluri. Când ne apropiam din nou de canalizare, sunetele dinăuntrul castelului au devenit mult mai puternice – pași care răsunau pe piatră cu o grabă reînnoită, glasuri ridicate și confuze care dădeau comenzi în stânga și-n dreapta.

— De noi e vorba? a murmurat Raihn.

— Probabil, am spus.

Am deschis ușa pasajului care dădea spre canalizare și i-am lăsat pe ceilalți să treacă, apoi am închis-o în urma noastră. Am plonjat din nou în noroi și n-a fost mai puțin dezgustător decât prima oară, dar faptul că fugeam de o primejdie iminentă îl făcea puțin mai tolerabil. Totuși, puteam să înțeleg înjurătura îngrețoșată a lui Mische când am intrat în apa murdară.

În timp ce trădătorii din castel deveneau conștienți de prezența noastră, gata să întoarcă orașul pe dos pentru a ne găsi, noi am început să înotăm.

Înotam pentru viețile noastre.

50. ORAYA

Nu eram obișnuită să zbor mult și mă dureau aripile. Nu doar că mă dureau – mă *ardeau.* Corpul meu era epuizat. Fiind singura ființă umană – bine, pe jumătate umană –, nu eram la fel de rezistentă ca vampirii, iar o săptămână neîntreruptă de călătorie începea să mă afecteze, mai ales că nu mai zburasem niciodată atât de mult timp.

Mă bucuram însă că nu trebuia să car pe nimeni. Raihn o ducea pe Mische, iar Vale a purtat-o pe Lilith în cea de-a doua parte a drumului. Fiind un Născut din Noapte Transformat, Lilith avea aripi, care erau de culoarea chihlimbarului, frumoase și pestrițe și se asortau cu nuanța părului ei. Dar nu era încă o zburătoare puternică și, deși s-a străduit să zboare în cea mai mare parte a călătoriei, în cele din urmă a fost mai rapid ca Vale s-o care în brațe.

Îl vedeam pe Raihn privindu-mă cu atenție, căutând semne că și eu aveam nevoie de asta. Dar eu eram Moștenitoarea Hiajă. Nu lăsam pe nimeni să mă ducă în brațe nicăieri dacă puteam să strâng din dinți și să merg mai departe. Puteam tolera puțină durere, chiar dacă asta mă făcea să mă blestem în gând de fiecare dată când aterizam sau o luam din loc.

Când din beznă s-a ivit zidul de piatră poroasă, sub razele lunii care luminau o înșiruire de peșteri, ca un mic adăpost natural, mi-a venit să plâng de bucurie.

— Am ajuns? am întrebat. Am ajuns, nu-i așa?

Mamă Întunecată, te implor, spune-mi că așa e!

— Da, a spus Raihn, la fel de ușurat ca mine, am ajuns.

La aterizare, am simțit cum mi se înmoaie picioarele și aproape că m-am prăbușit în nisipul moale. Ideea de a mă trânti acolo era foarte ispititoare. Ne odihniserăm doar în cele câteva ore când soarele urcase pe cer, bătând cu putere. În rest am călătorit – deși mai încet – și când astrul strălucea mai puțin intens și vampirii se puteau proteja cu mai multe straturi de haine. Eram epuizată.

Dar mi-am luat inima în dinți și m-am forțat să mă ridic în picioare. Nu mai văzusem niciodată stâncile până atunci – era o priveliște cu adevărat incredibilă: piatra albă ca osul se ridica din nisipurile deșertului, străpunsă de găuri și deschideri care duceau într-un sistem complicat de peșteri. Erau mai înalte decât îmi imaginasem, întinzându-se până la cer, de parcă ar fi vrut să atingă luna. Semănau ciudat de mult cu niște oase – o întindere plată de cranii și orbite săpate în fildeș.

Cei mai mulți dintre vampiri stăteau departe de această zonă. Căldura și umiditatea erau nemiloase aici, iar stâncile formau un habitat perfect pentru câinii iadului și demoni. În plus, era extrem de izolată înăuntrul teritoriului Hiaj, la cel puțin o sută de mile distanță de cel mai apropiat oraș.

Ce motiv ai putea avea să te refugiezi aici?

Doar dacă erai, desigur, fugar.

— Ei bine, cred că e rândul tău, prințesă, a spus Raihn, cu mâinile în șolduri. Du-te și strigă „bună ziua". Noi vom ucide tot ce va veni în goană spre tine.

Am mers până la cea mai apropiată crăpătură, mijind ochii în întuneric. Am invocat Focul Nopții în palma mea, deși fla-

căra albă nu lumina cum trebuie în acel întuneric – un întuneric nesfârșit, care înghițea însăși lumina. Îmi amintea de aripile lui Vincent.

Îmi amintea, presupun, de propriile aripi.

— Nu știu ce să zic, a spus Mische din spatele meu. Arată... sinistru.

— Eu n-aș intra pe acolo! a strigat o voce suavă de sus, în bătaia brizei fierbinți a deșertului.

Am ridicat privirea și am zărit o siluetă zveltă care stătea în gura unui tunel superior, sprijinindu-se de peretele stâncos. Purta o armură de piele neagră și strânsă pe corp – specifică vampirilor Născuți din Noapte – și părul ei brun-cenușiu era prins într-o coadă lungă și împletită, ce șfichiuia în bătaia vântului.

— Sunt demoni peste tot, a spus Jesmine. Mai bine vii pe aici, Alteță.

NU ERAM pe deplin convinsă că Jesmine și Raihn nu se vor înjunghia reciproc în clipa în care vor rămâne singuri. După ce am văzut rănile de pe spatele lui Raihn, sincer, nu l-aș fi putut condamna. Dar, în timp ce Jesmine ne călăuzea de-a lungul tunelurilor, spre așezarea pe care o construise aici cu vampirii care mai rămăseseră din armata Hiajă, a fost surprinzător de respectuoasă față de el, în ciuda câtorva schimburi de priviri neîncrezătoare.

Tunelurile erau întunecate și fierbinți. Mi-am imaginat că așa te simțeai în miezul unei foi de plăcintă puse la copt. Dar erau ascunse și reprezentau un adăpost. Nu mă mai miram că îmi fusese atât de greu să comunic cu Jesmine, chiar și prin intermediul oglinzii magice a lui Vincent. În afară de faptul

că acel obiect nu coopera niciodată pe de-a-ntregul cu sângele meu, Jesmine se afla într-un loc atât de îndepărtat, încât probabil că acea vrajă nu acoperea toată distanța.

Îndepărtat, în acest caz, era un lucru bun. Îndepărtat era exact ce ne trebuia.

Era tulburător să văd ce se întâmplase cu armata Hiajilor în ultimele câteva luni. Un regim atotputernic de războinici fusese acum redus la câteva sute de bărbați și femei care se adăposteau în peșteri. Alții, mi-a explicat Jesmine, se răspândiseră în regat, adăpostindu-se în alte locuri după bătălia de la arsenal – dar forțele ei loiale rămăseseră aici, ascunzându-se, în așteptare.

Peșterile erau întunecate pentru ochii mei de om, deși erau luminate de torțe cu Focul Nopții. Războinicii își ridicaseră corturi în tunelurile secundare, creându-și o oarecare intimitate, în timp ce pe căile principale fuseseră amenajate zone comune. Mirosea urât, deoarece căldura grăbise descompunerea carcaselor prăzii vampirilor – vulpi, lupi, căprioare și chiar un demon sau doi, deși nu-mi puteam imagina cât de scârbos trebuie să fi fost. Cu siguranță, fusese un act de disperare absolută. Fusesem antrenată toată viața să recunosc vampirii înfometați, iar cei de-aici erau într-adevăr flămânzi, urmărindu-mă din priviri în timp ce Jesmine ne călăuzea de-a lungul taberei.

Totuși, felul în care se uitau la mine, chiar și așa înfometați, era... cu totul diferit acum. Îmi remarcaseră sângele uman. Îl puteau adulmeca. Era pură biologie. Dar nu mă mai priveau ca pe o pradă. Poate că Însemnul roșu de pe pieptul meu avea o legătură cu asta.

Jesmine ne-a dus în locuința ei privată – o colecție de obiecte depozitate într-o nișă fără ieșire, acoperită cu o ușă batantă din piele de demon. Stivuise câteva lăzi pe post de scaune și din alte câteva își construise un birou, pe care întinsese o grămadă de hârtii, majoritatea murdare și pătate de sânge. Îmi amintea de

biroul lui Vincent, așa cum arăta spre final – un haos desăvârșit. În felul acesta arată toate, presupun, când pierzi un război.

Jesmine s-a așezat pe biroul improvizat, cu picioarele încrucișate. De aproape, în lumină, am observat că armura ei de piele, cândva fină, era acum într-o stare jalnică, sfâșiată și peticită. Mai mulți nasturi erau descheiați, lăsând la vedere partea de sus a cicatricei prelungi dintre sâni.

Trebuie să recunosc: n-aveam o părere prea bună despre Jesmine când Vincent a făcut-o general, nevăzând dincolo de vocea ei senzuală, de rochiile decoltate și de frumusețea ei delicată și bine îngrijită. Acum, privind-o, imaginea pe care mi-o făcusem atunci despre ea părea ridicol de bidimensională. Nu eram sigură că-mi plăcea Jesmine, dar era evident că o respectam.

Ne-a măsurat din priviri, pe rând – pe mine, pe Raihn, pe Mische, pe Ketura, pe Vale, pe Lilith.

— Arătați cu toții de parcă ați fi ieșit din canal, a spus.

— De-acolo am și ieșit, a mormăit Vale.

Abia așteptam să mă dezbrac de hainele astea. Mă obișnuisem cu propria duhoare, dar știam că put. Ca o persoană care s-a îmbăiat în rahat și apoi a mers fără oprire prin deșertul fierbinte vreme de o săptămână.

Jesmine a zâmbit vag, din colțul gurii.

— Cunosc foarte bine tunelurile, a spus ea. Cred că a fost înțelept din partea ta să-l folosești pe cel mai neplăcut.

Nu voiam să mărturisesc că adevăratul motiv pentru care-l alesesem pe „cel mai neplăcut" era că Vincent nu avusese suficientă încredere în mine încât să mi le arate pe celelalte.

— Am reușit să ajungem aici vii și nevătămați, am spus. Asta contează.

— Contează foarte mult, aș spune.

S-a aplecat, cu ochii ei violeți ca Oțelul Nopții în întuneric. Fața ei era o mască perfectă a frumuseții mortale care m-a lăsat mută de uimire.

— Acum, te rog, Alteță, a spus ea, spune-mi că suntem pe cale să ne luăm regatul înapoi.

M-am trezit surâzând.

— Pentru ce altceva am fi bătut tot drumul până aici?

ÎI POVESTISEM lui Jesmine o parte din cele întâmplate când o contactasem înainte de operațiunea de salvare, iar sursele ei – încă extinse și foarte eficiente, în ciuda circumstanțelor actuale – se pare că îi aduseseră mai multe informații. Dar i-am spus din nou despre tot ce trebuia să știe. A ascultat în tăcere, cu o expresie tot mai dură, cu o ură tot mai tăioasă. La final, mânia ei era aproape palpabilă.

— Și acum un prinț Născut din Sânge și un impostor Rishan au ocupat tronul Casei Nopții, a șuierat ea. Vincent ar fi de-a dreptul scandalizat.

Vincent ar fi fost, de asemenea, scandalizat să mă vadă aici, alături de Moștenitorul Rishan. De fapt, multe aspecte din comportamentul meu din ultimele săptămâni l-ar fi scandalizat pe Vincent. Dar am încercat să nu mă gândesc la asta în acest moment.

— Nu pentru mult timp, am spus. Câți soldați ai aici? Câți mai poți chema?

Buzele lui Jesmine s-au subțiat. I-a luat o clipă să răspundă, de parcă o durea să recunoască acest lucru.

— Am pierdut mulți. Nu am destui soldați pentru a recuceri Sivrinajul, atât timp cât cei Născuți din Sânge sunt acolo.

Privirea ei s-a îndreptat spre Vale.

— Dar dacă vrei să mă descotorosesc de Rishani, asta ar fi cu totul altceva.

Vale a scos un sunet dezgustat, strâmbând din nas, iar Jesmine a râs încet.

— Vale Atruro, a spus ea. Ce onoare să întâlnesc o legendă! Ce erai tu, al treilea general al lui Neculai?

— Primul acum, a ripostat el categoric. Ceilalți sunt morți.

— Ce păcat! a murmurat ea.

Nu știam pe cine să pariez în cazul în care cei doi s-ar fi năpustit unul asupra celuilalt.

— Crede-mă, vei fi recunoscătoare că e în armata ta, i-a spus Raihn cu un zâmbet de lup, care i-a dezvelit colții. Vale, câți soldați Rishani poți strânge? Dintre cei loiali, vreau să spun. Nu sunt toți de partea lui Simon.

Vale i-a aruncat un zâmbet sinistru lui Jesmine.

— Suficienți cât să-i omoare pe puținii Hiaji rămași.

Jesmine a șuierat mânioasă, iar Raihn a suspinat.

— Știi ce te-am întrebat, a zis el.

Privirea gânditoare a lui Vale a alunecat înapoi spre Raihn. După o vreme, generalul a spus:

— O mie. Poate mai mulți.

Raihn s-a uitat din nou la Jesmine, cu sprâncenele arcuite.

— Ei bine, ia te uită! O mie de-aici. O mie de-acolo. Așa se strânge o adevărată armată. Poate chiar una suficient de puternică pentru a recuceri Sivrinajul.

Ketura părea dezgustată de idee.

— O armată de Hiaji și Rishani?

— O armată din oricine naiba e dispus să ne ajute să-i dăm afară din regat pe Născuții din Sânge și să recuperăm coroana din mâinile lui Simon, a spus Raihn. Se opune cineva de-aici acestui plan?

A urmat o tăcere lungă. Nimeni nu s-a exprimat cu glas tare, dar cu toții puteam simți în aer o grămadă de obiecții.

— Bineînțeles, am spus, mai avem o opțiune. Să le lăsăm pur și simplu regatul pe mână și să așteptăm, inevitabil, să ne elimine ei pe noi. Vi se pare o idee mai bună?

— Ei? a ripostat Jesmine, îndreptându-și ochii spre Raihn.

Ce zici de *el*? Ai descris exact ceea ce am trăit în ultimele luni. De ce aș pune viețile soldaților mei la bătaie pentru tronul lui?

— Nu i-am considerat niciodată pe Hiaji inamicii mei, a spus el, iar ea a râs disprețuitor.

— Ne-ai considerat inamici înainte de a ne ucide regele. Ai distrus Palatul Lunii. Îmi ceri ajutorul pentru a lupta împotriva uzurpatorilor, când tu însuți ești unul.

Raihn și-a încleștat maxilarul.

— Ți-am spus de atâtea ori, Jesmine, că nu am avut niciun amestec în atacul asupra Palatului Lunii. Iar tu ești o torționară a naibii de eficientă, cum aș putea să mint?

Asta nu ducea nicăieri.

— Ajunge! am spus. Acesta este un ordin, Jesmine. Nu e doar tronul lui Raihn. E și al meu și nu vreau ca Simon sau Născuții din Sânge să pună ghearele pe el.

Jesmine s-a uitat când la Raihn, când la mine.

— Deci aceasta este o alianță oficială.

Era puțin ciudat s-o aud pe Jesmine, dintre toți vampirii din lume, punând lucrurile în această lumină.

— O alianță benefică pentru ambele tabere, am subliniat. Noi îl ajutăm pe el. El ne ajută pe noi. Noi luăm înapoi tronul, iar Hiajii sunt din nou liberi. Nu ne mai ascundem. Nu ne mai luptăm.

Suna ca un vis siropos când rosteai asta cu voce tare. Jesmine s-a uitat la mine de parcă aș fi fost un copil mic care lăuda frumusețea curcubeielor.

— În plus, am zis, eu sunt regină în aceeași măsură în care el e rege. Când ne vom recâștiga regatul, intenționez să domnesc alături de el ca regină de drept.

Simțeam ochii lui Raihn ațintiți asupra mea. Îl auzeam spunând: *Serios, prințesă? În sfârșit îmi accepți oferta?*

Bine. Se pare că da. Și, la naiba, de ce nu aș fi acceptat-o? Dacă mă aliam cu el pentru a-l da afară pe Septimus din regat, aveam tot dreptul să urc și eu pe tron.

Tăcerea era sufocantă. Jesmine nu și-a arătat uimirea așa cum ar fi făcut altcineva. Doar s-a uitat la mine ca și cum ar fi încercat să potrivească niște piese incompatibile. O simțeam și din partea celorlalți – în ceea ce ne privea pe mine și pe Raihn. M-am întrebat dacă nu cumva și ei auzeau pentru prima dată despre acest aranjament.

În cele din urmă, Jesmine a spus:

— Am înțeles, Înălțimea Ta.

Nu aveam să mă obișnuiesc niciodată să o aud spunându-mi așa. Dar am încercat să tratez problema cu calm, așa cum ar fi făcut Vincent, de parcă ar fi fost un lucru de la sine înțeles – era firesc ca un general să se supună reginei sale.

— Vei colabora cu Vale și Ketura, am spus. Concepeți o strategie pentru a strânge armata comună și a o îndrepta spre recucerirea Sivrinajului. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mă simțeam ca o impostoare. Dar ea și-a înclinat capul cu obediență.

— Da, Înălțimea Ta. Va fi o provocare. Dar nu ceva imposibil.

— Până acum, pe noi nu ne-au speriat provocările.

M-am pomenit uitându-mă la Raihn. Pentru că, desigur, el și cu mine formam acel „noi". Nu luptasem niciodată alături de Jesmine – nu mi s-ar fi permis, iar Jesmine nu s-ar fi învrednicit să se înjosească într-atât. Dar Raihn și cu mine... făcuserăm imposibilul împreună de nenumărate ori.

Zâmbetul subtil de pe fața lui spunea: *Iat-o cum apare.*

Apoi m-am uitat la restul grupului nostru jalnic – toți în veșmintele murdare și pătate de la nuntă, care avusese loc cu mai bine de o săptămână în urmă. Nu arătau deloc mai bine decât mine sau Raihn, cu armurile noastre de piele scârboase, care nu ne veneau bine. O priveliște tristă.

— Dar asta poate să mai aștepte câteva ore, am zis. Există vreun loc unde putem...

Nu exista o altă cale de a spune asta.

— ... să ne spălăm de rahat?

Jesmine a strâmbat ușor din nas.

— Ar fi o bucurie pentru toată lumea. Fără supărare.

Nu se supăra nimeni.

— Sunt niște izvoare termale jos, în peșteră, a spus ea. Alliah, secundul meu, vă poate conduce acolo. Și va găsi și niște haine pentru voi. Ceva mai puțin... marinate.

Slavă zeilor pentru asta!

Nu eram singura care gândea așa. Mische a oftat zgomotos când a auzit de izvoare.

— Însă, Alteță, a spus Jesmine, în timp ce ceilalți ieșeau deja, te rog să-mi acorzi câteva clipe din timpul tău.

Am încuviințat, lăsându-i pe ceilalți să plece. Doar Raihn a șovăit, dar i-am făcut un mic semn din cap și atunci i-a urmat pe ceilalți.

Jesmine a așteptat până când pașii lor s-au estompat și s-a ridicat, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului.

— Așadar, a spus ea. E adevărat?

Știam ce întreba și știam și de ce. Și eu aș fi făcut la fel, în locul ei.

— Da, am răspuns. Este.

— E chipeș, dar aduce bătăi de cap, a spus ea. Te-am avertizat în privința asta, odinioară.

Da, așa era. Raihn cu siguranță aducea bătăi de cap. Nici măcar acum nu puteam să neg acest lucru. Dar poate că aducea bătăi de cap de care aveam nevoie. În acest moment, aducea bătăi de cap de care tot poporul meu avea nevoie.

Ar fi trebuit să am un răspuns foarte diplomatic, demn de o regină, pentru Jesmine. În schimb, am spus doar atât:

— Câteodată avem nevoie de ceva probleme pentru a pune lucrurile în ordine.

— Poate, a spus ea, cu un râs scurt.

Apoi zâmbetul i-a dispărut și trăsăturile i s-au oțelit.

— Ai toată loialitatea și tot respectul meu, Alteță. Chiar dacă deciziile tale nu sunt cele pe care le-aș lua eu. În lumina evenimentelor recente, vreau să fie clar acest aspect.

După ce văzusem cum nobilii lui Raihn se răzvrătiseră împotriva lui, eram atât de recunoscătoare, încât aș fi putut s-o îmbrățișez. Da, știam că o asemenea loialitate nu era izvorâtă decât din relația mea cu Vincent, oricât de complicată ar fi fost aceasta. Dar loialitatea, indiferent de sursă, era mai prețioasă decât aurul.

— Voiam să vorbesc și eu cu tine, am spus. Despre ceva la care lucrează Septimus.

M-a ascultat povestindu-i despre afirmațiile lui Septimus cu privire la existența sângelui zeului în Casa Nopții – și cum acesta spusese că Vincent știa de el și poate chiar îl folosise. I-am povestit și despre pandantivul pe care îl recuperasem din Lahor, care era posibil să se afle acum în ghearele aceluiași Septimus. Cu fiecare frază, Jesmine ridica din ce în ce mai mult din sprâncene – singura schimbare din trăsăturile sale.

— Crezi c-ar putea fi adevărat? am întrebat. Ți-a vorbit vreodată Vincent despre asta?

Deoarece, dacă ar fi dorit să încredințeze cuiva taina unei arme secrete și puternice, aceea ar fi fost Jesmine, Ministrul său de Război – nu-i așa?

Dar ea tăcea, cu chipul cuprins de regret – ca o reflexie vagă a luminii filtrată printr-o fereastră.

— Tatăl tău, a spus ea, în cele din urmă, a fost un om foarte secretos.

Nu mă așteptam la această nuanță din glasul său – tristă și puțin vulnerabilă.

— Dar avea încredere în tine, am spus. Nu-i așa?

A râs, scurt și amar.

— Dacă avea încredere în mine... Da, poate că da. Cam câtă încredere avea în oricine altcineva.

Replica m-a derutat. Pentru că, în timpul vieții lui Vincent, îi invidiam pe Jesmine și pe restul sfătuitorilor apropiați ai acestuia. Îi invidiam pentru că beneficiau de un soi de respect din partea lui la care nu credeam că voi ajunge vreodată. Asta până când am câștigat turneul Kejari și m-am legat de el, egalându-i puterea prin legătura Coriatis.

Probabil că mi-a citit nedumerirea pe chip, pentru că a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ești surprinsă.

— Eu doar... Întotdeauna am crezut că voi doi ați avut o...

Nu știam cum să mă exprim.

— Credeai că, pentru că eram Ministrul lui de Război și pentru că ne-o trăgeam, îmi spunea totul.

Nu avusesem de gând să folosesc chiar aceste cuvinte, dar...

— Ei bine, da, am spus.

I-am deslușit o tresărire dureroasă pe chip, care a dispărut din nou într-o fracțiune de secundă.

— Și eu la fel, a zis ea. Pentru o vreme.

Tonul ei era stânjenitor de familiar. Întotdeauna am presupus că ea dobândise o parte din Vincent pe care eu nu o puteam câștiga niciodată – nu sexul, desigur, ci încrederea. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că și ea își dorea același lucru. La naiba, nici măcar nu mă gândisem că și-ar fi dorit din partea lui acel fel special de intimitate.

Întrebarea mi-a scăpat de pe buze fără să vreau.

— L-ai iubit, Jesmine?

Aproape că așteptam să râdă de mine. Părea o întrebare mult prea personală. În schimb, Jesmine părea să reflecteze cu adevărat asupra răspunsului.

— L-am iubit ca pe regele meu, a spus ea, în cele din urmă. Și poate că l-aș fi putut iubi și ca bărbat. Într-un fel, am făcut-o. Poate că aș fi dorit să existe mai multe feluri de a iubi. Dar el nu m-ar fi putut iubi pe mine.

De ce? voiam să întreb. Pentru că Jesmine era întruchiparea a tot ceea ce un bărbat ca Vincent ar fi trebuit să iubească. Frumoasă. Inteligentă. Primejdioasă. Puternică. Dacă ar fi ales vreodată să se căsătorească, nu mi-aș fi putut imagina o soție mai bună pentru el.

Jesmine a zâmbit cu încordare.

— Să iubești pe altcineva este un lucru periculos, a spus ea. Chiar și pentru vampiri. Cu atât mai periculos pentru un rege. Vincent știa asta. Nu ar fi acceptat niciodată o astfel de slăbiciune. Deja se expusese destul cu dragostea pe care ți-o purta ție.

Cuvintele ei m-au lovit adânc și nu eram pregătită. Am strâns din dinți. Un viscol furibund de emoții mi s-a urcat în piept, toate contradictorii.

Îmi doream cu disperare să aud că Vincent mă iubise. Și totuși, eram foarte furioasă să aflu asta. Da, poate că mă iubise. Dar tot mă mințise. Tot mă izolase. Tot mă rănise.

Poate că mă iubise. Poate că obținusem ceea ce Jesmine își dorea și nu avusese niciodată. Trebuia să fiu recunoscătoare pentru asta?

Și dacă nu puteam fi?

Am spus doar:

— Ei bine... Tu ai spus-o. A fost un bărbat secretos.

Jesmine a încuviințat încet, într-un mod care spunea că, din păcate, înțelegea. Apoi și-a dres glasul.

— Deci nu, a zis ea. Nu a vorbit niciodată cu mine despre acest... sânge de zeu. Dar asta nu înseamnă că nu-l avea. Dimpotrivă, mi se pare exact un lucru pe care l-ar fi făcut. Dacă sângele exista, el l-ar fi găsit.

— Dacă e adevărat, am spus, atunci sper din tot sufletul că l-a ascuns bine. Undeva unde Septimus și Simon nu-l pot găsi. Chiar dacă pandantivul...

Am tresărit, așa cum făceam de fiecare dată când mă gândeam la pandantiv, blestemându-mă pentru că-l lăsasem nesupravegheat.

Buzele lui Jesmine s-au subțiat, imaginându-și, în mod evident, aceleași scenarii înfricoșătoare.

Înfrângerea lui Septimus și a lui Simon era deja o provocare. Dacă ne pregăteau vreo surpriză, am fi fost terminați.

— Vincent era o persoană foarte precaută, a spus ea. Mai ales când era vorba despre arme. Dacă l-a avut, nu l-ar fi lăsat într-un loc la care să se poată ajunge cu o singură cheie, oricât de bine ascunsă ar fi fost aceea. Mai mult, cred că și-ar fi luat multiple măsuri de siguranță. L-ar fi împărțit în mai multe locuri, de pildă.

Așa speram și eu. În acest moment, nici măcar nu-mi mai doream să găsesc eu însămi acel sânge de zeu - dacă exista. Voiam doar să mă asigur că Septimus nu punea mâna pe el.

— Să sperăm că l-a ascuns bine, am murmurat, iar Jesmine a râs cu amărăciune.

— Bărbații și secretele lor, a spus ea. Ne petrecem o viață întreagă încercând să le deslușim și, chiar și după ce ei dispar, tot la mâna lor suntem. Da. Să sperăm că Vincent și-a ascuns bine secretul.

Să sperăm, fir-ar să fie!

51. RAIHN

Abia așteptam să fac o baie. Era greu să joc convingător rolul de rege neclintit al Rishanilor în fața unei armate formate din cei mai mari dușmani ai mei, acoperit cu o crustă de rahat veche de două săptămâni.

Mâna dreaptă a lui Jesmine, o femeie cu spatele drept și cu ochi neîncrezători, care părea că vrea să ne înjunghie la fiecare pas, ne-a călăuzit spre izvoare. Era uimitor că în deșert exista un astfel de loc – trebuia să recunosc că, în ciuda numeroaselor sale defecte, Casa Nopții era o mare minune a naturii. Izvoarele se aflau în adâncul tunelurilor, unde aerul uscat devenea umed și se transforma în abur. Apa era de un azuriu desăvârșit, luminată de reflexii scânteietoare aruncate pe pereții peșterii, care păreau mult prea frumoase pentru a fi doar minerale și alge. Peșterile se despărțeau aici, jos, formând mai multe ramificații mărunte. O intimitate binevenită, îmbrățișată de toată lumea după o călătorie atât de lungă împreună.

— Ei bine, a suspinat Mische, în clipa în care călăuza noastră ne-a părăsit, este absolut *uimitor.*

Și-a întins brațele, ca și cum deja își imagina că se scufundă în apă.

Am privit-o cu coada ochiului. O cunoșteam pe Mische și am știut că ceva e în neregulă încă de când am plecat din Sivrinaj. La naiba, am știut încă din momentul în care am văzut-o jos, în temniță – ochii ei mari mai că se aflaseră în pragul lacrimilor. Dar nu a plâns în timpul călătoriei. Era ușor să confunzi atitudinea extrovertită a lui Mische cu deschiderea emoțională. Poate că era vorbăreață, dar se pricepea al naibii de bine să ascundă toate lucrurile importante.

Oraya îmi povestise despre prințul Născut din Umbră – că Mische fusese cea care-l omorâse. Era o încurcătură diplomatică, dar una pe care puteam s-o amân o vreme. Eram mai îngrijorat de ceea ce nu-mi spusese Oraya. Și știam că era ceva grav la mijloc. *Ar trebui să vorbești cu Mische, când poți*, zisese ea și asta îmi era de-ajuns.

Dar Mische s-a asigurat că nu voi avea prilejul. Ne mișcaserăm atât de repede încât abia dacă am avut un moment de intimitate cu ea de când am fugit și, de fiecare dată când încercam, în rarele noastre momente de răgaz, să vorbesc cu ea între patru ochi, fugea cu o scuză grăbită și aproape imposibil de crezut.

Acum, m-am răsucit spre ea.

— Mische, înainte de a pleca...

— Mai târziu, a spus ea, fără să se uite la mine. Fă baie acum.

Și a intrat într-una dintre peșteri înainte să am timp să mă iau la ceartă cu ea.

Aș fi vrut să pot spune că eram surprins.

Ketura și Lilith au dispărut și ele imediat, dornice să se spele. Vale, însă, a zăbovit preț de un moment lung și stânjenitor, în timp ce eu strângeam hainele pe care ni le adusese călăuza noastră.

— Dacă scopul tău e să faci povestea asta cât mai stânjenitoare cu putință, ți l-ai atins, am zis, uitându-mă peste umăr la el.

Vale a strâns din dinți, dar tot nu a spus nimic. Și nici nu s-a clintit din loc.

Fenomenal! Soția bărbatului era goală în apa fierbinte, după o săptămână de mers și niciun strop de intimitate, iar el încă stătea *aici*. Mi-era teamă să mă gândesc despre ce ar putea fi vorba.

— Ce e, Vale?

— Voiam să...

Privirea i-a alunecat spre un morman de pietre aparent fascinante.

— Apreciez că m-ai salvat.

Deci așa arăta un nobil când trebuia să spună cuiva „mulțumesc".

— Îmi ești mai util aici decât acolo, am spus, sperând că acesta era sfârșitul conversației.

Dar el încă zăbovea. Ochii i s-au îndreptat din nou spre mine.

— Nu sunt prost. Știu că probabil m-ai bănuit. Dar dacă ai nevoie de o confirmare a loialității mele, sper că ți-a fost clar când mi-ai găsit soția în celula aceea.

Ah! Acum am înțeles.

Mi-am îndreptat spatele și m-am întors spre el. Bărbia lui Vale s-a ridicat ușor și toate urmele nesiguranței sale de mai devreme dispăruseră. Chiar și așa, plin de rahat, era esența unui nobil Născut din Noapte.

Uneori, tinerețea aproape veșnică a vampirilor părea o glumă crudă. Trecuseră două sute de ani de când fusesem sub stăpânirea lui Neculai. Și totuși, arătam la fel, iar Vale arăta și el la fel. De fiecare dată când mă uitam la el, îl vedeam așa cum era atunci. Îl vedeam cum doar privește tot ceea ce se întâmpla. Poate că dacă ar fi avut riduri pe chip sau părul cărunt sau ochii îmbătrâniți, mi-ar fi fost mai ușor să uit că era aceeași persoană.

Dar era acolo. Vale. Unul dintre nobilii loiali lui Neculai.

Și totuși, știam că-mi spune adevărul. Am știut asta din momentul în care am deschis ușa temniței lui Lilith și l-am

văzut alergând spre ea. Dacă Vale rămăsese loial în ciuda tuturor amenințărilor la adresa ei... asta se numea loialitate adevărată.

I-am zâmbit amar.

— Nu mă poți condamna că m-am gândit.

A strâns din buze.

— Nu, nu pot. Ceea ce ai spus înainte de nuntă era adevărul adevărat.

Nu mi-am arătat fățiș surpriza, dar m-a frapat oricum. Deși eram rege, nu credeam că voi auzi vreodată din gura lui Vale ceva cât de cât apropiat de „ai dreptate".

— Lucrurile sunt...

Privirea i-a zburat preț de o clipă spre drumul pe care plecase Lilith, înainte de a reveni asupra mea.

— Lucrurile sunt diferite față de cum erau odinioară. În trecut, îmi dedicam viața Casei Nopții înaintea oricărui alt lucru. Era singura iubire pe care o cunoșteam. Am lăsat-o să mă definească, iar asta a însemnat să-l las pe Neculai să mă definească. Nu am pus la îndoială lucrurile pe care le făcea sau felul în care-i trata pe supușii lui. Ceea ce spunea regele meu era adevărul suprem. Nu am pus la îndoială nici măcar felul în care își trata sclavii Transformați ca pe niște deținuți, chiar dacă nu eram de acord cu el.

Era mai greu decât mi-aș fi dorit să aud asta. Nu-mi plăcea să vorbesc despre acele momente – niciodată, dar în mod special nu cu Vale. Mă făcea să fiu dureros de conștient de tot ceea ce văzuse în trecut.

— Și, ca să fie clar, a continuat el, *nu am fost de acord* cu asta. Nici atunci. Nici acum. Dar ai avut dreptate. Nu a fost suficient. M-am complăcut. Și dacă ar fi fost vorba de Lilith...

— Nu va fi niciodată, am spus.

Și-a înclinat bărbia.

— Știu că, atât timp cât tu ești rege, nu va fi niciodată.

Atât timp cât tu ești rege.

Știam amândoi că nu putea afirma același lucru despre Simon. Sau despre Septimus.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Vale poate fi un bărbat romantic. La curtea lui Neculai, fusese la fel ca toți ceilalți – poate nu la fel de abuziv, dar la fel de avid de putere. Chiar și atunci când îl chemasem să lupte pentru mine, mă gândisem că doar mândria și ambiția lui îl vor aduce înapoi. Cu două sute de ani în urmă, viziunea lui pentru Casa Nopții era simplistă, așa cum erau toate aspirațiile vampirilor: să fie mai important, mai temut și, mai presus de toate, mai puternic.

Poate că acum căuta ceva mai mult. Poate că găsise acel lucru.

Asta nu mă făcea să uit cine fusese cândva. Dar mă făcea să respect un pic mai mult persoana în care se transformase.

Și poate de aceea m-am trezit spunându-i un lucru oarecum periculos. Ceva care submina imaginea proprie pe care o prezentam chiar și în cercul meu intim, în care aveam încredere.

— Orice regat condus de Oraya, am spus precaut, e sigur și pentru Lilith. Dacă se va ajunge la asta.

Vale a încremenit, iar eu m-am întrebat preț de o clipă dacă nu cumva comisesem o greșeală cu această declarație. Îi ura furibund pe Hiaji, de secole întregi.

Dar poate că vampirii se puteau într-adevăr schimba.

Pentru că, Sfântă Zeiță, trăsăturile lui Vale s-au îmblânzit, arătându-mi că a înțeles.

— Dacă se va ajunge la asta, am repetat.

Mesajul era clar:

Dacă eu mor și dacă vrei ca acest regat să devină ceea ce visezi că ar putea deveni, atunci susţine-o pe Oraya.

Vale a încuviințat.

— Am priceput, a zis el.

Apoi a făcut o plecăciune. Nu doar o mică reverență politicoasă, așa cum îmi făcuse de multe ori, de când ajunsese aici. Ci o plecăciune adâncă, care a durat câteva secunde, oferindu-mi astfel loialitatea adevărată. Nu pentru public. Doar pentru noi.

La vederea acestui gest, m-a cuprins o senzație stranie. Ca o povară pe umerii mei, grea și amețitoare.

Apoi s-a îndreptat. Ne-am privit reciproc timp de câteva secunde stânjenitoare, ca și cum amândoi ne readaptam la dinamica proaspăt restabilită a puterii.

Să fii rege este bizar.

— Dacă asta e tot, am zis, acum aș vrea să mă spăl de mizeria din canalizare.

Vale aproape că a zâmbit. Aproape.

— Și eu la fel.

AM GĂSIT o nișă izolată în labirintul peșterilor și m-am dezbrăcat. Hainele mele practic au crăpat când le-am desprins de pe mine, lăsând pe piatra umedă naiba știe ce materie uscată. Această armură din piele era un set de rezervă pe care îl păstram în apartamentul meu secret din cartierele umane și nu-mi venea bine, era prea strâmtă în jurul umerilor și-mi rodea aripile în timpul zborului. Am gemut de plăcere, aproape sexual, când le-am dat jos de pe mine.

Apoi am mai gemut o dată când am intrat în acel ochi de apă. Pe sânii lui Ix! Paradisul chiar exista și era aici. Apa era liniștită, caldă și limpede. Nu mirosea deloc, nici măcar un pic.

Uimitor.

Mi-am deschis aripile și le-am întins în apă, coborându-mă

și scufundându-le complet, destinzându-mi mușchii osteniți. Apoi mi-am vârât capul la fund și am rămas acolo, acoperit de apă, în bezna aceea caldă și plăcută, până când au început să mă doară plămânii.

Când am ieșit din nou la suprafață, mi-am dat seama imediat că era acolo.

Parfumul acela. Oțel și Foc al Nopții și o nuanță primăvăratică.

Nici măcar nu a trebuit să mă răsucesc.

— Îți place ce vezi, prințesă?

52. ORAYA

Recunosc. Îl sorbeam din priviri.

Era imposibil să n-o fac. Arăta ca un tablou pictat de Mama Întunecată, cum stătea acolo cu apa aceea necuprinsă de culoare incertă în jurul taliei. Strălucirea albăstruie a algelor îi mângâia silueta în detaliu, adăugând aripilor sale încă o nuanță, în complexitatea lor deja infinită. Și mai era, bineînțeles, Însemnul său de Moștenitor – scânteind roșiatic în întuneric, cu vârtejuri și tușe umbrite ce i se întindeau pe spatele musculos, coborându-i de-a lungul șirei spinării până se pierdea în apă.

Nu mă mai uitasem cu atenție la acel Însemn al Moștenitorului din noaptea ultimei încercări. Mi s-a părut aproape la fel de izbitor ca atunci, deși într-un mod foarte diferit.

S-a întors și mi-a aruncat o privire peste umăr, puțin încruntat.

— Apa e nemaipomenită.

Am spus doar:

— Întoarce-te.

A făcut o pauză înainte de a se supune.

— Mai sunt și alte peșteri, a zis el, dacă vrei intimitate.

Respectuos. Înțelegea că, doar pentru că mă mai văzuse goală înainte, nu însemna că avea dreptul să mă vadă din nou.

Dar m-am dezbrăcat de armura mea urât mirositoare, lăsând-o lângă a lui. Era o căldură foarte plăcută, aici, la nivelul inferior al peșterilor, suficientă cât să-mi aducă un strat de sudoare pe piele, și totuși mă simțeam deja curată și primenită. Iar apa în sine – Sfântă Zeiță! Când am intrat în ea, am gemut de încântare.

Raihn a râs scurt.

— Și eu am scos același sunet.

Însă a rămas cu spatele întors.

Mi-am scufundat capul sub apă, înotând preț de câteva clipe înainte de a ieși din nou la suprafață, lângă Raihn. Aici, apa îi ajungea lui până la talie și mie până la piept. Părul umed îi atârna în șuvițe lungi până în partea de sus a spatelui, iar apa i se strânsese în broboane pe pielea bronzată. M-am pomenit uimită de mirosul lui. Întotdeauna avusese un miros distinct, dar în ultima vreme, chiar și sub izul dezgustător de murdărie, simțeam cum mă copleșește – o revelație permanentă și nesfârșită ori de câte ori se afla în apropierea mea. Am pus asta pe seama faptului că probabil toți am mirosit lucruri înspăimântătoare în timpul călătoriei, deși eu nu simțisem mirosul altcuiva la fel de puternic ca al lui Raihn. Dar, deși se spălase de transpirație și de duhoarea canalizării, mirosul lui era la fel de covârșitor – a cer și a deșert, chiar dacă era scufundat în apă.

Oare așa erau vampirii tot timpul? Așa de conștienți de tot ce era în jurul lor?

Ochii mi-au căzut pe Însemnul lui de Moștenitor. Tușul roșu pulsa în ritmul bătăilor lente și egale ale inimii sale. Dârele slabe de fum roșiatic se rostogoleau cu fiecare bătaie. Carnea cicatrizată de sub ea era umflată și aspră, deși conturul Însemnului era neted și clar. După ce primise puterea de

la Nyaxia, nimic nu mai putea ascunde acel semn. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de rău trebuie să se fi ars singur în toți acei ani ca să-l ferească de privirile curioșilor.

Însemnul i se întindea pe spate – toate fazele lunii redate în tușe delicate, încadrate de spirale de fum. Desenul lăncii îi cobora de-a lungul coloanei, alungindu-se între aripi, până la scobiturile de pe mijloc. Până acum nu-mi dădusem seama cât de mult semăna Însemnul lui cu al meu. Dispunerea elementelor era diferită, dar amândoi aveam fumul, lunile, aceleași linii roșii elegante.

Era ciudat, pentru că aceste semne se presupune că ne marcau drept dușmani înnăscuți. Și totuși, erau evident împerecheate.

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste acele linii, până în partea de sus a spatelui său, apoi în jurul aripilor și al șirei spinării. Am tresărit fără să vreau când am atins textura aspră a cicatricei de sub aripi. Trebuie să-l fi durut îngrozitor.

Umerii i-au încremenit preț de o clipă sub atingerea mea.

— Ce părere ai? a spus el. Mi se potrivește? Nu apuc să mă uit la el prea des.

Vorbise relaxat. Și totuși, am auzit ce se ascundea sub glasul lui. Știam că nu era nimic frivol în privința sentimentelor pe care Raihn le nutrea față de acest Însemn.

— E frumos.

A râs ușor.

— Nu-ți place, am zis.

Nu era o întrebare. Era purul adevăr.

A aruncat o privire peste umăr, lăsându-mă să-i zăresc profilul, apoi s-a răsucit la loc.

— Ești prea receptivă pentru o persoană care nu are deloc talent la relațiile interumane.

Apoi, după un moment, a adăugat:

— Îmi amintește prea mult de el. Nu mi se pare corect, une-

ori, că m-a marcat în felul acesta permanent. Nu vreau să am nimic de la el pe trupul meu.

— Nu e al lui. *E al tău.*

Vârfurile degetelor mele i-au urcat din nou de-a lungul coloanei, urmărind vârtejurile de un roșu-fumuriu. Nu-l cunoscusem pe Neculai, nu-i văzusem niciodată Însemnul, dar nu mi-l puteam imagina pe acesta pe corpul altcuiva decât pe cel al lui Raihn. Fiecare mic detaliu al său părea meșteșugit pentru a-i pune în evidență fizicul, mușchii bine definiți, silueta, Însemnul urmărindu-i până și liniile cicatricilor pentru a se reforma.

— Pielea ta, am murmurat, dând la o parte șuvițele de păr umed pentru a-i admira tușele de pe gât. Trupul tău. Însemnul tău.

Nu a spus nimic o vreme. Eram foarte conștientă de felul în care pielea i se înfiora în urma atingerii mele.

— Pot să mă întorc, prințesă? a întrebat el.

Tonul era ușor glumeț. Întrebarea era reală. Am zâmbit vag.

— Regină. Mai ții minte?

Îi puteam ghici surâsul de pe buze.

— Bineînțeles. Regina mea.

Rostise aceste cuvinte fără să mai glumească.

— Îți dau voie, am spus.

Raihn s-a întors.

M-a privit pe îndelete, începând de la păr, ochi, față și apoi coborând spre umeri – zăbovind asupra sânilor mei, cu sfârcuri umede, plutind deasupra apei care îmi înconjura pieptul.

Dar apoi și-a ridicat ochii către Însemnul meu, admirându-mi gâtul, umerii și pieptul. A întins mâna să-l atingă, iar vârful degetului său a trecut peste conturul acestuia, așa cum făcusem și eu, mai devreme. Voiam să ascund felul în care pielea mi se înfiora, în care-mi făcea răsuflarea să mi se întretăie.

Ochii lui, pe jumătate închiși, nu mai clipeau. Datorită reflexiei albastre a apei și a algelor, păreau acum aproape purpurii.

— Nu-mi pot imagina că lui Vincent îi stătea la fel de bine, a șoptit el.

M-am întrebat dacă nu cumva zărea în Însemnul meu același lucru pe care și eu îl văzusem într-al său – cum acesta îmi completa formele, silueta. Nu observasem asta înainte. La fel ca Raihn, consideram Însemnul un lucru ce aparținea altcuiva, întipărit pe pielea mea.

Abia acum, privindu-l prin ochii lui Raihn, am remarcat diferențele. Felul în care aripile de pe pieptul meu erau un pic mai mici, mai delicate decât cele ale lui Vincent, urmând suișul claviculei mele. Felul în care dâra de fum îmi cobora între sâni, urmând doar rotunjimile corpului meu.

— Niciodată nu am crezut că-mi stă bine cu el, am recunoscut.

Mi se păruse mereu că e doar un costum. Ceva care n-ar fi trebuit să-mi aparțină niciodată.

— Eu cred că ți se potrivește perfect.

Atingerea lui a coborât între sâni, ușoară ca o pană peste pielea mea înfiorată.

— Ai spus-o chiar tu. Prin titlul tău de regină. Acest Însemn îți aparține.

A zâmbit vag.

— Pielea ta. Trupul tău. Însemnul tău.

Cuvintele acestea nu sunau deloc banal când le rostea Raihn. Păreau un adevăr absolut.

A ridicat privirea, ațintindu-și ochii profunzi și roșietici într-ai mei. Atingerea lui a încremenit, zăbovind pe pieptul meu.

— Vorbeai serios? a întrebat el. În legătură cu ce i-ai spus lui Jesmine.

Nu era nevoie să precizeze despre ce vorbea.

Când ne vom recâștiga regatul, intenționez să domnesc alături de el ca regină de drept.

M-am simțit, dintr-odată, mult mai dezgolită decât cu treizeci de secunde mai devreme.

— Nu am de gând să-mi pun în pericol existența și să risc viețile soldaților din mica armată care mi-a mai rămas, doar doar ca să te așezi din nou pe tronul acela fără să revendic o parte din el, am spus.

Mi-am dat seama că știa că tonul meu batjocoritor era puțin forțat. A râs slab.

— Bine, a răspuns. Altfel, aș fi fost dezamăgit.

— Nu are nimic de-a face cu tine, am spus, aproape fără voia mea.

Un zâmbet enervant, de vampir încăpățânat, i-a apărut pe buze.

— Mhm. Bineînțeles că nu.

— Încă nu sunt sigură că nu ai de gând să mă tragi pe sfoară, am mormăit – doar pentru că simțeam că asta trebuia să spun, chiar dacă adevărul era acum limpede până și pentru mine.

Dar degetul lui mare a ajuns la bărbia mea, înclinându-mi ușor fața înapoi spre el. Privirea lui era insistentă, stânjenitor de directă.

— Nu am de gând să te trag pe sfoară, a spus el.

Categoric. Ca și cum nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un fapt. Când o spunea așa, chiar se simțea ca un adevăr de netăgăduit. Și l-am crezut.

Nu voiam totuși să-i dau satisfacție. Așa că am mijit ochii.

— *Din nou,* adică, am spus. Să mă tragi pe sfoară *din nou.*

A surâs imperceptibil.

— Fața aia a ta. Iat-o cum apare.

Apoi zâmbetul i s-a șters de pe buze, lăsând în urmă o expresie mult mai serioasă, un lucru de care voiam să mă îndepărtez. Nu am făcut-o, totuși – l-am privit în ochi, l-am lăsat să-mi țină bărbia ridicată cu degetul lui.

Era înfricoșător să acorzi cuiva încrederea ta.

Era și mai înfricoșător să i-o acorzi a doua oară, după ce prima dată ți-o înșelase.

— Un lucru sincer, am murmurat.

Iar el nu a ezitat deloc când a șoptit:

— Niciodată, Oraya. Niciodată. Și nu doar pentru că nu am nici cea mai mică șansă să recuceresc Sivrinajul fără tine. Ci pentru că oricum n-aș vrea să fac asta fără tine.

M-am gândit la ceea ce avea să urmeze – două armate care se urau, forțate acum să colaboreze pentru a înfrunta un rău mult mai mare. Pentru o clipă, n-am putut să nu mă gîndesc la ce aș fi spus eu însămi, cu un an în urmă, dacă mi s-ar fi propus toate astea.

Fata de-atunci ar fi râs.

Nu. Ar fi refuzat să creadă o asemenea variantă. Acea versiune a Orayei nu ar fi fost capabilă să înțeleagă nimic din toate astea. Nici moartea lui Vincent, nici minciunile lui. Nici Însemnul de Moștenitoare de pe pielea ei, nici dorința pe care și-o pusese în fața Zeiței, nici ideea de a se alia cu Moștenitorul Rishan.

Și, mai ales, n-ar fi crezut niciodată că eu aș putea să stau acum aici, dezgolită, în fața lui Raihn – care nu era doar vampir sau un simplu Rishan, ci și cel mai mare dușman al ei – fără să simtă vreun strop de teamă.

Să nu-i fie teamă, măcar, pentru integritatea sa fizică.

O altă teamă s-a instalat, totuși, în străfundul sufletului meu.

— Chiar crezi că putem face asta? am murmurat.

S-a gândit puțin.

— Da, a spus, în cele din urmă. Da. Așa cred.

Mi-a mângâiat din nou conturul Însemnului de Moștenitoare, încruntat.

— Cel puțin, a zis, cred că tu poți.

Voiam să râd la vorbele lui.

Voiam să plâng.

Pentru că știam că vorbea serios.

Vârfurile degetelor mele i-au atins pieptul – pielea umedă, aspră din cauza micilor cicatrici mici, și textura moale a părului negru. Chiar deasupra inimii lui, acolo unde lama mea îl străpunsese în acea noapte.

— Ciudat cum se schimbă lucrurile.

Mi-a ridicat bărbia. Și nu am avut timp să mă mișc sau să reacționez înainte ca el să mă sărute, încet și profund, limba lui moale dezmierdând-o ușor pe a mea. Buzele mi s-au despărțit lent pentru el, ca niște frunze care se deschid spre soare.

A fost un sărut care mi-a îndepărtat toate îndoielile. Un sărut care m-a făcut să-mi iau gândul de la realitatea crudă – chiar dacă sugera o realitate și mai înspăimântătoare, pe care încă n-o acceptasem.

Gurile noastre s-au despărțit, dar nasurile noastre încă se atingeau, iar el a murmurat:

— De o săptămână tot vreau să fac asta.

Zeiță, și eu la fel. Nu știam exact ce anume se schimbase în noaptea în care fuseserăm împreună, dar era ca și cum corpul meu se trezise la o viață cu totul nouă. Tânjeam după el atât de mult încât mi-era rușine. Eram permanent conștientă de prezența, mirosul, privirea lui. Simțeam când se uita la mine, chiar și atunci când nu-i întâlneam ochii. Și, de fiecare dată când ne întindeam unul lângă altul, în momentele noastre rare și deloc intime de odihnă, trebuia să mă abțin ca să nu micșorez distanța dintre noi.

Era amețitor. Absolut înfricoșător. Crea dependență.

Uram senzația aceasta. O uram din tot sufletul.

Dar cred îmi și plăcea, așa puțin, că și el simțea același lucru. Practic, îi simțeam bătăile inimii, care se iuțeau, fierbinți sub pielea sa. Și îi simțeam la propriu erecția, care se întărea între trupurile noastre, împungându-mi acum șoldul.

Savuram cumva faptul că dorința lui era mult mai evidentă, din punct de vedere fizic, decât a meá. Puteam să mă prefac că sfârcurile mele se întăriseră din cauza apei răcoroase care-mi atingea pielea. Puteam să pretind că ritmul inimii mele o lua la trap datorită nerăbdării lucrurilor pe care urma să le facem.

Totuși, răsuflarea lui tremurândă peste buzele mele îmi spunea că știe adevărul.

M-am apropiat puțin, iar sfârcurile mele tari i-au atins părul de pe piept.

— Nu *la asta* te gândeai cu adevărat.

A zâmbit cu subînțeles. Am simțit gustul acelui zâmbet când m-a sărutat din nou, de data aceasta mai tandru, mușcându-mi ușor buza.

— Printre altele, a recunoscut el.

Mâna i-a coborât spre sânul meu, mângâindu-mi sfârcul cu degetul mare. Acesta i-a răspuns imediat, strângându-se sub atingerea lui, care mi-a frânt răsuflarea.

— Nu cred că sunt singurul, a șoptit.

Încă un sărut.

— Ești arogant, am spus.

Asta în timp ce-i urmăream cu nesaț buzele. Vânam acel sărut ca un vampir dependent de un drog, frecându-mă de el.

De-a dreptul jalnic

Dar nu mi-era rușine.

— Puțin, a replicat el, înainte de a-mi cuprinde obrajii și de a mă săruta din nou – de data aceasta mai pătimaș, mai apăsat, mai asemănător cu furtuna celorlalte întâlniri romantice ale noastre.

Și l-am lăsat să mă spulbere, pentru că dorința îmi devora orgoliul. Brațele lui s-au încolăcit în jurul trupului meu, trăgându-mă spre el, iar eu mi-am așezat mâinile în jurul gâtului său. Pofta pe care reușisem s-o ignor în ultima săptămână a devenit brusc copleșitoare. Absolut devastatoare.

Și naiba să mă ia dacă-mi păsa! Era mai bine să mă pierd în senzația aceasta decât să mă gândesc la toate grijile și obstacolele noastre.

Mâinile lui îmi alunecau pe pielea umedă, de parcă ar fi fost nerăbdător să se obișnuiască din nou cu trupul meu. Coapsele mele s-au despărțit și mi-am înfășurat picioarele în jurul mijlocului său, în timp ce apa călduță îmi mângâia chinuitor locurile cele mai sensibile. M-a ridicat cu un mic balans, ajutându-mă să mă agăț mai ușor de el. Și-a înclinat capul, lăsându-mă să preiau controlul sărutărilor noastre, arzătoare și neîntrerupte.

Sexul meu i-a întâlnit erecția și am scos un mic sunet înăbușit, cu buzele lipite de gura lui.

— La naiba, Oraya! a mormăit el, chiar în clipa în care spinarea mea s-a lovit ușor de peretele de piatră.

Trebuia să-l am. Sfântă Zeiță, trebuia să-l am acum! Nu mai puteam să aștept.

Dar el s-a oprit, retrăgându-se ușor, și m-a privit în ochi.

— E-n regulă? a întrebat, printre gâfâieli.

La început, nici măcar nu știam ce vrea să spună cu asta.

Apoi mi-am dat seama: eram țintuită aici, între corpul lui și stânci.

De fiecare dată când făcuserăm dragoste, dorise să se asigure că nu m-a prins într-o capcană. Că puteam fugi, dacă asta voiam.

Nu cu mult timp în urmă, ideea de a mai face vreodată sex cu cineva într-o poziție din care n-aș fi putut scăpa imediat era de neconceput. Și totuși, iată-mă aici. Fără să observ că mă încolțise, în timp ce inima îmi bătea rapid, deși asta nu avea nimic de-a face cu frica.

L-am înconjurat cu brațele, trecându-mi unghiile peste spatele lui – zăbovind de-a lungul pielii sale fine și peste penele moi din locul în care aripile i se uneau cu pielea.

Mă întrebam dacă el resimțea acele terminații nervoase

la fel ca mine. Dar tot corpul i-a reacționat la acea atingere. A răsuflat întretăiat. Aripile lui – acele aripi maiestuoase – au tresărit, desfășurându-se ușor, atât de mari încât ne învăluiau pe amândoi ca într-o mătase negru-roșiatică. Erecția i-a zvâcnit, împingându-i ușor șoldurile spre mine, cu o mișcare care părea total involuntară.

Am zâmbit.

— Știu că încă dețin controlul.

A ridicat subtil dintr-o sprânceană.

— Iar eu nu am nicio obiecție, a murmurat el și m-a sărutat din nou.

Exact când mi-am schimbat poziția șoldurilor, coapsele mi s-au deschis, iar el m-a pătruns.

Sfântă Zeiță, nu mă lăsa!

S-a împins adânc în mine, iar prima lui mișcare mi-a aprins tot trupul instantaneu.

Nici nu mi-am dat seama că am scos vreun sunet până mi-a acoperit buzele cu gura sa, șoptind:

— Ai grijă. Mai sunt și alții în jur.

Ah, am auzit acea tachinare din glasul lui – a spus acest lucru în timp ce-și rotea șoldurile, frecându-se de clitorisul meu.

Mi-am înăbușit gemetele și am rostit foarte încet:

— Atunci va trebui să fii *foarte* tăcut, nu-i așa?

Mi-am plimbat din nou degetele pe spatele lui – provocându-l așa cum mă provocase și el pe mine și absorbindu-i mârâitul vag pe care l-a scos din străfundul gâtlejului.

Nu a avut replică. Îl dezlănțuisem. Așa cum îmi dorisem. Exact așa cum aveam nevoie.

Toată acea tensiune ținută în frâu, după luptă, după călătorie, după o săptămână petrecută într-o apropiere chinuitoare, de neatins, a izbucnit la suprafață. M-a sărutat apăsat, aprins, într-un asediu continuu – profitând din plin de controlul pe care-l avea în această poziție, necruțător, rapid, adânc.

Nu avea să dureze mult. Nici pentru mine, nici pentru el. Un lucru bun, din moment ce eram prea nerăbdători. Cine știa cât mai aveam de trăit. Urma să ardem repede și incandescent.

Și asta îmi plăcea la nebunie.

Pielea mea era atât de caldă, plăcerea atât de intensă, încât am crezut că voi muri aici, în brațele lui. Și ce fel de a muri ar fi fost! Pe vârful limbii îmi clocoteau gemete și țipete și rugăminți și blesteme, împinse mai aproape de suprafață cu fiecare dintre mișcările lui.

Aveam nevoie de mai mult, aveam nevoie de eliberarea supremă. Mi-am înclinat șoldurile pentru a-l chema mai adânc în mine, deși nu puteam decât să-l primesc – și asta am făcut, cu bucurie, deschis, agățându-mă de el și zgâriindu-i spatele ca să nu mă prăbușesc.

Buzele i s-au desprins de gura mea și mi-au urcat la ureche.

— La asta, a spus el răgușit, cu răsuflarea fierbinte. La asta mă gândeam, Oraya. Mi-a fost dor de tine.

Mi-a fost dor de tine.

Ciudat, cât de mult m-au lovit acele cuvinte – cât de mult le înțelegeam, chiar dacă nu mă puteam convinge să le rostesc și eu.

Mi-a fost dor de tine.

O săptămână fără să-l ating, și-mi fusese dor de el. Luni întregi fără prietenia lui, și-mi fusese dor de el.

Nu era vorba că trecuse o săptămână. Nici măcar nu era vorba despre sex.

Era vorba de tot ce fusese înainte de asta. Repararea unei prăpastii care se deschisese în relația noastră. Descoperind, îngrozită, cât de mult jelisem ceea ce se pierduse în acea prăpastie.

Și mie îmi fusese dor de el.

Dar nu puteam să-i spun asta. Și oricum eram recunoscătoare că nu mi-a dat șansa s-o fac, pentru că loviturile lui erau necruțătoare, iar plăcerea a crescut până când – Sfântă Zeiță! – aproape devenise una cu *durerea* și...

Mi-am încolăcit strâns picioarele în jurul trupului său, trăgându-l și mai aproape, forțându-l să ardă odată cu mine.

Mi-am îngropat fața în umărul lui când am atins orgasmul și mi-am lipit gura de pielea lui, înăbușindu-mi țipătul, pentru că nu mă mai puteam abține. Distant, odată cu plăcerea care sporea, am simțit o scurtă înțepătură de durere – atunci când colții i s-au înfipt în scobitura dintre gâtul și umărul meu. Nu se hrănea – își înăbușea și el gemetele, care însă reverberau ca niște zvâcnete pe sub pielea mea.

După eliberare, m-am simțit slăbită și amețită. Și totuși, atât de liniștită.

Apa era caldă.

Asta a fost prima senzație care mi-a revenit. Toată căldura aceea plăcută. Căldura apei. Căldura corpului lui Raihn, care mă înconjura. Căldură pretutindeni.

Mi-a sărutat urma pe care mi-o lăsase pe umăr.

— Îmi pare rău.

— Cred că te-am zgâriat pe spate.

— Bine, a spus, râzând întretăiat.

Așa mă simțeam și eu. *Bine*. Era frumos să lăsăm urme, unul pe cadavrul celuilalt.

S-a retras ca să se uite la mine, dezmierdându-mi fața. Avea mici broboane de apă pe gene, care-i sclipeau în ochi în timp ce surâdea ușor.

Mi-am dat seama că ar putea fi ultima ocazie când voi fi singură cu Raihn înainte de a ne arunca într-o misiune care, probabil, ne va ucide pe unul dintre noi sau pe amândoi. Gândul mi-a adus pe vârful limbii un ghem de cuvinte nerostite.

În schimb, l-am sărutat – cu toată puterea, ca să nu mai fie nevoie de cuvinte.

L-am simțit cum începea să se întărească din nou înăuntrul meu, în vreme ce coapsele mi se strângeau în jurul lui.

I-am șoptit pe buze:

— S-ar putea să nu mai avem parte de niciun moment de intimitate.

Pentru că în momentul în care vom ieși din acest ochi de apă, vom redeveni lideri. Vom încerca să recuperăm un regat pierdut. Va trebui să ne gândim la viitor. Nu va mai fi timp pentru prezent.

Nu eram pregătită să plec. A zâmbit ușor.

— Mm. Probabil că nu.

Mi-am legănat șoldurile, cu el înăuntrul meu, gâfâind la atingerea tare și necruțătoare din interior.

Sfântă Zeiță, cum *a făcut asta?*

— Așa că ar trebui să profităm, am murmurat.

— Ca întotdeauna, pragmatică, a spus el, topindu-și cuvintele în următorul sărut, și asta a fost ultima dată când am vorbit.

53. RAIHN

M-am bucurat că eu și Oraya am profitat la maximum de momentele petrecute în intimitate, pentru că după aceea nu am mai avut ocazia. Toată lumea înțelegea că timpul e esențial. Cu cât atacam mai repede, cu atât mai mari erau șansele noastre de a cuceri Sivrinajul, cât timp stăpânirea lui Simon nu era consolidată. Jesmine și Vale se urau în mod clar, dar au devenit niște aliați surprinzător de eficienți. Amândoi știau acum ce înseamnă să fii înlăturat de la putere și amândoi aveau mentalitatea clasei superioare. Credeau cu tărie că nu era momentul să încerce o acțiune riscantă și vicleană – era momentul unei demonstrații dramatice de forță. Era singurul limbaj, au insistat ei, pe care Simon și cei care-l urmau îl vor înțelege.

Uram când eram nevoit să vorbesc acea limbă. Dar nu eram atât de obsedat de problemele morale încât să nu le înțeleg raționamentul. Nu avea rost să mă gândesc la șansele pe care le aveam. Oraya și cu mine învinseserăm o soartă mult nefavorabilă înainte – de șapte ori, de fapt, în șapte încercări. Cât de greu poate fi?

Răspunsul era, de fapt: mult mai greu.

Eram un luptător bun, dar înaintea acestor câteva luni nu avusesem practic experiență în bătălii – nici măcar în lupte mai mici și cu atât mai puțin în fruntea unei armate. Jesmine și Vale, însă, excelau în strategia nemiloasă a războiului. În momentul în care eu și Oraya am dat ordinele, au trecut la acțiune. Am fost copleșiți imediat de un vârtej de pregătiri – planuri, hărți, strategii, arme, stocuri, rezerve, liste de soldați și diagrame ale forțelor loiale. Au fost trimise scrisori. Au fost desenate hărți. Au fost conturate tactici de război.

Aveam să ne antrenăm timp de o săptămână, apoi să plecăm în marș. Forțele pe care Jesmine și Vale le chemaseră urmau să ni se alăture pe traseu. Trebuia să ne deplasăm repede, înainte ca armata lui Simon să ne poată opri. Toate se întâmplau atât de iute încât nu aveam timp să ne îndoim de noi înșine, iar asta era bine.

La naiba, Oraya și cu mine duceam niște lupte imposibile de aproape un an încoace. De ce ne-am fi oprit acum? Și, într-un fel, era ciudat și entuziasmant – să fac din nou ceva ce părea drept. Alături de Oraya. Acest lucru făcea ca lucrurile să pară mai ușoare.

Amândoi ne bucuram că aveam ceva de făcut. Poate că nu voiam să ne gândim prea mult la ce s-ar putea întâmpla după bătălie – cum vor reacționa Rishanii și Hiajii și celelalte regate și, la naiba, Nyaxia însăși, în fața ideii că Moștenitorul Rishan și Moștenitoarea Hiajă vor domni laolaltă. Suna absurd. Știu că toată lumea asta credea. În mod bizar, doar Vale părea să accepte această alianță fără rețineri. Toți ceilalți mergeau pe vârfuri, tolerând-o, fără să-și ascundă însă scepticismul. Chiar și Ketura m-a tras deoparte la un moment dat, întrebându-mă – fără menajamente:

— Chiar crezi că nu-ți va înfige un pumnal în spate imediat ce va pune mâna pe tron?

Poate că eram eu prost, dar nu, nu credeam asta. Oraya avusese mai multe ocazii de a mă ucide. Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o până acum.

Și dacă ar fi făcut-o... la naiba, poate că o meritam!

Dar asta era o problemă pentru Raihn cel din viitor. Raihn cel din prezent avea alte lucruri de rezolvat. Toată lumea voia să discute cu noi. Toată lumea avea nevoie de ceva.

Cu toate astea, persoana cu care îmi doream cel mai mult să vorbesc se pricepea cel mai bine la a mă evita. În cele din urmă am prins-o într-o zi, în zori, în timp ce se târa în micul ei cort. Am luat-o ușor de ceafă, printre buclele arămii.

— Tu vii la o plimbare cu mine.

Mische s-a răsucit, speriată. A făcut ochii mari de uimire, apoi și i-a strâns, crispându-se toată.

— Trebuie să...

— Nu accept nicio scuză, Mische! am zis, arătând spre cărarea din față. Mergi. Cu mine. Acum.

— E un ordin?

— Ai luat-o razna? Ai petrecut prea mult timp cu Oraya.

Nici măcar nu a zâmbit. Nu mi-a aruncat nicio replică glumeață. Pur și simplu, nu a spus nimic. Am simțit îngrijorarea ca un gol în stomac. I-am întins mâna ca s-o ajut să se ridice.

— Haide!

— Nu ai treburi de făcut?

— Pot aștepta.

Nu mi-am retras mâna. Am fixat-o în continuare cu privirea.

Mische și cu mine eram prieteni de foarte, foarte mult timp. Știa când nu are rost să mi se împotrivească.

A oftat prelung și m-a luat de mână.

— Jesmine a spus că sunt demoni pe-aici, a spus Mische. N-ar trebui să mergem prea departe.

Am luat-o amândoi pe cărările mai îndepărtate dintre stânci, astfel încât să nu fim auziți de cei din tabără. Era întuneric aici,

dar nu atât de întuneric încât vederea noastră să nu distingă ceea ce trebuia. În plus, era liniște.

Îmi lipsise liniștea.

Între timp, Mische părea atât de încolțită încât practic alerga, deși eu îi propusesem o plimbare.

— De parcă aș crede că ție ți-e frică de demoni, am pufnit.

— De ce nu mi-ar fi frică de demoni?

— Nu știu, Mish. Poate pentru că ai dat fuga și te-ai înscris la turneul Kejari ca și cum ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

Replica asta a sunat mult mai amar decât aș fi intenționat. Credeam că ajunsesem într-un punct în care puteam să glumesc pe seama faptelor lui Mische. Se pare că mă înșelam.

Poate că nu eram singurul, pentru că, în loc să-mi dea un răspuns spiritual, și-a vârât mâinile în buzunare și a mers mai departe.

— Aia a fost altceva, a mormăit ea.

Mi-a luat puțin ca să înțeleg la ce se referea. M-am străduit să țin pasul cu ea, iar ochii mi-au alunecat în jos – până la cicatricile de pe mâna ei, vizibile pe sub mâneca suflecată.

Am strâns din buze. Un val de îngrijorare m-a copleșit. Și, odată cu el, iritarea.

— Mische.

M-am oprit și i-am atins umărul. S-a oprit din mers, dar parcă nu voia să se uite la mine.

— Ce?

— Cum adică, ce? Te-am suportat în fiecare zi, vreme de zeci de ani. Ajunge.

— Ce ajunge?

— M-ai tot evitat de când...

— Nu te-am evitat.

— Oraya mi-a spus despre prinț.

Mische a rămas cu gura căscată preț de o clipă. Cuvintele pe

jumătate rostite i-au murit pe buze, înainte de a și le închide la loc.

— Prea bine.

Prea bine.

Fata asta exasperantă! Mamă Întunecată, ajută-mă!

— Ce? a spus ea. Ești supărat. Știu. Este o mare problemă politică și...

Am pufnit zeflemitor, căci ce naiba ar fi trebuit să mai spun?

— Nu sunt supărat din cauza prințului.

— Ei bine, evident că ești supărat. De ce mama dracului ai fi supărat?

— Ceva e în neregulă cu tine și nu vrei să-mi spui ce.

Am fost mai direct decât ar fi trebuit. Poate că eram epuizat după luni întregi în care încercasem să ajut pe cineva care nu se lăsa ajutat. Era obositor să trăiești între Mische și Oraya.

Ne-am privit câteva clipe, în tăcere. Ochii lui Mische erau mari și plini de încăpățânare. De cele mai multe ori, păreau drăgălași și docili. Lumea spunea adesea că ochii lui Mische erau cea mai frumoasă trăsătură a chipului ei. Dar ceilalți n-au văzut-o furioasă. Atunci, erau de-a dreptul înspăimântători.

Încă nu era furioasă, dar îi vedeam umbra din ochi, și asta era destul de grav.

De parcă Mische ar fi trebuit să-mi arunce privirea aia! Când de fapt eu mă țineam după ea în timp ce se răstea la mine pentru marea crimă de a-mi face griji pentru prietena mea.

Și chiar îmi făceam griji.

— Gata cu prostiile! am spus.

Dar cuvintele mi-au ieșit moi de pe buze – așa cum și doream.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am crezut că Oraya ți-a zis deja.

Oraya nu mi-a spus de ce mă eviți de o săptămână, am vrut să spun. *Nu mi-a spus de ce ai fost pusă în apartamentul acela, în loc să fii dusă în temniță. Nu mi-a spus de ce ești atât de distrusă.*

— Oraya mi-a spus că prințul a murit, am replicat. Mă doare-n cot de asta. Te întreb despre *tine.*

Mische s-a oprit din mers, apoi s-a răsucit. Furia îi dispăruse de pe chip, lăsând în urmă o expresie copilăroasă și conflictuală care-mi amintea atât de mult de felul în care arăta când o găsisem, încât am simțit o durere în piept.

— Nu ți-a spus?

— Trebuie să vorbesc cu Oraya acum ca să aflu ce-ți trece ție prin cap?

Mische nu a răspuns. În schimb, s-a sprijinit de perete, a alunecat de-a lungul lui și s-a așezat pe un morman de piatră, cu capul în mâini.

M-a cuprins imediat vinovăția.

Am luat loc lângă ea, chiar dacă stâncile erau atât de joase, încât am sfârșit prin a mă ghemui ca un caraghios. M-am uitat la fața ei printre șuvițele de păr de culoarea mierii.

— Mish, am murmurat. Eu...

— El a fost.

Cele trei cuvinte i-au ieșit de pe buze dintr-o singură răsuflare. Atât de repede încât s-au contopit și mi-a luat ceva vreme să le deslușesc sensul.

— El, am repetat.

Iar ea a ridicat capul și s-a uitat la mine cu ochii aceia mari, plini de furie și lacrimi. Atunci mi-am dat seama.

Iritarea mea s-a spulberat în mii de fărâme. Toate emoțiile, toate gândurile, toate senzațiile au dispărut, cu excepția furiei absolut mistuitoare.

— *El?* am spus din nou.

Ea a încuviințat în liniște.

Mi-a venit în minte imaginea prințului Născut din Umbră. Prințul Născut din Umbră, pe care-l invitasem în castelul meu. Cu care am vorbit. Am râs. Pe care l-am hrănit cu delicatese.

Și apoi, acea amintire a fost înlocuită de alta. Mische, așa cum o găsisem, cu mulți ani în urmă. Trasă la față, slabă și arsă

de soare, cu o crustă de vomă pe buze, abandonată în noroi ca o jucărie stricată.

În ghearele chinuitoare ale febrei, nu făcea decât să repete la nesfârșit: *Ce mi se-ntâmplă? Ce mi se-ntâmplă?*

Era atât de tânără. Practic o copilă. Și era tare înfricoșată.

Asta a fost cu mult timp în urmă.

Dar nu am uitat niciodată. Nici pe departe. Încă vedeam uneori acea imagine a ei, chiar dacă știam că nu i-ar fi plăcut dacă ar fi știut asta. Am văzut-o în noaptea atacului de la Palatul Lunii, când am ridicat-o de pe podea printre toate acele Focuri ale Nopții. O vedeam de fiecare dată când îi zăream cicatricile arsurilor de pe brațe. Și o vedeam și acum.

Acel bărbat – acel *monstru* nenorocit – îi făcuse asta.

Îi *zâmbisem* acelui nemernic.

— N-ar fi trebuit să-l ucid, spunea Mische, deși eram atât de furios încât abia o auzeam. A fost o scăpare, eu...

— Cum adică *nu trebuia să-l ucizi?*

Strângeam atât de tare din pumni încât îmi tremurau. Probabil că arătam ridicol, ghemuit pe stânca asta mică și idioată, dârdâind ca un nebun.

— Aș spune că *eu* ar fi trebuit să-l omor, dar mă bucur că ai fost tu aceea.

Și-a ferit ochii, uitându-se în pământ.

— Pur și simplu... am cedat.

— De ce nu mi-ai spus? Din clipa în care a intrat pe ușă, Mische, eu...

— Nu mi-am dat seama, a zis ea slab. Nu am știut cine era. De-abia când i-am văzut fața...

S-a cutremurat.

— Odinioară mă gândeam mult cum ar fi să-l întâlnesc din nou. Dar îmi era teamă că nu-mi voi aminti. Totul era neclar. Eram atât de bolnavă.

Asta țineam minte foarte bine. În acel prim an, după ce Mische își revenise, trăia o teamă intensă, vecină cu paranoia,

că orice bărbat care i-ar fi ieșit în cale ar putea fi cel care o Transformase. Nu-și amintea chipul sau numele Creatorului ei, așa că, printr-o crudă întorsătură a sorții, însemna că acesta era pretutindeni – fiecare străin care trecea pe stradă.

— Ei bine...

A râs amar.

— Am știut. Am știut imediat.

Am tăcut. Mă durea – chiar mă durea – să mă gândesc că Mische nu fusese scutită de tortura aceasta. Îl uram pe Neculai, uram și mai mult legătura profundă pe care o avusesem cu el pentru că era bărbatul care mă Transformase. Devenise centrul întregii mele lumi nu doar pentru că supraviețuirea mea depindea exclusiv de el, ci și pentru că el mă crease, în cel mai propriu sens al cuvântului.

Era acea legătură intrinsecă – precum lanțul în care țineai un sclav –, care exista în relația dintre vampiri. Te făcea să te simți mic, murdar și rușinat.

Uram faptul că Mische cunoștea senzația asta.

— Și el m-a recunoscut, cred, a spus ea. Mă rog. Nu chiar. Nu cred că-și amintea de mine. Dar... m-a observat. Poate că și-a simțit pe mine propriul miros.

În plus, fusese dusă în acel apartament. Îi fusese oferită prințului fie de Simon, fie de Septimus, care observaseră interesul lui pentru ea și care astfel voiau să-l mituiască pentru a le rămâne alături și să ia parte la marea lor ascensiune la putere. Să-și cumpere, astfel, un aliat.

Nici măcar nu voiam s-o întreb. Nu voiam s-o fac să retrăiască senzația. Dar nu aveam încotro.

— Mish, te-a...

— Nu, a spus ea repede. Nu. Poate... poate că ar fi făcut-o, dar...

Dar a sfârșit cu sabia lui Mische înfiptă în inimă.

Foarte bine.

Și totuși, nu era cine știe ce consoláre. O violase deja în atâtea alte feluri.

— Ar fi trebuit să-mi spui, am zis. Din clipa în care ți-ai dat seama.

Mi-a aruncat o privire sceptică, cu un strop de milă.

— Aveai nevoie de el, Raihn.

— Nu contează.

— *Ba contează. Știi bine.*

— Să spunem că mi-aș fi asigurat alianța lui. Ce aveai de gând să faci? Care era planul tău? Să rămâi în castelul ăla cu el, cine știe cât timp, și să suferi?

Mische a suspinat. Dintr-odată, părea foarte ostenită.

— Poate, a spus ea. Nu știu. El este... era... un vampir important, Raihn. Nu sunt un copil. Încerci să faci ceva măreț. Și chiar dacă nu-mi reproșezi asta, știu că eu te-am obligat să ajungi în punctul acesta.

Și-a atins pieptul, râzând ironic.

— Iar *eu* ți-aș putea stea în cale, acum? *Eu?* Te-ai sacrificat pentru acest țel. Ai renunțat la Oraya și știu... știu ce a însemnat asta pentru tine. Ai renunțat la viața ta. Nu aveam de gând să-ți stau în cale.

Ai renunțat la Oraya.

Aceste patru cuvinte m-au lovit în piept ca niște săgeți, una după alta, prea repede ca să mă dezmeticesc.

O dădusem în bară. Pentru că Mische avea dreptate. Mă sacrificasem în numele puterii. Credeam că jertfa îmi aparține, dar nu era adevărat. Oraya suferise consecințele acestui sacrificiu. La fel și Mische.

Și acum aceasta credea – de-a binelea – că era mai puțin importantă decât acea cauză.

— Nu contează, am spus încet. Alianțele. Războiul. Politica. Nu contează. Bine?

— Asta nu e...

— Lasă-mă să vorbesc! m-am răstit. Să nu îndrăznești să regreți nici măcar o secundă, Mish. Vrea Casa Umbrei să vină după noi? N-are decât. Va fi o ciocnire pe cinste.

Vorbeam serios, chiar dacă nici nu voiam să mă gândesc la consecințe. Măcar aveam un răgaz înainte de a ne confrunta cu asta. Nobilii Casei Umbrei știau că prințul lor murise în grija lui Simon Vasarus, nicidecum a mea. Noi trebuia să recucerim rapid tronul. Orice probleme diplomatice ar fi izvorât din asta... le puteam păstra pentru următorul război.

O durere de cap pentru mâine. Nu pentru azi.

Și nici mâine n-aș fi regretat gestul lui Mische.

— În plus, am spus, poate că vom fi cu toții morți până atunci și nu va mai conta.

Un zâmbet i-a apărut în colțul buzelor.

— Ai văzut cum arată armata asta? Mai degrabă „probabil", nu „poate".

M-a pufnit râsul.

— Și asta o spune optimista.

Mische a râs. Un râs vag, dar l-am auzit. Mă mulțumeam cu atât.

— Îmi pare rău. Sunt obosită.

Obosită. Obosită de o grămadă de vreme. Am înțeles imediat ce voia să spună.

A privit spre tunelurile întunecate. Dacă ascultam cu atenție, încă mai auzeam zgomotele taberei, în depărtare, răsunând printre pereții peșterilor. O amintire constantă a lucrurilor care urmau să se întâmple.

I-am urmărit chipul neobișnuit de trist.

— Îmi pare rău, Mische, am spus încet.

Ea a dat să scuture din cap, dar am repetat:

— Îmi pare rău pentru tot.

Îmi pare rău că ți s-a întâmplat ție. Îmi pare rău că nu m-am putut opune. Îmi pare rău că a trebuit să treci singură prin asta.

Îmi pare rău că nu te-am ajutat să-l omori pe nemernicul ăla. Îmi pare rău că ai simțit că nu-mi poți povești despre asta.

Îmi pare rău că te-am făcut să te simți că n-ar fi avut niciun fel de importanță dacă mi-ai fi mărturisit.

Chipul i s-a îndulcit.

— E în regulă.

— Nu, nu e. Dar va fi.

Am tăcut preț de o clipă, apoi am adăugat:

— Poate. Dacă avem noroc.

Ea a râs încet, apoi și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Cred că suntem norocoși, a murmurat ea.

Nu eram convins de asta, dar speram să fie așa.

Aveam un milion de lucruri de făcut. Dar nu eram pregătit să plec. Am rămas acolo, în tăcere, alte câteva minute.

54. ORAYA

Zilele și nopțile se învălmășeau laolaltă printre munții de pregătiri. Munceam, dormeam, mâncam și iar munceam. Peșterile se aglomerau tot mai mult pe măsură ce Vale și Jesmine strângeau soldații pe care-i aveau la dispoziție în nord. Ca printr-un miracol, scăpaserăm ieftin, doar cu patru morți, în urma luptelor dintre Hiaji și Rishani. Eram uimită că numărul cadavrelor era atât de mic, deși aveam și câțiva răniți – cu ochii scoși și urechile sfâșiate. Totuși, în comparație cu baia de sânge la care ne așteptam, era practic prietenie.

Am plecat repede. Raihn și cu mine ajunseserăm în nord foarte iute, dar ar fi durat mai mult dacă ne-am fi deplasat cu atât de mulți vampiri. Jesmine și Vale stabiliseră, de asemenea, un punct de întâlnire în afara Sivrinajului, astfel încât trupele convocate din cele mai îndepărtate zone ale Casei Nopții să se poată deplasa direct spre oraș. Vale avea câțiva prieteni Rishani de pe țărmurile vestice ale Casei Nopții, care dispuneau de flote consistente, ce urmau să străbată Mările de Fildeș pentru a ne veni în ajutor de pe apă.

Oare era de-ajuns?

Aceasta era întrebarea care ne frământa pe toți, fără s-o rostim, în vreme ce ne strângeam trupele și porneam prin deșerturi. Ne mișcam extrem de repede pentru un grup atât de numeros. Aripile ne-au ajutat mult, dar și mai mult ne-a ajutat senzația de urgență din atmosferă.

Hiajii erau gata să-și revendice în sfârșit tronul, chiar dacă erau nevoiți să colaboreze cu Rishanii. Iar Rishanii erau la fel de nerăbdători să-i alunge pe cei Născuți din Sânge din regat.

Chiar își *doreau* acest lucru din tot sufletul.

Nu mi-am dat seama de asta până când n-am ajuns la jumătatea drumului prin deșert. Era aproape de răsăritul soarelui. În curând, trebuia să ne oprim. Jesmine ne-a spus asta tuturor, din zbor, în timp ce ne îndreptam spre grup, iar Vale remarcase:

— Nu sunt pregătiți.

Am aruncat o privire în urma mea spre războinicii care mă urmau, zburând în formație, rapid și ordonat – Rishanii de o parte, Hiajii de cealaltă parte.

În ciuda orelor lungi de drum, în ciuda cerului vopsit în rozul-pal al răsăritului, Vale avea dreptate. Nu erau pregătiți să se oprească. A fost suficient să-i privesc o singură dată și am văzut hotărârea de pe chipurile lor.

Lucrul acesta chiar m-a surprins.

Nu mă așteptam din partea lor decât la cel mult un soi de loialitate resemnată. Niciodată nu m-am gândit că mi-ar putea oferi mie, o ființă pe jumătate umană, mai mult de-atât, cu atât mai puțin acum, când li se cerea să mărșăluiască umăr la umăr cu un inamic cu care se luptau de mii de ani.

Și totuși...

Ochii mi s-au îndreptat spre Raihn și am zărit aceeași uimire și pe fața lui.

— E înnorat, a spus el. Mai putem înainta puțin. Dacă ei nu vor să se oprească, de ce naiba m-aș plânge?

A plonjat puțin, apropiindu-se de mine – iar vârful aripii sale

a atins-o pe a mea, gâdilându-mă cu penele. Ca și cum ar fi vrut să spună: *Ei bine, ia te uită!*

Am zburat cam o jumătate de oră în plus în dimineața aceea. O distanță deloc semnificativă. Și totuși, când ne-am așezat, în sfârșit, în adăposturile noastre, m-am minunat de cât de departe ajunseserăm.

Încă nu eram sigură că va fi destul.

Dar era un început, nu-i așa?

NU PRIVISEM niciodată orașul Sivrinaj de la această depărtare. Învățasem pe dinafară linia orizontului de la fereastra dormitorului meu, an după an – fiecare turlă sau dom, fiecare traiectorie a soarelui pe cerul de deasupra orașului. Conturul acestuia mi se întipărise în suflet. Aș fi putut s-o reproduc pe hârtie din memorie.

Dar perspectiva schimba lucrurile.

De aici, din deșert, valurile moi și argintii ale dunelor se aflau în prim-plan, nicidecum în depărtare. Mahalalele colțuroase încadrau orașul ca niște pătrate de un cenușiu prăfuit și spălăcit. Palatul Lunii se afla la est, dominând priveliștea, înșelător de liniștit pentru un loc care, nu cu mult timp în urmă, a cerut o jertfă însemnată de sânge. Și apoi castelul – casa mea, închisoarea mea, ținta mea finală – se înălța departe, dinaintea noastră, distanța făcându-l să pară cel mai mic dintre toate.

Castelul nu era cea mai înaltă clădire din Sivrinaj. Dar mie așa mi se păruse întotdeauna. Mai mare decât orice altceva în lumea asta.

De aici, era doar o simplă clădire.

În seara asta, vom mărșălui în oraș.

Eram pregătiți. Trupele lui Vale și ale lui Jesmine ni s-au alăturat aici. Armata noastră se triplase de când plecaserăm de la stânci. Această zonă a deșertului se transformase acum într-un bivuac – o mare de corturi și adăposturi improvizate pentru a ne ascunde de cele mai arzătoare ore ale soarelui.

Eram pregătiți, mi-am spus.

Trebuia să fim pregătiți.

— Ar trebui să te odihnești, am auzit o voce bine cunoscută în spatele meu. Am auzit că urmează o noapte crucială.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Raihn vârându-și capul prin intrarea cortului.

Mi-am dus degetul la buze.

— O s-o trezești pe Mische.

Nimeni nu stătea singur în cort. Preferam să ne irosim energia cărând arme, nu provizii sau echipament. Asta însemna că soldații – inclusiv noi – ne înghesuiam câte trei sau patru într-un cort, în orele în care nu aveam încotro și trebuia să ne odihnim. Raihn și cu mine petreceam acel timp îngrămădiți cu Mische și Ketura, încercând să dormim în timp ce ne feream de Mische, care dădea din mâini și din picioare în somn.

Raihn a ieșit pe furiș din cort, închizând clapeta în urma lui.

Când am ridicat panicată din sprâncene, mi-a făcut semn pentru a mă liniști.

— Relaxează-te. Sunt la umbră.

Așa era. Oarecum. Cortul bloca lumina puternică, iar azi era o zi noroasă. Umbrele erau de-acum lungi, se apropia apusul soarelui.

Însă tot părea un risc inutil. Pe de altă parte, știam că nu are rost să încerc să-i spun lui Raihn să se ferească de soare.

M-am dat înapoi, ca să stau lângă el. Avea ochii ațintiți spre orizont, admirând aceeași priveliște a Sivrinajului pe care tocmai o contemplasem și eu mai devreme.

— Pare mic de aici, a șoptit el.

Am încuviințat.

— Prima dată când am văzut Sivrinajul, a spus el, a fost când am ieșit din ocean, mai mult mort decât viu. Am crezut că am trecut într-o altă lume. Niciun oraș dintre cele pe care le cutreierasem nu arăta atât de grandios. M-am gândit: *Slavă zeilor! Sunt salvat.*

Am tresărit puțin. Raihn, bineînțeles, nu fusese salvat. Ajunsese în propria închisoare.

Era greu să-mi imaginez acea versiune a lui. Marinarul apărut de nicăieri, care nu văzuse în viața lui nimic mai măreț decât castelul din Sivrinaj. Doar un om disperat, speriat, care nu voia să moară.

Îmi aminteam atât de limpede cum vocea i se frânsese când îmi povestise prima dată aceste lucruri.

M-a întrebat dacă vreau să trăiesc, îmi spusese el. *Ce fel de întrebare era asta? Bineînţeles că voiam să trăiesc.*

— Îți dorești să fi spus nu? am murmurat.

Nici măcar nu era nevoie să precizez la ce anume mă refeream.

I-a luat mult timp să răspundă.

— M-am blestemat multă vreme pentru acele cuvinte, a răspuns el în cele din urmă. Moartea ar fi fost un balsam față de acei șaptezeci de ani care au urmat. Dar... poate că a meritat, pentru anii care au venit după.

Și-a îndreptat ochii spre mine și mi-a zâmbit ușor.

— Poate și pentru anii ce vor urma de-aici încolo.

Un început de zâmbet mi-a ridicat colțurile gurii. Raihn m-a privit bănuitor.

— De ce faci fața aia?

— Nu fac nicio față. Mă gândeam... că ești foarte optimist.

A ridicat mâinile, exasperat.

— Păi dacă nu putem fi nici măcar un pic optimiști, de ce mai facem toate astea?

Era, trebuia să recunosc, un punct de vedere valid.

— Deci tu crezi că putem reuși, am zis, trecându-mi privirea din nou peste oraș. Mâine.

Tăcerea lui prelungă nu mi-a inspirat deloc optimism.

— Ar fi bine să reușim, a spus el.

— E doar liniște, am zis. Este...

— Tulburător.

Da. Tulburător de multă liniște, chiar și pe timp de zi. M-aș fi așteptat să văd mai multă activitate în Sivrinaj. Mai multe baricade, poate, sau mai multe trupe staționate dincolo de granițele orașului. Dar când am ajuns aici, la revărsatul zorilor, era liniște absolută.

— Se pregătesc pentru venirea noastră, spusese Jesmine. Nu au destule forțe. Trebuie să recurgă la toate trupele pentru a menține interiorul orașului în siguranță, nu pot ieși să dea piept cu noi aici, lăsându-și expuse celelalte puncte strategice.

Teoria avea sens. Vale fusese de acord. Totuși... ceva din povestea asta făcea să mi se ridice părul pe ceafă.

— Ar fi bine să nu te înmoi, prințesă, a spus Raihn, dându-mi un ghiont. Ce, ți-e frică? Ție? Reginei Hiaje cu nervi de oțel?

I-am aruncat o privire urâtă și el a râs.

— Așa e mult mai bine.

— Nu mi-e frică. Sunt doar...

M-am uitat înapoi la oraș. Apoi la Raihn. Apoi din nou spre oraș.

Bine. Poate că da, mi-era frică.

Am spus:

— Mă simt ca înaintea ultimei încercări a turneului.

Nu era chiar frică. Nu mi-era teamă pentru mine. Nu mi-era teamă că mă voi trezi cu o sabie înfiptă-n măruntaie. Însă mi-era teamă că, din cauza mea, întregul regat va cădea. Mi-era teamă de toate lucrurile pe care le-aș fi putut pierde.

M-am uitat înapoi la Raihn, la expresia serioasă cu care privea spre linia orizontului. Lumina roz a apusului îi contura profilul și, dintr-odată, teama aceea m-a cuprins și mai adânc.

Și-a îndreptat ochii spre ai mei și am deslușit aceeași teamă reflectată asupra mea, ca o imagine în oglindă. Asta mi-a stârnit un nod complicat de emoții în stomac, mi-a adus pe buze o puzderie de cuvinte imposibil de descâlcit.

Mi-a dat după ureche o șuviță de păr.

— Întotdeauna am admirat asta la tine, a spus el. Faptul că ai luptat chiar și atunci când ți-era frică. Să nu îndrăznești să te oprești acum. Indiferent de ce se va întâmpla.

I-am aruncat un zâmbet ironic.

— Așa ai zis și atunci.

Să nu cumva să îndrăznești să te oprești din luptă, prințesă. Mi-ai frânge inima.

— Îmi amintesc. Și chiar mi s-a frânt inima când te-ai oprit.

Nu știam ce să spun. M-am mulțumit să zic:

— Ei bine... Acum vom lupta.

A râs vag.

— Firește.

— Va fi de ajuns.

Speram să nu sune ca o autoîncurajare, deși asta era.

— O demonstrație de forță. Doar la așa ceva răspund inamicii.

Fără să vreau, mi-am dus mâna la Însemnul de Moștenitoare.

Nu te vor respecta niciodată dacă nu se vor teme de tine, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent la ureche. *Arată-le acea latură a ta care să-i înspăimânte.*

Trecuse o vreme de când nu-i mai auzisem vocea, nici măcar în mintea mea. Sunetul acesteia m-a dezechilibrat puțin.

Ca și cum și-ar fi dat seama de asta – bineînțeles că-și dăduse! –, mâna lui Raihn a zăbovit peste mijlocul meu, o atingere menită să mă liniștească.

— Nu vor avea nicio șansă, a spus el.

Dar oare și el părea nesigur sau era doar în închipuirea mea?

M-am mișcat puțin, cu intenția de a mă întoarce cu fața spre

el, dar n-am reușit decât să mă lipesc și mai tare de brațul lui. Am sfârșit prin a mă sprijini de umărul lui, lăsându-mi capul pe el.

Era... plăcut să savurez aceste ultime clipe de companie intimă. Era diferit de a face sex cu el. Era diferit chiar de momentele când dormeam alături de el. Era, cumva, mai intim.

Și-a strâns brațul în jurul corpului meu. S-a înclinat, iar când a vorbit, i-am simțit răsuflarea pe frunte.

— Vreau doar să știi, Oraya, a murmurat el, că tu ai fost cea mai frumoasă parte din povestea asta. Cea mai frumoasă parte din toate poveștile.

Pieptul mi s-a strâns violent, atât de brusc și de ascuțit încât m-am simțit ca după o lovitură. Sinceritatea lui gravă mă sfâșiase.

Dar și mai rău era faptul că declarația semăna teribil de mult cu un rămas-bun.

Am rostit, cu un nod în gât:

— Mă acuzi pe mine că mă înmoi când tu spui toate prostiile astea lacrimogene?

El a râs, iar eu m-am încruntat. Dar tot nu m-am mișcat, lipindu-mă și mai mult de corpul său. Iar când mâna lui a coborât spre a mea, mi-am întrepătruns degetele cu ale sale, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Nu știu exact cât timp am rămas așa. Așteptând pur și simplu să treacă minutele până când totul se va fi sfârșit.

55. ORAYA

În clipa în care soarele a apus, Jesmine i-a trezit pe războinici. Entuziasmul și setea de sânge din noaptea precedentă dispăruseră. Acum, soldații erau eficienți, concentrați – ca un set de angrenaje bine unse care se mișcau laolaltă cu un singur scop. Războinicii s-au echipat în liniște cu armele și armurile lor, acum pregătiți de confruntare. Nu aveam prea mult timp la dispoziție pentru a ataca. Fiecare secundă conta.

Mânuitorii de magie își pregătiseră vrăjile de-a lungul întregii călătorii, invocând demonii Născuți din Noapte din momentul în care soarele a dispărut sub linia orizontului. Acum înțelegeam cum reușise Jesmine să folosească atâția demoni în atacul de la arsenal, care părea că se întâmplase cu o veșnicie în urmă – recrutase mulți magicieni în armata ei. Era o mișcare inteligentă, pentru că demonii erau mult mai dispensabili decât vampirii, mai ales într-o armată nu tocmai numeroasă. Acum mă bucuram pentru existența acestor fiare, oricât de scârboase ar fi fost. Aveam nevoie de soldați și, deși demonii nu erau la fel de inteligenți ca vampirii, cu siguranță erau la fel de violenți.

Nu ne-am obosit să stricăm corturile, ci doar le-am părăsit în urma noastră, în nisip, o mare de resturi sinistre abandonate într-o clipă – ca și cum mii de vampiri ar fi fost pur și simplu înghițiți de deșert.

Știam că, orice ne-ar fi așteptat – victorie sau înfrângere –, nu ne vom mai întoarce aici niciodată.

Ofensiva noastră va fi o acțiune pe patru planuri. Flotele aliaților lui Vale vor înconjura Sivrinajul dinspre mare, distrăgând atenția forțelor lui Simon și ale lui Septimus. Raihn urma să fie vârful de lance al asaltului aerian, alături de Vale, ducând astfel sute de războinici Rishani și Hiaji direct în inima orașului. Demonii și o echipă mai mică de soldați ar urma să se apropie pe cale terestră, dărâmând baricadele și croindu-și drum spre castel, conduși de Ketura. Și, în cele din urmă, Jesmine și cu mine vom fi în fruntea unei armate care va pătrunde în tuneluri, îndreptându-se direct spre castel – noi două cunoșteam rutele secrete ale lui Vincent mai bine decât oricine.

După asfințitul soarelui, Sivrinajul se transformase într-o siluetă argintie și fantomatică, luminată orbitor de flăcările albe ale Focului Nopții. De obicei, orașul nu era atât de luminat, nici măcar în nopțile de festival. Știau că venim și se pregăteau.

Prea bine, mi-am spus. N-au decât să se pregătească.

Războinicii s-au grupat, gata de marș. Raihn și cu mine ne-am ocupat pozițiile în fruntea armatei, cu Jesmine și Vale alături de noi.

— Cred că suntem gata, Înălțimile Voastre, a spus Jesmine încet, apoi a făcut un pas înapoi.

Vampirii își țineau parcă respirația, așteptând cu nerăbdare. Așteptând ca eu – sau mai bine zis noi – să-i conducem.

Mamă Întunecată, ce experiență supranaturală! Brusc, am avut senzația de amețeală.

M-am uitat la Raihn și i-am citit aceleași gânduri pe chip. S-a încruntat vag, dar mi-a aruncat un zâmbet ironic.

— Cred că la noi se referă, nu-i așa?

— Simt că ar trebui să rostim un discurs motivațional.

— Corect. Ai pus ceva pe hârtie?

Am pufnit cu dispreț.

— Mare păcat, a spus el. Te pricepi foarte bine la cuvinte.

M-am încruntat, iar el a râs ușor.

— Rămâi așa, încruntată. E mai bine, oricum.

Ochii mi s-au oprit asupra liniei orizontului Sivrinajului. Orașul care mă ținuse captivă toată viața era acum el însuși captiv. Regatul meu, gata să fie eliberat.

Am scos sabia lui Vincent. Ca de fiecare dată, acea atingere m-a umplut de un val de forță rece, care-mi amintea dureros de prezența tatălui meu, puterea ei curgându-mi prin vene.

Am acceptat-o.

Focul Nopții a strălucit de-a lungul lamei, iar magia mea s-a îmbinat cu cea a lui Vincent.

Și tu ai colți, șerpișorule, mi-a șoptit acesta la ureche, și, Zeiță, părea mai aproape decât oricând. *Arată-le mușcătura aceea a ta.*

Acolo, în acel oraș, așteptau vampirii care credeau că eu și Raihn nu ne merităm coroana. Ocupaseră acest regat cu forța, pentru că asta era tot ce știau să facă. Mă săturasem să las astfel de vampiri să-mi spună ce puteam fi eu, ce putea fi Casa Nopții.

Mi-am ridicat sabia, iar dâra Focului Nopții a fulgerat orbitor pe cerul întunecat.

— Hai să ne luăm regatul înapoi! am mârâit.

Raihn a izbucnit în râs.

— Credeam că ai spus că nu ții niciun discurs.

Și-a întins acele aripi miraculoase și și-a ridicat chipul spre cer. Dar înainte de a pleca în zbor, l-am prins de braț.

— Ai grijă, am rostit. El nu merită onoarea să te ucidă.

Ochii lui Raihn au sclipit, atinși de un zâmbet dezinvolt. Dar mâna lui a zăbovit peste a mea, mângâindu-mă în sus și în jos cu degetul mare.

— Nu-i ierta, prințesă, a spus el. Ne vedem în curând.

Ne vedem în curând. Niște cuvinte atât de firești și, în spatele lor, o promisiune atât de profundă.

Ne-am desprins unul de celălalt și o rafală bruscă de vânt mi-a dat părul pe spate, în clipa în care Raihn s-a înălțat în văzduh.

Mi-am ațintit privirea asupra orașului. Asupra țintei noastre.

În spatele meu, se ridica încet un vuiet surd, ca un tunet îndepărtat, în timp ce sute de războinici înaripați îl urmau pe Raihn în noapte. O simțeam pe Jesmine fixându-mă din priviri, așteptând.

Am ridicat Ucigașa de Inimi și am pornit la atac.

56. RAIHN

Vântul s-a năpustit asupra mea, dându-mi părul pe spate. Vale zbura alături de mine, iar în spate veneau războinicii noștri, tăind aerul cu aripile desfăcute. Zburam repede spre castel, fără să știm cât de departe puteam ajunge înainte ca Simon să-și trimită trupele în întâmpinarea noastră.

De aici, de sus, vedeam flota în depărtare, cu pânzele purpurii ale corăbiilor colorate în albastru de razele lunii, apropiindu-se de zona de coastă a Sivrinajului. Prin beznă pluteau scântei îndepărtate – mici explozii de magie aruncate asupra castelului. Nimic care să dărâme orașul, dar suficient pentru a crea o diversiune, făcându-i astfel pe Septimus și pe Simon să-și dividă atenția și resursele valoroase.

Departe, sub aripile noastre, Ketura și gărzile ei formau un mare val distrugător. Exploziile Focului Nopții luminau bezna cu rafale orbitoare care umpleau Sivrinajul de un alb orbitor, în timp ce demonii sfâșiau baricadele de piatră și de lemn pentru a face drum liber spre inima orașului. Era aproape frumos, într-un fel morbid – ca o mână care trece prin nisip.

Era doar o chestiune de timp, totuși, până când forțele Născuților din Sânge urmau să inunde străzile orașului pentru a o întâmpina pe Ketura. Cu forțele Rishane în văzduh, aceasta era nevoită să înfrunte cea mai mare parte a trupelor lui Septimus. Era pregătită pentru asta. Ciocnirile haosului dezlănțuit la sol s-au transformat în orchestra unei bătălii. Urletele îndepărtate și loviturile armelor se contopeau cu exploziile și mârâielile demonilor.

Forțele inamice egalau armata Keturei.

Dar încă nu era depășită numeric.

M-am rugat Mamei Întunecate ca lucrurile să rămână așa.

Vale s-a apropiat de mine.

— Înălțimea Ta, a spus el, pe un ton coborât și grav, și nici măcar nu a trebuit să întorc capul ca să știu exact ce vedea înaintea ochilor.

Ne grăbeam spre castel, acoperind cât puteam din distanță înainte ca soldații Rishani ai lui Simon să ne iasă în cale. Ajunseserăm departe – ne aflam acum deasupra turnurilor impunătoare dintre zidurile orașului – mai departe, sincer, decât m-aș fi așteptat.

Dar aici se termina partea ușoară.

Un val de soldați Rishani a apărut de pe pământurile din jurul castelului ca o coloană groasă de fum – ca o mlaștină formată din aripi și oțel care murdărea stelele.

Mi s-a pus o gheară în piept la vederea acelei mulțimi de soldați. Vale n-a putut decât să presupună numărul războinicilor Rishani pe care Simon îi atrăsese de partea lui. Speram că se baza mai mult pe bravadă și iluzii decât pe numere concrete.

Priveliștea mi-a spulberat însă speranțele. Aceasta era o armată în toată puterea cuvântului. Totuși, atacul aerian însemna că trebuie să ne confruntăm doar cu forțele Rishane ale lui Simon, care erau limitate. Pentru asta eram pregătiți.

Am studiat rândurile de soldați, căutându-l pe bărbatul pe care-l urmăream cu adevărat – singurul pe care trebuia să-l omor pentru a pune capăt, odată pentru totdeauna, acestei tulburări –, dar nu l-am văzut pe Simon nicăieri în acea puzderie de chipuri.

Asta m-a mirat. Eram atât de sigur că urma să fie în fruntea trupelor, gata să-și etaleze hegemonia. La naiba, credeam că și-ar dori să se asigure că mă va ucide cu mâna lui.

Am ridicat privirea dincolo de valul de soldați care se apropia, către turlele argintii ale castelului Născuților din Noapte, care se ridicau deasupra măcelului.

Sau poate că se ascundea în turnul lui, așteptând să vin eu la el. Puteam proceda și așa.

Soldații lui Simon s-au năpustit, vâjâind prin aer ca niște săgeți. Și nici noi nu am încetinit ritmul, pregătindu-ne pentru o ciocnire frontală.

Dacă voiau luptă, luptă le vom da.

— Pregătiți-vă! a urlat Vale, desfăcându-și aripile argintii sub lumina lunii, cu arma scoasă din teacă.

Armele au sclipit ca o mare de oțel când inamicii s-au aruncat asupra noastră. Niciun grup nu a încetinit, nici nu a șovăit.

Eu însumi eram al naibii de pregătit.

Mi-am ridicat sabia și am zburat spre acel zid al morții.

57. ORAYA

Nu știam că tunelurile se întind atât de mult dincolo de domeniul castelului. Știam că Vincent nu-mi destăinuise totul, dar, uneori, amploarea lucrurilor pe care mi le-a ascuns încă mă nedumerea. Mereu îmi spusese că pasajele străbăteau doar incinta castelului. Dar Jesmine ne-a călăuzit spre o colibă mică de la marginea orașului și apoi, printr-o trapă din dormitorul ei murdar și complet mobilat, direct spre tuneluri.

Nu am avut timp să mă simt deranjată de acest detaliu. Bineînțeles că Vincent nu-mi dezvăluise existența tunelurilor de dincolo de domeniul castelului. Voia să rămân exact acolo unde mă aflam, în siguranță, între zidurile acestuia.

De ce m-aș fi mirat?

Ne-am mișcat repede, deși tunelurile, înguste cum erau, se dovedeau a fi un obstacol pentru atât de mulți vampiri. Ne pregătiserăm pentru o eventuală confruntare aici jos – nu puteam ști cât de mult descoperise Septimus din sistemul de tuneluri –, dar nu am întâlnit nici țipenie de vampir. Un mare noroc. Orice bătălie în aceste pasaje înguste ar fi însemnat un dezastru.

Holurile erau prea întunecate pentru ochii mei de om, dar Focul Nopții de pe sabie îmi lumina calea. N-am intenționat s-o

iau la goană în mod conștient, dar pașii mei deveneau din ce în ce mai iuți pe măsură ce ne apropiam de inima Sivrinajului.

Când am ajuns acolo, am auzit ciocnirile de la suprafață.

La început sunetele erau înăbușite și surde – zgomotul estompat al lemnului care se despică și al zidurilor care se sfărâmă, câteva explozii sporadice. Trupele Keturei înaintau pe străzile de deasupra noastră, spulberând barierele dintre noi și castel cu ajutorul demonilor și al Focului Nopții.

Toate sunetele au avut darul de a mă înfiora – de nerăbdare însă, nu de spaimă. Asta trebuia să auzim. Acesta era un semn clar că progresam.

În curând, ecourile au devenit mai sonore, iar tunelurile din ce în ce mai largi și mai bine luminate. Ajunsesem în interiorul orașului, îndreptându-ne cu pași siguri spre destinația noastră finală.

Atunci lucrurile au început să se schimbe.

Zgomotele de sus erau acum suficient de puternice pentru a face pereții să vibreze. Cele mai răsunătoare dintre ele zguduiau plafonul, scuturând praful și mizeria, torțele aprinse cu Focul Nopții pâlpâind din cauza izbiturilor. M-a cuprins un val de neliniște, deși mi-am spus că era de așteptat ca lucrurile să devină mai dificile pe măsură ce avansam – eram pregătiți pentru asta.

Dar când o bubuitură deosebit de puternică a făcut ca însuși pământul să se cutremure, izbindu-ne pe mine și pe Jesmine de pereți, am schimbat între noi o privire îngrijorată.

Jesmine mergea mai repede, dând ordine celor care ne urmau, dar eu m-am poticnit.

Motivul nu a fost neapărat sunetul. Era ceva mai profund, ceva din aerul din jur, un lucru pe care nu-l puteam desluși cu precizie. Un lucru îngropat sub pielea mea, mai persistent decât anxietatea bătăliei. O forță care pulsa laolaltă cu magia

din mine. Un fum toxic care se agăța de interiorul plămânilor mei.

Era tăcut, invizibil și pretutindeni.

Cu cincizeci de ani în urmă, un vulcan de pe una dintre insulele Născute din Noapte a erupt, omorând toate ființele vii de pe ea – toate ființele vii, cu excepția păsărilor, care au dispărut cu șase ore înainte, zburând într-un stol care întunecase cerul.

Oare așa se simțiseră păsările în ziua aceea, m-am întrebat?

Am iuțit pasul, ajungând-o din urmă pe Jesmine și depășind-o. Mi-a aruncat o privire care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva și ea simțise același lucru. Nu o văzusem niciodată într-o stare vecină cu spaima. Și totuși, nu era spaimă – nu chiar –, dar era suficient de asemănătoare ca să fie la fel de tulburătoare.

— Ai..., a început ea, dar eu am întrerupt-o:

— Trebuie să mergem acolo sus.

Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte de a-mi da seama cât erau de adevărate.

— Trebuie să ajungem acolo sus *chiar acum*!

58. RAIHN

Pierdusem socoteala vampirilor pe care îi ucisesem. Eram din nou în turneul Kejari, aruncat într-o stare de violență fără sens, fără discernământ, fără sfârșit.

Poate că, până la urmă, nu eram cu nimic mai bun decât Neculai, decât Vincent, decât Simon. Poate că eram doar un alt rege blestemat.

Pentru că-mi plăcea la nebunie.

Abia dacă simțeam durerea din mușchi, din răni. Un instinct primar a preluat controlul asupra ființei mele. Gândirea rațională a dispărut. Magia mi s-a umflat în vene, gata să fie în sfârșit eliberată, complet dezlănțuită – și asta își dorea să facă. *Să ucidă. Să recâștige ceea ce pierduse. Să posede.*

Nu mă mai bazam pe simțul văzului, iar asta era un dar, pentru că nu puteam zări nimic, oricât m-aș fi străduit. Prin dârele de sânge negru din ochi, în câmpul meu vizual mai aveau loc doar frânturile scânteietoare ale aripilor și armele de oțel înfipte în cadavre. Asterisul meu orbitor, alb și negru, îmi dubla fiecare lovitură. Dușmanii înfrânți se prăbușeau la pământ ca niște păpuși moi de cârpe, prăvălindu-se pe acoperișurile clădirilor de sub noi.

Timpul și spațiul au încetat să existe. Nu mă gândeam la nimic altceva decât la următoarea lovitură, la următoarea victimă, la următorul centimetru de teren pe care-l puteam câștiga în drum spre castelul acela – castelul *meu.*

În drum spre *el,* spre Simon.

Schimbarea a fost imediată, atât de puternică încât a reușit să mă trezească din acea sete de vărsare de sânge – atât de puternică încât mi-a făcut mușchii să paralizeze în cel mai nepotrivit moment, întrerupându-mi lupta cu soldatul Rishan care mă atacase și lăsându-l să-mi cresteze o rană dureroasă în umăr.

L-am înșfăcat pe soldat, l-am spintecat și l-am lăsat să cadă la pământ, dar nu mă mai uitam la el. În schimb, privirea mea s-a îndreptat în sus.

Sus, spre castel.

Simon era acolo, stând pe același balcon unde încercase să mă ucidă. Dincolo de măcel, prin marea nesfârșită de leșuri, știam că era acolo. Știam asta pentru că-l *simțeam*, așa cum simți unduirile dintr-un iaz când ceva teribil îți dă târcoale pe sub apă.

Iar asta *era* ceva teribil.

Nu mai simțisem așa ceva până atunci, dar această certitudine mi s-a strecurat imediat în măduva oaselor. Trezisem ceva sălbatic în mine, iar acum, acea fiară recunoștea amenințarea – una care nu-și avea locul, nici aici, nici în altă parte.

Ce era asta?

Ajunsesem prea departe ca să-mi mai fie teamă. Petrecusem prea mult timp fiindu-mi frică de Simon și de cei ca el, chiar dacă refuzam să admit asta, în fața mea sau a altcuiva.

Îmi croiam drum printre războinici înainte ca Vale să poată striga după mine. Spintecam trupuri, aripi, arme – orice obstacol dintre mine și el.

Aveam de gând să-l omor.

Stătea pe balcon și mă aștepta, cu aripile de culoarea chihlimbarului larg desfăcute, cu sabia scoasă, cu părul strâns la spate într-un fel care-i scotea în evidență unghiurile dure și crude ale feței.

Nu am încetinit în zborul spre el. Dimpotrivă, am fâlfâit din aripi, gonind și mai iute, atât de iute încât nu mai vedeam nimic altceva în afara zâmbetului său fin, de prădător, cu câteva fracțiuni de secundă înainte de a ne întâlni.

Ne-am ciocnit ca un tunet asurzitor de oțel, într-o explozie de magie. Asterisul meu ne-a învăluit cu o mantie de lumină neagră. Trupurile ni s-au izbit unul de celălalt. Sabia lui a întâlnit-o pe a mea și fierul a scrâșnit, mușcând din fier.

A ripostat de îndată. Era un războinic puternic, chiar și după atâția ani. În ciuda vârstei sale înaintate, mi-a parat lovitură după lovitură, pas cu pas. Nici măcar magia mea nu părea să-l descurajeze, chiar dacă, aprinsă de ură, se revărsa din fiecare lovitură a sabiei mele, subliniind fiecare ciocnire.

Eram rănit. Eram obosit. Dar trupului meu nu-i păsa.

Voiam să-l omor.

Dincolo de roșul furiei mele și de negrul Asterisului, chipul lui Simon semăna straniu de mult cu cel al vărului său. Cel care se schimonosea la mine în secundele dintre lovituri și parări era fostul meu stăpân, batjocorindu-mă, îndemnându-mă să continui.

De câte ori îmi imaginasem, pe vremea aceea, cum ar fi să-l ucid pe Neculai?

De nenumărate ori. Timp de șaptezeci de ani. Douăzeci și cinci de mii de zile în care am stat întins pe pat, cu ochii închiși, și m-am gândit cum ar horcăi cu sângele umplându-i plămânii, cum ar fi să-i jupoi pielea fâșie cu fâșie, dacă se va pișa pe el în ultimele sale clipe.

M-am gândit la asta de nenumărate ori.

Dar, în final, nu eu obținusem această satisfacție. Ci un alt rege plin de cruzime. Mi-am spus că nu mă deranjează. N-aveau decât să se sfâșie între ei.

Dar mă mințeam.

Îmi dorisem să fiu eu cel care-l omoară.

Și acum, ocazia aceasta părea aproape la fel de mulțumitoare.

Prima dată când l-am lovit, deschizându-i un șiroi de sânge negru-roșiatic pe braț, am râs al naibii de tare, ca un nebun.

Acea mică picătură de sânge a trezit ceva în mine. Următoarea mea lovitură a fost și mai puternică, și mai rapidă, lama căutându-i carnea ca un animal înfometat. Când a reușit să riposteze, abia am simțit izbitura, folosind forța loviturii împotriva sa.

Eram atât de pierdut în propria demență încât a durat ceva timp să observ ce anume era atât de ciudat la el. Să observ că Simon nu părea deloc preocupat, deși îl rănisem. Nici măcar când l-am lovit din nou, făcându-l să se poticnească și să se dea înapoi.

L-am împins de perete, cu sabia îmbibată în întuneric. Îi simțeam mirosul greu al sângelui în nări.

Asta era!

Voiam să-l privesc în ochi când va muri. Îmi doream să simt acea satisfacție.

Voiam să văd frica de pe fața lui când își va da seama că sclavul de care abuzase cu două sute de ani în urmă era cel care-i lua viața.

Dar când m-am uitat fix în ochii lui Simon, nu am văzut frică. De fapt, nu am văzut mare lucru. Erau goi și împăienjeniți, sticloși, de parcă se uita prin mine, nicidecum la mine, ci la un lucru aflat la milioane de kilometri dincolo de orizont.

Un zumzet ciudat plutea în aer, tulburându-mi magia, scormonindu-mi adânc în vene.

Am șovăit. Și, în cele din urmă, am auzit vocea din capul meu – cea care ținea să-mi spună: *Ceva nu e în regulă.*

Am ridicat ochii pentru o clipă, surprinzând o mișcare prin geam, peste umărul musculos, acoperit de armură, al lui Simon.

În mijlocul sălii de bal pustii stătea Septimus, extrem de calm, bucurându-se de priveliște prin ferestrele din podea până în tavan. Mi-a zâmbit – o dâră leneșă de fum de țigară îi ieșea printre dinți.

Ceva nu e în regulă.

Simon nu se mișca, chiar dacă îl imobilizasem. Zumzetul din aer se accentua, din ce în ce mai puternic. Unduirile nenaturale care-mi tulburau magia păreau să se strângă tot mai tare, ca niște plămâni care se umflau, inspirând, trăgându-mă mai aproape.

L-am privit mai atent pe Simon, pentru prima dată de când îl zărisem, și mintea mi s-a limpezit.

Purta o armură de luptă clasică, din piele, tipică Rishanilor. Un veșmânt elegant. Dar, în mod ciudat, își lăsase partea de sus descheiată până la piept, dezvăluind un triunghi prelung de carne.

Carne marcată de niște vene negre, care pulsau.

Și toate acele vene duceau la o bucată de argint și fildeș, care-i trona în mijlocul pieptului.

Arăta atât de grotesc, atât de tulburător, *atât de greșit,* încât la început nu am înțeles la ce mă uitam.

Apoi l-am recunoscut: bucata de argint era pandantivul lui Vincent, zdrobit, topit și deformat, mânjit cu sângele lui Simon.

Iar fildeșul era format din...

Dinți.

Niște dinți sudați în metal.

Prin minte mi-a plutit amintirea vocii lui Septimus:

Am descoperit câteva rămășițe. În Casa Sângelui. Dinți.

Și ce naiba poți face cu dinții zeului morții? întrebase Oraya.

Și, într-un moment de luciditate, mi-am dat seama: *asta* putea face cineva cu colții zeului.

Puteai crea un blestemat de monstru.

Gândul mi-a trecut fulgerător prin minte, când Simon mi-a aruncat un zâmbet înfiorător, însângerat, și a dezlănțuit o explozie de magie care a rearanjat întreaga lume.

59. ORAYA

Alergam.

Alergam prin acele tuneluri, chiar dacă o depășisem pe Jesmine, deși nici măcar nu știam exact unde mă duc – știam doar că urc, dorind să ies cât mai repede la suprafață.

Eram, din fericire, aproape de punctul final. Mai că am izbucnit în plâns de bucurie când am văzut scările în fața mea. Le-am urcat în goană, deschizând ușa de la capătul lor și nu mi-a luat decât câteva secunde ca să-mi dau seama că mă aflam la poalele castelului. Mamă Întunecată, aici era un haos deplin, care mă aruncase într-o mare de sânge, oțel și moarte, unde Născuții din Sânge, Rishanii, Hiajii și demonii se sfâșiau cu toții între ei.

Dar nici nu am dat atenție priveliștii.

În schimb, m-am uitat în sus – spre vârful castelului, la balconul unde, nu cu mult timp în urmă, îi salvasem viața lui Raihn. Nu vedeam nimic din unghiul ăsta, dar simțeam sursa acestei presimțiri îngrozitoare.

Mi-am desfăcut aripile și m-am înălțat în văzduh rapid, fără să mă gândesc.

Nicicând nu zburasem atât de repede. Mai repede decât știam că sunt în stare să o fac.

M-am ridicat în dreptul balconului, însă am fost imediat doborâtă la loc de...

Ce a fost asta?

Era o vrajă asemănătoare Asterisului, dar mai puternică – roșie, nu neagră. Părea că sfâșie aerul și îl reașază. A durat doar o clipă – cel puțin așa am crezut, – dar, când mi-am revenit în simțiri, aripile mele nu mai funcționau, iar eu cădeam în gol.

Am luat o gură de aer și m-am redresat, dând din aripi la timp ca să evit să mă lovesc de un stâlp.

M-am înălțat înapoi la balcon.

Raihn. Raihn, încleștat într-o bătălie cu... Mamă Întunecată, acela era Simon? Arăta atât de diferit – nu doar din cauza armurii sale, care contrasta puternic cu hainele fine cu care-l văzusem îmbrăcat înainte, nici măcar din cauza vârtejurilor de magie roșie care-l împresurau. Îl *simțeam* diferit, de parcă ar fi fost împins dincolo de o limită pe care niciun muritor nu ar trebui s-o încalce. Ca și cum o parte din el nici măcar nu mai exista.

Fiecare fărâmă a conștiinței mele s-a crispat la prezența lui.

Toată ființa mea a reacționat cu violență, instinctiv, la vederea lui Simon aplecat asupra lui Raihn, cu sabia ridicată, cu o ceață roșie și stranie umbrindu-i lungul armei.

Nu-mi amintesc când am aterizat, când am luat-o la fugă sau când m-am aruncat asupra lui. Îmi amintesc doar izvorul de sânge care mi-a împroșcat obrazul când Ucigașa de Inimi și-a găsit ținta, străpungând spinarea lu Simon, chiar între aripi.

O lovitură mortală pentru oricine, om sau vampir.

Dar Simon, mi-am dat seama imediat, nu mai era, în acest moment, un simplu vampir.

A scos un mârâit și s-a repezit înapoi, lăsându-l jos pe Raihn și răsucindu-se spre mine, în timp ce eu mi-am smuls sabia din trupul lui și m-am dat îndărăt. Când ochii lui injectați de sânge au căzut asupra mea, pustii și malefici, am simțit că privesc în față moartea însăși.

Și apoi l-am zărit:

Lucrul acela... contopit cu pielea de pe pieptul său. Metal și... cumva os?

Magia mea a reacționat violent în prezența sa. Dintr-odată, Vincent a părut mult mai aproape – dar contorsionat și furibund.

Contorsionat, așa cum și pandantivul era contorsionat, fărâmat. Îmbinat cu...

Niște dinți?

Dinții zeului, mi-am dat seama.

Nenorocitul de Septimus!

Părea straniu. Absurd. Groaza m-a copleșit, ca o senzație distantă. N-am avut răgaz să-mi îngădui s-o recunosc.

Și-a ridicat sabia, dar înainte de a o coborî fulgerător, m-am năpustit asupra lui.

A răspuns imediat și săbiile ni s-au ciocnit, fiecare izbitură mai violentă decât cea precedentă. Era mai mare și mai puternic; dar eu eram mai rapidă. Cu toate astea, ținea pasul cu mine. Corpul meu se frângea sub loviturile lui și sub efortul de a i le para. Mă concentram intens – dar îl vedeam pe Raihn cu coada ochiului, prăbușit la pământ. S-a ridicat încet și am răsuflat ușurată.

Doar o fracțiune de secundă, apoi Simon a sărit din nou pe mine.

Mușchii mă dureau. Ne întreceam în vrăji, în timp ce Focul Nopții mi se înălța din piele, învăluindu-ne. Arsurile nu păreau să-l deranjeze, nici măcar atunci când flăcările îi mușcau din carnea fină din jurul gurii și al ochilor. Mă privea prin ele și zâmbea.

Un zâmbet găunos. Un zâmbet mort.

Nu mai țineam minte care fusese prima lui lovitură – poate în coaste, făcându-mă să mă poticnesc atât de mult încât să mă feresc cu greu de următoarea. Când mi-am ridicat din nou privirea și i-am văzut sabia în aer, mi-am spus: *Gata. Acesta e sfârșitul.*

Tocmai atunci fuiorul negru-roșiatic l-a lovit în partea stângă, dublând o sabie.

Raihn s-a aruncat asupra lui Simon, zbătându-se împreună într-un dans al distrugerii.

Nu auzeam mare lucru din cauza ciocnirii violente, a propriei răsuflări întretăiate și a pulsului care-mi bubuia în urechi. Dar m-am echilibrat și am aruncat o privire mai jos – spre orașul Sivrinaj.

Era o baie de sânge.

Adversarii noștri stătuseră până acum deoparte. Acum, toate forțele Născuților din Sânge se revărsau de pe domeniul castelului pe străzile orașului ca un val de foc. Soldații Keturei fuseseră înfrânți, țipetele de moarte ale demonilor înecându-se sub urletele vampirilor muribunzi. Soldații lui Jesmine ieșiseră din tuneluri, dar la suprafață îi aștepta o armată formidabilă, care-i depășea numeric cu mult.

Iar Simon – și magia teribilă, malefică și necunoscută pe care o mânuia – nici măcar nu ajunsese deocamdată acolo, jos.

Eram terminați.

Complet terminați.

Trebuia să ne retragem. Trebuia să ne retragem *acum.*

Raihn văzuse ce am văzut și eu sau poate că groaza de pe chipul meu îi spusese tot ce trebuia să știe.

Când m-am năpustit din nou asupra lui Simon, Raihn a șuierat:

— Pleacă!

Singurul cuvânt pe care l-a putut scoate.

Știam ce voia să spună: *Du-te la soldați! Du-i departe de locul acesta!*

Nici prin minte nu-mi trecea.

Aveam o singură șansă de a salva situația – trebuia să-l ucid pe Simon aici și acum. N-aveam de gând să fug. N-aveam de gând să-l las pe acest monstru aici, cu ghearele pe tronul meu și cu puterea asta perversă pe care și-o trăsese din magia tatălui meu.

Mi-era de-ajuns. Întreaga mea viață, acești vampiri au crezut că-mi pot lua totul.

Și gândul că aș mai putea ceda în fața lor chiar și o secundă, mă scotea din minți.

Pulsul îmi zvâcnea în timpane, inima îmi bătea îndrăcită.

Acesta este regatul meu, a șoptit Vincent, iar cuvintele mi-au străbătut venele, ajungându-mi la inimă. *Acesta este castelul meu. Nu lăsa pe nimeni să mi-l ia.*

Al meu, au răsunat bătăile inimii mele.

Era al meu.

Nu voi lăsa pe nimeni să mi-l ia. Și nici nu aveam de gând să-i las să-l ucidă pe Raihn pentru asta.

Raihn s-a rotit pe loc atunci când câțiva soldați Rishani au fugit dinspre ușile castelului, năvălind spre el – distrăgându-l în acest moment crucial.

Dar nu și pe mine. Eu de-abia i-am observat.

Mi-am lăsat furia să mă orbească, să mă călăuzească, să mă sufoce și m-am aruncat asupra lui Simon.

Nu mai știam nimic, în afara senzației satisfăcătoare a sabie mele care-i spinteca trupul. Focul Nopții se umflase și-mi cuprinsese ființa. Magia se năștea în valuri cotropitoare, din adâncurile furiei mele incontrolabile.

Simon s-a crispat și tot corpul i s-a cutremurat.

Cineva a râs și a durat câteva clipe până să-mi dau seama că eu fusesem aceea. Am zâmbit crud atunci când el și-a îndreptat

șira spinării și s-a întors cu fața spre mine, cu toată acea putere înspăimântătoare ațintită împotriva mea.

Nu mi-era teamă.

Ne-am năpustit unul asupra celuilalt în același timp. Armele ni s-au ciocnit din nou, împărțind lovituri necruțătoare. La început, m-am cufundat în ceața îmbătătoare a răzbunării și îmi plăcea – fiecare rană provocată adversarului era ca un pahar cu vin, care-mi provoca un extaz nefiresc.

Dar Simon nu se lăsa mai prejos.

Raihn, înconjurat de soldații Rishani, nu-mi putea veni în ajutor.

Iar Simon mă ataca fără oprire, neobosit.

Prima fărâmă de teamă a apărut când m-a lovit atât de tare încât mi s-a părut că aud ceva crăpându-se, când am parat. Durerea a trecut prin mine ca un fulger, tăindu-mi respirația.

Nu aveam timp de pierdut. Nici timp să contraatac.

Pentru că atacul său continua, acea lovitură devastatoare dublându-se, triplându-se. Curând m-am mulțumit doar să mă feresc, să-l blochez, să dau în spate, împleticindu-mă, încercând să-mi revin...

Dar mă făcuse să-mi pierd echilibrul. Și nu mai aveam timp să mă redresez.

Încet și sigur, îmi dădeam seama că eram terminată.

M-a rănit pe umăr, pe braț, pe șold. Fiecare lovitură m-a străpuns cu ghearele unei dureri imposibil de descris, mai adâncă decât carnea. Magia lui, acel fum roșu și toxic, ne-a învăluit pe amândoi. Obiectul topit pe pieptul lui pulsa cu sclipiri nefirești.

Simțeam zvâcnind înăuntrul meu furia rece a lui Vincent, dorința lui de victorie, dar nu o puteam elibera. Magia Ucigașei de Inimi era puternică, dar nu era la fel de puternică precum vraja sub care se adăpostea Simon.

Am sărit înapoi, ferindu-mă, și m-am trezit lipită de balustrada balconului. *La naiba!* Nu mai aveam pe unde să scap.

M-am simțit năpădită de o rafală de aer fierbinte, care mi-a dat părul pe spate și a smuls câteva șuvițe din coada lui Simon, făcându-l să pară și mai monstruos cum stătea așa, uitându-se la mine cu un zâmbet sângeros pe buze.

În spatele lui, Raihn nu mă scăpa din ochi, spintecând un soldat Rishan, apoi și pe cel de-al doilea...

Nu era destul de rapid.

Mamă Întunecată, aveam să mor!

Dar ce moarte glorioasă va fi!

M-am întrebat dacă asta era vocea lui Vincent sau a mea.

Simon a întins mâna și mi-a atins fața, întorcând-o spre a lui, mânat parcă de curiozitate.

Zâmbetul i s-a strâmbat.

— Doar o ființă omenească, a spus. Asta e tot ce ești.

Moartea unei războinice, mi-am jurat când Simon și-a înălțat sabia, ridicând-o și eu pe a mea.

Lovitura lui a fost devastatoare.

O explozie de magie m-a orbit. O pocnitură asurzitoare mi-a făcut urechile să țiuie. Ceva ascuțit m-a lovit în mii de cioburi, lăsându-mi mici tăieturi în obraji, în brațe.

Abia le-am simțit, pentru că durerea era pretutindeni.

Simon se clătina, dându-se în spate, frânt, dar era prea târziu.

Cădeam și eu. Corpul meu s-a prăbușit peste balustradă, într-o mișcare care părea încetinită. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Raihn, cu ochii mari și îngroziți, smulgându-și sabia dintr-un cadavru și alergând spre mine...

Părea atât de înspăimântat.

Mi-am întins mâna spre el, dar eram deja în cădere.

În prăbușirea mea amețitoare, lumile se amestecau.

Într-una dintre lumi, nu mai auzeam nimic în afară de țipete, explozii și ordine disperate.

Într-o alta, nu auzeam nimic altceva decât vocea tatălui

meu dintr-o amintire străveche. Nu simțeam nimic altceva decât strânsoarea lui, atât de înverșunată încât durea – dar așa era dragostea lui Vincent, ascunsă în muchii ascuțite și întotdeauna la fel de tăioasă.

Ți-am spus să nu urci atât de mult! a rostit el, cu voce aspră. *De câte ori ți-am zis că nu poți face asta?*

Știu, voiam să spun. *Îmi pare rău. Ai avut dreptate.*

— Oraya!

Strigătul lui Raihn a ajuns la mine, dincolo de sunetele unui regat în plină cădere. M-am forțat să deschid ochii, însă am distins doar nenumărate pete neclare de culoare.

L-am văzând azvârlindu-se în jos, cu aripile desfăcute, plin de sânge, cu o mână întinsă spre mine.

Ceva din această imagine mi se părea atât de cunoscut, iar apoi mi-am amintit – pictura cu acel Rishan căzând, cu o mână întinsă. Întotdeauna crezusem că acea mână era întinsă spre zei.

Dar el se întindea spre mine.

Totul a devenit dintr-odată negru.

60. RAIHN

Retragerea.

Am zburat deasupra câmpului de luptă, peste acel măcel, cu trupul moale al Orayei în brațe. Era atât de plină de sânge încât nici măcar nu știam unde fusese rănită, ci doar că loviturile lui Simon fuseseră devastatoare.

Nu era moartă.

Nu putea fi moartă!

Îi simțeam bătăile inimii, lente și slabe. Refuzam să accept că inima ei s-ar fi putut opri. Asta nu era o opțiune.

Nu era moartă.

Știam că Simon era în urma mea, nu departe, lansându-se în jos, în mijlocul bătăliei. Și știam – știam că, în clipa în care va ateriza, s-a terminat pentru noi toți.

Retragerea!

L-am găsit pe Vale în inima carnagiului, spintecând un rebel Rishan care plonjase din văzduh. Nu mi-am recunoscut propria voce când l-am strigat pe nume. S-a întors și ne-a privit pe mine și pe Oraya, iar în mai puțin de-o clipă pe chip i-a apărut o spaimă sumbră.

Apoi, ochii i s-au ridicat peste umărul meu și s-au căscat de groază.

Simon.

Am spus, precipitat:

— Retragerea! *Acum!* Salvează cât de mulți vampiri poți!

Și nu m-am oprit din zbor.

Aveam nevoie de un loc sigur. Un loc din apropiere. Un loc secret. Un loc unde nimeni nu s-ar fi gândit s-o caute. Undeva unde să primească ajutor acum, *chiar acum*, pentru că nu aveam de gând s-o las să moară în brațele mele, după toate lucrurile prin care trecuserăm împreună.

În tabără nu mă puteam întoarce – nimeni nu o putea ajuta prea repede acolo.

La punctul de întâlnire nu puteam ajunge la timp.

Nu puteam merge nicăieri în Sivrinaj, unde Simon și Septimus o căutau asiduu.

Gândurile mele nu aveau nicio logică. Nu știam cum sau de ce am ales destinația următoare. Nu era o alegere conștientă. Doar amintirea unui nume și a unui loc, mâzgălită pe o scrisoare veche de douăzeci și cinci de ani, și o speranță oarbă, însoțită de o disperare absolută.

Subconștientul meu a luat această decizie fără mine, pentru nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Oraya, în brațele mele, la trupul ei moale și la bătăile inimii sale – care deveneau din ce în ce mai lente și mai slabe.

Vartana nu era departe de Sivrinaj, doar la câteva orașe mai încolo. Era o așezare mică, cu greu vizibilă de sus – un loc în care mergeai doar dacă aveai un motiv întemeiat. Am aterizat oarecum surprins, stângaci, pe străzile prăfuite din cartierele umane.

Trebuiau s-o ajute. Era obligatoriu.

Mă aflam în piața orașului. Era liniște aici, după căderea nopții. Am aruncat o privire absentă în jur – la clădirile de cără-

midă, la străzile desfundate, la fântâna din centrul pieței. O pereche de tineri era cocoțată pe marginea acesteia – probabil le tulburasem întâlnirea de la miezul nopții, pentru că amândoi mă priveau cu ochi mari și șocați.

Realizam doar vag cum trebuie să fi arătat, aterizând astfel dinaintea lor, strângând în brațe trupul însângerat al Orayei. Cu ochi mari și disperați, acoperit de sânge.

Bărbatul a împins-o ușor pe femeie în spatele lui, dându-se împreună înapoi.

Am șoptit, cu ultimele puteri:

— Ajutor. Am nevoie de ajutor.

Numele. La naiba, care era numele acela?

— Alya, am șuierat. Alya. E cineva aici cu numele acesta. O vindecătoare. Sau era...

Nici măcar nu-mi puteam termina ideea.

Ce făceam aici? Oare căutam cu disperare ceva ce nu mai exista? Douăzeci de ani însemnau un timp îndelungat. Cine știa dacă era încă...

Răsuflarea Orayei s-a poticnit și m-a copleșit panica.

— *Spuneți-mi!* am rostit, făcând un pas mai aproape.

Femeia aproape că s-a aruncat în fântână încercând să scape de mine, dar bărbatul a înșfăcat-o de braț, protejând-o cu propriul trup.

Erau îngroziți. Și nici măcar nu puteam să-i învinovățesc pentru asta. Sau cel puțin așa aș fi făcut, dacă aș fi putut raționa, dacă aș fi putut respira, dacă aș fi putut să mă gândesc la altceva decât la...

— Eu sunt Alya, a răsunat o voce din spatele meu.

M-am răsucit și am văzut o femeie de vârstă mijlocie stând în pragul unei case și privindu-mă precaută. Avea părul negru, lung până la brâu, cu șuvițe cărunte, și o față serioasă și ridată.

Am tras aer în piept și apoi am expirat tăios.

— Am nevoie... sunt...

— Știu cine ești.

Privirea ei a săgetat spre Oraya, iar trăsăturile i s-au îndulcit.

— Și știu și cine e ea.

Am răsuflat ușurat, aproape suspinând.

— Poți să...

— Intrați, a spus ea, dându-se la o parte. Mai repede. Și nu mai țipa, că trezești jumătate de cartier.

PARTEA A VI-A
LUNA PLINĂ

INTERLUDIU

Nu este atât de greu să răstorni un regat.

Acesta pare deja pe cale de a se prăbuși. Iar un sclav e persoana perfectă pentru a doborî ultimele puncte de sprijin rămase – știe cele mai ascunse părți ale castelului și e, în același timp, complet invizibil. Sclavul se miră că nu i-a trecut prin cap să facă asta mai devreme. E atât de ușor. Atât de bine meritat. Mult mai elegant decât o sabie înfiptă în pieptul stăpânului său, lucru la care visase dintotdeauna.

Îi transmite informații acelui promițător concurent Hiaj, de-a lungul celor patru luni ale turneului Kejari. Îi dezvăluie programul gărzilor, planurile castelului, punctele slabe ale fortificațiilor. Urmărește măsurile pe care le ia regele său pentru a se proteja, în timp ce devine tot mai paranoic, și le transmite și pe acestea concurentului Hiaj.

E precaut. Nu-și arată niciodată fața. Nu-și dezvăluie niciodată numele. Nu șoptește un cuvânt nimănui despre asta, nici măcar reginei, în întâlnirile lor secrete de peste zi. Pumnalul pe care-l înfige în spatele răpitorului său este atât de lent și de silențios, încât acesta nici măcar nu bănuiește ce-l așteaptă.

Săptămânile trec, lunile trec. Concurentul Hiaj, așa cum știa toată lumea, este victorios, încercare după încercare. Regele devine din ce în ce mai crud, malefic sub atingerea propriei frici. Ura sclavului său se transformă într-o obsesie mută.

Și apoi, în sfârșit, vine și noaptea cea mare.

Ultima noapte a turneului Kejari. Noaptea în care viitorul rege și sclavul deopotrivă vor da loviturile finale devastatoare. Loviturile concurentului Hiaj se concretizează într-o victorie sângeroasă și într-o dorință cerută zeiței. Loviturile sclavului vin sub forma unei scrisori pline de secrete, trimise în schimbul garanției că toți apropiații lui vor fi în siguranță.

E o liniște stranie în momentele dinainte ca lumea să se schimbe. Asfințitul pare neclintit. Sclavul a făcut ultima sa mișcare. Acum nu-i mai rămâne decât să aștepte.

Și, în acele momente de liniște, i se confesează, în sfârșit, reginei. Își petrecuseră orele serii împreună, ea cu capul lipit de pieptul lui, el mângâindu-i umărul, privind fără somn în tavan, gândindu-se la felul în care totul se va schimba, în curând.

O trezește ușor când soarele alunecă sub orizont. Mai rămăsese doar o oră până la prăbușirea regatului.

Cuvintele îi curg în valuri de pe buze. Simte că-i oferă un dar prețios pe care-l păstrase secret foarte mult timp. Și apoi, în final, își împletește degetele cu ale ei.

— Va trebui să plecăm în seara asta, îi spune el. Imediat după ce turneul Kejari se termină. Regele va avea atenția îndreptată altundeva, dacă va mai fi în viață până atunci. Putem pleca din Sivrinaj înainte să înceapă ce e mai rău.

Se așteaptă la bucurie. În schimb, regina pare îngrozită. Scutură vehement din cap.

— Trebuie să anulezi totul! zicea ea. Asta nu se poate întâmpla!

El nu știe ce să spună, timp de câteva secunde nesfârșite.

— Deja s-a întâmplat, îi spune el. Totul s-a terminat.

Chipul ei e distrus, ca și cum ar fi știut că el va rosti asta, dar adevărul doare la fel de tare.

— Nu pot, spune ea. Nu pot să merg cu tine. Trebuie să rămân aici.

Inima lui se prăbușește în gol.

Își petrece acele ultime minute din vechea lor viață rugând-o – implorând-o – *să meargă cu el.*

Și, până la sfârșit, când își desprinde mâinile de ale lui, ea îl refuză.

Nu mai e timp. Proba finală stă să înceapă. Și atunci ea îi cuprinde obrajii și-l sărută aprig.

— Tu du-te! îi șoptește ea. Dar eu nu-l pot părăsi. Nu acum.

Secole întregi, sclavul se va gândi la acest moment. De ce? De ce ar alege să moară în temnița ei în loc să-și găsească libertatea?

Toată ființa lui se răzvrătește la gândul de a o părăsi. Dar a muncit prea mult timp pentru asta. Stă în spatele stăpânului său, în tribunele arenei, la acea ultimă probă, se uită la gâtul fin al reginei și își imaginează că va pleca de-acolo cu ea pe umăr.

Nu urmărește bătălia. Dar știe când se termină după ovațiile spectatorilor, asurzitoare, însetate de sânge. Cerul se schimbă și mai multe frânturi de lumină nenaturală se rotesc deasupra lor. Aerul stă să explodeze, anticipând sosirea iminentă a unei zeițe.

Regele se ridică, cu ochii ațintiți spre cer.

Dar, în timp ce toți ceilalți privesc către văzduh, regina se uită peste umăr la sclav. Buzele ei murmură în tăcere: Pleacă.

Și el se supune.

MAI ÎNTÂI CĂLĂTOREȘTE, preferând să se ascundă, nu să înainteze repede. Nu deține bunuri și are foarte puțini bani asupra lui. Nu are unde să se ducă, însă știe că trebuie să fie oriunde, dar nu aici.

Aude ecoul răsunător în momentul în care învingătorul Hiaj își primește trofeul. Aplauzele și uralele străpung întunericul, ca

și cum Casa Nopții s-ar fi transformat într-o singură fiară muribundă care scoate un ultim răget.

Nu te uita înapoi, *își spune.* Nu mai contează.

Și totuși, fără să știe de ce, privește în urmă.

În acel moment, se află deja la marginea orașului, cu aripile deschise, gata să se înalțe în văzduh pentru a evada, odată pentru totdeauna. Impulsul e brusc și copleșitor, ca niște mâini fantomatice care-l trag înapoi.

Se întoarce.

Arena e luminată, strălucitoare, pulsând ca o rană infectată, gata să se spargă.

Privirea îi zăbovește acolo, dar apoi se ridică – se ridică spre stele, unde încă plutește strania lumină strălucitoare trimisă de zei – și brusc nu se mai poate clinti din loc.

Nyaxia e departe, plutind în ceruri, de parcă ar urmări consecințele amuzante ale ultimului ei dar.

Dar e imposibil să nu simți privirea unui zeu. Iar Nyaxia se uită direct la el în acea noapte. Îi simte privirea ca pe o binecuvântare, ca pe un blestem, ca pe un țăruș de fier care-l răstignește de un destin pe care el nu și-l dorește.

Iar ea zâmbește – o priveliște crudă, splendidă și devastatoare.

Sclavul încearcă să-și spună că nu simte lucrurile care se schimbă în acest moment. Încearcă să-și spună că explozia amețitoare a puterii care-i curge prin vene e doar în imaginația lui. Încearcă să-și spună că șocul brusc al durerii care îi străbate lungimea șirei spinării e doar o născocire a fricii sale.

Dar adevărul e altul.

Acesta este momentul în care sclavul devine rege.

Îi întoarce spatele Zeiței, zburând în noapte. Mai târziu, ascuns într-un sătuc unde nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să-l caute, își va privi șocat tușul roșu care i-a înflorit pe spinare. Îi va da unui cerșetor flămând, cu limba tăiată, toți banii pe care-i are pentru a-l ajuta să-și șteargă cu foc urmele tatuate pe spate, să-l

ardă până când va muri, până când cicatricile se vor întinde pe tot trupul său și vor înghiți Însemnul.

El nu e rege, își spune. Nu e Moștenitor. E doar un bărbat liber, pentru prima dată după aproape un secol.

Dar doar pentru că îți repeți ceva la nesfârșit, nu înseamnă că e real.

Aceasta e prima dintre miile de nopți pe care regele Transformat le va petrece mințindu-se singur.

Vor trece două sute de ani până când va accepta, în sfârșit, adevărul.

61. ORAYA

Am deschis ochii.

Într-un fel, mă așteptam să văd tavanul azuriu al camerei mele din castel. Să simt acel miros bine-cunoscut, de trandafiri și tămâie.

Dar nu. Tavanul era format din câteva grinzi de lemn vechi și dispuse aiurea. Camera mirosea a levănțică și a lemn ars în vatră.

Mirosea atât de străin, și totuși... atât de ușor de identificat, deși nu-mi dădeam seama de ce. Ca și cum mirosul acela ar fi invocat o versiune a mea pe care o uitasem demult.

Am întors capul și m-a izbit un val de durere de-a dreptul atroce.

Dar... trăiam.

Eram *în viață.*

Îmi reaminteam frânturi din iureșul bătăliei – cu chipul monstruos al lui Simon aplecat asupra mea – și faptul că supraviețuisem mi se părea un adevărat miracol.

Am încercat să-mi limpezesc vederea. Mă aflam într-un dormitor mic, întinsă pe un pat vechi și jerpelit, acoperită cu o

pătură tricotată de mâinile cuiva. În fața mea era o ușă de lemn închisă, ușor strâmbă, cu un scăunel tot de lemn lângă ea.

Iar pe scaunul acela mic și șubred, pe care nu încăpea, stătea, într-un fel foarte caraghios, Raihn.

Sforăia ușor, cu capul dat pe spate și sprijinit de perete, într-o poziție care părea chinuitoare. Brațele îi erau împreunate în dreptul pieptului. Purta haine simple, din bumbac, care păreau că se vor destrăma la cel mai mic strănut. Câteva pete de sânge întunecat și uscat pătau țesătura crem, iar antebrațele îi erau înfășurate în niște bandaje zdravene.

Mi-au dat lacrimile. M-am uitat la el, iar vederea îmi devenea încet-încet neclară. Aveam o gheară în piept și nu cred că avea vreo legătură cu rănile mele.

Mi-am tras nasul, iar Raihn dormea atât de iepurește încât sunetul acela a fost suficient pentru a-l trezi dintr-odată, cu o tresărire comică. Aproape că a căzut de pe scaun, întinzându-se după o sabie care nu era acolo.

Nu m-am putut abține. Am izbucnit în râs. Sunetul era oribil – ca un șuierat gâfâit.

Raihn s-a echilibrat cu greu. Apoi privirea i-a căzut asupra mea.

A rămas complet nemișcat.

Și apoi, dintr-o singură mișcare rapidă, a fost în genunchi lângă patul meu, cu mâinile cuprinzându-mi fața de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt reală.

Ești în viață, am vrut să spun, dar n-am reușit decât să rostesc:

— Te-am speriat?

Zâmbeam, ba chiar râdeam puțin, deși sunetul semăna mai degrabă cu un hohot de plâns. Raihn a râs și el și mi-a sărutat fața – fruntea, sprâncenele, nasul și, în cele din urmă, gura, lăsându-mi pe buze gustul lacrimilor.

— Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva, a spus el. Niciodată, la naiba, niciodată!

Ușa s-a deschis.

În prag stătea o femeie, ținând în mână un mojar și un pistil, de parcă venise într-o goană atât de mare încât nici măcar nu avusese timp să lase jos vasul.

— Am auzit...

Dar apoi m-a privit drept în ochi, iar cuvintele au murit.

Nici eu nu puteam să vorbesc. Și nici să mă uit în altă parte. Pentru că, Sfântă Zeiță, mi se părea cunoscută – *atât de cunoscută* încât orice altceva a dispărut. Ochii aceia verzi îmi aminteau mult de cineva din trecutul meu.

A expirat prelung.

— Te-ai trezit, a spus ea, în timp ce eu am zis:

— Te cunosc.

Zâmbetul trist i-a accentuat ridurile din jurul ochilor.

— Nu credeam că-ți vei aminti de mine.

Nu știam dacă, de fapt, *îmi aminteam* de ea. Era mai mult ca și cum... *o* recunoșteam instinctiv.

— Eu... tu ești...

Am tăcut. Nu eram sigură ce încercam să spun, nu știam exact ce simt.

A intrat în cameră și a închis ușa în urma ei.

— Eu sunt Alya, a spus ea. Sunt mătușa ta.

ALYA, RAPIDĂ, cu un aer profesionist, a insistat să mă examineze înainte să vorbim. Așa că, în vreme ce ea îmi verifica pulsul și-mi refăcea bandajele, Raihn a răspuns la toate întrebările pe care știa deja că le voi pune.

Nu eram aici de mult timp, mi-a spus el, doar de o zi. Ceilalți se reuniseră la punctul de întâlnire din afara Sivrinajului, într-unul dintre orașele pe care Hiajii reușiseră să le păstreze sub

control, dar era doar o chestiune de timp până când Simon se va duce acolo după ei. Își lingeau rănile și se vor retrage spre stânci atunci când li se va ordona.

Bătălia, pe scurt, fusese un dezastru absolut.

Da, reușisem să distrugem în mare parte apărarea din jurul Sivrinajului și izbutiserăm să ucidem mulți soldați de-ai lui Simon. Dar și el ne omorâse o grămadă dintre războinici.

Și ce-i făcuse Septimus lui Simon... pandantivul, *dinții*.

Zeiță, fusese doar în închipuirea mea? Mi se părea un vis. Un coșmar blestemat de zei.

Încotro ne îndreptam acum?

— Trebuie să ne întoarcem, am spus.

— Nu poți călători, a replicat el.

— Mă simt...

Bine.

În mod șocant, chiar mă simțeam bine. Amețită, da. Slăbită. Dar... vindecată, în general, într-un mod miraculos. Alya era în spatele meu, ungându-mi cu leacuri o rană de pe spinare. Mă durea, făcându-mă să șuier printre dinți.

Dar durerea era suportabilă. Durerea nu însemna moarte.

M-am uitat în jos la brațele mele, unde știam că fusesem rănită grav. Rămăseseră doar câteva urme roșii vagi, acoperite de o crustă stacojie.

Raihn mi-a urmărit privirea, zâmbind discret.

— Se pare că mătușa ta e o vindecătoare dată naibii.

— Am avut parte de ajutor, a adăugat ea. Sângele lui.

Toată lumea vorbea ca și cum totul era foarte normal. Dar exact această normalitate era cea mai derutantă dintre toate.

Mătușa mea! Zeiță, ajută-mă! Nici măcar nu știam de unde să încep.

— Cum ai știut că trebuie să mă aduci aici? l-am întrebat pe Raihn.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze – ca și cum și-ar fi amintit din nou totul.

— Sincer? a spus el. Nu am nici cea mai vagă idee. Știam numele din scrisorile mamei tale și orașul. Știam că cea care le-a scris era vindecătoare. Și eram... eram disperat. Nu știam încotro s-o apuc. Nu știu sigur de ce am venit aici.

În spatele meu, Alya a râs domol.

— Soarta, a spus ea. E dincolo de înțelegerea muritorilor.

Nu eram sigură dacă glumea sau nu. Avea o expresie plată, care putea fi seriozitate sau umor sec. Totuși... nu puteam să nu fiu de acord cu ea.

Mi-a ridicat brațul stâng, uitându-se la un bandaj de pe umărul meu.

— Ești norocoasă că s-a gândit să te aducă aici, a spus ea. Magia Nyaxiei nu te-ar fi ajutat nici pe departe la fel de mult.

— Ce fel de magie e asta? am întrebat.

— Magia Acaejei. Magia vampirilor n-ar fi putut să te salveze.

Alya mi-a lăsat brațul în jos și s-a ridicat în picioare, ducându-se în fața mea, la picioarele patului. Avea o privire fixă și pătrunzătoare. Nu mi-a plăcut asta. Mi se părea că poate citi prea adânc în sufletul meu.

Apoi privirea aceea a dispărut, de parcă o făcea și pe ea să se simtă inconfortabil.

— Niciodată nu m-am gândit că niște scrisori de acum douăzeci și cinci de ani de la sora mea ne vor aduce aici. Sincer îți spun.

Minciunile lui Vincent îmi spulberaseră credința în soartă. Dar faptul că Raihn găsise acele scrisori, acest nume, acest loc – că se gândise să mă aducă aici, dintre toate locurile din lume, în ciuda panicii sale...

Părea a fi mâna destinului.

Raihn era puțin palid. M-am întrebat dacă și el se gândea la aceleași lucruri, la norocul nostru și la faptul că situația ar fi putut sta altfel. I-am atins mâna fără să vreau, mângâindu-i pielea aspră. Și-a întors palma în sus, degetele închizându-se lejer în jurul alor mele.

Mi-am îndreptat ochii spre așternuturi și spre mâinile osoase și îmbătrânite ale Alyei, așezate peste acestea. Imaginea aceea m-a lovit din nou, pentru că o cunoșteam.

Mâinile acelea.

Îmi aminteam că ținusem acele mâini, cu mult timp în urmă.

Ale tale sunt mult mai zbârcite decât ale mamei.

Nu e prea politicos din partea ta, Oraya.

— Am locuit cu tine, am spus.

Alya s-a încruntat, foarte puțin surprinsă.

— Nu credeam că-ți vei aminti asta. Erai foarte, foarte mică.

S-a uitat în jurul ei, în mica încăpere de dormit.

— Aici te-ai născut, de fapt. În această cameră. A fost... a fost o zi grea. Nu eram sigură dacă va supraviețui vreuna dintre voi. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să vă vindec pe amândouă, dar...

A clipit, ca și cum ar fi vrut să uite trecutul.

— Nu m-am mai simțit așa de foarte, foarte mult timp. Până ieri, când ați apărut. Îmi readuce... o mulțime de amintiri.

Zeiță sfântă, nu credeam niciodată că o să am pe cineva care să mă privească așa cum o făcea ea acum. Cu afecțiunea nostalgică a unui trecut comun.

Aveam atât de multe întrebări.

— Cum a... de ce..., am bolborosit. Mama mea...

Glasul mi s-a frânt. Nici măcar nu știam ce voiam să aflu mai întâi.

Totul. Orice.

Un zâmbet a îndulcit buzele nemiloase ale Alyei.

— Era minunată. Și foarte nesuferită.

— A fost și ea discipolă a Acaejei.

Nu știam de ce eram atât de nerăbdătoare să spun asta – să demonstrez că știam ceva despre mama mea.

— Da. De fapt, a fost ideea ei. Eram amândouă tinere și crescuserăm aici, în cartierele oamenilor din Vartana. Iar viața asta

este una grea pentru cei din Obitraes. În Vartana nu e la fel de rău ca în Sivrinaj sau în Salinae, dar ceea ce poate face un om cu viața lui în acest regat are niște limite foarte bine definite. Alana nu a acceptat niciodată acest lucru. Era ambițioasă. O calitate periculoasă pentru cineva în situația ei. Fusese binecuvântată cu darul magiei și, în loc să urmeze artele Nyaxiei, unde știa că va fi doar mediocră, a decis să se îndrepte în altă direcție.

— Acaeja, am spus, iar Alya a încuviințat.

— Da. Cealaltă zeiță care îngăduia ca darurile sale să fie folosite de un locuitor din Obitraes, chiar dacă era vorba despre o ființă umană. Dar pentru Alana însemna mai mult de-atât. Îi plăcea că Acaeja este Zeița Lucrurilor Pierdute. Simțea că noi toți eram rătăciți. Că aveam nevoie de cineva care să ne călăuzească și să ne ajute să găsim drumul înapoi. În cele din urmă, am ajuns și eu să cred asta și să studiez alături de ea.

Fără să vreau, mă aplecasem peste marginea patului, de parcă aș fi vrut să fiu cât mai aproape de ea, să-i sorb cuvintele. Cu fiecare vorbă a Alyei, mintea mea umplea cu culoare acel vechi portret în tuș al mamei mele.

— Deci mama a fost... vindecătoare? am întrebat.

— Nu, eu am fost întotdeauna vindecătoarea mai bună. Ea nu avea răbdare pentru asta. În plus, cred că era un lucru prea mic pentru ea. Ea își dorea ceva important. *Ceva măreț.* A experimentat cu vrăjitoria, cu profețiile.

Alya a râs încet.

— Întotdeauna o mustram pentru că-și alegea cele mai inutile abilități asupra cărora să se concentreze. Mi-a spus că într-o zi ne vor fi de folos, trebuia doar să aștept.

Apoi zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Presupun că vorbele i s-au adeverit. Când s-a răspândit vestea că Vincent caută clarvăzători.

A rostit numele lui Vincent ca pe un blestem, ca pe ceva murdar care trebuia alungat.

Nerăbdarea mea s-a stins ca o lumânare, lăsând în urmă o groază profundă.

Atât de multe lucruri pe care trebuia să le aflu!

Și atât de multe lucruri pe care nu voiam să le aud!

— Nimeni nu a putut să o oprească, a continuat Alya. Își dorea mai mult decât acest loc, decât această viață. Așa că s-a dus la Sivrinaj și s-a pus la dispoziția lui. Ne-a spus că aceasta era șansa ei de a deveni ceva important. De a câștiga bani. Siguranță. Nu doar pentru ea, spunea ea, ci pentru noi toți.

A clătinat din cap.

— Am implorat-o să nu plece, a murmurat ea. Dar nu am avut cu cine să mă înțeleg.

Mi-am împreunat mâinile, cu nodurile degetelor albite de încordare. Corpul meu încremenise, de parcă mă pregăteam să primesc o lovitură. Poate că Raihn a simțit asta, pentru că și-a pus mâna pe spatele meu și, Sfântă Zeiță, m-am bucurat mult de acea atingere liniștitoare.

În mintea mea, îl blestemasem pe Vincent de nenumărate ori. Urlasem în pernă de furie și de durere din cauza lucrurilor pe care mi le făcuse, a minciunilor pe care mi le spusese.

Și totuși, era tatăl meu. Îl iubeam. Mi-era dor de el. Prețuiam bucățelele de bunătate pe care le aveam în amintirile despre el. Nu voiam să le sacrific pentru ceea ce urma să-mi spună Alya.

Dar îmi doream și mai mult adevărul.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit.

Alya a râs încet.

— Ce să se întâmple? S-a îndrăgostit. Asta s-a întâmplat. Era o tânără frumoasă, cu vise mărețe, care crescuse în sărăcie. El era un rege vampir chipeș care a făcut-o să se simtă...

A șovăit, căutând cuvântul potrivit.

— I-a dat ceva ce nu mai avusese niciodată. I-a oferit *un scop*. Bineînțeles că s-a îndrăgostit de el. Cum să nu se îndrăgostească?

Am expirat tremurat.

— Pentru ce o voia? am întrebat. La ce anume lucrau împreună?

— Nu am știut la vremea aceea. Aflam doar frânturi, uneori, când îmi scria pentru a-mi cere sfaturi. Am dedus că încerca să recupereze ceva pierdut sau, poate, să creeze ceva nou. Ceva foarte puternic. Dar era extrem de secretoasă.

Ochii Alyei s-au îndreptat spre Raihn.

— Dar acum, după ce am auzit despre presupusele experimente ale lui Vincent... bănuiesc că îl ajuta să găsească acest sânge de zeu.

Am clipit surprinsă, apoi m-am uitat la Raihn, care a ridicat din umeri.

— Am vorbit, a spus el. Cât timp ai fost inconștientă.

— Nu am iscodit-o prea mult la vremea respectivă, a continuat Alya. Nu-mi păsa de uneltirile unui rege vampir. Dar de sora mea da. A trăit cu el ani întregi. Și la început... părea fericită. Asta era tot ce conta pentru mine. A venit aici cu el, o dată.

Am ridicat din sprâncene.

Asta depășea cele mai nebunești limite ale imaginației mele. Vincent, *aici?* Într-o colibă din districtul uman al unui orășel care abia dacă apărea pe hărți?

Alya a râs cu amărăciune.

— Și eu am făcut mutra asta când a apărut la ușa noastră. Și a fost... Sfântă Țesătoare, a fost o vizită tare ciudată.

— Cum era el, pe atunci? nu mi-am putut stăpâni întrebarea.

S-a gândit o clipă înainte de a răspunde.

— Bănuiam de mult timp ce se petrece între ei. Dar în acea noapte mi-am dat seama. Ea îl privea de parcă era soarele de pe cer. Iar el o privea ca și cum ar fi fost luna.

Inima mi s-a strâns – la gândul că, poate, chiar se iubiseră.

De ce mă făcea atât de fericită ideea aceasta?

Dar Alya s-a întunecat la față.

— Dar la *noi* se uita de parcă n-am fi însemnat nimic. Existența noastră i se părea respingătoare. Și atunci am știut. Poate că, într-un fel, o iubea. Dar n-ar fi putut s-o iubească niciodată pentru ceea ce era ea cu adevărat. Iubea totul la ea, mai puțin umanitatea ei, iar asta însemna că nu o iubea deloc. Chiar dacă și-ar fi dorit să fie așa. Chiar dacă ar fi vrut asta, în străfundul sufletului său.

Mi s-a strâns inima. Cuvintele ei au pătruns direct prin cele mai vulnerabile puncte ale armurii pe care mi-o construisem de luni, ba chiar de ani întregi.

Alya a citit durerea de pe chipul meu.

— Vincent a fost un bărbat complicat, a murmurat ea. Era singuratic. Cred că o parte din el și-a dorit cu adevărat să o iubească. Dar el trăia de mult timp într-o lume foarte crudă. Pentru a supraviețui, se preschimbase într-o ființă incapabilă de o astfel de iubire.

— Și ce s-a schimbat? am întrebat, cu glas pierit. Cum a plecat?

— A plecat, a răspuns Alya cu blândețe, din cauza ta.

O bănuială care m-a durut când i-am auzit confirmarea.

— În ultimii doi ani, am primit din ce în ce mai puține vești de la ea. Am crezut că era doar preocupată de noua și pasionanta ei viață. Dar apoi, într-o zi, a apărut la ușa mea și mi-a spus că era însărcinată. Mi-a spus că l-a părăsit pe Vincent și că nu se mai întoarce.

Alya a expirat șovăitor.

— Am fost îngrozită. M-am gândit: *Sfânta Țesătoare de Destine să ne ajute, va atrage asupra noastră furia unui rege vampir, care ne va ucide pe toți.* Dar ea a spus că nu va veni după ea și... a avut dreptate.

M-am încruntat.

— Nu a venit?

Nici în cele mai frumoase amintiri despre tatăl meu nu-l vedeam renunțând vreodată la ceva ce considera al său.

— Au trecut luni. Apoi ani. Și nu a venit niciodată.

Acest lucru mă nedumerea.

— De ce?

— La asta nu pot răspunde. Cum ziceam, poate că și-a dorit s-o iubească. Poate că a făcut tot ce a putut. Pentru o vreme.

Pentru o vreme.

Aceste cuvinte au rămas suspendate în aer preț de câteva secunde. Privirea Alyei a zăbovit asupra peretelui din spatele meu, ca și cum ceea ce avea să urmeze era prea dureros și nu mă putea lăsa să-i citesc asta în ochi.

— Când l-a cunoscut pe Alcolm și s-au căsătorit... Atunci a început să-i fie frică. Pentru noi. Pentru tine. Pentru Alcolm. El avea familia în Salinae. Iar ea a crezut că ați fi mai în siguranță acolo, pe teritoriul Rishan. Mai departe de Vincent și de ochii lui.

Alcolm. Îmi aminteam vag numele acesta – mi-l aminteam rostit cu afecțiune între pereții unei căsuțe. Îmi aminteam niște mâini mari și aspre și o îmbrățișare care mirosea a lemn proaspăt tăiat.

— Am crezut că el e tatăl meu, am spus.

— Ai crezut că e tatăl tău pentru că a devenit tatăl tău. S-a purtat cu tine așa cum s-a purtat cu Jona și Leesan. Ați fost cu toții copiii lui.

A zâmbit trist.

— A fost un om bun.

A fost.

Pentru că toți acești oameni erau morți acum. Uciși într-o explozie care ne-a spulberat casa.

— Când am primit acea scrisoare, a șoptit Alya, a fost cea mai urâtă noapte din viața mea.

Mi-am amintit de aripile care întunecaseră cerul.

Mi-am amintit că mama încerca să mă îndepărteze de ferestre...

Crezusem că aceea a fost noaptea în care am fost salvată. Noaptea în care soarta, și numai soarta, mă adusese în brațele lui Vincent.

— A venit după mine? am întrebat.

Nu voiam să știu răspunsul. Alya a tăcut prelung.

— Pot doar să fac speculații. Cred că s-a dus la Salinae pentru a-și distruge dușmanii. Dar cred că a venit în casa aceea, în acea noapte, pentru tine. Poate că a încercat multă vreme să o lase în pace pe mama ta. Dar când au început războaiele, iar dușmanii lui îl încolțiseră, adevărata lui natură a ieșit din nou la suprafață. Nu putea să-și lase spatele descoperit.

Nu mai puteam să respir.

I-ai ucis pentru mine, Vincent?

Vincent, bineînțeles, tăcea. Niciodată n-a fost în stare să răspundă întrebărilor dificile.

— De ce m-a lăsat în viață? am șoptit.

Nici măcar nu dorisem să spun asta cu voce tare. Dar întrebarea era mereu prezentă, necăjindu-mă, ca un mister nedezlegat.

Dacă a venit în acea noapte după mine, de ce nu m-a ucis?

Asta ar fi fost alegerea logică. Eram un pericol care trebuia redus la tăcere. O rană ce trebuia cauterizată. Avea dușmani. Avea o putere imensă de protejat – putere care nu era amenințată de nimeni așa cum era amenințată de mine.

S-a dus acolo în acea noapte cu intenția de a identifica un cadavru sau de a se asigura că lasă unul în urmă, dacă mai eram în viață?

Dacă da... de ce s-a răzgândit?

— Nu pot să-ți răspund la asta, Oraya, a zis Alya cu blândețe. Mi-e teamă că nimeni nu va putea să răspundă vreodată.

Era adevărul. Un adevăr chinuitor.

— Mult timp, am crezut că ai murit, a continuat ea. Te-a ținut ascunsă în primii ani. Dar apoi, când ai crescut puțin,

lumea a început să vorbească despre tine. Fiica umană a regelui. Am știut că tu trebuie să fii. De atunci, te-am urmărit. În timpul turneului Kejari am avut prieteni din Sivrinaj care-mi trimiteau informații după fiecare încercare. Și apoi, în ultimele câteva luni...

A expirat prelung și lent. Și-a pus mâna peste a mea.

— Nu credeam niciodată că te voi revedea, a șoptit, cu o emoție copleșitoare revărsată în acele cuvinte.

Nici eu, am vrut să spun, dar parcă eram mută.

— Mama ta te-a iubit, a spus ea. Sper că nu te-ai îndoit niciodată de asta, indiferent ce ți-ar fi spus el. La fel și noi, toți ceilalți. Frații tăi. Tatăl tău vitreg. Ai fost – încă ești – extrem de iubită, din tot sufletul. Am sperat întotdeauna că ai simțit asta oriunde ai fi fost, chiar dacă nu puteam să ți-o spunem direct.

Și acesta era lucrul care m-a înfuriat cel mai mult. Pentru că *nu am știut*. Am știut că sunt iubită de Vincent, și numai de Vincent. Dar el i-a înlăturat pe toți ceilalți. Mă lăsase să cred că eram singură pe lume.

Nu m-a privat niciodată de hrană, adăpost sau sentimentul siguranței. Dar m-a lipsit de toate astea și a fost aproape la fel de rău.

Am rămas în tăcere o vreme, apoi Alya s-a ridicat. Emoției sale i-a luat locul o liniște plină de stoicism. S-a dus la comodă, deschizând sertarul de sus și scotocind prin el. Apoi s-a întors spre mine, cu mâinile încleștate.

— Mama ta ar fi vrut să ai asta.

Mi-a așezat în palma întinsă o mică spirală sclipitoare – un lanț de argint, cu pietricele negre incrustate pe toată lungimea sa.

— Am observat inelul, a adăugat ea, arătând cu capul spre degetul meu mic. Însă nu am mai văzut niciodată colierul. Nu știam că e un set.

Era, într-adevăr, un set – colierul meu, inelul meu și, acum, brățara, cu pietre identice de onix.

Îmi venea să plâng. Am închis palma strâns, savurând atingerea rece a pietrelor, ca și cum încă puteam simți mângâierea mamei mele de-a lungul lor, dacă mă străduiam.

— Mulțumesc, am murmurat.

Alya a dat din cap, cu mâinile împreunate în dreptul pieptului, puțin stânjenită. Era probabil o persoană care nu-și accepta cu ușurință emoțiile – și poate că era o trăsătură de familie, pentru că m-am simțit straniu de ușurată când a spus:

— Ar trebui să văd ce e cu cina.

Apoi ne-a lăsat singuri.

Raihn nu a spus nimic, iar eu m-am bucurat, pentru că nu eram pregătită să vorbesc. În schimb, s-a așezat în tăcere pe marginea patului, cu brațul încolăcit în jurul meu, oferindu-mi o îmbrățișare dacă asta mi-aș fi dorit.

Și, Mamă Întunecată, o doream. Am alunecat în brațele lui fără să șovăi, lucru care, cu o lună în urmă, m-ar fi făcut să mă rușinez. Dar, Sfântă Zeiță, cât de plăcută era acea atingere, stabilă, sigură și solidă. Era o senzație de siguranță, chiar și atunci când nimic din această lume – trecut sau viitor – nu mai părea sigur.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Am închis ochii, inspirându-i profund mirosul. De sudoare, de văzduh și de deșert. Dar mai ales sudoare.

— Nu ai făcut baie de când ai ajuns aici, nu-i așa? am întrebat, lipită de trupul lui.

— Pe sânii lui Ix, prințesă! Cât de fermecătoare ești! a pufnit el.

— Sunt la subsuoara ta. Nu pot să nu remarc.

— Aveam lucruri mai importante cu care să-mi bat capul decât să fac baie. În plus, am auzit că unele femei găsesc atrăgător izul de mosc natural. Încearcă să semeni cu ele.

Nu aveam de gând să-i destăinui asta, dar chiar mi se părea puțin atrăgător.

Sau, cel puțin, straniu de liniștitor

— Te simți bine? m-a întrebat încet.

Bine. Ce însemna acest cuvânt? După orice definiție, răspunsul era mai degrabă *nu.* Aproape murisem. Îi dusesem pe cei care mă urmaseră într-o baie de sânge. Îmi pierdusem regatul pentru a doua oară.

M-am îndepărtat doar cât să-i arunc o privire dură care spunea: *Ce mama dracului de întrebare mai e și asta?*

— Ai dreptate, a oftat. Mi-am meritat-o.

Mi-am sprijinit din nou capul de umărul lui.

— Ai vorbit cu ceilalți.

— Câteva scrisori către Vale. Nu prea multe. Dar oglinda a rezistat atacului, așa că...

Așa că putea lua legătura cu Jesmine. Slavă Zeiței pentru asta. M-am bucurat că păstrasem oglinda asupra mea. Însă senzația de ușurare a fost urmată de una de greață profundă.

Ce aveam să-i spun lui Jesmine? Așteptau ordine. Erau reuniți la punctul de întâlnire, numărând minutele până când Simon va veni după ei.

— Câți soldați am pierdut? am întrebat.

Ușoara ezitare a lui Raihn mi-a dezvăluit mai multe decât răspunsul său.

— Încă numărau ultima oară când mi-au dat de veste.

Foarte mulți. La naiba!

— O variantă ar fi să capitulăm, dar..., a început să spună.

Să ne predăm? În fața unui nobil Rishan și a unui șarpe Născut din Sânge?

Nu. Niciodată. Am pufnit disprețuitor.

— La naiba, nicicând! Prefer să mor în luptă.

Nu, mă săturasem de toate astea. Mi-am petrecut o viață întreagă plecându-mă în fața așa-zisei mele firi de om slab. Nu voiam să mor în același fel.

Raihn a râs încet.

— Mă bucur că și tu vezi lucrurile la fel.

— Trebuie să ne întoarcem.

Să ne întoarcem la Jesmine și Vale. La armatele care se bazează pe noi, și asta cât mai repede cu putință.

Degetul lui mare mi-a mângâiat umărul.

— Ți-aș spune să te mai odihnești puțin, dar știu că nu ar avea niciun rezultat.

— Tu ai sta cu mâinile în sân dacă ai fi la pat, aici? Aceasta este și lupta mea.

— Este, a spus el, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva din glasul său răzbătuse un strop de mândrie.

—În plus, am continuat, nu știu cât timp mai avem înainte ca Simon și Septimus să se ducă după ai noștri, ca să termine ce au început. Trebuie să facem ceva înainte de asta.

Numele lui Simon mi-a trezit o amintire cumplit de vie – silueta lui monstruoasă, care se profila deasupra lui Raihn, deasupra mea, cu acel amestec topit – de oțel și dinți – lipit de piept.

Mamă Întunecată, privirea lui...

Știam mai bine decât oricine că vampirii pot fi niște creaturi monstruoase. Fusesem martoră la cele mai înspăimântătoare vărsări de sânge, care îi transformau aproape în niște animale. Dar fiara în care se transformase Simon era departe de brutalitatea tipică a vampirilor. Se preschimbase într-o bestie care n-ar fi trebuit să existe.

Sau, mai exact, bănuiam eu, Septimus îl transformase într-un astfel de monstru.

Și aveam sentimentul teribil că ceea ce văzuserăm Raihn și cu mine – o putere care depășea cu mult magia noastră de Moștenitori – era doar o parte din ceea ce era capabil să facă.

Știam că ne gândeam amândoi la același lucru, în tăcerea care a urmat.

În cele din urmă, Raihn a spus:

— Uite. Lasă-mă să ți-o pun eu.

A luat brățara din palma mea încă deschisă și mi-a prins-o cu grijă la încheietura dreaptă – aceeași mână pe care purtam fostul inel al mamei mele. Când a terminat, mi-am răsucit palma, privindu-le pe amândouă laolaltă.

— Potrivire perfectă, a spus Raihn. Acum ai tot setul.

Chiar arătau frumos împreună. Dar, mai mult decât atât, era un sentiment plăcut – să am încă o legătură cu trecutul care îmi fusese furat.

— Mulțumesc...

Brusc, trupul mi-a fost străbătut de un șoc electric. Am tresărit, ridicându-mă în picioare și lipindu-mi mâna de piept.

Mâna mea... pieptul meu...

— Ce?

Raihn era deja pe jumătate ridicat în picioare, cu o mână pe brațul meu, gata s-o cheme pe Alya.

— Ce este?

Nici măcar nu știam cum să răspund la întrebare. Mă simțeam... *ciudat.* Ultima dată când avusesem această senzație fusese atunci când privisem în jos și văzusem semnul de Moștenitoare tatuat pe pieptul meu. Am început să gâfâi greoi. Mâna, gâtul... cuvântul „arsură" nu era cea mai bună descriere, dar...

Mi-am desprins mâna de gât, întinzând-o orizontal și făcând tot posibilul s-o țin nemișcată, în ciuda tremurăturilor. Am privit amândoi spre ea.

— La naiba! a șoptit el.

Chiar așa, *la naiba!*

Pe dosul palmei mele, într-un triunghi format între inel și brățară, era desenată o hartă în tuș.

62. ORAYA

În tot acest timp, încercasem cu disperare să descifrez trecutul tatălui meu, secretele lui, pentru a descoperi puterea de care aveam nevoie pentru a-mi lua regatul înapoi.

Cât de potrivit mi se părea că, în cele din urmă, mama a fost cea care mi-a oferit acest răspuns.

Raihn și cu mine am recompus în grabă pocalul-oglindă. Mi-am picurat în el câțiva stropi de sânge și am invocat-o pe Jesmine, care părea extrem de ușurată să ne vadă. Vale, Mische și Ketura i s-au alăturat și am chemat-o și pe Alya, arătându-i harta de pe pielea mea.

După ce șocul inițial a trecut, Alya a părut în egală măsură mândră și tristă când și-a dat seama ce înseamnă asta. Era o vrajă, a explicat ea, incrustată în metalul bijuteriilor, care se activa doar când toate cele trei piese erau purtate împreună.

— Magia surorii mele, a spus ea cu blândețe. Aș recunoaște-o oriunde.

A atins brățara, ca o mângâiere afectuoasă.

— Era prea deșteaptă pentru binele ei fata aia, a murmurat ea. Mereu a fost așa.

— Vincent nu și-a dat seama că inelul e vrăjit? am întrebat. Și el mânuia magia cu abilitate.

— Magia Nyaxiei, da. Dar nu avea suficientă experiență cu magia Acaejei ca să știe exact ce să caute.

Mi s-a pus un nod în gât. Mi-am trecut degetul mare peste micul inel negru. Singurul simbol al vieții mele anterioare pe care-mi permisese să-l păstrez. Habar n-avea el!

Harta de pe dosul palmei mele înfățișa Casa Nopții, mai exact o mică parte din ea – Vartana în colțul din stânga jos, Sivrinajul în dreapta sus și o mică stea înscrisă sus, în centru, chiar deasupra nodurilor degetelor mele. Acolo nu exista niciun oraș, nicio așezare. Era un punct din mijlocul deșertului, nimic mai mult decât niște ruine.

Niște ruine aflate însă periculos de aproape de Sivrinaj.

— Ai vreo idee ce ar putea fi asta? am întrebat-o pe Alya.

Știam ce *speram* să fie. Dar nu voiam să-mi fac speranțe. Mi se părea că îndrăznesc prea mult.

Alya și-a înclinat capul, gânditoare.

— În cele din urmă, mama ta s-a speriat, a spus ea. Se temea de lucrul cu care-l ajuta pe Vincent. Îmi amintesc bine asta. Nu mi-a destăinuit niciodată detaliile, dar o cunosc pe sora mea. Cred... cred că-i era din ce în ce mai frică de ceea ce ar fi însemnat o astfel de putere în mâinile cuiva atât de lipsit de încredere în lumea din jurul său, mai ales dacă era singurul care avea acces la ea. Poate că ți-a oferit și ție un mod de a accesa acea putere, pentru orice eventualitate, știind că sângele tău ți-ar putea permite s-o mânuiești.

A zâmbit vag – cu tristețe și mândrie.

— Nu pot spune cu siguranță. Dar așa îmi închipui.

Am expirat tremurând, ușurată. În același timp, m-a copleșit un val de afecțiune pentru mama mea, pe care abia o țineam minte.

Ea ne-a salvat. Sfântă Zeiță, mama *ne-a salvat.*

— Asta dacă Septimus nu a pus deja mâna pe sursa aceasta de putere, a subliniat Jesmine. Nu știu ce vrajă i-a făcut lui Simon, dar nu era din lumea asta. Sunt sigură.

Dar Alya a clătinat ferm din cap.

— Având în vedere ce mi-au descris ei doi, monstrul acela nu era o creație a surorii mele. Mie îmi miroase a magie improvizată. Un declanșator smuls de undeva și forțat să acționeze într-un alt loc, care nu-i era destinat inițial.

— Un declanșator, a repetat Raihn. Pandantivul.

Mische era foarte mândră de ea – pentru că asta fusese dintotdeauna suspiciunea ei.

— Din ce ai descris, așa se pare, a spus Alya. Aș îndrăzni să presupun că Vincent a creat mai mulți declanșatori cu ajutorul Alanei. Și oricare dintre aceștia, împletit cu magia potrivită, poate fi modificat pentru a acționa cu o putere asemănătoare cu cea a țintei sale. Dar e ceva hidos și ar fi periculos. Probabil mortal pentru cel care l-a folosit, în cele din urmă.

Mi-am amintit de ochii sticloși și injectați ai lui Simon și m-am crispat.

Da, hidoșenia era cu siguranță acolo. Și părea deja aproape mort.

— Așadar, Septimus a primit doar o parte din ceea ce-și dorea, a spus Raihn, adică pandantivul. A funcționat, deocamdată. Dar nu cred că a obținut ceea ce căuta cu adevărat.

— Ceea ce înseamnă că sângele zeului, dacă există, probabil că e încă acolo, undeva, am adăugat.

Mi-am îndoit degetele și mi-am privit mâna, sub strălucirea focului. Nuanțele de roșu pâlpâiau ușor, ca lumina lunii prin frunzele unduitoare.

— Toate astea nu sunt decât o sumedenie de presupuneri, a spus Vale.

— Așa e, a răspuns Raihn. Dar e tot ce avem.

— Înțeleg că uneori trebuie să acționăm pe baza unor lucruri pe care nu le cunoaștem, a adăugat el. Dar *știu* că Simon și

armatele sale vor veni după noi în orice moment, iar dacă ne vor prinde acum, vor învinge. Știu că vă caută pe amândoi, iar harta asta vă scoate chiar lângă Sivrinaj. Știu că dacă vă duceți acolo, vor afla și vor veni după voi cu forțe pe care nu le puteți înfrunta singuri. Așa că, dacă vrem să riscăm, trebuie să ridicăm miza.

Raihn a zâmbit ironic, din colțul buzelor.

— Cât de mult, mai exact?

Vale a tăcut. Practic vedeam cum își pune la îndoială toate deciziile de viață care îl conduseseră în acest punct.

— Mergem cu toții acolo, a spus el în cele din urmă. Cu toți cei care ne-au mai rămas, gata să dăm din nou piept cu ei. Îi ținem la distanță în timp ce Oraya... face ce trebuie să facă. Și ne rugăm Mamei Întunecate ca lucrul pe care-l va găsi acolo să fie suficient de puternic încât să ne asigure victoria.

Am simțit că amețesc. Raihn și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Ah, a zis el. Asta-i tot?

— Ți-am spus că e un mare risc, a spus Vale, supărat.

— Ce altceva putem face? a întrebat Mische, înșfăcând oglinda și uitându-se în ea. Dacă Raihn și Oraya se duc singuri, vor fi uciși. Dacă așteptăm să vină Simon după noi, vom fi uciși. Dacă atacăm din nou Sivrinajul, suntem uciși.

A ridicat mâinile, exasperată.

— Se pare că aceasta e singura variantă care ne oferă o șansă infimă de a nu fi uciși.

— În afară de capitulare, a subliniat Jesmine, ceea ce i-a făcut pe toți să se strâmbe, dezgustați.

— Dacă ne predăm, am spus, oricum ne vor ucide pe toți. Și nu așa vreau să mor.

Cel puțin așa, moartea mea va avea *un scop*.

Nimeni nu m-a contrazis.

Am tăcut cu toții preț de câteva clipe. Era un lucru ciudat. Era periculos. Era atât de riscant încât părea vecin cu nebunia. Însă era singurul plan pe care-l aveam.

Ochii mi-au alunecat spre Raihn – care se uita deja la mine, cu o expresie fermă. Cunoșteam privirea aceea. Era cea pe care ne-o aruncam reciproc înaintea unei noi încercări imposibile din turneul Kejari.

— Așadar, am stabilit, a spus el. Mergem la luptă în numele unei speranțe oarbe.

Niciunul dintre noi nu-l putea contrazice.

Dacă eram idioți, măcar eram idioți laolaltă. Și cred că asta înseamnă ceva.

LUCRURILE AU FOST, încă o dată, puse în mișcare. Alya a plecat la scurt timp după aceea, lăsându-ne pe Raihn și pe mine la masa ei veche din bucătărie. Ne-am petrecut restul zilei acolo, discutând strategiile de la distanță cu Jesmine și Vale. Nici nu mai știam cât e ceasul.

Alya s-a întors, ceva mai târziu, și nu era singură.

Eram atât de concentrată – și de epuizată – încât nici nu am auzit ușa deschizându-se. Am ridicat privirea din hărțile mele și l-am văzut pe Raihn încordat, uitându-se spre ușă, nesigur parcă dacă să fugă sau să atace.

Alya a închis ușa în urma sa și a celor doi însoțitori: un bărbat mustăcios, cu părul scurt și cărunt, și o femeie ceva mai tânără, cu părul negru și ondulat, legat strâns la ceafă. Amândoi purtau ostentativ arme la șold – femeia, o sabie, bărbatul, un topor.

Am încremenit. Preț de o secundă, ideea că Alya ne-a trădat aproape că m-a sfâșiat.

— Sunt prieteni, a spus Alya repede, văzându-ne reacția, și a ridicat palmele. Oraya, Raihn, acesta este soțul meu, Jace. Și ea e prietena mea, Tamyra.

Raihn nu s-a relaxat, și nici eu, de altfel. Nu prea îmi plăcea

felul în care ne măsurau din priviri – mai ales femeia, Tamyra, care părea că nu se hotărâse încă să nu ne ucidă.

Alya și-a aruncat privirea de la unul la altul și a oftat prelung:

— Nu avem timp de așa ceva, Tamyra. Nu e necesar.

Bărbatul s-a apropiat primul, fiecare pas lent, cu ochii fixați asupra mea. M-am ridicat de la masă, doar pentru că mi se părea că așa ar fi respectuos. Abia când a ajuns la un pas de mine i-am zărit sclipirea din ochi – erau lacrimi.

— Semeni cu ea, a spus el, cu glas aspru, profund. Nu am crezut că te vom revedea vreodată, Alya și cu mine, noi...

A închis gura, ca și cum cuvintele nu-și mai aveau rostul. Apoi s-a lăsat în genunchi.

M-am străduit să nu tresar – pentru că gestul lui mi s-a părut extrem de surprinzător. Și mai surprinzător mi s-a părut când, în spatele lui, Tamyra s-a apropiat și a îngenuncheat, la rândul ei, plecându-și capul în fața mea.

— Înălțimea Ta, a spus ea. Este o mare onoare să te cunosc.

Mamă Întunecată, era chiar bizar!

Mi-am dres glasul.

— Puteți... să vă ridicați.

Vocea mea părea mult mai slabă decât cea a lui Vincent când am dat acel ordin.

Jace și Tamyra s-au ridicat, iar femeia a făcut un pas înainte. Lumina felinarului îi cădea peste față și am observat că avea o cicatrice accentuată – o tăietură roșiatică pe un obraz și niște urme de colți pe gât, abia vizibile sub țesătura pătată de grăsime a gulerului.

— Știu că ești foarte ocupată, așa că nu-ți răpesc prea mult timp.

Vocea ei era joasă și tăioasă – o voce pe care era imposibil să n-o asculți.

— Regele meu, regina mea, mă consider o protectoare a acestui oraș. Timp de aproape douăzeci de ani, soldații mei și cu

mine am avut grijă de oamenii care locuiesc în aceste cartiere. Sunt sigură că știți că, în Casa Nopții, asta nu e adesea o misiune ușoară.

Privirea i-a zăbovit asupra mea.

— Se zvonește că acționezi într-un fel foarte asemănător cu al meu, de câțiva ani încoace.

Cândva, nu cu mult timp în urmă, mi-ar fi fost groază să-mi recunosc fățiș activitățile nocturne. Acum nu mai era cazul. Nu-mi era rușine de ceea ce făcusem.

— Nu suntem prea mulți, dar suntem destui, a continuat ea. Avem o adevărată rețea în orașele din întreaga Casa a Nopții. Nu suntem prezenți peste tot, dar ne extindem zi de zi. Ne organizăm. Îi învățăm pe oameni cum să se protejeze. Efortul nostru s-a ușurat considerabil în ultimele câteva luni.

Ochii ei au alunecat spre Raihn, plini de o admirație reticentă, deși era limpede că se temea mult mai mult de el decât de mine.

— Am venit să vă mulțumesc, a spus ea, pentru că ați pus siguranța cetățenilor voștri de sorginte umană pe primul loc.

Raihn nu și-a schimbat expresia. Dar poate că am fost singura care i-a observat emoția – vaga tremurare a gâtului.

— Am fost om odinioară, a spus el. Așa va fi mereu o parte din mine. Mi s-a părut că fac un lucru corect.

— Regii dinainte n-ar fi fost de acord.

— Eu nu sunt de acord cu multe lucruri făcute de regii dinainte.

Tamyra a surâs vag, ca și cum i-ar fi plăcut să audă asta. S-a întors spre mine.

— Am venit să vă fac o propunere, rege Raihn, regină Oraya, ca de la om la vampiri.

Regină Oraya. Două cuvinte care m-au amețit ușor.

Dar nu am lăsat să se vadă.

— Dacă garantați că veți continua să protejați populația umană în timpul domniei voastre, a spus ea, atunci vă vom

pune la dispoziție toate forțele pe care le avem pentru a vă ajuta să rămâneți pe tron.

Am ridicat uimită din sprâncene, înainte să mă pot stăpâni.

— După cum am spus, nu avem mulți oameni, a continuat ea, câteva sute poate, prin orașele suficient de apropiate pentru a trimite trupe la timp la apelul vostru. Probabil că soldații mei nu sunt la fel de puternici ca războinicii vampiri cu care sunteți obișnuiți. Dar suntem bine antrenați, extrem de loiali și știm să luptăm. Vă veți bucura că ne aveți de partea voastră.

Și apoi ne-a privit, așteptând.

Simțeam și eu ochii lui Raihn ațintiți asupra mea, ca și cum ar fi vrut să spună: *Haide, prințesă! E replica ta!*

— Mulțumim, am spus. Ar fi o onoare pentru noi să-i avem alături pe oamenii tăi.

Fără cuvinte pretențioase. Fără spectacol. Doar purul adevăr.

Am întins mâna.

Tamyra a privit-o scurt, clipind derutată – făcându-mă să-mi dau seama că, probabil, majoritatea reginelor nu acceptau jurăminte de loialitate cu o strângere de mână.

Dar apoi mi-a luat mâna cu fermitate, zâmbind larg.

— Atunci nu voi pierde timpul, a spus ea. Îmi voi aduna soldații și le voi trimite de veste și celorlalți. Ne mișcăm la ordinele voastre.

I-am dat drumul la mână, iar ea s-a înclinat din nou și a plecat. Apoi s-a apropiat Jace, cărând un sac de pânză.

— O să ai nevoie de o armă, a spus el. Dar mă tem că nu mai pot repara asta.

A aruncat sacul pe masă cu o bufnitură zgomotoasă. Am simțit o gheară în piept.

Ucigașa de Inimi.

Era sfărâmată în bucăți. Sabia tatălui meu fusese distrusă, transformată într-o mână de așchii roșii, vag sclipitoare. Chiar și garda era deformată, dincolo de orice speranță.

— Jace și cu mine putem repara armele atinse de magie, a spus Alya, alăturându-se la masă. Am fi putut s-o reparăm și pe aceasta, dacă ar fi fost mai întreagă. Dar...

Nu era nevoie să mai spună nimic. Dacă fragmentele de pe masă erau tot ce mai rămăsese din ea, atunci mai mult de jumătate din lamă lipsea.

Am ridicat unul dintre cioburi, presându-l în palmă. Magia a vibrat sub atingerea mea, chemându-mi sângele – prezența lui Vincent era aproape, ca și cum fantoma sa ar fi zăbovit asupra cadavrului prețioasei sale arme.

Încă o bucată din el dispăruse.

Îmi dorisem enorm să păstrez această armă – să fiu demnă de a o mânui. Când, în sfârșit, am izbutit, am simțit că am obținut un lucru pe care el l-a ținut mereu departe de mine, chiar dacă asta s-a întâmplat după moartea lui.

Da, sabia era puternică. Dar oare de-asta însemnase atât de mult pentru mine?

Sau era doar un alt mod de a căuta acceptare din partea unui mort care nu-mi mai putea oferi asta? Nici măcar nu-mi plăcea să lupt cu sabia. Nu fusese niciodată preferata mea.

— Magia din ea e puternică, a spus Alya. Ar fi păcat s-o irosim. N-o pot recrea de la zero, dar am putea folosi bucățile...

— Ai putea să le transformi în altceva? am întrebat.

Jace și Alya au schimbat o privire.

— E greu, a spus Jace. Dar am făcut și lucruri mai grele.

Mi-am deschis palma și am lăsat așchiile metalice să cadă pe masă, zornăind. Fantoma lui Vincent s-a retras înapoi în umbră.

— Ai putea să le transformi, am întrebat, în două pumnale?

M-am uitat la Raihn, iar mândria de pe fața lui m-a luat pin surprindere. Ochii i-au zâmbit în secret, cu un licăr atotcunoscător.

Și, lua-l-ar să-l ia Zeița, parcă l-am auzit spunând: *Iat-o cum apare.*

63. ORAYA

Raihn și cu mine am plecat a doua zi.

Ordinele fuseseră date. Armatele se adunaseră. Luaserăm în calcul neprevăzutul. Părea absurd când ne gândeam că nu mai puteam face prea multe pentru a ne pregăti, dar adevărul era că timpul era mai prețios decât planificarea în vederea unor rezultate pe care nu le puteam garanta.

Raihn și cu mine am plecat în zbor. Stabiliserăm puncte de întâlnire cu celelalte armate, care urmau să pornească în marș la scurt timp după plecarea noastră. Aveam un mic avans, ceea ce, ne rugam cu toții, ne va permite să ne strecurăm neobservați în timp ce Simon și Septimus s-ar fi concentrat asupra înaintării trupelor noastre. Faptul că ne deplasam separat însemna, speram, o șansă mult mai mică de a fi interceptați.

Am plecat cu provizii puține, purtând la șold noile pumnale pe care mi le făuriseră Jace și Alya. Când mi le-au arătat, înainte de plecare, am rămas fără cuvinte, mângâind armele atât de mult timp încât cei doi au schimbat o privire ciudată.

— Dacă nu-ți plac..., spusese Alya.

— Nu. Nu, sunt foarte frumoase.

Era o descriere săracă pentru acele arme. Cândva crezusem că măiestria Născuților din Noapte ce se regăsea în pumnalele pe care mi le dăruise Vincent era întruchiparea eleganței mortale. Dar acestea... nu mai văzusem niciodată așa ceva. Un amestec de artă vampirească și umană, lamele erau combinația perfectă dintre oțelul proaspăt turnat și așchiile roșii care au rămas din Ucigașa de Inimi. Îi desenasem lui Jace o schiță a vechilor mele pumnale, iar el reușise să le recreeze, adaptându-le preferințelor mele în privința stilului și a greutății – cu lame puțin curbate și incredibil de ușoare.

Când am strâns acele mânere în palme, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors acasă. Încă simțeam prezența lui Vincent când le atingeam, dar era doar un ecou – o parte din el, nicidecum întregul.

Pe acestea le simțeam ca fiind *ale mele*.

Raihn și cu mine am zburat îndelung fără să vorbim prea mult, atenți la spionii Rishani care patrulau văzduhul. Era bine că plecaserăm repede de la Alya, pentru că Jesmine și Vale bănuiau că Simon știa unde suntem sau că va afla foarte curând, având în vedere câte resurse puseseră la bătaie el și Septimus pentru a ne găsi. De câteva ori, a trebuit să ne schimbăm direcția pentru a evita gărzile din cer, ascunzându-ne în nori.

Nu eram departe de destinație. Harta de pe mâna mea se mișca odată cu noi, modificându-și scara și unghiul pentru a ne arăta poziția față de ținta finală. Era o călătorie de numai o zi, luând în calcul și ocolurile întortocheate.

Când s-au apropiat zorii, ne-am oprit în deșert și am ridicat un cort într-o zonă stâncoasă de piatră și tufișuri, care să ne ascundă de ochii din cer. Ne-am străduit să profităm cât de mult de ziua total lipsită de nori – soarele se întrezărea deja la orizont în clipa în care am intrat în cort. Încăpeam cu greu amândoi în adăpost, acesta fiind proiectat să fie temporar și portabil.

Raihn a scos un geamăt când s-a trântit pe pământul aspru și denivelat. Nu ne mai obosiserăm să împachetăm saltele de dormit – ne-am gândit că ne puteam odihni oriunde, doar era o singură zi. Mai bine decât să îngreunăm bagajul.

— Uite, a spus el, la asta visam când am devenit rege!

— Sunt sigură că mâine o să-ți lipsească.

— Probabil că ai dreptate.

Încă zâmbea, dar părea puțin trist.

M-am întins lângă el, cu mâinile împreunate pe abdomen, privind în sus la pânza cortului. Era atât de ușoară încât, deși ne proteja de soare, puteam să distingem conturul astrului prin țesătura crem, ca un ochi atotvăzător.

M-am gândit la sutele de soldați vampiri care ocupau corturi exact ca acesta, uitându-se la cer, întrebându-se dacă aveau să moară în seara asta.

— Trebuie să fie și ei pe drum, am murmurat.

Ei. Rishanii. Hiajii. Oamenii. Simon și Septimus. Toată lumea.

— Mhm. Probabil.

Raihn s-a rostogolit pe o parte. Am făcut la fel, ajungând față în față. Eram atât de aproape încât puteam vedea fiecare fir de culoare din ochii lui, luminați slab de razele care încercau să treacă prin pânza cortului. Atât de multe nuanțe disparate – de maro, violet, albastru, roșu și aproape-negru. M-am întrebat dacă au arătat la fel și pe vremea când era om.

M-am trezit încercând să-mi întipăresc în memorie acei ochi. Ca și cum ar fi fost niște monede pe care voiam să le strecor în buzunar.

În prezența lui, mă simțeam mai în siguranță decât în oricare altă parte. Și totuși, uneori, când îl priveam, mă cuprindea o spaimă paralizantă, mult mai acută decât frica pe care o simțeam pentru propria persoană.

În acel moment, gândul mi-a zburat la cadavrul lui Raihn aruncat în nisipul din arenă și n-am mai putut respira.

L-am văzut încruntându-se. Degetul lui mare mi-a atins obrazul, apoi colțul gurii.

— Ce-i cu fața asta, prințesă?

Nu știam cum să răspund la întrebare. *Mi-e frică* nu spunea destul și, în același timp, spunea prea multe.

În loc să răspund, m-am aplecat spre el și mi-am lipit buzele de ale lui.

Sărutul a fost mai mult decât ceea ce îmi propusesem să fie. Mai profund, mai delicat, mai lent. L-a primit cu aceeași pasiune, buzele i s-au topit peste gura mea, iar limba lui m-a mângâiat cu blândețe. Ușor, mâinile mele i-au cuprins fața, trăgându-l mai aproape în timp ce trupul său m-a învăluit ca o mantie. M-a întins pe pământ, ridicându-se deasupra mea, ceva la fel de firesc ca mișcarea valurilor peste țărm, fără să rupem nicio clipă sărutul.

Nu fuseserăm niciodată așa. Voiam să-i simt ființa peste tot înainte de a muri.

Vârfurile degetelor mele au coborât de-a lungul pieptului său dezgolit, mângâindu-i mușchii și cicatricile într-un gest asemănător unei reverențe. El s-a jucat puțin cu marginea bluzei mele, iar eu am scâncit aprobator, cu buzele seduse de ale lui. Spațiul dintre noi se încălzise în mica fâșie de piele unde abdomenul meu îi întâlnea trupul. Dar nu mai era focul dezlănțuit, vâlvătaia scăpată de sub control, pe care o trăiserăm la momentele intime precedente. Era căldura unei vetre dintr-o casă confortabilă, caldă și cunoscută.

Și totuși, periculoasă. Periculoasă, pentru că oferea atâta siguranță.

M-am lipit și mai mult de el, deschizându-mi coapsele în jurul șoldurilor lui, iar erecția lui mi-a întâlnit punctul fierbinte dintre picioare.

S-a îndepărtat puțin, punând capăt sărutului, cu nasul încă atingându-l pe al meu. Părul îi cădea în jurul feței, gâdi-

lându-mi obrajii. Ochii aceia magnifici mă studiau cu atenție. Păreau îndurerați și plini – plini de cuvinte care coincideau cu cele pe care eu nu mă puteam hotărî să le rostesc.

— Oraya, a murmurat el.

— Șșș, am șoptit. Nu trebuie să vorbim.

Și l-am sărutat din nou. Și încă o dată.

I-am simțit întregul corp cum se topește. I-am simțit toată greutatea peste mine. Mi-am deschis cămășuța, iar degetele lui mi-au tras pantalonii peste șolduri. Ne-am dat jos hainele care ne mai rămăseseră, aruncându-le de pe noi între săruturi, înainte să se urce din nou peste mine și să-i simt pielea lipită de trupul meu.

Nu-l avusesem niciodată în felul acesta.

Nu avusesem pe nimeni în felul acesta, din noaptea în care îmi pierdusem virginitatea și aproape și viața. Chiar și în fanteziile mele, ideea de a fi prinsă într-o astfel de capcană fusese de neconceput. Și totuși, acum tânjeam profund după acel lucru de care fugisem atâta vreme – voiam ca el să mă îmbrățișeze complet. Voiam să-i simt greutatea peste trupul meu. Voiam ca pielea mea să-l atingă peste tot și să-i ofer cât mai mult din ființa mea.

Sărutările acelea, blânde și iscoditoare, nu s-au întrerupt nicio clipă. M-am întins și i-am călăuzit erecția spre sexul meu.

Dintr-o singură mișcare, era înăuntrul meu, pretutindeni.

Am gâfâit cu buzele lipite de gura lui, sorbindu-i gemetele. Picioarele mi s-au încolăcit în jurul taliei sale, deschizându-se mai mult pentru a-l ajuta să intre mai adânc. Prima lui împingere a fost lentă și profundă, ca și cum ar fi vrut să savureze tot ce simțea, înainte de a se retrage.

— Oraya, a murmurat el.

— Șșș, i-am șoptit și l-am sărutat din nou, languros, explorând fiecare părticică a gurii sale dulci.

A păstrat același ritm, fiecare mișcare fiind răbdătoare, profundă, meticuloasă, de parcă ar fi vrut să-și întipărească totul

în memorie – pielea mea, corpul meu și ceea ce simțea înăuntrul meu.

De unde știam că asta făcea?

Poate pentru că și eu făceam la fel. Voiam să mi-l înregistrez în memorie. Să fiu sigură că fiecare mișcare, fiecare răsuflare, fiecare sunet pe care-l scotea mi se incrusta în suflet. Voiam să-l adun în mine, așa cum strângi apa de ploaie. Să-l gust, așa cum savuram sângele. Voiam să mă deschidă și să atingă tot ceea ce ascunsesem în interiorul meu de ochii lumii. Cum putea exista atâta plăcere în vulnerabilitate? Cum putea exista atâta plăcere în frică?

Șoldurile mele se legănau odată cu el, absorbind acea senzație copleșitoare lentă din fiecare atingere a erecției sale. Respirația lui mă învăluia cu fiecare dintre sărutările noastre, cu fiecare mișcare, cu fiecare contracție a mușchilor mei.

Vâlvătaia domoală creștea, se umfla, devenind ceva copleșitor, mistuindu-ne pe-amândoi. Dar nicio clipă scăpată de sub control. Nicio clipă înspăimântătoare.

Răsuflările mele au devenit gemete, la fel și ale sale, înghițite de respirația celuilalt. Nu voiam să mă desprind de el, nici măcar atunci când ritmul nostru s-a iuțit, nici măcar atunci când gâfâielile au început să-și facă loc printre săruturile noastre care au devenit stângace și disperate.

Voiam să-i simt orgasmul în tot trupul meu, să-i simt mușchii încordându-se, să-l țin strâns, înăuntrul meu, în acele ultime clipe.

S-a împins adânc în mine, cu toată puterea. Sfântă Zeiță, îmi doream mai mult! Aveam nevoie de mai mult. Și totuși, nu voiam ca acest moment să se termine vreodată.

Simțeam nevoia copleșitoare de a-i spune ceva, totul – nici măcar nu știam ce, doar că totul era atât de important, atât de copleșitor.

Dar nu puteam să cuprind în cuvinte tot ceea ce simțeam.

Așa că am rostit înăbușit: *Raihn*, pe buzele lui – o întrebare, un răspuns, o rugăminte.

Pentru că acel nume însemna toate aceste lucruri, nu-i așa? Raihn. Slăbiciunea mea și cel mai valoros sprijin al meu. Vulnerabilitatea mea și forța mea. Cel mai mare dușman al meu și cea mai mare iubire pe care o cunoscusem vreodată.

Toate astea într-un singur nume. O singură persoană. Un suflet pe care-l cunoșteam la fel de bine ca pe al meu, la fel de derutant, la fel de plin de cusururi.

Plăcerea se aduna, aproape dureroasă, în locul în care eram uniți.

Voiam să-l simt pretutindeni. Să-i ofer totul.

— Raihn! am scâncit din nou, fără să știu, de fapt, ce-i cer.

— Știu, prințesă, a șoptit el. Știu.

Și apoi, când știam că amândoi ne grăbeam spre căderea sublimă, el s-a desprins din sărut și s-a îndepărtat de mine.

Am scos un mic sunet în semn de protest, dând să mă mișc odată cu el, simțind nevoia acută de a-i savura gustul în acel moment culminant.

— Lasă-mă să te privesc! a murmurat el răgușit. Te rog! Pentru ultima oară.

Și, Mamă Întunecată, felul în care a spus-o! Ca și cum ar fi fost singurul lucru pe care și-l dorea în viața lui înainte de a se dezlănțui.

Nu puteam să-l refuz nici dacă aș fi vrut, pentru că apoi și-a întins mâinile și mi-a deschis coapsele mai larg, pentru încă o mișcare, atingând cele mai adânci părți ale trupului meu.

Spatele mi s-a arcuit, ridicându-mă aproape de pieptul său. Nu voiam să țip, dar sunetul mi-a scăpat de pe buze, imposibil de controlat. I-am înfipt unghiile în umăr, strângându-l dincolo de valul de plăcere – ca să-l simt și pe el cum se încordează, ajungând cu mine până la capăt.

Dar, chiar dacă ne pierdeam în dorința copleșitoare, niciunul dintre noi nu a închis ochii. Ne-am privit fix, despuiați și

expuși, prin cele mai vulnerabile puncte ale plăcerii noastre.

Era atât de frumos. Cu buzele întredeschise, cu ochii lui atenți, total concentrat asupra mea. Fiecare unghi al feței lui, fiecare cicatrice, fiecare defect.

Era perfect.

Valul s-a topit și, odată cu el, s-a topit și tensiunea din mușchii noștri. Raihn s-a rostogolit de pe mine, iar eu m-am cuibărit lângă el, cu brațul lui în jurul meu, învăluită de cadența respirației sale.

Nu am vorbit. Nu mai era nimic de spus. I-am sărutat cicatricea de pe frunte și pometele ascuțit și, în cele din urmă, buzele, apoi m-am ghemuit din nou în îmbrățișarea lui, primind în suflet uitarea.

64. RAIHN

Oraya și cu mine am stat întinși mult timp unul lângă altul, cu ochii închiși, dar niciunul dintre noi nu a dormit. M-am întrebat dacă își dădea seama că știam mereu când era trează – știam asta când era la o cameră distanță de mine și mai ales o știam acum, cu trupul ei gol lipit de mine, ținând-o în brațe, simțindu-i ritmul răsuflării pe pieptul meu.

Unii ar fi putut crede că iroseam vremea stând așa, în orele dinaintea posibilei noastre morți. La naiba, ultima dată când înfruntasem moartea alături de Oraya, îmi dorisem să petrec fiecare clipă de trezie din acea zi înăuntrul ei, ostoindu-mi un șir nesfârșit de plăceri.

Dar acum... acum era diferit.

Nu mai voiam să aud gemete de plăcere. Voiam să simt alte lucruri. Felul în care respira. Felul în care mirosea. Umbra genelor ei care-i cădea întunecată pe obraji.

Voiam să savurez senzația de a fi, pur și simplu, lângă ea.

Poate că de aceea, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le aveam de înfruntat la căderea nopții, mă bucuram că nu am adormit deloc, nici măcar atunci când Oraya a alunecat în sfârșit – în sfârșit! – într-un somn ușor și agitat.

În schimb, am preferat s-o privesc.

Înainte de sfârșitul turneului Kejári, cu două sute de ani în urmă, mă întinsesem lângă Nessanyn într-o zi de nesomn, nu foarte diferită de aceasta. Era cu câteva ore înainte ca Vincent să câștige ultima încercare, să-l ucidă pe Neculai și să arunce viața mea și a întregii Case a Nopții în haos. Cu câteva ore înainte să o implor pe Nessanyn să fugă cu mine și ea să refuze.

În acea zi, am privit-o dormind și eram atât de sigur c-o iubesc. Faptul că o iubeam era, de fapt, singurul lucru de care eram convins.

Eram disperat să iubesc pe cineva. Cineva la care să țin când pe mine nu dădeam doi bani.

Dar nu avea decât prea puțin de-a face cu ea. Niciodată nu m-a îngrozit s-o iubesc pe Nessanyn. A fost doar un mecanism de supraviețuire.

S-o iubesc pe Oraya era de-a dreptul înspăimântător.

Mă făcea să văd lucruri pe care nu voiam să le văd. Să înfrunt lucruri pe care nu voiam să le înfrunt. Să permit unui alt suflet să observe acele laturi din mine pe care nici măcar eu nu voiam să le recunosc.

Mă simțeam acum ca un prost pentru că nu mă gândisem niciodată la asta în acest fel, cu acest cuvânt, până în acest moment.

Bineînțeles că era dragoste.

Ce altceva putea fi, când lăsai pe altcineva să vadă atât de mult din tine? Să vadă atâta frumusețe în acele părți pe care le urăști la tine cel mai mult?

Aproape că mi-aș fi dorit să nu fi avut această revelație, pentru că a făcut ca lucrurile care ne așteptau în viitor să fie absolut devastatoare. E mai ușor când nu ai nimic de pierdut.

Eu băgasem pe toată lumea în încurcătura asta. Dacă trebuia să mor pentru a-i pune capăt, atunci asta era. Dar ca Oraya să moară pentru greșelile mele...

Asta ar fi fost o tragedie. Lumea n-ar mai fi fost niciodată la fel.

Eu – mi-am dat seama în acest moment – nu voi mai fi niciodată la fel.

Dar în acest moment, Oraya era în siguranță. Mai aveam câteva ore prețioase până când totul se va schimba, în bine sau în rău. Nu voiam să irosesc nici măcar un ceas dormind.

Așa că mi-am petrecut timpul numărându-i pistruii de pe obraji, memorând tiparul respirației sale, urmărindu-i genele fluturânde.

Iar când soarele a apus, Oraya s-a trezit, a clipit spre mine cu ochii aceia strălucitori ca luna și m-a întrebat:

— Ai dormit bine?

Am sărutat-o pe frunte și i-am spus:

— Perfect.

Și nu am simțit niciun regret.

65. ORAYA

Oamenii și vampirii nu prea vorbesc despre faptul că zilele care intră în istorie, zilele care schimbă cursul unor întregi civilizații, încep atât de banal. Raihn și cu mine ne-am trezit și ne-am îmbrăcat în armurile de piele, ca în orice altă seară. Am înfulecat câteva îmbucături de mâncare, deși nervii îmi făceau stomacul să tresalte. Am trecut rapid armele în revistă și am demontat cortul.

Toate astea erau rutină, ceva obișnuit. Nu am pierdut timpul. Cerul era încă pătat de urmele violete ale apusului. Până dimineață, când zorii vor colora totul în roz, totul va fi diferit.

Raihn și cu mine nu am vorbit. După ziua de ieri, nu mai aveam nimic de mărturisit, sau cel puțin așa îmi ziceam, când, de fapt, nu știam ce și cum să spun.

Harta de pe mâna mea era acum mai clară, scara se schimba și detaliile creșteau pe măsură ce ne apropiam de destinație. Mai aveam doar un zbor scurt până la steaua aflată acum în mijlocul dosului palmei mele, situată în inima unor mici schițe de stânci și munți care se deplasau odată cu mâna mea, atunci când o înclinam.

Am lăsat cortul în urmă. Orice s-ar fi întâmplat, până în zori, nu mai aveam nevoie de el.

Ne-am înălțat în văzduh, rămășițele cortului dispărând sub aripile noastre. Era o noapte în mare parte senină, cerul din fața noastră era sclipitor, întunericul ca o catifea, cu o puzderie de stele argintii. Câțiva nori tot mai groși se iveau dinspre apus, întunecând orizontul îndepărtat al Sivrinajului.

Am zburat câteva ore, deșerturilor de sub noi luându-le treptat locul podișurile stâncoase. Forma distantă a Sivrinajului se apropia tot mai mult, deși doar sub forma unor pete de lumină printre pâlcurile de nori. Nu-mi plăcea deloc cum acești nori ne obturau vizibilitatea.

— Privește! a murmurat Raihn, apropiindu-se în picaj de mine în timp ce ne apropiam de destinația finală.

A arătat spre nord, unde unii dintre nori începuseră să se rărească.

Am zâmbit larg, fără voia mea – un zâmbet caraghios, cu gura până la urechi.

Pentru că acolo, pe cer, era un peisaj inconfundabil – o sumedenie îndepărtată de aripi, cu pene și fără pene, acoperind stelele. Erau departe, dar, dacă mijeam ochii, puteam desluși siluetele din fruntea lor: Jesmine, Vale și Ketura, cu Mische în brațe.

Și apoi, mult mai jos de ei, spre vest, era o altă priveliște plăcută ochiului: un val de trupe pedestre care umpleau dealurile, îmbrăcate în armuri improvizate, nepotrivite, cu arme adunate de peste tot. Dar toți soldații își purtau veșmintele și armele cu capul sus.

Erau oamenii.

Aveam o armată. O armată improbabilă și improvizată, da. Totuși era o armată.

Am răsuflat ușurată, ca un suspin înăbușit. Nu-mi îngăduisem să mă gândesc prea mult la toate finalurile posibile ale

acestei nopți. Și totuși, frica îmi sufla în ceafă – Simon ne-ar fi putut distruge restul forțelor armate înainte ca acestea să ajungă la noi.

Speranța care m-a cuprins la vederea lor a fost ca o rază de lumină în noaptea întunecată.

Le-am făcut cu mâna, deși probabil erau prea departe ca să ne vadă, apoi am coborât, aterizând în mijlocul podișurilor.

De sus, această zonă nu părea decât un deșert stâncos, ascuns în umbre și în lumina înspicată a lunii. Dar, de la sol, avea o amploare cu totul uluitoare. Rocile zimțate se înălțau impunătoare în jurul nostru. Ceea ce din aer semăna cu niște întinderi de pământ erau de fapt ruinele unor clădiri vechi – grinzi de piatră și coloane sfărâmate care ieșeau din nisipuri, frânturi de mult uitate ale acestei societăți antice decăzute cu mult timp în urmă, sub flagelul necruțător al trecerii timpului.

Pielea mă ardea acolo unde colierul, inelul și brățara o atingeau – acel triunghi de carne cu harta mă furnica. O durere bruscă și ascuțită m-a făcut să inspir tăios când am aterizat.

Raihn mi-a aruncat o privire întrebătoare și îngrijorată, iar eu am clătinat din cap.

— E-n regulă, am spus.

Mi-am înclinat mâna și am privit în jos, la hartă. Eram atât de aproape acum, încât liniile își schimbau direcția la fiecare pas.

Aruncând o privire între cele două stânci, am pășit cu grijă printre acestea, pe o cărare întortocheată care șerpuia printre ruine. Pe măsură ce ne apropiam de destinație, am devenit nerăbdătoare, luând-o la fugă și împiedicându-mă de dărâmături denivelate.

Am ajuns sub un arc de piatră pe jumătate îngropat în pământ, apoi m-am oprit poticnindu-mă, abia ținându-mă pe picioare înainte de a cădea în genunchi.

— Hei! a zis Raihn, apucându-mă de braț. Ușurel. Ce-a fost asta?

Mamă Întunecată, ce mă durea mâna! Capul mi se învârtea. Pământul părea că se înclină, la propriu, făcându-mă să mă întorc spre Raihn și să-l întreb: *Pe bune? Tu nu simți asta?*

M-am uitat la mâna mea.

Pietrele negre de pe inel și brățară străluceau acum cu putere – o lumină neagră, stranie, ca niște fuioare de umbră care se aprindeau până ce deveneau niște rotocoale de raze de lună. Dar ceea ce simțeam venea dintr-un lucru mai adânc decât bijuteriile de pe pielea mea. Ca și cum sângele meu însuși mă chema...

Mă chema să...

Raihn m-a strigat în timp ce mă desprindeam din strânsoarea lui și urmam cărarea, împleticindu-mă. Ochii mi-au căzut pe un punct fix dinaintea mea.

Ușa se confunda cu peisajul din jurul ei, parțial scufundată în nisip, ascunsă în umbrele coloanelor răsturnate și ale pietrelor sfărâmate. În alte împrejurări, probabil că aș fi trecut pe lângă ea, fără să observ ce se afla chiar la picioarele mele.

Acum, întreaga mea ființă mă trăgea spre acel loc, chiar dacă fiecare pas era unul dureros, ca și cum o putere invizibilă mă sfâșia pentru a ajunge la ceea ce se ascundea în străfundurile mele.

— Aici e, am spus.

Raihn s-a oprit lângă mine. Nu m-a întrebat nimic. A atins piatra, apoi și-a retras degetele.

— Pe sânii lui Ix! a șuierat el, privindu-și mâna – în vârfurile degetelor îi înfloriseră niște bășici.

Mi-am scos unul dintre pumnale și m-am tăiat superficial în palmă, apoi am întins mâna spre ușă.

— Așteaptă..., a spus el.

Dar nu am șovăit.

Am gemut scurt când pielea mea a atins lespedea. Preț de o clipă, am pierdut legătura cu lumea din jur.

Sunt Regele Născuților din Noapte și posed ceva ce nicio ființă vie nu ar trebui să posede vreodată. Credeam că dacă voi avea un astfel de lucru mă voi simți puternic, dar în schimb mă simt mai neînsemnat decât oricând.

Ea se apropie de mine. Are ochi albi și lăptoși și prin vene îi curge magia. Arată ca venită dintr-o altă lume când face asta – frumoasă într-un fel care mă înspăimântă.

Atinge ușa...

Mi-am îndepărtat palma.

Când am deschis ochii, ușa de piatră dispăruse. În locul ei era un tunel de întuneric. M-am înfiorat toată, reacționând deja la magia care se ascundea înăuntru.

— Fiecare fărâmă din ființa mea mă avertizează să nu te las să te duci acolo jos, a spus Raihn.

Fiecare fărâmă din ființa mea mă chema mai aproape.

— Aici este, am zis.

Mă îndoisem de existența sângelui de zeu al lui Septimus. Și poate că lucrul pe care-l ascunseseră părinții mei în această peșteră nu era sânge, dar acum îmi era greu să cred că nu era ceva atins de puterea zeilor. Niciun vampir care ar fi simțit atracția aceasta nu putea nega.

Era ceva din altă lume.

Raihn s-a întins spre ușă, dar i-am dat mâna la o parte.

— Nu fi idiot, ce naiba! m-am răstit. Nu poți intra acolo.

S-a strâmbat, uitându-se la vârfurile degetelor sale arse. Trebuia să admită adevărul, chiar dacă nu-i era pe plac.

— Atunci ce? Cobori acolo de una singură?

— Întotdeauna am știut amândoi că asta ar fi o posibilitate.

M-am uitat prelung în abis. Frica rece îmi învăluia încet inima.

Frica reprezintă doar un lanț de reacții fizice, mi-am spus.

Chiar dacă întunericul din fața mea era mai înspăimântător decât câțiva colți de vampir.

Brusc, m-a izbit faptul că acelea erau cele mai mari probleme ale mele, cu un an în urmă.

Raihn era gata să se certe cu mine. Îl cunoșteam deja. Dar de îndată ce a deschis gura, ochii lui s-au îndreptat spre cer.

— La naiba! a murmurat el.

Ceva din expresia lui mi-a spus exact ce urma să văd când mă voi răsuci. Și totuși, când am făcut-o, răsuflarea mi s-a oprit în loc, la vederea valului de războinici Rishani și Născuți din Sânge, care străpunseseră norii și survolau pământul fără oprire.

Erau *extrem* de numeroși.

Armata noastră, pe care tocmai mă bucurasem atât de mult s-o văd, părea acum jalnic de mică. Eram epuizați, aveam niște trupe formate din fragmente loiale de forțe, toate strânse laolaltă în ceva care trebuia să fie – Sfântă Zeiță, *trebuia neapărat să fie* – suficient.

Aveam nevoie să cred că va fi suficient.

Mi-am întors privirea spre Raihn. Maxilarul îi era încleștat, se încruntase și umbrele îi făceau ochii să pară mai roșii decât oricând.

Știam ce avea să spună înainte de a deschide gura:

— Du-te! Eu îi voi ține la distanță cu ceilalți.

Acum înțelegeam cum trebuie să se fi simțit când i-am spus că voi intra singură în tunel, pentru că fiecare celulă din mine a protestat la auzul acelor cuvinte. Impulsul de a-l opri, de a-l implora să nu dea piept cu cel care aproape îl omorâse, a fost, pentru scurt timp, copleșitor.

Dar nu l-am oprit.

Raihn nu putea să vină cu mine acolo unde mă duceam și știam că și el voia să mă oprească, la fel de mult.

Niciunul dintre noi nu a cedat tentației.

Nu aveam de ales decât să intru pe ușa aceea și nu puteam s-o fac decât singură. Raihn nu avea de ales decât să fie în frun-

tea celor care îl urmaseră în umbra morții și să fie singurul care era – poate – capabil să-l țină la distanță pe Simon îndeajuns pentru ca eu să pun mâna pe această armă.

Niciunul dintre noi nu-și alesese rolul. Dar făcea parte din noi, gravat în sufletele noastre la fel de clar ca Însemnele de Moștenitor de pe piele.

E foarte greu să descrii foșnetul scos de mii de aripi. Un vuiet jos, amenințător, ca un tunet care se ridică încet. Eram copil când l-am auzit ultima dată, când am privit pe fereastră și am zărit puzderia de aripi care întunecase luna.

În acea zi îi pierdusem pe toți cei dragi.

Inamicii se apropiau rapid. Am vorbit din nou, ridicând glasul ca să acopăr zgomotul:

— Trece-i prin focul iadului. Bine? Să nu îndrăznești cumva să-l lași să câștige!

A zâmbit din colțul gurii.

— Nici prin gând nu-mi trece.

Am dat să mă întorc, pentru că povara din pieptul meu era prea apăsătoare, cuvintele pe care nu le puteam rosti erau prea grele. Dar el m-a apucat de încheietură și m-a tras înapoi, strângându-mă la piept, într-o îmbrățișare scurtă și feroce.

— Te iubesc! a spus el dintr-o răsuflare. Vreau doar... vreau să știi asta. Te iubesc, Oraya!

Și apoi m-a sărutat o singură dată, cu putere, apăsat, și a dispărut înainte să mai apuc să spun ceva.

M-a lăsat acolo, clătinându-mă, cu acele cuvinte.

Te iubesc!

Le-am auzit îndelung în minte. Nu eram sigură dacă ele sau magia mă amețiseră atât de mult, făcându-mă să mă poticnesc, cu o gheară în piept, cu lacrimi în ochi.

Am privit silueta lui Raihn ridicându-se în aer, înălțându-se spre acel zid de întuneric.

O singură pată de culoare care să țină piept unui val.

Dintr-odată, m-am simțit incredibil de mică. Așa cum Vincent îmi spusese mereu că sunt, o ființă umană neajutorată și slabă, într-o lume care mă va disprețui mereu. Cum am ajuns aici, în apropierea moștenirii tatălui meu, luptând pentru a conduce un regat în care îmi spusese că nu pot nici măcar să exist?

M-am întors cu fața spre ușă.

Întunericul era nefiresc, atotcuprinzător.

Nu vrei să vezi ce e acolo înăuntru, mi-a șoptit Vincent la ureche. Părea ciudat de trist. Plin de rușine.

Nu, m-am gândit eu. TU *nu vrei să văd acele lucruri.*

Timp de aproape douăzeci de ani, văzusem doar ceea ce Vincent a vrut să văd. Devenisem doar ceea ce a vrut el să devin. Mă călisem cu mâinile lui, în limitele tiparului în care mă turnase, niciodată mai departe de acesta.

Fusese comod așa.

Dar acum prea mulți oameni și vampiri se bazau pe mine ca să-mi permit să nu mă aventurez dincolo de acele ziduri.

Așa că am pășit în întuneric.

66. RAIHN

S-ar putea crede că, după aproape trei sute de ani ca vampir, nu-mi mai simțeam partea umană. Oricine ar presupune că, după două secole de libertate, am încetat să mai cred lucrurile pe care Neculai mi le spusese cândva.

Separarea a fost întotdeauna foarte clară – noi împotriva lor. Cei Transformați vor purta întotdeauna stigmatul slăbiciunilor noastre umane, al defectelor umane. Mi-am petrecut mult timp înlăturând din mine orice dovadă a acestora. Fizic, eram mai puternic decât oricând. Mai puternic, poate, decât fusese Neculai însuși.

Dar când m-am înălțat pe cerul nopții – un cer de un negru nefiresc, întunecat de aripile războinicilor Rishani – m-am simțit de-a dreptul înspăimântat.

Când eram tânăr, credeam că vitejia înseamnă absența fricii. Nu. Am aflat pe parcurs că absența fricii este doar o dovadă de prostie.

Mi-am îngăduit s-o simt treizeci de secunde, în timp ce ochii mei priveau valul aparent infinit de războinici, apoi am înăbușit senzația.

Am virat la stânga, zburând spre Vale. Trupele se despărțiseră acum, oamenii Keturei îndreptându-se spre pământ ca un val de pene fluturânde, ca o ploaie căzând peste deșert, alăturându-se soldaților de sorginte umană pentru a-i înfrunta pe cei Născuți din Sânge.

Toți se mișcau repede. Prea repede. Peste câteva minute, aceste forțe de neoprit urmau să se ciocnească.

Încă nu mă obișnuisem să-l zăresc pe Vale atât de ușurat să mă vadă.

— Înălțimea Ta, a spus el, ridicându-și vocea peste vânt și peste ritmul constant al bătăilor năucitoare de aripi.

— Nu-i lăsați să treacă dincolo de ruine! am poruncit.

S-a uitat în jos, spre stâncile de sub noi. L-am văzut punând totul cap la cap – știa ce era acolo.

— Am înțeles.

Ochii lui s-au îndreptat spre mine – era limpede ce mă întreba din priviri.

— Ați găsit...

— Oraya caută.

Răspunsul acesta făcea ca totul să pară atât de banal. Nicidecum ca și cum aș fi lăsat-o să bâjbâie într-o groapă sinistră, plină cu magie necunoscută.

M-am apropiat de el, cât de mult am putut fără să ne ciocnim.

— Să nu dai înapoi, Vale! Indiferent ce se întâmplă. Ai înțeles?

Expresia lui arăta că a înțeles. Știa că teama din vocea mea nu venea doar din cauza artefactului, oricât de puternic ar fi fost acesta.

— Nu dau, a răspuns el hotărât. Jur!

Am ridicat capul pentru a înfrunta asaltul soldaților din față, care se îndreptau cu viteză spre noi, ca un zid nesfârșit și implacabil. Vale și-a scos sabia, cu chipul împietrit, strângând din dinți.

— Armele sus! a răcnit el și vocea i-a răsunat în aer, ecoul

străbătând rândurile de soldați, în timp ce căpitanii lui transmiteau ordinul mai departe.

Războinicii lui Simon erau acum atât de aproape încât le puteam distinge fețele.

Și, mai clar decât pe oricare dintre ele, am văzut-o pe cea a lui Simon – plină de sânge, înecată în furie. Practic, era plin de o putere dintr-o altă lume – un fum vag, purpuriu se adunase în jurul aripilor sale, iar punctul strălucitor de pe pieptul său clocotea ca niște cărbuni încinși în noapte.

I-am aruncat o singură privire și am știut că va sfâșia pe oricare dintre amărâții care se aruncau asupra lui. Poate doar puterea Moștenitorului l-ar fi putut ține la distanță. Poate.

— Stai departe de el! i-am spus lui Vale. E doar al meu.

Sincer să fiu, nu eram nici pe departe altruist. Eram pregătit să-mi iau revanșa.

Mi-am scos sabia din teacă.

67. ORAYA

Nu vedeam nimic. Mi-am blestemat ochii de om în timp ce mă poticneam prin întuneric – un întuneric atât de cuprinzător încât, după doar câțiva pași, a înghițit și ultimele dâre îndepărtate ale luminii lunii care se strecurau prin ușa deschisă. Cu o mână pipăiam orbește zidul în vreme ce înaintam prin umbrele groase, iar în cealaltă aveam un glob al Focului Nopții care nu făcea însă față beznei adânci.

Ce căutam oare?

Un seif? Un cufăr? Unde ascunsese oare Vincent un lucru atât de puternic? Să-l fi transformat, poate, într-o armă? Trebuia să bâjbâi undeva, de-a lungul acestor pereți, ca să găsesc ce anume... o altă sabie magică? Sau...

Următoarea mea mișcare a fost un pas în gol, în loc de pământul pe care călcam.

Am căzut pe spate, lovindu-mă dureros, apoi am alunecat în jos, pe niște scări.

Am încercat să mă agăț cu mâinile de pereți ca să-mi încetinesc căderea. Focul Nopții s-a stins.

M-am oprit cu o bufnitură.

— La naiba! am șuierat.

Mă durea fundul. Pierdusem socoteala treptelor coborâte în cădere.

Dar, din fericire, nu părea că mi-am rupt ceva. Ar fi fost absolut jalnic dacă, după toate aventurile prin care trecusem, m-ar fi scos din joc o amărâtă de căzătură pe niște blestemate de scări.

M-am ridicat din nou în picioare, în timp ce mușchii mei tăbăciți au protestat dureros. Am invocat din nou Focul Nopții în palmă, ținându-l dinaintea ochilor.

Întunericul nefiresc parcă se frânsese, pentru că acum, printre umbre, își făcea apariția lumina rece. Am expirat șovăitor când am văzut ce mă aștepta.

Mă aflam într-o încăpere circulară, făcută în întregime din piatră. Stăteam în interiorul unei arcade. În centrul încăperii se ridica o coloană masivă, din podea până în tavan. O înconjurau două bariere circulare, înalte până la talia mea, care porneau din centru, una mai mare decât cealaltă. Piatra era neagră și lucioasă, evident opera unui meșter priceput. Câteva felinare neaprinse străjuiau pereții, mai precis șase la marginea cercului.

Fiecare părticică a acestui loc – zidurile, barierele, coloana însăși – era acoperită de gravuri. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Nu părea să fie chiar o limbă – semnele nu erau aranjate în forma liniară și îngrijită a scrisului. Cele mai multe dintre simboluri formau cercuri, deși unele pluteau libere sau erau înfipte între alte seturi de gravuri.

Hieroglife, poate? Sau sigilii?

Mânuitorii magiei Nyaxiei le foloseau rar, lăsând la o parte invocările, dar auzisem că unii vrăjitori care îi slujeau pe zeii Panteonului Alb făceau asta. Câteva dintre semne, la o privire mai atentă, mi-au amintit de simbolurile pe care le găsisem în însemnările mamei mele.

Am coborât cu grijă de pe ultima treaptă, încordându-mă ușor, așteptându-mă oarecum ca podeaua să cedeze sub gre-

utatea mea sau să ia foc. Nu s-a întâmplat nimic asemănător, așa că am oftat ușurată și am dat ocol încăperii, aprinzând fiecare felinar cu Focul Nopții.

Ceva nu era în regulă cu acest loc. Mă mânca pielea, aerul era prea dens, irespirabil, de parcă atmosfera însăși părea magie pură. Era o senzație neplăcută. Îmi amintea de ceea ce simțisem atunci când mânuisem pentru prima dată Ucigașa de Inimi, dar era ceva mult, mult mai puternic.

Știam că magia din această cameră nu-mi era destinată mie. Sângele meu era destul de aproape de ce trebuia astfel încât magia să mă lase să pătrund înăuntru, dar era reticentă în ce mă privește. Doar Sfânta Zeiță știa ce moarte oribilă m-ar fi așteptat dacă vraja de-acolo s-ar fi hotărât să mă expulzeze, ca pe un virus nedorit.

Deși felinarele erau aprinse, camera nu părea mai puțin sinistră. De fapt, lumina albastră și pâlpâitoare făcea ca locul să pară și mai tulburător. Am mai dat un ocol încăperii, trecând cu vârfurile degetelor peste jumătatea de perete din fața mea, în dorința de a simți ceva, orice detaliu care m-ar fi putut ajuta.

Mi-am ațintit ochii spre centrul încăperii. Coloana. Părea importantă. *Simțeam* că e importantă, de parcă m-ar fi chemat spre ea.

Am încercat să mă ridic peste primul perete, dar m-am trezit imediat trântită la pământ, ca și cum m-aș fi izbit de o barieră invizibilă.

Fir-ar să fie!

Urechile îmi țiuiau, dar nu știam dacă era din cauza impactului sau a magiei, care părea dintr-odată copleșitoare.

M-am ridicat, cu chiu cu vai. Genunchii îmi tremurau ușor, dar nu cred că asta avea vreo legătură cu căzătura.

Bun, atunci renunțăm la cățărare.

Am scrâșnit din dinți, din ce în ce mai nerăbdătoare. Era o liniște nefirească aici, sub pământ. Nu auzeam nici cel mai

slab ecou al lumii de sus. Dar știam că armatele lui Simon și Septimus deja ne atacasaseră.

Raihn probabil se lupta cu bărbatul care fusese atât de aproape să-l ucidă.

Nu aveam timp de asta.

Gândește naibii odată!

Mi-am lipit mâinile de peretele despărțitor, lăsând gravurile să-mi sape în piele. Am închis ochii. M-am lăsat copleșită de toate acele senzații pe care încercasem până acum să le evit – mai ales magia care-mi scormonea fiecare slăbiciune rușinoasă.

O magie atât de puternică cerea o ofrandă din partea celor care o foloseau. Iar Vincent își dorise să protejeze acest loc de oricine altcineva, în afara lui. Pentru orice lucru al său pe care-l folosisem – oglinda, pandantivul, chiar și această ușă – a trebuit să ofer ceva în schimb.

Acel ceva care fusese dintotdeauna cea mai mare vulnerabilitate a mea.

Am scos pumnalul și mi-am făcut o tăietură mai lată în palmă. Un râu purpuriu de sânge proaspăt s-a prelins peste pielea albă și fragilă.

Apoi mi-am lipit mâna pe piatră.

Sângele a curs printre gravurile de pe fondul negru, umplând șănțulețele sigiliilor. Am scos un geamăt privind cum îl sorb cu poftă, ca un vampir însetat de sânge.

Iar geamătul s-a transformat într-un strigăt înăbușit când magia s-a dezlănțuit brusc, spulberându-mă.

68. RAIHN

Simon privea direct la acele ruine.

De parcă ar fi știut. Cum? Poate că asta se întâmplă dacă îți contopești carnea cu bucăți din cadavrul unui zeu – înveți să observi existența altor forme îngrozitoare de magie. Poate că lucrul acela care acum făcea parte din Simon își striga fără cuvinte perechea.

Nu puteam explica fenomenul acesta și nici nu voiam să încerc. Dar când m-am apropiat suficient cât să văd asta – mica întoarcere a capului, sclipirea lacomă de interes din ochii lui – toate celelalte detalii au dispărut.

Era exact ca la nuntă, când îl remarcasem pe Simon discutând cu Oraya și deodată niciun alt lucru din lume nu mai contase. Singurul meu scop în lume era să mă pun între el și acea ușă.

M-am aruncat spre Simon și nu am încetinit când ne-am izbit unul de celălalt ca niște stele care se ciocnesc pe cerul nopții.

Scosesem sabia și am slăbit controlul asupra magiei, gata să dezlănțui toate vrăjile pe care le stăpâneam. Și când Simon s-a

întors spre mine în acea clipă, cu arma ridicată pentru a o para pe a mea, folosindu-și la maximum magia, am simțit că eram aproape egali ca forță.

Explozia de putere – lumină și întuneric, roșu și negru, stele și noapte – ne-a șters de pe fața pământului.

Mi-am auzit timpanele pocnind. Sunetele deveniseră înăbușite și distante, ca și cum totul s-ar fi întâmplat sub apă. Ochii mei, larg deschiși în tot acest timp, au înfruntat intensitatea senzației și, pe măsură ce vrăjile se estompau, lumea rămânea pătată de urmele acestora.

Ne-am înălțat amândoi în văzduh, deturnați de la traiectoriile noastre de forța uluitoare pe care o dezlănțuiserăm. În fundal, câțiva războinici se prăbușeau la pământ, schiloditi, cu aripile frânte, pentru că avuseseră ghinionul de a fi prinși în impactul indirect al loviturilor noastre.

Nu am avut timp să număr câți erau de-ai mei și câți erau de-ai lui.

Nu mă puteam gândi decât la Simon.

Când mi-a zâmbit dincolo de ploaia de oțel și magie, arăta exact ca Neculai. La fel ca acea versiune a sa pe care o zărisem la încercarea Ultimului Pătrar, în bezna dinaintea începerii bătăliei. Aceeași imagine care mă bântuia încă în coșmarurile mele, după atâția ani blestemați.

Acest lucru nu trebuia să se mai repete!

Acum mă mișcam din instinct, parând fiecare lovitură, ferindu-mă, savurând fiecare clipă în care arma mea lovea carnea adversarului. De-a lungul anilor, învățasem să fac un adevărat spectacol din strategiile mele de luptă, din fiecare confruntare. Dar nu în seara aceasta.

În seara aceasta, luptam doar ca să ucid.

Mi-am răsucit corpul când Simon a evitat una dintre loviturile mele, folosindu-mă de propria lui eschivă, și l-am izbit cu sulița într-una dintre aripi.

Nu era prima dată când îl loveam. Dar era prima oară când îl luam prin surprindere.

A tresărit, iar eu am zâmbit când l-am văzut clipind șocat, nevenindu-i să creadă că-l nimerisem. Apoi s-a clătinat pe o parte în văzduh.

Nu am irosit momentul.

L-am lovit într-o parte, rămasă vulnerabilă în timp ce se chinuia să-și recapete echilibrul, cu brațul ridicat, lăsându-și liber astfel cel mai slab punct al armurii sale – chiar la subsuoară.

Senzația lamei străpungându-i carnea a fost cel mai mulțumitor lucru pe care l-am trăit toată noaptea – depășit poate doar de răcnetul de durere pe care l-a scos mai apoi.

Asta a meritat tot ce a urmat după.

Când mi-am smuls sabia din trupul lui, m-a înșfăcat de gâtul armurii cu o strânsoare de fier, împroșcându-mi sângele lui negru pe toată fața. Lumea se mișca repede în jurul nostru, cerul din spatele lui transformându-se într-o mare pată de trupuri însângerate și stele îndepărtate și încețoșate.

M-a tras atât de aproape încât i-am simțit stropii de salivă pe față când a vorbit.

— Acest regat nu a fost făcut pentru vampiri ca tine, a mârâit el. Cine te crezi? Crezi că poți deveni ca el? *Tu?*

Era absolut incredibil cum toate detaliile s-au pus cap la cap, de o claritate perfectă.

Cea mai mare frică a mea de o veșnicie. Neculai privindu-mă în ochi și spunându-mi cum coroana mea mă blestema să devin exact ca el sau că o voi pierde dacă nu voi fi în stare.

Simon avea dreptate. El însuma tot ceea ce ar fi trebuit să fie succesorul lui Neculai.

Și tocmai asta avea să-l distrugă.

I-am zâmbit. M-am apropiat mai mult, prinzându-l de umăr, lipindu-mi capul de urechea lui. Bărbatul chiar *mirosea* ca Neculai, acel iz dezgustător de sânge și trandafiri ofiliți care mă urmărea în cele mai întunecate nopți ale mele.

— Ai dreptate, am spus. Sunt doar un sclav Transformat. E tot ce voi fi vreodată.

Și chiar în momentul în care Simon și-a întors fața spre mine, derutat, mi-am strecurat mâna liberă prin gaura armurii sale, am apucat marginea contorsionată și crestată a metalului topit în pielea lui și am tras cu toată puterea.

A scos un urlet agonizant.

Lumea a devenit albă.

Totul a dispărut în neant, timp de câteva secunde îngrozitoare. Mi-am pierdut orice control asupra simțurilor.

Când l-am recăpătat, Simon și cu mine cădeam cu viteza luminii spre pământ.

69. ORAYA

În momentul în care sângele meu a atins piatra, n-am mai fost aici. N-am mai fost Oraya. Am ajuns undeva departe, în trecut, absorbită în sufletul altcuiva.

L-am recunoscut imediat, așa cum o făcusem și în noaptea în care am smuls pandantivul din aripile tatălui său. L-aș fi recunoscut oriunde, chiar și după propriile lui amintiri.

Vincent.

O URMĂRESC cum cercetează acest loc. Se uită în jur cu atâta uimire, chiar dacă e doar puțin mai mult decât o peșteră. Întotdeauna a ghicit potențialul lucrurilor. Poate că asta m-a atras la ea în urmă cu un an. Poate că îmi reamintește că și eu am fost odinioară un visător.

Și totuși, nu pot nega – aceeași senzație o am și eu. Ne-a luat atât de mult timp, atâtea nopți și zile nedormite să ajungem aici. Ea a luat artefactele rudimentare pe care le-am descoperit cu

multă vreme în urmă și le-a transformat în ceva incredibil. Iar acum, acest loc e ca un monument înălțat în cinstea tuturor lucrurilor pe care le-am realizat împreună.

Primul strat al încuietorii noastre fusese deja construit – mângâiam în palme piatra netedă și lustruită. Obrajii ei sunt murdari de funingine neagră, după orele pe care le-a petrecut cioplind în piatră cercurile perfect întrepătrunse ale magiei.

— Trebuie să-i jertfești ceva din tine, îmi zice ea.

Mâinile ei mângâie piatra ca pe un amant. Îi privesc degetele delicate cum se mișcă înainte și înapoi, la nesfârșit, peste onixul lucios.

— Sânge, spun sec.

— Va fi nevoie de mai mult decât de sânge. Așa cum aici *a fost nevoie de mai mult decât sângele tău.*

A făcut semn cu capul spre sabia care-mi atârna la șold.

— I-ai oferit acelui obiect o bucată din sufletul tău, iar acesta va păzi o armă mult mai puternică.

— Suflet, atunci.

Vorbesc în mod intenționat plictisit, pentru că știu că asta o va face să se-ncrunte. Și exact asta se întâmplă, iar ridul de deasupra nasului îi împinge în sus petele negre de pe chip.

— Râzi cât vrei, regele meu. Dar gândește-te la ceva intens când îți verși sângele pentru asta. Cu cât emoțiile îți sunt mai puternice, cu atât mai bine. Nu poți alege ce îți va răpi această magie. Dar îi poți oferi câteva variante din care să aleagă.

Mustăcește, întorcând spre mine ochii ei mari și negri.

— Nu știu... gândește-te la dorința ta aprigă de putere și la alte chestii de felul ăsta. Poate la ultimul dușman pe care l-ai ucis. Cam așa ceva.

Am pufnit disprețuitor.

— Asta crezi că sunt eu?

Pe buze îi înflorește un zâmbet. Privesc cum îi cucerește fața și mă supără că îmi distrage atenția.

— Nu asta vrei să fii? Nu de asta facem ceea ce facem?

Are dreptate. Cu toate acestea, concluzia e și mai gravă decât acel zâmbet enervant. Îi iau pumnalul, mi-l trec peste mână, apoi apăs palma pe piatră, lăsând sângele să mi se adune în gravurile la care a lucrat atât de mult.

Încerc să mă gândesc la putere și măreție. Încerc să mă gândesc la felul în care sabia mea a străpuns inima lui Neculai Vasarus. Încerc să mă gândesc la greutatea acestei coroane, atunci când am așezat-o pentru prima dată pe cap. Încerc să mă gândesc la cadavrul tatălui pe care-l uram și la satisfacția pe care am simțit-o când i-am scuipat mormântul. Ceva puternic, a spus ea. Acestea sunt cele mai puternice momente ale vieții mele.

Dar nu-mi pot smulge privirea de la buzele ei, sau de la petele de praf de pe nasul ei, sau de la mica cicatrice de pe una dintre sprâncene.

— Vino aici, îi spun, fără să mă pot abține.

Nimeni nu mă nesocotește când dau o poruncă. Nici măcar ea. Zâmbetul îi piere de pe buze. În ochi îi sclipește o urmă de incertitudine.

Face un pas mai aproape.

Miroase atât de minunat – a om. Dulce, savuros, complex. A flori, a pământ și a scorțișoară. Își înclină ușor capul pe spate.

— Da? murmură ea.

Bătăile inimii i s-au iuțit.

Ciudat, la fel și ale mele.

E obositor să dorești pe cineva. Nu-mi mai amintesc când s-a instalat această stare, câte zile au trecut cu ea alături până când dorința a devenit înnebunitoare. Nu mai suport. Nu pot gândi când e lângă mine.

Mă face să mă simt neputincios.

Mâna mea dreaptă e încă lipită pe piatră, sângele meu picură acum peste marginea peretelui. Dar mâna mea stângă se apropie de chipul ei, ștergând cu degetul mare acea pată neagră și lăsând în urma ei doar o dâră.

Pielea ei e incredibil de caldă.

Buzele îi sunt și mai calde.

M-AM ÎMPLETICIT înapoi, strângându-mi mâna, acum acoperită de sânge. Amintirile lui Vincent și ale mele se întrepătrundeau. Imaginea chipului mamei mele – Sfântă Zeiță, *mama mea!* – îmi era atât de clar întipărită în minte, încât o vedeam aievea când închideam ochii.

Eram atât de dezorientată încât nici măcar nu am simțit pământul tremurând până când n-am auzit pietrele măcinându-se. Am clipit, îndepărtând urmele amintirii lui Vincent, și am văzut cum zidul din fața mea a coborât, puțin câte puțin, până când s-a culcat la pământ. Gravurile de pe piatra de sub picioarele mele și cele de pe marginea zidului s-au îmbinat perfect, toate pulsând cu o lumină roșie, slabă, încă pătate de dârele sângelui meu.

Mi-am dat seama ce aveam în fața ochilor.

Aceea era o *încuietoare.*

Fiecare zid era un strat, ca inelele dintr-un lacăt. Iar coloana din centru era piesa finală – întoarcerea cheii.

Am inspirat șovăitor și apoi am dat aerul afară. Am făcut câțiva pași, cu grijă, până la cel de-al doilea inel de piatră. Magia din acest spațiu părea să devină din ce în ce mai densă, mai toxică decât în urmă cu câteva minute. Capul îmi zvâcnea dureros. O senzație de vomă îmi persista în stomac. Membrele îmi tremurau.

Dar mult mai apăsător decât toate astea era gândul la Raihn, care lupta sus, pentru supraviețuire.

Nu aveam timp pentru prostiile astea.

Am înaintat poticnindu-mă până la următorul perete.

De data asta, n-am șovăit. Mi-am redeschis rana de la mână, lăsând să izvorască o dâră proaspătă de sânge, și am lipit-o de piatra rece.

MÂNA DEJA îmi sângerează.

Furie. Furie deplină. Afară plouă – unul dintre acei musoni rari și dezlănțuiți care mătură din când în când deșertul. Din păr îmi picură apă de ploaie peste gravuri. Ea le terminase nu cu mult timp în urmă, iar praful încă zăbovea înăuntrul șănțulețelor, amestecându-se cu sângele meu și formând o mâzgă neagră pe măsură ce se întindea în adâncituri.

Le urăsc.

O urăsc.

N-ar fi trebuit să vin aici în starea asta. Nu aceasta e urma pe care voiam s-o las pe ceva atât de important. Acesta era un lucru care trebuia să mă facă mai puternic - în schimb, devine un adevărat altar al slăbiciunilor mele. Dar trebuia să vin aici în seara asta. Trebuia să fiu sigur că nu m-a trădat cu ultimul ei afront – să știu că am suficientă forță pentru a duce la bun sfârșit ceea ce am început împreună.

Chiar credea că se poate termina aici?

Chiar credea că mă va opri cu plecarea ei?

Mi-a spus că sunt avid de putere. Eu i-am replicat că e slabă. Ce drept avea să-mi vorbească așa? N-avea nimic. Eu i-am oferit totul.

Eram pregătit să-i dăruiesc eternitatea.

Eram pregătit să-i dau totul, iar ea m-a privit în ochi și m-a scuipat în față.

Știa ea câte femei și-ar fi dat viața pentru așa ceva? Câți oameni ar fi devenit ucigași pentru a fi Transformați în vampiri regali?

Credea că nu voi simți mirosul propriului copil înăuntrul ei?

La acest gând, frica îmi spintecă pieptul. Îmi este greu să respir.

Copilul meu.

O amenințare. Nu o amenințare oarecare, ci cea mai mare dintre toate. Câți regi au murit de mâna copiilor lor?

Dacă ar fi rămas... dacă ar fi ascultat...

Am fi putut-o scoate la capăt.

Dar acum a plecat, iar eu voi avea un copil undeva, în lumea asta mare, și sunt... sunt...

Cad în genunchi, cu fruntea lipită pe marginea ascuțită a zidului. Pieptul mă doare îngrozitor. Pendulez periculos între două emoții, niciuna dintre ele plăcută, și o urăsc pentru că mă face să mă simt așa.

Mi-e rușine de mine însumi.

Mă gândesc la fiecare cuvânt pe care i l-am spus. La fiecare tresărire de suferință de pe chipul ei.

Nu am cerut niciodată nimic din toate astea. Ea a fost cea care a venit la ușa mea. Ea a fost cea care a tot găsit căi de a rămâne lângă mine.

Gândul unei camere pustii dintr-un castel gol mă lovește din plin și e mai dureros decât orice rană din bătălie pe care am îndurat-o vreodată.

Ar trebui să mă duc după ea. S-o vânez. Ar trebui să pun capăt sentimentelor mele, să repar această fisură din armura mea. Așa ar fi făcut tatăl meu. Așa ar fi făcut toți regii Născuți din Noapte dinaintea mea.

Dar ea s-a uitat în ochii mei și m-a întrebat dacă va fi în siguranță dacă va pleca. Dacă anii de iubire și de apropiere dintre noi îi dăduseră acest drept.

I-am spus:

— Ești binevenită să pleci oricând dorești. E o aroganță din partea ta să presupui că îmi pasă atât de mult încât să vin după tine.

Mare parte din acea conversație a devenit neclară, îngropată în replici crude. Dar îmi amintesc fiecare cuvânt din acel răspuns.

Aici, în fața magiei pe care o crease pentru mine, nu mai pot minți. Deoarece a fost, într-adevăr, o minciună. Una copilărească.

Aici, nu mă pot minți pe mine însumi.

Ea a plecat. Nu se va mai întoarce.

Și, chiar dacă aș găsi-o, nu aș putea s-o omor.

Slăbiciunea acestei revelații mă uluiește. Mă stingherește. Și mă urăsc pentru asta.

Și totuși, știu că m-aș urî și mai mult dacă aș sta lângă cadavrul ei. Mă gândesc la o altă femeie cu ochi negri, o fostă regină care fusese bună cu mine când nu meritam, pe care nu o cruțasem, și simt o mică urmă de regret.

Ceea ce am simțit pentru Alana a fost – este – mult mai copleșitor decât ceea ce am simțit cândva pentru un inamic blând pe care abia îl cunoșteam. Corpul meu se cutremură când mă gândesc cât de tare m-ar durea rana morții ei.

Mă silesc să mă ridic din nou în picioare. Am mâinile atât de grav rănite încât sângele mi se revarsă peste marginea gravurilor. O parte din el mi-a ajuns pe față și ochii mă ustură din cauza lui.

Îmi ridic privirea spre frumusețea din fața mea. Această fortăreață, menită să conțină o putere mai mare decât cea pe care orice rege, Născut sau nu din Noapte, o stăpânise vreodată înaintea mea.

Iar eu îmi fac griji pentru o femeie din neamul oamenilor?

Îmi alung rușinea și durerea într-un loc întunecat, într-un cotlon al minții mele, ca să nu mai iasă niciodată la suprafață.

Las-o să plece! îmi spun.

Nu valorează nimic, îmi spun.

Apoi îmi retrag mâna.

ÎMI ERA RĂU. De data asta nu m-am dezmeticit până când peretele nu s-a prăbușit complet, iar eu căzusem la podea odată cu acesta. Eram în genunchi pe piatră, vomitând. Mâncasem foarte puțin astăzi, așa că din mine n-au ieșit decât câteva picături de lichid urât mirositor.

Mi-am șters gura cu dosul mâinii și am ridicat capul.

Acum, unicul lucru care stătea în fața mea era coloana. Coloana – nu, nu era un cuvânt suficient de puternic ca s-o descrie. Un obelisc. Gravurile de pe suprafața acestuia erau, vedeam acum, oarecum diferite de cele din restul peșterii, chiar dacă nu deslușeam exact în ce fel – formele erau puțin mai dezordonate, cercurile, mai strâmbe. Focul Nopții pălise – sau mi se părea mie că încăperea era mai întunecată? Strălucirea de un roșu-intens a gravurilor părea mai agresivă cu fiecare bătaie a inimii mele, care le preluase ritmul.

Amintirile tatălui meu – durere, furie, teamă – îmi clocoteau în vene. Înspăimântătoarea armă cu tăiș dublu – iubirea și dezgustul față de mama mea. Uram să simt asta.

Îl uram *pe el* pentru că simțise asta.

M-am uitat fix la acel obelisc. Am clipit și o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

Nu voiam să fac asta.

Amintirile, emoțiile s-au intensificat pe măsură ce am înaintat spre centrul camerei. Îmi pierdeam controlul asupra propriei persoane. Mă temeam că orice va urma mă va distruge. Mai rău, putea distruge imaginea fragilă pe care o mai aveam despre tatăl pe care-l iubisem – și care mă iubise.

Ce lașă eram – încă prețuiam aceste lucruri, după toate cele întâmplate.

Dar venisem aici cu un motiv. Nu puteam să mă îndrept decât într-o singură direcție. Ultima bucată de lacăt rămasă.

M-am ridicat, poticnindu-mă. Am pășit în cercul final.

Nu era nevoie să mă tai din nou. Mâna mea era deja plină de sânge.

Am lipit-o de suprafața pietrei.

70. RAIHN

Aripile nu mă mai ascultau. N-am putut să încetinesc, să mă opresc, înainte ca pământul să se înalțe în fața mea și să mă lovească violent.

Am simțit durerea. Am încercat să mă mișc. Ceva mi-a trosnit în corp.

Nu am fost în stare să deschid ochii. Când am încercat, deasupra mea s-a aplecat un chip pe care nu-l mai văzusem de foarte, foarte mult timp.

M-am încruntat.

Nessanyn?

Arăta la fel ca-n urmă cu două sute de ani – părul negru și ondulat îi cădea în valuri în jurul feței când s-a apropiat de mine. Ochii ei, căprui și adânci ca abisul, priveau în mine, plini de lacrimi.

Cine câștigă? a întrebat ea, cu glas șovăitor. *Cine câștigă, dacă te lupți cu el?*

Mi-o spusese de multe ori, în trecut. De nenumărate ori, trăgându-mă înapoi de la graniță de fiecare dată când credeam că o voi încălca.

Întotdeauna am crezut că Nessanyn e mult mai puternică decât mine.

Dar acum, în această versiune a sa, părea doar îngrozită. Era o femeie singură și abuzată, o prizonieră în propria căsnicie.

Nu a luptat pentru că-i era prea frică. Pentru că era nevoie de un curaj absurd pentru a continua să lupți chiar și atunci când știai că nu ai nicio șansă.

M-am întins și i-am atins bărbia. Mi-a prins mâna și a ținut-o acolo, în timp ce o lacrimă i se rostogolea pe obraz.

Cine câștigă? a spus ea din nou.

Poate că nu eu, am răspuns. *Dar merită să încerc, nu?*

A încercat să-mi țină mâna, dar mi-am retras-o.

Am deschis ochii.

Deasupra mea, în văzduh, era un adevărat măcel. Stropi de sânge provenind de la războinicii încleștați în bătălie, la sute de metri mai sus, împroșcau stâncile ca o ploaie neagră. O picătură mi-a picat pe obraz.

Era un coșmar. O priveliște care, am știut chiar atunci, mă va trezi acoperit de transpirații reci și peste zece ani. Dacă eram destul de norocos să trăiesc atât.

Am încercat să mă ridic. Un spasm agonizant mi-a tăiat respirația.

Pe sânii lui Ix! Corpul meu era zdrobit. Absolut zdrobit. Îl forțasem prea mult în ultimele săptămâni. Ceea ce-mi făcuse Simon mă împinsese la limita rezistenței.

Mai murisem și înainte. Știam cum e să stai pe marginea prăpastiei și să aștepți sfârșitul.

Dar nu încă.

Mi-am înălțat capul. O altă picătură de sânge venită de sus mi-a lovit fruntea, rostogolindu-mi-se în ochiul drept și colorând lumea în negru-roșiatic. Prin filtrul său, am privit ruinele din jurul meu. Aterizasem pe o piatră, izbindu-mi de ea toată partea dreaptă a trupului. Aripile îmi erau încă deschise, deși mi-am dat imediat seama că dreapta era acum inutilă. Și brațul a refuzat să coopereze când am întins mâna după sabie. Am

apucat mânerul cu mâna stângă și mușchii au protestat când au întâlnit acea greutate împovărătoare.

M-am uitat în jur.

Acolo, printre ruine, Simon s-a ridicat, poticnindu-se, în picioare. Partea din față a armurii sale de piele era mânjită de sânge. Una dintre aripi îi era frântă în mai multe locuri și sângele negru și lipicios îi acoperea penele. Obiectul acela de pe piept pulsa și mai tare acum, iar sclipirea sa străpungea noaptea și-i lumina sinistru chipul de jos în sus.

Se legăna înainte și înapoi, ținându-se de cap, apoi a scos un răget înfiorător, ca de animal.

S-a echilibrat și privirea i-a căzut asupra mea.

Mi-am înfipt sabia în pământ și m-am sprijinit de ea ca să mă pot ridica în picioare.

Arde-m-ar soarele să mă ardă!

Genunchii aproape că mi s-au înmuiat. Aproape.

Nu am arătat-o. Doar am zâmbit. Nu știam cât de mult sânge aveam în gură până când acel zâmbet l-a făcut să mi se prelingă pe bărbie.

Eram conștient în permanență de ușa din spatele meu – ușa asupra căreia se fixase privirea lui Simon, înainte de a se întoarce spre mine.

Nu, nu va trece de mine.

Petrecusem destul timp îngăduindu-i să pătrundă în gândurile mele, în temerile mele. Îi oferisem deja prea multe.

Aici se va termina totul. Oricât va costa.

Am ridicat sabia și mi-am silit brațul drept, care tremura violent, să se alăture celui stâng.

Haide! i-am spus trupului meu, când acesta aproape că a urlat de durere. *O ultimă luptă. Un strop de curaj, bătrâne.*

Uimitor de ce e capabilă mintea.

Pentru că atunci când Simon s-a năpustit asupra mea, cu buzele schimonosite, mârâind, cu magia aceea nefirească arzând în jurul lui ca focul în vârful unui chibrit, eram pregătit.

71. ORAYA

Tatăl meu stătea în fața mea.

Camera devenise întunecată și încețoșată, acoperită parcă de o ceață groasă. Nimic nu părea real în afară de neantul neguros și cenușiu.

În afară de neantul neguros și cenușiu și *el.*

Îl visasem pe Vincent de nenumărate ori. Dar această imagine a lui părea mult mai reală decât cele mai vii dintre întruchipări. Detaliile fine ale chipului său m-au lovit ca un cuțit în piept – toate lucrurile pe care nu-mi dădeam seama că le uitasem, cum ar fi ușoara strâmbătură a nasului sau faptul că avea părul mai des pe partea stângă decât pe cea dreaptă. Versiunea lui din mintea mea era una generică, estompată de lunile de absență, chiar dacă durerea mea se agăța de el.

Am spus, mai ales pentru că trebuia să nu uit asta:

— Nu ești real.

Nimic din toate astea nu era real.

Vincent mi-a zâmbit cu tristețe.

— Nu sunt?

Mamă Întunecată! *Vocea* lui.

— Sunt real din toate punctele de vedere care au vreo importanță, a replicat.

— Ești un vis. O halucinație. Am pierdut mult sânge și...

— Am lăsat multe părți din mine aici, în această încăpere.

Ochii lui Vincent s-au ridicat, ca și cum ar fi observat acest loc dincolo de lucrurile care erau învăluite în întuneric.

— Mai mult decât aș fi vrut vreodată să las. Și toate acestea sunt încă aici, chiar dacă eu nu mai sunt. Nu-i așa că asta e real, șerpișorule?

Într-adevăr, părea extrem de real.

— Ești doar o plăsmuire a imaginației mele, am șoptit. Pentru că tu ești ceea ce vreau să văd.

A dat ușor dintr-un umăr, aproape imperceptibil. Era un gest atât de cunoscut, încât mi s-a tăiat răsuflarea.

— Poate, a spus el. Mai contează?

În acel moment, mi se părea că nu contează deloc.

A făcut un pas mai aproape, iar eu m-am dat un pas înapoi. El a încremenit, cu chipul străbătut de durere, pentru o clipă.

— Lucrurile pe care le-ai văzut aici ți-au stricat într-o așa măsură imaginea pe care o ai despre mine? Am vrut să ofer acestui loc cele mai mari realizări și ambiții ale mele. În schimb, l-am transformat într-un monument al celor mai mari greșeli pe care le-am comis vreodată.

Atât de multe greșeli. Dar tu n-ai fost nicicând una.

Mi-au trecut prin minte ultimele cuvinte ale lui Vincent. A tresărit, ca și cum le-ar fi auzit și el.

— Atât de multe greșeli, a murmurat. Nu am vrut niciodată să vezi această latură a mea.

— Nu am vrut niciodată să te văd așa.

Și, Sfântă Zeiță, nu glumeam deloc. Uneori invidiam persoana care eram cu un an în urmă, care știa, mai presus de orice îndoială, că tatăl ei o iubea. Da, era singurul lucru în care putea să creadă, dar cel puțin era ceva solid, absolut sigur.

A-mi pierde încrederea în Vincent însemna mai mult decât a-mi pierde încrederea într-o singură persoană. Spulberase ceva în mine, îmi distrusese puterea de a mai avea încredere în oricine altcineva.

Durerea i-a străfulgerat trăsăturile, apărând și dispărând atât de repede încât puteam crede că e doar o iluzie optică. Gândul că această imagine a sa era doar o născocire a minții mele s-a îndepărtat tot mai mult. Dacă era o halucinație, era una perfectă, deci putea la fel de bine să fie ceva real.

Și văzându-l acolo, înaintea ochilor mei, furia pe care mi-o înăbușisem luni întregi a ieșit la suprafață.

— M-ai mințit, am zis. Toată viața mi-ai spus că lumea e o colivie. Dar tu ai fost cel care m-a închis acolo. M-ai manipulat de când eram...

— Te-am salvat! a răbufnit el, apropiindu-se brusc.

Apoi a tresărit, ca și cum și-ar fi dat seama că trebuie să-și stăpânească furia, s-o forțeze să se retragă.

— M-ai *răpit*, am spus, sufocându-mă. Mi-ai ucis mama și ai...

— Nu am ucis-o.

— Ba da, ai ucis-o!

Vocea mea a tunat în încăpere, lovindu-se cu ecou de tavanul de piatră.

— Te-ai dus la Salinae în acea noapte, știind că ea locuia acolo. Ai *distrus orașul,* știind...

— Eu...

Nu. Îmi ajunsese șarada aceasta.

— *Gata cu minciunile!* Am avut parte de ele aproape douăzeci de ani. Nu mai vreau. *Gata!*

Vincent și-a încleștat maxilarul. Un mușchi i s-a încordat în obraz, parcă sub apăsarea cuvintelor nerostite.

Camera părea să devină mai solidă, ceața se subțiase considerabil. S-a întors spre obelisc, punându-și mâna pe acesta. A tras aer în piept și l-a lăsat să iasă încet, cu umerii pleoștiți.

— Această magie, a spus el, puțin mai calm, este un lucru viu. Iar coloana din centrul său e cea mai pretențioasă piesă dintre toate. A trebuit să mă tot întorc aici de-a lungul anilor, s-o hrănesc din ce în ce mai mult cu propria energie pentru a păstra vrăjile puternice. E cea mai importantă, și totuși cea mai slabă, pentru că am fost nevoit să aduc o altă vrăjitoare care să mă ajute s-o desăvârșesc. După ce...

După ce ea a plecat. Nu a rostit-o. Nu era nevoie.

Privirea i-a alunecat peste umăr. Furia îi dispăruse. A rămas doar tristețea. Dintr-odată, tatăl meu părea inimaginabil de bătrân. Nu acea bătrânețe a ridurilor pielii sau a părului încărunțit, ci bătrânețea epuizării pure, care venea din suflet.

— Vrei să vezi, șerpișorule, a murmurat el, ce amintiri mi-a luat?

Nu, am fost cât pe ce să spun.

Nu voiam să văd.

Dar ajunsesem prea departe ca să dau acum îndărăt. Înghițisem prea multe minciuni ca să refuz adevărul.

Încet, m-am alăturat tatălui meu, la obelisc. Am ridicat mâna și am așezat-o peste a lui.

E O NOAPTE friguroasă, singura sursă de căldură fiind focul care mistuie așezarea Salinae.

Nu simt nici frigul, nici căldura. În timp ce zbor pe deasupra orașului, o ruină față de ceea ce fusese odinioară, nu simt decât satisfacție. A fost un an greu. Port această coroană de aproape două secole. Puțini regi Născuți din Noapte – puțini regi din Obitraes, în general – reușesc să păstreze atât de mult timp puterea. Am știut asta de la început. Dar, în ultima vreme, dușmanii mei s-au ridicat la adăpostul tenebrelor. Îi simt cum mă încon-

joară la fiecare petrecere, la fiecare întâlnire. Le simt ochii asupra mea și când sunt singur, la mine în dormitor, și când stau în fața poporului meu.

Puterea e o afacere foarte, foarte sângeroasă.

M-am înmuiat în ultimii ani.

Dar e vremea să redevin dur. Trebuie să îndepărtez slăbiciunile din mine ca pe niște bucăți de carne putrezită. Și există o anume cangrenă pe care am lăsat-o să mă afecteze prea mult timp, pentru că am fost slab. Prea slab pentru a renunța la micile mele fantezii despre o femeie – o femeie din neamul oamenilor – care m-a respins, la confortul bizar pe care mi-l oferea ideea că ea încă trăiește undeva și la promisiunea rușinoasă pe care i-o făcusem cândva.

În ultima vreme, am visat-o. M-am visat pe mine însumi, înfigându-mi sabia în pieptul tatălui meu. Am visat un băiețel cu ochi argintii care-mi străpunge inima cu o sabie.

Nu am venit în Salinae ca s-o ucid.

Îmi tot spun asta, deși nu știu de ce. Niciun rege Născut din Noapte dinaintea mea nu ar fi ezitat să ucidă ca să înlăture o astfel de primejdie.

Ești prea moale, *îmi șoptește propriul părinte și știu că are dreptate.*

Nu trebuie s-o ucid, îmi spun. Trebuie doar să ucid copilul. Copilul reprezintă un pericol. Ea nu mă poate amenința.

Dar când zbor deasupra cartierelor umane din Salinae, care ard la nesfârșit printre limbile de Foc al Nopții, și aterizez în fața grămezii de ruine care fusese o casă, nu mă aștept deloc la intensitatea emoției care mă copleșește.

Mă uit prelung la acea mână de cenușă care a fost odată o casă.

Nu miros niciun semn de viață. Nu aud nicio bătaie de inimă. Cândva, o simțeam din capătul opus al încăperii – ba chiar din colțul opus al castelului – ca și cum trupul ei mă chema, făcându-și constant simțită prezența.

Absența ei de-acum este cu atât mai copleșitoare. Ca un hău căscat în sufletul meu.

Regretul, feroce și necruțător, mă sfâșie.

Trei dintre soldații mei înconjoară rămășițele casei, dar nu m-au văzut încă. Îmi trece prin cap să-mi iau zborul. Fiecare parte din mine vrea să se îndepărteze în grabă de această ruină și să alunge pentru totdeauna amintirea acesteia.

Dar absența bătăilor de inimă pe care le căutam m-a făcut s-o ratez pe cea care a rămas în urmă. Cei trei Hiaji dădeau târcoale unui lucru, înfometați.

Măcar pot termina misiunea pentru care am venit aici.

Aterizez. Unul dintre soldați înjură și-și freacă mâna însângerată.

— Mielușică? murmură el. Mai degrabă viperă.

Apoi războinicii mă observă și se grăbesc să mi se închine. Nu le dau atenție.

Pentru că deja te văzusem pe tine.

Ești o sclipire singuratică de lumină într-o mare a morții. Singurul lucru viu în acest morman de moloz.

În visele mele, copilul meu este oglinda mea. E propriul meu chip pe care-l văd când mă gândesc că voi muri de mâna Moștenitorului meu.

Dar tu, șerpișorule, semeni atât de mult cu mama ta!

Îngenunchez în fața ta. Ești tare mică. Prea mică pentru vârsta ta, deși nu știu exact câți ani ai. Timpul poate trece ciudat pentru vampiri. Mama ta a stat o perioadă îndelungată lângă mine, dar uneori nu-mi amintesc câtă vreme a trecut de când a plecat.

Ai părul lung, negru și lucios, care-ți acoperă fața, iar pistruii de pe nas ți se amestecă printre petele de sânge și funingine, încrețindu-se când te strâmbi la mine. Asta mă face să mă gândesc la un trecut îndepărtat.

Dar ochii aceia...

Ai ochii mei. Argintii ca luna, rotunzi și plini de furie oțelită. Furia îmi aparține. Neînfricarea.

Mă întind spre tine și, deși pot auzi din bătăile disperate ale inimii tale că ți-e frică, nu eziți să te repezi la mine, înfigându-ți dinții tăi mici adânc în degetul meu.

Nu te voi minți, șerpișorule.

Mă așteptam să te omor în acea noapte.

Dar nu mă așteptam deloc să te iubesc atât de mult, în felul acesta devastator.

Sentimentul mă lovește atât de brusc, atât de copleșitor, încât nici măcar nu am timp să mă împotrivesc senzației.

Mă privești urât, de parcă ai fi gata să înfrunți unul dintre cei mai puternici vampiri din lume, iar eu zâmbesc puțin, fără voia mea.

Îmi ia un minut să recunosc senzația din piept. Mândrie.

Mă gândesc la propriul tată și la felul în care și-a petrecut întreaga viață insuflându-mi frica față de ce pot deveni. Mă gândesc la noaptea în care l-a aruncat fără niciun regret pe fratele meu nou-născut pe fereastră, spre demoni.

E de neconceput pentru mine ca tatăl meu să fi simțit vreodată pentru mine ceea ce simt eu în acest moment.

Cu siguranță nimeni nu a făcut-o vreodată.

Nu pot descrie profunzimea acestei emoții, nici intensitatea terorii care vine odată cu ea, legate inextricabil. Am venit aici pentru a-mi vindeca slăbiciunile cele mai mari și, în schimb, acum îi ofer inima mea.

Din acel moment, șerpișorule, nu am luat în considerare varianta de a te ucide.

Voi face altceva, îmi spun. Te voi crește. Mă voi proteja de tine, apărându-te de o lume care te-ar învăța cum să mă ucizi.

Poate fi altfel, îmi spun, decât povestea cu mine și cu tatăl meu.

Poate fi diferit de povestea mea cu ea.

Te iau în brațe. Ești atât de mică și fragilă în brațele mele! Chiar dacă ți-e frică de mine, te agăți de gâtul meu, ca și cum o parte din tine știe exact cine sunt.

Deja mi-e mai frică decât mi-a fost vreodată.

Mi-e frică de tine și de ceea ce mi-ai putea face. Mi-e frică de lumea care te-ar putea ucide atât de ușor. Mi-e frică de mine însumi, înzestrat acum cu o altă inimă fragilă pe care știu că nu o pot păstra.

Dar, șerpișorule, e cea mai minunată frică din lume.

Fiecare minut petrecut alături de tine e minunat, chiar dacă regret deja toate greșelile pe care știu că le voi face.

AM TRAS cu greu aer în mine. Pieptul mă durea. Aerul însuși mă ardea.

Acum eram în genunchi.

M-am silit să deschid ochii în mijlocul fumului toxic. Nu, nu era fum. Era un soi de magie, densă și roșiatică, strălucind într-un milion de culori deodată.

Poate că de aceea mi se prelingeau lacrimi pe obraji.

Sau poate că nu.

Vincent stătea îngenuncheat lângă mine. Mâna lui era pe umărul meu, dar nu-i simțeam atingerea și, pentru o clipă, asta m-a devastat.

Indiferent cât de real părea, indiferent cât de real arăta, pierise demult.

Mi-a zâmbit cu tristețe.

— Am încercat, Oraya, a murmurat el. Am încercat.

Am înțeles profunzimea lucrului pe care-l recunoștea în acele cuvinte. Secole întregi de brutalitate înrădăcinată

în el, venerată mai presus de orice altceva. Milenii întregi și numeroase generații care au marcat sfârșituri și începuturi sângeroase.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Vincent admițându-și slăbiciunea. Iar acele cuvinte erau o recunoaștere a tuturor eșecurilor sale.

Și totuși, eram încă tare supărată pe el.

— Nu a fost de ajuns, am spus, înecându-mă, gata să izbucnesc în suspine.

A înghițit în sec.

— Știu, șerpișorule, a murmurat el. Știu.

A dat să-mi mângâie părul, dar nu am simțit nimic.

Pentru că Vincent era mort.

Dintr-odată, totul era adevărat. Că el mă salvase. Că mă traumatizase pe viață. Cu egoismul și generozitatea sa.

Că se străduise.

Că eșuase.

Și că, oricum, mă iubise.

Și că voi purta toate aceste poveri pentru totdeauna, tot restul vieții mele.

Iar el tot mort va fi.

M-am ridicat cu chiu, cu vai în picioare. M-am întors spre Vincent. Imaginea lui, cândva atât de clară, începea să se estompeze.

S-a uitat la obelisc.

— Cred, a spus el, că pentru asta ai venit aici.

I-am urmărit privirea. Coloana se deschisese, dezvăluind o scobitură străbătută de o undă purpurie luminoasă.

Și acolo, în centrul acesteia, se afla o sticluță care plutea, de sine stătătoare, în aer. Lichidul dinăuntrul ei conținea o multitudine incredibilă de culori, care se schimbau și se transformau cu fiecare clipă. Violet și albastru și roșu și auriu și verde, toate la un loc, ca nuanțele nesfârșite dintr-o galaxie.

— Sângele lui Alarus, am șoptit.

— Mama ta și cu mine am renunțat la o groază de lucruri pentru a-l distila.

M-a privit din nou în ochi.

— Dar am și câștigat mult.

— Ce să fac cu el? Să-l beau sau să-l folosesc în vrăji...

— Poți să bei. Doar un pic. Sau îl poți pune pe pumnalele tale. Va găsi o cale de a-ți oferi puterea sa, indiferent cum o vei folosi. Sângele tău este catalizatorul.

— Și ce-mi va face?

M-am gândit la Simon și la ochii lui goi, injectați. La dinții aceia care i-au luat mai mult decât i-au dat.

— Te va face puternică, a spus Vincent.

— Și altcumva?

— Nu pot să spun.

Exista un motiv bine întemeiat, știam bine, pentru care el nu folosise niciodată sângele. Conținea o putere atât de mare încât nu putea fi decât o ultimă soluție disperată.

Am întins mâna înăuntrul obeliscului și am strâns degetele în jurul sticluței.

A durat o clipă până mi-am dat seama că țipătul care a sfâșiat aerul îmi aparține. Preț de câteva secunde nesfârșite, totul a dispărut, în afara durerii. Eram acoperită de sudoare din cap până-n picioare, când, încet-încet, am scos sticluța din obelisc.

Silueta lui Vincent a început să pâlpâie. Lumina care atingea gravurile tremura și dansa.

— Du-te! a spus el. Nu mai ai mult timp.

Vocea lui suna de departe. Mi-a zâmbit cu blândețe.

— Nu uita de colții ăia ai tăi, șerpișorule.

Și, Sfântă Zeiță, în ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră, am simțit că șovăi. În ciuda tuturor întâmplărilor, nu eram pregătită să-mi iau adio.

Nu voi fi niciodată pregătită.

— Te iubesc, am spus.

Pentru că încă era adevărat. După toate câte aflasem, încă era adevărat.

Nu am așteptat să-mi spună și el același lucru. Mi-am șters lacrimile de pe obraji și i-am întors spatele.

Imaginea lui Vincent s-a stins în întuneric.

Nu m-am mai uitat înapoi.

72. RAIHN

Simon nu se lăsa. Dar nici eu.

Ne-am încleștat într-o luptă neîntreruptă, săbiile și magia se ciocneau într-o melodie disonantă, învăluită în ceață. Sângele bătăliei din cerurile de deasupra noastră ploua acum peste noi într-un ritm constant, îmbibându-ne în lichid negru – atât de mult sânge încât nici nu mai știam care e al nostru și care nu. Nu mai simțeam loviturile. Durerea era atât de constantă încât am lăsat-o să se piardă în fundal, ignorând-o ca să nu-mi distragă atenția.

Nu știam cum de nu murisem deja. Simțeam c-ar trebui să fiu mort. Corpul meu mă amenința că renunță la fiecare mișcare.

Îmi spuneam la nesfârșit: *Încă o lovitură.*

Și încă una.

Nu mă așteptam să ies viu din lupta aceasta. Dar eram convins că nici pe Simon nu-l voi lăsa în viață.

Ori de câte ori puteam să fur câteva clipe prețioase, mă uitam peste umăr, spre ușa îndepărtată din ruine – un abis întunecat, fără niciun semn din partea Orayei.

Cu fiecare minut care trecea, inima îmi urca, înspăimântată, în beregată.

Haide, prințesă! Unde ești?

Eram recunoscător că mă concentram să-l țin pe Simon la distanță. Altfel, aș fi zăbovit prea mult asupra milioanelor de scenarii înfiorătoare care-mi treceau prin minte – trupul Orayei sfâșiat în diverse capcane, zdrobit sub stânci sau ars de magia pe care nu o putea controla.

JAP!

O lovitură devastatoare din partea lui Simon m-a izbit de o piatră. Am simțit impactul în măduva oaselor. Capul mi s-a clătinat dintr-o parte în cealaltă. Vederea mi s-a acoperit de o ceață albicioasă.

Câteva clipe mai târziu, când m-am forțat să mă trezesc la realitate, primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul schimonosit al lui Simon care se îndrepta spre mine.

Abia am reușit să mă dau la o parte din calea sa, rostogolindu-mă.

Am ripostat cu stângăcie.

Am simțit un val cald pe față – un jet de sânge proaspăt. Lovisem ceva. Nu știam sigur ce anume. Nu mai țineam socoteala loviturilor pe care le împărțisem până acum.

El a răcnit dezlănțuit și mi-a răspuns la lovitură.

O altă pată de lichid negru-roșiatic pe obrazul lui. O altă zvâcnire de durere surdă. O altă rană.

Nici acestora nu le mai puteam ține socoteala.

Am încercat să-mi rotesc sabia și mi-am dat seama că brațul stâng nu mai funcționa deloc. *Fir-ar să fie!* Am schimbat rapid mâna, retrăgându-mă...

Prea încet.

M-am izbit de un alt stâlp, lovindu-mi coloana în muchia zimțată a acestuia cum a fost mai rău – mi-a scos tot aerul din plămâni. Corpul mi s-a prăbușit peste stâlp și-mi doream cu disperare să pot rămâne acolo.

Să nu îndrăznești! i-am spus. *Ridică-te naibii!*

Simon se îndrepta spre mine. Și el arăta de-a dreptul jalnic, șchiopătând, cu sângele prelingându-i-se pe față. Îi lipsea un ochi, sau cel puțin așa părea, sub toată acea masă de carne măcelărită.

Totuși, magia aceea blestemată îi pulsa în piept, rezistând cu încăpățânare în ciuda fiecărei lovituri pe care i-o aplicam. Îl ținea în viață, deși orice trup de muritor ar fi cedat. Îl făcea mai puternic decât aș fi putut fi eu vreodată.

— Tu, a mârâit el, n-ar trebui să fii o problemă atât de mare!

Am observat o mișcare cu coada ochiului.

Am făcut greșeala să mă uit.

Oraya.

Preț de o clipă, am crezut că am halucinații. Ieșea împleticindu-se din întuneric. Sângele îi mânjea mâinile și fața. Alerga, mai mult poticnindu-se, uitându-se disperată în jur.

Și era învăluită în magie.

O mai văzusem și înainte mânuind Focul Nopții, dar imaginea asta... era de-a dreptul magnifică. Acum vraja o îmbrățișa, cu uimitoarele sale limbi în nuanțe de alb și albastru tăind bezna nopții, întinzându-se în jurul ei ca aripile zeilor.

Totuși, magia care-i pulsa la mâna stângă, strâns închisă, era diferită de Focul Nopții. O simțeam chiar și de aici – o simțeam în aer. Fuioarele de fum din jurul pumnului strâns erau roșii, întunecate, parcă din altă lume, atât de stranii încât m-am înfiorat, chiar și de aici, de la distanță. Magia se agăța de Oraya de parcă ar fi fost făcută pentru ea, cu dâre fantomatice care îi pluteau pe piele și pe pumnalele de la șolduri.

Nu mă îndoiam de ceea ce vedeam.

O obținuse. Reușise.

Preț de câteva clipe nesfârșite, ușurarea și mândria au dus o luptă înăuntrul meu, fără ca vreuna dintre ele să câștige.

Dar apoi l-am văzut pe Simon întorcând capul. Setea lui de sânge, furia, toate acestea s-au topit, înlocuite de ceva mult mai

înspăimântător: o dorință devastatoare.

Știa. Și el o simțise.

Mi-a dat drumul și a dat să se răsucească.

Privirea Orayei a întâlnit-o pe a mea, peste ruine. O clipă de contact vizual care părea cât o veșnicie, cu un milion de cuvinte nespuse, bâjbâind pe marginea abisului final.

Mi-aș fi dorit să pot folosi acest moment pentru a-i spune tot ceea ce-mi doream să-i spun. Toate lucrurile pe care aș fi vrut să le spun.

Speram că știa deja totul.

Pentru că nici măcar nu a trebuit să mă gândesc înainte de a ataca.

Era ca și cum corpul meu știa ce se întâmpla și hotăra că e o cauză demnă de un ultim efort, dincolo de limitele putinței mele. Toate picăturile din puterea care-mi rămăsese – fizică, magică – s-au unit în această unică lovitură. Asterisul mi s-a aprins pe piele, înflăcărându-mi sabia, mâinile. Brațele mele au reușit să ridice arma cu toată greutatea ei pentru ultima oară.

Am sărit spre Simon, cu aripile desfăcute pentru a mă propulsa în această ultimă lovitură, și mi-am înfipt sabia în spatele lui, turnând fiecare fărâmă de magie pe care o aveam în acea rană, sfâșiindu-l din interior.

O lumină neagră mi-a copleșit vederea.

Simon a scos un urlet animalic și s-a învârtit. Singura bucată de lume de care am reușit să mă agăț era mânerul sabiei mele. Tot restul s-a estompat.

Tocmai dezlănțuisem ceva în Simon, pentru că acum loviturile lui nu mai erau altceva decât o manifestare de furie sălbatică. Ultimele rămășițe ale războinicului calculat dispăruseră. Practic, mă ataca descătușat, cu ghearele, cu colții.

M-a izbit de perete. Mi-a vârât o mână în beregată, țintuindu-mă de zidul de piatră.

Nu mai vedeam nimic. Nu mai simțeam nimic altceva decât

mânerul armei, pe care-l strângeam aprig.

Și nici nu mai aveam nevoie de altceva.

Pentru că, în timp ce degetele lui se strângeau în jurul gâtului meu și sabia lui mi se înfigea în carne, la nesfârșit, am apucat acel mâner cu toată forța pe care o mai aveam și am *împins*.

Și am împins. Și am împins.

Lama i-a spintecat pielea, mușchii, organele.

Era atât de transportat în furia lui încât a durat o eternitate până când și-a dat seama că e rănit. Încet, ochii lui, injectați și haotici, au început să se stingă.

Cel puțin, mi-am zis, am apucat să văd asta.

Brațul i s-a împiedicat la jumătatea mișcării. Forța mi s-a terminat. Mâna mea, mânjită de sânge, a alunecat de pe sabia acum înfiptă în trunchiul lui.

Nu puteam s-o mai desprind de-acolo.

Apoi am simțit cum scap brusc de acea povară, deoarece cineva l-a înșfăcat pe Simon și l-a smuls de pe mine.

Imaginii încețoșate a feței muribunde a lui Simon i-a luat locul chipul Orayei.

Era o schimbare binevenită. Am încercat să-i spun asta, dar nu puteam vorbi.

Ochii ei erau mari și strălucitori, ca două monede de argint. A spus ceva, dar nu am auzit-o, din cauza vuietului valului de sânge din urechi. Însă tremura.

Nu trebuie să pari atât de speriată, prințesă, am încercat să-i spun. Dar când am încercat să-mi îndrept trupul, m-am prăbușit în genunchi.

Și totul în jurul meu s-a întunecat.

73. ORAYA

— Raihn!

Nu am vrut să-i strig numele. Mi-a ieșit pur și simplu de pe buze când a căzut. Abia l-am auzit, mai degrabă l-am simțit, ca pe esența unei emoții prea puternice pentru a rămâne îngropată înăuntrul meu.

Ieșisem din acele tuneluri și ajunsesem în măruntaiele iadului.

Priveliștea mă șocase, mă îngrozise. Cerul era întunecat de războinici încleștați în luptă, iar solul nisipos al ruinelor era îmbibat cu stropi de sânge care se prelingeau din trupurile de deasupra noastră. În depărtare, dincolo de stânci, forțele noastre terestre erau prinse în luptă cu cei Născuți din Sânge – oameni, Hiaji, Rishani, Născuți din Sânge, toți se sfâșiau între ei.

Nicio poveste de groază nu era mai rea decât asta. Niciun coșmar. Nici măcar închisoarea zeilor nu putea fi mai urâtă.

Și totuși, nimic din toate acestea nu era la fel de înfiorător ca trupul lui Raihn, o masă de țesuturi sfâșiate și carne spintecată, zăcând pe jos.

Dintr-odată am simțit că mă aflu în arena de odinioară, în timpul întrecerii finale a turneului Kėjari. Am simțit că-l pierd din nou.

— Raihn!

L-am înșfăcat de armura zdrențuită de piele și l-am zgâlțâit, cu toată puterea.

— Ridică-te! Ridică-te naibii odată!

Capul i-a căzut într-o parte. Mă așteptam să clipească amețit, să schițeze un zâmbet, să-mi zică: *Mai du-te naibii, prințesă!*

Dar nu, nimic din toate astea.

Mi-am lipit mâna de pieptul lui. Sau, cel puțin, asta am încercat să fac, chiar dacă era aproape imposibil să găsesc o fâșie cât de mică de piele care să nu fie o rană deschisă.

Inima îi bătea foarte slab.

Era în viață. Dar știam că asta nu va dura. Îmi petrecusem mult timp simțind moartea profilându-se deasupra mea. O simțeam când era aproape.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Simon mișcându-se. Deja se transformase într-un monstru în toată regula, o marionetă grotescă de carne și sânge, două elemente amestecate prin vrajă. Dar acea magie, acea magie toxică și înfricoșătoare, îl ținea în viață.

L-am scuturat din nou pe Raihn.

— Raihn! Îți interzic să-mi mori în brațe! Ai înțeles? Ridică-te dracului de jos! Mi-ai jurat... ai promis...

Niciodată, îmi promisese în primăvară. Îmi jurase că nu mă va mai trăda niciodată.

Iar acum, faptul că-l pierdeam mi se părea cea mai mare trădare.

Nu. Nu, nu concepeam să se întâmple una ca asta.

Mi-am luat sabia și mi-am crestat o rană mică pe mână, storcând picăturile de sânge printre buzele întredeschise ale lui Raihn. Dar sângele s-a adunat în colțul gurii, scurgându-se de acolo, inutil.

Nu s-a clintit.

Mintea mi s-a oprit, pur și simplu. Durerea s-a frânt înăuntrul meu, înecându-mă, imposibil de controlat.

În spatele meu, Simon se zvârcolea din nou. Din trupul său zdrobit ieșeau tot felul de gemete înspăimântătoare.

Peste mine, ploua cu sânge din ceruri.

De jur-împrejur, supușii mei cădeau în mâinile dușmanilor.

În fața mea, soțul meu murea.

Iar în pumnul meu, în carnea arsă de-acolo, era o putere suficient de mare pentru a pune capăt tuturor acestor grozăvii.

Toată viața mea, am vrut să fiu ceva de care lumea să se teamă. A fost visul tatălui meu, asumat din momentul în care am înțeles cum să-mi clădesc puterea pe care o aștepta din partea mea și să elimin slăbiciunile pe care el le dezaproba.

Dacă aș fi folosit sângele zeului, aș fi devenit, fără îndoială, ceva de care lumea se va teme. Aș fi mai înspăimântătoare decât Simon însuși. L-aș putea distruge. Pe el. Pe Septimus. I-aș putea nimici pe toți Născuții din Sânge. Mi-aș putea ucide orice inamic și m-aș asigura că nimeni nu se va mai îndoi de puterile mele și nici nu ne va mai amenința pe mine și pe poporul meu.

Vor scrie legende despre mine.

Dar aceasta ar fi puterea distrugerii.

Nu l-aș putea salva pe Raihn.

Mi-am deschis palma. Pielea se crăpase și sângera, mistuită de forța elementului din sticluța pe care o strângeam în pumn. Totuși, acea urâțenie nu făcea decât să evidențieze incandescența conținutului său, sângele pictat în culorile unei întregi galaxii pe fundalul celor mai întunecate umbre ale nopții.

Era incredibil de frumos.

Am clipit și o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

Nu voiam să mai pierd nimic. Pe nimeni. Nu puteam.

Sângele ăsta putea fi folosit ca instrument al distrugerii, da. Dar oare putea fi folosit și altfel?

Cândva divinizam paharele de vin murdare ale răposatului meu tată. Mă înfășuram în hainele lui aruncate. Dacă mi-ar fi oferit cineva o șuviță din părul lui, aș fi plâns de fericire.

Sângele ăsta era mai mult decât o simplă armă. Era o părticică dintr-un bărbat care fusese cândva iubit. Era o monedă de schimb, neprețuită pentru singura ființă care știam că o va venera mai mult decât orice pe lume.

În timp ce Simon mârâia și se împingea în mâini și genunchi, chinuindu-se să se ridice, am înălțat ochii spre cer. Dincolo de siluetele înaripate de deasupra mea, norii de furtună se strângeau în șuvoaie nefirești – ca niște pești care se roteau într-un iaz, cu frânturi de fulgere înalte dansând printre ei.

Nu mai văzusem cerul așa decât o singură dată. Când eram priviți de zei.

Am ridicat sticluța deasupra capului, ca și cum l-aș fi oferit cerului.

— Mamă a Întunericului Înfometat! am strigat. Te invoc pe tine, Zeiță a Nopții, a Sângelui, a Umbrei! Îți înapoiez sângele soțului tău, Alarus! Ascultă-mă, Zeița mea, Nyaxia!

74. ORAYA

Timp de câteva secunde lungi și teribile, nu s-a întâmplat nimic.

Bătălia continua. Simon se tot chinuia să se ridice, încet, în genunchi. Raihn murea.

Lacrimile au început să-mi curgă șuvoi.

Nu. Trebuia să funcționeze. Era obligatoriu.

Brațul mi-a tremurat când am întins flaconul spre cer. Îl țineam cât puteam de sus, privind fix, fără să clipesc, la noaptea de sus, atinsă de capriciile zeilor.

Te rog! am implorat, în sinea mea. *Te rog, Nyaxia! Știu că nu am fost niciodată cu adevărat a ta, dar te implor să mă asculți!*

Și apoi, ca și cum mi-ar fi auzit rugăciunea mută, și-a făcut apariția.

Timpul a părut că trece mai lent, iar siluetele de deasupra capului meu se mișcau cu încetinitorul. Briza din părul meu s-a răcit dintr-odată, lăsându-mi șuvițele suspendate în aer. Pielea mi s-a înfiorat, ca în clipele care preced un fulger.

La fel ca data trecută, i-am simțit prezența înainte de a o vedea. O senzație uluitoare de adorație și de micime copleșitoare.

— Ce se întâmplă aici? a spus o voce joasă și melodică, mortală ca o sabie scoasă din teacă.

Exista un singur lucru, mi-am dat seama în acel moment, mai terifiant decât prezența unui zeu.

Și acela era furia acestuia.

Mi-am plecat încet ochii.

Nyaxia a plutit în fața mea.

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de înspăimântătoare, așa cum mi-o aminteam. Poseda o frumusețe care te făcea să vrei să te prosternezi dinaintea ei. Părul îi plutea în șuvițe de noapte neagră ca tușul din călimară. Picioarele goale și delicate se opriseră chiar deasupra solului. Trupul ei, înmuiat în argint, lucea și scânteia ca razele lunii în întuneric. Ochii aceia, care aveau toate nuanțele cerului nopții, erau întunecați și plini de o furie absolută.

Lumea însăși simțea acea furie. Ceda, încet-încet, în fața ei. Ca și cum aerul ar fi fost disperat s-o mulțumească, stelele mișcându-se pentru a o liniști, luna gata să i se închine.

Poate că luptele au încetat datorită venirii Nyaxiei. Soldații din ambele tabere erau șocați de ceea ce deveneau în prezența ei. Sau poate că era doar o părere, pentru că orice altceva a încetat să mai existe atunci când a sosit.

Umerii i se ridicau și coborau cu respirații greoaie. Buzele ei însângerate s-au strâmbat într-un răcnet.

— Ce, a rostit ea, reprezintă această *atrocitate?*

A scuipat cuvântul și, odată cu el, o explozie puternică a zguduit întregul pământ. Am încremenit și trupul meu l-a acoperit pe cel al lui Raihn, în timp ce pietrele și nisipul se prăbușeau în cascadă dintre ruine. Dârele de umbre furtunoase o înconjurau, emanând în aer întunericul amenințător al tragediei.

Simon reușise să se ridice în genunchi. S-a întors spre ea, înclinându-se. Sângele i se prelingea din gură când a vorbit:

— Zeița mea...

Nici măcar nu am văzut-o pe Nyaxia mișcându-se. Într-o clipă, era în fața mea, iar în următoarea, era lângă Simon, ridicându-l cu o singură mână și smulgându-i pandantivul din piept cu cealaltă.

Gestul a fost atât de brusc, atât de violent, încât am scos un mic suspin, iar corpul meu s-a strâns și mai mult peste Raihn.

Nyaxia a lăsat cadavrul lui Simon, flasc și însângerat, să cadă la pământ fără să-i mai arunce vreo privire.

Apoi a cuprins în căușul palmelor creația contorsionată din oțel și dinți, fixând-o din ochi.

Nu avea nicio expresie pe față. Însă cerul s-a întunecat, iar aerul a devenit brusc mai rece. Tremuram – frisoane, frică sau poate amândouă, nu eram sigură. Eram încă aplecată deasupra lui Raihn și nu îmi venea să mă mișc de acolo, deși știam că nu are rost.

Nu-l puteam proteja de mânia unei zeițe.

Vârfurile degetelor ei au mângâiat pandantivul și dinții rupți sudați înăuntrul acestuia.

— Cine a făcut așa ceva?

Nu mă așteptam la asta. Ca Zeița să pară atât de... devastată.

— Iubirea mea, a murmurat ea. Uite ce s-a ales de tine!

Durerea din vocea ei era atât de pustie. Atât de familiară!

Nu, durerea nu ne părăsea niciodată cu adevărat. Nici măcar zeii nu erau cruțați. De două mii de ani, Nyaxia era la fel de sensibilă ca întotdeauna.

Apoi, și-a înălțat capul, cu o mișcare bruscă și stranie.

Ochii i s-au oprit asupra mea.

Mintea mi s-a golit de gânduri. Atenția Nyaxiei era o senzație copleșitoare.

Pandantivul din mâinile ei a dispărut și, dintr-odată, m-am trezit cu ea în fața ochilor.

— Cum s-a întâmplat asta? s-a răstit ea. Propriii mei copii, folosind părți din cadavrul soțului meu pentru victoriile lor nedemne? Cât dispreț, ce lipsă de respect!

Vorbește, Oraya! mi-a reamintit un glas alarmat. *Explică! Spune ceva!*

Scoteam cuvintele din gură cu cleștele.

— Sunt de acord, am spus. Îți înapoiez ceea ce ți se cuvine de drept. Sângele soțului tău, Mamă Întunecată.

Mi-am deschis degetele, întinzându-i sticluța din palma mea tremurândă.

Trăsăturile i s-au îndulcit. O licărire de durere. O scânteie de tristețe.

S-a întins după ea, dar eu m-am retras – o mișcare greșită, mi-am dat seama imediat, pentru că furia de pe chipul ei a luat locul tristeții.

— Îți cer o înțelegere, am spus repede. O singură favoare și e al tău.

S-a întunecat la față.

— Este deja al meu.

Era adevărat. Puneam în joc un lucru care nu-mi aparținea, un schimb de-a dreptul ridicol în fața unei zeițe. Eram tare înspăimântată. Mă bucuram că stăteam în genunchi, pentru că altfel eram sigură că mi s-ar fi înmuiat picioarele.

M-am conectat la bătăile inimii lui Raihn care se stingeau sub palma mea și la propria disperare tot mai mare.

— Mă adresez inimii tale, Mamă Întunecată, am spus cu voce sugrumată. Ca unei iubite care cunoaște durerea. Te implor! Ai dreptate, sângele soțului tău îți aparține. Știu că nu pot și nici nu aș vrea să-l țin departe de tine. Dar îți cer în schimb o favoare.

Am înghițit în sec, pentru că mi-era greu să rostesc următoarele cuvinte. Dacă nu aș fi fost atât de distrasă, poate că ar fi fost amuzant. Toată viața, visasem să-i cer Nyaxiei acest dar – însă niciodată nu m-am gândit că asta se va întâmpla în astfel de împrejurări.

I-am spus:

— Mama Întunecată, îți cer o legătură Coriatis. Te implor!

Glasul mi s-a frânt sub greutatea rugii mele.

O legătură Coriatis. Darul zeiesc despre care odinioară credeam că-mi va oferi puterea de care aveam nevoie pentru a fi adevărata fiică a lui Vincent. Acum, renunțam la cea mai importantă armă a tatălui meu pentru a mă lega de cel pe care-l considerasem odată cel mai mare dușman. Pentru a-i salva viața.

Dragoste mai presus de putere.

Privirea Nyaxiei a alunecat în jos. Părea că-l observă pe Raihn pentru prima dată de când sosise, cu un interes trecător.

— Ah! a zis ea. Înțeleg. S-au schimbat multe, presupun, de când m-ai implorat ultima dată pentru viața lui.

Înainte, Nyaxia izbucnise în râs când îi cerusem să-i cruțe viața lui Raihn, amuzată de năzbâtiile urmașilor ei muritori. Dar acum în ochii ei nu se mai citea nicio urmă de amuzament. Mi-aș fi dorit să-i pot citi gândurile.

Mi-aș fi dorit să fi avut cuvinte mai bune.

— Te implor! am spus din nou, sufocându-mă.

O altă lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

A întins mâna spre mine. Vârfurile degetelor ei mi-au mângâiat fața, ridicându-mi bărbia spre ea. Era atât de aproape încât ar fi putut să mă sărute, încât aș fi putut număra stelele și galaxiile din ochii ei.

— Ți-am spus odată, micuță ființă umană, a murmurat ea. Un iubit mort nu-ți poate frânge niciodată inima. Nu m-ai ascultat atunci.

Raihn îmi frânsese inima în acea noapte. Nu puteam nega acest fapt.

— Ar fi trebuit să lași floarea iubirii tale să rămână pentru totdeauna înghețată așa cum era, a adăugat. În culmea frumuseții sale. Mult mai puțin dureroasă.

Dar nu exista dragoste fără teamă. Dragoste fără vulnerabilitate. Dragoste fără risc.

— Nu la fel de frumoasă ca una care trăiește, am șoptit.

O licărire indescifrabilă a străbătut chipul Nyaxiei. A întins mâna spre sticluța din palma mea și, de data asta, i-am încredințat-o. Degetele ei au atins-o cu tandrețe, ca mângâierea unei iubite.

A râs ușor și amar.

— Așa spune o ființă prea tânără ca să vadă urâțenia propriei decăderi.

Asta și-o spunea ea însăși? Așa își înăbușea ea durerea în fața morții soțului ei? Se convinsese singură că era mai bine așa?

Ultima dată când o întâlnisem pe Nyaxia, părea o forță care depășește înțelegerea unui muritor.

Acum, părea... tragică în imperfecțiunea ei. Vulnerabilă, la fel ca noi.

— Ar fi înflorit, am zis încet. Dacă ar fi trăit. Tu și Alarus. Dragostea voastră n-ar fi pierit.

Nyaxia și-a îndreptat ochii spre mine cu repeziciune, ca și cum aș fi speriat-o cu vorbele mele – de parcă plecase undeva, departe, uitând că sunt aici.

Pentru o clipă, durerea i-a schimonosit chipul frumos.

Apoi a închis-o în spatele unui zid de gheață. Trăsăturile desăvârșite i-au rămas neclintite. Mi-a smuls sticluța din mână și și-a îndreptat șira spinării, redevenind impunătoare.

— Îți înțeleg durerea, copila mea, a spus ea. Dar nu-ți pot acorda o legătură Coriatis.

Cuvintele ei m-au frânt.

Trupul mi-a amorțit. Urechile au început să-mi țiuie. Nu mai auzeam nimic în afară de vuietul inimii mele, care se sfărâma la picioarele zeiței.

— Te rog! am implorat-o.

— Sunt o romantică, a zis Nyaxia. Nu-mi face nicio plăcere să te refuz. Dar tu și el – el și cu tine – ați fost creați, cu mii de ani

în urmă, ca inamici. Aceste roluri sunt gravate pe pielea voastră. Hiajă. Rishan.

Pieptul îmi ardea, Însemnul de Moștenitoare zvâcnea, de parcă s-ar fi trezit deodată la viață.

— Niște roluri date de tine, am spus, chiar dacă știam că era o nebunie să mă cert cu ea...

— Roluri date de strămoșii tăi, m-a corectat ea. Știi de ce am creat clanurile Hiaj și Rishan? Pentru că, înainte ca Obitraesul să devină un tărâm al vampirilor, popoarele voastre s-au luptat. O luptă perpetuă pentru putere ce nu se va sfârși niciodată. Asta este menirea voastră. Dacă vă acord o legătură Coriatis, inimile voastre vor deveni una, descendențele voastre se vor contopi. Ar șterge moștenirea Hiajă și Rishană pentru totdeauna.

— Ar șterge două mii de ani de război și revolte.

Și abia când Nyaxia a dat încet din cap, privindu-mă lung și tăios, am conștientizat:

Spuneam același lucru.

Nyaxia nu era interesată să pună capăt celor două milenii de neliniște.

Nyaxiei îi plăcea ca odraslele ei să se certe, să concureze permanent pentru afecțiunea și favorurile sale.

Nyaxia nu voia să-mi acorde o legătură Coriatis cu Raihn, nu-mi îngăduia să-i salvez viața dintr-un singur motiv: încăpățânare meschină.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu a ieșit nimic. Furia îmi înghițise toate cuvintele.

Nyaxia a simțit-o și s-a încruntat, dezaprobator. S-a apropiat din nou de mine.

— Îți las victoria pentru a doua oară, copila mea. Poate că ar trebui s-o accepți, pur și simplu. Nu visează toate fetițele să fie regine?

Și tu ai visat? Voiam s-o întreb: *Și tu ai visat să devii ce-ai devenit?*

În schimb, am șoptit:

— Atunci spune-mi cum să-l salvez.

Buzele ei perfecte s-au subțiat. O altă picătură de sânge i s-a prelins pe bărbie, odată cu mișcarea mușchilor ei. Și-a coborât genele, privind corpul mutilat al lui Raihn.

— Practic, e deja mort, a spus ea.

— Trebuie să existe o cale.

O altă emoție indescifrabilă i-a umbrit chipul. Poate era mila autentică.

Mi-a șters o lacrimă de pe obraz.

— O legătură Coriatis l-ar putea salva, a spus ea. Dar nu pot fi eu cea care să ți-o acorde.

S-a ridicat și s-a răsucit. Nu mi-am desprins privirea de pe chipul chinuit al lui Raihn, cu ochii încețoșați de lacrimi nevărsate.

— Oraya din clanul Născuților din Noapte.

Mi-am ridicat capul.

Nyaxia stătea lângă trupul zdrobit al lui Simon, împingându-l cu vârful piciorului.

— Prețuiește acea floare, a spus ea. Nimeni nu va mai putea să-ți facă vreodată vreun rău.

Apoi a dispărut.

Nimeni nu va mai putea să-ți facă vreodată vreun rău.

Cuvintele ei mi-au răsunat în cap în timp ce am dat frâu liber lacrimilor pe care le înăbușisem. M-am aplecat peste Raihn, lipindu-mi fruntea de a lui.

Respirația lui, din ce în ce mai slabă, de-abia se mai simțea pe buzele mele.

Nu-mi păsa că Simon era mort.

Nu-mi păsa că Rishanii se retrăgeau.

Nu-mi păsa dacă-mi câștigasem războiul.

Raihn murea în brațele mele.

O furie lentă mi-a crescut în piept.

Prețuiește acea floare.

Poate că ar trebui s-o accepți.

Așa spune o ființă prea tânără ca să vadă urâțenia propriei decăderi.

Pe măsură de glasul Nyaxiei îmi revenea în minte, deveneam din ce în ce mai mânioasă.

Nu!

Nu, refuzam să accept asta! Ajunsesem atât de departe. Sacrificasem atât de multe lucruri. Aceasta era o jertfă pe care nu mai eram dispusă s-o fac.

Nu voiam să-l sacrific pe el.

O legătură Coriatis, a spus Nyaxia. *Dar nu pot fi eu cea care ți-o poate dărui.*

Răspunsul era chiar acolo.

O legătură Coriatis nu putea fi făurită decât de un zeu. Și, da, Nyaxia mă refuzase. Dar ea nu era singura zeiță pe care o putea invoca sângele meu. Ea era zeița tatălui meu.

Zeița mamei mele era la fel de puternică.

M-am simțit cuprinsă de o speranță nebunească. Am privit spre cer – cerul acela încă strălucitor și tulburat de granița tot mai subțire dintre această lume și cea viitoare. Și poate că a fost doar în imaginația mea – poate că eram naivă și nebună – dar aș fi putut jura că am simțit ochii zeilor ațintiți asupra mea.

— Zeița mea Acaeja! am strigat cu glasul aproape frânt. Te invoc în numele mamei mele, discipola ta, Alana din Obitraes, în clipă de mare restriște! Ascultă-mă, Acaeja, te implor!

Și, până la urmă, poate că nu eram nebună.

Pentru că, atunci când am strigat, mi-a răspuns o zeiță.

75. ORAYA

Frumusețea Acaejei nu semăna cu cea a Nyaxiei. Nyaxia era frumoasă așa cum multe femei își doreau să fie, deși era de un milion de ori mai frumoasă, cu o forță mai mare decât ar fi putut cuprinde mintea unui muritor.

Frumusețea Acaejei însă era înspăimântătoare.

Când a aterizat în fața mea, am început să tremur.

Era înaltă, mai înaltă decât Nyaxia, cu trăsături regale și puternice. Și mai impunătoare decât statura erau aripile sale – șase aripi suprapuse, câte trei de ambele părți. Fiecare dintre ele era o fereastră către o lume diferită, o soartă diferită – un câmp de flori sub un cer de vară fără nori, un oraș uman plin de viață sub o furtună cu fulgere, o pădure în flăcări. Purta robe lungi și albe, care i se învolburau ca o spumă în jurul picioarelor goale. Dâre de lumină – firele destinului – îi țâșneau din mâinile cu zece degete.

Și-a coborât chipul spre mine, iar ochii ei albi și tulburi i-au întâlnit pe ai mei.

Am gemut și mi-am ferit privirea.

A fost suficient să se uite în ochii mei doar o clipă și mi-am văzut trecutul, prezentul și viitorul, derulându-se prea iute

pentru a desluși ceva din ele. Asta vedeai când priveai fix în ochii Țesătoarei de Destine.

— Nu-ți fie teamă, fiica mea!

Vocea ei era un amalgam de tonuri diferite – copilă, fecioară, bătrână.

Frica reprezintă doar un lanț de reacții fizice, mi-am spus și m-am forțat să privesc din nou în ochii Acaejei.

A îngenuncheat în fața mea – privindu-ne pe rând, mai întâi pe Raihn, apoi pe mine, cu o oarecare detașare.

— M-ai chemat, a zis ea simplu.

Și tu ai venit, aproape că i-am răspuns, pentru că eram încă în stare de șoc.

Îmi căutam cuvintele și nu le găseam. Dar ea m-a prins de bărbie, ferm și blând în același timp, și m-a privit în ochi de parcă ar fi citit paginile unei cărți. Apoi și-a îndreptat ochii din nou spre Raihn.

— Ah! a spus ea. Înțeleg.

— O legătură Coriatis, am reușit să spun. Îți cer, Măreață Zeiță, o legătură Coriatis. Mama mea și-a dedicat viața ție și îți voi da în schimb orice dacă...

Acaeja a ridicat o mână.

— Taci, copilă! Înțeleg ceea ce cauți. Mama ta mi-a fost, într-adevăr, o adeptă devotată. Îi protejez pe cei care pășesc alături de mine în necunoscut.

A măsurat din priviri peisajul însângerat din jur. Buzele i s-au subțiat, dezaprobator.

— Chiar dacă, uneori, ei o fac în scopuri îndoielnice, manipulând forțe care nu ar trebui tulburate și trezite la viață.

M-am simțit copleșită de un val de rușine, în numele mamei mele.

— Te implor, am șoptit. Dacă ne acorzi o legătură Coriatis, dacă mă ajuți să-l salvez, îți jur că...

Din nou, Acaeja și-a ridicat palma.

— Înțelegi însemnătatea a ceea ce îmi ceri?

Aceasta, știam, nu era o întrebare retorică.

— Da, am răspuns. Înțeleg.

— Înțelegi că-mi ceri un lucru pe care nu l-am mai dăruit niciodată nimănui?

Am simțit cum mă ustură ochii. O altă lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

— Da.

Doar Nyaxia mai încuviințase vreodată o legătură Coriatis. Niciodată o zeitate din Panteonul Alb.

Dar eram dispusă să încerc orice. Orice.

— De nenumărate ori m-au implorat discipolii mei să-i salvez de la moarte pe cei dragi lor. Moartea nu e inamicul. Moartea reprezintă o continuare naturală a vieții. O parte inevitabilă a destinului.

Viziunile din aripile ei s-au schimbat, ca și cum ar fi vrut să demonstreze cele spuse – dezvăluind cerurile întunecate, o puzderie de oase și florile care creșteau din mijlocul cărnii în descompunere.

— Ce te face pe tine diferită?

Nimic, mi-am spus, la început. Eram doar o altă iubită îndurerată, pe marginea abisului unei alte pierderi pe care nu o mai putea îndura.

Dar am șoptit:

— Pentru că el ar putea face lucruri mărețe pentru acest regat. Alături de mine. Am putea îmbunătăți mult viața oamenilor care trăiesc aici. A oamenilor...

Glasul meu a prins putere.

— A oamenilor ca mama mea, care și-a dedicat întreaga viață ție, deși încerca din răsputeri să supraviețuiască greutăților de-aici.

Acaeja a înclinat capul, ca și cum acest răspuns i se părea interesant. În comparație cu înflăcărarea Nyaxiei, ea era distantă, calculată. Nu puteam să-i citesc gândurile.

Știam că Nyaxia, în ciuda refuzului său crud, îmi simțea durerea. Acaeja, mă temeam, nu făcea decât s-o analizeze.

— Verișoara mea ți-a spus adevărul, a spus ea. O legătură Coriatis între doi Moștenitori ar schimba pentru totdeauna destinul Casei Nopții.

— Ar pune capăt mileniilor întregi de războaie.

— Da. Dar ar aduce, în schimb, multe alte provocări.

Palma mi s-a închis în jurul degetelor moi și însângerate ale lui Raihn.

— Știu. Le vom înfrunta împreună.

Aproape că m-a surprins cât de ușor am dat această replică. Nu era o platitudine, nu era un spectacol. Era purul adevăr.

Acaeja m-a privit lung. Un fior mi-a străbătut șira spinării – senzația stânjenitoare că trecutul și viitorul meu erau răsfoite ca niște pagini dintr-un jurnal.

Apoi a scos un chicotit ușor.

— Oameni! a spus ea încet. Câte speranțe își fac!

Am așteptat, cu respirația tăiată.

În cele din urmă, a spus:

— Dacă îți împlinesc această rugăminte, juri că vă veți folosi puterea pe care v-o dăruiesc pentru a lupta pentru ceea ce este corect în această lume și în cea viitoare, chiar dacă multe vă vor fi potrivnice?

Inima mea a tresărit.

— Da, am spus. Da, jur!

— Te vei afla sub protecția mea ca urmașă a discipolei mele, iar această protecție se va extinde și asupra lui, pentru că va fi legat de inima ta. Dar trebuie să înțelegi că verișoarei mele nu-i va conveni această poveste. Nu va acționa împotriva ta. Nu azi. Nici mâine. Dar destul de curând, Oraya din clanul celor Născuți din Noapte, va veni o zi în care Nyaxia îți va cere socoteală. Iar când va veni acea zi, trebuie să fii pregătită să-i înduri nemulțumirea.

Zeiță, ajută-ne!

Și poate că am fost o proastă, dar nu am șovăit.

— Da, am spus. Am înțeles.

— Văd adevărul tău. Văd promisiunea pe care o aduce viitorul vostru. Văd că sunt multe lucruri de făcut. Și, din acest motiv, vă voi acorda o legătură Coriatis.

Cuvintele ei erau de necrezut. La început, nici măcar nu le-am putut înțelege.

— Mulțumesc, am încercat să spun, dar m-am înecat într-un hohot de plâns.

— Repede, a spus Acaeja. Se stinge.

Privirea mi-a căzut pe chipul lui Raihn – neclintit, învinețit, acoperit de sânge, cu trăsăturile de nerecunoscut. Și totuși, nu știu de ce, mi-a venit în minte imaginea aceluiași chip din noaptea nunții noastre. Noaptea în care el promisese să fie al meu, iar eu nu i-am putut oferi același lucru.

— Va fi dureros, m-a avertizat Acaeja.

Mi-a atins pieptul, chiar deasupra inimii.

Dureros nu era cuvântul potrivit. Am gemut când am simțit străfulgerarea, ca și cum cineva îmi străpungea trupul cu o lance, prinzându-mi inima și scoțându-mi-o din piept.

Dar nici măcar nu am tresărit, nu am închis ochii. M-am uitat doar la fața lui Raihn. Prin ceața durerii, am auzit jurămintele noastre de nuntă:

Îți ofer trupul meu.

Îți ofer sângele meu.

Îți ofer sufletul meu.

Acaeja și-a retras mâna din pieptul meu, încet, ca și cum ar fi ținut în ea o mare greutate, apoi și-a lipit-o de pieptul lui Raihn. O lumină albă orbitoare ne-a înghițit, ca un văl.

Durerea s-a întețit.

Din această noapte și până la sfârșitul nopților.

M-am aplecat, cu fruntea sprijinită de cea a lui Raihn.

De la revărsatul zorilor și până în momentul în care zilele noastre vor apune

Acaeja și-a tras mâinile înapoi, cu un fir de lumină între ele.

— Astfel leg aceste inimi laolaltă.

Vocea ei se unduia prin aer ca un șuvoi de apă.

— Sufletele lor se unesc. Puterile lor se unesc. De acum până când destinele lor vor depăși această viață muritoare.

Mâinile ei s-au întins și cele douăzeci de degete lungi au împletit destinele noastre. Apoi, brusc, a întins firele.

M-am îndoit, incapabilă să mă mișc, să mai respir. Ochii mi s-au închis. Mintea mi s-a golit de tot, cu excepția acelor patru cuvinte:

Îți ofer inima mea.

Cuvintele pe care nu am vrut – nu am putut – să i le spun lui Raihn în acea noapte. Jurământul pe care nu l-am putut face.

Acum șopteam cuvintele la nesfârșit, agățându-mă de ele, în timp ce sufletul meu se spulbera și se construia la loc.

— Îți ofer inima mea, am murmurat, lipită de pielea lui. Îți ofer inima mea. Îți ofer inima mea.

Lumina s-a estompat. Durerea a dispărut.

Acaeja părea undeva, foarte departe, vocea ei era ca un val care se îndepărta de țărm, zicând:

— S-a îndeplinit.

Cuvintele au pierit în neant.

La fel și eu.

PARTEA A VII-A
ZORII

76. ORAYA

Nu l-am visat pe Vincent.
Nu am visat absolut nimic.

AM DESCHIS ochii și am zărit un tavan azuriu. Era același tavan sub care mă trezisem în fiecare zi, timp de aproape douăzeci de ani. Dar de data aceasta, din prima clipă, totul a părut diferit. Ca și cum străfundul sufletului meu fusese recompus.

Mă simțeam... mai puternică. Ca și cum sângele îmi bătea prin vene cu mai multă forță.

Și...

Mi-am pus mâna pe piept. Peste inimă.

Și... mai slabă.

Ca și cum o parte din sufletul meu, cea mai vulnerabilă bucată din mine, se afla acum în afara corpului meu.

În mintea mea, am pus cap la cap evenimentele bătăliei, deși nu chiar în ordine, și apoi m-am ridicat din pat cu o săritură.

Orice gând mi s-a șters din cap, cu excepția numelui său.

Raihn.

Camera mea era goală. Lângă patul meu se afla un scaun neocupat, iar pe noptieră erau câteva căni și farfurii goale, de parcă fusese cineva aici, dar tocmai plecase.

Raihn.

Am azvârlit pătura cât-colo și m-am ridicat, prăbușindu-mă imediat înapoi pe pat cu o amețeală care mi-a întors stomacul pe dos. O atingere ciudată m-a dezorientat, ca și cum vedeam cu coada ochiului ceva ce nu era acolo sau observam încăperea dintr-un alt unghi.

Mamă Întunecată! Probabil că mă lovisem la cap.

M-am ridicat din nou în picioare și am ajuns în salon, deschizând brusc ușa apartamentului meu.

Raihn.

Nu eram sigură cum de știam exact unde se află. Fără să mă gândesc, m-am îndreptat spre odaia lui și...

Ușa s-a deschis când vârfurile degetelor mele au atins clanța.

Era viu.

Era viu.

Nu m-a interesat nimic altceva, doar faptul că era aici, viu, în fața mea, viu, zâmbitor și *viu.*

Și apoi ne-am luat în brațe, rămânând așa, poate un minut, poate o eternitate, ca două jumătăți reunite ale aceluiași întreg. Mi-am îngropat fața în pielea dezgolită a pieptului său și am strâns ochii ca să nu izbucnesc în plâns.

Am stat mult timp așa, îmbrățișați. Și, în cele din urmă, a șoptit, cu buzele ascunse în părul meu:

— Deci ți-a fost dor de mine.

Ce ticălos arogant! m-am gândit.

Dar am rostit:

— Te iubesc!

I-am simțit șocul la auzul acestor cuvinte – chiar l-am *simțit*, ca și cum mi-ar fi aparținut. Apoi am fost copleșită de mulțumire, de parcă fața îmi era mângâiată de razele soarelui.

M-a strâns în brațe.

— Asta e bine. Pentru că acum nu mai scapi de mine.

Am izbucnit în râs, dar sunetul a ieșit sugrumat, mai slab decât mi-aș fi dorit.

Și-a lipit buzele de creștetul capului meu.

Și a șoptit:

— Și eu te iubesc, Oraya! Zeița mi-e martoră și știe cât te iubesc.

M-A TRAS ușor în apartamentul lui, unde am intrat împleticindu-ne, pentru că nu doream să ne desprindem nici măcar o clipă, nici măcar pentru a închide ușa așa cum trebuie. Nevoia de a fi aproape de el, fizic, era amețitoare, pentru că înseși esențele noastre fuseseră unite, lăsându-ne cu o dorință chinuitoare de a fi cât mai aproape unul de celălalt. Nu era ceva sexual – cel puțin, nu acum. Era ceva mai profund de-atât. Mai intim.

Mi-am dat seama, după câteva clipe, că bătăile inimilor noastre se sincronizaseră – ritmul lui accelerase ușor, al meu încetinise. Știam asta pentru că puteam să-i simt bătăile inimii, așa cum le simțeam pe ale mele.

Și el a remarcat acest lucru, în același timp.

— Ciudat, a murmurat. Nu-i așa?

Era puțin spus – ciudat. În plus, părea... un cuvânt încărcat cu conotații negative. Nu părea greșit. Nu părea nefiresc. Nici măcar înspăimântător, ceea ce m-a șocat, pentru că aș fi crezut că e de-a dreptul terifiant să am sufletul legat de al unei alte persoane.

Legat. Pentru totdeauna.

Zeiță, *reușiserăm*. Obținuserăm o legătură Coriatis.

Revelația m-a izbit atât de tare încât m-am îndepărtat brusc de Raihn, aproape căzând pe spate, dar el m-a prins.

— Ușurel.

M-am oprit brusc, încruntându-mă.

L-am prins de umeri, nu pentru a-mi regăsi echilibrul, ci pentru a-l vedea mai bine.

Mă bucurasem atât de mult să-l văd încât nici măcar nu-mi luasem un răgaz să mă uit cu atenție la el. Nu avea cămașă, purta o pereche de pantaloni de bumbac cu talie joasă, iar pe trunchi avea urmele rozalii ale rănilor și ale bandajelor care le acoperiseră.

Dar privirea mi-a rămas asupra pieptului său – asupra gâtului său.

Și la Însemnul Moștenitorului care i le acoperea acum.

— Pe sânii lui Ix! am șoptit.

S-a încruntat, privind în jos, dar eu l-am târât în fața unei oglinzi.

Când s-a văzut, a făcut ochii mari cât niște strachini.

— Pe sânii lui Ix! a repetat.

Însemnul lui era aproape identic cu al meu, dar ușor modificat, pentru a se potrivi formei corpului său. Purtam o cămășuță largă care-mi lăsa la vedere gâtul și umerii, iar cele două Însemne erau vizibile, unul lângă celălalt. Asemănarea era incredibilă. Pe gât avea desenate aceleași faze ale lunii, iar pe claviculă și umeri se desfășura reprezentarea fumurie a aripilor – doar că ale sale erau cele cu pene ale vampirilor Rishani.

Ne-am privit în oglindă și ne-a venit aceeași idee în același timp. Raihn m-a răsucit, mi-a coborât bretelele cămășuței de pe umeri, lăsând-o să mi se strângă în jurul taliei. Am rămas cu trunchiul dezgolit.

M-a întors cu spatele la oglindă, iar eu m-am privit peste umăr.

Arde-m-ar soarele să mă ardă!

Lângă mine, Raihn s-a întors și s-a aliniat cu silueta mea.

Însemnul de Moștenitor de pe spatele lui era aproape identic cu cel pe care îl purtam acum pe spinarea mea. Fazele lunii se întindeau pe partea superioară a spatelui meu și sulițele de fum coborau de-a lungul șirei spinării.

Ne-am privit lung. Atunci ne-am dat cu adevărat seama ce făcuserăm, ce schimbaserăm cu adevărat.

Nyaxia și Acaeja ne avertizaseră amândouă că o legătură Coriatis ar fi însemnat sfârșitul dinastiilor de Moștenitori Rishani și Hiaji, combinându-le într-una singură.

Schimbaserăm pentru totdeauna destinul Casei Nopții.

Mă simțeam puțin amețită, și nu din cauza rănilor.

O cută adâncă a apărut între sprâncenele lui Raihn. A zâmbit șovăitor din colțul buzelor.

— Ai regrete, prințesă?

Regrete?

Răspunsul a venit ușor și imediat.

— La naiba, în niciun caz!

Raihn a surâs larg. Și dacă aș fi avut vreun regret, acel zâmbet mi l-ar fi șters cu totul.

— Bun, a spus el. Oricum, arată mai bine pe tine decât pe mine.

Am aruncat o privire spre spatele musculos al lui Raihn și nu sunt sigură că eram de acord cu el.

Am tresărit puțin când ușa s-a deschis cu toată forța.

— Pe toți zeii!

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Mische rotindu-se, aproape scăpând tava din mâini când a dat să-și ridice mâna la ochi.

— Vă las singuri, *dormind*, timp de *cinci minute* și voi deja vă sfâșiați hainele de pe voi? Măcar încuiați naibii ușa!

77. RAIHN

Am crezut că procesul de adaptare va fi mai anevoios. S-a dovedit însă că legătura Coriatis a fost partea ușoară. Da, a fost un pic ciudat să mă obișnuiesc cu asta. Nu puteam ghici gândurile Orayei, nu puteam comunica fără cuvinte și nici nu simțeam ce simțea ea – și ce distracție ar mai fi fost și asta? N-ar mai fi rămas niciun strop de mister. Însemna că acum eram în permanență, în mod firesc, conștient de ființa ei. O armonizare biologică cu prezența ei, cu starea ei de spirit, cu emoțiile ei.

Acum, însă, nu aveam nevoie de niciun fel de legătură magică a vreunei zeițe ca să știu că Oraya e supărată.

Avea o față extrem de ofticată. Preferata mea din sutele de expresii ale Orayei. Ținea brațele încrucișate în dreptul pieptului și bătea nervoasă din picior. Eram în sala de consiliu, eu sprijinit de spătarul scaunului meu, Oraya stând dreaptă în al ei. Ketura, Vale, Lilith, Jesmine și Mische ocupau locuri la masă. Mische era pe jumătate prăbușită peste birou, Lilith – gânditoare ca de obicei, Ketura și Vale vizibil iritați, iar Jesmine juca rolul reginei de gheață, ca întotdeauna.

— Trebuie să fie undeva, a spus Oraya.

— Sunt sigură că *e* pe undeva, a spus Jesmine, strângând din buze. Șarpe veninos ce e! Dar nu e în Casa Nopții.

— Ai verificat...

— Am verificat peste tot, a spus Ketura, aruncându-și notițele pe jos. Peste tot.

Ținta frustrării Keturei, știam prea bine, nu era Oraya. Era ea însăși. Pentru că ura să piardă.

— Probabil s-a retras odată cu valul celor Născuți din Sânge, a spus Jesmine. Și asta foarte rapid, se pare.

Nimic din toate astea nu mă mira.

Îl voiam pe Septimus prizonier la fel de mult ca vampirii din jurul meu. Dar nu-mi făceam iluzii că urma să se lase prins ușor. Era prea deștept pentru așa ceva, deși nu-mi plăcea deloc să recunosc asta.

Ultimele câteva săptămâni fuseseră o perioadă nebuloasă, în care puseserăm pe picioare noul nostru regat și eliminaserăm ultimii paraziți rămași din vechiul regim. De cei Născuți din Sânge a fost ușor să scăpăm – în clipa în care au apărut zeițele, și-au dat seama că nu se întâmplă nimic bun și au anunțat retragerea. În momentul în care luptele au încetat, iar Jesmine și Vale ne-au recuperrat pe mine și pe Oraya, majoritatea trupelor Născute din Sânge își croiau deja drum spre ieșirea din regat.

Nimeni nu s-a opus plecării lor intempestive. Călătorie sprâncenată!

Singurul pe care-l voiam era Septimus.

Dar se pare că el fusese primul care plecase. Deși Jesmine și Vale au dat ordin să fie reținut imediat, înainte ca Oraya și cu mine să ne trezim, el dispăruse, pur și simplu. Iar aceste ultime săptămâni nu fuseseră deloc fructuoase, deși gărzile noastre cotrobăiau toate potențialele fortărețe-ascunzătoare și percheziționau trupele de soldați Născuți din Noapte care se retrăgeau.

Septimus dispăruse de pe fața pământului.

Vale a oftat, masându-și tâmplele:

— Lasă-l să fugă cu coada între picioare! Dacă așa se obișnuiește cu gândul amar al înfrângerii, n-are decât. Avem și alți trădători pe care să-i judecăm. Cel puțin aceștia nu vor declanșa un război.

A bătut ușor în pergamentul desfășurat în fața lui, înnegrit de zeci – sute – de nume.

— Un alt război, l-a corectat Jesmine, iar Vale a oftat din nou.

— Da, trebuie să evităm un alt război. Mai ales un război cu o altă Casă.

Mische s-a foit agitată pe scaun. Știam că se gândea la cei din Casa Umbrei.

Deocamdată, avuseserăm noroc. Nu rostiseră nicio vorbă despre prințul lor. Dacă aveau de gând să ne ceară socoteală, strategia noastră era să dăm vina pe Simon și să-i lăsăm să creadă că deja i se făcuse dreptate.

Era riscant. Dar era cea mai bună variantă pe care o aveam.

Știam că Mische se gândea la această posibilitate mai mult decât lăsa să se vadă.

— Am găsit pe altcineva, a spus Ketura, făcându-mă să mă trezesc la realitate. În ultimul raid.

Am clipit, întorcându-mă spre ea.

— E cineva important?

Fața ei a împietrit, ca și cum ar fi simțit un miros foarte neplăcut.

— Cineva cu care cred că ai vrea să stai de vorbă.

CAIRIS ARĂTA oribil. Dar ar fi fost un pic dezamăgitor dacă ar fi arătat mai bine, după ore întregi de interogatoriu administrat de soldații Keturei și ai lui Vale.

Și-a ridicat privirea printre gratii, cu chipul luminat de o rază de lună, și s-a uitat la mine cu un ochi umflat.

— Ah!

Gura i s-a strâmbat, zâmbind ironic, o imitație jalnică a surâsului său obișnuit.

— Bună! Îmi pare rău că nu-ți pot fi de vreun mare folos. Le-am spus deja totul.

— Așa credeam și eu.

M-am așezat pe scaunul din fața gratiilor, cu coatele pe genunchi. În spatele meu, Oraya s-a strecurat și ea în cameră, zăbovind în umbrele de lângă zid.

Am fost foarte satisfăcut de spaima de pe chipul lui Cairis la vederea Orayei. La fel și ea – am simțit-o nemijlocit.

— Și atunci, ce facem? a întrebat el. Ai venit aici ca să mă execuți cu mâna ta?

S-a ridicat, ca și cum s-ar fi pregătit să-și întâmpine moartea în picioare.

— Nu, am spus. Timpul meu e mai prețios de-atât.

— Atunci ce vrei? a întrebat Cairis, confuz.

— Ketura și Vale au vrut să te execute, am spus, arătând apoi peste umăr, spre Oraya.

Regina ta a vrut să te execute.

Ființă însetată de sânge, cum era.

— Dar, am spus, am reușit să-i conving să nu o facă.

— Tu..., a început, încruntându-se.

— Am vrut să mă asigur că-ți văd fața când bărbatul pe care l-ai trădat îți va salva viața, am zis. Și am vrut, de asemenea, să mă asigur că afli că asta nu e milă. De fapt, regina care a vrut să te ucidă a fost probabil cea miloasă.

M-am ridicat în picioare, silueta mea aruncând o umbră peste Cairis. M-am înălțat dinaintea sa. Nici el nu era un bărbat mărunt – dar așa părea, acum.

De fapt, așa fusese dintotdeauna.

Dar cum putea fi altfel? Își petrecuse întreaga viață dominat de frică. Învățase să supraviețuiască curbându-și coloana ca să încapă în cușcă. Pentru o vreme, a fost capabil să devină ceva mai mult.

Doar pentru o vreme.

Dar, de îndată ce s-a trezit în fața posibilității de a se preschimba din nou în sclav, nu s-a mai putut întoarce din acel punct. Nicio valoare morală nu era suficient de puternică pentru a suplini acea teamă.

Nu știam dacă era bine sau rău că-i înțelegeam motivele.

Și-a lăsat ochii în jos. Citeam în ei rușine – rușine adevărată.

— Merit să fiu executat, a spus el.

— Meriți. De aceea nu vei fi. În plus...

Am înclinat din cap și i-am zâmbit larg, dezvăluindu-mi colții.

— Cred că ne-ai putea fi de folos, într-o bună zi. Așa că vei fi închis în Tazrak. Vei petrece acolo zece ani sau poate patruzeci, până când voi decide dacă am nevoie de tine. Vampirii care au ceva de dovedit sunt cei mai utili.

M-a privit cu ochi mari. Gura i s-a deschis, dar nu a putut articula niciun cuvânt.

— Te gândești, cred, dacă să-mi mulțumești sau nu, am zis. Răspunsul e, probabil, nu.

A închis gura la loc. Dar a vorbit, o clipă mai târziu:

— Mulțumesc.

Am râs și am dat să mă întorc, dar el a continuat:

— Chiar crezi că vei reuși să faci asta să funcționeze?

M-am oprit. Am schimbat o privire cu Oraya. M-am întors.

— Asta? am întrebat.

Am surprins pe chipul lui Cairis momentul în care a văzut Însemnul de Moștenitoare pe spinarea Orayei – vizibil peste gulerul bluzei, înainte ca și ea să se răsucească spre el.

Cairis nu și-a putut ascunde uluirea. Am râs încet și mi-am deschis cei doi nasturi de sus ai jachetei – lăsându-mi și eu Însemnul la vedere.

— Sunt noi, am spus. Îți plac?

— Ați reușit, a șuierat el.

Șocul de pe fața lui era absolut autentic. Ori trăise în izolare absolută acolo unde se ascunsese, ori auzise zvonurile și credea că mințim. Ambele variante erau extrem de amuzante.

— Am reușit, a spus Oraya.

El a pălit.

— Ce-ai pățit? l-am întrebat. Îți dai seama acum că ai ales tabăra greșită?

Glumeam și nu prea, deoarece Cairis părea că se îndoiește acum de tot ce considerase înainte a fi adevărul. Jucase după regulile lui Neculai, până la sfârșit, crezând că era singura strategie care-i va aduce vreodată victoria.

Și acum iată-ne aici, cu coroane pe cap, regele și regina, după ce aruncaserăm în aer întreaga tablă de șah.

A rostit încet:

— Da, așa e.

— Ai avut mare noroc, am spus. Simon te-ar fi jupuit de viu până acum.

Am dat din nou să plec, dar el m-a strigat din nou:

— Așteaptă!

Începeam să-mi pierd răbdarea. M-am întors, cu sprâncenele ridicate, întrebător.

— Septimus nu a terminat, a spus el, apoi a ridicat mâinile, ca și cum ar fi vrut să se apere. I-am spus Keturei tot ce știu. Nu am alte fapte concrete. E doar... E o presimțire. O știu. Coace ceva important, Raihn. Nu știu ce anume. Dar nu lăsa garda jos.

Zâmbetul mi-a dispărut. Oraya și cu mine am mai schimbat o privire. Ea și-a ridicat sprâncenele într-un mod care spunea: *Vezi? Nu ți-am zis eu?*

I-am aruncat o privire plată prin care-i răspundeam: *Ba da. Mi-ai zis.*

— Ei bine, i-am spus lui Cairis. Vom fi pregătiți pentru el. Oricând dorește să-și facă apariția.

Era purul adevăr. Ce altceva puteam spune?

La plecare, am închis ușa în urma noastră, lăsându-l pe Cairis singur, în întuneric.

78. ORAYA

Aveam emoții.

Am prins rădăcini în fața oglinzii mult timp, atât de mult încât frizam penibilul.

Puteam să recunosc că arăt bine. O mică armată de servitoare se îngrijise de asta, fardându-mă, aranjându-mi părul, trăgându-mă în toate direcțiile până când rochia pe care o purtam să arate perfect. Deși, cu siguranță, nu era deloc meritul meu. Rochia era o adevărată operă de artă. Era și mai spectaculoasă decât cea pe care o îmbrăcasem la nunta lui Vale și a lui Lilith.

O ținută violet-închis, aproape neagră, croită astfel încât materialul să mi se muleze pe trup. Lăsa la vedere scandalos de mult – în spate mi se vedeau gropițele de la baza șirei spinării și în față decolteul mi se adâncea considerabil între sâni. Fusese concepută pentru a-mi scoate în evidență ambele Însemne, iar forma rochiei completa perfect fiecare rotunjime și fiecare tușă a tatuajelor. Corsetul avea balene de un roșu aprins care imitau culoarea Însemnelor și care, în dreptul șoldurilor, se terminau cu niște puncte de argint răsfirate, care semănau cu stelele din cer și se îngroșau pe măsură ce ajungeau la fustă.

Rivaliza cu măiestria celei mai temute arme pe care o ținusem vreodată în mână.

Și arătam din cap până-n picioare ca o regină. Exact cum trebuia.

Primele câteva săptămâni ale domniei noastre comune fuseseră tensionate, șovăielnice. Dar, în ultima lună, Raihn și cu mine am făcut eforturi vizibile pentru a ne consolida stăpânirea asupra Casei Nopții. Trădătorii fuseseră condamnați. Cei Născuți din Sânge fuseseră expulzați. Nobilii răzvrătiți fuseseră înlăturați.

Nimeni nu venise să ne detroneze.

Deocamdată.

Dar în seara asta avea loc primul festival important de la încheierea războiului. Raihn și cu mine urma să ne prezentăm în fața celor mai respectați membri din societatea vampirilor și să aducem ofranda noastră către Nyaxia pentru noul an lunar. Trebuia să fim...

Regali.

Trebuia să am o prezență *regală*, deși, cu un an în urmă, îmi petrecusem această sărbătoare închisă în camera mea, pentru că Vincent îmi interzisese să particip la festivități. Se întâmpla cu doar câteva săptămâni înainte de începerea turneului Kejari.

Habar nu aveam, atunci, cât de repede urmau să se schimbe lucrurile.

Am știut că Raihn se apropie înainte de a-i auzi pașii. Mi se întâmpla adesea.

A apărut în spatele meu în oglindă, trăgând cu ochiul prin ușa întredeschisă. A fluierat ușor, admirativ.

— Serios? am spus, întorcându-mă și cercetându-mi rochia din spate. Asta crezi?

— Ce altceva aș putea să cred?

S-a apropiat, iar eu l-am privit în oglindă. Sfântă Zeiță, croitorii erau niște adevărați artiști. Ținuta lui se asorta cu a mea,

tăiată din aceeași pânză violet-închis. Manșetele și gulerul erau împodobite cu același model înstelat.

Și îi venea incredibil de bine. Jacheta era modelată impecabil pe corpul lui. Nasturii începeau jos, lăsând partea de sus deschisă pentru a scoate la vedere, cu bună-știință, Însemnul Moștenitorului. La pachet cu trupul musculos.

— Știi, a spus Raihn, acum îmi este foarte ușor să-mi dau seama când faci asta.

— Ce fac? am întrebat cu inocență.

El vorbea! De parcă nu-i simțeam privirea asupra pieptului meu.

M-am întors cu fața spre el. Vârfurile degetelor mele i-au coborât de-a lungul gâtului, pe conturul Însemnului, până la părul moale de pe piept. M-am gândit la seara balului Ultimului Pătrar, când își deschisese haina pentru mine și, practic, îmi oferise inima lui.

Ai de gând să mă omori, prințesă?

Aparent, răspunsul fusese *da*.

Mi-a ridicat ușor bărbia.

— Arăți prea bine ca să ai atâtea emoții.

— Se pare că ori de câte ori arăt atât de bine se întâmplă ceva groaznic.

A râs înăbușit.

— S-ar putea să ai dreptate. Am supraviețuit câtorva lovituri de stat până acum, iar faptul că ești atât de frumoasă a fost un factor important în cel puțin două dintre ele.

Vărsare de sânge și rochii de bal. Mergeau perfect împreună.

Dar nu eram pregătită să glumesc pe tema asta. Amintirea nunții era încă prea proaspătă în mintea mea. Fusese un alt gest pompos prin care încercaserăm să demonstrăm puterea noului regim în fața celor mai importanți supuși ai săi.

Și uite cum se terminase.

Raihn și-a trecut degetul mare peste ridurile de pe fruntea mea.

— De ce te încrunți așa?

L-am sfredelit cu privirea, pentru că știa prea bine de ce mă încruntam.

— Nu ai de ce să fii emoționată, a spus el.

Mi-am lăsat sprâncenele în jos, pentru că – la naiba cu prostiile astea – știam că și el avea emoții mari.

Raihn a suspinat.

— Bine. M-ai prins. Dar mă simt deja mai bine, pentru că dacă mergi acolo cu fața asta, vei pune capăt oricăror îndoieli despre puterea noastră brutală și terifiantă.

Nu m-am putut abține. Am izbucnit în râs.

— Așa.

A zâmbit. Chiar dacă încă simțeam neliniștea de sub acest surâs, expresia lui m-a încurajat. Era o fericire autentică în acel zâmbet. Un strop de relaxare, care nu era acolo când ne întâlniserăm prima dată.

Mi-am amintit de prima oară când îl auzisem pe Raihn râzând și mă frapase pentru că nu știam că era posibil ca cineva să râdă așa, atât de liber. Și zâmbetul lui era la fel. Complet nevampiresc.

Așa că am zâmbit și eu.

Cineva a bătut în ușă. Ketura și-a strecurat capul înăuntru.

— Răsare luna, a spus ea. Toată lumea vă așteaptă.

Raihn s-a uitat la mine și și-a ridicat sprâncenele, ca și cum ar fi vrut să spună: *Ei bine, a venit momentul.*

L-am luat de braț și, foarte subtil, mi-am șters sudoarea din palme pe mâneca lui.

— Elegant, mi-a murmurat la ureche, în timp ce ieșeam în urma Keturei.

RAIHN și cu mine am fost conduși către balconul castelului. Nu cu mult timp în urmă, el fusese răstignit aici pentru a fi ucis. Acum, de-aici urma să ne adresăm poporului nostru.

Această sărbătoare a fost întotdeauna una dintre cele mai importante din Sivrinaj, iar cea de anul acesta era și mai grandioasă. Având în vedere circumstanțele unice în care ne aflam, am decis să deschidem porțile castelului mai mult decât de obicei, îngăduind cetățenilor din Sivrinaj să pătrundă până în zonele exterioare ale domeniului. În interiorul zidurilor, s-au adunat nobilii și oficialii – toți cei care, desigur, juraseră loialitate regelui și reginei. O mare de Hiaji, Rishani și oameni, laolaltă.

Cu un an în urmă – *nu,* cu doar câteva luni în urmă – un astfel de lucru ar fi fost de neînțeles.

Cu un an în urmă, gândul de a mă afla printre toate aceste persoane, cu gâtul la vedere, m-ar fi paralizat.

Am simțit o amintire a acelei terori când Raihn și cu mine ne-am apropiat de prag și am văzut mulțimea de chipuri din fața ochilor noștri – câteva sute, poate câteva mii. M-am oprit în dreptul arcadei argintii, amețită. Raihn mi-a pus mâna pe mijloc, rotindu-și liniștitor degetul pe pielea mea goală.

S-a înclinat spre mine, atingându-mi urechea cu buzele.

— Ești în siguranță, a murmurat el.

Mă făcea mereu să-l cred și asta era, în sine, un soi de magie.

Mi-am îndreptat spatele, mi-am împreunat degetele cu ale sale și am ieșit să-mi întâmpin supușii alături de el.

Undeva, jos, vocile răsunau la unison:

— Vestim, în această seară binecuvântată, sosirea Regelui și a Reginei Casei Nopții!

Cuvintele tremurau în aer, rămânând suspendate acolo ca un fum. Le simțeam prelingându-mi-se pe piele. L-am simțit și pe Raihn tresărind, ca și cum aceste vorbe l-ar fi lovit într-un mod total neașteptat.

Toți acei ochi numeroși s-au întors spre noi, ca o undă care se propaga în mulțime.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Și n-am putut să respir nici când toți acei supuși, Rishani, Hiaji și oameni, s-au închinat în fața noastră, ca un val care se învolbura în largul mării.

Sfântă Zeiță, ajută-mă!

Ce priveliște!

Am expirat șovăitor. Am fost recunoscătoare pentru mâna lui Raihn, care o strângea pe a mea atât de tare încât tremura.

Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, zâmbind cu ușurare.

Am murmurat, încet, ca să mă audă doar el:

— Și nici măcar nu a trebuit să smulgi cuiva capul de pe umeri.

Raihn și-a înăbușit râsul.

CEREMONIA în sine a fost scurtă – niciun vampir nu voia să-și irosească vremea cu o sumedenie de ritualuri religioase, ci mai degrabă mâncând, bând și făcând sex. Sărbătoarea marca sfârșitul unui an lunar și începutul unuia nou. Îl mai văzusem pe Vincent săvârșind acest ritual o singură dată, când a trebuit să mă furișez, privind de pe acoperișul unei clădiri din apropiere și retrăgându-mă în tăcere înainte să mă miroasă cineva.

Era, nu mai e nevoie să spun, foarte diferit atunci când te aflai în mijlocul acestui eveniment.

Raihn și cu mine trebuia să-i aducem Nyaxiei trei ofrande.

Mai întâi, vin – pentru a-i mulțumi pentru abundența anului trecut și a-i cere aceeași bogăție pentru următorul. Am ținut împreună paharul de sticlă, ridicându-l spre cer, iar magia

noastră a transformat lichidul din pahar într-un vârtej de roșu aprins, trimițându-l cu viteză spre stelele de deasupra noastră.

Apoi, osul unui dușman – în semn de apreciere pentru protecția ei, cerându-i mai departe putere. Aveam o grămadă de oase din care puteam să alegem în acest an, dar ni s-a părut cel mai potrivit să-i oferim unul de-ale lui Simon – o falangă. Am ridicat bucata lucioasă și alburie spre cer și, cu o străfulgerare de lumină neagră, Asterisul lui Raihn a preschimbat-o într-o mână de praf, cu pulberea măturată de vânt.

Și, în cele din urmă, i-am oferit sângele nostru. Aceasta era cea mai importantă dintre cele trei ofrande, cea care simbolizează loialitatea și devotamentul nostru veșnic. Ea făcuse ca sângele nostru să fie ceea ce era, așa spuneau scripturile, iar noi i-l jertfeam înapoi, ca simbol al loialității noastre.

În această seară, acest detaliu părea redundant, având în vedere cât de mult sânge vărsaserăm pentru ea în ultimele câteva luni. Dar niciunul dintre noi nu avea de gând să se plângă.

Raihn și cu mine am făcut această ofrandă împreună, unind sângele nostru. Am folosit unul dintre pumnalele mele – pentru că, desigur, le purtam cu mine pretutindeni – ca să ne crestăm palmele. Apoi ne-am împreunat mâinile în căuș. Când le-am înălțat spre cerul nopții, i-am oferit Nyaxiei un pârâiaș de lichid purpuriu și negru.

În mod tradițional, Nyaxia lua ea însăși această ofrandă, chemând sângele spre stele.

Dar acum, nimic nu s-a întâmplat.

Au trecut câteva clipe lungi, iar Raihn și cu mine am devenit, în tăcere, din ce în ce mai tensionați.

Dacă Nyaxia nu ne primea ofranda, ar fi lăsat o impresie îngrozitoare într-o seară atât de importantă. Eram pregătită să mă prefac convingător, la nevoie. La urma urmelor, totul era un spectacol. Magia noastră era mai mult decât capabilă să ridice și să rotească un șuvoi de sânge în aer.

Dar în cele din urmă – după o veșnicie care s-a consumat în doar câteva clipe – sângele s-a înălțat singur. A dansat pe cerul întunecat de catifea, ca o dâră de fum lichid care plutea, înainte de a fi înghițit de întuneric.

Raihn și cu mine am expirat ușurați în același timp.

Spectatorii, complet neștiutori, au izbucnit în aplauze, aclamând mai degrabă faptul că acum erau liberi să meargă să se ospăteze și să bea. Ne-am întors să ne adresăm lor, ridicând mâinile în semn de bucurie și sincere mulțumiri, și arătam exact ca perechea regală pe care trebuia s-o întrupăm.

Dar ochii mi-au alunecat spre cerul nopții, unde zăboveau mai multe vârtejuri de nori ciudați și strălucitori, ca niște fascicule din lumina lunii.

Și, dintr-un motiv oarecare, mi-a răsunat în minte avertismentul Acaejei:

Va veni o zi în care Nyaxia îți va cere socoteala.

Nu azi. Nici mâine. -

Dar va veni.

Apoi am clipit, iar norii aceia stranii au dispărut, ca și cum nu ar fi existat niciodată, ca și cum ar fi fost doar o altă plăsmuire a imaginației mele.

79. RAIHN

Sărbătoarea a fost una menită să intre în istorie. Cronicarii vor scrie, într-o bună zi, despre această petrecere, deși ar trebui să inventeze unele detalii, pentru că, dacă au fost acolo, probabil că erau prea beți ca să-și amintească. Aproape că am regretat că nu era și Cairis prezent, ca s-o aprecieze. Ar fi fost impresionat.

După ceremonie, Oraya și cu mine am plonjat dintr-o întâlnire în alta, târâți de Vale și Lilith de la un nobil la altul, purtând conversații de o politețe copleșitoare și asigurându-ne că toți jucătorii-cheie știau cât de înspăimântători și puternici eram.

Preferam turneul Kejari. Mă simțeam mult mai bine luptând cu săbiile decât cu vorbele. Totuși, atât eu, cât și Oraya ne-am dovedit mai pricepuți la asta decât ne-am fi închipuit. Orele au trecut, iar ospățul a fost, din toate punctele de vedere, un succes.

Era dimineața devreme când am reușit, în sfârșit, să mă sustrag de la îndatoriri. Oraya și cu mine ne despărțiserăm cu ceva timp în urmă – Vale mă târâse într-o parte și Jesmine o che-

mase într-alta –, dar unul dintre multele avantaje ale legăturii Coriatis era că acum știam întotdeauna când Oraya era în siguranță și când nu era. Nu am simțit niciun semn de suferință, așa că, în loc să-mi croiesc drum prin mulțime ca s-o caut și să risc să fiu tras deoparte de un alt nobil Rishan, m-am hotărât să găsesc pe cineva cu care chiar voiam să vorbesc.

Niciodată nu era greu s-o găsești pe Mische la acest fel de evenimente. Era fie lângă mâncare, fie lângă flori. De data aceasta, am descoperit-o lângă flori. Se îndepărtase de inima petrecerii, plimbându-se printre arbuștii înfloriți din grădină. Când am întâlnit-o, privea fix un perete de muguri îmbobociți, aruncându-și umbra asupra acestuia.

M-am oprit preț de o clipă și zâmbetul mi-a dispărut.

Ceva din imaginea aceasta era atât de... trist.

— Ai grijă cum cutreieri neanunțată pe aici, am spus, apropiindu-mă de ea. Sunt cel puțin o duzină de cupluri care fac sex undeva în labirintul ăsta.

A râs puțin, întorcându-se spre mine. Îngrijorarea mi-a trecut un pic când am văzut farfuria din mâna ei, care dădea pe dinafară de mâncare. Dacă ar fi avut mâinile goale, aș fi știut că aveam cu adevărat probleme.

— Mă surprinde că nu faci parte dintre ei, a spus ea.

— Deocamdată.

Gândul mi-a distras atenția preț de o clipă. Glumeam, dar, de fapt, nu era o idee rea.

Ea a râs, apoi a mușcat dintr-o prăjitură.

— A mers bine, a spus, printre îmbucături. Ceremonia. Și petrecerea, de asemenea. Nu am văzut pe nimeni murind încă.

Nu eram sigur dacă asta era măsura supremă a unei petreceri regale reușite între vampiri sau a uneia nereușite. Dar cugetarea a dispărut în timp ce o priveam. Acum evita cu grijă contactul vizual, părând foarte interesată de flori.

— Credeam că ai terminat cu secretele față de mine, Mish, am spus.

S-a oprit din mestecat și s-a întors spre mine, cu ochii mari, consternată.

— Ea mi-a promis că nu-ți va spune!

Ea?

Am îngustat ochii.

— *Ea?*

Ochii lui Mische s-au mărit și mai mult.

— La naiba! a șuierat ea.

— Da. La naiba! Cine e ea? Oraya?

— Trebuie să mă duc să mă uit la...

A dat să se întoarcă, dar am înșfăcat-o de cot.

— Mische! Ce naiba s-a întâmplat?

A oftat prelung, apoi s-a întors spre mine.

— Eu doar... nu am vrut să fac asta aici.

— Ce anume să faci?

Uram când mi se confirmau bănuielile. Mische nu fusese în apele ei în ultimele câteva săptămâni. Nu mai fusese aceeași persoană de când cu prințul. Sau... pe cine păcăleam? Nu mai fusese aceeași de la atacul asupra Palatului Lunii. Privirea mi-a căzut pe brațele ei și pe mănușile lungi care acopereau semnele de arsură pe care nu lăsa pe nimeni să le vadă – nici măcar pe mine.

— Ce e, Mische? am întrebat, mai blând.

A început să împingă mâncarea în farfurie cu furculița.

— M-am... m-am hotărât să plec pentru o vreme.

Inima mi-a căzut în gol.

— Să pleci? Unde?

— Nu știu, a zis ridicând din umeri. Peste tot. Oriunde.

— Am făcut deja asta. Tu și cu mine. Am văzut tot ce merită văzut.

— Nu am ajuns niciodată la Insulele Lotus.

— Am ajuns eu. Nu sunt așa de grozave.

Tot nu s-a uitat la mine.

— Mische, dacă asta e din cauza Casei Umbrei..., am dat să spun.

— Nu e, a spus ea, repede. Este...

A tresărit, strângând din ochi, apoi și-a așezat farfuria pe un zid de piatră.

— Orice ar face Casa Umbrei, ne vom descurca, am zis, pe un ton coborât, și vorbeam serios. Te vom proteja. Niciodată, *niciodată* nu i-aș lăsa...

— Știu, a spus ea. Crede-mă, știu. Nu e vorba de asta.

— Nu te cred.

— Ei bine...

A ridicat din umeri, deschizându-și mâinile.

— N-ai încotro. Nu am fost niciodată făcută să rămân într-un loc, Raihn. Tu știi asta. Nici măcar... *înainte*.

Ciudat cum peste sute de ani, încă se bâlbâia și tremura când vorbea despre Transformarea ei.

Dar avea dreptate, știam asta. De aceea Mische și cu mine eram tovarăși atât de buni de atâta vreme. Fugiserăm de multe lucruri împreună. Ne mulțumiserăm să ne petrecem veșnicia lăsând vântul să ne poarte oriunde vrea el.

— Și eu am crezut asta, am spus. Dar...

Vocea mi s-a frânt. Pentru că nu mă gândisem cu adevărat la asta până acum – pentru că simțeam că am un cămin, alături de Oraya. Nu mai trebuia să fug de nimic.

Deși o asigurasem pe Oraya de atâtea ori că e în siguranță, eu însumi nu mă simțisem niciodată în siguranță. Până acum, mi-am dat seama.

— Asta poate fi bine, Mische, am spus. Ai un cămin aici.

— *Tu* ai un cămin aici, a spus, zâmbind vag. Acesta nu e căminul meu.

Dar, am vrut să protestez, *am crezut că locul tău e mereu alături de mine.*

Însă nimic din toate astea nu era despre mine.

Pentru o lungă perioadă, Mische a fost sora mea mai mică. Am tratat-o ca pe o persoană care trebuie protejată. Dar nu era un copil. Era un adult, și unul al naibii de capabil.

— Când? am întrebat.

— Încă nu. I-am spus Orayei că poate peste câteva săptămâni...

Oraya. Ah, aproape că uitasem de *acest* amănunt interesant.

— Apropo de Oraya, am întrebat, de ce trebuie să încep să vorbesc cu soția mea ca să aflu ce se întâmplă în capul tău?

Mische a ridicat din umeri și a spus relaxată:

— Poate că o plac mai mult decât te plac pe tine.

Mi-am dus mâna la piept, strâmbându-mă exagerat, ca străpuns de durere. O lovitură atât de dezinvoltă și fatală.

A izbucnit în râs, iar eu m-am bucurat atât de mult încât nici nu mi-a păsat de jignire. La naiba, mă bucuram că se simțea în largul ei vorbind cu Oraya, dacă nu voia să discute cu mine.

Dar râsul i s-a stins.

— A fost doar... mai ușor, a recunoscut ea. Doar că... Suntem noi doi, știi?

Știam. Pricepeam perfect. Uneori, ea și cu mine eram atât de aproape încât nu ne vedeam și nu ne înțelegeam cu adevărat.

— Și, a adăugat ea, pur și simplu nu voiam să te văd făcând fața aia. Mutra aia tristă.

Mutră tristă?

— Și am făcut-o? am întrebat-o.

— Da. A fost sfâșietor.

Nu știam ce să simt în privința asta.

— Ascultă, Mische... Te voi susține întotdeauna să mergi unde vrei să mergi și să faci ceea ce vrei să faci cu viața ta. Și da, o să-mi fie dor de tine.

Pe sânii lui Ix, chiar o să-mi fie dor de ea!

— Dar dacă asta îți dorești cu adevărat, atunci cine sunt eu să te opresc? Ai spus că locul ăsta nu e căminul tău. Dar poate

deveni. Căminul este punctul unde te întorci. Și dacă simți că trebuie să pleci, e în regulă. Dar locul ăsta – noi – vom fi mereu aici și te vom aștepta să revii.

Ochii ei, mari și rotunzi, străluceau în lumina lunii. Buza i-a tremurat ușor.

Mutra tristă. Naiba s-o ia!

— Termină cu prostiile! Ai spus că mai sunt câteva săptămâni. Putem face asta atunci.

Dar înainte să termin de vorbit, s-a aruncat pe mine, îmbrățișându-mă. Am bombănit, dar mi-am înfășurat brațele în jurul trupului ei, strângând-o cu putere la piept.

Câteva săptămâni, mi-am spus. Pentru care îi eram extrem de recunoscător.

Să-mi iau rămas-bun de la Mische era ca și cum mi-aș fi luat rămas-bun de la o întreagă versiune a propriei persoane. Nu eram sigur că eram pregătit s-o fac în seara asta.

— Mulțumesc, a murmurat ea.

Pentru tot.

Știam exact la ce se referea. Știam, pentru că și eu simțeam la fel.

— Pentru nimic, am spus.

Chiar dacă amândoi știam că nu era adevărat.

ATÂT LUI MISCHE, cât și mie ne ajunsese această emoție violentă și stânjenitoare. Ne-am spus tot ce era de spus, apoi Mische s-a îndepărtat, ușurată, pentru a căuta mâncare, lăsându-mă să mă plimb de unul singur prin grădină. Mi-am îngăduit câteva minute de solitudine, ca să-mi revin.

Nu prea avusesem liniște în ultima vreme. De fapt, era chiar plăcut. Chiar dacă, din când în când, liniștea îmi era tulburată de gemetele intense ale vreunui cuplu din tufișuri.

În cele din urmă, m-am hotărât să mă duc după Oraya. Mă întrebam dacă era încă prinsă în conversații cu nobilii sau dacă reușise, în sfârșit, să scape de ei.

Exact când m-am gândit la asta, am făcut la dreapta și am văzut-o stând lângă unul dintre gardurile grădinii, privind festivitățile de jos.

M-am oprit brusc. Nu m-am putut abține. Trebuia să mă opresc un minut ca s-o privesc. Aripile îi erau deschise acum, de un roșu șocant de vibrant chiar și sub lumina lunii. Rochia ei strălucea ca însuși cerul nopții. Iar postura ei aparținea unei regine.

Câteodată, îmi este imposibil să-mi imaginez cum s-a crezut Oraya vreodată neajutorată. Este cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

M-am apropiat de soția mea. S-a întors înainte să ajung lângă ea, iar micul zâmbet pe care mi l-a aruncat mi-a ușurat povara pe care o simțeam în piept.

— Ai scăpat de ei, am spus.

— Și tu.

— Într-un fel. În schimb, am găsit-o pe Mische.

Poate că legătura dintre noi i-a spus Orayei ce însemna asta, sau poate că a fost fața mea, ori poate ambele, pentru că a încremenit.

— Ah!

— Mhm.

— Te simți bine?

Am ridicat din umeri.

— Poate lua propriile decizii. Dacă asta vrea să facă, e liberă s-o facă.

Oraya s-a uitat fix la mine într-un mod care-mi spunea că știe că nu eram deloc împăcat cu toate astea. Am oftat.

— Câteva săptămâni înseamnă câteva săptămâni. Ne vom ocupa de asta atunci.

Am sorbit din paharul meu cu vin, apoi m-am încruntat la el, dorindu-mi să fie ceva mai satisfăcător. Oraya mi-a urmărit privirea.

— Cred că petrecerea asta nu mai are nevoie de gazde, a remarcat ea, privind peste mulțime.

Apoi m-a privit în ochi, cu o sclipire jucăușă și insinuantă.

— Vrei să mergem într-un loc mai distractiv?

Fără ezitare.

— La naiba, da!

80. ORAYA

Pot recunoaște. Acum îmi plăcea foarte mult gustul berii nasoale. Raihn și cu mine stăteam pe un acoperiș din cartierele umane, târându-ne hainele fine pe acoperișul murdar de lut, și priveam cerul de deasupra clădirilor. Petrecerea simandicoasă de la castel rămăsese doar o pată de lumină sclipitoare în depărtare.

Raihn a luat entuziasmat o gură de bere.

— Chestia asta, a zis el, e mult mai bună.

Eram de acord.

Merita ușoara agitație pe care o provocaserăm când comandaserăm berea – cu coroanele noastre și așa mai departe. Cel puțin, zilele astea, publicul de-aici era mai degrabă uluit la modul admirativ decât terorizat. Am reușit să scăpăm repede de-acolo, strecurându-ne pe un acoperiș liniștit și umbrit al unei clădiri aproape abandonate.

Am băut și eu. M-a ars puțin pe gâtlej. Lăsând probabil și acolo o urmă.

— Trebuie să recunosc, am spus, mi s-a lipit de suflet.

— Legătura Coriatis e de vină. Te face să apreciezi lucrurile bune.

Am chicotit. L-am privit luând o altă înghițitură, cu o față extrem de mulțumită.

Mamă Întunecată, cât de mult îmi plăcea să-l privesc!

Ultima dată când veniserăm împreună aici, în veșmintele noastre cele mai fine, fugind de la o petrecere nereușită pentru a bea pe un acoperiș dintr-o mahala, aveam intenția de a-l ucide. Momentul în care mi-am dat seama că nu puteam s-o fac a fost unul dintre cele mai înspăimântătoare din viața mea.

Iar acest moment, chiar acum – când mi-am dat seama dintr-odată cât de mult înseamnă pentru mine – este pe locul doi.

Ochii i-au alunecat spre mine.

— De ce faci fața asta, prințesă?

Am privit în jos spre berea mea, admirând reflexia stelelor în întunericul spumos.

Nu am răspuns imediat.

— Ție îți e vreodată frică?

Era împotriva logicii tuturor acelor decenii de antrenament să pun această întrebare și să dezvălui slăbiciunea care se ascundea sub ea. Chiar și acum. Chiar în fața lui Raihn, soțul meu, cel legat pentru totdeauna de mine, a cărui inimă era literalmente întrețesută cu a mea.

Ce era în neregulă cu mine?

Nu l-aș fi învinovățit pe Raihn dacă ar fi râs de mine. Dar nu a făcut-o. Fața lui era fermă și serioasă.

— Toată lumea se simte speriată.

— Mi se pare că...

M-am chinuit să găsesc cuvântul potrivit.

Îi pierdusem pe toți cei pe care-i iubisem vreodată. Și chiar și acele iubiri fuseseră presărate cu multă durere, cu numeroase complicații. Dragostea mea pentru Vincent, încâlcită în minciunile lui și în dezaprobarea lui obsedată de control. Dragostea

mea pentru Ilana, ascunsă în umbre și cuvinte tăioase. Dragostea pentru mama mea, cea care-mi fusese furată de lângă mine în întregime.

Dragostea pe care o simțeam acum, pentru Raihn, era... înspăimântătoare în ușurința ei.

Mi-era teamă că va veni ceva și mi-o va smulge.

Mi-era teamă că o voi distruge eu însămi, pentru că nu știam cum să simt ceva atât de bun.

— E ca o capcană, am șoptit. Capcana...

— Fericirii, mi-a terminat el ideea.

Nu l-am aprobat, deși avea dreptate. Mi se părea un lucru caraghios de recunoscut.

— Te-ai luptat toată viața ta, Oraya, a murmurat el. Are sens. O simt și eu.

— Da? am întrebat, ridicând brusc privirea.

— Crezi că nu sunt îngrozit de fiecare dată când mă uit la tine?

Mi-a atins fața – urmărindu-mi rotunjimea obrazului, până la vârful bărbiei, și zâmbetul i s-a îndulcit.

— La naiba, să fii sigură! Tu ai *inima* mea.

Tu ai inima mea.

Aceste cuvinte m-au cutremurat până-n măduva oaselor, pentru că erau atât de adevărate. Raihn avea inima mea, indiferent cât de mult încercasem să resping acest gând. Era a lui în toate sensurile cuvântului, cu mult înainte de a-i cere unei zeițe să ne lege pentru totodeauna. Iar legătura Coriatis, oricât de puternică ar fi fost, tot nu era mai puțin înfricoșătoare decât dragostea pe care i-o purtam. La naiba, poate că dragostea mă speria cel mai mult dintre toate.

Să dai cuiva atât de mult din tine. Să-i dai cuiva puterea de a te distruge.

Înțelegeam de ce Vincent nu învățase niciodată cum să facă asta. Înțelegeam cum ar fi fost mai ușor să nu simți niciodată o asemenea vulnerabilitate.

Și totuși...

Am apăsat palma lui Raihn de obrazul meu, aplecându-mă spre atingerea lui.

Și totuși... Exista o anume siguranță și în acea vulnerabilitate. Paradoxul suprem.

Dar asta avea logică pentru noi, nu-i așa? Raihn și cu mine asta eram, niște paradoxuri. Eram și oameni, și Rishani, și Hiaji. Eram sclavi și regi.

— Știu că va trebui să luptăm și de-acum înainte, a spus el. Dar nu va trebui s-o mai facem niciodată singuri. Și asta e foarte important.

E esențial. Am zâmbit lipită de mâna lui.

— Ești un aliat bun.

A râs, zgomotos, luminos și viu, și, Mamă Întunecată, nu auzisem în toată viața mea ceva mai frumos.

M-am îndepărtat și m-am întors spre orizont. Cerul începea să devină roz.

— În curând răsare soarele, am spus. Ar trebui să mergem înăuntru.

Dar Raihn a clătinat din cap.

— Nu încă.

I-am aruncat o privire sceptică, iar el a ridicat din umeri.

— N-o să mă omoare. Îți promit. În plus...

A arătat în sus, spre marchiza metalică și strâmbă de deasupra lui, și s-a tras cu totul lângă zid.

— Uite! Sunt la umbră.

Nu eram convinsă.

— E o idee stupidă.

— Te rog, prințesă! Doar câteva minute. Du-te acolo și bucură-te de răsărit. Poate așa îl voi simți și eu. Datorită legăturii dintre noi și așa mai departe. Eu voi rămâne la umbră și apoi putem merge la o aruncătură de băț, până la apartament, unde voi face dragoste pasională cu tine în următoarele șapte ore.

Am mijit ochii, iar el a zâmbit.

— Te atrage ideea, a spus el. Îmi dau seama.

Sfântă Zeiță, să-l ia naiba! Apoi chipul i s-a luminat.

— Privește.

M-am întors și am văzut soarele aprinzând înflăcărat orizontul. Cerul a devenit un foc roșu, roz și violet, în timp ce globul de lumină strălucitoare se ridica deasupra dunelor de nisip.

Inima mi-a țâșnit în gât.

M-am ridicat și am ieșit de sub marchiză, în lumina roșu-portocalie a soarelui de-abia răsărit. Căldura mi-a inundat pielea, scăldându-mă în ea.

Nu-mi plăcuse niciodată prea mult lumina soarelui. În cea mai mare parte a vieții mele, o evitasem. Era doar o altă amintire a faptului că eram diferită – inferioară – față de ființele care mă înconjurau.

Acum, acest lucru părea de-a dreptul scandalos.

Mi-am întins brațele și am închis ochii, absorbind căldura în piele.

— Cât e de frumos! am zis. Nu-i așa?

— Da, a spus Raihn încet. Foarte frumos, într-adevăr.

Dar când am privit peste umăr, spre el, am observat că nu la soare se uita.

Pieptul mi s-a strâns, dând pe dinafară de bucurie.

— Deci? am spus. O poți simți?

— Nu sunt sigur, a spus întinzând mâna. Vino aici!

M-am supus, târându-mă înapoi sub umbrar. Și, de îndată ce am ajuns lângă el, mâinile lui m-au copleșit cu atingerile, buzele lui mi-au sărutat umărul, brațele, gâtul, pieptul.

— Da, a murmurat el. Cred că acum o simt.

Mi-am lăsat pleoapele să se închidă. M-am lăsat învăluită de el, în timp ce-mi săruta pielea în lumina zorilor. Soțul meu. Aliatul meu. Iubitul meu.

Înfruntând o nouă zi alături de mine.

Și când acel soare auriu a ajuns la orizont, marcând începutul unui An Nou, când gurile noastre s-au regăsit, răspunsul mi-a ieșit de pe buze ca luna care se ridică pe cerul nopții.

Și nu m-am îndoit deloc de asta, în timp ce am șoptit, sărutându-l:

— Și eu o simt.

Nota autoarei

Vă mulțumesc că ați citit *Cenușa și regele blestemat de stele*! Nu a fost deloc o carte ușor de scris, mai ales pentru că mi-am dorit foarte mult să închei povestea (principală) a Orayei și a lui Raihn într-un mod satisfăcător și emoționant. Sper din tot sufletul meu că v-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut mie s-o scriu. M-am conectat profund la povestea lor și sper că și voi ați făcut la fel.

Deși cele două cărți despre Născuții din Noapte, care îi are în centru pe Oraya și pe Raihn, au ajuns acum la final, seria principală *Coroanele Nyaxiei* are în total șase volume. Mai sunt multe lucruri de scris și de citit! Cea de-a treia carte ne va purta în Casa Umbrei... și poate că sunteți deja fanii următoarei noastre eroine principale, o veselă și genială mânuitoare a magiei care ascunde câteva umbre profunde și dureroase...

Dacă v-a plăcut această carte, aș aprecia sincer dacă ați lăsa o recenzie pe Amazon sau pe Goodreads. Aceste recenzii sunt extrem de importante pentru autori!

Și dacă doriți să fiți primii care află despre noile lansări, despre operele de artă create de fani, despre tot felul de alte

lucruri amuzante, vă invit să vă abonați la newsletterul meu, pe carissabroadbentbooks.com, să intrâți în grupul meu de pe Facebook (Carissa Broadbent's Lost Hearts) și să vă alăturați serverului meu Discord (invitație pe linktr.ee/carissanasyra!).

Mi-ar plăcea să ținem legătura!

Glosar

ACAEJA – Zeița destinului, a vrăjilor, a misterului și a lucrurilor pierdute. Membră a Panteonului Alb. Singura zeitate care se află în relații oarecum civilizate cu Nyaxia, deși se pare că acest lucru s-a schimbat în ultima vreme...

ALARUS – Zeul morții și soțul Nyaxiei. Exilat de Panteonul Alb ca pedeapsă pentru relația sa interzisă cu Nyaxia. Cel mai probabil mort.

ASTERIS – O formă de energie magică folosită de vampirii Născuți din Noapte, derivată din stele. Rară și dificil de folosit, necesită multă îndemânare și forță.

ATROXUS – Zeul soarelui și liderul Panteonului Alb.

NĂSCUŢI DIN SÂNGE - Vampiri din Casa Sângelui.

NĂSCUT – Termen folosit pentru vampirii care se nasc prin procreare biologică. Acesta este cel mai comun mod în care sunt creați vampirii.

CELEBA – Un continent din națiunile umane, la est de Obitraes.

LEGĂTURA CORIATIS – O legătură puternică și rară care poate fi formată doar de un zeu, în care două· ființe își împart toate puterile, conectându-și viețile și sufletele. Nyaxia e singura zeiță cunoscut care garantează legături Coriatis, deși orice zeu poate face acest lucru. Cei legați unul de celălalt sunt numiți

CORIATAE. Unindu-și forțele, Coriatae devin amândoi mai puternici. Coriatae nu pot acționa unul împotriva celuilalt și nu pot trăi unul fără celălalt.

DEMONI – Un termen folosit pentru a descrie o mare varietate de fiare obișnuite din Obitraes. Unii demoni sunt născuți în mod natural și umblă liberi în Obitraes. Alții sunt mai rari și sunt invocați de către mânuitorii de magie, de obicei pentru a fi folosiți ca arme în luptă. Există multe tipuri diferite de demoni, de la comune la extrem de rare, și se deosebesc în privința aspectului, a comportamentului, a inteligenței etc.

DHAIVINTH – O otravă care-și paralizează temporar victima.

DHERA – Un ținut din națiunile umane. Vale trăiește în prezent acolo.

EXTRYN – Închisoarea zeilor din Panteonul Alb.

OBITRAES – Ținutul Nyaxiei, format din trei regate: Casa Nopții, Casa Umbrei și Casa Sângelui.

ÎNSEMN DE MOȘTENITOR – Un semn permanent care apare pe pielea Moștenitorilor clanurilor Hiaj și Rishan la moartea Moștenitorului precedent, marcându-i poziția și puterea.

HIAJ – Unul dintre cele două clanuri de vampiri Născuți din Noapte. Au aripi fără pene, care seamănă cu cele ale liliecilor.

CASA SÂNGELUI – Unul dintre cele trei regate de vampiri din Obitraes. În urmă cu două mii de ani, când Nyaxia a creat vampirii, Casa Sângelui era preferata ei. S-a gândit mult timp la darul pe care să li-l ofere vampirilor Născuți din Sânge, în vreme ce aceștia își priveau frații din nord și vest cum își sporesc puterile. În cele din urmă, Născuții din Sânge s-au întors împotriva Nyaxiei, fiind siguri că i-a abandonat. Drept pedeapsă, Nyaxia i-a blestemat. Casa Sângelui este acum privită cu dispreț de celelalte două Case. Vampirii din Casa Sângelui sunt numiți **NĂSCUȚI DIN SÂNGE**.

CASA NOPȚII – Unul dintre cele trei regate de vampiri din Obitraes. Vampirii sunt cunoscuți pentru priceperea lor în luptă și pentru temperamentul lor violent. Buni mânuitori ai magiei

derivate din cerul nopții. Există două clanuri de vampiri Născuți din Noapte, **HIAJ** și **RISHAN**, care se luptă de mii de ani pentru hegemonie. Cei din Casa Nopții se numesc **NĂSCUȚI DIN NOAPTE.**

CASA UMBREI – Unul dintre cele trei regate de vampiri din Obitraes. Vampirii sunt cunoscuți pentru pasiunea lor față de cunoaștere; sunt mânuitori ai magiei minții, ai magiei umbrelor și ai necromanției. Cei din Casa Umbrei sunt numiți **NĂSCUȚI DIN UMBRĂ.**

IX – Zeița sexului, a fertilității, a nașterii și a procreării. Membră a Panteonului Alb.

KAJMAR – Zeul artei, al seducției, al frumuseții și al înșelătoriilor. Membru al Panteonului Alb.

KEJARI – Un turneu legendar, mortal, care are loc o dată la o sută de ani. Este organizat în onoarea Nyaxiei și nu poate exista decât un învingător. Câștigătorul primește un dar de la însăși Nyaxia. Kejariul e deschis tuturor celor din Obitraes, dar este găzduit de Casa Nopții, deoarece Născuții din Noapte sunt cei mai pricepuți la arta războiului dintre toate cele trei regate de vampiri.

LAHOR – Un oraș aflat în capătul estic al tărâmului Obitraes, cândva măreț, dar în prezent transformat în ruine. Patria lui Vincent.

RÂUL LITURO – Un râu care străbate centrul Sivrinajului.

PALATUL LUNII – Un palat din Sivrinaj, capitala Casei Nopții, special amenajat acolo pentru a găzdui concurenții turneului Kejari, care are loc o dată la un secol, în cinstea Nyaxiei. Se spune că este vrăjit de Nyaxia însăși și exercită voința acesteia.

NECULAI VASARUS – Fostul rege Rishan al Casei Nopții. El a fost cel care l-a făcut sclav pe Raihn, apoi l-a Transformat.

Înlăturat de pe tron și ucis de Vincent cu două sute de ani înainte de evenimentele din această carte.

NĂSCUȚI DIN NOAPTE – Vampiri din Casa Nopții.

FOCUL NOPȚII – La fel ca Asterisul, o altă formă de magie derivată din stele, folosită de vampirii Casei Nopții. În timp ce Asterisul este întunecat și rece, Focul Nopții este luminos și fierbinte. Focul Nopții e folosit în mod frecvent în Casa Nopții, dar e foarte greu de mânuit cu măiestrie.

NYAXIA – Zeiță exilată, mama vampirilor și văduva zeului morții. Nyaxia stăpânește lumea nopții, a umbrelor și a sângelui, precum și lumea morții, moștenită de la soțul ei. Fostă zeiță de rang inferior, s-a îndrăgostit de Alarus și s-a căsătorit cu el în ciuda naturii interzise a relației lor. Când Alarus a fost ucis de Panteonul Alb drept pedeapsă pentru că s-a căsătorit cu ea, Nyaxia s-a eliberat de Panteonul Alb într-un acces de furie și le-a oferit supușilor ei darul nemuririi sub forma vampirismului – înființând ținutul Obitraes și regatele vampirilor. *(Denumită și Mama Întunecată; Sfânta Zeiță; Mama Întunericului Înfometat; Mama Nopții, a Umbrei și a Sângelui)*

PACHNAI – O națiune umană aflată la est de Obitraes.

RISHAN – Unul dintre cele două clanuri de vampiri Născuți din Noapte. Au aripi cu pene. Înlăturați de la domnie de clanul Hiaj în urmă cu două sute de ani.

SALINAE – Un important oraș din Casa Nopții. Situat pe teritoriul Rishan. Când Rishanii erau la putere, Salinae era un loc înfloritor, o a doua capitală. Înainte să fie găsită de Vincent, Oraya și-a petrecut primii ani din viață în Salinae.

NĂSCUȚI DIN UMBRĂ – Vampiri din Casa Umbrei.

SIVRINAJ – Capitala Casei Nopții. Aici se află castelul Născuților

din Noapte și Palatul Lunii. O dată la o sută de ani, este gazda turneului Kejari.

UCIGAȘA DE INIMI – Sabia legendară a lui Vincent, o armă legată prin vrajă de sufletul său.

TAZRAK – O închisoare faimoasă din Casa Nopții.

TRANSFORMARE – Un proces de preschimbare a unui om în vampir, care înseamnă că vampirul bea sângele omului și-i oferă în schimb acestuia sângele lui. Vampirii care au trecut prin acest proces sunt numiți **TRANSFORMAȚI**. Vampirii Transformați preiau trăsăturile Casei vampirului care i-a Transformat. De exemplu, un om Transformat de un vampir Născut din Umbră va fi și el tot un vampir Născut din Umbră etc.

PANTEONUL ALB – Cei doisprezece zei inițiali, inclusiv Alarus, despre care se presupune că a murit. Panteonul Alb e venerat de toate ființele, dar anumite regiuni au preferințe față de o divinitate sau de alta. Nyaxia nu este membră a Panteonului Alb și le este ostilă acestor zei. Panteonul Alb l-a întemnițat și l-a executat pe Alarus, zeul morții, ca pedeapsă pentru căsătoria sa ilegală cu Nyaxia, pe atunci o zeiță de rang inferior.

ZARUX – Zeul mării, al ploii, al stihiilor, al furtunilor și al apei. Membru al Panteonului Alb.

Mulțumiri

O spun de fiecare dată, o voi repeta și acum: nu-mi vine să cred că scriu din nou aceste rânduri! Chiar acum, când le așez pe hârtie, sunt însărcinată în șapte luni, la finalul unei perioade nebune care a durat mai multe luni, cât timp am pregătit la foc automat *trei cărți* pentru publicare. Nu cred că mai rezist și trebuie să le mulțumesc celor care m-au ajutat să ajung aici în viață și să îmbunătățesc acest volum din toate privințele.

Nathan, tu vei fi întotdeauna pe primul loc în topul mulțumirilor mele. Îți mulțumesc pentru că ești cel mai bun partener din lume și pentru că ești Steaua Polară a fiecărei povești de dragoste pe care am scris-o vreodată. Mulțumesc că ești cel mai bun prieten al meu, partenerul meu de brainstorming, directorul meu artistic, omul pe care mă bazez și multe altele. Te iubesc!

Clare, îți mulțumesc foarte mult pentru că ești o prietenă uimitoare, o ancoră și o adevărată „colegă" a scriitoarei. Nu aș fi supraviețuit niciodată acestei călătorii demente ca autoare fără tine! Îți mulțumesc că m-ai ajutat să nu-mi pierd mințile în timpul scrierii acestei cărți și că m-ai sprijinit în permanență, în privința brainstormingului, a rezolvării problemelor și a soluțiilor de urgență.

KD Ritchie de la Storywrappers Design, îți mulțumesc pentru coperta minunată și pentru felul în care m-ai susținut în general! Îmi place la nebunie să lucrăm împreună.

Noah, îți mulțumesc pentru redactare și pentru că ai suportat luni întregi orele mele de predare de-a dreptul bizare. Faci ca fiecare carte pe care o scriu să fie mult mai bună, în fiecare etapă a creării ei. Îți mulțumesc!

Rachel și Anthony, vă mulțumesc pentru munca voastră de corectură și pentru că ați ochit toate greșelile de ortografie. Rachel, îți mulțumesc pentru reacțiile venite de la cititori, le ador!

Ariella, îți mulțumesc pentru lectura beta și pentru că, în general, ai avut grijă de mine și te-ai asigurat că rămân pe drumul cel bun, odată cu terminarea și lansarea acestui volum. Ești minunată!

Deanna, Alex, Gabriella, vă mulțumesc pentru feedbackul și sprijinul neprețuit și pentru că ați fost cei mai buni cititori beta din istorie. Sunteți excepționali!

Mulțumesc agentei mele, Bibi, pentru că a fost nemaipomenită și pentru că mi-a oferit sfaturi profesionale neprețuite, ajutând seria *Coroanele Nyaxiei* să ajungă sus, acolo unde, sincer, nici măcar nu aș fi putut visa acum un an.

Mulțumesc echipei mele de la Swords & Corsets, JD Evans, Krystle Matar și Angela Boord, pentru că aveți grijă de sănătatea mea mintală și mă ascultați tot timpul cum mă plâng. O felicit în mod special pe Krystle pentru că a fost lângă mine pe tot parcursul procesului de scriere și editare a acestei cărți!

Și, în cele din urmă, cele mai mari mulțumiri vi se cuvin *vouă*, cititorilor. Ultimele câteva luni au fost absolut ireale și știu că, de îndată ce voi lansa această carte, voi pica lată de oboseală. Nu exagerez când spun că nu mi-aș fi putut imagina nimic din toate acestea acum un an sau chiar acum șase luni. Vă mulțumesc pentru operele voastre de artă, pentru mesajele voastre, pentru e-mailurile voastre, pentru desene, pentru recenziile voastre, pentru postările de pe TikTok, Instagram și Goodreads și, în general, pentru sprijinul și entuziasmul imens pe care le-ați arătat față de aceste personaje. Sunt uimită în fiecare zi! Sper să vă placă și ceea ce urmează!